Contrapagină

Eseul Săptămâna Roşie 28 iunie - 3 iulie 1940
sau Basarabia şi Evreii
a cunoscut patru ediţii:
două la Museum, Chişinău: 2003, 2003

o ediţie la Criterion Publishing, 2003

o ediţie la
Vremea, 2004, cu o postfaţă de Mircea Stănescu

o ediţie la Anamarol, 2007

Paul Goma

S Ă P T Ă M Â N A R O Ş I E

28 iunie - 3 iulie 1940

sau

B A S A R A B I A Ş I E V R E I I

e s e u

varianta 2 octombrie 2008

- ediţie pentru internet -

- Bio-Bibliografie -

2008

*A*utura *A*utorului

"Adevărul să-mi fie singurul idol"
Mihail Kogălniceanu, *Dacia literară*, I, 1840

Nota autorului

Eseul de faţă a fost atacat cu vehemenţă, cu urlete, cu bale, cu ameninţări - din partea holocaustologilor evrei, ne-evrei.

Deşi autor şi text au fost acuzaţi de "antisemitism", neovîşinskii s-au păzit ca de foc să producă citate…

De ce? Pentru că răsfoind acest obiect-carte înţeleseseră: eseul conţinut nu este un "pamflet", ci o tentativă de a pune pe două coloane faptele-rele ale românilor împotriva evreilor şi fap-tele-rele ale evreilor împotriva românilor. Dacă ar cita - corect, nu falsifi-cator, ca Al. Florian -, ar îngădui cititorului de bună credinţă să constate că Shoah nu este unicul genocid din istoria omenirii, iar evreii nu sunt singurele victime nevinovate - ba, mai cu seamă în Imperiul Bolşevic (şi azi, în Israel), călăi. Or citito-rul nu trebuie să afle adevărul-adevărat, ci doar adevărul lor, al holocaustologilor.

Mai înţeleseseră - însă nu au recunoscut vreodată, în scris: oricare citat onest, netrunchiat, pus între ghilimele poate pricinui, nu o lovitură dată "antisemitului" de autor, ci una de bumerang încasată de antisemitizator.

Se vede că această constatare i-a făcut pe mulţi dintre holocaustologii acuzatori cu bunul-la-toate: «Antisemitule!», să fabrice termeni ca monstrul de logică şi de limbă: "trivial negaţionism" (sic) şi să ameninţe cu "Ordonanţa, Ordonanţa!".

Apoi să închidă cu mânie cartea, fără a observa că titlul-subtitlul sună:

Săptămâna Roşie 28 iunie-3 iulie 1940
sau
Basarabia şi Evreii

Întrebări…

Care să fi fost motivul, pretextul, temeiul - sau/şi cauza - pentru care, din prima zi (22 iunie 1941) a Campaniei antisovietice a celui de al Doilea Război Mondial, "cu nebănuită cruzime, românii i-au masacrat din senin pe evrei, atât pe solul naţional: Rebeliunea legionară, Pogromul de la Iaşi, Trenurile Morţii, Basarabia şi Bucovina - cât mai ales în Transnistria" (aceasta fiind teza evreilor), crimă care ar fi "devansat în timp, egalat în cruzime Auschwitzul"?, cum scrie inflamat inflamatul sionist Matatias Carp. Care să fi fost resortul criminal care, dintr-o comunitate ca a noastră, dacă nu legendar de toleranţă, atunci sigur: îndelung răbdătoare, a făcut să devină în interval de *doar un an*: 28 iunie 1940-22 iunie 1941 - ***şi dacă numai în o săptămână: 28 iunie-3 iulie 1940?*** - "una majoritar, făţiş, feroce antiiudeie, încuviinţînd măsurile guvernamentale de persecutare, de lichidare a evreilor"? - "din senin", cum susţin, de jumătate de veac, evreii?

Numărul victimelor înscris pe monumentul comemorativ de la Coral, Bucureşti: 400.000. Nu mai multe, nu mai puţine: 400.000. Cine-cum-când a numărat morţii? Cum s-a ajuns la această cifră? Şi de ce abia la 1 iulie 199l a fost anunţată? Cei care ţin registrul socotelilor la zi, la ban să o fi aflat abia atunci, la jumătate de secol după război? Este posibil aşa ceva? Nu.

"Misterul" se află în prăbuşirea imperiului sovietic, prin simbolul *Zidul Berlinului* (1989). Atunci evreii de pretutindeni au fost cuprinşi de spaima unui Nürnberg Invers, în care ar fi urmat a fi judecaţi mulţi dintre ei pentru crime împotriva omenirii, pentru co-autorat moral şi material la teroarea bolşevică de peste 70 ani, exercitată "pe a cincea parte a globului pământesc".

Trebuia luată grabnic o măsură de "*autoapărare"*, elaborată în ghetourile galiţiene, firește: "apărare"- **prin-atac-preventiv** - dar nu "război de *autoapărare*" a fost botezat şi cel din iulie-august 2006 împotriva Libanului?; nu a mers teoria Wolfowitz-Rumsfeld până la "războiul nuclear preventiv"? Şi ce armă nuclear-preventivă (sic) mai paralizantă, mai terifiantă decât cea "*antisemitizatoare*"? Astfel a fost re-activată o (re)campanie împotriva a ceva care nu exista, însă, (re)denunţată de evrei prin ţipete-vaicăreli-acuzaţii avea să (re)producă ceaţa diversiunii:

Ca nu care cumva să se vorbească *şi* despre crimele

bolşevice (la care ei participaseră cu entuziasm, cu fanatism), să se (re-re-re)aducă vorba de crimele naziste, să se fixeze, să se vorbească *numai* despre ele, doar despre victimele dintre evrei.

NOTĂ bibliografică: Din **Populaţia evreească din România** de Dr. Sabin Manuilă şi Dr. W. Filderman, New York, 1958:

(…) "Cea mai greu de urmărit este evoluţia numerică a Evreilor din teritoriul ocupat de Rusia Sovietică în iunie 1940 (…) Teritoriul acesta a avut în 1930 o populaţie de 275.419 Evrei (…) (Analele Institutului Central de Statistică, Bucureşti, 1942, Pg. 348-349) (…)

"*Când armatele germano-române au reocupat aceste teritorii în vara anului 1941 o parte a populaţiei evreieşti a fost evacuată de Soviete şi o parte a Evreilor s-a refugiat din proprie iniţiativă în Rusia Sovietică* (sublinierea mea, P.G.). Aceşti evacuaţi şi refugiaţi s-au răspândit în toate direcţiile. Sunt numeroase dovezi de peregrinările lor. Într-o notă din arhiva W. Filderman cetim: «În 1947, un delegat RPR care a fost la Moscova; reîntors la Bucureşti, a cerut ajutor pentru cei 100.000 Evrei Români care se găseau în Rusia. Dr. Filderman a intervenit imediat în favoarea lor la Joint Distribution Commitee dar din motive de tehnicalitate [sic] nu s-a putut realiza nimic».

"*O parte a Evreilor din Basarabia şi Bucovina au fost deportaţi în Siberia*. Dr. Bickel (…) evaluează cifra deportaţilor la 10.000" (subl. mea, P.G.).

"(…) schimbările produse prin cedările de teritorii" :(…)

"Cedaţi Rusiei Sovietice (Basarabia, Bucovina şi Regiunea Herţa	…375.419	37,9%
"Cedaţi Ungariei (Transilvania de Nord)	…138.917	19,1%
"Cedaţi Bulgariei (Dobrogea de Sud)	…807	0,1%
"Rămaşi în România	…312.972	42,9%"

"În rezumat, majoritatea, adică exact 57,1% a Evreilor au fost detaşaţi de România prin evenimentele din preajma războiului II mondial. Mulţi dintre aceştia nu au mai avut contact cu statul român".

"(…) Pierderile suferite din cauzele directe ale războiului au fost evaluate de organizaţiile evreeşti din România conduse de Dr. W. Filderman la 15.000. Această cifră cuprinde pierderile în jurul lui 3.000 vieţi în timpul guvernării scurte a Gărzilor de Fier şi 3-4.000 victimele represaliilor militare din Iaşi. Deasemenea cuprinde pierderile suferite de populaţia deportată în Transnistria. Numărul celor deportaţi a fost de aproximativ 40.000 din cari 30.000 s-au reîntors. Din cei 10.000 care nu s-au reîntors o parte au pierit în Transnistria sau în cursul transportului. Cifra totală a Evreilor morţi «fie din cauză că au fost ucişi pe teritoriul românesc, fie că au pierit din cauza deportărilor" este dată de Dr. W. Filderman ca fiind 15.000".

"(…) La recensământul din 1941, făcut după reocuparea Basarabiei, a Bucovinei de Nord şi a Regiunii Herţa din Dorohoi, s-au găsit 126.000 Evrei. Diferenţa este de 49.419"*).

"(…) Pierderile de vieţi ale Evreilor au fost evaluate pe regiuni la

---

*) Sensul pasajului din chiar acest eseu:

"Cum altfel, dacă analfabetizatorii de ei nu ţin seama - pentru început - de falsitatea,

15.000 în provinciile vechiului Regat, Transilvania de Sud şi Bucovinade Sud (;) de 103.919 în Basarabia, Bucovina şi regiunea Herţa din Dorohoi şi 90.295 în Transilvania de Nord încorporată de Hitler Ungariei" [sic]. În total se evaluează la *209.214 pierderile evreeşti pe teritoriul României din 1939* (subl. mea.), ceea ce reprezintă 27% (în loc de 53% evaluat de Dr. Kulischer), din care sunt a se atribui:

"2% administraţiei române

"13% acţiunei militare germano-române desfăşurată aproape exclusiv pe frontul răsăritean

"12% acţiunei guvernului unguresc secondat de autorităţile germane."

La punctul 5:

"Concluzie generală: în nici o ţară dominată de Nazişti n-a supravieţuit o aşa de mare proporţie a populaţiei evreeşti", conchide raportul Dr. W. Filderman"

(Raport publicat şi în *Jurnalul de dimineaţă*, Bucureşti, 1946.)

Acest studiu, cu titlul schimbat, a fost pomenit - necritic! - pentru întâia oară în România de după 1946 în ziarul *Ziua* din 5 august 2006, sub semnătura lui Larry Watts. Merită reprodus paragraful introductiv:

"*Cifre exacte in toate detaliile cu privire la populatia evreiasca din Romania nu se pot produce, pentru ca ele nu exista* (subl. mea, P.G) Cauza acestei situatii trebuie cautata in evenimentele istorice din ultimele decenii, care, pe de o parte, au produs radicale si repetabile schimbari de granite politice, iar pe de alta parte au produs deplasari masive de populatie, atat in interior cat si peste granite."

"Cifrele exacte nu se pot reproduce"… - însă nu pentru pentru că ele nu ar exista - ci pentru că, pe de o parte documentele din arhivele româneşti au fost furate şi transferate în URSS în primele zile de după 23 august 1944 de către camandoul sovietic condus de evreul ucrainean Grişa Nahum; pe de alta pentru că evreii paznici la poarta Holocaustului - cel mai zelos: "Radu Ioanid" -, temători că se va afla adevărul statistic al numărului victimelor dintre evrei (deşi crima începe de la *unu*), au pus sechestru pe toate arhivele. Astfel mai este în circulaţie cifra de 400.000 evrei ucişi de români - vezi stela memorială de la Coral, Bucureşti.

Mai există un pasaj în textul lui Larry Watts - acesta:

"La recensamantul din 1941, facut dupa reocuparea acestor regiuni, s-au gasit 126.000 Evrei. Diferenta este de 49.419. (Totalurile sunt obtinute prin totalizarea cifrei calculate pe baza recensamantului din 1930, - deci nu cuprinde sporul natural 1930-1941) si cea gasita la recensamantul din 1941.

---

de idioţenia termenului 'antisemit', când semiţi (de la Sem) sunt şi maltezii şi berberii şi arabii şi, cine ar crede, azi, în Israel: palestinienii, dragi tovarăşi de alte naţionalităţi!"...

…A fost falsificat prin… inversare de către Al. Florian, demn fiu al nedemnului său tată (Radu Florian), afişat pe site-ul Preşedinţiei României: în loc de "ei" (evreii, analfabetizatorii) nu ţin seama de falsitatea termenului «antisemit»", inversistul / inversatorul atribuind cu nesimţire, cu neruşinare "falsitatea"… autorului acestor rânduri!

Aceasta este cifra probabila a evreilor disparuti parte prin refugiu, parte prinsuprimare. (…)

"Din cei 126.000 evrei recenzati, au fost la randul lor deportati in Transnistria 109.000, din care 54.000 (aproximativ 50%) au pierit. Din aceste evaluari ale organelor de conducere evreiesti din Romania rezulta ca pierderile de vieti evreiesti din regiunile Basarabia, Bucovina si Tinutul Hertei sunt de 103.919 suflete (49.419 plus 54.000). Aceasta este cifra evreilor de a caror existenta nu se poate gasi urma, majoritatea lor fiind suprimata, iar o parte, care nu poate fi, desigur, evaluata, s-a retras in interiorul Rusiei, majorand cifra de 100.000 data de Dr. E. Kulischer si Dr. W. Filderman.

"Cifra actuala a populatiei evreiesti din Basarabia, Bucovina si Tinutul Hertei, dupa calculele de mai sus, ar trebui sa fie de 71.500, la care, probabil, se adauga cei 100.000 de refugiati din timpul razboiului, dand un total de 171.500, in loc de 275.419, cat a fost in 1930. Rapoarte recente de presa arata insa ca numarul evreilor in orasele din Basarabia, Bucovina si Tinutul Hertei este egal cu numarul lor din preajma razboiului".

Deşi ceva mai… moderat decât congenerii săi, W. Filderman avansează şi el cifre mult exagerate, în care zero-urile, două, trei, patru, vor fi târguibile în caz de contestaţie, de probare a neadevărului rostit cu obrăznicie. "Pierderile în jurul lui 3.000 vieţi în timpul guvernării scurte a Gărzilor de Fier şi 3-4.000 victimele represaliilor militare din Iaşi", iată o afirmaţie vădit falsă, însă deocamdată greu de contrazis, fiindcă noi nu avem acces la documente, ni s-au furat-confiscat hârtiile, aşa că te miri care amator ignar autoinvestit "istoric": Ancel, Ioanid, Rosen şi alţi zero-işti auto-unşi statisticieni obiectivi (sic-sic) pot pretinde, fabrica - şi scrie în piatră - "bilanţuri" mincinoase.

Însă chiar aşa, holocaustologii de la Bucureşti, după ce au ocultat acest raport vreme de decenii, iată că în vara anului 2006, iritaţi de faptul că s-a amestecat în vorbă şi un trepăduş drăgănisto-talpeşist ca Larry Watts, au ajuns să conteste, nu doar demersul acestuia din urmă, ci însuşi raportul Filderman-Manuilă, contrapunîndu-i… "adevărul" vehiculat de alt dovedit escroc şi falsificator de statistici: J. Ancel…

*

Încă un document:

Sabin Manuilă: Declaraţie in legătură cu Legea 301/1944

DECLARATIE

Subscrisul Dr. Sabin Mănuilă, domiciliat în New York, USA, 945, 5th Avenue:- fost Director General al Institutului Central de Statistică al României între anii 1932-1947;

- fost Director General în Ministerul Sănătăţii (1927-1932);

- fost Subsecretar de Stat la Preşedenţia Consiliului de Miniştri (1944-1945);

- membru corespondent al Academiei Române;

- membru al Academiei de Medicină şi al Academiei de Ştiinţe;

- actualmente membru al Comitetului Naţional Român;
declar următoarele:

În una din ultimele zile ale lunii mai 1944, m-a invitat Dl IULIU MANIU, preşedintele Partidului Naţional-Ţărănesc şi fost Prim-Ministru, să viu la locuinţa sa din Snagov-Ilfov, care locuinţă era situată în casa familiei mele. Dl MANIU mi-a prezentat un exemplar al Decretului-Lege nr. 301, publicat în Monitorul Oficial din 29 mai 1944 (Partea I-a, nr. 125, pag. 4238), care modifica dispoziţiunile legii nr. 509 din 3.8.1943 în sensul că edicta pedeapsa cu moartea pentru evreii care s-ar fi introdus fraudulos în ţară.

Textul articolului unic al Decretului-Lege nr. 301/1944 suna astfel:

„La finele articolului 1 din Legea nr. 509 din 30 august 1943, se adaugă următorul aliniat final 23: „Trecerea frauduloasă a frontierei săvârşită de evreii ce vin din alte ţări".

„Dat în Bucureşti la 26 mai 1944, Antonescu, Mareşal al României, Conducătorul Statului; Ministrul Justiţiei: Ion C. Marinescu".

Iată cuprinsul raportului nr. 1069 al Ministerului Justiţiei, privitor la justificarea Decretului-Lege nr. 301:

„Domnule Mareşal,

În ultimul timp s-a descoperit de organele de frontieră că un număr mare de evrei din alte ţări au încercat să treacă în mod fraudulos frontiera ţării. Cum aceste elemente străine sunt indezirabile, mai cu seamă în aceste vremuri, ele putând periclita interesele superioare ale apărării naţionale, s-a socotit că este necesar ca să se aducă un proiect de Decret-lege pentru modificarea art. 1 din Legea nr. 509 din 1943 prin care am adăugat un aliniat nou, care pedepseşte cu moartea evreii care se introduc fraudulos în ţară.

Art. 2 din acea lege prevede aceeaşi pedeapsă pentru complicii şi favorizatorii acestor evrei.

Dacă şi Domnia Voastră sunteţi de acord cu acest proiect de Decret-lege, vă rog să binevoiţi a-l aproba şi semna".

Implicaţiile acestui Decret-lege erau: executarea tuturor evreilor care treceau fraudulos graniţa României. În acea epocă, problema trecerii frontierei româneşti de către evrei se practica în Transilvania, unde guvernul unguresc pusese în mişcare aparatul administrativ pentru deportarea evreilor din Ungaria în Germania. Pentru a evita deportarea în Germania, unii evrei au decis să treacă în România, de unde nici un evreu nu a fost vreodată deportat în Germania.

Evreii din Bucovina, Dorohoi şi Basarabia au fost evacuaţi din ordinul nemţilor în anii 1941-42 în lagărele din Transnistria.

Dl Maniu mi-a cerut să plec imediat la Bucureşti şi în numele D-sale să-i cer Mareşalului Ion Antonescu, Prim-ministru şi Conducător al României, ca Decretul-lege 301 să fie revocat. După ce am primit numeroase sugestii tehnice şi tactice, am plecat imediat la Bucureşti şi m-am prezentat întâi la Dl. Mihai Antonescu, vicepreşedintele Consiliului de Miniştri şi ministru de Externe. I-am explicat amănunţit rostul vizitei mele. D-sa mi-a răspuns că n-a văzut Decretul înainte de

publicare, aşa cum ar fi fost normal. (Cum guvernul unguresc nu acorda paşapoarte evreilor pentru a trece legal graniţa în România şi nici guvernul român nu acorda vize de intrare în România pentru evrei, fruntaşii evrei din România – foşti demnitari care s-au crezut răspunzători pentru soarta evreilor, dându-şi seama că mulţi evrei vor încerca să intre în România spre a evita deportarea în Germania, au decis să facă intervenţii pe lângă Guvernul Român spre a cere abolirea Decretului-Lege nr. 301 din 1944. În acest scop s-a constituit o delegaţie compusă din 3 persoane care au ales calea indirectă, socotită deci cea mai eficientă, de a interveni prin Dl Iuliu Maniu, fost Prim-Ministru al României şi Preşedintele Partidului Naţional-Ţărănesc. Imediat după apariţia Decretului-Lege 301 în Monitorul Oficial din 29 Mai 1944, cei trei delegaţi s-au prezentat la Snagov-Ilfov spre a-i cere D-lui Maniu o intervenţie la Mareşalul Ion Antonescu, PrimMinistru şi conducător al Statului.

Datorită acestei situaţii D-l Maniu mi-a cerut mie, în faţa celor trei delegaţi, să plec la Bucureşti, imediat, şi să cer, în numele Domniei Sale ca decretul să fie retras.

Din primul moment al audienţei mele la Dl Mihai Antonescu, am aflat următoarele amănunte, confirmate mai târziu de Mareşalul Antonescu personal: 1) la ultima vizită a Mareşalului Antonescu la Hitler, i s-a cerut ca evreii din România să fie deportaţi în Germania. Mareşalul a încercat să se opună. Hitler a insistat însă, arătând că Ungaria a luat o asemenea măsură, care e însă în pericol de a nu putea fi aplicată din cauză că evreii vor trece în masă în România.

Reîntors în ţară, au discutat problema, şi Mihai Antonescu s-ar fi opus categoric promulgării unei astfel de legi. Atunci Mareşalul n-a mai adus problema în faţa Consiliului de Miniştri şi a însărcinat Marele Stat Major să întocmească un proiect de lege, să-l prezinte spre semnătură Mareşalului Antonescu şi Ministrului de Justiţie şi să-l publice în Monitorul Oficial, astfel încât nimeni să nu afle de existenţa lui decât după ce a fost publicat în Monitorul Oficial. Mihai Antonescu a telefonat apoi Mareşalului Antonescu, spunându-i că mă aflam la dînsul, trimis fiind de D-l Maniu, spre a solicita o audienţă în chesti-unea Decretului-Lege 301. Am fost primiţi imediat de D-sa, birourile amândurora fiind în aceeaşi clădire.

Cum ne-a văzut, Ion Antonescu ne-a vorbit pe un ton ridicat. Întâi i-a explicat lui Mihai Antonescu că a fost nevoit să evite orice publicitate, ca să împiedice intervenţii la măsura deportării evreilor din România, dar că, în situaţia în care se găsea, s-a văzut totuşi forţat să răspundă la cererea ce i s-a făcut şi să intervină cu o lege care să demonstreze că România se fereşte să saboteze măsurile luate de Ungaria împotriva evreilor.

În ciuda ingerinţelor exercitate asupra sa, Mareşalul a luat riscul de a nu aplica legea. Cum aplicarea ei trebuie să se facă prin organele grănicereşti, iar instrucţiunile de aplicare urmau să fie date Comandamentului Grănicerilor de către Marele Stat Major, nu exista alt mijloc de a împiedica aplicarea legii decât prin omiterea trimiterii

instrucţiunilor respective Corpului Grăniceresc. Ceea ce în fapt s-a şi întâmplat, căci aceste instrucţiuni n-au plecat niciodată de la Statul Major. În felul acesta – a spus Mareşalul – nici un evreu nu va fi executat pe graniţă, cu toată dispoziţia categorică a legii.

Pe un ton apăsat mi-a cerut să-i comunic D-lui Iuliu Maniu că D-sa era conştient de implicaţiile Legii, dar că era conştient şi de consecinţele politice şi militare, în caz că ar fi refuzat să facă acest Decret, care totuşi, pentru el, însemna un sacrificiu de conştiinţă şi de prestigiu şi în acelaşi timp, un imens risc naţional şi personal.

Aflând cele descrise mai sus de la Mareşalul Antonescu şi D-l Mihai Antonescu, din care rezulta că Legea 301 n-a fost făcută cu intenţia de a fi aplicată şi că, deşi în aparenţă legea era extrem de brutală, totuşi nu era să aibă nici o consecinţă reală pentru viaţa evreilor din Transilvania de Nord, am socotit misunea mea îndeplinită şi am plecat imediat la Snagov, unde am găsit delegaţia evreilor în aşteptare şi mulţumită de informaţiunea adusă de mine de la Mareşalul Antonescu.

Aceasta este declaraţia mea liberă bazată pe experienţa personală, pe care sunt gata s-o substanţiez şi oral în faţa oricăror instanţe administrative sau judiciare, dacă ar fi nevoie.

Iunie, 13, 1959 (ss) Sabin Mănuilă

*

Act legalizat de Harry Rosen-Notary public, State of New York, no. 24.86444550, Qualified in Kings Country, Commission Expires, march 30, 1960.

(ss) Harry Rosen

Notă explicativă: Documentul de mai sus se află în arhiva Comitetului Naţional Român şi ne-a parvenit de la dl Sergiu Aurel Marinescu, cunoscutul istoric şi publicist din Statele Unite, care îşi asumă conformitatea cu documentul original.

*

ULTIMUL CUVANT LA PROCES DIN CARTEA LUI LARRY WATTS, 1986:

Prima parte despre procesul maresalului din cartea lui Larry Watts, 1986):

Partea I-a

Mai 1946 "Un om care, fara nume, fara protectie, fara bani si partid, s'a urcat in stat la cel mai inalt loc de conducere si raspundere, acel om are datoria sa se justifice, iar poporul si istoria au dreptul sa-l judece. Am sa expun faptele si actiunile mele politice, economice si militare, dar acestea nu vor fi complete in momentul de fata. Poporul, prin dumneavoastra, isi va da verdictul, iar mane istoria pe al sau. Expun toate actele si

faptele mele, ca poporul sa ajunga la intelegerea lor. Dati istoriei adevarul si nu faceti fata unei situatii de moment! Eu va voi spune adevarul asa cum onoarea mea de soldat m'a facut sa-l respect toata viata. Considerati, va rog, scaparile nu ca o iesire si omitere intentionata. Nu am fost omul unor astfel de calcule si nu voi fi, dar nu am vazut piesele dosarelor si miilor de rezolutii ce am dat in acesti patru ani in care [nu?] se gaseste imprimat sufletul meu! Prima mare acuzare care mi se aduce, aceea de a fi premeditat luarea puterii impreuna cu Codreanu, vreau s'o spulber acum. La instructie [= ancheta] am avut onoarea de a declara ca primul contact cu Legiunea a fost in 1933, cand Regele mi-a cerut parerea cu privire la Garda de Fier. Stiam ca ei tulburau tara si ca periclitau granitele.

Am spus Regelui ce credeam atunci:

"Prefer sa mor in mocirla intr'o Romanie Mare decat sa mor in paradisul unei Romanii mici."

Intrevederea de atunci a avut drept scop orientarea mea, ajungand la concluzia ca Codreanu nu va putea duce tara pe panta ascendenta la care spera, ci dimpotriva. Problema dinastiei o privea sub o lumina diferita decat a mea. Codreanu mi-a declarat ca "in 24 de ore dela luarea puterii trece la Germania si ca va cere abdicarea regelui". Iar eu i-am raspuns: "Domnule Codreanu, cel dintai pe care va trebui sa-l impuscati atunci va fi generalul Antonescu". In politica interna am aratat ca a introdus din nou pistolul cu care stiam ca va aduce varsare de sange. In Decemvrie 1937, Garda de Fier a facut un mare pas in simpatia opiniei publice. Regele a incredintat formarea guvernului lui Octavian Goga. Am spus atunci Regelui Carol: "Formatia Goga nu va putea fi durabila decat introducand in formatie Legiunea si pe d-l Dinu Bratianu". De ce? Pentruca am afirmat atunci regelui ca "niciodata ideea nu poate fi distrusa cu pistolul, mai bine s'o aduca la putere si sa se vada daca este o fericire pentru neam sau nu..." Eu stiam insa ca ea nu avea sorti buni, deoarece toata pleava societatii romanesti se afla inscrisa in Legiune. Eu am dat Regelui aceasta idee de a o aduce la putere si el m'a insarcinat cu formarea guvernului. Am refuzat, nevoind sa trec peste Octavian Goga, pentru care aveam o mare stima. Solutia Regelui a fost sa intru in guvern ca ministru al Apararii Nationale, pentruca prezenta mea in guvern era o marturie si o chezasie ca politica externa a Romaniei nu se va schimba, stiindu-se ca programul lui Codreanu aducea schimbarea acelei politici in 24 de ore si va orienta tara catre Germania. Atunci, fortat si contrar uzantelor, ca ministru al armatei sa faca declaratii politice, eu am facut-o! Eram convins. Pastram fata de Germania amintirea razboiului

trecut si mai ales m'a indemnat structura mea intelectuala... Guvernul Goga a tinut 40 de zile si omorurile incepusera. Regele, panicat, mi-a incredintat mie formarea guvernului. Am acceptat, pentruca prea des se schimbau guvernele. Pentru ce? Opinia publica stia prea bine cauzele. Regele a voit sa introduca in guvern doua persoane pe care nu le puteam accepta. Am apelat la Codreanu rugandu-l sa inceteze agitatiile. Cu ocazia acelei convorbiri, el a recunoscut ca nu avea nici un program de guvernare. Codreanu a fost arestat si eu m'am dus la proces, pentruca, dupa mine, atunci cand vezi ca un om se inneaca, este omeneste sa-i intinzi o mana de ajutor. Pe Horia Sima l-am vazut in timpul cand era ministru in guvernul Gigurtu. La convorbirea avuta, mi-a declarat: "Domnule general, spuneti drept, am eu mutra de prim-ministru?"

S'a petrecut ultimatumul rusesc. Cu acest grav eveniment am trimis o scrisoare de protest pentru cedarea fara lupta a doua provincii romanesti. La doua zile dupa aceasta am fost dus la Bistritza. Aici mi se imputa ca as fi pregatit legatura cu Germania in vederea luarii puterii. Eu nu cunosc limba germana si formatia mea intelectuala si spirituala mi-am facut-o la scoala franceza. Nu am uitat odiosul tratat dela Craiova si dela Bucuresti. Nu am uitat ca in Alsacia si Lorena avem 2000 de cruci si nici in 1916 jertfele noastre de pe front. La Manastirea Bistrita am aflat ca regele Carol II se indreapta cu fata catre Germania... Granitele se prabusisera. Eliberat dela Bistrita, regele mi-a incredintat formarea unui guvern de unitate nationala. Am vizitat pe oamenii politici: Maniu, Bratianu, Stelian Popescu si altii, cerandu-le sa discutam programul de guvernamant, care consider ca este o datorie sfanta pentru omul destinat sa ia conducerea tarii. Deci eu nu veneam nepregatit, dupa cum adeseori s'a spus. Desi nu aveam un program scris, eram completamente orientat. Raspunsul tuturor oamenilor politici a fost: "Intai aduceti abdicarea lui Carol II, apoi vom discuta". Cand s'au prabusit granitele, impreuna cu maresalul Prezan am hotarit sa mergem la Rege si sa formam un guvern de colaborare cu oamenii politici. Oamenii politici insa nu au voit: toti s'au retras de-o parte. Eu am ramas singur. Urmeaza apoi cele petrecute la 6 Septemvrie 1940!

Regele mi-a spus: "Nu te las, nu pleca! Nu am pe altul. Tu esti un patriot".

Strada fierbea. Am intrebat pe generalul Coroama, comandantul Diviziei de Garda, daca il va apara pe Rege. Acesta mi-a raspuns: "Nu trag in popor. Nu-l apar pe Rege". Am cerut parerile aghiotantilor regali. Toti, fara deosebire, mi-au spus ca Regele trebue sa plece. Am chemat generalii. Toti, absolut toti,

afara de Paul Teodorescu si Mihail, au spus ca Regele trebue sa abdice. Regele s'a consultat toata noaptea cu oamenii sai politici si s'a convins ca tara cere abdicarea sa. A pus insa drept conditie ca sa abdice sa-mi iau eu asupra-mi parte din prerogativele regale, iar eu am promis Regelui Carol II sa stau stalp de veghe langa Voevodul Mihai, viitorul Rege, si sa-i pastrez tronul... Am primit din partea Regelui puterea, smerit, cum primeste credinciosul sfanta cuminecatura in fata altarului. Deci, iata, domnule Presedinte si onorati judecatori, actul premeditarii de care am fost acuzat ca l-am facut pentru luarea puterii in stat! Eu nu aveam nevoie de sprijin german pentru a veni la putere, deoarece insusi Regele tarii mi-a incredintat-o. Odata cu luarea conducerii a inceput adevaratul calvar al vietii mele! "

Partea II-a
Ultimul cuvant al maresalului la proces

"Prima mea grija a fost sa iau contact cu fortele politice care reprezentau fortele de stat. Domnul Maniu, orice ar spune astazi, mi-a oferit atunci pe Mihail Popovici si pe Aurel Dobrescu. La aceasta oferta i-am spus: 'Domnule ministru, sunt timpuri prea grele pentru tara ca sa glumim'. De aceea, domnilor, in guvernarea mea nu au figurat persoane marcante.

A sosit Horia Sima, gasit deghizat in cioban, in Brasov. El a venit pe baza unei miscari slabe puse la cale de SS-ul german. Horia Sima avea pretentii foarte mari. Am mentionat de la inceput ca o guvernare legionara ar fi fost dezastruoasa pentru tara, daca ar fi fost lasata singura. M'am situat pe aceasta baza la acceptarea unui guvern cu elemente legionare. S'a spus ca pozitiile dominante au fost ale lui Sima. Nu este adevarat. Armata o aveam eu, iar Internele generalul C. Petrovicescu, un bun, vechi si incercat prieten, al carui caracter si curaj se dovedise. El a fost singurul care, atunci cand eram surghiunit la Bistrita, mi-a adresat lungi felicitari si scrisori, stiind bine la ce se expunea in acel moment. Petrovicescu a intrecut cerintele lui Sima, insa a fost depasit. A gresit si a fost pedepsit.

Cu privire la guvernarea impreuna cu Horia Sima: pe aceia care au fost dusi la Jilava am facut sa-i salvez. Acolo se afla o garda militara pe care ma puteam bizui. Voiam sa-i salvez de gloantele pistoalelor celor care vroiau sa se razbune. Incepusem sa avem doua armate in stat. Eu ii lasam sa se uzeze, pentru ca nu aveam inca armata in totalitate de partea mea. Ea iesise din catastrofa granitelor.

Armata a venit spre mine atunci cand un soldat a fost stropit cu benzina si ars de legionari. A fost un moment hotaritor pentru

neamul romanesc. Armata singura a hotarit atunci.

Partidele politice s'au retras definitiv din calea mea. Le-am aratat ca un guvern de militari este ultima forma politica pentru un stat. Romania nu ajunsese in situatia sa aiba nevoie de el, ea avea rezerve. Dar politicienii s'au mentinut in refuzul lor de a participa la conducere. Tara isi sprijinea frontierele pe Liga Natiunilor, pe Mica Intelegere si pe fortele ei militare. Toate aceste edificii au fost prabusite..."

Presedintele tribunalului intrerupe pe vorbitor, cerandu-i sa treaca la concluziuni, raspunzand punctelor de acuzare ce i s'au adus. Maresalul cere sa fie lasat sa continue expunerea, avand nevoie sa arate pe de-a intregul faptele, desi neavand documentele la indemana pentru aratarea adevarului si disculparea sa. Este refuzat cu brutalitate.

Se trece la concluziuni.

"Nu am premeditat si pus la cale primirea coloanei a V-a germane pe pamantul tarii. Nu am avut sprijin german. Dupa cum stiu sa-mi apar demnitatea de om, am stiut sa ma situez pe o linie justa, pentru ca nu sunt omul care sa faca tranzactii cu demnitatea poporului romanesc. Am sprijinit Romania pe Germania, pentru ca ea era singura care oferea garantie frontierelor. Am dat, constient de situatie, consimtamantul la trecerea trupelor germane prin tara. Nu aveam de ales. Orice rezistenta ar fi dus la prabusire. Am fi avut soarta sarbilor. Evreii, comunistii, politicienii ar fi fost exterminati. Serbia a pierdut 800.000 de oameni. Generalul Nedici mi-a cerut ajutor: 'Salvati-ne, ne omoara pe toti: croati, unguri, sarbi si noi intre noi!'

Am facut razboi cu Uniunea Sovietica, aceasta cerandu-mi-o onoarea poporului roman si imperativul timpului. Nu puteam periclita viitorul tarii. Orice s'ar afirma astazi aici, nici un om politic nu ar fi luat puterea in acele momente.

In ceea ce priveste ororile razboiului, se va cunoaste adevarata mea pozitie si cate eforturi faceam zilnic sa-i tin pe toti pe calea omeniei. Nu cer nici o favoare, dar sa se tina seama cand eu sunt judecat ca nu a fost razboi sa nu se comita cruzimi peste capul sefilor. De exemplu, lasand la o parte razboaiele din antichitate, sa luam razboiul de 30 de ani, razboiul de Secesiune, razboiul anglo-bur si altele. Mai mult, aviatia a distrus, contrar legilor razboiului; a facut zeci de mii de victime, ne-a omorit copii, studenti, a atacat spitale si biserici, distrugandu-le. De aceea sa nu se considere ca soldatii au tradat legile umanitatii; toti le-au tradat.

In ceea ce priveste aservirea bogatiilor tarii, acuzatie ce mi se aduce pe nedrept.

Daca mi-ati fi dat putinta sa va arat legile economiei, sa va arat ce acoperire buna avea moneda. S'au gasit petruzeci de vagoane de aur, pe cand Romania in toti anii de pace abia a adunat saisprezece.

Da, in 1944, Banca Nationala a Romaniei avea in seif 40 de vagoane de aur! Romania nu a dat nimic si a primit totul pe baza de acorduri: petrol, bumbac, cereale. Creditul era de 3%. Am salvat capitalul strain, telefoanele si chibritele. Noi nu am avut legi de vasalitate fata de Germania, ci de egalitate. Maresalul Antonescu, mi-am zis, nu putea fi generalul Nedici. Bugetul nostru de razboi a fost echilibrat fata de cel al razboiului trecut.

Cu privire la muncitori. Nu am scos niciodata armata contra muncitorilor. Nu am avut niciodata o greva. Cred ca nici un partid politic in aceasta tara nu poate arata o fila alba in aceasta problema.

De la toate institutiile, baionetele au fost retrase in cazarmi. Am fost prezentat ca dictator. Stim ca acestia extermina pe adversarii lor. Eu pe cine am exterminat? Am suspendat Constitutia care era terorista. Eu am tins la o democratizare a ei. Presa nu a fost libera, era razboi. Permiteam numai publicarea evenimentelor si faptelor, fara polemizari, care la noi ajung la trivial. Nici un evreu care a fugit din Transnistria si apoi a fost judecat in tara nu a fost executat. Peste 7.000 de legionari au fost reabilitati pe front. Pentru 1.600 de internati, era un lagar la Targu Jiu, de 2.000 de paturi. Acest lagar a facut parte dintr'un plan al Marelui Stat Major, intocmit din timp de pace. Prin acel lagar s'a pus capat sau s'a pus frau nebuniei imbogatirii de razboi si a speculei. Va pot declara ca lagarul nu era niciodata complet.

Despre comunisti: acestia nu erau cu tara. Le-am oferit sa plece in Uniunea Sovietica pe care o socoteau drept patria lor. Cui a vrut i-am dat voie sa plece. Pe cei notorii i-am gasit in lagare sau inchisori, cu condamnari vechi. Eu nu i-am persecutat..."

Vociferari, urlete. I s'a luat cuvantul. Se striga "La moarte! La moarte!"

"In testamentul meu politic, daca voi mai avea timp sa-l scriu, voi spune:"

In sala s'a facut liniste deplina, se auzea doar tacanitul aparatelor de filmat. Era atat de multa lume, ca lipsea aerul, iar caldura sub dogoarea reflectoarelor cinematografiei era de nesu-

portat. Oamenii, nemaiavand loc, se asezasera pe jos si foarte aproape de boxa acuzatilor. Maresalul continua:

"Scump popor roman, sunt mandru ca am facut parte dintr'o natie de dubla ascendenta, romana si daca, a carui istorie a fost luminata de stralucitoarea figura a lui Traian si de jertfa lui Decebal. Am luptat in doua razboaie pentru gloria ta. Sunt fericit sa cobor cu cateva clipe mai devreme langa martirii tai. Toti au luptat pentru dreptatea ta. Fostii mei colaboratori au incercat sa se desolidarizeze de mine. Eu nu ma desolidarizez de greselile lor. Las tarii tot ce a fost bun in guvernarea mea. Tot ce a fost rau iau asupra mea, in afara de crima!

Acest razboi, care s'a sfarsit cu infrangerea Germaniei hitleriste, nu va pune capat conflictului mondial deschis in 1914. Prevad un al treilea razboi mondial, care va pune omenirea pe adevaratele ei temelii sociale. Ca atare, dumneavoastra si urmasii dumneavoastra veti face maine ceea ce eu am incercat sa fac astazi, dar am fost infrant.

Daca as fi fost invingator, as fi avut statui in fiecare oras al Romaniei.

Cer sa fiu condamnat la moarte si refuz dinainte orice gratiere.

In felul acesta voi fi sigur ca voi muri pe pamantul patriei, in schimb voi, ceilalti, nu veti fi siguri daca veti mai fi aici cand veti fi morti.

Am terminat. Dar, inainte de a incheia, vreau sa va reamintesc: dupa cum Scipio Africanul a urmarit pe Hannibal peste campiile Frantei, ale Spaniei, ca sa-l infranga in nisipurile Africii, la Zama, razand de pe fata pamantului marea Carthagina, punand astfel bazele stralucirii Romei, ca si Themistocle si Vespasian, care au servit tara lor, si ei au murit in exil. Imi vin in minte, in aceste clipe tragice ale vietii mele, fara sa gasesc ca as fi putut fi comparat cu ilustrul general roman, cuvintele pe care, pornind in exil, le-a adresat de pe puntea corabiei poporului sau: 'Tie, popor ingrat, nu-ti va ramane nici cenusa mea!'"

Rostind aceste ultime cuvinte, ochii maresalului erau in lacrimi. Cei de fata au pastrat liniste si condamnatii au fost scosi din sala.

*

Alt document :
Ultima scrisoare a maresalului, catre sotie:

"Scumpa mea Lica, am stat cu capul sus si fara teama in fata judecatii, dupa cum stau si'n fata Justitiei Supreme. Asa sa stai si tu! Nimeni in aceasta tara nu a servit poporul de jos cu atata dragoste, pasiune, dezinteres, cum am servit eu. I-am dat totul, de la munca pana la banul nostru, de la suflet la viata noastra, fara a-i cere nimic. Nu-i cerem nici azi. Judecata lui patimasa de azi nu ne injoseste si nu ne atinge. Judecata lui de maine va fi dreapta si ne va inalta. Sunt pregatit sa mor, dupa cum am fost pregatit sa sufar. Dupa cum si viata mea, toata viata mea, mai ales in cei patru ani de guvernare, a fost un calvar. A ta, de asemenea, a fost inaltatoare. Imprejurarile si oamenii nu ne-au ingaduit sa facem binele pe care impreuna am dorit cu atata pasiune sa-l facem tarii noastre. Suprema vointa a decis altfel. 'Am fost un invins', au fost si altii..., multi altii. Dupa dreapta judecata, istoria i-a pus la locul lor. Ne va pune si pe noi. Popoarele in toate timpurile si peste tot au fost ingrate. Nu regret nimic si nu regreta nimic. Sa raspundem la ura cu iubire, la bine cu mangaiere, la nedreptate cu iertare. Ultima mea dorinta e sa traiesti. Retrage-te intr'o manastire. Acolo vei gasi linistea necesara sufletului si bucata de paine care azi nu o mai poti plati. Am sa rog sa fiu ingropat langa ai mei, care mi-au fost strabuni si calauzitori, acolo la Iancu Nou. Voi fi intre cei cu care am copilarit si am cunoscut si durerile si lipsurile. Imprejurarile ne-au indepartat viata de ei, dar sufletul meu nu-i va uita niciodata. Poate vei gandi ca tot acolo langa mine trebuie sa fie si ultimul tau locas. Scoborand in mormant eu azi, tu maine, ne vom inalta, sunt sigur, acolo unde va fi singura si dreapta rasplata. Te strang in bratele mele cu caldura. Te imbratisez cu dragoste. Nici o lacrima! Ion"

…Si câteva tentative de răspuns

Deci: după căderea Zidului Berlinului, **Holocaustul** trebuia să constituie tradiţionala, verificata, diversionista "autoapărare" (împo-triva a ceva care încă nu exista, însă… preventivitatea este mama sănătăţii. Totodată **Holocaustul** trebuia să re-ocupe, de astă dată definitiv, spiritele, pentru a nu permite cu niciun preţ introducerea în categoria *genocid* şi a **Gulagului.**

Gulagul : ţinta unică a holocaustologilor; duşmanul lor; proba irefutabilă a grelei lor vinovăţii: *comunismul*, "fenomen" la a cărui imaginare, justificare ideologică, funcţionare, perestroikare au contribuit cu zel, cu avânt, de la începutul începuturilor marxismului aplicat (1917). Sioniştii nu suportă nici "concurenţa laterală": genocidul armenilor, tragedia din Rwanda, recenta dezbatere (numai în Franţa!) despre sclavagism şi colonialism. Dovedind o insensibilitate neomenească, nu numai că nu au compătimit suferinţele anterior cunoscute de alte comunităţi, etnii (armenii din partea turcilor), dar nu le-au acceptat ca adevăr istoric: au interzis în Israel publicaţiile în care se scria, în sfârşit, despre această crimă, întâia cunoscută în secolul al XX-lea, ba chiar au declarat *persona non grata* la colocvii, conferinţe istorici, eseişti, gazetari, muzicieni mai ales evrei care scriseseră, se rostiseră şi despre genocidul *altora* decât evreii (Daniel Barenboim, Yehudi Menuhin, Esther Benbassa). Au încercat să facă legea nu doar în ţara lor, ci să o impună şi în comunităţile culpabilizate în jumătate de veac de ciomăgeală mediatică (condiţionare pavloviană, reeducare prin… repetiţie, repetiţie, repetiţie) şi de ritmică prezentare a notei de plată : *Shoah-business*, cum au numit evreii lucizi ca Shomsky, Norman Finkelstein jaful-legalizat, cel care a permis Israelului să fie un stat înalt terorist, ultrarasist, să înalţe faraonice (sic) Ziduri ale Ierusalimului, să perfecţioneze arma atomică (cea curat-preventivă, după formula lui Wolfowitz), în Liban să folosească fără tresărire bombe cu fosfor, cu fragmentaţie, cu… iradiaţie (nucleară). De cum a început a se vorbi - în Franţa - despre sclavajul negrilor africani, sioniştii s-au agitat frenetic, nu s-au dat îndărăt de a înscena ei înşişi "agresiuni barbare, antisemite", au dat din mâini şi din picioare, dar mai ales din falcă, încercînd să bruieze mesajele, falsificînd pur şi simplu informaţiile : tulburările din banlieuri, au fost prezentate de ei, consecvent, insistent ca manifestări anti-albe, în general, în special… "anti-semite"!

Revenim la Duşmanul nr. l al Sionismului (în realitate: a **Holocaustului** evreilor): **Gulagul**. Nu ca univers al Răului, al

Crimei, care a devorat şi numeroşi evrei, mulţi dintre ei truditori la elaborarea, la edificarea, la punerea în funcţiune a Monstruzităţii Absolute numită *comunism* şi a… "autoapărării" lui (prin prevenţie!): *Teroarea bolşevică*. Ci ca pe un concurent, cum altfel: neloial al Holocaustului! Gulagul, produs specific al comunismului - şi mult mai bătrân în rele decât nazismul - trebuia minimizat, minorizat, ironizat-discreditat, într-un prim moment (R. Cosaşu: «Stalinismul [de ce "stalinismul" şi nu de-a dreptul: comunismul? sau mai adevărat: bolşevismul?], la noi, a fost un fel de blenoragie de tinereţe»); într-un al doilea pus sub semnul îndoielii : «victimele comuniştilor nu erau ele chiar atât de nevinovate cum *se* pretinde, nici nu se compară cu ale naziştilor (mai ales dintre evrei), acelea au fost *adevăratele, absolutele victime*»; Gulagul trebuia de asemenea expulzat din categoria *genocid*, fiindcă, nu-i aşa, un singur genocid a avut loc de-a lungul şi de-a latul istoriei, cel ale cărui victime au fost evreii - şi doar ei (vezi zbaterile indignate, penibile ale lui M. Shafir pentru că V. Tismăneanu, în mult contestabilul său Raport vorbeşte despre genocid în Lagărul Sovietic (de două ori blasfemie: o dată, pentru că, am mai spus: numai evreii au dreptul la acest termen; în al doilea pentru că în imaginarea, desăvârşirea *genocidului comunist* evreii au avut un rol preeminent); în fine, prin toate mijloacele de comunicaţie; presă, radio, televiziune, internet, conferinţe, prin atacuri în haită, repetate: Gulagul trebuia demonizat, "fascizat": «lagărele comuniste aveau o funcţie de reeducare - pe când cele naziste: de exterminare!» - discriminare operată şi în prezent când vine vorba de represiunea *comunistă* în Coreea de Nord, în China, în Cuba…

[La Editura Universităţii California a apărut **Dincolo de chutzpah. Despre greşita folosire a termenului de antisemitism si despre abuzul în istorie** de Norman B. Finkelstein.

"Chutzpah": este un termen ebraic semnificînd "păcălire", "inducere în eroare cu bună ştiinţă". Într-un interviu din 13 decembrie 2001, la întrebarea reporterului:

«(eseul Dvs.) **Industria Holocaustului** ar fi fost editat dacă nu aţi fi fiul unor evrei supravieţuitori ai Holocaustului?»,

Finkelstein a răspuns:

«N-aş fi avut nici o şansă. Aş fi fost îngropat de viu».]

Atacul sionist de după Căderea Zidului Berlinului

În România, imediat după "revoluţia din '89", în campania de reactivare a Holocaustului şi de neutralizare a Gulagului (explicatedrept… "tactici de autoapărare"), a fost pusă la cale o diversiune cu imense, păgubitoare consecinţe pentru nefericitul nostru popor:

În primele săptămâni ale anului 1990 putchiştii sovietişti S. Brucan, P. Roman, I. Iliescu, V. Măgureanu, M. Caraman au inventat din nimic (dacă "nimic" poate fi o Unitate Militară a Securităţii) "o mişcare fascistă, antisemită", care, prin pionii Odiosului Organ : Eugen Barbu şi C.V. Tudor, urma să constituie pretextul distrugerii în faşă a oricărei tentative de opoziţie democratică. Tot atunci, prin "canalul american al lui Brucan" ca şi prin emisarul special al lui Iliescu şi al lui Roman, pseudo-numitul bolşevic-tânăr "Radu Ioanid", a fost imaginată-programată *diversiunea Holocaustului în România*.

În anul următor strategia axei Bucureşti-Washington-Tel Aviv a fost materializată astfel:

1. La ***1 iulie 1991*** la Iaşi, Rosen Moses, a aruncat anatema: "**Românii sunt vinovaţi de lichidarea a 400.000 evrei"**;

2. În ***2 iulie*** *New York Times* a publicat discursul rabinului ceauşisto-securist (cel cu "400.000 victime ale românilor");

3. A doua zi, ***3 iulie (1991),*** tot în *New York Times,* Elie Wiesel ne-a ameninţat:

"Trebuie să ştiţi că dacă antisemiţii nu sunt criticaţi [înfieraţi] în public, veţi suferi. Veţi fi izolaţi, Occidentul vă urmăreşte cu mirare, cu spaimă, cu groază";

4. La **11 iulie (1991)** Senatul american, prin rezoluţia nr. 52, a arătat cu degetul acuzator **poporul român: "antisemit, şovin, fascist", "vinovat de reabilitarea criminalilor de război"**.

Astfel comunitatea noastră românească, în integralitatea ei, a fost condamnată (*preventiv*!) înainte - sic - de a fi judecată.

Ştiau Rosen şi Wiesel că *minţind*, încalcă Porunca: "**Să nu mărturiseşti strâmb împotriva aproapelui tău!**"? Ştiau. Dar puţin le păsa: în ochii unui evreu sionisto-komisarnik un neevreu nu va fi în veac "aproapele" său. Apoi: cum să conceapă ei, călăritorii că românii călăriţi vor îndrăzni, după decenii de piteştizare, să deschidă gura pentru a se apăra de calomnii, arătînd partea lor de adevăr? Care adevăr? Acela că un rabin bolşevic şi un dovedit falsificator de istorie, maghiarofil până la demenţă, ambii, până la 22 decembrie 1989, neruşinaţi lăudători

ai Ceauşescului şi ai tiraniei comuniste din România, mint cu seninătate? Wiesel şi Rosen erau siguri: românilor - şi de către ei terorizaţi prin "profesorii de marxism-stalinism", în cinci decenii de reeducare-culpabilizare - le este frică să gândească, necum să-şi sonorizeze gândul (să rişte puşcăria pentru "ură-de-rasă", ca părinţii, ca bunicii lor?). Dacă se vor găsi doi-trei inşi să facă una ca asta, pe loc vor fi neutralizaţi, lichidaţi: întâi prin calomniere - în limba Securităţii: "depreciere"; prin izolare, desemnată ca: "destrămare" (termen şi realitate aduse-impuse de ei, primii NKVD-işti, veniţii pe tancurile sovietice), puşi la zid, trataţi de "trivial negaţionişti", de "fascişti-antonescieni", de "legionari hitlerişti", iar lovitură de graţie: "antisemiţi"! Pentru care motiv-pretext? Pentru pretextul-motiv al nemaipomenitei crime de a fi contestat vădit-contestabilele lor afirmaţii.

Astfel şantajul cu "antisemitismul" nu numai că va închide gura victimelor comunismului - victime şi ale lor, ale evreilor comuniza-tornici - dar le va fi înalt profitabil, doar ei fixaseră la centimă preţul "recuperărilor": zeci de miliarde de dolari aduşi pe tavă Israelului pentru cei… "400.000 evrei ucişi de români".

400.000? Mai bine de *jumătate* din totalul de 756.930 al evreilor din România Mare, cea dinainte de 28 iunie 1940?; echivalentul totalităţii evreilor rămaşi în România Mică, astfel devenită după amputarea multor teritorii, în blestemata vară a anului 1940?; 400.000 de fiinţe omeneşti asasinate de români - "din senin, în mai puţin de un an", cum clamează mosesiştii-wieseliştii-promaghiariştii, dublînd bilanţul şi aşa imens, greu de purtat? Nu "doar" 120.000 ? Nici "poate numai" 20.000 ? Sau 2.000 ? Sau…?

Ne târguim pe cadavre : mai-dă-stăpâne, mai-lasă-jupâne?; le preţăluim, le estimăm valoarea (de marfă)?; ne lăudăm cu numărul lor?[1)] Dar cât costă un om ucis? Începînd de la câte victime se poate vorbi de crimă?; de la câte începe *genocidul*? Se poate vorbi fără jenă (sic) de "*holocaustul din România"*, cel care (din senin!) a provocat moartea a 400.000 de evrei, cum dezinformează dezinformatorii de şcoală veche şi verificată, bolşevică, asiată, avînd rădăcini adânci, naturale în Ceka, în MVD, în NKVD, în KGB (şi în CIA, dacă ţinem seama de aceeaşi cifră: 400.000 furnizată în luna mai 2006 de către ambasadorul USA - nu al Israelului? - Taubman) - şi, consecinţă, nefastă: în Securitatea autohtonă, copie a Aparatului de Teroare sovietic, implantată-condusă-impusă în România tot de evreii sovietizatori, în majoritate ruşi, apoi evrei unguri şi cehi: 100 000, în ultimul rând (dar ce "rând"!) de evreii originari din România? Se poate scrie în piatră un astfel de neadevăr? S-a putut: după exemplul

democraţiei inventată de greci (pentru ne-greci), Zece-Poruncile fuseseră inventate de evrei doar pentru *goi* [2)], nu şi pentru popo-renii-aleşi.

După ce ruşii au ocupat România - în august 1944 - unul din marile-secrete-de-stat impuse de invadatori a fost *numărul evreilor*: în 1948, în Republica Populară Română (fără Basarabia, fără Bucovina de Nord, fără Herţa, fără Cadrilater), el *era de peste un milion*.

Întrebare legitimă:

De unde mai mulţi evrei în România-Mică, decât în România Mare, cea dinainte de "holocaustul românesc"?, se întreba retoric până şi un evreu comunist, statistician de formaţie, colaborator al lui Sabin Manuilă - apropiat mie. Ce fel de "Holocaust în România" acela care, departe de a diminua numărul evreilor, îl sensibil augumentase?

Bunul simţ şi aritmetica elementară contrazic teza "Holocaustului în România": dacă Românii ar fi ucis 400.000 de evrei, ar fi fost evidentă… *lipsa* a 400.000 de evrei - simplu! Însă pentru a nu se observa grosolana înşelătorie, evreii "români" au obţinut de la ocupanţii sovietici (nu a fost greu: "eşalonul superior" al ruşilor era alcătuit în majoritate zdrobitoare de evrei) **tăcerea asupra statisti-celor**. Tăcere acoperind atât… *inexis-tenţa-lipsei* (a celor 400.000 oameni "lichidaţi de către români"), cât şi *sporul* populaţiei evreieşti în România postbelică mult diminuată teritorial şi etnic (numai în Basarabia domiciliau, la 28 iunie 1940, 223.926 persoane - la care trebuiesc adăugaţi evreii nebasarabeni, cel puţin 150.000, răspunzînd "chemării" lui Stalin, trecînd Prutul în Teritoriile Ocupate de URSS, Basarabia, Bucovina de Nord, Ţinutul Herţa).

Dacă Românii ar fi ucis 400.000 de evrei, după 22 iunie 1941, de unde a ieşit peste-milionul - de evrei - în România fără Basarabia, fără Bucovina de Nord, în 1945-1946?

După august 1944 pe tancurile şi în furgoanele Armatei Roşii au intrat în România câtă mai rămăsese, un imens număr de evrei. În majoritate (pro)veneau din Est, de peste Nistru (chiar şi de peste Volga) - ei formau grosul… "ucişilor în Basarabia şi în Transnistria", care după 28 iunie 1940, când Rusia ne răpise Basarabia, Bucovina de Nord şi Ţinutul Herţa (totalizînd 278.942 evrei), optaseră pentru Raiul Sovietic. Ei fuseseră concetăţeni de-ai noştri însă, din ordin, încă înainte de 26 iunie 1940, scuipaseră pe cetăţenia română, pentru a căpăta cinstea-de-onoare a paşapor-tului cu care se lăuda în versuri lungi şi mai cu seamă: late, Maiakovski (atât că ei nu se sinuciseseră din extatică satisfacţie proletară). Nimeni nu îndrăznise să-i întrebe (ar fi fost pe loc

arestat şi condamnat pentru "ură de rasă") cum, de la cine re-obţinuseră ei cetăţenia română? De-ar fi răspuns, ce ar fi răspuns: că nu de la autorităţile româneşti, ci de la ale sovieticilor ocupanţi?

Din aceeaşi direcţie ne-am procopsit cu foarte mulţi evrei din TransNistria, ştiutori de ceva româneşte; şi cu foarte, prea mulţi evrei-ruşi, vorbitori de autentică limbă-sovietică, cea din salcâm veritabil - ce conta: aşa, *po ruski* aveau să ne terorizeze în numele asiatismului bolşevic decenii şi decenii, să ne închidă gura cu acuzaţia fabricată de ei, khazarii, deci türcii - deci ne-semiţii: **antisemitism**!

O mai mică parte, dar şi ea imensă, disproporţionată, mincinoasă privind *motivaţia mutării în România* ni s-a coborît cu hârzobul din cerul Nordului: *peste o sută de mii de evrei din Ungaria şi din Cehoslovacia, avînd cetăţenie* şi uniforme *sovietice, au fost trimişi în 1945 de ruşi în România, în virtutea "ajutorului frăţesc", pentru edificarea poliţiei politice după modelul NKVD.* "Tovarăşii frăţeşti" nu aveau nici o legătură cu Ardealul de Nord, nici cu România; nu ştiau româneşte, cei cunoscînd trei cuvinte refuzau să le rostească - cum adică: să vorbească, ei, Marii-Maghiari şi Marii-Comunişti Internaţio-nalişti româneşte?; în România?; în fiecare zi a săptămânii? [3)] Ca şi evreii basarabeni-transnistrieni aceştia erau cu toţii agenţi ai Kremli-nului, aveau grade militare sovietice. Misiunea lor : de a ne frânge, supune, înrobi în numele Rusiei, cu metode ruseşti. "Ardelenii" (sic) îşi motivau cruzimea (şi-mai-maghiară-decât-ungurească, bineştiută de oláhi de o mie de ani) faţă de băştinaşii total necunoscuţi lor, pretinzînd că ei se răzbună pe… "românii fascişti care-i trimiseseră la Auschwitz"! - vezi declaraţiile iresponsabile, repetate al lui Elie Wiesel.

Toţi aceşti invadatori-colonizatori bolşevici în slujba Rusiei au devenit peste noapte - după ce fuseseră temeinic pregătiţi în Asia Centrală, începînd din toamna lui 1941, iar din toamna 1944 în Centrul de Instrucţie de la Cernăuţi - feroci gardieni-de-Lagăr ai Bărăcii România: procurori, securişti-anchetatori, securişti-torţionari, securişti-acuzatori, miliţieni, miniştri, directori, rectori universitari, preşedinţi-secretari de câte ceva, activişti de partid. În Bucureşti (ajuns "al doilea oraş maghiar din lume") jumătate din cei nou veniţi cu mari sacrificii de (pe) la Budapesta intraseră cu grupurile, cu clanurile, cu triburile, cu detaşamentele-de-cavalerie-babeliană în "Conducerea Superioară":

Întrebare legitimă:

De unde Dumnezeu, în România postbelică, atâţia "ilegalişti comunişti, supravieţuitori ai Auschwitz-ului"(ştiut

fiind faptul: "Auschwitz" nu se află, totuşi, în… "Transnistria")?

Contabilii de cadavre imaginare au fixat, la Washington şi la Tel Aviv cifra evreilor victime ale românilor: 400.000 (după cum deciseseră şi: "6 milioane de evrei victime ale fascismului", fără a preciza: victime ale persecuţiilor sau ale asasinatelor?); "o dată pentru totdeauna", cum întărise celula de partid komisarionist condusă de Radu Florian, marxist-*stalinist* - citeşte: mincinos de profesie. Să acceptăm macabra ilogică aritmetică doar pentru a nota neconcordanţele - deocamdată nu am spus: "falsurile grosolane", nici: "minciunile sfruntate"- deocamdată.

În totalul de 400.000, pe lângă "sutele de evrei atârnaţi în cârlige, la Abator" [4] (nu "miile"?, ar mai fi contat un zero-două?) au fost incluse:

1) Cele "cca 12.000 victime de la Iaşi" [5] puse în sarcina României, deşi un istoric evreu, Nicolae Minei-Grünberg scrisese: "La proces (…) Sturmbannführerul Heinz Ohlendorf care comandase Einsatzkommandoul D «şi-a asumat personal răspunderea pentru un total de aproximativ 90.000 victime, *printre care cele de la Iaşi, din iunie 1941*»" (s.m.);

2) Cele "130.000 victime din *Transilvania de Nord", ocupată* **atunci** *de Unguri*:

S-a precizat că s-a făcut dublă-contabilitate? Figurează **aceste** 130.000 de victime (în totalul de "*peste 600.000 evrei din Ungaria pieriţi în lagărele morţii*" /s.m./ - cifră dată de rabinul Josy Eisenberg, animatorul emisiunii "La source de vie" de la televiziunea franceză) *şi* în/pe vreun memorial din Budapesta, **acolo** unde s-a decis soarta evreilor foşti cetăţeni români, deveniţi în septembrie 1940, cu jubilaţie, cetăţeni maghiari? Dacă da, de ce au fost trecute *şi* în sarcina românilor? Ca să indice "originea" lor? Care origine - mă rog frumos? Românească? Dar la Cedarea Ardealului, în 30 august 1940, Marii-Maghiari-Evrei lepădaseră "valahismul-împuţit" ("şi franţuzit" - ce oroare!) ca pe o rufă murdară, suportată o eternitate de 22 ani! "Totalul" zice: 130.000 *sau* 260.000? Orice devine posibil când cifrele sunt manipulate de un notoriu falsificator de istorie precum Elie Wiesel (de profesie încălcător al Poruncii: "**Să nu mărturiseşti strâmb împotriva aproapelui tău**!) [6]. El fusese cel care propusese-impusese "adevărul statistic general" publicat în anii '80 şi în revista franceză *L'Express*. Susţinut de Randolph Braham, bolşevic din Dej, fost "lucrător emerit la Institutul de Istorie al PCR din Bucureşti", devenit "profesor american", şi el "nemărginit specialist în problema Holocaustului"; de Eshkenazy; de Jean Ancel, traficant-ajustator al volumului de amintiri ale rabinului Şafran, de inevitabilul R. Ioanid - cu toţii critici feroci ai

"trădătorilor" Moshe Carmilly-Weinberger şi Alexandru Şafran.

Viitorul laureat al premiului Nobel pentru pace - tot despre Elie Wiesel este vorba - *minţea neruşinat*…:

a) …*prin omisiune*:

Nu a suflat un cuvânt despre ocuparea, între 1940-1945, de către Ungaria, a unor teritorii din (Ceho)Slovacia, din Iugoslavia, din România, deci *a minţit, trecînd sub tăcere responsabilitatea ungurilor*, *începînd din chiar septembrie 1940*, în masacrarea românilor (peste 1.000 de oameni ucişi în primele zile după cedarea Ardealului de Nord, dintre care: la 9 septembrie, în comuna Trăsnea: 81 victime; în 13/14 septembrie, în Ip : 165 ; în jur de 100.000 tineri români înrolaţi cu forţa în armata maghiară şi dispăruţi pentru totdeauna pe frontul de Est; zeci de mii de români concentraţi în cumplitele detaşamente de muncă, în condiţii de pur sclavagism, scufundaţi şi ei în pământurile Ungariei-Mari, ale Rusiei, Poloniei, Germaniei), iar în 14 octombrie 1944 în măcelul de la Moisei; Wiesel nu i-a pomenit nici pe sârbi: 80.000 de persoane ucise, dintre care 18.000 numai în masacrul de la Bacika, operaţie de **purificare etnică** *declanşată din ordinul amiralului Horthy, la 12 decembrie 1940* - supravieţuitorii refugiindu-se, unde?: în România!; nici pe evreii din Ardealul de Nord: peste 200.000, dintre care 36.000 din Maramureşul său natal, **asasinaţi de unguri în 1941 la Kameneţk-Podolsk**; la care se adaugă 418.000 de evrei din Ungaria propriu-zisă, deci fără cei din Voievodina şi din Slovacia, ocupate-administrate*, nu de"horthyşti", nu de "fascişti", ci de* **unguri,** de **unguri** fiind trimişi la moarte în lagărele de exterminare germane;

b) …*prin inversarea culpei:*

A trecut-o de la ocupant-şi-responsabil: Ungaria, la ţările (parţial) ocupate: (Ceho)Slovacia, Iugoslavia, România împreună cu... numărul victimelor. După "statistica" publicată în *L'Express* reieşea că Ungaria lichidase evreii "numai" în proporţie de vreo 40%, pe când "România fascistă": peste 80% ! Realitatea - ca şi Moshe Carmilly-Weinberger, rabin şef al Clujului în timpul ocupaţiei maghiare - spune cu totul altceva: în afară de marele număr de evrei din Ardealul de Nord refugiaţi pe cont propriu în restul României - *de unde plecaseră în Palestina, cu vapoare ale statului român* - au fost sustraşi morţii în jur de 30.000 evrei, cu ajutorul actelor false furnizate de o reţea de persoane particulare şi oficiale, nu doar din anturajul Casei Regale, dar şi din al celor doi Antoneşti! Deşi scrisese în volumul de memorii **All Rivers Run To The Sea**: "*populaţia a primit cu bucurie intrarea trupelor maghiare în Sighet, mama mea s-a bucurat de schim-*

barea naţionalităţii”, în anii ‘80, acelaşi fabricant de antisemiţi - şi de antisemitism, fie spus în treacăt - senin, a declarat la televiziunea franceză că, *în aprilie 1944, la Sighet, familia îi fusese arestată, trimisă la Auschwitz de către… jandarmii români!* (nu contează când, în timp, fusese scrisă cartea şi când fusese rostită “mărturia” la televiziune şi nu contează că, prin R. Ioanid a “dezminţit” acuzaţia mea astfel: «Am scris adevărul în romanul…» şi a dat titlul unui roman; la care i se poate da peste nas astfel: «Vei fi scris într-o ficţiune /roman/ adevărul, însă la televiziune ai comunicat o *informaţie* - mincinoasă») *: Wiesel face parte dintre evreii care nu se tem de contradicţii, sar uşùre peste ele, ştiindu-se din principiu dispensaţi - ca evrei! - de* proba adevărului - deci ne-supuşi Poruncii care pedepseşte **minciuna**; întâi acuză, abia apoi - şi numai dacă sunt repetat contrazişi - bolborosesc oarecari explicaţii care nu explică);

c) *…prin exclusivism*: Wiesel, *verticalul propovăduitor al eticii… comercialo-komisariale, după ce l-a înălţat în slăvi, l-a lăudat-lins în lungiş, în cur-meziş pe Ceauşescu, a contestat existenţa comunismului ca Rău simetric (şi în sinistră concurenţă cu nazismul), precum **şi** efectul: Gulagul* - cu vehemenţa, cu îndârjirea, cu disperarea celui căruia i s-ar zmulge ceva ce aparţine lui şi numai alor lui: “unicitatea Shoah-ului ca genocid” (vezi comentariile de după Raportul Comisiei Tismăneanu în care purtătorul de cuvânt şi de servietă al lui Wiesel, istericul M. Shafir a găsit că singurul cusur al Raportului este… folosirea termenului “genocid” în legătură cu crimele comunismului!). În virtutea acestui postulat, în vara anului 2002 Wiesel a refuzat să viziteze, la Sighet şi Memorialul Victimelor Comunismului - însoţit de indispensabilul purtător de servietă Shafir - iar pe cei care l-au arătat cu degetul pentru acest gest incalificabil i-a tratat, cum altfel, de “antisemiţi”;

3) Sutele (miile?) de familii de evrei bogaţi care, din 1938, presimţind persecuţiile rasiale, iar din februarie şi până în 3 iulie 1940, temîndu-se şi de cele bolşevice inerente ocupării Bucovinei şi a Basarabiei, s-au refugiat întâi în restul României, apoi au plecat în Occident, nu în Palestina! Or **absenţii** (din România şi din statisticele ei) *au fost consideraţi - de Comisia Wiesel - “lichidaţi de români”!*;

4) Dispăruţii/deplasaţii spre sud : emigraţii la Palestina înainte şi în timpul războiului, mai cu seamă în 1944, când li s-au pus la dispoziţie nave (motivul: desigur, panica de care fusese cuprins guvernul constatînd că războiul în Est, alături de Hitler, este pierdut, însă şi “politica evreiască” a Antoneştilor, mult diferită de a lui Hitler): oricum nici ei nu au fost victime de sânge

ai/ale românilor, "doar" vămuiţi-jefuiţi, ca să-şi plătească plecarea; aceştia au trăit, unii încă mai trăiesc în Israel, în Occident, însă, *pentru că atunci dispăruseră de pe solul României* (şi din scripte) au fost trecuţi abuziv la **absenţi,** *deci au fost şi ei consideraţi lichidaţi de către români (dar cât au trăit nu au deschis gura, ca să spună că nu fuseseră ucişi, ba unii, după 23 august 1944, au fost securişti, torţionari, chiar ucigaşi, după care au emigrat în Israel, în Occident* - a patra dublă contabilitate;

5) Tot la "victime ale românilor"- cele 400.000!, ucisele din senin, "din antisemitismul genetic" ! - a fost inclusă categoria cea mai numeroasă, alcătuită din **dispăruţii spre Est**, indicaţi astfel de memorialul Coral: "*Basarabia iulie-august 1941 circa 180.000 victime, Transnistria 1941 circa 80.000 victime*".

După informatoriştii coralisto-sionisto-maghiarolatri ar rezulta că **în 6 luni** (iulie-decembrie '41) românii **ar fi ucis 260.000** (180.000+ 80.000) **oameni -** în jur de **3.000 pe zi!** - citeşte**: cvasitotalitatea populaţiei evreieşti din Teritoriile Ocupate de sovietici în 28 iunie 1940).**

Întrebare de bun simţ:

«Dacă au fost omorîţi atâţia, de unde au apărut, după război, mult-mai-mult-decât-atâţia - peste tot, în toate funcţiile, în toate instituţiile?»

Calculul nostru neputîndu-se rezema pe cifre atât de orbitor de exacte ca ale coralnicilor (de unde, dacă documentele româneşti au fost furate de chiar evreii sovietici în august '44?), ţine seamă de *trecerile peste noua frontieră*, **în** Basarabia, **în** Bucovina de Nord - şi de *cronologie*:

- începînd *de la 15 iunie 1940* - **după înfrângerea şi ocuparea Franţei, putere garantă a României** - "trecuţii" de pe malul drept al Prutului pe cel stâng, în provinciile româneşti Basarabia şi în Bucovina (de Nord) răpite de ruşi - în nobilul scop al "construirii comunismului". Deşi prooccidentali, francofili - însă comunişti, deşi se declarau": "internationalişti", erau curat prosovietici, *evreii se bucuraseră de victoria lui Hitler - fiindcă acesta era aliatul lui Stalin* [7].

- *după 22 iunie 1941*: "trecuţii" peste Nistru, de pe malul drept pe cel stâng, în U.R.S.S. (operaţie botezată: "retragere strategică pe poziţii dinainte stabilite, în vederea pregătirii contraofensivei în Apus"), în fapt: **evacuarea organizată a cadrelor de stat-şi-de-partid**, or **cadrele-de-stat-şi-de-partid, în Basarabia şi Bucovina de Nord erau, în majoritate covârşitoare, evrei**… Asupra acestei realităţi: evacuarea - oficială - a tuturor cadrelor, evreii (cu o singură excepţie

cunoscută de mine: Gr. Vindeleanu, vezi-i mărturia mai departe) păstrează o tăcere-de-aur asupra *locului şi a timpului*, rezultînd **minciuna totală,** ca cea practicată de sinistrul Sorin Toma (cel cu "putrefactul" Arghezi): în "amintirile" sale nu există *realitatea* geografică **Basarabia,** iar *realitatea* istorică: **28 iunie 1940-22 iunie 1941** a dispărut ca prin minune…

La întrebarea: *Cine* dintre evreii români s-a dus în Basarabia, în Bucovina de Nord, după 26 iunie 1940? De patru ani încerc să aflu - nu am reuşit. Dacă pot cita câteva nume: A. Bârlădeanu, Perahim, Celac, Sorin Toma, Roller, M. Oişteanu… - sunt incapabil să spun cu ce se ocupaseră aceştia între 28 iunie 1940 şi 15 iulie 1941- acolo. *Cine-ce a făcut ?*: secret militar. Cei care au fost acolo şi au făcut-dres atunci nu deschid gura. Prin 2003 l-am rugat pe Vladimir Tismăneanu să-mi împărtăşească ce ştie despre aceşti "revoluţionari" printre care şi tatăl său, Leon şi mama sa Hermina Marcusohn. Vladimir mi-a răspuns că părinţii săi, ca "spanioli" au fost tot timpul la Moscova, cu Leonte Răutu, deci nu ştie nimic despre cei "activînd" bolşeviceşte în Basarabia… În această situaţie noi, cei care nu ştim cu adevărat, dar pe care ne interesează, fiindcă Basarabia şi Bucovina sunt ale noastre, iar victimele tovarăşilor evrei: consângenii noştri - suntem obligaţi să raţionăm astfel:

«Dacă evreii refuză să spună ce au făcut în istoria-geografia indicată, înseamnă că faptele lor sunt de nemărturisit pentru oamenii normali: înseamnă că au colaborat îndeaproape cu "Organele"; înseamnă ca ei, făptaşii, se ştiu vinovaţi de *crime*.

Este vorba, desigur, de evreii comunişti care, înainte, în timpul, după ocuparea Basarabiei a Bucovinei de Nord şi a Herţei optaseră pentru Raiul Sovietic.

Câţi să fi fost? 130.000? 150.000? (cifră dată de NKVD), 260.000? Oricum, aproape toţi cei care, după 22 iunie 1941, pentru că nu aveau nimic a-şi reproşa (?), după ce au participat cu avânt între 28 iunie 1940-15 iulie 1941 - în calitatea lor de *kultarmeiţi* - la arderea bibliotecilor (şi şcolare), la punerea pe foc a cărţilori de cult şi a icoanelor, apoi în faţa avansului trupelor noastre întru liberarea teritoriilor ocupate la incendierea şi dinamitarea oraşelor şi a târgurilor Basarabiei şi Bucovinei, au fugit vitejeşte peste Nistru, ca să nu pună Românii mâna pe ei, să-i pedepsească pentru crimele făptuite (cea mai măruntă fiind falsificarea adevărului: şi în momentul de faţă bolşevicii de la Chişinău pretind că distrugerile din luna iulie 1941 au fost "opera aviaţiei fasciste" - iar pe contrapagină un bandit bolşevic precum Medner se laudă ca făcuse parte din unul din detaşamentele de distrugere ordonate de Stalin). Nu au fost opriţi de stăpânii lor,

ruşii, decât în Asia Centrală, unde s-a născut poetul Valery Oişteanu, nepotul lui Răutu - citez din **Enciclopedia Exilului Românesc** de Florin Manolescu: "3 sept. 1943, Karaganda, Kazahstan. Tatăl: Mihail Oişteanu, prof. universitar. Mama: Bella, născută Iosovici, ziaristă la Agerpres. **Nepotul lui Leonte Răutu** (s.m., P.G.). Copilăria la Cernăuţi". Cumplitul Mihail Oişteanu - frate al Groaznicului Leonte Răutu - a petrecut **Anul de Sânge 1940-1941** în Basarabia ocupată de sovietici. Ca şi Bella Iosovici. Si au activat - bolşeviceşte. Cu asemenea ascendenţă, cu o viaţă de pui de supraştab în cartierul Primăverii din România terorizată, sărăcită, des-creierată şi de clanul Oigenstein, cetăţeanul sovietic Andrei Oişteanu pretinde a trata obiectiv "Holocaustul românesc"!

Acolo, în Asia Centrală, din august 1941 până în august 1944 bolşevicii evrei fugari căpătaseră instructajul apropriat pentru a deveni komisari-guvernanţi în ţările care urmau a fi ocupate şi sovietizate - unii; alţii (sau unii dintre primii) au urmat cursurile de perfecţionare ale "consilierilor sovietici" în carantina aurită (numai pentru ei, bolşevicii) de la Cernăuţi (1944-1950). Mulţi se ilustraseră prin **talentele de călăi ai românilor din Basarabia, Bucovina, Herţa între 28 iunie 1940 şi 22 iunie 1941** şi au (re)apărut în ceea ce mai rămăsese din România, *multiplicaţi* (se căsătoriseră, făcuseră copii, aveau socri, cumnaţi, cumetri, deveniseră, câţi, din 200.000?: 400.000?, 700.000?); unii coborîseră, ocolit, din Nord, prin/-din Ungaria, ca… "repatriaţi"- *în a cui patrie?*, doar A. Toma încă nu scrisese jucăuş-seni/l/ele-i versuri ce vor deveni ale Imnului de Stat al R.P.R.: "Azi ţara ta e casa ta", pe care românii-recenţi, altfel evrei NKVD-işti ruso-maghiari şi le recitau la ureche, făcîndu-şi cu ochiul: "**Azi ţara ta e casa** *mia!*"

Neocolonizatornicii aduşi în furgoanele Armatei Roşii în 1944 (iar avantgarda pe tancuri, oricât ar nega acest adevăr istoric fostul meu prieten Ion Vianu, cel care m-a acuzat de "antisemitism basarabean", fiindcă am avut neruşinarea să susţin adevărul realităţii cunoscute de toată lumea, chiar şi de evrei - mai ales de evrei, beneficiarii acestui mijloc de locomoţiune, însă aceştia o neagă cu suspectă furie, ştiindu-se vinovaţi), dar şi cei circa 100 000 de unguri şi cehoslovaci - în majoritate evrei - trimişi în 1945 de ruşi în România, ca să construiască ei poliţia politică după modelul NKVD, în România neexistînd cadre… Aceştia au fost pe dată unşi super-poliţai-"români", jurnalişti (români), procurori români, fabricanţi-de-istorie a… României, consilieri, consilieri-şefi, colonei, generali de miliţie, de securitate - sovietică - de armată română (?), directori, directori ai

directorilor, preşedinţi de orice, sub-, supra-, miniştri-plini în Aparatul de Teroare, inclusiv "Justiţia", inclusiv Armata, desigur la Externe, fireşte în Economie, se înţelege: în Comerţ exterior, evident în Cultură, cum altfel: în Învăţământ, în Presă; cenzori, supra-cenzori, şefi, şefi-ai-şefilor de comisii ale zecilor de ventuze prin care bolşevismul rus ne-a supt bogăţiile, prin SovRomuri, tentacule cu care ne-a gâtuit, sufocat, terorizat, culpabilizat-reeducat - dacă i-aş înşira pe cei mai cunoscuţi, aş ocupa două pagini şi încă trei…

…însă holocaustologii i-au trecut şi pe aceştia la rubrica: "victime ale Românilor" - iată a treia dublă-falsă-contabilitate;

- în fine, *după 1944-45*: "dispăruţii" în Occident (*direct din URSS* - cu precădere *în* cele două "părţi" ale Germaniei).

"Pata albă" pe harta crimei (**să existe oare în U.R.S.S./ Rusia/ Ucraina vreun memorial asemănător** *Coral*-**ului consemnînd atât numărul evreilor ucişi de** *inamicii* **sovieticilor, cât şi al evreilor** *victime* **ai/ale sovieticilor?** - fiindcă despre un Memorial ridicat la Chişinău şi la Cernăuţi onorînd memoria românilor victime directe ale evreilor sovietici deocamdată nu se vorbeşte) continuă a fi întreţinută de *refuzul sovieticilor şi al israelienilor de a furniza cifre* - am mai spus-o?- bine am făcut, re-repet: cum ruşii au confiscat arhivele germane cuprinzînd documente ale "soluţiei finale" şi îi şantajează pe evrei ameninţînd cu publicarea "adevăratului bilanţ al Holocaustului"; cum tot ruşii au furat din arhivele româneşti, în primele zile de după 23 august 1944, **cca 200.000 dosare tratînd "Basarabia şi evreii"** (comandoul condus de Grişa Nahum, evreu din Ucraina, ofiţer NKVD, devenit general sovietic *şi* comandant al Direcţiei Contrainformaţii Militare române), lipsesc datele privind numărul evreilor care părăsiseră România pentru Patria Socialismului Biruitor (***până la*** **22 iunie 1941**) *şi numărul evreilor victime ale românilor* ***după*** **22 iunie 1941**, precum şi *numărul, originea şi numele evreilor intraţi în România după 23 august 1944*.

Vid documentar profitabil calpuzanilor, traficanţilor: ca şi sovieticii, israelienii refuză să furnizeze cifre (fiind vorba despre aceeaşi "problemă", paznicii dosarelor vor fi fost, nu întâmplător, aceiaşi juşti tovarăşi: întâi în URSS, apoi în Israel, doar sionismul unu este el), acestea constituind, fatal: "secrete de stat(e)"…

…Deşi (încă) nu li s-a cerut, pentru Nürnberg II, lista călăilor acţionînd în URSS şi în ţările ocupate de Marea Uniunea Sovietică (cea Foarte) Liberatoare… Recuperaţii de Israel, *riguros aceiaşi bolşevici internaţionalişti, odată ajunşi în*

Ţara Sfântă au devenit peste noapte: ultranaţionalişti, ultrareligioşi, ultraxenofobi, ultrarasişti, păstrînd fondul eternului komisar.

Însă chiar fără "documente" - dacă le-au furat înşişi evreii, pe când erau ei sovietici - şi ce dacă am mai spus-o? o re-spun! - iar aceiaşi, deveniţi israelieni, refuză să comunice informaţii (aşa se face *justiţia de tip bolşevic*: provoci dispariţia probelor, adică: le furi, apoi ceri probe! - astfel acuzatul nu va putea respinge acuzaţiile mincinoase), *cumplitul adevăr spune: în sarcina şi pe conştiinţa României rămân multe şi grele păcate (câte: 100* sau *100.000?; 200* sau *200.000 vic-time?) comise împotriva evreilor, or se ştie:* **crima începe de la unu**.

Absenţa documentelor nu-i deranjează pe Răzvan Theodorescu, A. D. Munteanu, Andrei Pippidi, S. Tănase, M.D. Gheorghiu, Totok, Pecican, D. Pavel, Marta Petreu, Carmen Muşat, I. Buduca, G. Andreescu, I.B. Lefter, Laszlo A., V. Gârneţ, Vitalie Ciobanu - *goi* plecăciunişti, eterni linguşişti emeriţi care din dezgustătoare slugărnicie legitimează orbeşte *în deplină necunoştinţă de cauză*, cele mai neruşinate neadevăruri (comunicate lor la ureche, cu gura strâmbată de conspirativitate de către şoptitorii de profesie, cu asigurarea: «Aşa e cum îţi spun eu!»). Ei refuză să citească-citeze din documente şi din texte, altele decât cele recomandate de tovarăşii de la catedra de marxism-stalinism-sionism. Cât despre Moses Rozen, Z. Ornea, Lya Benjamin, M. Shafir, A. Oişteanu, L. Volovici, Radu şi Al. Florian, J. Ancel, A. Cornea, V. Neuman, R. Ioanid ("imensul istoric al Holocaustului românesc"), aceştia jubilează: lor le convine absenţa documentelor, doar ei înşişi au asudat abundent trudind la toaletarea-ocultarea-negarea lor.

Spuneam că absenţa documentelor: mană cerească pentru "specialiştii" susnumiţi. Interpelaţi, ei explică: *Muzeul Holocaustului de la Washington nu este interesat de numărul evreilor de origine română victime în Uniunea Sovietică între 26 iunie 1940 şi 23 august 1944,* am citat esenţa "răspunsului" dat de tovarăşul R. Ioanid, lucrător-pe-tărâm (încă din neagra ilegalitate) în ghereta de la poarta Muzeului pomenit.

De ce nu este interesat muzeul pomenit şi american? A, da: **pentru că un impostor, un falsificator de documente, de citate, ca acest "R. Ioanid"** *(după o carieră, în familie, de securist sionist, s-a mutat în USA, unde ca tot securistul evreu a fost pe dată primit şi uns istoric al Holocaustului - în bună companie: Elie Wiesel, cu el face schimb de reţete)* **nu este interesat, el, în aflarea adevărului care contravine invenţiilor, falsurilor**: ordin de-sus-de-tot, de la Centrala Industriei Holocaustului.

Astfel în România, după o eternitate de 40 de ani de otravă a marxism-stalinismului (băgată pe gât mai ales de tovarăşi profesori evrei), se va (re)impune şi alcoolul metilic (cel care *orbeşte*, înainte de a ucide) al neomarxismstalinismului, "materia-obligatorie: **Holocaustul Negru**": adică *numai jumătate din adevărul istoric*, "capul" monedei adevărului, nu şi "pajura": **Holocaustul Roşu,** *de care evreii s-au făcut vinovaţi, încă din 1917, în Rusia; din 1919: în Ungaria; din 17 septembrie 1939 în Polonia răsăriteană; din vara lui 1940: în Ţările Baltice, în România, iar din 1944-45 în toată Europa de Est.*

Să fi fost noi, românii mai pogromişti decât ruşii, inventatorii, nu doar ai termenului *pogrom* (în rusă: furtună cu tunete, trăsnete, mânie-a-cerului, prăpăd), ci şi ai realităţii?; mai "fascişti decât nemţii", cum se exprimă Matatias Carp - care va fi avut el alte calităţi, dar nu şi pe aceea de a stăpâni cât de cât limba română în care şi-a scris mărturia? Să fi fost noi mai ahtiaţi după bunurile materiale ale evreilor decât, de pildă, francezii ocupaţi de germani (dar evreii din Basarabia erau extrem de săraci, mizerabili, de aceea şi coborîseră în masă din Galiţia în Maramureş, în Bucovina, în Moldova, în Basarabia, dealtfel înşişi evreii din celelalte provincii româneşti sau din alte valuri de imigrare îi numeau dispreţuitor: "păduchioşii galiţieni")?; să fi fost noi mai setoşi de sânge evreiesc decât ungurii?; de comparat doar cu "fioroşii polonezi cei care au supt antisemitismul odată cu laptele mamelor lor", cum atât de poetic explică evreii polonezi…

…Ca Marek Halter, autor a o duzină de volume a câte o mie de pagini în care povesteşte "realitatea aşa cum a fost ea", soarta lui de copil în ghettoul din Varşovia: cum ieşea el în oraş prin canale şi cum se întorcea - prin canale - şi cum aproviziona rezistenţa interioară (prin canale) cu muniţii… - când adevărul era altul: întreaga sa familie de colaboraţionişti bolşevici (nu va fi bântuit, între septembrie 1939 şi iunie 1941, taman în regiunea orăşelului Jedwabne?) se afla în Asia Centrală, pentru instructaj, acolo şi aşa se luptase cu fiara fascistă. Ca recompensă pionierul sovietic Halter Marek fusese ales pentru a fi fotografiat în braţele Tatălui Popoarelor, tovarăşul *său*, Stalin (vorbesc, desigur, de ultrapopularizata imagine în care fratele geamăn al lui Hitler îmbrăţişează, pe parapetul de piatră al tribunei Mauzoleului lui Lenin, la un Intâi Mai sau un Şapte Noiembrie un băieţaş rotofei, cu buclişoare negre).

Reiau autochestionarea: care să fi fost resortul, mobilul, motivul pentru care, în ţara noastră ciuntită de Ruşi prin diktatul

de la 26 iunie 1940, **începînd de la 3 iulie 1940** (încheierea oficială a evacuării) - **însă cu nici un chip înainte de 28 iunie acelaşi an, 1940** - au explodat, au erupt promisiuni, făgăduinţe, juruinţe de răzbunare din partea românilor?

Iată cuvântul: *răzbunare*. Nu din partea extremiştilor-de-dreapta, să zicem a cuziştilor; nici din a naţionaliştilor-creştini: legionarii (ei nu mai aveau audienţă de la Rebeliune) - ci din a oamenilor aflaţi atunci sub drapel : soldaţii ţărani şi meşteşugari şi mici slujbaşi care în civilìe nu erau interesaţi de partide, de curente politice. Mobilizaţi de la izbucnirea războiului în Europa (septembrie 1939), cunoscuseră, nu iadul frontului de tranşee, ci purgatoriul *umilinţei naţionale* din timpul evacuării Basarabiei, a Bucovinei de Nord, a Herţei între **28 iunie şi 3 iulie 1940**. Surprindere, uimire, revoltă, mânie pe acei cetăţeni români până ieri, azi deveniţi duşmani de moarte alături de Duşmanul de Moarte istoric al Românilor: Rusul - sentimente trecute pe hârtie, nu doar de penele lui Prundeni ori Şeicaru, ci şi de ale lui Iorga, Arghezi, Agârbiceanu, Galaction; şi de condeiele "jidoviţilor" Lovinescu, Sadoveanu ("Am căzut la pământ acum două luni, când cu cedarea Basarabiei şi Bucovinei /…/ Mai fericiţi decât unii din noi sunt cei care au murit").

Ce s-a putut întâmpla în doar o săptămână - în **săptămâna** dintre **28 iunie-3 iulie 1940,** de înnebuniseră românii?; în **săptămâna 28 iunie-3 iulie 1940,** de turbaseră românii, ajungînd să ceară, să promită, să jure - ei, românii - *răzbunare* pe evrei, potrivit neromâneştei, necreştineştei Legi Evreieşti a Talionului: "Ochi pentru Ochi şi Dinte pentru Dinte!"? Care să fi fost Ochiul-prim (în timp)? Dar primul, cronologic, Dinte?

Răspunsul nu este greu de aflat. Dar nesfârşit de greu de formulat: noi, românii, de peste o jumătate de secol, suntem acuzaţi-fără-drept-de-apărare-şi-gata-condamnaţi - acesta:

Basarabia.

Nu (doar) Basarabia, provincia românească, locuită de români, trăitori a căror istorie, tradiţii, limbă maternă este româna; nu elementul constitutiv organic, istorico-geografico-etnico-lingvistic, indispensabil în unitatea numită, din 1918: *România Mare* - dovadă: deşi a fost întâia care s-a unit cu Patria Mamă, la 27 martie/9 aprilie (Bucovina în 15/28 noiembrie, Ardealul abia la 18 Noiembrie/ 1 decembrie), Basarabia a rămas ne-preţuită - am evitat: dispreţuită - neglijată de Centru, ba considerată o Nouă Caledonie carpatodanubiană, unde erau trimise întru pedeapsă pleava şi drojdia şi scursura din celelalte provincii - şi mereu invidiată de sora Transilvania (însă nu pentru că Basarabia i-ar fi răpit ceva ce i s-ar fi cuvenit ei: pentru că doar

exista, ca o altă problemă)…

…Ci Basarabia cea din *Săptămâna Roşie* - de ruşinare, de sângerare - când românii au descoperit că (chiar) şi **Basarabia este România.** În acea *Săptămână Roşie*: *28 iunie-3 iulie 1940* Basarabia a devenit pentru întâia oară în conştiinţa românilor nebasarabeni o cauză de apărat; un ochi gata-scos care merita, cerea să fie scos alt ochi. În acea *Săptămână Roşie (28 iunie-3 iulie 1940)* în Basarabia şi în Bucovina de Nord abandonate ruşilor fără împotrivire, **concetăţenii noştri evrei au încălcat Porunca ce glăsuieşte-interzice: "Să nu ucizi!"** - adevărat: evreii noştri din Basarabia şi din Bucovina de Nord nu şi-au ucis "aproapele", ci *goi*-ul, pe care totdeauna l-au urît, l-au considerat ne-om, bun de înrobit în folosul declarat al stăpânului din acel moment, iar când invadatorul i-a asmuţit asupra băştinaşilor, ei s-au năpustit asupra acestora, cu ură, cu conştiinţa superiorităţii vistavoiului asupra *goi*-lui slab, învins, dar şi asupra *goi*-lor tari-mari (arabii în Iberia, turcii în Imperiul Otoman, ruşii în Imperiul Rusesc, austroungurii în Imperiul chezaro-crăiesc - sentimente nedivulgate, ştiute de doar ei, devotate, experimentate slugi, supraveghetori de robi, în limbajul contemporan: "brigadieri" de cea mai inumană speţă), i-au umilit, i-au chinuit, i-au ucis. Iar ei au trăit bine, au dormit bine…, vorba vorbăristului Wiesel.

În acea săptămână (încă-încă-încă o dată: cea **dintre 28 iunie şi 3 iulie 1940**) se va fi operat o mutaţie genetică. Atunci şi românii ne-basarabeni au aflat, în sfârşit!, că duşmanul de moarte al neamului nostru este Rusul, cel care de la 1711 ne-a înşelat, umilit, jefuit, violentat, de la 1812 avîndu-l unealtă fidelă, fanatică pe evreu (în timpul ocupantului turc împărţind auxiliaratul cu grecul);

De acea-dată (**în Săptămâna Roşie: 28 iunie-3 iulie 1940**) românii nu au mai lăsat-o moartă; nu s-au mai resemnat mioritic; nu au mai iertat, din laşitate creştinească. Au promis *răzbunare*.

Şi, vai: peste un an - *începînd din 22 iunie 1941 - răzbunare a fost.* După cum recunoaşte istoricul american Nicholas M. Nagy-Talavera, evreu născut în România, în **The Green Shirts and the Others**, Hoover Institutions Press, Standfort, California, 1970, p. 305, în ediţia în limba engleză, din România, din 2001, p. 427 şi în ediţia în limba română, din România, cu titlul **Fascismul în Ungaria si România** (Subtitlul din engleză, **Fascism in Hungary and Romania**, devine titlu), din 1996, la p. 414, unde scrie:

„*Ruşii au cerut cedarea Basarabiei şi a Bucovinei de nord. Ultimatumul a fost lapidar şi lipsit de orice echivoc. În haosul în*

care a urmat, generat de o retragere românească dezordonată, s-au petrecut multe lucruri care nu ar fi trebuit sa se întâmple. Populaţia evreiasca şi cea ucrainiana, în entuziasmul generat de plecarea autorităţilor române, care făcuseră din aceasta provincie, cea mai prost administrată parte a ţării, i-au tratat pe românii în retragere într-un fel care avea sa-i coste scump un an mai târziu."

Se vorbeşte numai de răzbunarea românilor pe evrei. Aceea a dat cele mai numeroase victime - de ce?

Răspunsul nu poate fi decât acesta: pentru că evreii au furnizat cel mai mare număr de **colaboraţionişti**. Aşadar nu a fost *răzbunare* pe o *etnie,* deşi textele publicate de evrei denunţă *"rasismul* românilor încă din 1867!" (cine acuză: rasiştii, antig*oi*işti, antiromâniştii!), ci pe o *categorie de* **cetăţeni români** *din Basarabia, Bucovina de Nord şi Herţa*: **trădătorii de ţară, în Săptămâna Roşie agresori ai milita-rilor în retragere, ai refugiaţilor civili** (sub pretextul adus din Galiţia: "autoapărarea")**, ucigaşi ai multora**, **colaboratori voluntari şi zeloşi ai ocupantului sovietic**, **angajaţi în Armata Roşie, luptători împotriva Armatei Române.**

După 22 iunie 1941 mii de ne-evrei: români, ruşi, ucraineni, ţigani, bulgari, găgăuzi, armeni au fost bătuţi, linşaţi, spânzuraţi, tăiaţi, arşi, *ucişi din răzbunare* de populaţia care avusese de suferit de pe urma faptelor murdare, criminale din acel an cumplit: 28 iunie 1940-22 iunie 1941.

Pe un văr al mamei, mobilizat, Cedarea l-a surprins pe malul drept al Prutului. Familia îi rămăsese în Basarabia. Un an încheiat nu a avut ştiri. După 22 iunie 1941 s-a propus voluntar, să meargă în fruntea unităţii, ca unul care cunoştea terenul spre satul natal, pe Răut, la 30 kilometri nord de Orhei. Nu i s-a acordat. A dezertat şi s-a dus acasă… Unde nu a mai găsit pe nimeni din numeroasa-i familie (cam un sfert din sat): încă din august 1940 tatăl său fusese împuşcat în curte, fiindcă se opusese arestării (era primar); mama şi un frate: deportaţi; soţia şi fetiţa se ascunseseră în pivniţa unor vecini… Numai că un om din sat, care tare ar fi vrut să pună mâna pe casa celui care îi adăpostea pe ascunşi, denunţase. Enkavediştii, în bună tradiţie rusească, nu ezitaseră: trăseseră cu mitraliera prin gura pivniţei, unde se aflau alte femei, alţi copii - apoi îi împuşcaseră, în curte, pe toţi membrii familiei găzduitoare. Aflînd ce se întâmplase cu un an în urmă, unchiul meu a pus mâna pe primul obiect găsit, un hârleţ, şi l-a ciopârţit pe consăteanul denunţător - rudă pe departe. A fost judecat pentru dezertare şi pentru omor şi internat într-un azil.

Răzbunări sângeroase au avut loc după 22 iunie 1941 în

fiecare localitate din Teritoriile Ocupate de ruşi în 28 iunie 1940. Victime - de astă dată : cei care din interes material, din pizmă, din prostie, din convingeri politice, *din ură* (mai ales din *ura de rasă a evreilor, ură oarbă, luătoare de minţi) faţă de români*, îşi denunţaseră concetăţenii, cunoscuţii, vecinii, chiar neamurile, colaborînd cu ocupantul, cu duşmanul, astfel participînd activ la teroarea bolşevică.

Desigur, "nu toţi evreii" au colaborat - ca să vin în întâmpinarea celor care mă vor acuza că generalizez-"antisemitizînd" (ca grijuliii cu limba română în raport cu Holocaustul: Buduca, Gârbea, Andreescu observînd că eu scriu "evrei*i*" şi nu absolvitor: "unii evrei", dar prefăcîndu-se a nu fi băgat de seamă afirmaţia urlată de Laureatul pentru pace Wiesel, în prezenţa mută a altfel guralivului Shafir la Sighet, în 2002, mult mai gravă, pentru că totalizatoare: "*Români***a** *a ucis, a ucis!*).

Fiindcă din 1965, când am reieşit la suprafaţa pământului din închisori-deportări şi am început a mă exprima şi prin scris, am făcut bătături de pe urma învinovăţirilor de "antisemitism" (sic), venite dinspre stânga: de la fosta-actuală-eterna-Securitate; simultan, de "jidovism" (re-sic), dinspre dreapta: actuala-"fostă-Securitate-eternă". Sigur este: nu am auzit - nu am auzit, eu - să fi existat un singur evreu, *atunci-acolo,* în Basarabia-Bucovina **Săptămânii Roşii (28 iunie-3 iulie 1940)** care să fi protestat măcar verbal - necum să se fi opus coreligionarilor beţi de *ură (-de-rasă,* nu de-clasă), dedaţi la acte de pură bestialitate, victime: militarii români în retragere, românii civili porniţi în refugiu…

Pe mine evreii nu au cum să mă culpabilizeze cu Holocaustul ale cărui victime au fost ei - **altcândva, cronologic *după* Holocaustul nostru - provocat *şi* de ei**. Nu sunt german, nici francez, nici ungur, să tremur de fiecare dată când un evreu se încruntă la mine. Sunt român basarabean şi am fost, cu întreaga familie a mea, cu neam de neamul meu de români abandonaţi în iunie 1940 ruşilor, ca toţi basarabenii, bucovinenii, herţenii, *victimă a bolşevicilor, dintre care o bună parte: evrei*. **Începînd din 28 iunie 1940 noi, românii am fost victime ale străinilor-vânzătorilor, pe pământul nostru, cotropit:** ne-au hăituit, ne-au terorizat, ne-au jefuit, ne-au înfometat, ne-au ars cărţile, ne-au lăsat fără părinţi, ne-au deportat - când nu ne-au asasinat, ca apoi, în gropi comune, să ne presare cu var viu - ei, bolşevicii ruşi, cu slugile lor credincioase: evreii.

Ca român basarabean am fost printre primii care mi-am asumat păcatele comunităţii mele, româneşti: persecutarea, martirizarea, în timpul războiului, *începînd din 22 iunie 1941*, a

evreilor şi a ţiganilor, (deportaţi în Transnistria doar pentru că erau *evrei, ţigani*. Oricâte circumstanţe atenuante am evoca-invoca, comparîndu-ne cu germanii prin actele de "omenie românească" ale unor soldaţi, ale unor jandarmi, nu putem nega: în Transnistria oameni nevinovaţi, civili - nu erau "cadre" bolşevice: acelea fuseseră grabnic evacuate de sovietici; nici prinşi cu arma în mână, luptînd împotriva Armatei Române: aceia fuseseră împuşcaţi pe loc, în Basarabia, în Bucovina - au fost jefuiţi, umiliţi, chinuiţi, înfometaţi şi, vai: asasinaţi. Fapte prin care românii participanţi s-au umilit-degradat singuri şi au degradat-umilit întreaga noastră comunitate. Adevărat, nu pentru acest motiv au fost condamnaţi, mulţi executaţi, după august 1944 [8].

Aşadar: nu eu sunt dator, *primul,* să răspund la acuzaţiile de "antisemitism", de masacrare a lor, ei să răspundă *întâi* la acuzaţiile noastre, doar este limpede că **Holocaustul Roşu pus la cale *şi* de ei a început pentru noi, românii,** *cu un an mai devreme decât al lor: la 28 iunie 1940***.**

Iar al nostru nu s-a încheiat nici azi.

Întrebare - nu neapărat retorică:

Câţi dintre evrei, ca cetăţeni români, deschiseseră gura, protestînd în iunie 1940 împotriva ocupaţiei ruseşti a României, ţară şi a lor?; împotriva regimului bolşevic, străin tuturor românilor, instalat întâi în provinciile Ocupate, apoi, după 23 august 1944 în Ţara Ocupată? În închisori, domicilii-obligatorii nu am întâlnit *opozanţi evrei* ai comunismului impus în România şi nu am auzit să fi existat - români ca cetăţenie, nu ca sionişti. Câţi evrei români deschiseseră gura, măcar de formă, între februarie 1977 şi decembrie 1989, pentru apărarea drepturilor omului în România? Îl detestau pe Ceauşescu, o mărturiseau la closet, dar câţi i s-au opus, pe faţă, ridicînd glasul în favoarea şi a ne-evreilor, concetăţeni ai lor? - eu nu cunosc un singur evreu care să se fi manifestat măcar ca "*disident"*. Câţi dintre evreii români, deveniţi, din ordin, vânători de antisemiţi, după decembrie '89, *înainte* apăraseră valorile umane pe care, acum, pretind că le-au apărat de când se ştiu?

Unde erau, în România lui Ceauşescu, de pildă în primăvara anului 1977 vâşinskii de după-22-decembrie-89-fix: Andrei Cornea, Dorel Dorian, R. F(eldmann) Alexandru, Katz, Radu şi Al. Florian, Eshkenazy, Neumann, Volovici, Voicu, Oişteanu, Teşu Solomovici, Anca Răutu, Ornea, Cosaşu, Maria Banuş, Ianoşi, Wald, Nina Cassian, Radu Bogdan şi ceilalţi curajoşi târâtori-pe-burtă, colaboraţionişti dovediţi? Nu i-am văzut, nu i-am auzit. Cum se manifestaseră, până în 1989, împotriva perse-

cuţiilor la care erau supuşi concetăţenii lor din ţară evreii *ieşiţi*: M. Shafir, Norman Manea (el l-a "înfruntat" pe Eliade la 6 ani după moarte iar pe Ceauşescu: niciodată, fie şi asudînd-tremurînd la adăpost, întâi la Berlin, unde pretindea că este… exilat - exilat cu paşaport RSR?, apoi în America); R. Ioanid (citez din macabeul holocaustolog: "am fost descurajat de a interveni în favoarea lui Radu Filipescu, arestat" şi: "în fapt, am spus că nu vreau să-mi expun familia"…- e-he, alibiul cu familia, nu doar la "antisemiţi", ci şi la sioniştii securişti!); Isac Chiva, Chapier, Moscovici (tatăl şi fiul), politrukul Perahim (tatăl şi fiul: Tudor Eliad, devenit băiat de prăvălie al lui V.C. Tudor), Mirodan, V. Socor, S. Damian, Bianca Marcovici, Bianca Marcu-Dumitraşcu-Balotă, Lilly Marcou, Tertulian, Ana Novac, Nina Cassian, Volovici, Oişteanu (oarecare excepţie: V. Tismăneanu). Cei care, abia după ce au primit semnal de la Washington, au început să răcnească în cor, denunţînd… antisemitismul - prezent - al românilor ("Holocaustul românesc" pentru care trebuie să plătim miliarde de dolari) - vocea a doua fiind ţinută de altă brigadă agitprop alcătuită din neruşinaţi ca Nina Cassian, Maria Banuş, Crohmălniceanu, Tertulian, Cristina Marcusohn-Boico, Bruchmann ("Holban") plângîndu-se că în România fuseseră, bieţii, persecutaţi ca… evrei *şi* comunişti! - ei care făcuseră parte din tagma profitorilor, a marilor persecutori-reeducatori-bolşevizatori, culpabilizatori ai românilor - ca evrei-comunişti!

Există mulţi evrei cu simţul adevărului, al justiţiei, al normalităţii - voi cita pe larg din mărturiile câtorva, scrise, în legătură cu "Basarabia *şi* Evreii". Dezbatere ori doar enunţare considerată de eternii Paznici de Noapte de la Poarta Templului Istoriei Mistificate: "trădare" (din partea evreilor *normali*), iar din a *goi*-lor: "răbufnire fascistă", "antisemită", "trivial negaţionistă"… Cum altfel, dacă analfabetizatorii de ei nu ţin seama - pentru început - de falsitatea, de idioţenia termenului "antisemit", când semiţi (de la Sem) sunt şi maltezii şi berberii şi arabii şi, cine ar crede, azi, în Israel: palestinienii, dragi tovarăşi de alte naţionalităţi! Nu voi face ca "unii evrei, nu chiar toţi, doar o mică zdrobitoare majoritate" care afirmă despre *toţi polonezii*: «au supt antisemitismul odată cu laptele matern»; care spun despre *toţi românii:* «sunt fascişti-legionari» - adausul: «antisemit» avînd rol de întărire…; şi care mai afirmă: "Pogromul de la Iaşi (**din 29 iunie 1941**, precizarea mea, P.G.) are rădăcinile (…) în sistemul oficial antisemit de guvernământ, inaugurat la 1867 şi aplicat vreme de o jumătate de veac cu nezdruncinată perseverenţă…" - am citat din Matatias Carp, la al cărui studiu în 3 (trei) volume mă voi opri într-un capitol întreg.

Firește, "nu (chiar) toţi-toţi-toţi evreii", care au scris despre **cauza "masacrării din senin"** (!?) *a evreilor de către români,* **între 1941 şi 1943** ignoră cu o superioritate-de-rasă inadmisibilă (şi analfabetă - să facă asta din analfabetism?, ei, Oameni ai Cărţii?) - **adevărul istoric, aşezat cronologic**:

- *întâi* - 28 iunie-3 iulie ***1940*** - a avut loc părăsirea Basarabiei, a Bucovinei de Nord şi a Ţinutului Herţa: în timpul evacuării tragice victime au fost românii şi doar ei;

- *apoi - după un an şi o zi* (la 29 iunie ***1941***) a fost Pogromul de la Iaşi, **primul act sângeros** - victime: evreii din România.

Adevăr care mai spune: "evacuarea" armatei şi a civililor din Teritoriile Ocupate în iunie-iulie 1940 a constituit, din partea evreilor, nu a ruşilor ocupanţi prilej de **agresiune** sălbatică, fanatică, rasistă, anti-românească, anti-*goi*, anti-creştină (încăl-carea Poruncii a 6-a!);

Şi încă mai spune cronologia: **agresiunea din partea evreilor în timpul evacuării** militarilor, a civililor români din teritoriile cedate a semnificat "Ochiul"-prim;

Ce s-a întâmplat - *după un an de zile* - inadmisibil, repro-babil, criminal, condamnabil (dealtfel *vinovaţii au şi fost condamnaţi, mulţi executaţi până în 1951* - vezi Nota nr. 8) - a fost **replică la agresiune**, "Ochiul" scos *pentru* Ochiul scos:

Răzbunarea românului (şi) pe evreu - de la individ la individ - *pentru răul personal făcut individului*;

Pedepsirea, de către stat a cetăţenilor români (nu doar evrei) vinovaţi de *colaborare cu inamicul pe timp de război, pentru răul făcut comunităţii noastre, mai ales prin înrolarea voluntară, entuziastă în Armata Roşie, inamică şi lupta şi ura, feroce împotriva Armatei, deci a ţării lor: România.*

Adevăruri evidente susţinute şi de *evrei normali* ca Nicolae Minei-Grünberg, Moshe Carmilly Weinberger, Barbul Bronştein, rabinul Alexandru Şafran, Al. I. Zissu, Mişu Benvenisti, Wilhelm Filderman, fost preşedinte al Uniunii Comunităţilor Evreieşti din România în anii '40 (vezi "Situaţia…" reprodusă în Nota la primul capitol al cărţii de faţă).

Acesta din urmă, W. Filderman este autor, nu doar al unui jurnal, furat de la Paris şi dacă nu distrus de arhiviştnicii telavivioţi, atunci "toaletat" - ca al lui Sebastian - deocamdată decretat "neconsultabil"; dar şi al unei declaraţii numită "**Testamentul lui Filderman**": document ignorat, ocultat de fabricanţii de istorie (scuipători ai veninului urii oarbe pe toţi românii, pentru a oculta crimele lor şi ale ungurilor: coralnicii sionişti din comandoul-Ioanid) - după ce fusese interzis, din

1948, considerat, prin decretul Pauker-Răutu-Kişinevski: "fiţuică fascistă, antisemită"!

Iar dacă mincinoşi, escroci, hoţi de documente, calomniatori ai românilor ca Wiesel, Braham, Ancel, R. Ioanid, Shafir şi A. Pippidi, M.D. Gheorghiu, Laszlo A. îi consideră în continuare "fascişti", "antisemiţi" pe Antoneşti, să citească ce scrisese Mihai Antonescu: "**Am lăsat să intre în ţară evreii refugiaţi din alte părţi şi mai ales cei veniţi recent din Ungaria, adică unii din Transilvania de Nord, pe care nu-i consider unguri, ci români…**"

Poate că, în mare mila lor, vor tăcea trei minute (după 60 ani de monolog continuu, furios, isteric, acuzator) şi îi vor lăsa să vorbească pe doi martori înalt credibili, aflaţi în miezul evenimentelor din acea perioadă cumplită.

Mai întâi un fragment din "Testamentul lui Wilhelm Filderman", act legalizat la New York în 1956:

"Mareşalul însuşi a fost executat de agenţii Moscovei, ca fascist. Adevărul este că Mareşalul Antonescu este cel care a pus capăt mişcării fasciste din România, oprind toate activităţile teroriste al Gărzii de Fier din 1941 şi suprimînd toate activităţile politice ale acestei organizaţii. Eu însumi, răspunzînd unei întrebări a lui Antonescu, la procesul său - montat de comunişti - am confirmat că teroarea fascistă de stradă a fost oprită în România la 21 ianuarie 1941, zi în care Mareşalul a luat măsuri draconice pentru a face să înceteze anarhia fascistă (...) În timpul perioadei de dominaţie hitleristă în Europa, eu am fost în contact permanent cu Mareşalul Ion Antonescu, care a făcut foarte mult bine pentru îndulcirea soartei evreilor expuşi persecuţiilor rasiale naziste (...) Eu am fost martorul unor scene emoţionante de solidaritate şi de ajutor între români şi evrei, în momente de grele încercări din timpul Imperiului Nazist din Europa. Mareşalul Antonescu a rezistat cu succes presiunilor naziste care cereau măsuri dure împotriva evreilor. El este cel care mi-a dat paşa-poarte în alb, pentru salvarea de teroarea nazistă a evreilor din Ungaria, a căror viaţă era în pericol!"

Apoi un pasaj din scrisoarea de mulţumire adresată la 26 iunie 1944 de Al. I. Zissu lui Mihai Antonescu, prim-ministru:

"(…) *şeful unui guvern obligat să asculte de poruncile neîndură-toare ale unui tragic război, hărţuit de greutăţi inexplicabile, pus mereu în situaţii penibile şi aproape insurmontabile*"
"*(...) larga toleranţă a guvernului dumneavoastră faţă de exodul evreilor unguri, polonezi etc., care au găsit şi continuă să găsească aici un refugiu sigur şi putinţa unei definitive salvări prin emigraţie (...). Şi dacă astăzi evreimea din Ungaria urcă*

însângeratul calvar pe care a pătimit şi pierit iudaismul polonez, iar cel bulgar urcă acelaşi rug, noi, evreii români suntem mereu oblăduiţi de guvernul dumneavoastră, care se străduieşte să îndulcească restricţiile şi să înlăture măsurile impuse de împrejurările haine".

Aceştia - *evreii normali* - au fost acuzaţi de "ploconeală" în faţa autorităţilor (ce ar fi trebuit să facă: să-i asasineze pe antoneşti? - cu ce rezultat?), sânt trataţi de membrii Biroului Politic al Comitetului Central al Sionismului Komisarnik (b) mai rău decât *goii*, consideraţi "trădători"- după apucătura bolşevică: duşmanul-de-clasă este mai puţin foarte-periculos decât fostul tovarăş, trădător.

De ce: trădători? Fiindcă, deşi evrei, spun adevărul-adevărat, nu cel insistent, discret - ba chiar: secret - recomandat?

Ei, da: cine nu cântă în Fanfara Armatei Roşii de la Tel Aviv, sucursală: Washington - nu are dreptul la cuvânt!

Singurul răspuns (nu de justificare, ci de explicare):

Comportamentul bestial, criminal al românilor faţă de evrei, *începînd din 29 iunie 1941*, îşi găseşte cauzele cu un an mai devreme, în 1940, în Basarabia *şi* "problema evreiască" (sau în: "Evreii *şi* Problema Basarabiei"), iar cele mai îndepărtate…

…în Revoluţia Bolşevică de la 1917;

Şi dacă din 1878?;

Nu cumva de la promulgarea Constituţiei din 1866?;

Şi dacă de la 1831 (Regulamentul Organic)?

N O T E

1) A devenit indecentă, grotescă târguiala, cearta în jurul numărului evreilor omorîţi de români.

Evreii au decis cu de la sine putere: "cifra" este - "odată pentru totdeauna" - *400.000*, au şi scris-o pe Memorialul de la Coral. Crezîndu-se în continuare în Lagărul Sovietic, unde făceau legea-adevărului-de-clasă (şi de-rasă), în Rusia din 1917, în România între 1940 şi 1989 - sunt, nu doar miraţi de "obrăznicia", de îndrăzneala românilor de a încerca să nuanţeze "cantitatea" (şi nu fapta!): au început să zbiere că *se* contestă **adevărul unic, imuabil: cel evreiesc**, impersonalul indicînd păcatul de moarte al *goi*-lor de a pune la îndoială **cuvântul** evreilor.

Din februarie 2004, în săptămânalul *Observator cultural,* asistăm la dezolantul spectacol dat de "istoricul" J. Ancel (notoriu falsificator de istorie, prin statistici traficate), revoltat de modesta băgare de seamă a lui Andrei Şiperco în legătură cu "Bilanţul Holocaustului din România". Departe de a se angaja într-o dezbatere onestă, J. Ancel tună şi fulgeră, nu pentru că i se corijează "cifrele" (toţi greşim, li se întâmplă chiar şi statisticienilor, nu?, darmite sioniştilor!), ci pentru că un nemembru al staff-ului are insolenţa să contrazică ce a scris el - membru eminent -

negru pe alb; "odată pentru totdeauna", vorba tovarăşului său de bolşevism în România, Radu Florian. În zadar îi cere Andrei Şiperco unui ins structural de rea-credinţă, să aibă… bună-credinţă. Care: bună? Care credinţă? Dar J. Ancel este ceea ce a fost (şi va fi): un mincinos, un obraznic, un traficant de adevăruri istorice - nici mai mult, dar nici mai puţin.

Pe urmele lui J. Ancel şi ale lui R. Ioanid, negustori de cadavre, am consultat impozantul volum în limba rusă **Evrei Moldovî** realizat de un colectiv condus de S. Şpitalnic, apărut la Chişinău în 2002 cu girul Bibliotecii municipale "B.P. Hasdeu", a Bibliotecii evreieşti "L. Manger" şi a *Joint*-ului.

Este un catalog al intelectualilor evrei din "Moldova, în secolul XX" (ar trebui să se înţeleagă, "din R.S.S. Moldovenească", în realitate aria geografică este mult mai întinsă: pe lângă Basarabia, provincie românească, este cuprinsă aici şi Bucovina de Nord (cu Cernăuţiul) precum şi o parte din Galiţia, din Ucraina - zonele Tiraspol, Balta, Odessa. Deasemeni, au fost incluşi nativi din alte provincii româneşti şi ruseşti, trăitori în "Moldova". Ne-am oprit doar la "literatură şi artă" : scriitori şi critici literari, arhitecţi, pictori, sculptori, graficieni, istorici de artă, compozitori, interpreţi de muzică, actori, regizori: 251 de persoane.

Scriitori: în idiş: 44, în rusă: 31, în română: 24. Total 99.

Nu vom pretinde că după 22 iunie 1941 soarta scriitorilor evrei din Basarabia, Bucovina ar fi reprezentat, proporţional, soarta evreilor ne-scriitori, dar observăm - din catalogul alcătuit de evrei:

Din cei 99 scriitori repertoriaţi au murit în "lagăre din Transnistria" - deci sub administraţie românească:

1. **Goldenberg Mordehai** - în 1941:

2. **Trahtenberg Iosif** - în 1941 (la Kameneţk-Podolsk, zonă "administrată" de germani);

3. **Vainstein Israil** - în 1942.

Iar: 4. **Breitman Motl** : internat de către români în lagăr, între 1941-1944, din fericire a supravieţuit, apoi "a trăit la Cernăuţi" - după expresia alcătuitorilor.

Sub administraţie sovietică, începînd din 1938, cetăţenii sovietici (evrei) din "R.S. Autonomă Moldovenească" au murit sau dispărut în Gulag:

1. **Gaisiner Gherţ**;
2. **Pincevski Moşe;**
3. **Iankilevici Iankel**;
4. **Terziman (Alterson)**;
5. **Lehtsir Samuil** -

Iar următorii scriitori evrei au supravieţuit (Gulagului):

6. **Saktsier Motl**
7. **Kharats Iacov**
8. **Iakir Iacov.**

Arhitecţi, ingineri constructori, urbanişti - total 32

1. **Aroni Samuel**, inginer constructor, a fost internat de români în ghetoul din Kişinău. A supravieţuit - după liberare a lucrat în Australia, în California, în Israel.

Plasticieni - total 30

1. **Beierman Mendel**, grafician, cronicar de artă - a fost internat în Gulag în 1942, reabilitat în 1956

2. **Brazer Abram**, sculptor, grafician - decedat în ghetoul din Minsk (administrat de germani) în 1942

3. **Kogan Moisei**, sculptor, grafician - decedat în Gulag (1942)

4. **Sinitza Zinovie**, pictor, în 1940 internat, de către români în ghetto; "în timpul războiului", în Gulag, pentru 8 ani

Muzica, teatru, cinema - total 90

1. **Tkaci Efim** - instrumentist, pedagog: a fost internat în gheto de către români, în Transnistria - a supravieţuit

2. **Schildkret Moritz**, violoncelist - la 78 ani a fost internat de către români în gheto, unde a şi murit, în curând (1941).

După cum se observă, cel mai greu tribut l-au plătit scriitorii. Apoi artiştii plastici. Administraţia românească are pe conştiinţă internarea a 8 oameni de cultură şi moartea a 5 dintre ei. Şi unul singur ar fi fost prea-mult.

Cu excepţiile indicate, intelectualii evrei din "Moldova", în cvasitotalitate s-au/au fost evacuaţi în interiorul Rusiei - pentru că aceştia fuseseră militanţi activi în "procesul de sovietizare" (denunţuri, arestări, anchete).

2) În ebraică *goi* este singularul; pluralul: *goim*. Motiv pentru care în româneşte singularul *(goi*) sună ca un plural. Este bine să se evite folosirea pluralului în româneşte - recomandare pe care autorul rândurilor de faţă nu a reuşit să o respecte…

3) Întru ilustrare, citez din Mihai Shafir:

"Bunica mea [era] de origine budapestană. (…) ajungînd la dânsa la Timişoara, m-am adresat bunicii în limba română. A rămas ca un stâlp de gheaţă, în toata statura ei impozantă şi mi-a răspuns în limba germana (pervers, dar aceasta era limba familiei, nu idişul, pe care l-am învăţat cu ajutorul ebraicii şi al germanei în... Israel): "«*În această casă, se vorbeşte româneşte numai o dată pe săptămâna, şi atunci numai la bucătărie». Adică cu servitoarea"* (subl. m.).

Locul scenei relatate de M. Shafir: Timişoara, Republica Populară Română; *timpul*: între 1945-1965. *Atunci-acolo* existau legi care pedepseau cu închisoarea "ura de rasă" - numai cea care i-ar fi vizat pe evrei, pe ţigani, pe unguri, pe ruşi; nu şi ura-de-rasă vizîndu-i pe români - mai ales când ea venea de la un evreu-ungur. Egalitate în faţa legilor sovietizatoare? Nu şi pentru căţei, fiindcă… "Azi ţara ta e casa m*i*a", aşa suna varianta *lor* a imnului - impus, de ei - ţării noastre.

Bunica budapestană a lui Mihai Shafir se prefăcea că nu ştie (nepotul său la fel) că în Vechiul Regat, până la 23 august 1944 - până la invazia bolşevicilor - când spuneai: "unguroaică", înţelegeai: "servitoare".

Imprudent, M. Shafir declară: "Din partea mamei străbunicul fusese arendaş în Moldova (…) (acum vedeţi cine e vinovat pentru 1907)"…

Nu abia acum "vedem"; acum ni se confirmă ceea ce ştiam, în ciuda "istoriei României" impusă de Răutu, Roller şi alţi komisari tismăneni.

După război vinovaţii unguri şi vinovaţii români (de acte de cruzime, de asasinate) nu au fost judecaţi după aceeaşi Balanţă, nu au fost pedepsiţi cu aceeaşi Sabie. Ultimul soldat român (nu mai vorbim de jandarmi!) care, din ordin, însoţise o coloană de evrei în Transnistria a fost judecat pentru "crimă împotriva omenirii" şi condamnat; în schimb criminalii unguri, asasini ai românilor nord-transilvăneni nu au fost

identificaţi şi de justiţia comunistă maghiară. Ba chiar jandarmi unguri, care au uciseseră "doar români" ne-urmăriţi penal, au devenit miliţieni şi securişti (români!), devotaţi apărători ai sovietismului în România - până în 1956. Singurii pedepsiţi (de către Justiţia Divină) au fost bestiile care, după 20-30 ani, temîndu-se că, în sfârşit vor fi demascaţi şi judecaţi, de spaimă, s-au sinucis. Nu oricum. Ci spânzurîndu-se. Ca Iuda.

4) **Abatorul de la Bucureşti:**

În timpul rebeliunii legionare (21-23 ianuarie 1941) au murit militari, legionari, civili, printre ei un număr de evrei din Bucureşti. "În cele trei zile de rebeliune au fost ucişi 120 evrei" (M. Carp, **Cartea Neagră**, vol I, pag. 188). Odios apare "episodul de la Abator", unde (atenţie, vorbeşte tovarăşul Ilia Ehrenburg, la Bucureşti, în 1945, în acelaşi an, spusele îi vor fi tipărite la editura - care, alta? - Cartea rusă): "…zilele de groază când legionarii rupeau oamenii în bucăţi şi-i spânzurau la abator [printre care şi] fete tinere atârnau de cârligele abatorului".

Timpul nu a restabilit adevărul, din contra: a umflat cifrele: "…200 evrei erau duşi la abator", "evrei omorîţi de legionari şi agăţaţi în cârlige", explică Sandu David, preşedinte al Scriitorilor de origine română din Israel, în *Express Magazin* nr. 29/1991.

[Dar câţi preşedinţi vor fi avînd scriitorii israelieni de origine română? Eu îl ştiam pe Sebastian Costin, fost coleg al meu la Institutul "Eminescu" şi care semna: "Sebastian Costin"; din altă sursă, în aceiaşi perioadă, este indicat ca "preşedinte" Şlomo Leibovici, nativ din Botoşani, spion activ, şef de contrainformaţii, controlor al ambasadei israeliene de la Bucureşti. Să fie "Sebastian Costin" pseudonimul civilo-artistic al militarului-spion Leibovici? Nu cred.]

Legionarii acuzaţi nu s-au putut apăra: după rebeliune Antonescu le-a închis gura (unora şi cu pământ). Până în 1989 existau numai mărturii orale; şi numai în închisoare.

Martorii oculari nu au fost luaţi în seamă de "justiţia poporului", în 1946: directorul Abatorului Dr. Aurel Naghel, nu a "recunoscut" nici "masacrul de la Abator", nici macabra punere în scenă a… cârligelor în care ar fi fost atârnate fete-tinere, vorba lui Ehrenburg. Nici un alt salariat al Abatorului nu a confirmat alegaţiile procuraturii. Nici tinichigiul evreu Segal, aflat acolo în timpul evenimentelor nu a confirmat teza "masacrului". A. Naghel a fost declarat nevinovat, dosarul închis - din punct de vedere penal - nu şi pentru presa P.C.R. care a susţinut (şi susţine şi azi, nu doar la Tel Aviv) varianta mincinoasă a "Pogromului de la Abator".

Există însă o sumă de mărturii, orale vreme de o jumătate de secol, aşternute pe hârtie începînd din 1990. Potrivit acestora:

- legionarii ("faşiştii", rosteau procurorii, proaspăt sosiţi din Marea Uniune) nu au ucis, în timpul rebeliunii, evrei - ca evrei;

- indivizii care, în uniforme legionare, au terorizat populaţia civilă, mai cu seamă pe evrei, autori ai jafurilor (victime: nu doar evreii), ai asasinatelor (victime: şi evreii) nu erau legionari ci, după mărturisirile în închisoare ale unor "responsabili din poliţie" - *însă antiantonescieni* - ar fi fost recrutaţi dintre lumpenproletarii de serviciu din mahalalele şi din Gropile Capitalei, îmbrăcaţi în uniforme legionare ("cămăşi verzi"),

aduse pe Marea Neagră, din… Uniunea Sovietică. Dublu scop: compromiterea legionarilor "antisemiţi"; compromiterea lui Antonescu (prin "acte antisemite"), şi despărţirea României de Germania. Cine avea interes?, desigur, URSS - dar şi Anglia.

Câteva mărturii (documente luate de pe internet):

"Începand cu 1945, s-a incetăţenit in Romania convingerea cu privire la o serie de crime în masa comise impotriva evreilor in luna ianuarie 1941, in timpul aşa-zisei "rebeliuni legionare". Unul din episoadele cele mai importante este "pogromul de la abator" în care zeci de evrei ar fi fost ucisi si agatati in carligele de macelarie. Povestea a servit intai comuniştilor drept cap de acuzare impotriva legionarilor, iar mai apoi ca scenariu pentru filme sau cărţi (Marin Preda, Sergiu Nicolaescu etc.) Azi, multa lume este convinsa ca acest eveniment a fost real, mai ales datorita demonizarii absolute a legionarilor si imposibilitatii acestora de a-si spune propria versiune.

"Aceasta (…) (extrem de puţin vehiculată /…/) este urmatoarea: în anul 1946, procuratura comunista deschide dosarul "Abator". Sunt chemaţi la ancheta medicii şi muncitorii angajaţi acolo în anul 1941. Faptele sunt intoarse pe toate feţele, se cauta vinovaţi sau ţapi ispăşitori, dar nu se gasesc şi procuratura este obligată să inchidă dosarul. Dintre cei audiaţi, doar un macelar pe nume Horwat crede in pogrom, însă el nu era angajat al abatorului în 1941. În schimb, tinichigiul Segal, evreu, de buna ţinută morala, prezent acolo în 1941, declară ca nu a existat nici un pogrom.

"Angajaţii Abatorului Bucureşti, revoltaţi, au semnat o notă de protest împotriva mistificărilor aparute pe aceasta temă în ziarele comuniste. Exemplare ale acestui protest au fost inaintate ziarelor *Universul* şi *Dreptatea*, dar ele nu au mai fost publicate, deoarece aceste ziare au fost reduse la tăcere" (vezi Zaharia Marineasa - "Pogromul de la Abator", *Almanahul Gazetei de Vest* - 1994, pag 144):

"DESMINŢIRE

"Subsemnaţii, medici veterinari şi funcţionari ai Abatorului Capitalei, luând cunoştinţă de articolele publicate de ziarele 'Romania Libera' şi 'Tribuna Poporului', prin care se afirma că in abatorul Capitalei au fost ucişi ovrei, şi de campania care se duce pe aceasta tema, de natura sa discrediteze instituţia si oamenii ce o servesc, dăm cea mai categorica desminţire afirmaţiunilor făcute şi declarăm pe proprie răspundere ca faptele enunţate mai sus sunt de domeniul fanteziei. Urmeaza semnaturile (în număr de 37).

"Facsimilul scrisorii şi semnăturile au fost publicate abia dupa 1989, în acum defunctul *Expres Magazin*, nr. 13/1992, precum şi in *Almanahul Gazetei de Vest* -1994. Documentul în original: in arhiva ziarului *Dreptatea*.

(…) "Despre evreii morţi în timpul aşa-zisei rebeliuni, 'Cartea Neagră', editată în 1946 de Comunitatea evreilor din România, recunoaşte condiţia de beligeranţi, adica de luptători, a evreilor în răsturnarea regimului legionar, şi nu de simple victime ale antisemitismului, numărul evreilor morţi fiind neînsemnat faţă de numărul legionarilor ucişi în evenimentele din ianuarie 1941. Cercetând cu amanunţime evenimentele

din timpul zisei rebeliuni, nu vom descoperi nicăieri vreo condamnare adusa vreunui legionar pentru fapta de a fi ucis un evreu, deşi ştim cu toţii ca Antonescu s-a luptat mult să descopere o astfel de proba incriminatorie. Se cunoaşte de asemenea ca legionarii au fost ocupaţi cu apărarea instituţiilor publice în contra loviturii de stat antonesciene; în plus, ca şi în Revoluţia din 1989, ca de altfel în orice situaţii de aceeaşi factură, periferia oraşului, prin elementele ei, îşi aduce o contribuţie violentă şi haotica". (Zaharia Marineasa - ibidem).

Declaraţia lui Dărăşteanu I. Constantin

(*Aldine*, 30 ian. 2004):

"Subsemnatul (...) cunoscând sancţiunile prevăzute de art. 292 din Codul Penal, cu privire la falsul în declaraţii, declar prin prezenta următoarele:

"În ianuarie 1941 lucram la Baza Aeriana nr. 3 Pipera (...) În ziua de 24 ianuarie 1941 am avut o discuţie cu un subaltern Preda Petre (...) care în zilele precedente, 21-23 ianuarie, lipsise de la unitate: era legionar şi participase la rebeliune. El mi-a povestit că la Abator se află trupurile neînsufleţite ale unor legionari agăţate în cinghele, despre care se afirma ca ar fi cadavrele unor evrei ucişi de legionari. Am raportat comandantului meu comandor inginer Constantinescu Cristea cele aflate de la Preda Petre si l-am întrebat ce crede ca trebuie făcut. Comandantul mi-a răspuns ca nu ştie ce sa facem şi cui să raporteze cele aflate, dar ca mai înainte de orice o asemenea informaţie trebuie verificată. Mi-a recomandat sa iau maşina-dubiţă (...) şi să mă deplasez acolo, la Abator, să văd care este adevărul. (...) Am plecat cu şoferul (...) am intrat pe poarta principală spunând ca mergem să luăm carne pentru unitate (...). Am intrat apoi în hală şi am constatat ca aproape nimeni nu muncea, fiecare se plimba prin hală, de la un grup la altul, se discuta într-o atmosfera apăsătoare, de încordare şi gravitate. Am încercat sa intru în vorba cu parlagiii, dar ei mai mult se fereau sa-mi răspundă cand i-am întrebat dacă e adevărat că undeva, în Abator, se află nişte oameni, nişte evrei atârnaţi în cârlige (cinghele). M-au făcut atent să fiu mai discret şi mai prudent. Unul dintre ei, pe care ceilalţi îl numeau "nea Vasile" şi care era şeful unei echipe de măcelari, mi-a răspuns totuşi:

"«Da, domnule, dar nu sunt evrei, sunt români!»

"Şoferul care ma însoţea îl cunoştea şi ne-a făcut prezentările: se numea Stoica Vasile. El mi-a arătat în ce direcţie se aflau cadavrele şi m-a făcut atent sa nu fiu văzut de oamenii din conducerea Abatorului sau de oamenii de încredere ai acestora. La circa 50 m am gasit locul, unde am ajuns singur, neînsoţit de nimeni. Am numărat cadavrele atârnate în cinghele, erau 11 sau 21, am uitat numărul exact, ţin minte că se termina cu cifra 1. Lângă perete se mai afla o grămada de cadavre, cu hainele murdare de noroi şi sânge. Cadavrele atârnate în carlige aveau paltoane pe ele, unul mai avea căciula (cuşmă de blană, tărănească) pe cap. Am dat puţin la o parte paltonul la primele trei cadavre şi am văzut la fiecare rana mortală, din care cursese sânge şi îmbibase îmbrăcămintea. Cel de-al treilea cadavru avea sub palton şi deasupra hainei o cămaşă verde, legio-

nară. Nu m-am mai atins de celelalte cadavre şi m-am întors la şofer. Discuta mai departe cu nea Vasile, pe care l-am întrebat: «Măi, nea Vasile, cine sunt oamenii ăştia?» Mi-a raspuns că sunt legionari împuşcaţi de Armată, ca în jurul Abatorului au fost împuşcaţi mai mulţi legionari şi că aceşti legionari au fost adunaţi din stradă de oamenii de încredere ai conducerii Abatorului, la ordinele acesteia, şi băgaţi în Abator, unde au fost atârnati în cârlige şi declaraţi că sunt evrei ucişi de legionari. Reproduc cuvintele lui Vasile Stoica:

"«Nu sunt jidani, domnule, sunt legionari împuşcaţi de Antonescu, iar jidanii de la Abator, prin oamenii lor de încredere, i-au târît din stradă în Abator, i-au atârnat în cinghele şi zic despre ei că sunt jidani».

"Fac menţiunea ca la data aceea Abatorul era o societate administrată şi controlată de evrei. Nea Vasile a facut menţiunea: «jidanii noştri, care conduc Abatorul».

(...) "Menţionez ca, în zilele care au urmat, zvonul despre uciderea şi atârnarea în cârlige a evreilor la Abator a circulat, dar nu era luat în serios de nimeni. Până şi femeile cele mai simple din mahalaua bucureşteana se întrebau «de ce evreii nu reclamă la Antonescu ce au păţit?»

"Precizez ca nu am fost membru al Mişcării Legionare (...) De asemenea, menţionez ca am fost condamnat după 1944 pentru "crimă de uneltire împotriva ordinii sociale" şi am făcut 11 ani de temniţă".

Comunicat din *Universul*, 6 februarie 1941:

"Numărul morţilor şi răniţilor căzuţi, dintre rebeli şi populaţia civilă, în Bucureşti, în zilele de 21-23 ianuarie 1941, după datele culese până în prezent de autorităţi, se ridică la 490 şi anume:

"Răniţi: (…) 254.

"Morţi: (…) 236.

"Din totalul de 490 de răniţi şi morţi, 346 sunt români iar 144 evrei. *Toţi evreii morţi (118) au fost asasinaţi de rebeli* (subl. mea, P.G.)".

Până aici nimic de semnalat, cifra oficială a morţilor dintre evrei (118) nu este departe de 120 - dată de Matatias Carp - însă foarte departe de cea furnizată de la Tel Aviv de Sandu David ("200").

Ciudată se arată partea finală a comunicatului:

"Majoritatea morţilor şi a răniţilor a(u) căzut în atacurile date de rebeli asupra Preşedinţiei Consiliului de Miniştri şi Palatului Telefoanelor. Prezenţa femeilor şi a copiilor printre cei căzuţi se datoreşte faptului că rebelii (adică legionarii? - n.m., P.G.) i-au aşezat în primul rând în speranţa că sub scutul lor vor putea înainta fără a primi focuri. *Mai mult de jumătate din nr. celor căzuţi îl formează comuniştii recrutaţi dintre muncitori, meseriaşi, funcţionari comerciali, şofeuri, ucenici etc*" (subl. mea, P.G.)]

Care este adevărul - fie el şi doar statistic: adevărul lui Antonescu şi al guvernului de atunci?, adevărul legionarilor?, adevărul evreilor?;

Care este adevărul despre pactul dintre Siguranţă, prin Eugen Cristescu şi PCR, prin Constantin David, comunist evreu din Constanţa? În virtutea înţelegerii, "teroriştii" de atunci să fi fost, într-adevăr, ţigani şi evrei comunişti care trebuiau să lase impresia că legionarii ar fi devastat

prăvăliile evreilor, i-ar fi batjocorit, asasinat - şi "atârnat în cârlige, la Abator"?

În care caz cine l-a asasinat pe Constantin David, erou al clasei muncitoare? Siguranţa? - improbabil, dacă este adevărat că exista o înţelegere de colaborare; comuniştii care nu erau la curent cu "ceastălaltă linie a partidului" îşi suprimaseră tovarăşul ca trădător?

Dar adevărul nostru: adevărul-adevărat - când îl vom afla? Pentru ce rabinul Şafran, imediat după "masacru", a adunat cadavrele evreilor - "de la Abator" - şi *s-a grăbit să le îngroape înainte ca autorităţile să poată face constatările legale*?

Să mai pretindă evreii că nu sunt manipulatori de cadavre - la propriu şi prin contabilitatea lor, cu totul specială!

Iată o opinie despre: Emanuel Badescu
http://www.lumeam.ro/nr3_2006/index.html:

(…)"Destituirea generalului Constantin Petrovicescu, ministrul de interne, a sefului Sigurantei, Alexandru Ghika, si a lui C. Malmuca, director in Ministerul de Interne, sub pretextul ca nu au reusit sa-l depisteze pe asasinul maiorului Döring, a produs o asteptata (de general) deruta si revolta in gruparea simista. Motivand - din necunoasterea in detaliu a prerogativelor puterii lui Antonescu - nepublicarea in Monitorul Oficial a acestei decizii, Ghika si Malmuca au refuzat sa se supuna "acestei ilegalitati" si s-au baricadat in sediul Sigurantei de pe bulevardul Carol I. Erau insotiti de aproximativ 50 de persoane. Acesta a fost momentul crucial al izbucnirii "razboiului dintre Garda si Antonescu". (…) Cu aceasta ocazie se poate remarca o excelenta pregatire a gruparii simiste pentru situatii de criza, pregatire insusita prin studierea materialului subversiv preluat de la comunisti. Au fost ocupate tipografiile si radioul national. Au aparut manifeste si s-au strigat lozinci de atragere a armatei. S-au lansat zvonuri false. S-a apelat, tot prin manifeste, la sprijinul populatiei, dezvaluindu-se, in spiritul "maniei proletare", tradarea de neam de care se face vinovat generalul, si asa mai departe. Cine este cat de cat familiarizat cu manifestele bolsevice va observa usor marea asemanare cu acestea a manifestelor lansate de simisti.

(…) "Este un aspect care ar trebui sa dea de gandit celor ce-i mai confunda pe "codrenisti", profund anticomunisti, cu "simistii", care au conlucrat cu bolsevicii si luptau pentru o "revolutie legionara", cu atat mai mult cu cat, din miscarile Armatei Rosii de-a lungul frontierei estice, rezulta ca Moscova cunostea indeaproape desfasurarea evenimentelor si pregatea o "interventie de pacificare". Nu mi se pare o simpla coincidenta. Daca i s-a cerut sau nu ajutor ramane de cercetat. Totusi, pe care legionari i-a chemat Ana Pauker sa lucreze cot la cot cu bolsevicii la "reconstructia" Romaniei, pe codrenisti sau pe simisti, cei care au compromis nu numai Miscarea Legionara, ci si ideile nationalismului romanesc? Eu cred ca pe simisti.

"De-a lungul celor trei zile de confruntare s-au evidentiat cateva "caracteristici" tipice "loviturii de stat", cele mai importante fiind urmatoarele: s-au lansat actiuni de terorizare a populatiei - cu precadere evreiesti -, intr-un sens compromitator pentru cei programati sa piarda puterea; s-a tinut zilnic legatura cu marea putere externa care si-a dat acordul pentru "lovitura"; s-au contracarat zvonurile simiste cu zvonuri ale "noii puteri", producandu-se haos in circulatia "pentru civili" a informatiei si, evident, panica de care va

profita “salvatorul patriei“; adeziunea structurilor adverse (simiste) din teritoriu la “noua putere”.

“Despre terorizarea populatiei in cele trei zile s-a scris cu fluvii de cerneala. Totusi, doar un procent infim de incriminari a fost probat cu documente si fotocopii. *Faptul ca Simon Wissenthal si comisia sa nu au anchetat “crimele legionare“ ar trebui sa puna pe ganduri. Au fost devastate magazinele evreiesti sau cele legionare, in cel putin doua cazuri fiind vorba de cele din urma? Au fost atarnati de carlige, la Abator (institutie condusa de trei evrei!), evrei, legionari sau cadavre luate de la Morga? In mod surprinzator, desi actul a fost abominabil, evreii romani si de pretutindeni nu au cautat sa afle adevarul. Constrans de acest aspect, sunt liber sa presupun ca era vorba de cadavre substituite de la Morga. La fel de surprinzatoare este aparitia multor evrei alaturi de echipele de jaf trimise pentru compromiterea simistilor in cartierele evreiesti. Insusi generalul Antonescu fost uimit de aceasta situatie, pe care o va expune in sedinta Consiliului de Ministri din 11 februarie 1941. Citez: “Dintre evrei, nu toti, dar 30-40 000 sunt periculosi si dovada s-a facut cu ocazia rebeliunii, cand multi evrei s-au asociat elementelor devastatoare din strada. Pentru ca evreii sa se asocieze acestor elemente, aceasta inseamna ca ei au fost pusi in miscare de cineva, intr-un anumit scop si nu puteau fi miscati decat de o actiune comunista dirijata“.* (subl. m. P.G.) Cum se vede si cum se va dovedi, pentru evreul comunist nu etnia conta, ci scopul care scuza mijloacele. Posibil ca acesta sa fi fost motivul tacerii asternute ulterior, mai cu seama in anii puterii lui Chisinevski si Nikolski, ani de crunta prigoana antiromaneasca; ma refer, desigur, la neanchetarea cazurilor de jaf si incendiere, precum si a celor de asasinare a evreilor nevinovati in zilele de 21-23 ianuarie 1941. Cine si ce i-a oprit pe “tovarasi“ sa faca lumina in acest caz? Nu cumva martorii oculari? Simpla enumerare a mortilor si bunurilor distruse ori pierdute tine de contabilitate, nu de justitie sau de istoria reala”.

5) **Pogromul de la Iaşi.**

În noaptea de 27 spre 28 iunie 1941 (războiul începuse la 22 iunie), la Iaşi, sergentul TR Mircea Manoliu, din trupele româno-germane aşteptînd plecarea pe front, din proprie iniţiativă (a se citi: fără să fi avut vreun ordin de la superiorii săi militari), a arestat şi a împuşcat şase evrei, “vinovaţi” pentru că, în iunie-iulie 1940, în timpul retragerii din Basarabia, evreii îi atacaseră pe militari şi pe civili. Sergentului i s-au alăturat grupe germane de poliţie militară care au maltratat populaţia evreiască sub pretextul căutării unui aparat de radio-emisie. În cursul zilei de 28 iunie soldaţi români şi germani au atacat locuinţe evreieşti, rănind, ameninţînd cu moartea, maltratînd, jefuind numeroase persoane. În noaptea de 28 spre 29 iunie s-au semnalat “provocări” la adresa trupelor germane şi române (în fapt puse la cale de câţiva legionari din Iaşi, de conivenţă cu germanii) - s-a tras cu arme de salon şi au fost aruncate petarde.

A doua zi (29 iunie) au fost arestate cca 3.000 persoane, în majoritate evrei. După o anchetă sumară operată de poliţia militară, de jandarmerie, de poliţie (române, acestea), mulţi evrei au fost liberaţi, însă germanii i-au re-arestat şi au făcut de gardă la Chestură, pentru a nu mai permite liberările. Arestările au continuat, ajungînd la cca 5.000 persoane. În aceeaşi zi (29 iunie) Mihai Antonescu, vicepreşedinte al

Consiliului de Miniştri a ordonat evacuarea din Iaşi a întregei populaţii evreieşti (în jur de 45.000 persoane) - măsură ulterior abandonată.

La 30 iunie, printr-un ordin telegrafic, Ion Antonescu a decis: toţi evreii comunişti, posesori de arme şi de steaguri roşii să fie executaţi. Până în acel moment fuseseră împuşcaţi cca 300 evrei iar 50 au fost răniţi. Execuţiile au continuat - comunicatul lui Antonescu de la 2 iulie vorbea de un total de 500 persoane executate;

"Trenurile Morţii" (30 iunie-1 iulie 1941).

În urma Pogromului de la Iaşi, la 30 iunie 1941 au fost formate două trenuri. Până la îmbarcarea evreilor, trupele germane de poliţie militară - între care o echipă de 10-12 membri ai organizaţiei "Todt" s-au aflat în frunte.

Primul tren, cu 2.530 evrei, luat în primire de Corpul Gardienilor Publici, a fost evacuat la Târgu Frumos. Cel de al doilea (1.974 evrei) a fost trimis la Podu Iloaiei.

Primul tren, după ce a făcut un popas la Târgu Frumos - unde a lăsat 654 cadavre - a fost dirijat din Ordinul Ministerului de Interne către Călăraşi: a ajuns abia în 7 iulie. Pe acest traseu trenul a fost luat în primire de Jandarmerie. Bilanţul - teribil: 1.519 morţi (din care doi împuşcaţi pentru că încercaseră să fugă).

Când cel de al doilea tren a ajuns la destinaţie s-a constatat că din pricina maltratărilor prealabile, a condiţiilor îngrozitoare de transport (vagoane supra-aglomerate, închise ermetic, căldură, lipsă de apă) 1.198 persoane muriseră; 776 supravieţuiseră.

Ordinele de evacuare şi cele privind tratamentul evreilor pe traseul "trenurilor morţii" au fost date de generalul Ion Antonescu şi de Mihai Antonescu. Ele au făcut parte din represiunea organizată pentru a răzbuna atacurile evreilor din timpul retragerii din Basarabia şi din Bucovina de Nord (28 iunie-3 iulie 1940) şi pentru "soluţionarea problemei evreieşti".

De aplicarea lor s-au ocupat: Poliţia, Jandarmeria, Armata şi Corpul Gardienilor Publici - cu asistenţa autorităţilor locale - măsurile fiind supervizate de ofiţeri de la Marele Cartier General al Armatei Române.

(Nota nr. 5 a fost redactată la cererea autorului de istoricul Mircea Stănescu).

6) Scrisoarea adresată lui Elie Wiesel de către un concetăţean de-al său din Sighet: iniţial apărută în săptămânalul newyorkez *Meridianul Românesc* - nu se menţionează data - difuzată apoi pe internet:

"Stimate domnule Elie Wiesel,

"La sfarsitul lunii iulie 2002 ati revizitat orasul dvs. natal - Sighetul Marmatiei, din Romania, si ati retrait atat amintirile frumoase din perioada copilariei cat si amintirile dureroase privind tragedia deportarii la lagarul de exterminare nazist din Auschwitz (1944).

"Cu aceasta ocazie ati spus locuitorilor din Sighetul Marmatiei urmatoarele: «Cei mai multi dintre dvs. v-ati nascut dupa aceea. Tot ce s-a intamplat atunci nu este responsabilitatea dvs. Poate ca parintii si bunicii dvs. mai traiesc. Duceti-va acasa si intrebati-i cum era atunci cand aici la Sighet traia o comunitate evreiasca prospera si cum acum nu mai este nici un evreu. Intrebati-i cum s-au simtit dupa

acea noapte, dupa 1944, daca au dormit bine dupa aceea».

"Deci doriti ca baiatul meu sa ma intrebe ce am facut eu in 1944 cand trupele nemtesti si unguresti v-au trimis la lagarul de exterminare nazist de la Auschwitz. Doriti sa stiti daca «am dormit bine dupa aceea». Acum, in 2002, gasesc afirmatiile dvs. foarte jignitoare. Stiti foarte bine ce s-a intamplat cu populatia romaneasca din Sighet intre 1940-1944, deoarece citindu-va memoriile inteleg ca va place istoria. Sa mergem impreuna in timp si sa analizam ce am facut eu si ce ati facut dvs. in perioada 1940-2002.

"Eu m-am nascut in 1922, in Sighet. Parintii mei fusesera improprietariti in 1925 dupa reforma agrara si traiau destul de bine din munca pamantului si cresterea animalelor, fiind bine-vazuti in comunitate ca tarani instariti. In 1939, am urmarit cu frica miile de refugiati din Polonia care au trecut prin orasul nostru. Aveam 17 ani atunci si intelegeam ca ceea ce se intampla in Polonia era foarte grav. Parintii mei cautau sa ma linisteasca, spunandu-mi ca Anglia si Franta ne vor apara! Dar, la sfarsitul anului 1939, Polonia era impartita intre Germania si Rusia, timp in care Franta si Anglia au stat si s-au uitat si nu au facut nimic!

"In urma Pactului Molotov-Ribbentrop, pe data de 26 iunie 1940, Rusia a dat un ultimatum Romaniei sa evacueze Basarabia si Bucovina de Nord. Dupa cum stiti foarte bine, comunistii rusi imediat au activat 'Coloana a V-a' din Basarabia si Bucovina de Nord, formata din minoritatile ostile guvernarii romanesti (rusesti, ucrainene si evreiesti), care au ucis multi romani civili, autoritati romanesti si trupe romanesti care se retrageau. In urma acapararii de catre comunistii rusi a Basarabiei si Bucovinei de Nord, peste 350.000 de romani au devenit refugiati. 200.000 de romani au fost deportati in Siberia si peste 150.000 de romani, in special cei care in 1918 au militat pentru Unirea cu Romania au fost exterminati. Noi, romanii din Sighet am trimis bani si ajutoare refugiatilor romani din aceste provincii romanesti furate de rusi. Poate va aduceti aminte ca si prin Sighet au trecut cateva sute de refugiati romani din Bucovina de Nord.

"Acum, la randul meu, va intreb: dumneavoastra, familia dumneavoastra si comunitatea dvs. evreiasca din Sighet, ce ati facut pentru acesti refugiati romani? Cum ati dormit intre 26-27 iunie 1940, cand atat de multi romani au suferit cumplit?

"Din pacate, peste putin timp, la o luna si jumatate dupa tragedia din Basarabia si Bucovina de Nord, a venit si randul nostru, al romanilor din Sighet sa suferim. Pe data de 30 august 1940, in urma Dictatului de la Viena impus de Hitler, Romania a fost fortata sa cedeze Ungariei Transilvania de Nord, inclusiv orasul Sighet. Peste 300.000 de romani au devenit refugiati sau au fost expulzati, mii de romani au fost batuti si omorati. Prigoana autoritatilor unguresti impotriva romanilor a fost cumplita. Dupa cum stiti foarte bine, dle Wiesel, o mare parte din populatia romaneasca din Sighet a fost nevoita sa se refugieze in Romania. Cei care au ramas au fost terorizati (batuti, inchisi, omorati), de catre autoritatile unguresti. In perioada 1940-1944, peste 50.000 de romani au fost omorati de autoritatile unguresti in Transilvania ocupata. Imi amintesc cum in primele

zile cand au intrat trupele unguresti in Sighet, comunitatea ungureasca si evreiasca din oras era foarte fericita pentru ca «s-a terminat cu ocupatia romaneasca».

"In cartea **All rivers run to the sea** *singur declarati: 'A consequence was that Sighet became Maramorossziget again. The population joyfully greeted the first 'motorized' units of the Hungarian Army: troops on bicycles. My mother, too, was pleased with our change of nationality. For her is was a kind of return to her childhood for which thanks were due to God' - pag. 28. ('O consecinta a fost aceea ca Sighetul a devenit din nou Maramorossziget. Populatia a salutat cu bucurie primele unitati 'motorizate' ale armatei ungare: trupe pe bicicleta. Si mama mea s-a bucurat de schimbarea nationalitatii. Pentru ea aceasta a insemnat o intoarcere la copilarie, fiind recunoscatoare lui Dumnezeu').*

Asa ca acum, la randul meu, va intreb, dle Elie Wiesel, cum aveti tupeul si lipsa de omenie sa ma intrebati cum am dormit in 1944, cand intre 1940-1944 nu ati facut nimic pentru familia mea, care a suferit cumplit in urma teroarei unguresti.

"De ce acuzati pe romanii din Sighet ca nu au facut nimic pentru comunitatea evreiasca, cand stiti foarte bine ca romanii din Sighet din 1940 si pana in 1944 au suferit cumplit sub teroarea administratiei unguresti, erau oropsiti si nu aveau puterea politica si militara sa faca ceva?

"Dle Elie Wiesel, la randul meu, vreau sa stiu cum v-ati simtit dupa august 1940 cand romanii din Sighet au fost prigoniti si omorati de autoritatile unguresti. Vreau sa stiu daca dupa august 1940 «ati dormit bine».

"Dar sa continui amintirile despre Sighet. In 1941, autoritatile ungare au dat afara familia mea de pe pamantul pe care il obtinuse in urma reformei agrare din 1925. In septembrie 1941, am ajuns refugiati la Ploiesti, la un unchi al mamei. In anul 1943, cand aveam 21 de ani, am fost inrolat in Armata Romana. Pana in 1944 am luptat pe frontul rusesc, din 1944 am luptat pentru eliberarea Transilvaniei de sub unguri si in 1945 ma aflam cu trupele romanesti la granita Ungariei cu Cehoslovacia.

"Impreuna cu familia mea m-am intors la Sighet in primavara anului 1946, la varsta de 26 de ani, dupa o absenta din Sighet de 5 ani. Ne-am intors la pamantul nostru si cu greu am incercat sa ne refacem viata. Casa noastra am gasit-o distrusa si tot ce lasasem fusese furat de vecinii nostri (!) din Sighet.

"Dupa cum stiti si scrieti in cartea **All rivers run to the sea**, *dupa 1944, trupele rusesti au pus ca sefi ai politiei, inchisorilor si lagarelor de munca obligatorie pe o multime de tineri evrei comunisti. 'The red army had given control of the police to some young Jewish communists returning from Bucharest, the labor battalions, and the camps. Whom else could they have any confidence in? (one of them, Aczi Mendelowics, later became Amons Monor, chief of formidable Shin Beth Security Service in Israel') - pag.147-148 ('Armata Rosie a dat politia pe mana unor tineri evrei comunisti intorsi din Bucuresti. De asemenea si lagarele de munca si inchisorile au capatat sefi similari. In cine altcineva sa fi avut rusii incredere? (unul dintre acestia,*

Aczi Mendelowics, a devenit mai tarziu Amos Monor, seful formidabilului Serviciu Secret israelian, Shin Beth). Acesti comunisti evrei au inceput o adevarata teroare impotriva a tot ce era omeneste'.

"Incepand cu primavara anului 1947, in inchisoarea din Sighet, pe care cred ca v-o amintiti deoarece era o cladire impozanta, construita la 1897, au inceput sa fie inchisi "dusmanii poporului si ai noii societati".

"Dupa abdicarea fortata a Majestatii Sale Regele Mihai I al Romaniei, comunistii au venit la putere in toata Romania. La inchisoarea din Sighet a fost adus mai intai "Lotul Visovan", compus din 18 elevi si studenti maramureseni arestati de comunisti (stiti foarte bine cine au fost acesti comunisti in Sighet). Pe urma au urmat fosti ministri, militari, academicieni, profesori universitari, ziaristi. Printre ei se numarau Iuliu Maniu, Constantin (Dinu) Bratianu, Gheorghe Bratianu, Mihai Manoilescu, Aurel Vlad, Daniel Ciugureanu, Ioan Pelivan, Constantin Argetoianu, generalii Mihail Racovita si Ion Rascanu, preoti greco-catolici si romano-catolici, precum Ioan Suciu, Anton Durcovici, Traian Frentiu, Vasile Aftenie. Toti acestia si multi altii au murit in inchisoarea de la Sighet.

"Cu ce i-ati ajutat, dle Elie Wiesel, pe acesti romani exterminati de teroarea comunista? La vremea respectiva erati la Paris si ati fi putut ridica glasul despre holocaustul rosu, care a exterminat peste 1.200.000 de romani in lagarele de exterminare raspandite pe intreg teritoriul Romaniei!

"Holocaustul rosu a durat in Romania din 1946 pana in 1989. In toata aceasta perioada, ce ati facut, dle Elie Wiesel, pentru romani si Romania in care v-ati nascut, «cum ati dormit: bine»?

"Si cum se face ca in 2002, cand ati revizitat casa natala din Sighet, nu v-ati oprit si la muzeul holocaustului rosu din Sighet, care se afla aproape de casa dvs.? De ce nu ati avut curajul sa vedeti prin ce teroare si tragedie au trecut toti cetatenii Romaniei (romani, unguri, evrei, germani etc.) in perioada 1944-1989? Dle Elie Wiesel, laureat al Premiului Nobel pentru Pace si purtatorul a U.S. Congressional Medal of Honor, de ce nu ati gasit potrivit si cuvenit sa depuneti o floare la Sighet in memoria celor exterminati in timpul holocaustului rosu? Prin aceasta atitudine a dvs., toti acei martiri ai neamului romanesc au murit pentru a doua oara! «Ati dormit bine dupa aceea», dle Elie Wiesel?

"Viata mea dupa 1946 a fost un cosmar. Trupele rusesti si tinerii comunisti la putere in Sighet terorizau populatia, iar in 1950 au inceput colectivizarea. In 1954, impreuna cu alti "tarani instariti", am fost arestati si judecati ca dusmani ai poporului si trimisi la lagarul de exterminare de la Canal, din Dobrogea. Doar cu ajutorul lui Dumnezeu am supravietuit! Dupa ce am fost eliberati in 1960, mi-am continuat viata mizerabila in Romania sub dictatura comunista.

"Prin intermediul ziarului Meridianul Romanesc *va trimit aceasta scrisoare, dle Elie Wiesel. Vreau sa stiu: in toti acesti ani, din 1945 pana in prezent, ce ati facut pentru cetatenii romani (romani, unguri, evrei, germani etc.) terorizati si exterminati de holocaustul rosu? Vreau sa cunosc: cand stiati ca noi suferim asa de cumplit, cum*

puteati sa dormiti bine la Paris, Florenta, New York, Washington D.C.?

"Cu stima,

"Gheorghe Dima

"Concetatean din Sighet"

7) În Franţa ocupată evreii fugiţi din Estul Europei ca urmare a persecuţiilor "fasciste, antisemite", începînd de la 1 septembrie 1939, pe lângă tradiţionalul spionaj în favoarea U.R.S.S. (deci în a Germaniei! - până la 22 iunie 1941, vreme de 22 luni!), participaseră la sabotarea industriei de război franceze - fiindcă aşa le ordonase Stalin, cel care îl felicitase pe Hitler după Capitularea Franţei; însă şi după declanşarea războiului contra Sovietelor, la 22 iunie 1941, conducerea kominternistă a "Rezistenţei" (Jacques Duclos şi "Holban") nu a ezitat să-i denunţe Gestapoului pe rezistenţii nesupuşi Moscovei, printre care cei din "grupul Manouchian", *Afişul Roşu* : 23 oameni arestaţi, executaţi de germani, exerciţiu în care a excelat evreul basarabean Boris Bruchman zis "Holban"; zis "Roger", şeful brigăzilor MTI-MOI.

Mizerabilului spion sovietic în Franţa ocupată de germani puţin îi păsa de Franţa martirizată, Matria lui era URSS, Tatăl său: Stalin. În numele acestor "valori", evreul spion sovietic "Holban", îl chemase la o întâlnire conspirativă pe franctirorul Davidowitz - şi îl împuşcase, fiindcă acesta descoperise complicitatea germano-sovietică, în Franţa, mai grav: legăturile lui Jacques Duclos, secretarul-general al P.C. Francez şi ale lui "Holban", agent NKVD, cu Gestapoul.

Ca şi subalterna sa, Cristina Marcusohn, eroină a Rezistenţei Franceze (soră cu mama lui Vladimir Tismăneanu, Hermina) - devenită Luca, apoi "Boico", după… pseudonimul soţului, evreu rus, uns general de… Grăniceri, adică de M.A.I., "Holban"-Bruchmann - şi el "erou" al aceleiaşi… Rezistenţe - s-a întors în România - întors… prin expulzare din Franţa, pentru spionaj în folosul URSS, în acelaşi lot cu Mariana şi Mihai Şora, E. Herskowitz, tatăl lui Alain Paruit, I. Coteanu, lingvistul. După 1945 a avut "mari-responsabilităţi": general de Securitate. Ca şi Cristina Boico - ea cu "mari-responsabilităţi în îndrumarea ideologică" (stalinistă) - "Holban"-Bruchman s-a strecurat în Franţa, în 1984, unde - ca şi, din nou, Cristina Boico! - s-a plâns, în presă, că în România fusese "victimă a epurărilor antisemite"… Să le plângi de milă "victimelor antisemitismului românesc"!

8) din volumul **Instaurarea totalitarismului în Romania** (St. Rădulescu-Zoner, D. Buşe, B. Marinescu, editura Cavalioti, 1995) *Cu două luni înainte ca războiul să se fi sfârşit au început, la noi,* **procesele**:

"**1945**

"19 martie

-Printr-un jurnal al Consiliului de Ministri se dispune arestarea urmatorilor generali sub invinuirea de crima de razboi: Ilie Steflea (fost sef al marelui stat major; va muri in detentie in 1961); Gh.Cialik, Gh. Potopeanu (fost ministru in guvernul constituit la 23 August 1944), Atanasie Trincu, Radu Korne (dupa un

regim barbar de detentie la Jilava va muri la 28 aprilie 1949), Gh Teodorescu (fost director general la P.T.T).

"Aprilie 2 (1945)

-Aurel Baranga incepe sa publice in Romania Libera o suita de reportaje asupra vietii detinutilor din fostele lagare de concentrare din Transnistria

"Aprilie 13 (1945)

-Aurel Baranga publica in Romania Libera un reportaj intitulat "Patru ani de jaf, tilharie si omor. Cum se judeca la Cernauti sub Antonescu". In numerele urmatoare ale aceluiasi ziar, Aurel Baranga semneaza o serie de reportaje despre viata in lagarele de concentrare din Transnistria.

"Mai 3 (1945)

-Consiliul de Ministri hotareste, in baza actului de acuzare intocmit de acuzatorii publici Avram Bunaciu si D. Saracu trimiterea in judecata a primului lot de criminali de razboi, compus dintr-un grup de militari in frunte cu generalul de corp de armata Nicolae Macici [... va fi condamnat la moarte de Tribunalul Poporului. Prin decret regal, pedeapsa va fi comutata in munca silnica pe viata. A murit in inchisoarea de la Aiud, in 1950]. Acesta din urma este invinuit de conducerea represaliilor impotriva populatiei civile din Odesa (22-23 oct.1941) dupa aruncarea in aer de catre partizani, a comandamentului armatei romane din oras.

"Mai 4 (1945)

-Alexandra Sidorovici (sotia lui Silviu Brucan), acuzator public, intocmeste actul de trimitere in judecata a lui Vladimir Luciu, fost sef al Sigurantei din Cernauti. Concomitent, conform unui anunt din Scinteia, acuzatorul public Alexandru Draghici ancheteaza "o noua banda de agenti ai Sigurantei din regimul de teroare al lui Antonescu".

"Mai 5 (1945)

-Scinteia publica completul de judecata aprobat de Lucretiu Patrascanu pentru primul lot de criminali de razboi : Ilie Tobrea (consilier la Curtea de Apel Bucuresti), Alex Voitinovici (judecator Tribunalul Bucuresti), Vasile Nita (muncitor), Gh.Ionescu (constructor), P. Brutreanu (industrias), Ion Pauna (muncitor), Ionita Dumbrava (taran), C Tiulescu (muncitor), S.Nitulescu (avocat).

"Mai 14 (1945)

-Primul lot al "criminalilor de razboi". Apararea invoca incompetenta si neconstitutionalitatea completului de judecata si a incadrarii juridice a acuzatiilor. In replica, acuzatorul Avram Bunaciu sustine ca "legea aceasta dupa care ii judecam e speciala fiindca si faptele lor sint speciale"

"Mai 15 (1945)

-Comentind procesul primului lot de "criminali de razboi" oficiosul CC al PCR sustine ca Tribunalul Poporului din Romania este "prima instanta in care setea apriga de dreptate a poporului roman se imbina cu cele mai inalte principii de justitie umana"

"Mai 16 (1945)

-In Scinteia, Alexandra Sidorovici, acuzator public, declara "Nici o iertare

pentru criminali !"

"Mai 20 (1945)

-In Bucuresti ca si in alte orase din tara au loc intruniri organizate de Uniunea Patriotilor in care se cere pedeapsa capitala pentru cei judecati de Tribunalul Poporului. Comentind aceste manifestatii N. David scrie in Scinteia : "Poporul se ridica in unanimitate printr-un plebiscit spontan si navalnic, un adevarat plebiscit al dreptatii si omeniei ultragiate, cerind in glas de tunet «Moarte criminalilor de razboi !»"

"Mai 21 (1945)

-"Din mii de guri, un singur strigat. Din mii de piepturi o singura dorinta: «Moarte criminalilor de razboi ! Moarte ucigasilor ! Moarte lor!»" - scrie Aurel Baranga in reportajul sau.

"Mai 22 (1945)

-Se anunta sentinta in procesul "criminalilor de razboi" Sint condamnati la moarte Macici Nicolae, Trestioreanu Const., Niculescu Mihail, Ionescu Radu, Balaceanu Eugen, Calotescu Cornel, Marinescu Stere, Zlatescu Gh., Georgescu Ion, Finkelstein Beniamin, Buradescu Sever, Popescu Cristodor, Cichir Dumitru, Isopescu Modest, Padure Aristide, Manescu Vasile, Crestinu Avram, Ambrus Romulus, Ghineraru Fl, Gavat Stefan, Wilentz Alfred, Cuveta Serghie, Bulatu Dumitru, Grigorescu Gh., Dumitrescu M., Patrascoiu Nic., Solomon Stefan, Mihailiuc Const. si Haranga Ion, ceilalti inculpati fiind condamnati la pedepse privative de libertate intre munca silnica pe viata si un an de inchisoare corectionala. Potrivit unui reportaj aparut ulterior in Scinteia, dupa pronuntarea sentintei, publicul din sala a scandat «Traiasca Tribunalul Poporului! Traiasca acuzatorii publici !»"

"Mai 24 (1945)

-In legatura cu procesul primului lot de "criminali de razboi", recent incheiat, Grigore Preoteasa sustine in Romania Libera ca acesta s-a desfasurat de-abia dupa 8 luni de la 23 August 1944 deoarece "reactiunea din Romania s-a opus". "Pentru ce Maniu, Bratianu si Radescu au intirziat si impiedicat arestarea si condamnarea lor ?"...

"Mai 28 (1945)

-Curtea de Casatie, sectia II, prezidata de Gh. Tanasescu respinge recursul intentat de lotul de "criminali de razboi recent condamnati de Tribunalul Poporului".

"Mai 30 (1945)

-Incepe procesul ziaristilor "criminali de razboi" si "vinovati de dezastrul tarii" : Pamfil Seicaru (disparut), Ionel Dumitrescu, Stelian Popescu (disparut), Romulus Dianu, Ilie Radulescu, Alex. Hodos, Radu Demetrescu Gyr, Grigore Manoilescu, (disparut), Nichifor Crainic (disparut) sa. Acuzatori publici : c.Vicol, Alexandra Sidorovici, Ion D. Ioan si Avram Bunaciu. In actul de acuzare dat publicitatii se mentioneaza : "prin articolele din ziare, brosuri sau conferinte" cei trimisi in judecata "s-au pus in slujba propagandei fasciste sau hitleriste si au contribuit, prin actiunea lor, la mentinerea unui regim odios si a unei politici externe nefaste ".

“Mai 31 (1945)

- Sub titlul “Viperele”, Miron Constantinescu scrie in Scinteia ca ziaristii ce au aparut in fata Tribunalului Poporului sint "gangsterii presei, simbriasii lui Goebbels, vinzatorii de tara". "Cu scirba si ura priveste poporul roman la ei, cu ura si scirba privim hoiturile lor minjite cu singe."

- "Salariatii" ziarului Universul, intruniti in sedinta sindicala cer "pedepse exemplare" pentru Stelian Popescu si ceilalti ziaristi judecati de Tribunalul Poporului.

“Iunie 1 (1945)

-In capitala Apararea Patriotica organizeaza mitinguri, prilej pentru "cetatenii indignati" sa ceara sanctionarea "ziaristilor fascisti".

-Regele semneaza, la propunerea guvernului, decretul de comutare a pedepsei in munca silnica pe viata pentru toti condamnatii la moarte sub acuzatia de criminali de razboi formulata de Tribunalul Poporului in primul proces.

“Iunie 4 (1945)

-Continuindu-si seria proceselor Tribunalul Poporului pronunta sentinta in actiunea intentata impotriva "gazetarilor tradatori" Sunt pronuntate doua condamnari la moarte, ambele in contumacie : Pamfil Seicaru si Grigore Manoilescu, 8 condamnari la detentie pe viata : Romulus Seisanu, Ilie Radulescu, I.P. Prundeni, Gabriel Balanescu, Pan Vizirescu, Aurel Cozma, Nichifor Crainic, Stelian Popescu (in contumacie) si mai multe condamnari intre 12 si 20 de ani : Ionel Dimitrescu, Al Hodos, Radu Demetrescu-Gyr. Tuturor acestora li se confisca atit averea lor cit si averea descendentilor. Toti fac recurs.

“Iunie 13 (1945)

-Deosebit de activ, recent infiintatul Tribunal al Poporului trece la judecarea deja a celui de a-l treilea lot de "criminali de razboi". Printre acuzati se numara Vasile Agapie, fost comandant al lagarelor de la Virtujeni si Marculesti, Dionisie Fotino, preot militar la Iampol, Ion Mihaiescu, N. Paliga, Naum Hristu etc. Acuzatii sint invinuiti de "crime , masacre si jafuri" la Ribnita, Marculesti, Iampol.

“Iunie 19 (1945)

- Tribunalul Poporului da sentinta in cel de al treilea lot al celor acuzati de crime de razboi. Sint pronuntate 4 condamnari la munca silnica pe viata (doua in lipsa) 3 condamnari la 25 de ani de munca silnica, doua la 20 de ani, una la 15 ani, una la 8 ani, etc.

“Iunie 28 (1945)

-Tribunalul Poporului incepe judecarea celui de al 4-lea lot de "criminali de razboi". Actul de condamnare este intocmit de Alexandra Sidorovici si A.C. Mocanu, acuzatori publici. In boxa se afla 11 persoane printre care si Ioan Topor, fost general de jandarmi.

“Iulie 13 (1945)

-Tribunalul poporului incepe judecarea la Bucuresti a celui de al 5-lea lot de "criminali de razboi", acuzati de actiuni antisemite, internari in lagare si detasamente de munca.

"August 3 (1945)

-La tribunalul poporului din Bucuresti incepe procesul celor 21 de fosti angajati ai sigurantei generale, Sigurantei Prefecturii Capitalei si Sigurantei Chesturii Cernauti. In boxa sint prezenti numai 12 acuzati in frunte cu directorul Sigurantei, Emil Iagolnita.

"August 7 (1945)

-In urma urma anchetei declansate la Cluj de autoritatile locale coordonate de ministrul de interne Teohari Georgescu si ministrul de razboi Vasiliu-Rascanu se stabileste ca incidentele de la 5 august" au fost puse la cale de elemente fasciste" si anume 15 membri ai PNT, in frunte cu Emil Hatieganu, aflati in stare de arest...

"August 8 (1945)

-Se pronunta sentinta in procesul intentat fostilor angajati ai Sigurantei: 6 dintre acuzati (unii in contumacie) sint condamnati la munca silnica pe viata si confiscarea averii.

"Septembrie 10 (1945)

-La sectia IV a Curtii Martiale incepe judecarea procesului celor 33 de inculpati ce alcatuiesc primul lot din organizatiile teroriste T si Tinerimea Libera [...] majoritatea acuzatilor sint membri ai organizatiilor de tineret ai PNL in special si PNT, studenti la drept, filosofie sau politehnica. Printre acestia se afla si Adriana Georgescu, tinara avocata, fosta sefa de cabinet a gen. Radescu, arestata inca din 29 iulie. Ea a fost anchetata de temutul tortionar Nicolski si torturata in mod bestial. [...] de acelasi tratament "beneficiasera" si ceilalti acuzati. [...] Cele doua orgnizatii se aflau, potrivit Scinteii, sub comanda "sceleratului de Radescu" si impreuna pregateau un carnagiu care ar fi intrecut mult pe cele cunoscute din organizatia Garzii de Fier...

"Septembrie 28 (1945)

-Incepe judecarea procesului organizatiei de rezistenta Partizanii Nationalisti Romani in care sint implicati 7 elevi de liceu acuzati de "actiune pentru defaimarea membrilor guvernului "

*"***1946**

"14 februarie

-Isi reia activitatea Tribunalul Poporului prin judecarea procesului Centralei Evreilor acuzata de fi executat ordinele Berlinului si Gestapoului in prigonirea evreilor. Presedinte al completului de judecata - Al Voitinovici iar acuzatori publici A. Schreiber si M. Mayo. Acuzati : Vasile Isaceanu (disparut), Jacques Leon, dr Nador Gingold, Adolf Grossman-Grozea, N.Grunberg-Willman.

"Februarie 16 (1946)

- Memoriu al muncitorilor de la rafinaria Vega privind desfasurarea alegerilor sindicale in intreprinderea lor. "Numerosi ingineri, functionari si maistri au fost arestati si inaintati Sigurantei statului, fiind socotiti hitleristi, fascisti in timp ce adevaratii legionari antonescieni, cuzisti etc. erau pusi in pozitii de conducere " se arata in memoriul publicat. Astfel presedintele sindicatului rafinariei a devenit un sofer ce suferise o condamnare de 12 ani pentru tilharie.

“Februarie 18 (1946)

-Se pronunta sentinta in Procesul Centralei Evreilor: V. Isanceanu (in contumacie) si Nandor Gingold - munca silnica si degradare civica 10 ani, N Grunberg-Wilmann - 20 de ani detentie grea; A Grossman-Grozea - 15 ani detentie grea, J. Leon -12 ani. Tuturor li se confisca averea.

“Februarie 20 (1946)

-La Tribunalul Poporului incepe judecarea celui de a-l doilea lot de criminali de razboi, compus din membrii guvernului Horia Sima, cit si din ziaristi vinovati de "propaganda hitlerista". Printre cei dintii sint acuzati : Platon Chirnoaga (general si fost ministru la Berlin), Sergiu Vlad Cristi (fost primar al Chisinaului), Visarion Puiu (fost mitropolit al Odessei, Ion Sangeorgiu (profesor universitar). Cit priveste ziaristii urmatoarele persone sint implicate : Alexandru Cuzin, Alexandru Gregorian, Vintila Horia Caftangioglu, Ion Victor Vojean, Horia Stamatu carora li se adauga si profesorul universitar Gh. A. Cuza, fost ministru in guvernul Goga-Cuza. Cu exceptia lui Gh A. Cuza si a lui Ion V. Vojean, toti ceilalti sint disparuti.

“Februarie 21 (1946)

-Se da sentinta in procesul intentat al criminalilor de razboi alcatuit din ziaristi si membri ai guvernului Horia Sima. Tribunalul Poporului condamna la moarte 5 inculpati, la detentie pe viata alti 4, toti ziaristi si pe Gh Cuza la 20 de ani "detentie riguroasa".

“Februarie 22 (1946)

-Tribunalul Poporului incepe judecarea generalului Constantin Voiculescu, fost guvernator al Basarabiei (1941-1943) si a conducerilor jandarmeriei din Basarabia, acuzati de infiintarea lagarului de la Onesti, de internare a evreilor in ghetouri sau expedierea peste Nistru, de trimitere in Transnistria a unui grup de peste 7000 de polonezi si 6000 de ucrainieni.

“Februarie 28 (1946)

-Incepe la Tribunalul Poporului procesul a 8 militari acuzati de a fi comandat lagare de prizonieri sovietici.

“Mai 4 (1946)

-Incepe procesul Antonescu [...] maresalul Antonescu este invinuit in principal de tradare de tara, de a fi contribuit la dezastrul ei, permitind jefuirea si secatuirea economiei nationale, de agresiune impotriva Uniunii Sovietice, de teroare impotriva muncitorilor, de a fi infaptuit crime de razboi si crime impotriva umanitatii. Repetarea cu obstinatie, pe tot cuprinsul actului de acuzare, a unor termeni ce tin de sfera politicului si nu a juridicului "legionari, fascisti, tradatori ai neamului".

“Mai 12 (1946)

-Dupa semnarea depozitiei si inainte de a parasi sala Iuliu Maniu se indreapta spre boxa acuzatilor si stringe mina lui Gh Dobre, C.Z. Vasiliu, Titus Dragos, C Pantazi si Ion Antonescu...

- ... rechizitoriul acuzatorului public Vasile Stoican, ce-si completeaza prestatia cu imagini ale "spinzuratorilor de la Odessa, mormanelor de cadavre de la Iasi", "trupuri goale si ciopirtite". Cere pedeapsa cu moartea.

"Mai 17 (1946)

-Se pronunta sentinta in procesul Antonescu ; sint condamnati la moarte : Ion Antonescu, Mihai Antonescu, C.Z. Vasiliu, C. Pantazi, Eugen Cristescu, Gh Alexianu, Radu Lecca dar si Horia Sima, C. Papanace, Corneliu Georgescu, I. Protopopescu, M. Sturza si V. Iasinski, toti cei din urma disparuti. Celelalte condamnari: detentie pe viata (C. Danulescu, V. Dumitriuc - disparuti, Gh. Dobre, C. Petrovicescu), 20 ani temnita grea (T Braileanu, I Marinescu), 15 ani inchisoare (P Tomescu, T Dragos), 10 ani (D. Popescu, C.Busila, N. Mares). Toti au dreptul la recurs.

"Mai 20 (1946)

- Sint arestati alti membri ai guvernului Antonescu carora "li se vor intocmi acte de acuzare". Acestia sint : Gh. Leon, I Petrovici, gl Gh Georgescu, gl N Stoenescu, P Nemoianu, Gheron Netta, E Otelesteanu, gl Gh Jienescu, gl V Iliescu, A Pana, gl N. Sova, Horia Cosmovici, I.N. Fintescu, Gh Cretianu, Mircea Vulcanescu, I.D. Enescu, Al Neagu, gl I Iacobici, gl E Zwiedenek, N Petra, contra-amiral Nicolae Pais, Petre Strihan, amiral Gh. Coslinschi. Ei au facut parte din aparatul economico-financiar.

"Mai 24 (1946)

-Celor de curind arestati li se adauga I Marian (fost ministru al agriculturii), gl I.R. Arbore (fost subsecretar de stat la Aprovizionare) si I.Sandu (fost subsecretar de stat la culte).

"Mai 25 (1946)

-La inalta Curte de Casatie incepe judecarea recursului ordinar introdusa de condamnatii din procesul Antonescu [...]

-Este arestat un alt demnitar al guvernului Antonescu, Radu Rosetti, fost ministru al Educatiei Nationale.

"Mai 27 (1946)

- Incepe procesul unui nou lot de criminali de razboi acuzati de crime in tara dar mai ales pe teritoriul marelui stat "vecin si prieten" de la rasarit. Printre acuzati se numara col Iulian Popovici, fost prefect al politiei Odessa, St Ivascu, fost comisar de siguranta la prefectura Odessa, V. Gheorghiu, fost comisar al Prefecturii Politiei Odessa etc.

- Inalta Curte de Casatie, sectiune a II-a respinge ca neintemeiate, toate motivele ordinare de casare a sentintei formulate de condamnatii din procesul Antonescu cu exceptia celor ale lui C Busila, N. Mares si D. Popescu.

"Mai 31 (1946)

- Sectiunile Unite ale Inaltei Curti de Casatie si Justitie resping recursurile pe motive de neconstitutionalitate facute impotriva Tribunalului Poporului de acuzatii din procesul Antonescu.

- "Cerem executia ! Moarte Antonestilor !" "Sentinta trebuie implinita!", solicita cetatenii Capitalei la mitingul din Piata Universitatii" "Sentinta Tribunalului Poporului, sentinta aspra dar justa, reprezinta vointa intregului popor. Mai exista unelte fasciste ale lui Maniu si Bratianu care spera intr-o schimbare a pedepsei..."

"Iunie 1 (1946)

- Lucretiu Patrascanu, ministrul justitiei prezinta Regelui cererile de

gratiere ale celor 7 condamnati. (pentru maresalul Antonescu se depusesera trei cereri : una din partea mamei sale, alta din partea avocatului C. Paraschivescu Balaceanu si a treia chiar de acuzat, dar nesemnata) ele sint insotite si de doua scrisori catre suveran, ambele semnate de Patrascanu, prin care "in numele si din insarcinarea guvernului" ministrul Justitiei are "onoarea de a propune Majestatii Voastre pentru inalte ratiuni de stat respingerea cererilor de gratiere facute de Ion Antonescu, Mihai Antonescu, Constantin Vasiliu si Gh. Alexianu si comutarea in munca silnica pe viata a pedepsei cu moartea aplicata condamnatilor Constantin Pantazi, Radu Lecca si Eugen Cristescu" (care vor muri toti trei in închisoare). Ca rege constitutional, regele Mihai nu putea decide sau decreta decit in limita recomandarii guvernului, in acest caz al ministrului sau de Justitie [... ?] fara a mentiona respingerea cererilor celor patru, decretul regal specifica numai comutarea pedepsei pentru restul condamnatilor. [...]

Condamnatii sint executati la ora 18 in Valea Piersicilor, de linga penitenciarul Jilava ...

"Iunie 10 (1946)

-Ministerul de Interne anunta descoperirea unor "organizatii teroriste dirijate de un comandament central", de fapt organizatii de rezistenta anticomunista. Ele se numesc : Haiducii lui Avram Iancu, Divizia Sumanelor Negre, Glasul Singelui, grupul divesionist Elena Basarabeanu precum si arestarea pina in prezent a unui numar important de persoane, printre care Aurel Aldea (ministru de interne intre 23 august 1944 si 3 noiembrie 1944), Elena Basarabeanu (fosta secretara a maresalului Antonescu), Gh Kintescu, lct col V. Constantinescu etc

"Iunie 20 (1946)

- Decanii facultatilor Universitatii din Bucuresti, in frunte cu rectorul Al. Rosetti, solicita audienta ministrului de interne Teohari Georgescu, pentru a cunoaste motivele arestarii unor profesori si studenti. Cu acest prilej ei afla ca in facultati au loc" actiuni sovine si antisemite se ia atitudine deschis impotriva guvernului si a regimului democrat si se gasesc unii profesori care sprijina aceste manifestari" ...

"Octombrie 3 (1946)

- La sectia a VIII a Curtii Criminale din Bucuresti incepe judecarea "lotului de ministri antonescieni, autorii aservirii Romaniei la carul imperialismului fascist german ", cum il caracterizeaza Scinteia. [...] Pe banca acuzarii se afla : Mircea Cancicov (ministrul economiei nationale, noiembrie 1940-ianuarie 1941), Ion Fintescu, [...] Grigore Georgescu, [...], Ion Sichitiu, [...], Ion Marian, [...] Mircea Vulcanescu, [...], Geron Netta, [...] Alex Marcu, [...], Gh Jienescu, [...] Stavri Ghiolu, [...] gl C.I Constantin, Ion Arbore si N Sova [...], Ion Petrescu, I.D Enescu si Petre Strihan [...]. Ovid Vladescu [...]

"Octombrie 4 (1946)

- Judecatoria de ocol din Topoloveni il declara pe Ion Mihalache, vicepresedinte PNT (Maniu) "nedemn de a vota si de a fi ales" datorita faptului ca a cerut "de buna voie sa lupte pe frontul de rasarit"[...]

- Continua procesul ministrilor [...]

- Scinteia, prin condeiul lui Silviu Brucan isi continua actiunea de denigrare a opozitiei [...]

"Octombrie 9 (1946)

- Comitetul de judecata al Curtii Criminale sectia a VII-a pronunta sentinta in procesul ministrilor antonescieni. Sint condamnati : Ovidiu Vladescu (lipsa) la munca silnica pe viata, Mircea Cancicov si Gh. Jenescu la 20 de ani temnita grea; Alex Marcu si I.D Enescu la 12 ani, Grigore Georgescu, Ion Sichitiu, Victor Iliescu, Nicolae Sova, C.I.Constantin, Ion Marin , Petre Strihan, Gheron Netta si Ion Arbore la 10 ani; Ion Fintescu, Stavri Ghiolu, Mircea Vulcanescu, I. Petrescu la 8 ani. Toti condamnatii fac recurs. Multi dintre acestia vor muri in diversele inchisori de exterminare comuniste.

"Noiembrie 11 (1946)

-La Curtea Martiala [...] incepe judecarea conducatorilor si membrilor organizatiilor de rezistenta Sumanele Negre, Miscarea Nationala de Rezistenta, Haiducii lui Avram Iancu si Grupa de rezistenta Sinaia. [...] Dintre cei 91 de inculpati, in boxa se afla 57 in frunte cu generalul Aurel Aldea, gl. Eftimie, col Bucur. [...] noiembrie 14

- Indignat de numeroasele incalcari a legii electorale cit si libertatilor personale de exprimare, liderul PNT- Iuliu Maniu declara presei "[...]Numai in zilele ultime au fost arestati zeci de candidati fara alta vina decit a candidaturii pe o lista de opozitie[...]". C Titel Petrescu liderul partidului Social-Democrat Independent declara "[...]. Candidati si propunatori ai nostri au fost arestati in chip arbitrar si zac in inchisorile Curtii Martiale".

"Noiembrie 16 (1946)

- Ziarul Liberalul publica o lista cu numele candidatilor liberali arestati sau la domiciliul carora se facusera perchezitii. [...] Ziarul Dreptatea relateaza despre arestarea lui Ion Mihalache la Bacau.

"Noiembrie 18 (1946)

-La Curtea Martiala, completul special al Curtii de Casatie si Justitie Militara pronunta sentinta in procesul membrilor organizatiilor de rezistenta. [...] Sint condamnati la munca silnica pe viata 28 de acuzati, printre care generalii Aurel Aldea si C. Eftimiu lt col. Plesnila, in contumacie Horia Macelaru, Vintila V Bratianu, Mihai Farcasanu etc. Alti acuzati au fost condamnati la 20 de ani de munca silnica (2 persoane) 15 ani (4 persoane).

"1947

"10 ianuarie

-Curtea de Casatie si justitie Militara, sub presedintia gl Pais a decis mutarea Procesului privitor la masacrele de la Iasi de la Tribunalul militar din Iasi la cel de la Bucuresti.

"Februarie 13 (1947)

-PNT inainteaza un protest la M.A.I. in legatura cu ultimile arestari de membri ai partidului.

[...]

"Martie 9 (1947)

-Gl C. Sanatescu noteaza : "numeroase arestari, mai ales in rindurile PNT au fost savirsite in ultimele nopti. Detinutii politici au fost transportati in lanturi la Aiud.

“Martie 25 (1947)

-Monitorul Oficial publica listele nr 25, 26, 27 cu carti interzise de Comisia de pe linga Ministerul Invatamintului.

Vezi **Cartea cărţilor interzise** reprodusă de Victor Frunză în editura sa, Bucureşti, 2003

“Martie 27 (1947)

- La interpelarile din camera, Lucretiu Patrascanu raspunde ca "procesul masacrelor de la Iasi va fi judecat curind". "Inca o data tin sa subliniez ca este un titlu de glorie a partidului nostru, care s-a angajat sa lupte fara crutare impotriva rasismului si antisemitismului."

-Lucretiu Patrascanu in raspunsul sau la interpelarea lui E. Manolescu in Camera, privind procesul masacrelor de la Iasi, considera ca a luat toate masurile pentru a pune sub acuzare pe cei vinovati, delegind cu anchetarea "pe unul din cei mai destoinici si seriosi acuzatori publici", care a fost delegat si impotriva maresalului Antonescu si a generalului Macici si anume Dumitru Saracu. […]

“Aprilie 6 (1947)

-Parchetul tribunalului militar a incheiat referatul de trimitere in judecata a primului lot de 92 de inculpati, acuzati ca au savirsit masacrele de la Iasi, Stinca-Roznovanu si Marculesti-Soroca: Astanicioaiei Mihai, Astanicioaiei Gh., Puscasu Grigore, Constantinescu Dumitru, Costachescu Mircea, Florescu Vasile, Ciornei Florian Cercel Dumitru, Hritcu Ilie, Mortun Ion, Margaritarescu Ctin, Proca Dumitru, Rossi Petre, Telega Gh., Vladescu Eugen, Lupu Nicolae, Mancas Stefan, Maxim C., Miron Nicolae, Moraru Dumitru, Pasarica Alexandru, Pinzaru Toma, Constantin Popescu, Pavel Popescu, Proca Ion, Rusu Nicolae, Sandu el., Scobai Stefan, Silvestru Mihai, Staici Ion, Stefaniu Ioan, Vasile Teodor, Vrinceanu Vasile, Veliciovski Frantz, Uta Leon, Cristiniuc Leon, Laur Wilhem, Amaritei Gh., Bocancea Gh., Blinduta Andrei, Gh Cercel, Cimpeanu Alexandrina, Cojocaru Ecaterina, Dabija Mircea, Duca Iosif, Dumbrava Petre, Ghelan Petre, Dumitru Hritcu, Hudita Mihai, Ionescu Constantin, Andronic Dumitru, Laur Ioan, Vasile Velescu, Dumitru Popovici, Dumitru Dumitru, Lazar Const., Martinescu P., Martinescu Elena, Lica Petre, Jenicovski Ctin, Dumitru Cerdief, Lupas Rudolf, Anghelus Petre, Ioan Feiffer, Indianu Nicolae, Popovici Eugen, Emil Virovski, Gheorghe Andries, Cazacu Elisabeta, Cucu Nicolae, Maria Dascalu, Gh Grosu, Ionetti Maria, Lazar Ion, Mantizes Gh., Mancas Nicolae, Turlan Nicolae, Turlan Maria, Sprinceanu Gh, Vidrascu Ctin si Ungureanu Alexandru - din Iasi, Brinzei Eugen, Petrescu Petroniu, Dumitru Dumitru, Gh Rusu - din Bucuresti, Silviu Luca din Tirgu Mures, Manastireanu Soare din Tg Frumos, Brinzan Chirica, Mosor Ctin din Vaslui, ing. Gavriliu Vasile din Buzau.

Ordinul de trimitere in judecata va fi semnat de gl Nicolau, comandantul corpului II Armata. "

“Epilog :

“Aprilie 21 (1947)

-Sub titlul "Nu mai sint fascisti in Romania", Silviu Brucan este de parere ca, citind Dreptatea, "te poti intreba pe drept cuvint daca n-ai in fata un ziar suta la suta fascist" pentru ca din el razbate "tot ce este mai odios din istoria ultimelor decenii, tot ce a crescut revolta unei omeniri hotarita sa rapuna aceasta barbara si criminala ideologie"

“Aprilie 26 (1947)

-Printr-un ordin al legiunii de jandarmi din Baia Mare, adresat tuturor posturilor de jandarmi, se cere urmarirea, identificarea si arestarea membrilor organizatiei Miscarea Nationala Romaneasca care opereaza si in judetul Suceava si unde au fost raspindite si manifeste antiguvernamentale. In acestea se facea apel "la unire si lupta pentru infringerea dusmanului si eliberarea patriei si regiunilor rapite".

“Mai 7 (1947)

-Silviu Brucan in articolul "Un aspect al democratiei" (Scinteia) considera ca "fara lichidarea politica a celor doua sute de familii "romanesti" din partidele "istorice" a manevrelor si speculatiilor ce le intreprind, nu se poate consolida temeinic democratia si inlatura in mod serios greutatile de azi. ".

“Mai 24 (1947)

-Este arestat Nichifor Crainic, condamnat ulterior la moarte, in lipsa, de catre Tribunalul Poporului.

“Iunie 19 (1947)

-S-a deschis actiunea publica impotriva generalilor Leoveanu si Stavrescu, acuzati de masacrele de la Iasi, Stinca Roznoveanu si Marculesti.

“Iunie 23 (1947)

-Prof. dr Emil Hatieganu are o intrevedere cu Teohari Georgescu, ministrul de interne, caruia i-a inminat un memoriul al PNT semnat de Iuliu Maniu in legatura cu arestarea unor membri ai partidului. [...] Ion Barbus [...] Virgil Solomon[...] C Totoi [...] etc. In incheierea memoriului Iuliu Maniu cere eliberarea neintirziata a detinutilor politici din inchisorile Pitesti, Craiova, Gherla, Miercurea Ciuc, si Bucuresti (Vacaresti, Ministerul de Interne, Prefectura Politiei).

“Iunie 30 (1947)

-Nestor Ignat in articolul "Criminalii de razboi nu pot scapa de osinda" (Scinteia) considera ca o data cu masacrele de la Iasi "calaii antonescieni si-au inaugurat opera ce avea sa duca tara la prapastie"

“Iulie 4 (1947)

- Silviu Brucan : "Poporul roman nu poate ingadui la infinit actiunile criminale ale unui pumn de politicieni naraviti in rele", care sint "gata sa infometeze populatia" si se gindesc la actiuni criminale indreptate impotriva tarii, a idependentei si a suveranitatii ei".

“Iulie 14 (1947)

-Organele Sigurantei Statului aresteaza la orele 7 dimineata pe aeroportul Tamadau, la 46 km de Bucuresti, pe urmatorii conducatori PNT si pe cei care au incercat sa le inlesneasca plecarea din tara : Ion Mihalache (vicepresedinte), N. Penescu (secretar general) Ilie Lazar [...] Nicolae Carandino.

“Iulie 29 (1947)

-Consiliul de Ministri [...] decide : art1. PNT de sub presedintia lui Iuliu Maniu "este si ramine dizolvat "[...]

“Octombrie 20 (1947)

-Scinteia anunta ca PNL Bratianu este acuzat de sustragere de armament, nu a restituit 100 de pistoale automate ridicate la 30 august 1944 [...] Tribunalul Militar citeaza pentru cercetari pe Dinu Bratianu, Gh. Bratianu, G Fotino, M. Romniceanu. Din cercetari rezulta ca armele au fost folosite cu ocazia "manifestarilor huliganice si antidemocratice din ziua de 8 Noiembrie 1945 cind PNL Bratianu a folosit aceste pistoale pentru a trage in populatia pasnica.

“Octombrie 25 (1947)

- PSDI-Titel Petrescu se afla in cercetarea Tribunalului Militar, acuzat pentru raspindirea de manifeste subversive si de propaganda antidemocratica si antisovietica [...]

- In Monitorul Oficial apar cele patru ordonante emise de Tribunalul Militar [...] "pentru tradatorii de tara fugiti in strainatate : Gr. Gafencu, Al. Cretzeanu, C. Visoianu si Niculescu-Buzesti, toti in contumacie. Ei vor fi judecati pentru "crima de complot, inalta tradare razvratire, insurectie armata si tentativa de surpare a ordinii constitutionale".

“Noiembrie 13 (1947)

-Se da sentinta in procesul intentat fruntasilor PNT : Iuliu Maniu - temnita grea pe viata, Ion Mihalache - temnita grea pe viata, Nicolae Penescu - 5 ani temnita grea, Nicolae Carandino - 6 ani temnita grea, Ilie Lazar -12 ani temnita grea, Grigore Niculescu Buzesti - munca silnica pe viata in contumacie, Grigore Gafencu -20 munca silnica in contumacie [...]

“Decembrie 30 (1947)

-[...] Primul ministru sustine in fata Regelui ca a sosit momentul "unui divort amiabil" intre popor si monarhie deoarece aceasta "impiedica democratizarea tarii." Apoi ii intinde spre semnare actul de abdicare. La protestele regelui si la cererea cestuia, invocind constitutia, de a fi consultat poporul, Petru Groza incepe sa ameninte si sa santajeze cu executarea a peste o mie de studenti arestati. Retragindu-se din salonul de audiente, Regele afla de la secretarul sau, Mircea Ioanitiu, ca subunitati ale diviziei Tudor Vladimirescu au dezarmat garda regala si au inconjurat palatul al carui legaturi telefonice fusesera intre timp intrerupte. Reintors la salonul de audiente, Regele semneaza pina la urma actul de abdicare si se retrage la Sinaia pina in ziua parasirii teritoriului Romaniei".

Interludiu istoric
faptele, discursurile politice ale lui Mihail Kogălniceanu

Printre mulţii autori interzişi de comunişti în 1948 a fost şi Mihail Kogălniceanu - cu următoarele titluri (cifrele corespund Directivei indicînd "Publicaţiile interzise până la 1 mai 1948"):

"166 : **Dorinţele partidei naţionale din Moldova**.

"167 : **Îmbunătăţirea soartei ţăranului** (Prefaţă de Grădişteanu, introducere de Kogălniceanu).

"168: **Împroprietărirea ţăranilor**.

"169: **Răpirea Bucovinei după documente autentice**.

"170: **Scrisori din exil**.

"171: **Scrisori din vremea studiilor**."

De ce l-au considerat bolşevicii ocupanţi *şi* pe Kogălniceanu (ca, dealtfel, pe Cantemir, pe Anton Pann, pe Odobescu, pe Alecsandri, pe Eminescu, pe Vlahuţă, pe Coşbuc, pe Iorga, oameni ai secolului al XIX-lea) ca avînd "concepţii… fasciste"?; de ce i-au acuzat pe aceiaşi de "antisemitism" - ei, ocupanţii, dar mai ales slugile lor, foştii cetăţeni români, deveniţi în 1940 cetăţeni sovietici, reveniţi în 1944 cu paşaportul-lui-Maiakovski: evreii epuratori ai şi aşa puţinelor cărţi ale noastre?

Unii dintre alcătuitorii Poporului Ales, numiţi şi: Oameni ai Cărţii dau **Cuvântului** altă accepţie decât noi, ne-evreii. Mai ales când (o spune Hannah Arendt), pentru a supravieţui, fac derogări de la *morală*. Printre "derogări" este şi **răstălmăcirea cuvântului** care din purtător de **adevăr** devine *minciună*, *calomnie*, *delaţiune, acuzaţie*.

Nu este nevoie să fie comentate, doar citite luările de cuvînt ale lui Mihail Kogălniceanu - ca deputat, ministru de interne, ministru de externe; ca unul dintre făuritorii României moderne.

Începem cu sfârşitul - vieţii şi operei sale - "cântecul de lebădă":

"Dezrobirea ţiganilor, ştergerea privilegiilor boiereşti, emanciparea ţăranilor"

Din Discursul rostit la Academia Română, în şedinţa solemnă de la 1 (13) aprilie 1891

(…) "Tatăl meu a fost vornicul Ilie Kogălniceanu; maica mea, Catinca, născută Stavilla, era coborîtoare dintr-o familie genoveză stabilită de secole în vechea colonie genoveză Cetatea Albă (Akerman)…" (…)

"Intrînd în materie, voi desfăşura trei date mari din istoria contemporană a renaşterii României, trei reforme radicale

săvârşite sub ochii noştri *et quorum pars parva fui* [şi la care, în mică măsură, am contribuit şi eu]. Acestea sânt:

"I. Dezrobirea ţiganilor.

"II. Oborîrea pronomiilor şi privilegiilor de naştere şi de castă şi proclamarea egalităţei politice şi civile pentru toţii fiii României.

"III. Emanciparea ţăranilor." (…)

"Discurs în problema israeliţilor (22 mai 1869)

"…ţara noastră a fost, pot zice, patria toleranţei religioase, şi aceasta a fost în timp de secoli întregi; niciodată în această ţară persecuţiile religioase nu şi-au avut loc. În timpurile acele, când în ţările cele mai civilizate erau răsbelele de religiune, în timpii când în Spania erau autodafelele, se ardeau oameni pentru religiune, în timpii când populaţiuni cu miile se izgoneau pentru religiune, patria noastră le deschidea porţile sale, le da ospita-litate şi numai pentru că-i vedea că sunt oameni şi nu-i întreba ce lege au şi cum se închină lui Dumnezeu. Mai ales în intervalul de timp de la 1835 [Obşteasca Adunare din Moldova votează Regulamentul Organic - n.m.] până la 1847, un mare număr de israeliţi din provinciile învecinate, Podolia şi Galiţia, a intrat în România, mai cu seamă în România de peste Milcov [Moldova, n.m.], numărul acestor străini s-a sporit într-un chip înspăimântător. Au început dară a se îngriji aceia care ţin la păstrarea şi desvoltarea naţiunii noastre, fiindcă s-au înspăimântat foarte mult şi cu drept cuvânt de mulţimea acestui popor străin, care nu vine în ţară nici cu capitaluri, nici cu ştiinţa, nici cu industria, ci vine numai a se folosi de activitatea şi munca românului. Aşa mai cu seamă dincolo de Milcov s-a ridicat un strigăt foarte mare în contra acestei invaziuni a unui popor străin, care era numai vătămător. (*Aplauze*). Eu cred că nimeni nu poate să voiască rău României dacă prin instinctul de conservare recurge la felurite mijloace spre a apăra naţionalitatea sa. (*Aplauze*).

"Iată, domnilor, toată situaţiunea *cestiunii economice*, căci nu este alt nimic, nici mai mult, nici mai puţin decât o cestiune economică; *nu poate nimeni să zică că aici este o cestiune religioasă* [subl. mele].

"Cu toate acestea, domnilor, România de-abia de ieri a început să fie cunoscută în străinătate; cum am putea să credem că, pe lângă altele multe cestiuni cari sunt la noi, să fie şi această cestiune atât de bine cunoscută în străinătate, încât dacă noi voim să ne conservăm naţionalitatea noastră să ni se dea nouă dreptate. Aceasta nu este; din contră, îndată ce se pune o măsură în

lucrare, începe a se publica, a se striga că este *persecuţiune religioasă*." [1] [subl. mea, P.G.] (…)

"Din afară însă avem datorie, şi datorie mare, de a lumina opiniunea publică şi de a dovedi că noi nu suntem urmaşii degeneraţi ai strămoşilor noştri, cari, pe drapelul ţării, mai presus de toate, scria toleranţa religioasă. (…) să facem asupra acestei cestiuni o anchetă serioasă, să vedem ce trebuie să facem pentru ca să ne apărăm interesele noastre economice; iară pe de altă parte ce trebuie să facem pentru ca să dovedim Europei că *noi nu prigonim sub pretexte economice o parte a populaţiei ţării*" [s.m. P.G.].

"În adevăr, domnilor, dacă mulţimea acestor israeliţi, şi mai cu osebire peste Milcov, sânt cu totul înapoi[aţi], nu se asimilează în nimic cu noi, se ocupă numai de nişte industrii pernicioase, nu putem însă să zicem că şi în această populaţiune nu sânt oameni civilizaţi, şi că prin urmare şi acestora trebuie să le închidem uşa la acele drepturi pe cari Constituţiunea le învoieşte. E o mare deosebire între israeliţii spanioli şi cei galiţieni, este o mare deosebire între israeliţii acei născuţi din moşi şi strămoşi aici în ţară şi aceia cari au venit de curând pe acest pământ. Cestiunea aceasta trebuie studiată, trebuie să vedem ce se poate da unora şi refuza altora…" (…)

"În mijlocul Bucureştilor un străin publică… (…) nuvelele [ştirile, informaţiile] ce a primit de la Bacău, Vaslui, Adjud, Târgul Ocnei şi alte oraşe [care] îi anunţă că cele mai mari persecuţiuni şi atrocităţi se săvârşesc în contra israeliţilor, că-i închid, îi torturează, îi izgonesc din sate, şi în oraşe nu li se învoieşte intrarea".

"Voci: Nu e adevărat, calomnii neruşinate.

"Nu e, domnilor, adevărat nici unul din aceste cuvinte, să ni se probeze. *Nu sânt, domnilor, alte măsuri decât cele cunoscute în ţara întreagă de a se ordona cum că* **evreii din Podolia şi Galiţia care ţineau cârci⌊u⌋me în comunele rurali nu mai pot preînnoi contractele lor după împlinirea termenului**. [subl. mea] (…)

"Cum e cu putinţă dară ca o foaie publică (…) să aibă asemenea informaţiuni, cari mergînd în străinătate contribuie a face ca opiniunea publică să fie în contra noastră şi să strige că sântem barbari?"

Răspuns la o interpelaţiune (şedinţele Camerei din 16 şi 17 decembrie 1869)

(…) "Şi cu această ocaziune a fost o discuţie generală care

apoi nu a conchis întru nimic, nici în privinţa acţiunei Alianţei israelite universale, nici în privinţa mişcării jidovilor[2)] în România, ci s-a sfârşit prin întrebări cum ministrul de interne izgoneşte pe evrei din sate şi ministrul de finance îi primeşte? Cum satele sunt inundate de brevetari? Cum contra legei din 1864 [Legea rurală, elaborată tot de Kogălniceanu, sub Al. I. Cuza - n.m. P.G.] evreii cumpără pământuri? (…)

"Onorabilul domn Codrescu a citat şi oarecare cuvinte ale domnului Armand Lévy, în care se zice că ministerul actuale ar fi promis… nu ştiu ce. Ei bine (…) trimit domnului Armand Lévy o dezminţire formală, oriunde s-ar afla el (*Aplauze unanime, îndelung repetite*).

"Domnul Armand Lévy e crescut la acea şcoală de oameni cari nu ştiu: întâi, că conversaţiunile particulare nu se reproduc fără permisiunea celui care le-a ţinut; al doilea, care nu are nici măcar delicateţea şi datoria de a reproduce cu esactitate cuvintele rostite. Când am intrat în minister, peste trei zile m-am trezit cu o persoană care a cerut audienţă spunînd că e rabinul Lévy. Acest domn a venit la mine şi s-a adresat astfel: sânt însărcinat de Alianţa israelită să-ţi fac întrebarea: care e politica ce dumneata eşti hotărît să păzeşti în cestiunea israeliţilor? La această întrebare, iertaţi-mi espresiunea, am pus mâinile în buzunar şi am răspuns: nu cunosc Alianţa israelită (*aplauze unanime*); ea nu face parte din acele puteri garante care au dreptul… (*Aplauze zgomotoase*)". (…)

"Căci, domnilor, ce va putea face un ministru singur? Chiar onorabilul domn Codrescu şi-a pus această cestiune: Să oprim comitetele? Să oprim ziarele? Nu socot că cere cineva acestea".

"O voce: Să opriţi invaziunea".

"Invaziunea! (…) Invaziunea nu se poate opri cu situaţiunea geografică a fruntariilor noastre şi când pichetele sânt în depărtare unele de altele de o poştă şi jumătate. Jidanii nu intră în ţară pe la trecătoare, ci intră printre trecătoare. (…)

"…şi noi sântem îngrijaţi de acel sprijin mare care-l găsesc evreii lângă Alianţa israelită. (…) [ea] bate la toate uşile. "(…) "…chiar statele cele mai mari sunt espuse la asemenea mijlociri (…) chiar săptămâna trecută un deputat al Alianţei israelite s-a dus la preşedintele Statelor Unite şi i-a cerut a interveni lângă imperatorele Rusiei să ia măsuri mai blânde şi a revoca dispoziţiunea luată de a izgoni 2 000 familie de jidani din Basarabia rusească". (…)

"Ei bine, domnilor, ce să le facem? Sânt 400.000: aceşti 400.000 trăiesc în ţară, într-o ţară constituţională, cu dreptul de asociaţiune, cu dreptul la libertatea presei. Cum voiţi ca noi să

împiedecăm mişcarea lor? Ce să facem noi? Ei fac rău că se adresează la streini, şi vă asigur că nu a făcut jidovilor din România nimeni mai mult rău decât Alianţa israelită; şi, în câtă vreme se vor adresa la streini, ei vor fi un popol care, cum a zis domnul Codrescu, se ţine la pândă, ca să ne lovească în momentul cel mai greu. Ei întotdeauna nu vor putea dobândi nimic de la noi, pentru că atunci nu este nimic decât o naţionalitate care caută să se apere de o altă naţionalitate."(…)

"…în faţa unor note [informaţii, ştiri] străine care pun în cestiune până şi drepturile noastre la autonomie, a trebuit să răspund. (…) A ieşit un articol şi multe altele, în *Steaua Orientului*, în *Israelitul român* şi în altă gazetă, nu ştiu cum o cheamă, redijată de domnul Carmelin, în care se zice că Alianţa israelită are mână lungă, că miniştrii vor fi daţi afară în urma răspunsului meu la nota marchizului de La Valette, că numai miniştrii agitează cestiunea, căci poporul, fiind blând, iubeşte pe jidovi.

"Ei bine, domnilor, am chemat pe acest domn Lévy şi i-am zis: «Domnul Crémieux s-a adresat la mai mai mulţi bărbaţi ai ţărei în favoarea evreilor şi aţi văzut că în timpul Constituantei a venit până aici, în antecameră»; am spus domnului Lévy ceea ce s-a zis şi domnului Crémieux: «Domnule, cestiunea aceasta nu o cunoaşteţi, nu o puteţi studia în Bucureşti; duceţi-vă în Moldova, duceţi-vă acolo, să vedeţi durerile şi suferinţele ţărei, şi eu vă voi da mijloace, voi pofti pe prefecţi, pe primari să vă dea toate lămuririle. Şi fiindcă ziceţi că poporul vă iubeşte, duceţi-vă acolo, veţi vedea cum vă iubeşte Moldova, veţi vedea că Moldova e secată, suptă de cârciumarii şi accizarii evrei; veţi vedea cum un evreu intră în sat sărac lipit şi peste 2, 3 ani iese cu capital mare, veţi vedea lipitorile satelor din Moldova. (*Aplauze*). Şi când vă veţi întoarce de acolo, ori veţi avea inimă şi, văzînd durerile ţărei veţi conteni de a mai scrie astfel de cum scrieţi, sau altmintrelea veţi dovedi că, deşi ziceţi că sânteţi francez, dar în fond, sânteţi tot jidan».

"Aceasta a fost, domnilor, conversaţia (…); şi după ce s-a dus acolo nu a fost primit de prefecţi cu capul plecat, cum a zis domnul Voinov; s-a dus pretutindeni şi prefecţii ca şi primarii, după speciale instrucţiuni ce li s-au dat, l-au pus în poziţiune să vază durerile poporului.

"Se zice că a căpătat testimonie în favoarea jidovilor. Nu este esact. A căpătat de la trei sate şi de la un proprietar care avea feciori boiereşti pe moşie nişte jidani; de la acesta a căpătat o mărturie că locuitorii sunt mulţumiţi de jidani. Atâta este ce a căpătat." (…)

"Acum zice domnul Voinov că m-am mulţumit a da numai circulări şi n-am priveghea esecutarea lor. (…) frumoasă şi fericită ar fi ţara când ar ajunge aşa ca administraţiunea de la ministru şi până la primar să meargă aşa de perfect cum să nu dea loc la nici un abuz. (…) Am dat circulare pe la toţi şi am zis să-mi facă un inventar de toţi evreii câţi sunt prin sate; apoi să-mi arate contractele care le au; al treilea să-mi arate data contractelor. (…) Când am primit recensământul, am fost pus în poziţiune să ştiu câţi jidovi sânt prin sate şi câte contracte au. (…) am făcut circulara aceasta:

"«*Domnule prefect*,

"«După ce aţi supus ministerului tabloul de israeliţi cârciumari şi accizari în comunele rurale (…) v-am invitat să luaţi dispoziţiuni ca toţi acei ale căror contracte s-au sfârşit la 23 apriliu, anul curent, precum şi acei ce vor înfăţişa contracte pe termene mai lungi, însă nelegalizate, să aibă la trecutul St. Georgiu a părăsi comunele rurale, unde, conform legei şi ordinelor circulare reînnoite din timp în timp, ei nu mai au dreptul de domiciliu statornic şi, în special, nu pot fi cârciumari şi accizari (…)»" (…)

"Acum ştiţi dumneavoastră aceste măsuri ce fac? Ştiţi numele ce-mi face circulara pe care dumneavoastră mă învinovăţiţi că n-o aplic? Ia întrebaţi, vă rog, ce nume-mi face în ţările străine. Căci toată lumea nu crede ca noi: sânt, domnilor, rapoarte formale că persecuţiunea religioasă iară a început contra evreilor, când eu nu fac decât să aplic legile? Îmi dau toată osteneala ca să arăt că nu e persecuţiune, că e o măsură economică (…) că nu pot face decât să ţin seama de durerile ţării pe care o administrez. În de-afară sânt reprezintat ca cel mai mare prigonitor al jidovilor. Alianţa israelită e o forţă…"

"*Domnul I. Heliad Rădulescu*: Himerică".

"Şi himera în vremea veche era o forţă. Este uşor după banca de deputat, e uşor onorabilului domn Heliade învăluit în mantia sa albă a spune că e o himeră…(…)

"Avînd de curând onoarea de a conversa cu un mare ministru al unei naţiuni mare din Europa şi apărînd eu drepturile ţării faţă cu evreii şi arătînd relele ce decurg pentru ţară din cauza israeliţilor, iată ce mi-a zis acel ministru: ei, domnule, dumneavoastră sânteţi fericiţi că nu vă resimţiţi de relele evreilor decât în privinţa economică, noi, domnule, ne resimţim de influenţa Alianţei israelite şi până chiar în consiliile suveranului nostru.(…)"

"A mai zis onorabilul domn Codrescu că acest popor, jidovii, se ţine la pândă şi aşteaptă ca să lovească celelalte popoare şi apoi ne-a citat pe Serbia şi a zis: iată ce s-a făcut în

Serbia, când a venit şi în Serbia cestiunea aceasta".

"*O voce*: Serbii i-au dat afară".

"Nu i-a dat afară. Ei, domnilor, în Serbia sânt 1 500 de jidani, şi aceşti 1 500 au putut să facă în Serbia mai mult decât, din fericire unde sânt, ce au putut face până astăzi la noi 400 000. (…) aceşti 1 500 jidani din Serbia au izbutit de a se înscrie în Constituţiunea Serbiei pentru jidani drepturile politice. Adevărul este [că] li s-a refuzat de a avea domiciliul în întrul Serbiei, dară li s-a dat drepturi politice (…)

"… dumneavoastră voiţi ca noi, care avem o sumă de patru sute de mii de jidovi, să stăm cu mâinile la pept şi să-i lăsăm să facă ce vor vrea? (…) Credeţi dumneavoastră că noi, guvernul putem opri toate corespondinţele cari se trimit din ţară? (…) cum nu vă gândiţi dară că mâne aceşti oameni care au bani în mânele lor, care au milioane, nu ne vor străgăni oare, nu vor izbuti de a fi sprijiniţi de alţii în contra măsurilor ce vom lua spre a rezolva această mare cestiune a ţărei? Oare nu vă gândiţi cum că, dacă până acum nu am putut termina cestiunea juridicţiunii consulare din ţara noastră, jidanii nu au fost şi ei pricina? Şi-apoi, credeţi dumneavoastră că astăzi, când România aspiră a-şi dobândi deplina sa autonomie, oare nu vom avea a lupta şi în contra pedicilor ce ni se vor pune de jidovi? (…)

"Domnilor, iată care este politica guvernului (…): În privinţa israeliţilor, noi îndeosebi am luat toate măsurile reclamate de umanitate şi permise de legile ţărei, spre a asigura viaţa, onoarea şi averile jidovilor şi în timp de aproape 13 luni nici un act violent nu a venit să dea o dezminţire cugetărilor şi măsurilor administraţiunii noastre. Acest rezultat însă nu l-am putut dobândi decât ţinînd seama şi de suferinţele populaţiunii române, pe care la intrarea noastră în minister am găsit-o adânc iritată în contra israeliţilor din judeţele Moldovei.

"Cu toate acestea, noi am primit de la agenţii diplomatici şi îndeosebi de la cel francez note protestatoare. Am răspuns cum trebuia să răspund. Refutînd acuzările am urmat a zice:

"«Eram dară în drept de a ne aştepta ca guvernul francez va fi cel dintâi întru a recunoaşte bunele noastre intenţiuni şi necontenitele noastre stăruinţi pentru a linişti patimele şi a întemeia în ţară ordinea (…) Văz că israeliţii nu recunosc îndestul tot ce ei datorează administraţiunii noastre (…) Văd cu mâhnire, pentru dânşii, că ei, în loc de a se adresa Corpurilor legiuitoare ale statului, ei iarăşi recurg la intervenţiuni străine. Acest mod de urmare (…) nu este calea cea mai nimerită pentru israeliţii din România să-i atragă simpatiile naţiunii, care le-a dat o largă ospitalitate, şi aşa să ajungă a dobândi de la dreptatea ei o

prefacere în condiţiunea lor legală de astăzi.» (…)

"Excelenţa-sa marchizul de La Valette intervine în această afacere interioară (…) în urma tânguirii făcută preşedintelui Alianţei israelite din Paris de către jidovii din Moldova (…), această intervenţiune excelenţa-sa o face cu dreptul de ministru al unei puteri garante şi în privire că măsurile luate de administraţiunea română contra cârciumarilor şi accizarilor israeliţi din satele Moldovei ar fi o lovire a unor drepturi puse sub protecţiunea dispoziţiilor constituţionale şi a Convenţiunii din 1858 (…)

"…toate rezervele mele în privinţa teoriei că neînvoirea jidanilor de a fi cârciumari şi accizari în satele noastre ar fi o violaţiune a Convenţiei de la Paris şi că aceasta ar da un drept puterilor garante de a interveni.

"Excelenţa-sa marchizul de La Valette este prea luminat spre a nu şti că *autonomia României nu datează de ieri*. (subl. în text) (…) Tractatul de la Paris n-a făcut decât a complecta şi pune sub garanţa marilor puteri europene seculara noastră autonomie. Iată limbagiul ce am ţinut străinilor, am zis că noi nu recunoaştem puterilor străine dreptul să se amestece în afacerile noastre administrative din întru [interior]. (*Aplauze*)."

(…)"când ni se impută că noi facem persecuţiuni, iată ce am răspuns:

"«Ar fi o nenorocire pentru noi ca guvernământul imperiale să aibă ideea că în România este sau ar putea fi vreodată persecuţiune religioasă. Toleranţa religioasă este o virtute străveche pe ţărmurile Dunărei de Jos. De secoli ospitalitate dată străinului este scrisă pe drapelurile noastre şi, ca o virtute strămoşească, ea este practicată de noi, atât în palatul bogatului, cât şi în bordeiul săracului. Istoria este martură că în vremea când în Ispania oamenii se ardeau pentru opiniuni religioase, în vremea când jidovii se izgoneau din Germania, România le acorda o largă ospitalitate, căreia dânsa astăzi îi devine victimă! (…)

"«Eu, ca ministru de interne, nu pot zice decât că opiniunea publică din străinătate este indusă în eroare şi că cestiunea nu este bine cunoscută.

"«În adevăr, în România cestiunea jidovilor nu este o cestiune religioasă (…) Ea este o cestiune *naţională* şi, totodată, o cestiune *economică*. În România, jidovii nu constituiesc numai o comunitate religioasă deosebită; ei constituiesc în toată puterea cuvântului, o *naţionalitate* străină prin origine, prin limbă, prin port, prin moravuri şi chiar prin sentimente.

"«În România, israeliţii nu sânt ceea ce sânt în ţările civilizate, adică: francezi în Francia, englezi în Anglia, italieni în

Italia, germani în Germania, deosebindu-se de ceilalţi locuitori ai acelor ţări numai prin religiune, în toate celelalte fiind *asimilaţi* cu desăvârşire cu celelalte clase ale populaţiunii, şi aceasta cu mult înainte de-a fi dobândit acele drepturi pe cari ei le reclamă în România, înainte de a fi devenit de fapt români.»"

"Şi, după ce am arătat partea naţională şi în treacăt acea religioasă a cestiunii, am abordat astfel şi partea economică":

"«Toţi aceia cari au vizitat principatele şi îndeosebi Moldova s-au înspăimântat de aspectul trist, spre a nu zice mai mult, ce-l înfăţişează israeliţii polonezi cari împoporează oraşele noastre. Când ei au cercetat mai în fond comerciul, industria şi mediele de vieţuire a acesti mulţimi, aceşti călători s-au spăimântat şi mai mult, căci au văzut că jidovii sunt consumatori fără a fi producători şi că marea şi pot zice singura şi principala lor industrie este debitul băuturilor. Reprezentanţii puterilor cari rezidă în Iaşi, am convincţiunea că ei înşişi recunosc acest rău grozav ce roade inima Moldovei! Şi dacă mi-ar fi permis a chema de martor pe unul din aceşti agenţi ai puterilor europene, cari ca puteri creştine trebuia să aibă milă şi de creştinii din Moldova, n-aş avea trebuinţă să recurg la nimeni altul decât la însuşi consulul Franciei din Iaşi.

"Domnul Codrescu ieri v-a spus că marele Napoleon a luat măsuri excepţionale în cestiunea evreilor. (…) am avut fericirea să mă întâlnesc cu domnul Codrescu, căci şi eu am zis acestea (…) nu un ministru, ci zece miniştri (…) n-ar putea face altfele decât ceea ce am făcut eu şi predecesorii mei; şi aceasta chiar în interesul jidovilor, precum deja o recunosc cei mai luminaţi dintre ei.

"Şi apoi românii nu au pretenţiunea de a fi mai civilizaţi în 1869 decât erau francezii în 1806-1812. Excelenţa-sa marchizul de La Valette cunoaşte mai bine decât mine măsurile escepţionale pe care Napoleon cel mare, în interesul francezilor, a fost silit să le ia în contra jidovilor din Alsacia şi din Lorena. [3)] (…)

"Zicem Europei: ne-aţi garantat independinţa, ne-aţi garantat autonomia, nu aveţi dreptul să ne jigniţi, căci ea este numai garantată, nu şi acordată. Cestiunea israeliţilor din întru nu este o prigonire religioasă, ci este o cestiune naţională şi economică (…) Precum părinţii noştri, când îi goneaţi din ţările dumneavoastră în generozitatea lor le-a deschis uşile şi le-a dat ospitalitate, asemenea şi strănepoţii lor vor găsi destulă putere în patriotismul lor ca să hotărască această cestiune conform cu trebuinţele şi durerile ţărei. (…)

"Iată pentru ce noi voim ca Adunarea împreună cu guvernul să se pună a rezolva această cestiune, pentru că numai aşa vom

putea să avem un glas tare, binefăcător şi ascultat în străinătate: o zic aceasta pentru că nu ne este permis nouă să trăim în afară de ideile şi opiniunile politice şi sociale ale Europei întregi, căci numai acele idei şi opţiuni politice fac forţa ţărilor celor mari, şi cu atât mai mult forţa României (*Aplauze*)."

Intervenţie
(şedinţa din 10 februarie 1870)

(…) "Din această ţară ies sute de mii de galbeni ce se trimit la Alianţa israelită şi domnul Crémieux, precum cunoaşteţi toţi, prin jurnalile ce scoate, prin presa care se transmite în toate părţile, înjură ţara şi pe toţi, arată cele mai mari neadevăruri, că s-a omorît copii pe drumuri (…) Mai toată presa e contra noastră, mai toţi strigă că e persecuţiune religioasă (…)" [4)]

Alte intervenţii - în aceeaşi chestiune:
Ion Brătianu

Tulburările provocate la Bucureşti de intervenţia lui Isaac Adolf Crémieux în Camera Parlamentului în 1866 în legătură cu Art. 6 din proiectul de Constituţie (ce au culminat cu devastarea sinagogii) au fost curmate de Ion Brătianu prin:

"Evreii au devenit o plagă socială pentru România şi, când naţiunea este ameninţată, se deşteaptă şi devine, nu intolerantă; ci prevăzătoare!"

Brătianu a fost prompt şi furios atacat în presa internaţională - nu doar el, ci întreaga naţiune. Au fost şi câteva glasuri care să se ridice în apărarea lui şi în apărarea României:

- Eugen Carada în revista *Le Siècle*, studiul "Les israelites, le vagabondage et le ministre Bratiano" - în 1867;

- Ernest Desjardins, în "Les Juifs de Moldavie" (1867) îi desemnează pe evrei ca străini de viaţa naţiunii române: nu învaţă limba locului, nu frecventează şcolile româneşti, ignoră cultura şi obiceiurile românilor băştinaşi, îi dispreţuiesc, considerîndu-i inferiori lor, se sustrag serviciului militar şi se ocupă de cămătărie şi de vânzarea băuturilor alcoolice traficate.

Principele Carol, viitorul rege Carol I,

"Nu am decât o teamă, ca evreii (…) să nu stăruiască pe lânga Puteri, spre a căpăta drepturi politice pentru coreligionarii lor din România (…) Acum câteva luni izraeliţii se bucurau de câteva simpatii în unele cercuri, dar de când au făcut atâta

scandal în Europa, de când presa evreiască din toate ţările atacă cu înverşunare România şi vrea să obţină cu sila emanciparea evreilor, nu au nimic de sperat aici, deocamdată."

(Scrisoare către tatăl său din 1872)

"Suntem învinuiţi prin ziare că îi prigonim pe evrei, fiindcă noua lege a licenţelor opreşte pe evrei de a ţine debite la ţară. Dar aceasta este o măsură înţeleaptă (…) trebuie să cunoască cineva satele din Moldova, ca să poată aprecia acţiunea vătămătoare a evreului asupra populaţiei ţărăneşti cu rachiul lui falsificat."

(Scrisoare către tatăl său, 1873)

Isidor Loeb: "La situation des Israelites en Turquie, en Serbie et en Roumanie"

Isidor Loeb afirmase că românii îi persecută crâncen pe evrei, îi expulzează cu mare violenţă, chiar îi îneacă în Dunăre…

…Ceea ce a provocat indignare în Italia, unde ziarul *Fanfulla* (20 oct. 1877) scrie:

"În timp ce românii luptă cu Imperiul Otoman pentru a-şi obţine independenţa, sunt atacaţi pe la spate de lumea civilizată, «cu vechea artilerie a chestiunii israelite»".

Leon Gambetta - scrisoare adresată guvernului român

"*Franţa nu va recunoaşte independenţa ţării voastre* **dacă nu veţi recunoaşte drepturile civililor, fără nici o distincţie**".

Această obraznică, imbecilă somaţie (sună cunoscut: în aceiaşi termeni a ameninţat România şi Elie Wiesel) a fost făcută după ce ţara noastră îşi câştigase, cu sânge, independenţa.

Drept care la Congresul de la Berlin din 14 iunie 1878 Ion Brătianu şi Mihail Kogălniceanu, reprezentanţi ai României (ţară învingătoare pe câmpul de luptă) nu au fost autorizaţi să participe decât ca… informatori, cât să prezinte punctul de vedere al românilor, după care au fost obligaţi să părăsească sala.

De ce o asemenea injustiţie? De ce o astfel de crimă?

De ce! Pentru că interesele evreilor şi doar ale lor nu erau satisfăcute *în totalitate* de prevederile Constituţiei României…

Ar fi fost necesar cel puţin un capitol dedicat rectitudinii morale a *gazetarului* **Eminescu** în lupta inegală dusă, în *Timpul*, nu doar împotriva filosemiţilor declaraţi ca P. P. Carp, C. A Rosetti, Alexandru Gr. Şuţu ci, riscînd de a fi considerat "ingrat"

(!) chiar împotriva lui Titu Maiorescu protectorul său. Maiorescu nu era doar luminatul şi lumină-torul legendar, ci şi nu mai puţinul legendar avocat al evreilor escroci (mai cu seamă al sinistrului Warschawski, spoliator neruşinat al românilor în timpul războiului de la 1877). O vreme a fost protector al poetului, însă când acesta nu s-a mai ocupat doar de poezie, ci şi de *gazetărie,* adică de spunerea-scrierea adevărului, nu a ezitat să devină autor principal al internării în azil psihiatric al incomodului protejat al său - pentru care motiv? - iată ce a notat în jurnal Marele Maiorescu:

"Aşadar, la 28 iunie 1883 Eminescu a înnebunit. Simplu ca bună ziua!" (subl. mea, P.G.)

Ceea ce ne obligă să acceptăm că nu securitatea comunistă a aplicat, prima, încarcerările psihiatrice pentru închiderea gurilor celor care deranjează prin cuvânt. Şi nu ea a inventat internarea abuzivă în spitale de nebuni ale rostitorilor de adevăr, ci şi suprimarea pură şi simplă a lor - iertare: **"Simplă ca bună ziua"**.

Adevăr care încă nu a fost acceptat.

Cine nu permite?

Răutu e mort, Chişinevski, Roller, Vitner, Crohmalniceanu la fel, până şi nemuritorul Rosen - atunci cine?

A, da: faimosul eminescolog, altfel holoacustolog…"Radu Ioanid".

N O T E

1) "Persecuţii religioase": nu fusese inventat "antisemitismul" (i se spunea: "chestiunea israelită"); atunci orice ne-evreu care-şi manifesta dezacordul cu o faptă-rea a evreului (hoţie, minciună, înşelăciune, trădare) devenea… persecutor pe motive religioase…

2) În epocă "jidov", "jidan" (de la *iudeu*) nu erau termeni injurioşi, iar "evreu"- de la *ebreu* - rar folosit; evreii ruşi (mai cu seamă după Unirea din 1918) au impus în România termenul *evreu*, iar jidov, jidan au fost consideraţi depreciativi, insultanţi.

3) Ţăranii alsacieni cumpăraseră o sumă de bunuri naţionale (mai cu seamă terenuri agricole) confiscate proprietarilor emigraţi. Pentru a plăti statului achiziţiile, împrumutaseră bani de la cămătarii evrei. Însă, neputînd să achite la timp datoriile, evreii le luaseră pământurile. Astfel s-a născut ura teribilă a francezilor alsacieni împotriva celor care îi ruinaseră. Napoleon, în trecere prin Strasbourg, ascultase plângerile locuitorilor şi se hotărîse să se ocupe de problema evreiască, organizînd cultul israelit, aşa cum organizase catolicismul prin Concordat; apoi cultul protestant.

"Pentru noi Napoleon I a fost adeseori comparat cu Mesia", spun, scriu istoricii evrei.

Deşi a fost - şi a rămas - suveranul care le-a acordat cele mai multe şi mai substanţiale drepturi (nu doar în Franţa, ci şi în Portugalia şi în Germania şi în Italia), evreii au fost extrem de nemulţumiţi de două legi:

a. "Decretul de la Bayonne", din 28 iulie 1808, prin care se impunea tuturor evreilor din Imperiu "un nume definitiv" - până atunci aveau un nume tradiţional pe care îl schimbau la fiecare generaţie, ceea ce îi scăpa de urmăriri, mai ales pentru *usure* (camătă). Cei care nu aveau nume au luat ca patronim un toponim, locul de origine al unui strămoş: Worms, Bamberg, Brunschwig, Guggenheim - nume "vechi" ca Bloch, Dreyfuss, Weill fiind tot toponime;

b) În 1809 Napoleon a dat un alt decret: fiind acuzaţi că îi exploatează pe creştini, evreii au fost obligaţi să aibă un certificat de "non-usure", pentru a obţine patenta de comerciant, meseriaş, fabricant. Această patentă urma să le fie înmânată în fiecare an de către primarul localităţii unde le era declarat domiciliul. Evreii, nemulţumiţi, au botezat această lege (care pedepsea cămătăria): "Le Décret infâme".

4) Pentru o mai bună înţelegere apelăm la Notele redactate de Georgeta Penelea (M. Kogălniceanu, **Opere**, Vol. IV, **Oratorie II**, pag. 229):

"Problema regimului evreilor din România, după 1866 a făcut să curgă multă cerneală şi a irosit un timp considerabil din şedinţele Adunării deputaţilor şi ale Senatului. (…) Spiritele luminate ale vremii, în rândul cărora Kogălniceanu ocupă un loc remarcabil (…) au rămas refractare atitudinii xenofobe (…).

"În 1866, în momentul schimbării domniei [Al.I.Cuza este răsturnat, Carol de Hohenzollern proclamat domnitor, în curând este promulgată **Constituţia** - n.m. P.G.], evreii din România formau două grupe: străini şi pământeni. Cei din urmă erau asimilaţi românilor din punctul de vedere al drepturilor civile. Drepturile politice erau mai reduse, determinate de (…) instrucţie, îndeletnicire lucrativă etc. (…) În deceniul şapte numărul lor crescuse la 400 000; în Moldova se constituise peste noapte o burghezie măruntă, vioaie, care prin sfera afacerilor încheiate, atât în mediul rural cât şi în cel urban, a intrat în concurenţă cu elementul similar românesc. (…) Încă guvernul domnitorului Cuza (…), la 5 februarie 1866 a luat o măsură cu caracter restrictiv (…) indiferent dacă erau pământeni sau nou veniţi, le era interzisă pe viitor arendarea cârciumelor sau hanurilor (…) Potrivit articolului 6 din proiectului noii Constituţii *religia nu putea constitui o piedecă în dobândirea calităţii de român.* [subl. m. P.G.] La 16 iunie 1866 deputatul Aristide Pascal a cerut ca naturalizarea evreilor să se facă progresiv, ca o măsură preventivă faţă de imigrarea masivă a acestora. Practic naturalizarea avea să se facă nominal (…) Discutarea articolului (…) a început la 18 iunie; (…) [dar] la Bucureşti s-au produs excese împotriva evreilor (au fost devastate magazine şi templul coral). Crémieux a alertat marile puteri (…).

"În septembrie 1866 o hotărîre a Consiliului de Miniştri, întemeiată pe Regulamentul Organic, anula deosebirea dintre evreii nativi şi străini, recomandînd expulzarea.

"În aprilie 1867 I.C. Brătianu [ministru de interne] a dat o circulară prin care evreilor le erau interzise atât arendarea de imobile, hanuri,

cârciumi, cât şi şederea în sate. Condiţia rămânerii era posesia unui capital minim de 5 000 lei. Primarii erau însărcinaţi cu dresarea listelor de «vagabonzi». Gestul a stârnit nemulţumiri în ţară (D.A. Sturdza, V. Pogor, P. Paladi, Costache Iepureanu, P. Carp - au cerut retragerea circularei), cât şi în străinătate: Napoleon III, informat de Crémieux reproşa dispoziţiile «si contraires à la civilisation». Deputatul Englez Moise Montefiori se grăbea să vină în România, pentru a constata «persecuţiile» (…) Consulii Angliei, Austriei, Rusiei au trimis proteste vehemente. (…) cei doi din urmă treceau sub tăcere faptul că la situaţia incendiară din 1867 se ajunsese din pricina pogromurilor din provinciile limitrofe [foste româneşti, ocupate de Austria (Bucovina) şi de Rusia, n.m. P.G.], căci populaţia evreiască astfel hăituită îşi căutase şi găsise refugiu pe teritoriul României."(…)

"(…) Kogălniceanu a emis următoarele acte oficiale:

"a) circulara din 12 mai 1860 : (…) «Măria-sa domnul Principatelor Unite [Al.I. Cuza] şi miniştrii săi nu doresc însă mai bine de a lucra la ştergerea urilor dintre deosebiţii locuitori ai uneia şi aceleiaşi ţări, decât de a aduce o obştească înfrăţire între toate clasele populaţiunei fără privire către origine şi religie. Guvernul, având această dorinţă, nu face decât a urma nobilei şi civilizatei impulsii pornită din sânul marei Adunări a ţării din 1857, care la nemuritorul ei program au înscris mai înainte de toate libertate religioasă şi libertatea civilă pentru toţi acei care locuiesc pe pământul României. Guvernul va pune toate silinţele sale pentru ca din ce în ce mai mult acest principiu liberal şi consfinţit prin Convenţia din 7/9 august să devie un adevăr».

"b) adresă către epitropii comunităţii israelite din Iaşi prin care asigură sprijinul său la înfiinţarea şcolii preconizate (…)"

"c) raport către domnitorul Al. I. Cuza cerîndu-i să anuleze dispoziţia prin care se interzice evreilor practicarea farmaciei. (…)"

O hartă din cuvinte
- capitol "împrumutat" din romanul Basarabia -

Înapoi în timp, la Anul Zero al românităţii, din primul mileniu înainte de Cristos:

Pe o arie avînd la Est Marea Neagră (Pontus Euxinus) şi Bugul (Hypanis); la nord: actuala Cehie şi actuala regiune Lvov; la vest: Tisa (Tissia); la sud: Dunărea (Istru, Ister, Dunaris, Danubius) - iar pe mijloc străbătută şerpuit de curbura Carpaţilor - trăiau *Dacii* (aşa le spuneau romanii) sau *Geţii*, după Greci, descrişi de Herodot ca "cei mai viteji şi mai drepţi dintre Thraci". În antichitate teritoriul aflat de-a dreapta şi de-a stânga Nistrului (Tyras) era numit de greci, prin Herodot: *Tyrageţia*. Era locuit, după cum îi arată numele, de geţi. Sub presiunea sciţilor, în secolul V î. C., geţii se retrăseseră spre nord-vest şi sud-vest, dar în secolul IV, celţii împingîndu-i de la vest, sub Dromichaite, apoi sub Burebista reveniseră, atingînd iarăşi Bugul (Hypanis). Odată cu ocupaţia Daciei (sec. II d. C.), a fost romanizată şi Tyrageţia, însă puţinele descoperiri arheologice făcute pe acest teritoriu (cele mai importante: la Olbia, pe malul drept al estuarului Bugului) fuseseră ocultate de ţarişti, iar de bolşevici în parte distruse, celelalte trecute la "informaţii secrete" pentru a ascunde thraco-dacitatea-romanitatea actualei Ucraine de Sud-Vest.

[Soarta arheologului Ion Suruceanu (1851-1896) şi a fructului muncii sale este exemplară şi prin *nenorocul* care i-a urmărit pe oamenii Basarabiei, de la 1812, când căzuseră sub ruşi: amenajat pe moşia socrului său Charles Sicard de la Vadul lui Vodă, pe Nistru, Muzeul de antichităţi din acest târguşor a cunoscut o fulgerătoare faimă internaţională, datorită pieselor colectate de I. Suruceanu încă din anii liceului (monede, ceramică, sticlă grecească), în împrejurimile Cetăţii Albe şi ale Odessei. Lucrările sale închinate Greciei antice pe malul nordic al Mării Negre îi deschid porţile Academiei Române (1888, la insistenţele lui Kogălniceanu, care îl trimite în Basarabia pe Tocilescu, întru informare şi încurajare), ale Institutului Imperial arheologic (rusesc); publică şi este citat de reviste de specialitate franceze, germane, italiene. Ion Suruceanu (Soroceanu "corectează" Kogălniceanu, crezînd că numele vine de la "Soroca" - în realitate de la "Suruceni"…) fondează şi Muzeul Antichităţilor de la Chişinău, însă după moartea sa prematură (la 45 ani, în 1896), muzeul este lăsat în părăsire, iar din 1916, piesele cele mai preţioase dispar (ca să apară - ca prin minune - după aproape un

secol, la… Moscova); în 1917, "revoluţionarii" bolşevici ruşi distrug şi ceea ce mai rămăsese - atât în clădirea Muzeului din Chişinău, cât şi conacul de la Vadul lui Vodă…

Nu mai puţin maşteră a fost postumitatea lui Costache Stamati (1786-1869). Meritele sale poetice, mai ales geniul limbii române (va trebui aşteptat Eminescu pentru a fi egalat-depăşit) nu au fost, nu sunt recunoscute; faptele sale culturalizatoare: el face cunoscute în aria românească byronismul, romantismul, clasicismul francez, Renaşterea italiană - contribuţii uitate. Traducerile din Florian, Voltaire, Racine, Lamartine, Hugo, Krîlov, Lermontov, A. De Vigny - dar mai ales din Puşkin, pe care îl cunoscuse personal - au constituit ferestre necesare spre *alţii*. Ultimii 25 ani din viaţă şi i-a petrecut în tihna conacului de la Ocniţa, Hotin şi a fost înmormântat în curtea bisericii satului. Numai că tot în 1918 "revoluţionarii" ruşi care au semănat teroarea, devastarea, moartea în Basarabia au sfărâmat, în căutare de aur şi, printre altele… uşa zidită a cavoului (unde fusese depusă şi soţia lui Stamati, Suzana născută Gafencu). Negăsind, s-au răzbunat ruseşte: au risipit oasele, iar în sicriele de zinc au făcut baie, folosindu-le în chip de cadă. După unirea Basarabiei cu România, conacul de la Ocniţa, răvăşit, incendiat - ca alte sute de "urme" ale noastre - oamenii au avut alte griji, aşa că în curând nu s-a mai ştiut unde fusese mormântul poetului. Alţi cincizeci de ani de Siberie a spiritului au făcut să se creadă că s-au pierdut *şi* urmele lui Costache Stamati de pe pământul românesc cotropit de ruşi - cu atât mai vârtos, cu cât judeţul Hotin "intrase în componenţa R.S.S. Ucraineană" încă din 1940 - aşa a rămas şi azi. Iată însă că chiar înainte de implodarea URSS, în 1988 sătenii din Ocniţa au amenajat o fostă anexă a conacului incendiat-ruinat şi au încropit un muzeu. Acolo au adunat câteva cărţi rămase din biblioteca poetului (numărînd iniţial 5.000 volume), puţine obiecte personale, au ridicat un bust al lui Stamati - şi, semn bun: doi tineri au sădit lângă teiul bicentenar un tei tânăr, închinat lui Eminescu.

Semn rău: de curând muzeul de la Ocniţa a ars. Autorităţile pretind că a luat foc de la un trăsnet. Lipsa de fantezie în minciună este, nu atât o trăsătură ucraineană - cât bolşevică, însă ura ucrainenilor…

Noi, basarabenii şi bucovinenii nu uităm, nu ne îngăduim să uităm: printre cei mai fideli şi mai feroci executanţi ai ordinelor ruseşti de reprimare a neruşilor - în Ţările Baltice, în Caucaz, în Asia Centrală - au fost ucrainenii; şi tot ei, ucrainenii, "victime ale ruşilor", au fost profitori neruşinaţi de pe urma rapturilor din timpul Imperiului Bolşevic: Maramureşul din dreapta Tisei,

Bucovina de Nord, o parte din Basarabia de Nord - cu Ocniţa lui C. Stamati - Basarabia de Sud, cu întreg litoralul Mării Negre şi Insula Şerpilor].

Câteva secole de înflorire, de întărire militară - consecinţă: extinderea geografică - au făcut ca Regatul Dac să intre în conflict cu Imperiul Roman. Victoriile, oricum: ne-înfrângerile repetate ale Dacilor îl determinaseră pe Iuliu Cezar să pregătească o campanie "decisivă" împotriva lor, în anul 44 î. C. - însă a fost asasinat. La scurt timp a fost ucis şi inamicul său Burebista, Regele Dacilor. Abia după un secol şi jumătate - timp în care Marii Romani ajunseseră a fi siliţi să plătească Micilor Daci subsidii (pentru a nu mai fi hărţuiţi) - în anul 106 d. C. Împăratul Traian l-a înfrânt pe Regele Decebal (care s-a sinucis). Cea mai mare parte ţării a fost cucerită, colonizată, rebotezată "Dacia Traiană", apoi "Dacia Felix".

Dacii erau monoteişti, credeau că viaţa începe după moarte şi îl venerau pe Zalmoxes (sau Gebeleizis), care ar fi avut existenţă reală, ar fost sclav al lui Pitagora, iar despre faptele sale (de astronomie, de medicină) vorbea Platon, în *Charmide*; despre înţelepciunea sa şi a ucenicilor săi scria istoricul Iosif Flavius, în *Antichităţi iudaice*.

În timpul şi după războiul din 106 (d. C.), bărbaţii daci valizi au fost ucişi în luptă, s-au sinucis, rămaşii au fost luaţi în sclavie: să fie privită Columna din Forul lui Traian de la Roma ca o BD (bandă desenată) în marmură povestind cele două campanii romane în Dacia; să fie privite statuile sclavilor daci. Femeile autohtone au căutat protecţie şi alinare pe lângă legionarii romani proveniţi din toate colţurile Imperiului, dar vorbind o singură limbă: latina. În majoritate, veteranii liberaţi de obligaţiile militare se stabileau pe loc (unde să se fi dus, după 20-25 ani de ostăşie?), se însoţeau cu femei dace. De aceea termenul românesc: *bătrân* (ca şi francezul *vieux*) derivă din latinul *veteranus*…

Se spune că în oricare comunitate femeia este păstrătoarea tradiţiilor. Adevărat - dar nu în Dacia… Felix. Pentru ea bărbatul nu mai era, ca înainte de înfrângere, doar cel-puternic-în-general, ci Puternicul în special, ca Ocupant - adevărat: nu şi ca stăpân (de sclavi). Astfel se va fi explicînd faptul că începînd cu a doua generaţie Dacii au devenit politeişti - după taţii lor, latini(zaţi). Se vede că politeismul dacilor romanizaţi nu era destul de înrădăcinat atunci când a apărut noua religie monoteistă: creştinismul.

Pătrunderea creştinismului s-a făcut relativ repede, progresiv, prin difuzie, prin consimţământ individual, familial, de grup - nu prin decret, ca la toate popoarele învecinate: Bulgari, Sârbi,

Ruşi, Polonezi, Unguri - în fine, Lituanieni.

Poziţia excentrică a Daciei a favorizat creştinarea timpurie a populaţiei daco-romane. Aflată departe de Centru, provincia romană nu putea fi controlată cu severitatea (sic) obişnuită faţă de creştinii din Galia de pildă, daţi pradă fiarelor, în arene. Apoi faptul că loviturile externe cele mai violente veneau din nord-estul Imperiului - dinspre Goţi, Gepizi, Heruli, Bastarni şi, fireşte din partea Dacilor liberi: Carpii - obliga Roma, dacă nu la o mai mare toleranţă religioasă, atunci sigur la o mai accentuată… neglijenţă administrativă. În fine, să nu se uite că una din legiunile stabilite în Dacia, *Gemina* era alcătuită din ostaşi recrutaţi în Palestina, deci, dintr-un loc al unor oameni deja "contaminaţi" de noua religie. Aproape aceeaşi "tară" aveau cei din legiunea *Macedonica* proveniţi din vecinătatea grecească.

Un alt cuvânt-cheie al românităţii: *păgân*, vine din latinul *paganus*: sătean, locuitor la ţară (ca şi în franceză, are aceeaşi istorie şi aceeaşi semnificaţie). Numai că Dacia romană, provincie aflată în prima linie a Imperiului, era apărată de câteva zeci de mii de legio- nari. Şi chiar dacă nu toţi *veteranii* romani au devenit *bătrânii* daco-romani, se poate deduce că viaţa (civilă) din jurul castrelor era importantă, animată, populaţia nu mai era întru totul rurală, ci… suburbanizată. Or creştinismul a fost difuzat întâi şi mai lesne printre orăşeni (adus de negustori, de călători, de legionari transferaţi, de misionari) - lumea satului (*pagus*), cea din creerii munţilor, rămânînd încă *păgână*…

Rezumat: Dacia transformată în provincie romană sub Traian, în anul 106 d.C. după 170 ani, în anul 275, sub Aurelian, a fost părăsită: armata şi administraţia s-a retras la sud de Dunăre… Cele vreo cinci generaţii de dacoromani rămase pe loc nu vor fi aşteptat Edictul de la Milano (313), pentru a practica în pace creştinismul (dealtfel nici nu avea cum să aibă efect asupra unei populaţii ieşită de sub autoritatea, deci interdicţiile Romei, de aproape jumătate de secol).

Că (în)creştinarea începuse, foarte devreme - adică în plină… latinitate a Daciei, o dovedeşte tot *limba română* în care termenii esenţiali sunt latini: *Dumnezeu* (Dominus Deus)*, cruce* (crucem)*, botezare* (baptisare)*, creştin* (christianus)*, biserică* (basilica)*, cuminecare* (communicare)*, păcat* (peccatum), *rugăciune* (rogationem)… În terminologia religioasă, la Români stratul cel mai vechi este latin; apoi grecesc; abia după cel grecesc, stratul slavon. Sinteza dă limbii române o nesfârşită bogăţie poetică: pentru nevoile pământeşti se pot folosi latinul *corp* **şi** slavul *trup*; pentru cele sufleteşti: slavul *duh* **şi** latinul *spirit*…

Modul neviolent în care ne-am creştinat ar putea explica absenţa de martiri din Calendarul Românilor. De-a lungul Evului Mediu, domnii, mănăstirile, cetăţile, oraşele româneşti au cumpărat (cu aur curat) moaşte ale unor sfinţi - cu toţii neromâni: greci, ruşi, armeni, bulgari, lipoveni…

Veche, dureroasă dezbatere: *martor* - din grecescul martus, marturos - semnifică şi *martir* (martyr). Românii nu au "vocaţia sfinţeniei" - nici a martirajului. Nici a mărturiei.

În 271, sub presiunea barbarilor (goţi, gepizi, heruli, bastarni), armata şi administraţia romană s-au retras la sud de Dunăre. Din ceea ce fusese Dacia Romană au rămas castre, drumuri, temple, terme, arene, monumente funerare. Acestea toate au dispărut sub stratul gros de nămol şi de cenuşă al revărsării spre sud a Slavilor. Ei au năboit peninsula balcanică începînd din secolul VI: au sătenizat civilizaţia polis-urilor, au strivit sub şenilele tălpilor lor desculţe şi negrăbite akademii şi monedă, religii şi filosofie, dezbateri în agora, teatre, ştiinţă de carte - şi *scrisuri*.

Au supravieţuit revărsărilor pornite din mlaştinile Mazuriei de azi (paşnice… le zugrăvea istoriografia sovietică… - aşa au rămas şi în cea de după 1989…) doar comunităţile originare de la munte sau care au avut inteligenţa să urce la… munte. Dintre urmaşii Thracilor: Dacoromanii şi Aromanii; dintre ai Illyrilor: Albanezii. În fine, Grecii: cei care nu au urcat sus-la-munte s-au refugiat în Sudul Peninsulei Italice, în Sicilia, în Africa şi la Massilia: Marsilia/Marseille, colonie ionică) astfel salvîndu-şi nu doar limba, ci şi scrisul; Albanezii, Dacoromanii, Aromanii "retrăgîndu-se în sus", şi-au păstrat, sub Slavi - şi în ciuda lor - sufletul şi limba (orală).

Se poate spune că în faţa tăvălugului nimicitor al civilizaţiei rurale slave, doar civilizaţiile pastorale şi limbile: greaca, albaneza, aromâna (armâna), dacoromâna au supravieţuit. Autohtonii din Tracia, din Dalmaţia, din Illyria (cu excepţia Albanezilor şi a Istroromânilor) au fost asimilaţi (lingvistic) de Slavi.

Slavii au fost alungaţi din Grecia după două secole, dar ce performanţă în materie de distrugere: analfabetizaseră Elada! În schimb în actuala arie românească năvălitorii stabili(za)ţi: Slavii, Cumanii, Pecenegii - au fost, ei, asimilaţi lingvistic de dacoromani.

Perenitatea limbii dacilor latinizaţi faţă de ale năvălitorilor succesivi, simultani, deveniţi şi stăpâni să constituie un mister istoric?; să fie oare o revanşă, peste timp, a celui supus prin violenţă, altădată? Se poate vorbi de o contemporană revanşă a

sclavului african şi a robului ţigan - şi nu doar una muzicală? Oricum, Românii nu intră în această categorie.

Limba (română) a conferit, în spaţiul unei "geopolitici" în perpetuă modificare, o uluitoare unitate trăitorilor numiţi de străini: *blac, blach, blas, balak, (olachi)-romani, oláh, vlah, valah, valachên, voloh, boloh, vloh, ungro-vlah, ulak, ulaki, valaque, walat, walach* - toţi termenii semnificînd: "roman" (Francezii vor fi ştiind bine acest lucru: termenul *gaulois* sub forma: *galois* vine din francicul *walhisk* = "roman"…).

În secolul al XIV-lea existau trei importante unităţi geografico-statale, populate de aceşti "latini orientali":

- La nord-vest: **Transilvania**; locuită în proporţie de 80% de "Blaci". Ungurii, sub presiunea Pecenegilor care-i alungaseră din Etelküz, mitic loc de popas, situat probabil în Basarabia de azi, urcaseră întâi spre Nord, făcuseră o haltă în "Ţara Rutenilor" (Podolia, devenită, două secole mai târziu **Ţara B/Volohovenilor =** a Vlahilor), apoi pe la anul 900 coborîseră în Panonia, unde îi învinseseră şi îi supuseseră pe Blaci şi pe Slavi. Din Panonia s-au îndreptat spre Est: "dincolo de păduri" era un ţinut minunat, numit de cronicarii lor: "*Ultrasylvania*" (sau *Transsylvania*), unde fiinţau formaţii statale puternice: voievodatele sau ducatele purtînd numele şefilor: Gelu (*"Gelou, dux Blachorum"*), Glad, Menumorut, Kean; şi Ţări (de la *terra*): a Maramureşului, a Oltului, a Oaşului, a Haţegului. Cucerirea lor a durat câteva decenii;

- La sud: **Ţara** *(Terra)* **Românească** sau **Muntenia (Valahia)**; a luat fiinţă în 1310, când **Basarab I**-ul a unificat cnezatele şi voievo-datele din dreapta şi din stânga afluentului nordic al Dunării, râul Olt (Alutus, Aluta);

- La est: **Ţara** *(Terra)* **Moldovei.** Voievodul Maramureşului (nordul Transilvaniei) **Bogdan** a refuzat de a mai recunoaşte autori-tatea regelui Ungariei (1342), iar în 1359 a trecut Carpaţii spre Est şi s-a declarat suveran al"Moldovei".

De unde: **Moldova**?

De la râul cu acelaşi nume, izvorînd din Carpaţii de Nord (cel al munţilor venind de la numele unui trib dac: *Carpii*).

După terminaţie, **Moldova** pare a fi toponim slav, ca **Bistriţa**, tot un afluent al Siretului (Hyerasus, Seretus). Bedrich Smetana celebrează muzical râul "**Moldau"** în poemul simfonic "Patria mea". Numai că "**Moldau"** este numele german(ic) (**Mold**=pământ, în *böhmisch*) al râului pe care Slavii (Cehii) îl numesc: **Vltava**. Este limpede că Goţii nu au avut cum boteza un râu din nordul ariei daco-romane (decât dacă admitem că toponi-

mia lăsată de Bastarni - care trecuseră şi ei pe acolo - a supravieţuit peste un mileniu…); limpede şi faptul că Slavii, ocupînd văile şi câmpiile, au slavizat toponimele "joase", de la câmpie, din văi (dar nu şi ale munţilor!) - vezi şi **Dâmboviţa, Ialomiţa, Prahova**, din actuala României, dar vezi şi în Grecia: **Mândra, Levadia, Arahova, Grivena, Tyrnavos** etc…

Şi dacă "**Moldova**" *nu este termen slav*?

1. În baladele populare despre "Descălecatul Ţării Moldovei" este vorba de o căţea, **Molda,** fruntaşa haitei de câini de vânătoare a Domnului: urmărind un cerb, a trecut munţii spre Răsărit, trăgîndu-i după ea şi pe vânători: aceştia s-au trezit pe un pământ minunat, străbătut de un râu cristalin… În cinstea căţelei, râul (şi pâmântul din jur) au primit numele: **Moldova…**;

2. Limba Dacilor (din care s-au păstrat cca 160 termeni siguri) face parte din grupul indo-european, subdiviziunea *satem* - ca sanscrita, iraniana, lituaniana, letona, prusiana, slava, illyra şi armeana (latina: din *centum*). Au rămas în limba română termeni esenţiali din limba dacă: *vatră, căciulă* - termenul se găseşte şi în albaneza contemporană - *ţarină* (câmp, ogor)*, codru, copac*, *baci* (şef al ciobanilor, proprietar al turmei)*, brânză, balaur, moş* (bărbat în vârstă, bătrân/ înţelept), *moşie* (proprietate, pământ), *moş*tenire, *moş*tenitor ; părţi ale corpului: *buză*, *grumaz, ceafă*; familie: *băiat, copil, prunc* ; *strugure, butuc, curpen* : în sec I î. C. Dacii ajunseseră atât de nesobri, încât Marele Preot Deceneu i-a obligat să zmulgă toate viile…

În toponimie Dacii foloseau şi sufixul *-dava*: Arge*dava* (capitala Regatului Dac, sub Burebista), Buri*dava*, Suci*dava*, Capi*dava*, Petro*dava* etc. Nu este deloc imposibil ca actualul râu Moldova să-şi fi luat numele de la o fortăreaţă dacă: **Mol*dava***, iar "terenul" din jur (peste 100.000 km. pătraţi) să fi devenit: **Ţara**.

De la numele ţării (**Moldova**), cel al locuitorilor: **Moldoveni** - de care aveau să-şi aducă aminte, nu ocupanţii ruşi ţarişti de la 1812, ci bolşevicii cu gânduri de re-ocupare - în 1924…

Tot din cuvinte harta Ţării Moldovei:

La vest era despărţită de Transilvania prin lanţul Carpaţilor Orientali; la sud, de Ţara Românească, prin râul Milcov şi prin un fragment al râului Siret, apoi de Dunărea Inferioară, partea ei deltaică, până la Marea Neagră. De acolo încă 120 km spre est: litoralul, până la Limanul (Laguna) Nistrului. Unde exista - există şi azi, re-re-refăcută - ca o bornă de hotar între Europa şi Asia cetatea ioniană Tyras (întâiul nume grecesc cunoscut al fluviului Nistru), ridicată în sec. VI î. C.,devenită: Asprocastron, Moncastro, Cetatea Albă - în română; tradusă în turceşte: Ackerman, apoi în ruseşte: Belgorod Dnestrovski.

La est: fluviul Nistru (Tyras, Danastius, Nistros) - [şi nu Niprul (Borystenes), cum confundă Occidentalii - desigur pentru că ruşii au pus proteza *D* şi a rezultat: *D*Nepr, *D*Nestr - de ce nu şi *D*Neva?; sau *D*Nil, sau *D*Niemen? - mister-slav] scălda "Tyragetia", iar Bugul (Hypanis) alcătuia graniţa orientală a… dacităţii. Nistrul al cărui mal drept a fost fortificat începînd de la 1400, sub Alexandru cel Bun, domnul Ţării Moldovei; atunci au fost construite noi cetăţi, iar cea grecească, de la mare, Tyras, renovată. Astfel, de la nord la sud (*numai pe malul drept al Nistrului, pe pământ românesc*), au vegheat multe secole - şi au rămas şi azi cetăţile: Hotin, Soroca, (Orhei), Tighina, Cetatea Albă…

Am pus între paranteze Orhei: spre deosebire de celelalte, Cetatea Orhei nu a mai rămas în picioare. La vreo 10 km de Nistru, pe afluentul său Răut a existat o cetate mongolă (tătară) ridicată după bătălia de la Kalka (1223, când au fost nimicite knezatele ruseşti), probabil în timpul Marii Invazii din 1241. Fortăreaţa era rudimentară însă, judecînd după rămăşiţele domestice, acolo s-a bătut monedă şi părea destinată a deveni capitala (şi civilă) cea mai occidentală a Imperiului Mongol. Mult mai târziu - la 1469 - este semnalată "cetatea Orhei, în jurul căreia s-a aşezat Orheiul", sub Ştefan cel Mare - însă localitatea medievală (şi actuală) se află la 30 km de Nistru, tot pe Răut, deci nu a fost ridicată în jurul cetăţii mongole (locul numit azi: "Orheiul Vechi" - poartă încă ruine vizibile).

În disputa mereu-mereu actuală dintre români şi ruşi (de la 1989 şi ucraineni - aceştia nu doar persecutaţi ai ruşilor, dar şi feroci persecutori, şi moştenitori ai Imperiului Sovietic, mai ales ai rapturilor teritoriale: Polonia Orientală, Ucraina Subcarpatică, apoi Bucovina, precum şi sudul Basarabiei, cu litoralul întreg, Insula Şerpilor - pământuri româneşti) este invocată "întâietatea". Care "întâietate": sovietica (după care maşina cu aburi fusese descoperită de Polzunov, radioul de Popov, America de Columbov, metroul de Metrov, hârtia de Papirosov, tiparul de Gutenbergov, etc etc)? Dar Slavii au pătruns în Imperiul Bizantin (din care făcea parte fosta "Dacia Felix") în 550 d. C. - nu mai devreme; s-a semnalat o expediţie rusă, pe mare, împotriva Constantinopolului (în 860, nu mai curând); Rusia, ca stat, a început a se amesteca în treburile Ţărilor Române, prin incursiuni, pe la 1700 prin Petru I, însă abia în 1792, după ocuparea Edisanului, controlat de Tătari (regiune devenită "Odessa") a devenit "vecină" cu Moldova.

Dovadă, în piatră: *toate cetăţile de pe Nistru* (inclusiv antica Tyras, însă aceasta fusese fondată în sec. VI î. C.) *au fost*

edificate pe malul drept al fluviului, deci în interiorul Ţării Moldovei - **deci, în interiorul Europei - pe celălalt mal, stângul, aflîndu-se Asia**.

La nord graniţa era terestră, deci mişcătoare: Ţara Moldovei se afla în contact direct cu Voevodatul B/Volohovenilor (după cum spune numele: al-Valahilor), cu statele kievene, cu Polonia, cu Lituania - care, la un moment dat, se întindea până la Marea Neagră, contînd ca "vecina de la răsărit"; apoi cu Imperiul Austro-Ungar, care ocupase în 1775 nordul Ţării Moldovei, botezîndu-l: **Bukovina**; în fine cu Imperiul Rusesc, cel venit, ca toate marile plăgi ale istoriei Europei (Hunii, Avarii, Ungurii, Tătarii) dinspre est, atingînd Nistrul abia sub Caterina a II-a, la 1792.

Douăzeci de ani mai târziu, în 1812, aceeaşi Rusie a mai făcut un pas în Europa, răpind jumătate din Ţara Moldovei, botezînd-o cu un cuvânt românesc: **Basarabia**, însă modificat à la française: *Bessarabie*, stabilind - deocamdată - frontiera pe râul interior, aproape paralel cu Nistrul: Prut (Pyretus, Porata).

Falsificarea toponimică din 1812, invenţia rusească: *Bes**s**arabia* numind jumătatea orientală a Ţării Moldovii, răpită, s-a repetat în 1924 - fatalitate: tot prin geniul (rău al) unui ne-rus: Bulgarul Christian Rakovski. Prin el Rusia şi-a negat propria invenţie de la 1812: *Bessarabia,* căzută în desuetudine şi a fabricat alta, nou-nouţă: *Republica Socialistă Sovietică Autonomă… Moldovenească*!

Rakovski, bulgar prin naştere, român prin cetăţenie, socialist prin… meserie (a fost iniţiatorul mişcării socialiste din România şi mentor al lui Panait Istrati). Rusofob notoriu (bibliografia lui spune multe şi… mult), în 1916 fusese demascat ca agent 00german, plătit, dovedit prin "Lista Günther" (numele celebrului-sinistrului recrutor german acţionînd la Bucureşti) - drept care autorităţile române îl arestaseră şi îi fixaseră domiciliu obligatoriu "pe cuvânt de onoare" la Iaşi. Cum frontul ruso-român se afla în Moldova; cum revoluţia bolşevică pornise, nu doar de la Petersburg, ci şi de pe frontul din Carpaţi (unde militarii ruşi părăsiseră poziţiile şi se dedaseră la jefuirea localnicilor, la violarea localnicelor, la băut ruseşte, până la comă şi moarte, prin înecare în pivniţele în care "împuşcaseră" butoaiele), o ceată de ruşi beţi l-a luat pe sus pe Rakovski, l-a urcat pe soclul statuii lui Alexandru Ioan Cuza din Iaşi şi l-a pus să declare… abolirea monarhiei şi instaurarea "Republicii Socialiste Sovietice România". Etilnicii revoluţionari au fost alungaţi în următoarea jumătate de oră, dispărînd cu tot cu agentul german, înrăitul antibolşevic devenit proaspătul şi ardentul bolşevic Rakovski…

…Care avea să apară în curând ca preşedinte al Sovietului

Comisarilor Poporului din Ucraina, prilej cu care a şi condus câteva expediţii de "recuperare a Bessarabiei, pământ, de veacuri, rusesc".

Fără succes. Însă înainte de a fi trimis de Lenin ambasador al URSS la Paris (unde l-a precedat pe Ilia Ehrenburg, şi el celebrissim sergent-agent-recrutor); înainte de a fi fost acuzat el însuşi de trotskism şi înainte a fi deportat la Astrahan (unde l-a găsit ucenicul său Panait Istrati - şi înainte de a-i acuza, în *Pravda*, el, pe foştii săi tovarăşi de… spionaj în favoarea Germaniei - nu se înşela, chiar totdeauna, Stalin… - şi înainte de a fi împuşcat, chiar şi el, fidelul întru trădări), Rakovski a imaginat un scenariu de geniu: fiindcă Rusia, iscălind de astă dată cu pseudonimul "URSS"), ţinea să re-răpească jumătatea din Moldova furată în 1812, el şi ai săi tovarăşi de internaţionalism proletar de la Odessa, recrutaţi din cartierul rău famat purtînd numele "Moldovanka" (devenit în întregime evreiesc), au inventat o… Moldovă pe malul stâng al Nistrului, în Ucraina - precum şi… "limba moldovenească"! Un cârlig de undiţă în care au pus ca momeală peştişorul "Republica Autonomă Socialistă Sovietică Moldovenească", sperînd să prindă peştele mărişor: Moldova istorică (cuprinzînd şi partea ei orientală, devenită provincia românească Basarabia) - de ce nu peştele-cel-mare: România întreagă?

Sub unguri, vreme de un mileniu, Românii din Transilvania au avut parte de suferinţe cumplite, printre nedreptăţi fiind şi nerecunoaşterea lor, autohtoni, ca naţiune, alături de ocupanţi: Ungurii, Secuii şi de colonişti: Saşii, Şvabii. Dar în 1918, când s-au unit cu Patria Mamă, Românii transilvăneni puteau să scrie şi să citească în limba română, aveau o identitate, ştiau cine sunt şi de unde se trag, ba îi învăţaseră carte şi conştiinţă de sine pe Românii din Principatele - libere;

Prin comparaţie: sub ruşi, numai în 106 ani, Basarabenii au fost striviţi, analfabetizaţi, desnaţionalizaţi, desidentizaţi.

Să fi fost Moldovenii dintre Prut şi Nistru mai puţin bravi?, mai inerţi?, mai înclinaţi spre supuşenie decât Transilvănenii?

Istoria ca şi literatura, cu osebire "ficţiunile realiste" semnate de Mihail Sadoveanu, spun contrariul:

De pe la 1400, când puterea mongolă a diminuat, ţinuturile devastate din răsărit au prins a fi repopulate. Sub Alexandru cel Bun, domn al Moldovei, a început construirea-reconstruirea fortificaţiilor de la graniţa naturală dintre Europa şi Asia: Nistrul. Cetăţile de pază aveau nevoie de **oameni liberi** ca străjeri**.** Astfel a început istoria Moldovenilor de la Nistru, Grănicerii de la Răsărit, cu statut asemănător celor din interiorul Arcului

Carpatic: Făgărăşenii, Năsăudenii…

Agricultori, crescători de vite (mai cu seamă de cai), neguţători în timpul liber, oşteni în… tot celălalt, slujeau pe câte un domnitor, dar şi pe ei înşişi - de unde frecventele răzvrătiri împotriva puterii centrale de la Suceava, de la Iaşi, pentru impunerea unui "domnişor" de-al lor, de regulă un impostor - întreprindere în care excelau cei din ţinutul meu, Orhei. Nu se sfiau să dea şi câte o raită peste Nistru, "La Cazaci" (nu o seminţie, ci o adunătură de mercenari: ruşi, polonezi, lituanieni, ucraineni, tătari, moldoveni, numele venindu-le de la tătărescul: *ca'zac*: călăreţ rătăcitor, liber - "corp" pe care Ecaterina a II-a l-a prefăcut în unitate de jandarmi-călări); şi "La Tătari"- în scop cinstit, de jaf.

Însă oricât de turbulenţi în interior, când se profila primejdia străină, căpătau un singur domn-dumnezeu: Moldova.

Moldovenii de la Nistru, oameni liberi, războinici, cu Tătarii, deveniţi auxiliari ai Turcilor şi stabiliţi (?) în Bugeac, pe litoralul Mării Negre, în sud-estul Moldovei, întreţineau relaţii originale, nemaiîntâlnite nici la răsărit de Nistru, nici "la apus de Prut" la Valahi, Unguri, Poleaci, Nemţi. Apocalipticul: "Vin Tătarii!" se trăgea de la Marea Invazie din 1241 şi avea efect fulgerător, traumatizant, asupra tuturor ne-Tătarilor…

…dar nu şi asupra Moldovenilor de la Nistru.

Dintre toate victimele "mongolilor", de la Caspica la Adriatica, singuri "Nistrenii" nu se temeau de Tătari - de ce? Fiindcă şi ei "discutau" din şa, cu sabia, cu suliţa, cu arcul - predilect, cu *ghioaga*, cu *toroipanul* (termeni, probabil, din substrat); şi ei, ca şi Tătarii erau călăreţi-uşori. Năvălitorii veniţi călare erau obişnuiţi să întâlnească fie o împotrivire din partea unei armate pedestre (deci inferioară cu cel puţin un metru, *înălţimea* constituind *şi* un important avantaj psihologic), fie să întâlnească o cavalerie grea, greoaie, lesne de evitat şi uşor de înfrânt de viespile mongole. Şi Cazacii (de la Pragurile Niprului) "discutau" pe picior de egalitate cu Tătarii, adeseori înfrîngîndu-i. Da, aceia erau buni (şi interesaţi) luptători, însă nu aveau de apărat un pământ al lor, o patrie, să-i zicem: "Cazacia". Moldovenii, da: ***Moldova***. Trăind-pe-cal, Moldovenii de la Nistru îi înfruntau de la egal la egal ("de la acelaşi nivel") pe Tătarii născuţi-pe-cal. Să fie citit romanul **Neamul Şoimă-reştilor** de Mihail Sadoveanu şi ca un document ce poate fi, nu doar ca o superbă ficţiune; să fie citit Dimitrie Cantemir (prin dubla sa origine, aflat în deplină cunoştinţă de cauză), cu a sa **Descriere a Moldovei**; să fie recitiţi memorialiştii basarabeni D. C. Moruzi, Matei Donici, Leon Donici, Gh. V. Madan: curioşii vor fi

surprinşi să afle "istorioare" de genul (citez din memorie):

S-a întâmplat ca într-o vreme în împrejurimile Orheiului să moară aproape toate femeile, după ce născuseau (probabil de febră puerperală). *S-a ţinut sfat: oamenii au hotărît să saie pe cai şi să deie iama-n tătărime, în Bugeac*. *Aşa au făcut: s-au dus, s-au întors: după ce-au tăiat, pe la brâu, toată partea bărbătească, au luat toţi caii, toate vitele, toate sculele de preţ,* **precum şi ceva tătarce, de să aibe cine le spăla izmenele**... (s. mea.)

Astfel s-a plămădit bravul norod moldovinesc dintre Prut şi Nistru…, trag eu o concluzie pripită, însă nu neapărat falsă. Că afirmaţia este verosimilă o probează toponimia tătărască (frecventă, nu doar în Sud, unde câteva secole au locuit - în fine: pe-acolo, prin partea aceea, îşi aveau iurtele, în *aul*-uri). Dar mai vârtos: onomastica.

Există nume de familie (provenind din porecle), indicînd neamul: **Rusu, Bulgaru, Turcu, Sârbu, Grecu, Neamţu, Paleacu** - şi, desigur **Tătaru** - acesta din urmă arătînd că purtătorul se trage dintr-un tătar; alte nume informează despre "trecerea" la religia creştină: frecventele azi **Botez, Botezat**, spun că un necreştin: turc, tătar, evreu, lituanian/litvan (înainte de 1400) "trecuse" la creştinism, ca dovadă, fusese *botezat*; nume devenite neaoş-basarabene: **Ciachir, Iachir, Celac, Burlac, Batal, Bulat, Uzun, Cabac, Huzum, (H)Amza, Baidan, Buiuc, Murafa…** sunt de origine tătară. Probabil şi **Hâncu** : chiar dacă lingvistul Iorgu Iordan s-a străduit să-l (ex)tragă din slava bulgară, tot de la türco-tătarul ***han*** vine, sub forma: ***khan***, ceea ce a dat în limba română: **Cantemir** (Han-Temir), dar şi: **Temircan** (Temir-Han)…

[Dimitrie **Cantemir** a fost nu doar domnul Moldovei, nu doar nefericitul aliat al ţarului Petru cel Mare (şi întâiul, cronologic mare-înşelat de Rus: niciunul, dar nici un punct din prevederile Tratatului încheiat între ei la 1711 nu a fost respectat de "protectorul creştinătăţii"), ci şi un savant, în corespondenţă cu contemporanii cei mai luminaţi, membru al Academiei din Berlin, istoric prestigios (**Istoria Imperiului Otoman** şi **Descriptio Moldaviae**, scrise în latină, au făcut dată, fiind traduse şi în engleză, germană, franceză); un istoric al religiilor (**Sistema religiilor muhammedane**), compozitor, muzicolog (printre altele, autor al unui **Tratat de muzică turcească** şi inventator al unei metode de notaţie a muzicii turco-arabe), etnolog, lingvist, comparatist, "un Lorenzo de Medici al Moldovei", cum îl numise Leibniz. Şi un imens scriitor de… "ficţiune-realistă", prin superba **Istoria hieroglifică**…, scrisă în româneşte.

Fiul său Antioh, socotit părinte al poeziei clasice ruse, a fost ambasador la Londra şi a îndeplinit misiuni diplomatice în Franţa - dealtfel a murit la Paris, în 11 aprilie 1744].

Acestea - şi încă altele - pentru a spune că nu firea mai slabă a Românilor dintre Prut şi Nistru a fost de vină în strivirea lor, doar în 106 ani; şi nu firea mai tare a românilor din Arcul Carpatic, suferind un mileniu, i-a făcut să iasă cvasi-teferi din robia ungurească.

Ci natura ocupantului. Ungurul, brutal, crud, dispreţuitor, nu i-a considerat pe indigenii găsiţi în interiorul Arcului Carpatic alcătuitori ai unei naţiuni - le-a îngăduit însă practicarea religiei (ortodoxă, după Marea Schismă, 1054), apoi greco-catolică, după 1700; a tolerat ca Valahul (Oláh), deşi fără drepturi civice, să aibă tipografii, publicaţii, şcoli - în limba sa;

Rusul - bun, să-l pui pe rană !- doar la câţiva ani de la ocuparea Moldovei de Răsărit, în 1812, a suprimat autonomia culturală promisă, teritoriul a fost colonizat cu străini, locuitorii au fost rusificaţi cu ferocitate, de parcă Inamicul Nr. 1 al Pravoslavnicismului Rusesc ar fi fost Românul.

De aceea au fost aduşi, instalaţi, cu zecile, cu sutele de mii, colonişti (orice ar fi fost: germani, elveţieni, francezi, bulgari, evrei, ucraineni, ruşi, găgăuzi erau, sau urmau să fie vorbitori de rusă, nu de română); diviziile - sună cunoscut termenul, dintr-o anecdotă cu Stalin şi Vaticanul… - de slujbaşi ţarişti, care, înainte de a se pensiona şi a se fixa, făceau să le vină în Basarabia, pământ meridional, cu multă lumină (ce să mai vorbim de hrană: carne, lapte, fructe, legume, vin, miere, vânat, peşte…), din cine ştie ce fund al îngheţatei, al mohorîtei Rusii fraţi, cumnaţi, bunici, veri, vecini - cu "prime de instalare" şi proprietăţi dăruite de generosul Ţar al Tuturor Rusiilor.

Metodă mult perfecţionată după re-re-ocuparea Basarabiei, în 1944. Dealtfel ţarii roşii, pe când erau ei doar ţarevici (secretari-generali ai PC al RSS Moldovenească), se antrenaseră, de pe tronul de la Chişinău, pe spinarea românilor basarabeni - persecutîndu-i, înfometîndu-i, deportîndu-i, dislocuindu-i, negîndu-le identitatea, alta decât a lor, ocupanţii: un porc-de-câine ca Hruşciov, un câine-de-porc ca Brejnev, un zaharisit-din-fragedă-copilărie ca Cernenko, un crocodil kaghebist numit: Andropov, "pacificator" al Ungurilor, în 1956…- toţi aceştia au fost mai întâi "guvernatori" la Chişinău.

Cum se va fi făcînd că primii trei erau *şi* ucraineni?

Doar Ucrainenii se declaraseră totdeauna nu doar antiruşi, ci: anticomunişti, nu?

Scurtă istorie a "Basarabiei"
Un rapt, o diversiune lingvistică, realităţi statistice

Am mai scris, am re-scris, am tot scris - şi bine am făcut - acum re-re-repet adevăruri istorice de toată lumea ştiute:

- În Antichitate teritoriul aflat de-a dreapta şi de-a stânga Nistrului (Tyras) era numit de greci, prin Herodot: *Tyrageţia*. Era locuit, după cum îi arată numele, de geţi. Sub presiunea sciţilor, în secolul V î. C., geţii se retrăseseră spre nord-vest şi sud-vest, dar în secolul IV, celţii împingîndu-i de la vest, sub Dromichaite, apoi sub Burebista reveniseră, atingînd iarăşi Bugul (Hypanis). Odată cu ocupaţia Daciei (sec. II d. C.), a fost romanizată şi Tyrageţia, însă puţinele descoperiri arheologice făcute pe acest teritoriu - cele mai importante: la Olbia, pe malul drept al estuarului Bugului - fuseseră ocultate de ţarişti, iar de bolşevici trecute la "informaţii secrete" [vezi soarta arheologului Ion Suruceanu] - pentru a ascunde thraco-dacitatea-romanitatea actualei Ucraine de Sud-Vest).

Sărind peste un mileniu:

De unde: "**Basarabia**"?

Pe la 1352 domnul Ţării Româneşti, Nicolae Alexandru **Basarab**, fiul lui **Basarab I**-ul, după o campanie împotriva tătarilor, pe care i-a bătut şi i-a alungat dincolo de Nistru, a consemnat în documente scrise şi desenate (hărţi) un teritoriu de circa 4.500 km. p. aflat între nordul gurilor Dunării şi afluentul său, Prut (Pyretus), ca "**Basarabia**", de la numele dinastiei sale. În unele hărţi din sec. al XVI-lea şi tot în unghiul format de râul Prut şi Dunăre apărea: "**Bassarabia (Pars)"**.

[Caterina a II-a a Rusiei (am mai sărit cinci secole…) era protectoarea lui Voltaire, a lui Diderot; contra multor favoruri pecuniare a primit la rându-i favorurile acestor "directori de conştiinţă". Pe calea deschisă de prestigioşii călători, după Revoluţia Franceză din 1789, mulţi nobili, militari, ingineri ori simpli aventurieri (şi) francezi au căutat adăpost şi au făcut carieră în Rusia cea ducînd lipsă de specialişti în modernizarea Imperiului - acţiune începută de Petru I. Printre aceştia a fost şi ducele de Richelieu (Armand Emmanuel de Plessis), fugit de Revoluţie, ajuns în Rusia în acelaşi an, 1789.

Ţarina i-a încredinţat administrarea guberniei sud-vestice recent cucerită de la tătari (Edissan în 1792). Pe locul unui sat de pescari, Hagi-Bei, după planurile lui Richelieu şi ale echipei sale de specialişti francezi (printre care De Rubas şi Langeron) a fost ridicat cel mai important port meridional al Rusiei. Francezii în

slujba Rusiei Eterne aveau o solidă cultură clasică, drept care au botezat noua aşezare: *Odessa* - "de la antica cetate elină *Odessus"*. Ce conta că *Odessus* fusese, într-adevăr, colonie ioniană, însă nu acolo unde o indicau, ci departe, la peste 400 km în linie dreaptă, spre sud, în Bulgaria de azi, pe locul numit: Obzor, între Varna şi Burgas. Ruşii nu ţin seama de adevărul istoric, ei se bucură (în tăcere) de profitul geopolitic.

Ducele de Richelieu s-a întors în Franţa abia după Restauraţie (1815), deci s-a aflat şi în slujba ţarului Alexandru I, cel care, la 1812 (!), profitînd de situaţia critică a lui Napoleon, a răpit jumătatea estică a Ţării Moldovei (am mai spus-o?- am s-o re-re-spun!), cu ajutorul generalului Langeron, care a manevrat din umbră tratativele cu Turcii de la Giurgiu în calitatea sa de aghiotant şi consilier al lui Kutuzov. Alte surse pretind că ducele de Richelieu, departe de a fi fost slugă supusă şi falsificator-şef al imperialismului agresiv rusesc, l-ar fi consiliat pe Alexandru I să nu-i nedreptăţească pe bieţii-moldoveţii, care sunt… latini; că ar fi invocat Tratatul de la Luck din 1711, încheiat între Petru cel Mare, strămoşul lui Alexandru, şi domnul Moldovei, Dimitrie Cantemir, prin care ruşii "garantau pe veci", nu doar suveranitatea Moldovei ca stat, ci domnia ereditară şi autoritatea absolută…

Futèze!, ca să o tragem pe franţuzeasca moldavă. Richelieu se afla în serviciul Rusiei, nu în al adevărului istoric, cu atât mai puţin în al dreptului popoarelor de a nu fi înghiţite de Monstrul Rus].

Urmarea se cunoaşte: noua frontieră dintre Moldova şi Rusia "s-a mutat" mai la vest, pe râul interior Prut, cel care împărţea, topografic, ţara pe o linie nord-sud. Fireşte, raptul celei mai bogate părţi a Moldovei nu a fost un accident, ci o constantă tactico-strategică rusească: peste un secol şi aproape jumătate, în iunie 1940, la fel: profitînd de situaţia, nu doar critică, ci catastrofală a protectoarei României, Franţa, învinsă de Germania şi ocupată, Rusia (sovietică, ceea ce n-o împiedeca de a fi, în continuare, aceeaşi putere imperialistă) a re-răpit Basarabia şi, în acelaşi preţ, Bucovina de Nord şi ţinutul Herţa… (Ţările Baltice au fost înghiţite, "înglobate", vorba istoriografiei sovietice, în totalitate, deci, în marea lor nefericire, măcar şi-au putut păstra identitatea - teorie contestată, pe bună dreptate, de baltici).

Ducele de Richelieu, guvernator al provinciei Odessa sub trei ţari: Caterina a II-a, Pavel I, Alexandru I şi strategii-cartografi-dezinformatori-diversionişti ţarişti francezi aflaţi sub conducerea sa, lucrînd la reprezentarea (carto)grafică a *viitoarelor teritorii ruseşti,* încă înainte de 1812!, a(u) găsit în

documente denumirea **Basarabia** (cea de la 1352) - de multă vreme ieşită din uz - şi a(u) operat două falsuri:

- un *fals toponimic:* din denumirea românească: B*a*sarabia, de la numele de persoană Basarab, a făcut… B*es*sarabi*e* (dublarea *s*-ului şi *e*-ul final: marca indelebilă franceză), denumire care, "la o adică" ar fi fost tradusă (din rusă, fireşte!): "Fără Arabi"… Traficare grosolană, profitabilă ruşilor: "fără" ar fi trebuit grafiat: "be*z*", nu "be*s*"; cât despre "Arabi" nicicând nu le-au spus Ruşii Turcilor - nici Tătarilor: "Arabi". *Manipularea cuvântului* avea să fie repetată în anii lui Gorbaciov, mai ales prin "glasnosti" ajuns în Occident gata-tradus de ruşi: "transparenţă" (de unde transparenţă?, de la *Glas*, care, în limbile german/ic/e se traduce prin… *sticlă,* ca materie*?* - când în rusă *glas,* ca şi în româneşte, înseamnă: *voce!*); astfel o semnificaţie onestă în ruseşte, anume: (starea) de a da, de a căpăta glas, voce, cuvânt, rostire (cui/cine? fireşte, cei/celor care nu au…, deci: libertate de expresie) - a fost traficată în… "transparenţă";

- un *fals cartografic*: teritoriul numit în secolul al XIV-lea **B*a*sarabia** se întindea pe o suprafaţă de cca 4.500 km. pătraţi - şi se afla în sudul Ţării Moldovei - deci, pe hartă, denumirea lui era scrisă… orizontal; pe harta confecţionată de cartografii francezi de sub conducerea ducelui de Richelieu, în slujba Imperiului Rus: **B*es*sarabie** (numele *viitoarei* oblasti apoi, din 1825: gubernie rusească) a fost grafiată/trasată pe o linie pornind de foarte sus, de la nord spre sud, cu o uşoară curbură urmărind forma ţinutului care, acum, măsura *de zece ori* mai mult decât **Basarabia** originară: 45.000 km. pătraţi.

[Nici o noutate în ceea ce afirm: Eminescu scrisese mai bine şi mai documentat încă în 1878 (*Timpul*, 10 februarie) în articolul "Chestiunea retrocedării Basarabiei" şi mult dezvoltat în studiul "Basarabia", publicat tot în *Timpul* din martie, acelaşi an, 1878.

«Nu întâmplător», vorba comuniştilor, poetul nostru naţional a fost "epurat" printre primii, considerat - şi el! - nu doar "antisemit", dar şi "faşist" - corecţiune: "avînd o concepţie fascistă"].

În legătură cu orientarea nord-sud a acestei unităţi geopolitice:

Ţara Moldovei nu a fost niciodată străbătută de frontiere interne orientate nord-sud, deşi cursurile de apă, în majoritate, urmează această direcţie. Moldova cunoştea încă din secolul al XIV-lea o Ţară de Sus (la nord), o Ţară de Mijloc şi o Ţară de Jos, în sud. Se vorbea despre "Moldovenii de la Nistru", despre "Moldovenii de dincolo de Nistru", însă niciodată nu s-a spus-scris: "Moldova de la Nistru"; rar de tot: "Moldova *dintre*

Prut şi Nistru". Râul interior Prut, curgînd de la nord spre sud, nu separase vreodată unităţi administrative mici (plase), nici mijlocii: judeţe, pe ambele maluri ale sale fiinţînd, călare, cel puţin treizeci de aşezări.

…Aşezări româneşti existaseră din timpuri imemoriale dincolo de Nistru, dincolo de Bug, dincolo de Nipru, dincolo de Don, până în Caucaz, până la Volga, până la Caspica, dincolo de ea… Dintre sedentare-agricole, cele vlahe (b/volohe) erau cele mai vechi. Elementul românesc, mai corect: dac romanizat (şi nu doar moldovenesc) a jucat rolul de pionier încă înainte de năvala mongolă din secolul al XIII-lea, iar în toiul ei a mers în sens contrar: *spre* Răsărit. Era alcătuit din localnici supravieţuitori ai anticei Tyrageţii, apoi din stabiliţi de bună voie la est de Nistru, apoi din "colonişti de nevoie" (nu doar moldoveni, dar şi munteni, luaţi cu de-a sila de armatele ruseşti în retragere şi, începînd cu domnia Caterinei a II-a împământeniţi între Nistru şi Bug); deasemeni, dintre păstorii originari din Carpaţi, din Transilvania - şi nu din puţini ar(o)mâni ca ramura paternă a mea purtînd numele "macedonean": Goma [una din ipoteze, cealaltă: un strămoş s-ar fi chemat Huma, Humă; după ocupaţia rusească din 1812 ruşii ar fi modificat grafia în Guma, apoi în Goma]. Ei au dat *primii sedentari rurali continentali* în "Tartarie Pars" (oraşele de pe litoral erau locuite de greci, de armeni, de evrei şi de ar(o)mâni - drumul spre Est al negustorilor şi al aventurierilor urmărind îndeaproape malul Mării Negre).

Ţăranii se mutau - din diferite motive - de aici, dincolo; seden- tari fuseseră, sedentari rămâneau, oriunde şi oricât s-ar fi deplasat;

Păstorii călătoreau cu turmele : mergeau la coada oii (care, ea, oaie, se lua după a berbecelui-mare…).

Nomadismul păstoresc al carpatinilor şi al pindaricilor (aici: nu de la poetul Pindar, ci direct de la munţii Pind din Macedonia, unde ar fi vatra Ar/o/mânilor), era în fapt un sedentarism-peroate. Din pricina imenselor distanţe, transhumanţa nu mai era anuală, ci de la cincinală în sus - până la eternă. Fiecare *turmă* (termen latin) numărînd zeci de mii de capete - şi nu doar *oi* (idem), ci şi vite albe şi cai - era păzită pe un anume loc (*stână,* termen din substrat) de zeci de persoane alcătuind o *familie* lărgită. Păstorii-mergători-împotriva-istoriei (şi a geografiei…) aveau căruţe supradimensionate, coviltirate, etajate, adevărate case pe roate, deplasabile numai pe timp secetos şi pe pământ îngheţat (când era zăpadă, roţile erau înălţate şi aşezate pe tălpici de sanie), cu câte patru-şase perechi de boi fiecare - după ce o păşune era epuizată; aveau - tot pe roate - mori de vânt (făină

pentru pâinea oamenilor, uruială pentru animale) cu aripi de pânză, pliabile; aveau şi biserici pe roate - adevărat, fără turle, clopotele fiind montate pe un cadru de lemn, şi el prevăzut cu roate… Ustensilele, cazanele de fiert laptele, găleţile de muls, uneltele de dulgherie, de fierărie, de cojocărie, de căldărărie etc erau transportate separat… Uneori - adeseori - o *stână* pleca mai departe, cu oile, pe loc rămâneau câţiva… nomazi semi-sedentari: îşi făceau case adevărate, casele alcătuiau un cătun, apoi un sat, apoi un târg - oricum, acea nouă aşezare era dotată cu depozite pentru brânză, lână, piei, pastramă şi juca rolul de popas pentru alte turme venite din Apus, cât şi pentru caravane, în ambe sensuri. Şi noii sedentari creşteau animale însă turmele fiind mult mai… puţin foarte-mari, păşunau doar prin jurul satului-nou (pe o rază de 50 kilometri), în restul timpului cultivau cereale, legume, sădeau pomi fructiferi şi viţă de vie - chiar şi perdele de pădure destinate să apere satul de Crivăţ… - seminţele, puieţii, butaşii fiind aduşi de-acasă…

La 16 mai 1812, prin Pacea de la Bucureşti (ce ironie!) Rusia a răpit partea răsăriteană, cea dintre Prut şi Nistru, a Ţării Moldovei, botezînd-o abuziv: **B*es*sarabia.**

La 23 iulie 1812 Ruşii au adoptat un **Statut special pentru colonizare** (nu au pierdut timpul Fraţii Creştini, colonizatornicii). În virtutea rusificării-prin-colonizare (şi) a "B*es*sarabiei", coloniştii, fie aduşi din alte părţi ale Imperiului, fie din afara lui, se bucurau de enorme avantaje: căpătau numaidecât cetăţenia rusească, erau scutiţi de armată, de impozite, li se dăruiau generos-împărăteşte mari suprafeţe de pământ (se înţelege, furat băştinaşilor). Astfel au fost atraşi colonişti occidentali: germani, elveţieni, francezi; colonişti ne-ruşi din Rusia: germani din Ţările Baltice şi din regiunea Varşoviei (acea parte a Poloniei ocupată de Ruşi); ucraineni (ruteni) din Pocuţia, din Galiţia; evrei din Galiţia, din Ucraina de sud-vest (cea dintre Nistru şi Bug); bulgari şi găgăuzi din Imperiul Otoman (Bulgaria de azi) precum şi ruşi-ruşi (de pretutindeni).

Nu am avut o statistică în care să fie consemnată situaţia populaţiei în Momentul 1812, doar informaţia:

La 1810 în "Moldova dintre Prut şi Nistru" existau 327.199 locuitori din care străini sub 5% (evrei: "o cifră nesemnificativă, în jur de 1%", cca 3.000 persoane).

Se ştie însă că "multă lume" trecuse pe malul drept al Prutului, mai cu seamă ţărani (mii de familii), fugind de spaima *şerbiei* ruseşti, cea care îi prefăcea pe oameni în… suflete.

Din cifrele aflate la dispoziţie, fiind vorba despre *Evreii în*

Basarabia, le voi da doar pe cele indicînd "mersul" lor în comparaţie cu populaţia totală a noii gubernii ruseşti şi cu a indigenilor:

Statistica rusească din 1817:

(de la Legea Colonizării din iunie 1812 trecuseră cinci 5 ani, interval în care intrase în "Bessarabia" un număr considerabil de evrei lipsiţi de drepturi, persecutaţi, masacraţi, "pogromizaţi", în Galiţia şi în Ucraina):

Total : 482.630 locuitori
Români : 419.240 85% (*deci, străini: 15%*)
Evrei : 19.130 (*3.000 în 1810, 1%*) - 4,2 %

Statistica rusească ("Zaşciuk"), tipărită în 1862, însă oglindind situaţia anterioară cu un deceniu:

Total: 914.679 locuitori:
«Moldoveni»: 600.000 66,4% (*străini: 23%*)
Evrei: 78.216 (*3.000 în 1810, 1%*) 8,6%

Statistica rusească din 1862:

Total: 1.003.499 locuitori:
«Moldoveni»: 515.927, 51,44% (*străini: 48%*)
Evrei: 95.927 (*3.000 în 1810, 1%*) 9,56%

Statistica rusească din 1897:

Total: 1.935.412 locuitori:
«Moldoveni»: 920.919, 47,58% (*străini: peste 52%*)
Evrei: 228.168 (*3.000 în 1810, 1%*) 11,79%

În 87 ani, numărul "moldovenilor" crescuse de 3 ori
"-" numărul evreilor - " - 75 ori

După statistica din 1919 rezultă că în 109 ani (1810-1919) **populaţia evreiască din Basarabia crescuse de *89* ori, ajungînd la *267.000 persoane.***

De adăugat şi următoarele informaţii din **1897***:*
- în mediul urban trăiau 14% dintre moldovenii băştinaşi:
- ştiutori de carte, moldoveni: bărbaţi: 10,5%; femei: 1,3 %
germani: (b) : 63,5%; (f) : 62,9%
evrei: (b) : 49,6%; (f) : 21,6 %
Mai analfabeţi decât moldovenii erau ţiganii: 0,3%...
Rezultat "culturalizator" al unui secol de ocupaţie rusă.

Statistica sovietică ("Krupenski", Paris), 1920:

Total 2.973.750 locuitori
«Moldoveni» : 48,2%
"Români" (!) 21,0% (=69,2%; *străini: 30%*)
Evrei : 9,0% = cca 260.000 (*3.000 în 1810, 1%*)

Statistica românească din 1931:

Total : 2.864.402 locuitori :
Români : 1.610.757
Evrei : 204.858

Statistica românească din 1939

proporţia populaţiei evreieşti în câteva oraşe din nord-estul ţării:

Bălţi	46,6%
Hotin	37,7%
Chişinău	36 %
Călăraşi-Târg	76,%
Orhei	41,9%
Soroca	36,3%
Cernăuţi	38,8%
Rădăuţi	33,6%
Vijniţa	70,02%
Sighet	38,9%

La început a fost antiromânismul
O istorie "antisemită-antirusească" a Basarabiei scrisă de un evreu bolşevic

După izbucnirea revoluţiei bolşevice în 1917 situaţia Basarabiei a devenit diferită de a restului Rusiei ruseşti şi asemănătoare cu a teritoriilor ne-ruseşti europene, cu populaţie ne-ru-seascâ: Finlanda, Ţările Baltice, Polonia Orientală. Locuitorii ţărilor înghiţite de rus, oprimate de rus, des-identizate de rus vedeau în revoluţia de la 1917 *schimbarea* marcată, nu doar de câştigarea *justiţiei sociale*, ci şi de cucerirea *independenţei naţionale*. Or, cei mai îndârjiţi oponenţi (corect: inamici) ai independenţei provinciilor, ţărilor, comunităţilor neruseşti, din partea Imperiului fost ţarist devenit bolşevist erau, nu atât ruşii, fie monarhişti, fie republicani, social-revoluţionari, anarhişti, bolşevici - cât evreii, visceral ostili *ideii naţionale* - *la toţi alţii*, la *goi*…

Cum o mare parte dintre ei - "nu chiar toţi, numai circa 98%" - erau bolşevici, au militat cu abnegaţie în toate organismele de tranziţie în scopul de a sabota orice veleitate de secesiune şi de a menţine cu orice preţ (şi) Basarabia "în componenţa" (expresie consacrată) Rusiei, apoi în a URSS: Iakir Iona, Levenzon Filip, Grinfeld Nadejda (ea pleda pentru "caracterul unitar al Rusiei libere" şi s-a opus chemării Armatei Române pentru a pune capăt haosului "revoluţionar"), Grinfeld Veniamin, Grinberg G., Grinştein (?), Lando Gutman - aceştia cinci din urmă, membri ai *Bund*-ului, aveau misiunea de a nu permite "destrămarea patriei ruseşti" - Rabei (Rabbei) N. S., Rabinovici A. Z., Seinberg - cu toţii membri ai Sfatului Ţării, în prima lui configuraţie. Când, în cele din urmă, Basarabia şi-a câştigat autonomia, apoi şi-a impus independenţa, apoi, culme a insolenţei: a cerut fireasca unire la România… Ce jelanii, ce văicăreli, ce ieremiade, ce blesteme ale evreilor! Dacă ruşii aveau treburi mai urgente decât păstrarea perifericei Basarabii, evreii - şi nu doar cei născuţi pe teritoriul dintre Prut şi Nistru - au înregistrat evenimentul de la 27 martie 1918 ca pe o catastrofă, o înfrângere, o pedepsire, o umilire a lor, apostolii internaţionalismului Revoluţiei Bolşevice considerată, nu pe nedrept, operă proprie. Şi din acest motiv (celălalt, secret: instaurarea unei patrii evreieşti) "*recuperarea Basarabiei*" le-a devenit evreilor o chestiune de onoare; de supravieţuire. Au luptat neobosit până la "victoria cvasifinală": diktatul din 26 iunie 1940, prin care Rusia-URSS a re-răpit Basarabia şi, pentru că tot pornise la furat, a "împrumutat" ruseşte şi Bucovina de

Nord; până la "victoria totală": 23 august 1944, când… "Armata Roşie" (cotropind jumătate din Europa) "a… eliberat nu numai pământul românesc, ci şi sufletele încătuşate", cum scrie jubilator, falsificator de istorie, ofensator pentru români Matatias Carp (precedînd-o în timp pe stalinista - aşa se prezintă ea însăşi - Lilly Marcou, autoare de broşuri bolşevice mult îndrăgită/e de Liiceanu).

Au luptat… prin terorism:

[Emanuel Badescu "Terorismul în România", Lumea nr. l, 2006):

"Din enumerarea actiunilor sectiilor teroriste ale Partidului Comunist si Internationalei a III-a pana la mijlocul lunii aprilie 1921 rezulta atat frecventa, cat si gradul lor de periculozitate, acestea soldandu-se adesea cu victime, in vreme ce agresorii, cand se intampla sa fie capturati, erau pedepsiti cu o stranie blandete. *Convingerea unor politicieni romani: acestia actioneaza "dupa cum le dicteaza constiinta", potrivit dreptului garantat de sistemul democratic, precum si apartenenta lor la etnia intangibila care daruia istoriei "brigazile internationale", sunt cele doua elemente care au legat justitia de main*i. Culmea: la Paris, aproape zilnic, comunistii si adeptii fundamentalisti ai democratiei manifestau cot la cot impotriva abuzurilor pseudojustitiei romane! Mai mult, rezistenta zilnica a statului roman la dezintegrarea planuita de Komintern era privita ca o "continuare zilnica a macelaririi muncitorilor"... Partea proasta a acestor manifestatii era ca deranjau diplomatia romana, Diamandy si apoi Titulescu explicand in detaliu, dar zadarnic, in ce consta adevarul romanesc si adevarul bolsevic. In anii 1921-1924, activitatea terorista bolsevica a fost atat de intensa, incat consemnarea ei selectiva a condus la aparitia unei brosuri (…) sub semnatura lui *Gheorghe Tatarescu! Din informatiile primite de la Serviciul secret al Armatei s-a intocmit un tabel, pe anii 1919-1925, al "organizatiilor teroriste descoperite in Basarabia", cuprinzand* **118 asemenea organizatii**. (subl. mele, P.G.) (…) doar de Basarabia. In restul tarii cate vor fi fost? Cate consemnate si de Siguranta?

"Toate eforturile, toate atentatele indreptate contra autoritatilor si populatiei din Romania au urmarit un scop precis, care nu numai ca nu reprezenta lupta de clasa ori razbunarea muncitorimii pentru exploatarea nu rareori nemiloasa, ci se gasea la ani-lumina de insasi ideologia leninista. *Acest scop avea ca suport secularul imperialism rus, transformat prin cosmetizare in imperialismul Rusiei Sovietice. Dar, spre deosebire de Rusia pravoslavnica, noua Rusie era portdrapelul luptei de distrugere a lumii crestine cu armele revolutiei clasice: teroare, abuzuri, delatiune, confiscare de bunuri si de constiinte, valuri de condamnari gratuite.* (subl. mea, P.G.) Acest aspect, tinut secret pana astazi, a fost relevat de evenimentele din primele doua decenii "rosii" de dupa ultimul razboi mondial, cand natiunile crestine din tarile cedate pentru experimentul comunist au suferit o crunta prigoana cu substrat religios din partea strainilor de alta religie, din acest unghi procesul de comunizare fiind unul dintre cele mai lungi si sangeroase razboaie (anti)religioase din istorie.

"*Romania a fost programata sa cada in ghearele Moscovei inca din anii interbelici - în 13 decembrie 1918, in plina copilarie a puterii sovietice,*

sau in toamna anului 1924, in momentul maturizarii acestei puteri. Cum vom vedea, din cauza pozitiei geostrategice, de caderea ei depindea insasi bolsevizarea Balcanilor... **In ziua de 8 august 1924, Comitetul Executiv al Internationalei a III-a aproba "Proiectul de operatie al comunistilor din Romania"***, care trebuia sa dea viata visului de distrugere a statului roman, ale carui prime episoade le-am urmarit la Iasi si in Crimeea si pentru care a ucis si s-a sacrificat Max Goldstein. Datorita importantei "ca metoda de lucru", cat si din motivul necunoasterii sale (cu exceptiile de rigoare), il voi reproduce integral:*

"De acord si impreuna cu sectia comunista balcanica, cu participarea comunistilor de seama, sub presedintia secretarului general Kolarov, in ziua de 8 august, la sediul Kominternului s-a aprobat urmatorul plan de actiune in Romania, aplicabil in prima jumatate a lunii septembrie a.c.

"Ca principiu, s-a admis ca in toate actiunile ce vor avea loc in statele din Balcani (...), Uniunea Sovietica sa nu participe oficial. Ajutorul efectiv, cu oameni si mijloace materiale, este dat numai de comunistii grupati in centre si care isi iau asupra-si responsabilitatea pentru el. Planul se reduce la urmatoarele actiuni: Intreaga Romanie este impartita in cinci zone.

"Prima zona, sau cea de nord, cuprinde raionul Bucovina, in care drept focare de propaganda si centre pentru viitoarea revolutie se indica: Cernauti, Comeanca, Bertina, Parcani, cu directia generala spre Iasi. Ca punct central de operatie apare Comeanca, intrucat grupul de acolo are indatorirea sa azvarle in aer podul de pe linia ferata Cernauti-Pascani, fapt datorita caruia Bucovina va ramane izolata de restul tarii. De acolo, inaintarea generala de-a lungul caii ferate are directia spre sud, in special spre Iasi, unde trebuie sa faca legatura cu teritoriul sovietic, si anume cu forta organizata de Znamenski in granarul Basarabiei. Acest detasament urmeaza sa treaca peste Nistru ceva mai la sud de Rascola, distanta cea mai scurta intre Iagorlik si Iasi. In fruntea detasamentului sta Maevski, cu cartierul general la Subotina.

"A doua zona e Basarabia propriu-zisa. In raionul Basarabia nu se presupune nici o actiune de seama. Numai la sud, aproape de la varsarea Nistrului si pana la Gurile Dunarii, va trebui sa aiba loc partea principala a revolutiei. Drept cai de operatii apar: Tusla, Tatar-Bunar si Cartol. In acest punct sunt pregatite de mai inainte depozite de munitiuni si ele apar ca puncte de reuniune ale prietenilor organizati care, o data uniti cu Terente, trebuie sa inainteze spre Galati cu scopul de a-l ocupa. Ca loc de concentrare a grupurilor este indicat Ismail-Chilia-Reni, de unde urmeaza sa se dea atacul general asupra Brailei si Galatiului. In acest raion trebuie sa aiba loc evenimente de seama. Detasamentul de ajutor din teritoriul sovietic urmeaza sa treaca granita in raionul Olanesti-Budachi-Tusla. (subl. mele, P.G.)

"A treia zona, sud-rasarit, cuprinde Dobrogea romaneasca si intreaga Silistra. (…) Conducerea acestui grup, impreuna cu detasamentele sosite din teritoriul sovietic pe uscat, este incredintata lui Kotovski, supranumit cel Gros. Debarcarea e condusa de Godlevski-Gadilo, supranumit Gremceski.

"A patra zona cuprinde raionul Banat si Ungaria de rasarit (zona Zarandului, n.n.).(…)

"(…) Zona a cincea, cuprinde partea de nord (Maramuresul, n.n.), Ungaria rasariteana (Crisana, n.n.) si Transilvania, cu centrul la Cluj, Dej si Oradea. Aici pot avea loc numai demonstratii, desfasurandu-se numai actiu-

ni mici cu detasamente de lucratori si tarani.

"Conducerea generala a operatiei in zona intaia si a cincea au luat-o asupra lor tov. **Badulescu (Gelbert Moscovici***, n.n.*), **Zocinski, Rareniuc si Karl Koz (Itzig Kallman, n.n.)**. In a doua zona vor fi conducatori tovarasii **Gherman, Goldstein si Gruetenberg**. A treia si a patra zona vor fi conduse de tovarasii **Kalifarski, Rankevici, Ivan Mironovici, Karl Koz si Weissenburg.** Conducerea generala a revolutiei Comitetul Executiv o incredinteaza treimii speciale, compusa din tovarasii **Badulescu, Goldstein si Kalifarski**.

"*Revolutia trebuie sa inceapa intre 10-15 septembrie*. (subl. mea, P.G.)

"Documentul releva caracterul secret al acestui plan care va produce evenimentele tragice de la Tatar-Bunar prin neimplicarea "oficiala" a Uniunii Sovietice, o calitate care a marcat toate actiunile teroriste antiromanesti, mai cu seama - cazurile cele mai firesti si mai numeroase - cand acestea erau declansate prin ordine verbale. Istoricilor li se servesc "documente secrete" care insa nu dezvaluie activitatile secrete, nici macar nu le presupun! Se mai observa din text ca ura sovieticilor impotriva Romaniei era asa de adanca, incat numesc regiunea dintre Tisa si Muntii Apuseni cu numele de Ungaria rasariteana, desi sunt evident deranjati de nationalismul maghiar. Chiar mizeaza pe sustinerea "iredentistilor maghiari"! Aceasta "slabiciune" aminteste de crearea Regiunii Mures Autonome Maghiare din "epoca Chisinevski" (nu Dej, cum e numita deloc intamplator azi). Impartirea in regiuni - nu prea - istorice a teritoriului romanesc nu trebuie nici ea trecuta cu vederea. Aceeasi directie o vor urma Planul Valev si mai noile euroregiuni concepute probabil de "fostii comunisti", de "fostii kominternisti" sau de kaghebistii "refugiati" in Occident. De cei carora urma sa le fie facut cadou teritoriul casapit din nordul Dunarii, ce sa mai vorbesc. Ma intreb doar daca banuiau antiiudaismul visceral al lui Stalin, sentiment care - privit de la distanta - acopera de ridicol sperantele, lupta si sacrificiul teroristilor rosii si ale soldatilor "brigazilor internationale", cei care au "scris paginile nemuritoare" ale asa-numitei "miscari muncitoresti" din Romania si de aiurea. Terorismul interbelic de factura comunista, nu doar comparabil cu terorismul postbelic - initiat tot de Moscova -, ci mult mai activ, a insangerat aproape zilnic pamantul rom anesc. Nu ar merita mai mult decat o abordare eseistica, precum cea de fata? Respectiv, o tratare stiintifica?")]

Aici îşi are locul şi textul lui (Stelian Tănase):

"Max Goldstein Confesiunea unui terorist comunist"

Primul atentat cu bomba din istoria Romaniei s-a produs la 8 decembrie 1920, in sala de sedinta a Senatului. "Masinaria infernala", montata in tribuna, i-a ucis pe ministrul Justitiei, Dimitrie Greceanu si pe senatorii Spiridon (Spirea) Gheorghiu si Dimitrie Radu, episcop de Oradea. Presedintele Senatului, generalul Constantin Coanda, a fost la randul sau grav ranit.

Principalul autor al acestui carnagiu care a socat opinia publica romaneasca a fost identificat in persoana lui Max Goldstein, un functionar nascut in Barlad, intr-o numeroasa familie de comercianti evrei. Era poreclit "Omul cu carlig", din cauza faptului ca avea mana dreapta amputata. In ciuda acestei infirmitati, Goldstein isi castigase reputatia de as al explozibililor si de

artist al evadarilor. Avea numai 23 de ani, insa era recidivist. Fusese deja condamnat la 10 ani de inchisoare pentru crime impotriva sigurantei Statului, insa, in febru-arie 1920, reusise sa insele vigilenta gardienilor si apoi sa fuga din tara. Dupa cateva luni petrecute la Odessa, se intorsese in toamna la Bucuresti, decis sa "razbune muncitorimea asuprita", prin acte de terorism. Incercase mai intai sabotarea cailor ferate. Tentativele sale repetate nu au produs, insa, victime. A urmat, apoi, atentatul de la Senat. Max Goldstein a fost capturat abia in noiembrie 1921, cand incerca sa intre din nou in Romania, pe la Giurgiu, incarcat cu 15 kilograme de explozibil. A urmat un proces lung si rasunator. Condamnat la munca silnica pe viata, Goldstein a murit in octombrie 1925, la inchisoarea Doftana, dupa aproape 60 de zile de greva foamei. Detalii despre activitatea acestui terorist fanatic puteti afla chiar din declaratiile sale, consemnate de anchetatorii Sigurantei imediat dupa arestare. Un document inedit, care frapeaza prin cinismul si lipsa totala de remuscari care razbate printre randuri.

Prima evadare, minutios planificata

Dupa aproape un an de la sangerosul atentat din Senatul Romaniei, principalul artizan al carnagiului dadea, in sfarsit, cu subsemnatul in fata anchetatorilor. Iata ce marturisea el maiorului C. Cernat, comisar regal pe langa Consiliul de Razboi al corpului 2 Armata, si subinspectorului general Vintila Ionescu:

"Ma numesc Max Goldstein, zis Stejarul, zis Coca, zis Serghie, Teohari, Abramovici, Sami Belinski, de ani 23, nascut in comuna Barlad, judetul Tutova, din parinti Alter si Toni, comercianti in Barlad, de profesiune functionar comercial, domiciliat in ultimul moment in Iasi, strada Sarariei; armata nu am facut, in judecata am fost dat si condamnat la zece ani de munca silnica pentru crima contra sigurantei Statului, decorat nu sunt. Asupra celor ce ma intrebati, declar urmatoarele:

In februarie 1920, judecandu-se la Curtea Martiala procesul complotului comunist zis de la Vitan, am facut sa fiu citat ca martor, intrucat intentionam o evadare si cautam asemenea ocazie.Planul meu a reusit, caci fiind adus de la inchisoarea Vacaresti unde imi faceam pedeapsa la care fusesem condamnat la 10 ani, de Curtea Martiala, unde se judeca procesul, si profitand de momentul cand am fost condus, dupa cererea mea, la latrina, am intrat pe o usa de alaturi, unde intorcand cheia am iesit in strada Sarindar, de unde apoi, luand o trasura, am plecat in strada Bradului 26, la vechea gazda Julietta Holtzman.Aci am facut sa fie avizat fratele meu Paul Goldstein, zis Petre Traur, care dupa putin timp a si sosit la mine, insotit de Nae Negoita care a ramas afara. Cu ajutorul acestora am plecat chiar in aceeasi seara la domiciliul lui Negoita, in strada Ana Davila No. 24, unde sub numele de Teohari am stat atat fata de proprietar cat si fata de cei din curte timp de 2 saptamani. In acest interval am fost vizitat de Julietta Holtzman, sora mea Rebeca nefiind in Bucuresti nu venea; in cele din urma, cu concursul lui Negoita si Parvulescu, am plecat spre Timisoara-Carpinis - pe unde am trecut fraudulos frontiera si am continuat voiajul prin Serbia, Sofia, Varna, Odessa, unde am ajuns la 1 mai 1920."

Sabotaj esuat pe linia ferata Ciocanesti-Chitila

La Odessa, fugarul a luat legatura cu gruparile bolsevice, oferindu-se sa se puna in slujba cauzei sovietelor. A primit sprijinul asteptat:

"Mi s-au dat cu acea ocazie fonduri 12.000 lei si, in adevar, am plecat

inapoi la Varna, de unde m-am introdus fraudulos prin granita dobrogeana si, ajungand la Dobrici, am luat trenul si am venit la Bucuresti cam la inceputul lunii octombrie 1920, ducandu-ma direct la Negoita. Din cauza urmaririlor pornite la epoca grevei generale, mi-am stramutat adapostul in locuinta chelnerului Puiu, un om marunt cu cioc, care locuia in cartierul Dealul Spirei, mai exact cam in dosul cimitirului Ghencea. La aceasta adresa am fost dus de fratele meu Paul si treceam sub numele de Georgescu, venit din provincie. Din cauza grevei generale, lipsei de legatura, a teroarei exercitate asupra muncitorilor nu am putut culege nici o informatie si nici activa; mi-am stramutat domiciliul in strada Labirint 27, la fratele meu Lupu Goldstein si tocmai aceste motive m-au determinat din initiativa proprie sa rasbun muncitorimea care a fost aruncata in strada, prin savarsirea de atentate. Neavand, insa, material explozibil, mi-am procurat o cheie franceza si singur pe jos am mers pe linia ferata intre statiile Ciocanesti-Chitila, langa o ferma, si aci am scos de la o eclisa a sinelor care sunt puse cap in cap, atat cele dinauntru cat si cele dinafara. Intentia mea era de a scoate complet eclisele, astfel ca la venirea trenului, prin greutate sa se deplaseze liniile si astfel vagoanele sa vina unele peste altele, producand deraiere. Calculasem operatia mea sa fie savarsita si terminata inainte de trecerea Simplonului, pentru ca sa se produca deraierea acestui tren de lux. Nu mi-a reusit aceasta incercare pentru ca nu am reusit sa scot complect eclisele. Cheia franceza am procurat-o de la un depozit de ferarie veche de pe Calea Vacaresti colt cu strada Bradului. Inainte de a fi ajuns la locul unde am operat, m-am oprit si mancat la un restaurant de langa Chitila, vis-a-vis de fabrica de zahar. Intrucat desfacerea liniilor nu o facusem complect, banuiam ca nu se va produce deraierea, ceea ce s-a si intamplat, si atunci am inceput a ma pregati pentru a opera al doilea atentat. Cum stiam ca Olteanu este pastratorul unui material explozibil, am cautat sa iau contact cu el, deoarece era singurul nearestat din grupul lui Constantinescu, care avea material explozibil."

Atentat cu bomba impotriva Simplonului

In fata anchetatorilor, Goldstein rememoreaza preparativele in vederea unui nou atentat impotriva Simplonului, trenul de lux care circula pe linia Ciocanesti-Chitila:

"I-am cerut lui Olteanu materiale si a doua zi mi-a adus un pachet cu piroxilina in forma de sapun. Cu acest material am inceput sa prepar un al doilea atentat de cale ferata, in acelasi loc, tot asupra Simplonului. Aveam nevoie pentru acest atentat de o teava cu un arc si percutor care sa-mi serveasca la procurarea exploziei ce avea sa distruga sina si sa produca explozia cu deraiere. In acest scop m-am adresat tovarasului Saul Osias, din Calea Rahovei 15, pe care il cunosteam de la Cercul Tineretului din 1912 si pe care il stiam ca lucreaza in atelierul mecanic al tatalui sau. Saul s-a obligat sa-mi confectioneze aceste aparate si dupa cateva zile am trimis pe Lupu ca sa primeasca acest aparat, insa nu a fost facut din cauza ca Saul nu avea timp, fiind in examen. Am procurat de la Saul o teava de plumb dupa indicatii anumite si praf de pusca si, la 2 noiembrie 1920, am mers din nou cam in acelasi loc la Ciocanesti, unde, tot in dreptul unei eclise, am facut o groapa adanca atat cat sa intre pachetul de explozibile sub traverse si am facut legatura intre acest pachet cu explozibile si capsa de fulminant de mercur asezata pe sina, printr-o teava subtire plina cu iarba de pusca, aceea adusa de Saul. Dupa calculul meu, de la aprindere pana la explozie trebuia sa treaca jumatate de

secunda, timp in care capsa de fulminant de mercur asezata pe sina, fiind lovita de prima roata a masinei trebuia sa produca flacara care se transmitea prin teava plina cu iarba de pusca la capsa de la explozibil, unde se producea focul, deci explozia. Prin acest atentat vizam un raspuns la faptele guvernului, pentru a lovi in burghezimea ce se gasea in acel moment in Simplon. Nu stiam ca ministrul Argetoianu este in Simplon, dar as fi voit sa fie, ca sa-l fac sa tremure."

Constantin Argetoianu, ministrul Afacerilor Interne, se afla, intr-adevar, in Simplon - intr-un vagon special, legat direct de locomotiva. Explozia a distrus complet prima parte a acestui vagon. Din fericire, cabina lui Argetoianu se afla exact in capatul celalalt si a ramas intacta.

Pregatiri pentru marea lovitura

Precaut, dupa atentatul asupra Simplonului, Max Goldstein isi schimba locuinta si jongleaza cu numele conspirative. Dar nu abandoneaza nici o clipa ideea unui nou atac terorist. Va gasi noi complici pentru planurile sale:

"Neputand sa mai locuiesc in strada Labirint la fratele meu Lupu, prin mijlocirea lui Paul am cunoscut pe tanarul Leon Lichtblau, zis Loni, zis Hugo, din strada Stelei 15, ai carui parinti erau plecati in strainatate. Lichtblau m-a primit la locuinta sa, unde mai domicilia pe langa fratele sau Popi si tovarasul Ghita Moscu, zis Ghelbert, care activa clandestin in acea vreme in Bucuresti.Cu Moscu am locuit in aceeasi casa cateva zile cand acesta s-a si mutat acolo. Cat timp am stat acolo era vizitat Ghita Moscu de Serebrier zis Rosu, cu care am si jucat domino, Milu Gloter si altii pe care nu-i spun. La mine de asemenea, in timpul cat am locuit in casa fratilor Lichtblau, veneau Paul, Julietta Holtzman, Rebeca - sora mea si Saul, care era si prietenul lui Lichtblau. Voind sa am materiale explozibile pentru a face alte atentate, m-am adresat lui Olteanu, intrebandu-l daca poseda si, in caz afirmativ, sa le predea lui Parvulescu, unde eu voi trimite sa le ridice. Astfel, prin Saul - care s-a prezentat la Parvulescu sub numele de Stefan - am intrat in posesia a doua obuze de 75 mm de provenienta germana. Cand am vazut despre ce material e vorba am stiut cum voi putea sa-l intrebuintez si m-am fixat la confectionarea unei masini infernale cu ceas. Am cerut lui Loni sa-mi procure o ladita de 35 cm pe 25 cm, cu un singur maner deasupra cu doua carlige in parti; iar lui Saul de asemeni i-am cerut sa-mi procure un ceasornic, pe care el l-a platit cu 90 sau 100 de lei, precum si niste brichete; una a fost chiar aceia pe care el o intrebuinta, iar alta luata din comert; tot astfel el a procurat surupuri de alama de diferite marimi, pentru a fixa obuzele, brichetele si ceasornicul de cutia de lemn; un cleste procurat de Saul, iar sarma necesara a fost luata din casa, de la instalatia de sonerie. Aceste preparative le-am facut cu Loni si cu Saul. Din moment ce impreuna cu Loni si Saul am preparat confectionarea unei masini infernale, este evident ca si Loni dar mai ales Saul stiau ca o asemenea masina nu serveste decat pentru a comite un atentat. In ceea ce priveste pe Saul, discutand impreuna cu el si cu Loni unde anume am putea savarsi atentatul, el nu a fost de acord a se savarsi atentatul la Senat - asa cum propusese Loni. (...) Loni mi-a adus relatiuni, dupa indicatiile mele, asupra intrarilor camerelor care aveau sa ne serveasca la introducerea noastra in sala de sedinta a Senatului.Masina infernala se compunea din cele doua obuze fixate pe fundul cutiei cu surupuri de alama, din masinaria ceasornicului, fixata in cutie la baza obuzelor si din cele doua brichete fixate cu sarma la partea superioara a obuzurilor. Intregul dispozitiv era ast-

fel aranjat ca la o anumita ora, cand ceasornicul trebuia sa sune, tragea o sarma printr-o alta sarma infasurata de cheia desteptatorului si, apasand pe butoanele brichetelor suprapuse, se producea flacara, care se transmitea prin doua fitiluri la cele doua detunatoare ale obuzelor si astfel explozia era produsa. La confectionarea acestei masini s-a lucrat doua-trei zile si, in seara de 7 decembrie 1920, in casa ne gaseam eu, Loni, iar despre Saul nu-mi amintesc daca era acolo."

In fata anchetatorilor, Max Goldstein relateaza cu lux de amanunte cum a patruns impreuna cu complicele sau in incinta Senatului, cum a amorsat bomba artizanala si cum si-a petrecut orele premergatoare exploziei:

"La ora 9 seara am plecat de acasa cu Loni, care ducea ladita cu explozibile, in spre Senat, trecand prin strazile Decebal, Bd. Coltei, Bd. Carol si apoi intrarea in Senat. La Senat am intrat prin Bd. Carol pe locul viran dintre cladirea veche si cea noua, am inconjurat partea de nord a vechii cladiri, am intrat prin o usa mica ce dadea in curtea Universitatii, unde erau vechile latrine, si de acolo am trecut prin coridorul ce are ferestre inspre Bd. Carol, adapostindu-ne intre pietrele de sub scara ce ridica la Senat pana la ora 12 noaptea. Dupa ce totul se linistise, am ridicat scarile sus si acolo am deschis principala usa de intrare la Senat cu o cheie passepartout. Intai am incercat la usa bufetului, pe care, neputand-o deschide, am renuntat la ea. Vroiam sa intram pe aceasta usa pentru ca era mai laterala si astfel mai ferita de orice zgomot. Am intrat inauntru dupa indicatiile date de Loni, care studiase in amanuntime felul aranjamentului camerelor, al intrarilor si al mobilierului. Inauntru ajunsi, am dispus aranjarea laditei cu explozibilul in dosul perdelei, pentru ca era singurul loc mai adapostit, pentru ca acolo fiind asezati cei care reprezentau regimul ororilor facute asupra muncitorilor. (...) Timpul l-am trecut stand de vorba si fumand in capatul tribunelor langa banca ministeriala. La ora 5 dimineata am aranjat mecanismul pentru functionare a maximului de timp, potrivind astfel la ora 3 sa se produca explozia; apoi am scos cuiul de siguranta, am inchis ladita cu cheia si, pe acelasi drum pe unde ne introdusesem, am parasit localul Senatului, incuind din nou usa principala pe unde intrasem. Pe cand coboram am auzit un zgomot si atunci am grabit iesirea. Sositi acasa, m-am culcat asteptand efectul, insa Loni, imediat dupa masa de la dejun, a plecat la cursuri in sala Facultatii, situata chiar langa intrarea in sala de sedinta a Senatului. Aceasta a facut-o pentru ca sa urmareasca mai de aproape efectul ce-l va produce explozia. Dupa ora 3, Loni a venit acasa foarte emotionat, povestind cele ce se petrecusera in urma exploziei in Sala Senatului. Pentru a se linisti, atat el cat si eu am luat bromura."

Pregatiri de plecare si "celula" din Iasi

Conspiratorii erau ingrijorati si se pregateau sa fuga din Bucuresti. Capitala devenise prea periculoasa pentru ei:

"Seara, mai devreme ca de obicei, a venit Popi, care a avut o explicatie pe chestia atentatului cu fratele sau si, intelegandu-se situatia noastra, am luat o serie de masuri pentru ca sa nu cadem in mana autoritatilor - intre altele ca de acum incolo vom dormi numai imbracati. Am facut ca toate vizitele la noi sa inceteze; l-am sfatuit pe Loni sa paraseasca tara, iar eu am inceput a ma pregati pentru plecare. La vreo doua zile dupa atentat, Loni, umbland cu revolverul ce purta asupra sa, din imprudenta s-a impuscat la degetul mijlociu de la mana stanga si a mers pentru pansare mai multa vreme la Dr. Wexler din strada Udricani, unde am mers si eu pana la poarta. In timpul de la comi-

terea atentatului pana la plecare, am fost vazut de Julietta, care mi-a cusut o camasa. Am lasat raspuns pentru cunoscuti si fratii mei ca plec in Rusia; cam la o saptamana dupa atentat, intr-una din seri am plecat la Galati, de unde cu concursul lui I. Palade Georgescu am plecat la Iasi la fratele sau C. Palade, care in acel timp avea atelier de cismarie in strada Pricop, sub numele de C. Popescu. Dupa indicatiile date de I. Palade, m-am prezentat la atelierul de cismarie, unde am gasit numai pe lucratori. Revenind dupa un interval scurt, m-am prezentat lui C. Palade sub numele de Berea si ca un var al lui. Vazand ca el cunoaste pe Berea, i-am spus cine sunt. (...)Carol Marcus fiind in Iasi si stiind ca el este un element bun, care ar putea sa-mi faca legatura cu organizatia revolutionara basarabeana, am luat contact cu acesta, mai ales ca el era acela care conducea partea tehnica, in sensul ca procura locuinta curierilor ce faceau legatura intre organizatie din Bucuresti, condusa de Ghita Moscu-Sternberg, si Rusia, prin Basarabia. In acest scop am luat legatura cu Bubnowscky, sub numele de Milea; mai tarziu, vazand ca Iasiul este un oras unde am putea sa lucram linistiti, am aranjat cu el ca in acest oras sa infiintam sediul unei tipografii si al unei organizatii clandestine. In urma legaturii facute cu cei din Rusia ni s-au trimis fondurile necesare atat pentru propaganda cat si pentru cumpararea unui imobil unde sa aranjam intreaga instalatie tipografica. La un loc cu noi in strada Pricop sedea si Paraschiva Palade, mama fratilor Ion si Constantin Palade, care ma stia cine sunt. Luandu-ma de vorba cu aceasta, mai ales ca ramasese singura intrucat Constantin Palade plecare la Bucuresti, m-am sfatuit cu ea pentru a merge la Tribunal unde va cumpara casele pe numele ei. Atat la avocat cat si la Tribunal, unde am numarat banii, m-am prezentat ca un copil crescut de ea si drept recunostinta ii dau acesti bani pentru a-si cumpara casa. Am primit bani in doua randuri, cate 20 mii si 30 mii lei. Aceasta casa din strada Rapei am cumparat-o cu suma de 22 mii lei. Odata in posesia imobilului, am aranjat cu tovarasii mei aducerea lui Tcacenko, care pana atunci era la Chisinau.In ceea ce priveste organizarea si conducerea miscarii clandestine in tara, de la Bucuresti, Iasi, Chisinau, si in legatura cu cei din Rusia nu am nici o cunostiinta. Insa in ceea ce ma priveste, rolul meu pe langa acesti tovarasi era activitatea tehnica. In ceea ce priveste explozibilul gasit, era atat cat ne trebuia pentru aparare in caz de atac din partea autoritatilor. De unde mi-a fost adusa masina tipografica de catre Marcus nu stiu. Nu am nici o cunostiinta despre conferinta care a avut loc la Iasi in februarie sau martie 1921 pentru unificarea grupurilor si nici nu am idee unde s-a tinut. (...)"

Din nou pe ruta Odessa-Bucuresti

Convins ca se afla la adapost, Max Goldstein si-a adus la Iasi familia si complicii. Curand, insa, cu totii vor fi nevoiti sa fuga din nou. Goldstein relateaza:

"Pentru ca in Bucuresti cam in acel timp fusese arestata Maria Simoiu, si aveam teama ca nu cumva sa faca cine stie ce marturisiri care ar atrage arestarea fratilor sau a prietenilor mei si prin urmare a mea, si deci a atentatorilor de la Senat, am trimis pe sotia mea si a adus pe Rebeca, sora mea, comunicand lui Loni si Saul sa vina si ei la Iasi, inchipuindu-mi ca acolo ar fi mai la adapost. Astfel au venit pe rand Rebeca, pe care am plasat-o in strada Sarariei la locuinta mea, pe Lupu in strada Uzinei, Saul si Loni in strada Sarariei la mine. Loni si Saul tot timpul cat au stat la Iasi invatau matematici.Cand s-a descoperit afacerea din strada Rapei si s-a aflat cele stiute de

Instructie, am expediat la Bucuresti pe cei de care eram inconjurat, iar cu sotia mea si cu Carol Marcus, spre a scapa de urmarire, am plecat la Stefanesti si apoi am venit in Bucuresti, unde am stat provizoriu in casa lui Lichtblau numai o noapte, apoi am trecut la Chisinau si cu concursul tovarasilor respectivi am trecut in Rusia, la Odessa, cam prin luna aprilie 1922. La Odessa am stat pana acum, cand am incercat sa viu in tara dupa ce am fost prin Bulgaria.(...)"

Dupa aproape opt luni petrecute in Rusia, Goldstein vrea sa se intoarca din nou la hobby-ul sau: terorismul. Se va intoarce pentru ultima data in Romania:

"In ultimul timp hotarasem sa viu in tara cu explozibile ce s-au gasit la mine, ca sa fac atentate pentru a razbuna pe muncitori pentru ororile comise asupra lor de guvernanti. Nu judecasem nimic asupra carora voi pune planul in executare, ma hotarasem insa sa razbun clasa muncitoare. Ajuns in Rusciuk din Sofia am luat un barcagiu pe care nu stiu cum il cheama si, in schimbul sumei de una mie lei, m-a trecut pe malul romanesc. De la locul debarcarii, trebuia sa trec un pod pazit de o santinela ca sa ajung in oras. In drum, m-am intalnit cu un domn pe care intrebandu-l daca nu stie unde este spitalul, mi-a aratat directia si chiar a mers cu mine. Ajunsi la pod, santinela m-a oprit si, intrebat de acte, am cautat sa ma justific ca sunt invalid si ca trebuie sa plec. Vazand ca nu pot scapa, i-am oferit bani, pe care mi i-a refuzat. Vazand ca nu am alta posibilitate de a scapa, cum soldatul mergea inainte si eu dupa el, am scos revolverul si am tras in el. Soldatul atunci a inceput a striga ajutor, eu am lasat geamantanul jos si am luat-o la fuga pe drum, dar nu stiam in ce directie ma duc."

Epilog

Despre capturarea teroristului Max Goldstein ofera amanunte suplimentare un raport inaintat ministrului de Interne de catre directorul Sigurantei Generale, la sfarsitul lui noiembrie 1921. Il reproducem integral:

"Domnule Ministru,

Am onoarea sa va raportez ca in noaptea de 19/20 noiembrie Max Goldstein, autorul principal al atentatului de la Senat, a intrat fraudulos in tara prin punctul Giurgiu, aducand cu sine o valiza cu 15 kg ecrasita, in scopul de a comite o noua serie de atentate, ca demonstratie pentru arestarea celorlalti complici si descoperirea atentatorilor.

Dupa debarcare, Max Goldstein a fost intampinat de soldatul granicer Heringa Alexandru, care facea paza la acel punct; somat sa se legitimeze, dar neputandu-se legitima, a incercat sa mituiasca pe soldat cu o suma destul de insemnata de bani si, nereusindu-i nici aceasta, la invitatia formala a soldatului de a-l urma la pichetul de graniceri, a lasat valiza jos, fiind infirm de mana dreapta, a scos un revolver din buzunar si a tras asupra soldatului, ranindu-l foarte grav in piept, dupa care a disparut.

Capitanul slepului "Elisabeta", aflandu-se in apropiere si auzind detunatura, a venit la fata locului, unde a gasit pe soldatul Heringa Alexandru intr-un lac de sange; cu toate ca era foarte greu ranit, acesta a facut sfortari ca sa arate imprejurarile in care a fost ranit si semnalmentele criminalului, in special pe cel mai principal: lipsa mainii drepte, amanunt care a condus la identificarea si prinderea lui Max Goldstein.

Fapta soldatului granicer Heringa Alexandru, originar din comuna Chiriasica, jud. Bihor, care si-a facut complet datoria, executand intocmai consemnul avut, neprimind mita cu care a fost tentat de criminal si expunan-

du-si viata, iar - in stare grava - ajutand la identificarea urmaririi si prinderea lui, constituind un act de bravura si de credinta, am onoarea a va ruga, Domnule Ministru, sa binevoiti a dispune sa se intervina pentru a se conferi suscitatului soldat medalia <<Barbatie si Credinta>> clasa a II-a."

Condamnat la munca silnica pe viata, Max Goldstein a fost incarcerat la inchisoarea Doftana, in conditii de maxima securitate. Pentru a obtine un regim de detentie mai bland, in august 1925 a intrat in greva foamei. Autoritatile l-au suspectat, insa, ca planuieste o noua evadare, asa ca cererile nu i-au fost satisfacute. A murit in octombrie 1925.

Max Goldstein si scoala de terorism a Kominternului

In identificarea autorilor atentatului de la Senat, un rol decisiv l-au jucat agentii Inspectoratului General de Siguranta din Chisinau. Acestia au reusit sa demanteleze o vasta retea bolsevica infiltrata in Basarabia si controlata de la Odesa. Capturati, membrii acestei retele au facut marturisiri pe cat de utile, pe atat de uluitoare. Ei au vorbit despre o vasta organizatie de spionaj, dar si despre pregatirea si activitatea unor adevarate comandouri teroriste, s.m. P.G.) In fruntea unui astfel de comandou se afla Max Goldstein.

Troicile explozive

Arestat de Siguranta, Moise Broitman (alias "Bulea", alias Vladimirov"), membru in organizatia comunista din Chisinau, si-a amintit:"In timpul sederii mele la Odesa am apucat sa fac cunostiinta cu un anume Marcs, roman de origine din vechiul regat, care trece cum mi s-a spus in Odesa drept organizator al unei mari organizatiuni teroriste in vechiul regat si care a fost si organizatorul principal al atentatului efectuat contra Senatului din Bucuresti."

Broitman a povestit ca "Marcs" este ciung, dar ca se lauda ca poate face cu o mana "mai mult decat oricine altcineva cu doua". Nu era, insa, un simplu executant, ci un fel de instructor de terorism. El organiza comandouri formate din cate trei oameni - numite "troici" sau "treimi". Misiunea acestora: "atentate cu explozibile pentru a arunca in aer institutiunile de stat". Broitman explica: "Scopul acestor atentate consta in faptul ca se cauzeaza statului pagube si irita populatia contra guvernului, caci, precum este stiut, dupa o astfel de crima comisa intr-un oras oarecare se aresteaza o multime de oameni nevinovati si se aplica acestor oameni represalii dintre cele mai severe. Apare succesul dorit in gradul cel mai minimal, dar, incetul cu incetul, *aceasta aduce la o rascoala generala si in acelasi timp si la o scadere a valutei* (s.m. P.G.) din acea tara unde se produc astfel de exploziuni."

Scoala speciala de teroristi

Informatii si mai interesante au obtinut agentii Sigurantei din Chisinau de la Gheorghe Ivanovici Lazaridis, in varsta de 22 de ani, care lucrase timp de mai multe luni chiar pe langa mai marii centrului de spionaj si terorism de la Odesa, inainte de a fi trimis in Basarabia pentru a-si crea propria retea. Iata prima lui declaratie:

"Subsemnatul Gheorghe Lazaridis, cu privire la activitatea serviciului terorist declar urmatoarele: Centrul serviciului terorist si scoala speciala de teroristi se gasesc la Moscova; acest centru este atasat pe langa partidul comunist rus si are sucursale mai mici in diferite centre mari. *In Odesa, serviciul terorist este sub conducerea lui Grinstein. Acest serviciu lucreaza in contact cu organizatia centrala de sub conducerea lui Jujnii, care conduce*

propaganda in toata peninsula balcanica, Polonia, Romania si Galitia. Toate actele de teroare savarsite in Romania sunt efectuate de serviciul lui Grinstein. Dintre actele teroriste efectuate in Romania stiu: aruncarea podului de cale ferata de langa Causani in 1920, pe la sfarsitul anului in luna octombrie-noiembrie, si alte poduri, aruncarea depozitelor militare, dintre care si cel din Iasi, si atentatul de la Senat. (s.m. P.G.)

Relativ la atentatul de la Senat, eu stiu urmatoarele: Cand eram la Odesa in luna februarie 1921, un functionar din cancelaria organizatiei centrale, dupa nume conspirativ Stepanov, mi-a declarat ca *atentatul de la Senat este facut de 3 oameni trimisi de serviciul lui Grinstein cu mari sume de bani. Cine sunt acesti 3 oameni, el nu mi-a spus. Acesti 3 oameni au stat vreo 2 luni in Bucuresti si, dupa savarsirea atentatului, au plecat inapoi la Odesa.* (s.m. P.G.)

Stiu pozitiv ca in timpul atentatului de la Senat erau la Senat si asistau in calitate de vizitatori. Seful organizatiei comuniste din Chisinau, dupa nume conspirativ Anulov, si al doilea, seful organizatiei comuniste de raion, dupa nume conspirativ Pett, sef al raionului Galati sau Bucuresti. Ei au legaturi intinse intre senatori si deputati. *Aceasta o stiu de la fostul sef, dupa nume conspirativ Mihailov, si dupa nume de familie Eslic Mihail,* (s.m. P.G.) caruia ei cu ocazia atentatului i-au facut un raport detaliat."

Agenti, curieri si case conspirative

Intr-o alta declaratie, acelasi Gheorghe Ivanovici Lazaridis ofera detalii suplimentare cu privire la modul de organizare al retelelor de spionaj si terorism controlate de la Odesa:

"Constructia organizatiei este urmatoarea: Romania, Bulgaria si celelalte tari sunt divizate in organizatii separate si care nu sunt in legatura intre ele; fiecare are legaturi separate cu Odesa prin trecere si punct. Aceste organizatii sunt astfel divizate ca in raionul fiecareia sa intre o unitate de armata mare, de exemplu divizie, si astfel dislocata ca in domeniul economic sa fie cat posibil perfecta. Ca sef de organizatie este numit cel care cunoaste bine conditiile geografice ale raionului. Lui foarte rar i se da oameni, intrucat el trebuie sa-si recruteze agentii din oameni localnici, din toate clasele societatii, atat din societatea inalta cat si din clasa de jos. Modul de recrutare intotdeauna este lasat la aprecierea sefului de organizatie. Apoi, aceasta organizatie se divizeaza in puncte importante atat in domeniul militar, cat si in domeniul economic, financiar si politic. Agentul unei organizatii nu trebuie sa stie pe agentul aceleiasi organizatii. Legatura intre agent si sef se face prin curier. Seful organizatiei are case conspirative secrete, una sau mai multe, pentru primirea agentilor si trimiterea curierilor. Prin aceiasi curieri, seful organizatiei trimite agentilor instructiuni si bani. (...) Dupa ce primeste informatii de la toti agentii, seful organizatiei centralizeaza aceste informatii si face un raport general sefului de la Odesa, prin cifrul secret."

Punctele de transmisiune si trecerile lor

Gheorghe Ivanovici Lazaridis dezvaluie existenta unei vaste retele de spionaj bolsevic in partea de rasarit a Romaniei:

"Pentru trecerea agentilor si curierilor, intregul raion al Nistrului este divizat in puncte de transmisiune. Punctul 1 de transmisiune ocupa raionul de la Ovidiopol pana la Tiraspol; cancelaria punctului este in satul Troitcoia si cand eu plecam de la Troitcoia, seful punctului a spus ca are ordin sa mute biroul in satul Gradinita sau Zelita. Punctul 1 are patru treceri: 1. satul

Crocmaza, 2. in satul Olanesti, 3. in satul Roscaia si 4. In Copca (Slobozia). Sef al punctului 1 de transmisiune este Pobolsc Petre, conspirativ Maximov.Punctul al 2-lea de transmisiune ocupa raionul de la Tiraspol pana la Dubasari. Locul si numarul trecerilor nu le stiu; stiu numai atat, ca este cel mai mare punct. Prin punctul al II-lea, organizatia de la Chisinau are legaturi cu Odesa. Trecerea sa se afla in raionul Grigoropol-Dubasari, biroul punctului 2 de transmisiuni este in Tiraspol, sef al punctului este Botev, nume conspirativ (inainte avea nume conspirativ Lapin). Raioanele ocupate de punctele 3, 4 si 5 de transmisiune si numele sefilor raioanelor nu le stiu, pentru ca niciodata nu am fost acolo.Stiu ca biroul punctului 3 este la Iampoli, biroul punctului 4 este la Moghilew-Podolsk si biroul punctului 5 este in Kaz-Podolsk. Prin punctul 5 de transmisiune asemenea se trimit agenti prin frontiera de uscat in Polonia. Sef al punctului 5 de transmisiune este Crivolenko, conspirativ Malcicov. Scopul punctului este de a intretine legatura cu agentii si sefii de organizatie din strainatate si procurarea presei straine. Organizarea punctelor de transmisiune este urmatoarea: un sef al punctului, un secretar care lucreaza in birou, un ajutor care conduce toate trecerile punctului. Un punct are 3-4, pana la 5 treceri, in raport cu raionul ocupat de punct. Punctul are la fiecare trecere cate 4-5 barcagii de trecere si un barcagiu-sef."

Moduri de operare

In declaratia sa, Gheorghe Lazaridis a furnizat detalii importante si cu privire la modul de infiltrare si operare al retelelor spionajului bolsevic:

"Trecerea se face astfel: spre seara, seful de trecere cu oamenii care trec, agentul si conducatorul merg spre Nistru si asteapta pana la orele 10-11-12 noaptea, trag barca spre mal si, cand patrula romaneasca trece, se imbarca doi barcagii de trecere, conducatorul si agentul, si incet se apropie de malul romanesc. In acel timp, ceilalti doi barcagii raman pe malul bolsevic, gata inarmati. Conducatorul inarmat se da jos din barca cu agentul si barca se intoarce inapoi pe malul rus. Conducatorul si agentul cu precautiune merg pe drumuri netrecatoare la casa conspirativa de pe partea (teritoriul) Basarabiei, lasa pe agent acolo si singur pe aceeasi cale se intoarce inapoi. Agentul ramane in casa conspirativa pana dimineata si, cand incepe sa se faca ziua, pleaca cu caruta proprietarului casei conspirative spre statia apropiata a caii ferate sau oras. Caruta se intoarce inapoi, iar agentul merge inainte pe calea ferata. (...) Legatura cu sefii organizatiilor se face prin doua mijloace:

1. Seful de organizatie trimite curier prin trecere-punct la Odesa. Caruta de la casa conspirativa a trecerei vine in ziua si locul fixat dup curier si el pe calea de mai sus pleaca la Odesa.

2. Seful de organizatie are o casa conspirativa nu departe de Nistru, la 15-25 verte, unde curierul sau, la date fuixe, trimite informatiunile sale. Si in acest timp, de la punctul de transmisiune vine curierul cu parola conventionala mai mult verbala care este conventia de seful de organizatie, ia informatiunile, lasa pentru seful de organizatie instructiunile si banii si astfel pleaca cu aceste informatii la punct. Apoi imediat se trimite un alt curier cu aceste hartii la Jujnii."

Birocratie, buget, finante

Marturisirile lui Lazaridis dezvaluie o structura clandestina extrem de sofisticata, cu ierarhii si reguli clare, ba chiar si cu un sistem birocratic pus la punct:

"Odesa cere de la seful de organizatie urmatoarele informatii despre

agentii lui: fotografia si numele adevarat, adresa exacta, profesiunea, de cine este recrutat, de cine este recomandat. Aceste informatii ne cere Odesa pentru ca, in caz de arestarea sefului de organizatie, imediat sa schimbe domiciliul tuturor agentilor, ca astfel sa evite alte arestari si a feri organizatia. Odesa cere ca in caz de arestare a sefului de organizatie imediat sa i se comunice.Pentru fiecare organizatie, Odesa aproba bugetul cheltuielilor, peste care seful de organizatie nu poate trece fara o permisiune speciala de la Odesa. Leafa agentilor este de 2000 lei lunar, pentru sef de organizatie 2500 lei lunar si curierul 2000 lei lunar. Casele conspirative se platesc cate 500 lei lunar, pentru cheltuielie de drum se fixeaza o suma anumita. Pentru primirea lefei de catre agenti, Odesa cere chitante. In unul si acelasi raion, pot fi doua sau mai multe organizatii, care nu trebuie sa stie una de alta. Astfel se fac verificarile rapoartelor. Organizatia este obligata sa faca rapoarte nu mai putin de 4 ori pe luna."

Revolutia proletara, intre politica si violenta

"Atentatul din 1920 de la Senat nu a fost un act izolat, provocat de un dezaxat, de un anarhist singuratic" - crede Stelian Tanase, care dedica acestui subiect episodul de maine al emisiunii sale de la Realitatea TV, "Bucuresti, strict secret". Stim astazi ca Max Goldstein era un terorist profesionist, aflat in slujba Kominternului. Asupra acestui fapt nu exista nici un fel de dubiu. Controversele persista, insa, in ceea ce priveste natura relatiilor dintre Goldstein si miscarea comunista din Romania. Stiau liderii stangii promoscovite de la Bucuresti despre planurile criminale finantate de Kremlin, via Odesa? Sau erau sinceri cand se jurau ca nu au nici o legatura cu actiunile violente ale lui Goldstein, insistand ca acesta nu fusese nici macar membru de partid?

Stelian Tanase este de parere ca greva generala din octombrie 1920 si atentatul de la Senat, din decembrie acelasi an, fac parte dintr-un plan in doi timpi de destabilizare a regimului de la Bucuresti. El explica: "La sfarsitul anului 1920, Kominternul era in cautarea unei "revolutii", care sa scoata Rusia din izolare. Daca privim derularea incercarilor de puci din Bavaria, Germania, Ungaria, Finlanda etc., vom observa acelasi modus operandi. Proteste, provocari, greve, atentate, grupuri clandestine, amestecul agentilor sovietici si al fidelilor locali instruiti in Rusia. Nici unul dintre aceste elemente nu lipseste la Bucuresti. Atentatul si greva generala din octombrie au fost planuite in acelasi timp, la Moscova. Sunt implicati aceiasi oameni care se regasesc in mai 1921 pe bancile congresului, votand afilierea la Komintern."

Fireşte, Evreii s-au păzit să exprime cu glas tare interesul lor de a (men)ţine “în componenţa” Rusiei Basarabia care, în un secol 1812-1918) de ocupaţie feroce, desnaţionalizatoare, căpătase statut de surogat de *eretz* a/al lor, cei fără de patrie şi unde aveau mult mai multe drepturi decât băştinaşii. Denunţau gălăgios “răpirea samavolnică de către boierii români”, “zmulgerea de la sânul Rusiei” (“sânul rus” alterna cu “pieptul ucrainean”, după balansul meteorologiei politicii kremlineze). De la inventarea “B*es*sarabiei” de către francezi în folosul ruşilor la

începutul secolului al XIX-lea, evreii s-au simţit infinit mai bine în această nouă şi meridională gubernie decât în restul Rusiei, ca să nu mai vorbim de Galiţia tradiţională din care coborîseră cu vreo 500 kilometri spre Sud. Într-atât, încât în unele texte klezmer oneste (spre deosebire de cele necinstite, obraznice de tipul David Krakauer), poate fi auzit, în idiş, refrenul: "Basarabia ţara mea" (grafiat: "B*a*sarabia", nu ruseşte: B*es*sarabia; şi "*tz*ara m*ia*"); într-atât de mai-bine, încât *pogromul* rusesc, declanşat de fiecare dată când Rusia îşi făcea semestriala criză de delirium tremens, dacă nu a fost cu totul uitat, atunci, din complexul eternei-victime-inocente-a-rusului (ah, sadomasochismul ruso-evreiesc!), a fost minimizat, minorizat, trecut pe al *n*-lea plan, după 1944 pe primul fiind avansat "masacrul făptuit de români în Basarabia, Bucovina şi Transnistria", cel care "a devansat în timp, a egalat prin cruzime Auschwitzul" - citat din Matatias Carp…

Rezumat: evreii (nu doar cei din URSS, ci şi din Polonia, Franţa, Ungaria, Anglia, Italia, Turcia, Germania, Canada, Argentina, USA) au făcut fixaţie pe *Basarabia pierdută la 1918,* ca şi cum a lor ar fi fost din moşi-strămoşi - "dinainte de Daci şi de Romani!"- vezi-i pe protocroniştii lor ; de parcă ei ar fi, tragic, abandonat-o, după lupte îndârjite, sângeroase. Nu au încetat de a activa pe toate căile, unele sinucigaşe, fiindcă în "România burgheză" care includea Basarabia peste trei sferturi dintre deţinuţii comunişti erau evrei. Grăitoare a fost şi cerinţa-condiţie insolentă, neinteligentă, provocatoare, pusă de evrei diferitelor comitete revoluţionare întrunite pe solul Basarabiei, în perioada 1917-1918 (până la 27 martie): vorbitorii să folosească în intervenţiile lor numai limba rusă!, chiar dacă toţi cei de faţă: evrei, germani, polonezi, bulgari, ucraineni, ruşi, "basarabeni" fiind, fatal, cunoşteau româna, limbă a pământului, a indigenilor.

[O explicaţie a "iubirii de Basarabia", sic! ("*Basarabia, tzara mia*") există, însă evreii nu ar recunoaşte-o pentru nimic în lume:

*Prima, cronologic: una din utopiile sioniste aşeza patria (eretz), statul, ţara, evreilor pe un teritoriu cuprinzînd: sudul Galiţiei, Maramureşul, Bucovina întreagă, nordul actualei Moldove, Basarabia (deşi, începînd din 28 iunie 1940, evreii cereau: «Vrem Moldova până la S***e***ret!») şi TransNistria (Ucraina dintre Nistru şi Bug).*

A doua - cronologic - explicaţie: începînd din 23 august 1939 - pactul Stalin-Hitler! - printre evrei a început a circula zvonul că în curând Tovarăşul lor Stalin va preface Basarabia

românească în Republică Socialistă Sovietică Evreiască.

A treia: povestesc o întâmplare:

Încă din ianuarie 1978, Noël Bernard, directorul secţiei române a Europei libere, îmi propusese o emisiune dedicată drepturilor omului. Am răspuns că accept cu plăcere dacă mă angajează în… "redacţia Basarabia"… Bernard a răspuns că gluma e bună, dar "să discutăm despre ale noastre". I-am răspuns că o redacţie Basarabia *la Europa liberă ar face parte din* **ale-noastre**, *dacă ar fi înfiinţată - uite, vorbesc cu "prietenul meu Jimmy Carter, el a mai intervenit pentru noi, pentru mine"…*

Bernard a râs, a ridicat din umeri şi a spus - păstrînd tonul de glumă - că nici chiar preşedintele Statelor Unite nu are puterea de a hotărî ceva peste capul vicepreşedintelui Comitetului pentru Europa liberă… Am întrebat cine-i Superman?

«Evreu de-al meu, basarabean de-al dumitale, un tip redutabil. Când careva de la noi l-a întrebat de ce nu se vorbeşte despre Basarabia la Europa liberă, l-a repezit, i-a spus că nu e treaba lui, Basarabia nu a fost niciodată românească şi că nici ruşii nu au dreptul la ea…».

«Nici ruşii?», am făcut eu, uluit. «Atunci cine are dreptul la Basarabia…?»

Bernard a ridicat din umeri şi a zis, agasat:

«Ei, cine!»

Plecînd, a rostit:

«Iarov - se scrie cu Y iniţial, cu dublu-vé final…».

*Mai târziu am aflat că Superman purtase, în Basarabia, alt nume, şi-l scurtase, ruseşte, însă ca american, semna: "*Yarrow*". Şi că făcea parte dintre… protocroniştii evrei, cei care susţin sus şi tare că evreii colonizaseră Dacia cu câteva secole înaintea romanilor (sic), khazarii îşi stabiliseră "vatra" taman în Basarabia de azi (sic-sic), concluzie: vatra cu pricina aparţine evreilor, nu românilor - şi nici ruşilor! - după tovarişci' Iarov, fost komisar bolşevic, devenit american cu drepturi (ceva) mai mari decât ale preşedintelui…]*

…Acestea sunt - nu-i aşa? - afirmaţii scandaloase din punctul de vedere al unor evrei. Din punctul de vedere - nu întâmplător - al acelor holocaustizatori feroci ai românilor, în chiar momentul în care ei şi neamurile lor până la a şaptea spiţă fac ce fac şi se re-stabiliesc în România şi în Basarabia. În urmă cu 200 ani năboiau din Nord, dinspre Rusia, Polonia, acum "urcă" din Israel, din Occident, din Americi, din Australia… Se spune că în ultimul deceniu au re-intrat în România ("Noul

Israel") peste un milion de evrei - adulmecînd, ce: odoarea de cadavru a unei ţări la a cărei ruină au contribuit din plin, mai ales în Noaptea Comunistă? Sau perspectiva unor bănoase afaceri, acum că am intrat în UE? Şi una şi alta, precum şi spaima de explozie a Orientului Apropiat şi de cumplita *răzbunare* a palestinienilor şi a libanezilor. Cine va trăi va afla.

… Afirmaţii scandaloase? Tot atât de scandaloase cât erau, la vremea lor, cele rezemate atât pe documente oficiale sovietice, cât şi pe propria mărturie de fost militant bolşevic aparţinînd cercetătorului Mihail Bruhis şi basarabean şi evreu şi comunist (fost membru al Comitetului Revoluţionar pentru salvarea Republicii Moldoveneşti), autor al monografiei **Rusia, România şi Basarabia - 1812, 1918, 1924, 1940**, redactată în limba rusă, publicată la Tel-Aviv în 1979, tradusă în română de I. Ţurcanu, editată la Universitas, Chişinău, în 1992.

Pe lângă *normalitatea* cu care tratează istoria, Mihail Bruhis are curajul de a produce procentaje, ba chiar *liste*! (ei, da: liste!) de evrei angajaţi în lupta pentru… salvarea Basarabiei din ghearele moşierilor, ale capitaliştilor români… În locul său un *goi* - mai ales un *goi* producător de *liste* !- ar fi fost pus la zidul Nürnbergului, pe dată condamnat pentru "propagandă rasistă *şi* (sic) antisemită".

Citate din monografia scrisă de Mihail Bruhis:

"…aceste organe [din timpul revoluţiei bolşevice] nu au fost create de moldoveni. De pildă în Comitetul Central Executiv din Basarabia, alcătuit din şase oameni, nici preşedintele (V. Lejava-Murat), nici secretarul (Alexandrovici) nu erau moldoveni; nici majoritatea membrilor (…) Şi în componenţa Comitetului Revoluţionar pentru Salvarea Republicii Moldoveneşti *din care am făcut şi eu parte* (subl. mea, nota în subsol aparţine lui M.B.) nu erau moldoveni"- (p. 89);

M. Bruhis mai explică: imbecilităţi lingvistico-politice precum: "popor /norod/ moldovenesc", "cultură moldovenească" şi mai ales monumentala idioţenie: "limbă moldovenească" au apărut în 1924, odată cu constituirea, peste Nistru, pe teritoriul Ucrainei, a R.S.S. Autonome Moldoveneşti, cea *la* care urma(u)/trebuia(u) să se "re-alipească sub steagul biruitor sovietic", nu doar Basarabia, ci şi "Moldova de peste Prut", citeşte: teritoriul dintre Prut şi Carpaţi…

Reproducînd o situaţie statistică dintr-o lucrare de istorie (sovietică), "Componenţa pe naţionalităţi a organizaţiei komsomoliste din RSSAM: 47,85% moldoveni, 27,40% evrei, 12,3% ruşi, 3,5 «alte naţionalităţi»", M. Bruhis comentează în nota din subsolul paginii 203:

"Este o metodă special inventată (…) *în scopul diminuării rolului evreilor în mişcarea comunistă a Basarabiei* (subl. în text). Deoarece astăzi (1979, nota mea, P.G.) când evreii din RSSM ca şi din întreaga Uniune Sovietică [1)] *sînt coborîţi până la starea de oameni lipsiţi de drepturi politice* [2)] nu e convenabil să se amintească faptul că *procentul participanţilor evrei în mişcarea comunistă din Basarabia depăşea cu mult procentul evreilor din efectivul general al populaţiei ţinutului*" (subl. mele, P.G.).

Bruhis reproduce după lucrări clasice sovietice "liste":

"…membrii organizaţiei ilegale comuniste din Chişinău din perioada anului 1920, arestaţi: Bogopolski Haim, Luţenko Moisei, Saevici Faibisch, Frenkel Isak, Nicolaev Pavel, Volohov Vassili, Dudinski Moisei, Pohila Fedor, Gurevici Herş Leib, Lemkovici Feiga, Feierman David, Pupko Rubin, Bogopolskaia Ana, Svetkov, Goldstein Seiman, Bakal Israil, Sielberman Iosif, Rivlin Samuel";

"…declaraţia arestaţilor învinuiţi de complot în 1919, în «procesul celor 108», semnată de următorii: N. Antoci, N. Stadzilo, A. Ostrovski, V. Slobodiniuk, X. Hendler, A. Upcer, R. Goldenstern, I. Friedman, Suris, N. Fleischer, N. Bercovici, R. Kogan, N. Muraviev, O. Timoşenko, G. Meidman, I. Petrov, E. Kojuharenko, N. Bronfman, Abramov, E. Suhov, B. Şut, K. Iordanov, G. Hendler, D. Senikliu, A. Bugodji, M. Koftear, A. Bercovici".

"…o simplă enumerare a activiştilor mişcării comuniste din Basarabia, în perioada anilor 20 (…): S. Bubnovski, B. Abness, M. Meiersohn, K. Galiţki, B. Borisov, I. Krivorukov, M. Bubnovski, Krivenko, A. Rubinstein, M. Wainberg, P. Tkacenko, P. Lerner, P. Grinspun, M. Rabinovici, Volînski, M. Serebrier, R. Bubnovskaia, M. Feidman, I. Badeev, G. Belinskaia, T. Şenker, M. Ehrlich, S. Blanck, V. Holostenko, T. Mirskaia, R. Fichman, N. Vakulin, N. Poch, I. Peceniuk, M. Krasnoianov, I. Ciumak, Goldenstein, M. S. Sohein, A. Dobroceaiev, B. Naumov (Kilimnik), (Abekov), Heisiner, Zahlkind, A. Podolskaia (Tarasova), A. Barski, M. Bociacer, L. Kaceanovski, Kimberg, (Kurnosov), D. Kauşanski, O. Grinspun, M. Taliskaia, N. Bogopalski, M. Dubinski, I. Reidman, B. Iţikovici, D. Roitman, S. Schito, S. Goldenstein, S. Levensohn, Buzinovski, O. Volkova, J. Kipperwasser, R. Schutt, L. Roitman, R. Elbert, R. Grinspun".

Analizînd situaţia dintre 1920-1940, Bruhis scrie:

"Completîndu-şi efectivele în principal cu oameni din rândurile (…) populaţiei nemoldoveneşti, comuniştii Basarabeni

(…) acţionau împotriva autorităţilor [româneşti] în condiţii grele pentru ei, în munca ilegalistă, chemînd populaţia să se ridice (…) împotriva regimului, pentru alipirea Basarabiei la Rusia. Pentru că scopul principal urmărit de comuniştii basarabeni era zmulgerea ţinutului [Basarabia] de la România şi alipirea la Uniunea Sovietică, aceştia nu se bucurau de simpatie în rândurile păturilor largi ale populaţiei moldoveneşti şi nici nu erau susţinute de aceste mase".

Iată încă un motiv al "neaderării maselor":

"…prin alipirea teritoriului la România, moldovenii, din poziţia unei naţionalităţi oprimate în componenţa Rusiei au devenit reprezentanţi ai naţiunii dominante (…) Toate legile şi măsurile reacţionare luate în detrimentul drepturilor minorităţilor naţionale din România regală, ca «legea pentru apărarea muncii naţionale»; «numerus clausus», «numerus-valachicus» ş.a. nu lezau interesele moldovenilor basarabeni, **dimpotrivă** (subl.mea) îi aşeza în condiţii mai avantajoase comparativ cu alte naţionalităţi şi creau pentru ei o situaţie privilegiată în cadrul statului".[3)]

În acelaşi timp (1917-1940), dincolo de Nistru, în Uniunea Sovietică se petreceau evenimente mult mai tragice decât în Basarabia, fostă gubernie rusească devenită provincie a României.

Apelăm - urmînd exemplul lui Mihail Bruhis - la fragmente de liste de "komisari" de toate gradele şi funcţiile (scrierea numelor este şovăitoare: iniţial au fost grafiate în rusă, apoi "echivalate" în franceză):

Marc Natanson, P.B. Axelrod, Grigore Gurevici, Semion Lurie ("Larin"), Leizer şi Nahman Loewenthal, surorile Kaminer, Leon Deutsch, Aptekelman, Parvus, G.T. Landau, V.S. Mandel, F.A. Stepun, Martov, Trotski, Grigori Gherşuni, Mihail şi Abram Goetz, Dora Briliant, L. Zilberg, Azef, M. Trilisser, Al. Gue, Pinkhous (Piotr) Rotenberg, Iakov Novomirski, Leon Ciornîi, I. Grosman-Roşcin, M. Winaver, L. Bramson, Zorin (Blumstein), Feierman; Sokolnicikov, Dridzo-Lozovski, Oskar Rivkin, Lazăr Şaţkin, Glazman, Sermuk, Dreiţer, Efrem Slianski, Rozalia Zalkind-Zemliaşka, V. Iudovski, I. Gamarnik, Lazăr Kaganovici, Arkadi Rozengolţ, S. Nakimson, S. Zwilling, Zorah Grinberg, Evghenia Kogan, Semion Jukovski, Abram şi Grigore Bielenki, Samuel Filler, Isaak Koltun, Moisei Frumkin, I. Rafailov, A. Ghinţburg, Iakov Brandenburgski-Goldzinski, Isaac Zelenski, Semion Voskov, Grigore Zusmanovici, Miron Vladimirov-Seinfinkel, V. Volodarski, M. Uriţki, I. Larin, Benedict şi Iakov Sverdlov, Moise Haritonov, Simion Diamantstein, G.

Melnicianski, Friman, A. Minkin-Menson, Gomberg-Zorin, Iakob Fişman, Semion Kogan-Semkov, Tobinson-Staşevski, A. Halpern, Efim Iarciuk, Vsevolod Volin-Eichenbaum, A.N. Mandelstam ("Liadov"), I.D. Iusefovici, A. Mikelson, Naum Glasburg, Gr. Zinoviev, Kamenev, Mosei Kalmanovici, Piatniţki (Iosif Tarhis), Isac Kizelştein, Lev Mihailovici (Elinson), A. Taratut (Aron Tufelevici), Spitzberg, Gubelman-Iaroslavsk, Solomon Slepak, Boris Maghidov, Abram Deborin, Iakov Lifşiţ, Al. Goikbarg, Lazar Kogan, Ilia Kit-Vitenko, Slianski, Josef Furman, A. Rosenholţ, J. Drobkin-Gusev, D. Vaiman, L. Glezarov, Pecerski, G. Bitker, Bela Kun, Hodorovski, M. Lakevici, V. Lazarevici, N. Zorkin, I. Iakir, T. Hvestin, Israel Razgun, Boris Goldenberg, Modest Rubinstein, Boris Ippo, Mihail Landa(u), Lev Berlin, Boris Skundin, Moise Vinniţki ("Japonezul"), Rebeca Plastinina, Nadejda Ostrovskaia, Cecilia Zelikson-Bobrovskaia, Evghenia Main-Bosch, Elena Maiş-Rozmirovici, I.I. Minţ, A. Shilman, Isac Grinsberg, S. Turovski, J. Rubinov, Leon Kraini, Ben. Gherson, Israel Leplevski, Zinovi Katznelson, Samuel Moghilevski, Lev Levin-Belski, Nahum (Leonid) Etington, Isac (Simion) Schwartz, Matvei şi Boris Berman, Boris Poser, Iacob Agranov, Iacob Blumkin, P. Raivid, Eidman, A. Schlichter, Gopner, Levin, J. Goldin, Raihman, N. Margolin, Kreitzberg, Lev Mayer, Leonid Vul, Semion Ghendin, Karl Pauker, Evsei Schirwindt, Gr. Heifetz, Stromin-Stoiev, Fraţii Nehamkin, Boris Stein, Litvinov, Gruzenberg-Borodin, Abram Hasis, Lev Mehlis, Moise Rukimovici, Iacob Iakovlev-Epstein, Henrik Iagoda, V. G. Feighin, M.M. Wolf, G.G. Roşal, M.G. Ghercikov, M. Kalmanovici, M. Kolţov-Friedland, M. Litvin, Isac Şapiro, Kaplan, Simion Firin, Iacov Rappoport, Naftali Frenkel, Wolf, Boscher, L. Berenson, A. Dofman, Injir, Loioveţki, Kagner, Anghert, Iacov Moroz, Şeiman, Graci, Arm…

O reluare a câtorva dintre bestiile cekiste:

31.12.2007 IL Y A 90 ANS, ON PROMETTAIT (DEJA) DES LENDEMAINS RADIEUX… (32)

ROSALIA ZALKIND, dite ROSALIA **ZEMLIACHKA**

Sous ce doux prénom de Rosalia se cache une véritable harpie bolchevique qui n'avait strictement rien à envier à ses homologues masculins et qui saura démontrer l'étendue de ses talents durant la Grande Terreur.

Rosalia Zalkind naît en 1876 dans une famille de commerçants juifs de Kiev, en Ukraine. Elle y fréquente l'université et s'initie rapidement, au contact de ses frères, aux idées révolutionnaires. Elle est d'abord membre de la Narodnaya Volya (la Volonté du Peuple), mais se tourne vers le marxisme dès 1896. Elle n'a que vingt ans et déjà quelques séjours en prison derrière elle.

Parmi ses amis se trouve un certain Léon Trotski qui lui fait rencontrer Lénine en 1903 - l'année où les bolcheviques se séparent des mencheviques - et l'introduit au comité du parti de Saint-Pétersbourg. Sous le nom de guerre désormais de Zemliachka, elle participe avec ardeur à la révolution de 1905, qui échoue. Elle fera le coup de feu sur les barricades et découvrira à cette occasion que la violence, ça lui plaît. En février 1917, elle participe à nouveau à la révolution en sa qualité de secrétaire du comité des bolcheviques de Moscou. En 1918, elle est volontaire pour monter au front contre les « blancs ». La voilà donc enrôlée dans l'Armée Rouge, qui ne recrutait pas spécialement les femmes, mais ne refusait pas celles qui se présentaient. Elle est désormais à son affaire, nommée officier politique en chef de la 8ème armée en Ukraine. Que s'y passe-t-il ? Difficile de le savoir vraiment. Toujours est-il qu'elle est déplacée en avril 1919, après que le moral de la 8ème armée soit tombé bien bas. Elle est à présent affectée à la 13ème armée où elle fait un esclandre mémorable dès son arrivée.

Elle *va être chargée de « nettoyer » la Crimée en 1920 après la défaite des blancs et pour ce faire, prendra la relève de Bela Kun qui avait lui-même opéré dans la même région l'année précédente. Zemliachka va procéder à des massacres de masse de tous les « ennemis du peuple »* qui auront le malheur de tomber entre ses mains et sera récompensée des éminents services ainsi rendus à la révolution par l'Ordre du Drapeau Rouge, qui lui sera décerné en 1922.

Après la guerre civile, elle est en poste dans l'Oural, mais surveille de près l'ascension de Staline qu'elle seconde de son mieux dans des postes liés à la « sécurité » et à la discipline du parti. Travaillant étroitement avec le NKVD, elle traversera toutes les purges sans y laisser la moindre plume, recevant même en 1936, pour son zèle militant, la plus haute distinction d'URSS, à savoir l'Ordre de Lénine. L'année suivante, en 1937, elle est admise au Soviet Suprême.

Et ce n'est pas fini. Cette bolchevique de la première heure, amie de Trotski et de Lénine, sera nommée commissaire du peuple à l'économie en 1939 ! Devenant ainsi la femme la plus haut placée d'Union soviétique. Durant la guerre, elle reviendra à ses premières amours - militaires - aidant à organiser la défense de Moscou.

Elle mourra en 1947, toujours aussi stalinolâtre, et en sera bien récompensée. Ses cendres sont en effet enterrées dans la nécropole du Mur du Kremlin. Un honneur réservé aux meilleurs.

(31) FANNY KAPLAN

De prime abord, question caractère, elle me fait assez penser à Charlotte Corday. Sauf qu'elle rata son coup. Et que Charlotte avait véritablement agi seule, elle… Que se serait-il passé si ce jour-là, Lénine avait été abattu ? Bah, tant d'autres se bousculaient pour le remplacer que vraisemblablement, le cours de la révolution n'en eût pas été dévié pour autant …

Une certaine aura de mystère entoure Fanya, ou **Dora, Kaplan**. Elle naît en 1883 dans une famille juive pauvre comptant sept enfants. Cette pauvreté n'empêchera pourtant pas ses parents d'émigrer plus tard vers les Etats-Unis. Sans doute grâce à certaines relations de leur fille … Mais n'anticipons pas. Elle milite très jeune au parti socialiste-révolutionnaire. En 1906, elle se fait arrêter à Kiev pour une affaire de bombe ayant explosé au mauvais moment. Premier ratage. Elle est condamnée aux travaux forcés en Sibérie et y perdra en partie la vue. Elle a déjà purgé 11 ans de peine lorsque la révolution de février 1917 éclate et lui rend la liberté. Tout le reste de sa courte vie sera désormais empoisonné de violents maux de tête et de problèmes de vue.

On a vu que les bolcheviques et les socialistes-révolutionnaires s'opposaient notamment sur le traité de Brest-Litovsk qui avait mis fin au conflit avec l'Allemagne. Ainsi qu'en raison de luttes de pouvoir, que chacun voulait garder

pour soi. Les bolcheviques comptaient leurs soutiens les plus sûrs dans les soviets tandis que leurs concurrents avaient fait élire l'Assemblée Constituante qu'ils présidaient et que les bolcheviques firent dissoudre en janvier 1918, voulant rester seuls maîtres à bord.

C'est dans ce contexte de lutte ouverte que la socialiste-révolutionnaire Fanny Kaplan décida d'éliminer Lénine. Telle fut du moins la présentation officielle de l'histoire.

Le jour fixé était le 30 août 1918. Lénine devait parler dans une usine de Moscou. Lorsqu'il en sortit, elle l'attendait, l'interpella et tira à trois reprises. Hélas, elle n'y voyait pas très bien et n'en fit pas un cadavre. Seulement un blessé, assez sérieusement atteint à l'épaule et au poumon. Il fut transporté au Kremlin dont il refusa de sortir pour aller à l'hôpital se faire soigner tant il craignait un nouvel attentat. Il survivra cependant quoique sans avoir jamais réellement récupéré de ses blessures.

Fanny Kaplan fut conduite dans les locaux de la tchéka - alors dirigée par Félix Dzerjinski - et interrogée. Elle déclara ceci: "Je m'appelle Fanny Kaplan. J'ai tiré sur Lénine aujourd'hui. J'ai agi seule. Je ne dirai pas d'où provient le revolver. Je ne donnerai aucun détail. J'étais résolue à tuer Lénine depuis longtemps. Je le considère comme un traître à la Révolution. J'ai été exilée à Akatui pour avoir participé à la tentative d'assassinat du tsar à Kiev. J'y ai passé onze ans de travaux forcés. J'ai été libérée après la Révolution. J'étais en faveur de l'Assemblée Constituante et je le suis toujours."

Elle ne dira rien de plus et refusera de dévoiler les noms de complices éventuels. *Elle sera exécutée le 3 septembre 1918, sans jugement. Son exécution avait été organisée par Yakov Sverdlov, celui-là même qui avait orchestré celle du tsar et de sa famille peu de temps auparavant, en juillet 1918.* Il demandera expressément à ce qu'il ne reste rien d'elle.

Le même jour, un autre attentat avait tué Moisei Uritsky, commissaire du peuple aux affaires intérieures et chef de la tchéka de Petrograd. Ces deux événements eurent pour effet de déclencher la première vague de terreur rouge. L'occasion était trop belle de se débarrasser de tous les gêneurs au nom du sacro-saint intérêt supérieur de la révolution.

Mais l'histoire est sans doute plus complexe qu'il n'y paraît à première vue. Et il est bien possible que ces deux attentats aient fait partie d'un complot des Anglais visant à décapiter la révolution bolchevique. Un personnage très curieux, du nom de *Sigmund Rosenblum, alias Sidney Reilly,* y jouera un rôle non moins étonnant et important. Nous aurons l'occasion de reparler de ce client très particulier. Le revolver utilisé par Fanny Kaplan lui avait été fourni par Boris Savinkov, qui avait dirigé la section terroriste du parti socialiste-révolutionnaire. Il sera ensuite espion au service de l'Intelligence Service britannique. Arrêté en URSS en 1924, il reconnaîtra alors avoir fomenté l'attentat contre Lénine par l'intermédiaire de Fanny Kaplan. Il se serait suicidé dans la prison de la Loubianka.

Etant donné toutes ces accointances bien mystérieuses, on peut comprendre que l'on ait fait partir la famille de Fanny Kaplan vers des cieux plus tranquilles. Et plus discrets.

(30) GESYA GELFMAN

Plus encore que dans le cas de Rosa la Rouge, nous sommes là dans la génération des "précurseurs", de ceux qui ont pavé la voie aux bolcheviques arrivés ensuite dans la foulée, de ceux qui ont essuyé les plâtres pour eux. Cette génération comporte également un certain nombre de clients intéressants qui généralement ne vivaient pas vieux ….

Gesya Gelfman passera à la postérité pour avoir participé à l'assassinat du

tsar Alexandre II. Elle naît en 1852 dans une famille juive établie à Mozyr, en Biélorussie, où vivait une importante communauté. Afin d'échapper à un mariage forcé, dit-on, elle s'enfuira de chez elle vers l'âge de dix-sept ans.

Elle se rend à Kiev, la capitale de l'Ukraine, où elle entreprend des études de sage-femme. Ce qui ne l'empêche pas, parallèlement, d'être membre de plusieurs mouvements révolutionnaires. Elle est arrêtée une première fois en 1875 pour distribution de littérature illégale et condamnée à deux ans d'emprisonnement. En 1879, elle est envoyée en exil en Sibérie, mais s'en échappe et la même année rejoint, à Saint-Pétersbourg, la Narodnaya Volya qui vient de se créer.

La Narodnaya Volya (La Volonté du Peuple) était un mouvement révolutionnaire clairement terroriste qui s'opposait à d'autres groupes moins extrémistes. Plus tard, au début du XXe siècle, la Narodnaya Volya deviendra le parti socialiste-révolutionnaire dont nous avons parlé à diverses reprises. Avec la N.V., la terreur va désormais être adoptée comme méthode de combat. Et quel symbole plus fort que de s'attaquer au c?ur même du pouvoir : le tsar.

Alexandre II, qui avait pourtant introduit quelques mesures « libérales » comme l'abolition du servage, sera visé par les terroristes à plusieurs reprises, attentats qui tous échouèrent. C'est finalement la 7e tentative qui sera la bonne, en mars 1881. Les narodniki réussirent certes à tuer le tsar mais pourtant, d'une certaine façon, ils échouèrent. Ils avaient escompté que ce choc serait de nature à ébranler le peuple et le conduirait à se soulever. Or, rien ne bougea. Les temps n'étaient pas mûrs. D'autres allaient tirer les marrons d'un feu qui ne brûlait pas encore suffisamment. Et surtout, ils étaient très isolés alors que d'autres, là encore, allaient bénéficier d'innombrables complicités et d'aides diverses.

Pratiquement tous les conjurés furent arrêtés et exécutés. Un seul, Emelianov, parvint à s'enfuir à l'étranger. Gesya Elfman vivait alors avec un collègue révolutionnaire, Nikolai Sablin, qui se suicida lorsque la police vint l'arrêter.

Geysa Gelfman était enceinte à ce moment-là. Elle ne fut donc pas pendue comme les autres, mais condamnée aux travaux forcés à perpétuité, appelés katorga, dans la lointaine Sibérie. Cette « clémence » nous informe Wikipédia, aurait été due à une campagne de presse menée de l'étranger.On peut cependant s'interroger sur les limites de cette « clémence » qui apparut peut-être à l'époque comme une victoire et qui engendra de grandes souffrances. Car lorsque l'enfant naquit – une fille – elle lui fut retirée et placée dans un orphelinat où elle ne vivra guère. Geysa Gelfman la suivra de peu, mourant apparemment d'une péritonite, ou folle disent certains, le 12 octobre 1882.

A la suite de l'assassinat du tsar, de violents pogroms secouèrent la Russie et la répression anti-révolutionnaire se fit plus dure. Tous les ingrédients commençaient à s'assembler pour faire monter la pression jusqu'à l'explosion finale.

(29)

Faisant un récapitulatif des révolutionnaires évoqués jusqu'à présent, je m'aperçois que sur une petite trentaine de noms, n'apparaissent que … deux femmes : l'espionne Zarubina et la communiste roumaine Ana Pauker. Serait-ce que les femmes n'avaient pas, elles aussi, l'ardent désir de participer activement à l'avènement du grand soir ? Ce serait bien mal les juger. Aussi, nous allons en évoquer quelques-unes, afin de vous prouver que leur soif de renverser l'ordre établi ne le cédait en rien à celle de leurs compagnons.

J'en profite pour indiquer – mais vous l'aurez remarqué – que je choisis mes « victimes » au gré de l'inspiration. Faire un plan établi, les enfermer trop rigidement dans des catégories fixes m'ennuie, finalement. Je trouve que c'est plus intéressant de circuler à travers les secteurs d'activités, voire les pays. De toute façon, ils n'échapperont pas …

ROSA LUXEMBURG, dite ROSA LA ROUGE

Si quelqu'un a eu véritablement la fibre révolutionnaire, c'est bien elle. Qui l'a poussée à ne jamais transiger avec ses convictions et à ne pas ménager ses critiques à l'égard de ses collègues révolutionnaires, quels qu'ils soient. S'inquiétant du chemin suivi par les bolcheviques, elle écrira notamment ceci peu de temps après la révolution d'Octobre : "La liberté seulement pour les partisans du gouvernement, pour les membres d'un parti, aussi nombreux soient-ils, ce n'est pas la liberté. La liberté, c'est toujours la liberté de celui qui pense autrement." [...] "La tâche historique qui incombe au prolétariat, une fois au pouvoir, c'est de créer, à la place de la démocratie bourgeoise, la démocratie socialiste, et non pas de supprimer toute démocratie." Allez, pour avoir écrit – et pensé – cela, il lui sera beaucoup pardonné.

Elle naît en 1870 ou 1871 dans une famille de commerçants juifs polonais et n'a pas dix-huit ans qu'elle est déjà obligée de fuir en Suisse en raison de ses activités politiques. Elle s'est en effet engagée au parti socialiste révolutionnaire polonais Proletaryat où elle manifeste un activisme débordant.

Installée à Zurich, elle reprend des études d'économie politique et s'engage dans diverses activités annexes, comme le lancement d'un journal, La cause ouvrière, en 1893, ou encore celui d'un parti, le SDKP – parti social-démocrate du Royaume de Pologne – en 1894, avec Leo Jogiches, qui restera un compagnon de toute sa vie.

En 1898, elle contracte un mariage blanc avec Gustav Lübeck afin de devenir citoyenne allemande et milite avec ardeur dans les rangs du SPD (parti social-démocrate). Dès cette période, elle s'illustre par des débats théoriques très poussés avec les différentes factions, branches, mouvements existant au sein du marxisme. Je me garderai bien d'entrer dans les détails, il y faudrait plus qu'un article. Mais vous l'aurez compris, c'est une théoricienne brillante et passionnée, bien que souvent moquée par ses distingués confrères qui lui reprochent, étant femme, de se mêler de débats hors de sa (faible) portée.

Ce qui ne l'empêche nullement de poursuivre avec opiniâtreté sa route. Pour gagner sa vie, elle est journaliste, traductrice, car elle parle polonais, russe, allemand, français et yiddish, voire enseignante à l'école des cadres du SPD.

Eclate la révolution de 1905 en Russie. Rosa Luxemburg se précipite en Pologne où elle espère l'embrasement. Mais, fausse alerte, le soufflé retombe et elle est arrêtée. Elle manquera de peu d'être exécutée. Cette fois, elle sera simplement assignée à résidence en Finlande.

Elle n'y reste pas longtemps puisqu'on la retrouve en Allemagne en 1906. A partir de cette date et jusqu'à la guerre de 1914, elle va traverser une sorte de désert où elle se trouve marginalisée dans son propre parti qui est contaminé – de son point de vue – par le nationalisme et le militarisme ambiants et qui finira par voter les crédits de guerre en 1914.

Pacifiste, elle va s'opposer avec Karl Liebknecht à ce qu'elle considère comme une dérive. Elle appelle au refus d'obéir aux ordres de conscription, ce qui lui vaudra d'être emprisonnée. Exclue du SPD, elle crée le 1er janvier 1916 la Ligue Spartacus avec Liebknecht, Clara Zetkin et Franz Mehring. Elle est à nouveau emprisonnée peu après.

En novembre 1918, c'est la révolution en Allemagne. Rosa Luxemburg est libérée et en profite immédiatement pour réorganiser la Ligue Spartacus, qui deviendra plus tard le parti communiste allemand. Elle en rédige le programme, en définit la stratégie et en anime le journal, Die Rote Fahne (Le Drapeau Rouge).

Entre-temps s'est bien sûr produite la révolution de 1917, dont elle ne tarde pas à dénoncer la dérive totalitaire, notamment dans un ouvrage publié en 1918, La révolution russe. Mais elle ne saura jamais à quel point elle avait eu raison – sur ce point. L'insurrection spartakiste est déclenchée le 5 janvier 1919 à Berlin.

Elle échoue et est réprimée dans le sang par les sociaux-démocrates au pouvoir, ses anciens compagnons, qui se débarrasseront à cette occasion de cette aile gauche encombrante. Rosa Luxemburg et Karl Liebknecht sont tous les deux arrêtés et assassinés le 15 janvier 1919.

(28)

Tous les hommes, ou femmes, dont il est question ici, quel que soit le poste occupé, ont été complices du régime qu'ils ont créé et servi. Les malheurs qui ont pu leur arriver suite à la prise de pouvoir de Staline furent occasionnés, non par une dénonciation des crimes du régime survenus DES LE DEBUT, mais uniquement par des luttes intestines de pouvoir.

IAN FRIDRIKHOROVICH, dit MARTYN IVANOVICH **LATSIS**

Il est très difficile de trouver des données concernant ce personnage qui occupa pourtant un rang élevé à la tchéka dès sa création en décembre 1917. C'est finalement sur un site russe que j'ai trouvé ses dates de naissance et de décès, ainsi que son nom véritable.

Martyn Latsis, son pseudonyme, est né en 1888 dans une famille juive de Lettonie. Il va suivre le parcours classique puisqu'il adhère tout jeune au parti socialiste-révolutionnaire. Très actif lors de la révolution de 1917, il fait partie, avec Dzerjinski, le futur patron de la tchéka, du comité révolutionnaire de Petrograd. C'est dans ce noyau dur que Dzerjinski va recruter les cadres de la future police secrète et Latsis sera son adjoint.

Bien que l'on connaisse peu de chose sur lui, on peut supposer qu'il avait fait des études car apparemment il aimait écrire. Il publiera en effet en 1920 à Moscou un livre intitulé Dva goda borby na vnutrennom fronte (Deux ans de lutte sur le front intérieur), dans lequel il relate sa vision de la guerre civile.

En tout cas, dans ses fonctions de dirigeant de la tchéka, il aura l'occasion de s'exprimer à maintes reprises et il dira alors des choses fort instructives:

Dans les Izvestia du 23 août 1918 – alors que la première vague de la terreur rouge bat son plein: « La guerre civile ne connaît pas de lois écrites. La guerre capitaliste a ses lois écrites (…) mais la guerre civile a ses propres lois (…) Il faut non seulement détruire les forces actives de l'ennemi mais démontrer que quiconque lèvera l'épée contre l'ordre de classe existant périra par l'épée. Telles sont les règles que la bourgeoisie a toujours observées dans les guerres civiles qu'elle a menées contre le prolétariat (…) Nous n'avons pas encore suffisamment assimilé ces règles. On tue les nôtres par centaines et par milliers. Nous exécutons les leurs un par un, après de longues délibérations devant des commissions et des tribunaux. Dans la guerre civile, il n'y a pas de tribunaux pour l'ennemi. C'est une lutte à mort. Si tu ne tues pas, tu seras tué. Alors tue si tu ne veux pas être tué ! ».

Ces accents meurtriers étaient destinés à réveiller l'instinct de revanche dans les masses populaires. Ce qui va marcher au-delà de toute espérance. Ainsi encouragées par le pouvoir, les tchékas locales, qui constituaient l'occasion rêvée de régler tous les comptes en retard, vont se mettre à pulluler. A telle enseigne que les bolcheviques auront du mal par la suite à remettre de l'ordre et à faire rentrer tout ce beau monde dans le cadre d'une tchéka unifiée et disciplinée.

Le 1er novembre 1918, Latsis fournit à ses sbires les instructions suivantes pour la conduite de leurs « enquêtes » : « *Nous ne faisons pas la guerre contre des individus en particulier. Nous exterminons la bourgeoisie comme classe. Ne cherchez pas dans l'enquête des documents et des preuves de ce que l'accusé a fait, en actes ou en paroles, contre l'autorité soviétique. La première question que vous devez lui poser, c'est à quelle classe il appartient, quelles sont son origine, son éducation, son instruction, sa profession* ».

Dans son livre, il prétendra qu'au cours du second semestre 1918, la tchéka avait exécuté 4500 personnes, précisant même : « Si l'on peut accuser la tchéka de quelque chose, ce n'est pas d'excès de zèle dans les exécutions mais d'insuffisance dans l'application des mesures suprêmes de châtiment. Une main de fer diminue toujours la quantité de victimes ».

Des études ultérieures ont fait apparaître la nette sous-évaluation de ce chiffre. Le nombre des victimes de la tchéka pour le seul automne 1918 tourne plutôt autour de 10 à 15 000.

Nous retrouvons *Latsis chef de la tchéka d'Ukraine en 1920. C'est la période de la décosaquisation. Des familles entières, voire des voisins, seront enfermés dans de véritables camps de la mort.* Latsis notera à ce propos dans un rapport: « Rassemblés dans un camp près de Maikop, les otages – des femmes, des enfants et des vieillards – survivent dans des conditions effrayantes, dans la boue et le froid d'octobre (…) Ils meurent comme des mouches (…) Les femmes sont prêtes à tout pour échapper à la mort. Les soldats qui gardent le camp en profitent pour faire commerce de ces femmes ».

On peut supposer qu'il poursuivra dans les rangs de la tchéka une carrière aussi prometteuse.

D'après le site russe, il meurt en 1938. Il avait donc cinquante ans. Etant donné cette date fatidique, on peut supposer sans trop risquer de se tromper qu'il ne s'est pas fait écraser par un autobus. Mais bien plutôt par une machinerie autrement plus puissante qui portait le nom évocateur de « grande purge ».

Source des citations: Le livre noir du communisme - ouvrage collectif

(27)

Tous les hommes, ou femmes, dont il est question ici, quel que soit le poste occupé, ont été complices du régime qu'ils ont créé et servi. Les malheurs qui ont pu leur arriver suite à la prise de pouvoir de Staline furent occasionnés, non par une dénonciation des crimes du régime survenus DES LE DEBUT, mais uniquement par des luttes intestines de pouvoir.

ISAÏ DAVIDOVITCH **BERG**

Je me sens quelque peu frustrée d'avoir si peu d'informations sur ce personnage. Là encore, nous devons à Soljenitsyne d'avoir soulevé le coin d'un voile épais cachant ce qui n'était pas censé être exposé aux regards.

Isai Davidovitch Berg est un rouage du système bolchevique comme il y en eut des milliers. Il n'a dû sa – relative – célébrité qu'à son esprit ingénieux qui va s'exercer, hélas pour lui, sur un sujet aujourd'hui des plus sensibles.

Voilà un homme qui s'est retrouvé, dans les années trente, chef du service économique du NKVD pour la région de Moscou. Un poste de responsabilité, certes, mais pas le sommet de l'échelle. Chargé comme il l'était des problèmes économiques, il devait donc veiller à dépenser et faire dépenser le moins d'argent possible. C'est logique.

Nous sommes en 1937, période de grandes purges, lorsque les exécutions, dans le secteur de Moscou, prennent une ampleur telle que nos braves fonctionnaires ont du mal à suivre. Tous ces ennemis du peuple à fusiller en même temps ! Sans compter toutes les munitions nécessaires pour leur tirer une balle dans la nuque, ça finit par coûter cher ! Et le temps que ça prend pour les assassiner un par un !

C'est là que va intervenir la cervelle ingénieuse de notre bonhomme. Il va inventer un moyen moins onéreux de procéder. Un moyen simple, mais encore fallait-il y penser : le camion dont les gaz d'échappement sont orientés vers l'intérieur. Cette invention sera appelée en russe dushegubka, ou «chambre à gaz ambulante».

La procédure était effectivement très simple : les « patients » étaient entassés dans un camion hermétiquement clos renvoyant les gaz d'échappement vers l'intérieur, et c'était parti pour une longue promenade autour de Moscou. A l'arrivée, – ô miracle de la technique - ne restaient plus que des cadavres qui étaient immédiatement escamotés dans un coin discret. Voilà, ce n'était pas plus compliqué que ça. Et relativement économique, encore que… l'essence…

Eh bien, le croirez-vous, ce rouage pourtant zélé et méritant finira misérablement en 1939, victime lui aussi d'une purge. Quels ingrats !

Ce brave Berg a inventé une application pratique mais, soyons juste, l'idée d'utiliser des gaz pour tuer était plus vieille que lui. Elle démarre en fait durant la 1ère guerre mondiale, vite relayée par les bolcheviques qui n'étaient jamais en reste dans ce domaine. Les gaz seront largement utilisés par eux, souvent contre les paysans refugiés dans les bois, notamment à Tambov en 1921. Les ordres reçus de Moscou spécifiaient : « Les forêts où les bandits se cachent doivent être nettoyées par l'utilisation de gaz toxique. Ceci doit être soigneusement calculé afin que la couche de gaz pénètre les forêts et tue quiconque s'y cache ».

(26)

Tous les hommes, ou femmes, dont il est question ici, quel que soit le poste occupé, ont été complices du régime qu'ils ont créé et servi. Les malheurs qui ont pu leur arriver suite à la prise de pouvoir de Staline furent occasionnés, non par une dénonciation des crimes du régime survenus DES LE DEBUT, mais uniquement par des luttes intestines de pouvoir.

GRIGORI MOISSEVITCH **MAIRANOVSKI**

Vous avez dû entendre parler des expérimentations humaines auxquelles se livraient les nazis dans les camps. Mais je parierais que vous avez moins souvent entendu parler de celles qui se pratiquaient dans les coins discrets de la Loubianka, le siège des services secrets soviétiques, qu'ils se soient appelés Tchéka, Guépéou, KGB ou NKVD.

Et encore moins de celui qui eut la haute main sur ces expérimentations de 1937 à 1951. Il a fallu pour cela que Soljenitsyne lève le voile en 2003 dans le tome 2 de sa fresque Deux siècles ensemble – Juifs et Russes pendant la période soviétique. Et révèle des choses bien étonnantes, quoique quasiment boycottées depuis.

Le laboratoire des poisons du régime bolchevique est installé dès 1921. En 1926, il passe sous la férule de Gendrik Yagoda, alors second de la Guépéou. A partir de 1937, sous le nom de Laboratoire 1, ses activités vont considérablement se développer sous la direction de Grigory Moissevitch Mairanovski.

Les sources ne sont pas très loquaces sur ce personnage qui ne manque pourtant pas d'intérêt et dont les hauts faits mériteraient de passer à la postérité au moins autant que ceux du Dr Mengele. Difficile déjà de trouver un portrait de lui. On sait qu'il est né en 1899 à Batoumi en Géorgie. Dans sa jeunesse, il s'affilie au Bund (l'Union – socialiste et antisioniste – des travailleurs juifs), mais devant les nuages qui s'amoncellent sur ce mouvement, qui sera finalement liquidé, il préfère rejoindre les bolcheviques. C'est plus sûr. Il devient médecin biochimiste.

Il travaille ensuite à l'Institut de recherches médicales Gorki à Moscou qui sera placé sous l'autorité du NKVD. En 1937, l'année des grandes purges, ce serviteur très zélé du régime obtient une promotion dont il tâchera de se rendre digne : on lui confie la direction du *Laboratoire 1 avec la tâche très spéciale de mettre au point un poison mortel ne laissant pas de traces. Un poison provoquant un décès qui semblerait naturel, du genre « insuffisance cardiaque ».*

Dès lors, il va se mettre au travail avec ardeur et sans états d'âme superflus.

De toute façon, n'est-ce pas, ses victimes étaient des ennemis du peuple, et lui-même travaillait à instaurer un monde meilleur, alors les détails…

Il va se livrer à des recherches sur toutes sortes de poisons : la digitaline, le curare, la ricine, etc. Et comme c'était un homme consciencieux et désireux de bien faire, il fera des essais sur des cobayes humains – les oiseaux, ainsi les appelait-il poétiquement – d'âge et de condition physique très variés. Il administrait le poison dans la nourriture ou la boisson, puis à travers un judas, observait les phases de l'agonie, notant scrupuleusement tous les détails.

Il est si bien noté par ses chefs qu'il est promu colonel du NKVD en 1943. C'est la guerre, ce ne sont pas les ennemis du peuple qui manquent. Outre les russes, il aura bientôt à sa disposition des oiseaux allemands, polonais, voire japonais. Il expérimente à tour de bras.

Et d'ailleurs il réussira apparemment à mettre au point la substance parfaite, appelée *C-2 qui vous tuait doucement en quinze minutes, sans laisser de traces. Elle sera largement utilisée.*

Le NKVD demandera également à ce précieux auxiliaire d'expérimenter un « camion à gaz ». Mais nous en reparlerons.

Ce n'est qu'à la veille du procès de Nuremberg, en 1945, que les expérimentations sur cobayes humains effectuées par le bon docteur Mairanovski furent interdites. Du moins officiellement.

Les luttes de pouvoir sauvages au sein du NKVD, alors dirigé par Lavrenti Béria, vont affecter le colonel-empoisonneur qui se croyait pourtant bien à l'abri dans son laboratoire. Il savait tant de choses, ayant personnellement pratiqué tant d'assassinats politiques, qu'il se considérait intouchable ....

Il est cependant arrêté en décembre 1951 - pas pour ses crimes, je vous rassure tout de suite - mais dans un contexte de luttes de clans. Et, sans qu'il y ait de procès, il est condamné à 10 ans de prison pour… abus de fonction et détention illégale de poisons ! Curieusement, il ne sera pas libéré à la mort de Staline, en mars 1953, et dans l'espoir de se dédouaner, il chargera copieusement son ancien patron, Lavrenti Béria, lors du procès de celui-ci en juin de la même année, reconnaissant du même coup ses propres crimes.

Il fera bel et bien ses 10 ans de prison, à sa grande indignation. Voilà comment on récompensait la vertu militante ! Il est libéré en décembre 1961 et assigné à résidence au Daghestan où il travaillera dans un laboratoire de chimie.
Il commettra une erreur fatale en essayant d'obtenir avec acharnement sa réhabilitation. Dans ce but, il écrit à Krouchtchev, le nouveau maître, pour lui rappeler certains faits anciens – notamment un assassinat commun – que ce dernier n'avait apparemment nulle envie de voir ressurgir. Mairanovski n'aura pas l'occasion d'en parler davantage car il succombe opportunément en décembre 1964 d'une… insuffisance cardiaque.

(25)

Tous les hommes, ou femmes, dont il est question ici, quel que soit le poste occupé, ont été complices du régime qu'ils ont créé et servi. Les malheurs qui ont pu leur arriver suite à la prise de pouvoir de Staline furent occasionnés, non par une dénonciation des crimes du régime survenus DES LE DEBUT, mais uniquement par des luttes intestines de pouvoir.

IAKOV **IAKOVLEV**

Le petit préambule ci-dessus s'applique particulièrement à ce personnage dont le moins que l'on puisse dire, c'est qu'il est tombé dans les oubliettes de l'histoire. C'est dommage, car son grand titre de gloire aura pourtant d'avoir été commissaire du peuple à l'agriculture pendant l'Holodomor, la terrible famine orchestrée par le pouvoir bolchevique en 1932-33, qui fit au bas mot six millions

de morts.

Il existe fort peu de données le concernant, du moins dans une langue intelligible pour moi. Encore moins de portrait. Le seul que j'aie trouvé est en fait une caricature publiée dans un livre qui vient de sortir, Dessine-moi un bolchevik – Les caricaturistes du Kremlin, 1923-1937, qui a été traduit du russe. On y voit une sorte de rat moustachu et mal rasé assez peu ragoûtant. Mais, je le rappelle, c'est une caricature faite par un de ses collègues bien-aimés en 1923.

Il avait alors 27 ans car il était né en 1896, et travaillait à ce moment-là au Département pour l'agitation et la propagande du comité central. Il était entré au parti bolchevique en 1913 et s'était en quelque sorte spécialisé dans la propagande puisqu'en 1918, il sera envoyé en Ukraine pour y oeuvrer dans ce secteur. Dans les années 20, il sera notamment rédacteur en chef de la Krest'janskaya Pravda (La Vérité Paysanne), qui titrait alors à plus d'un million d'exemplaires.

Fervent stalinien, c'est sans doute sa « connaissance » du monde paysan qui conduira Staline à le nommer commissaire du peuple à l'agriculture en 1929. Il le restera jusqu'en 1934. En février 1930 commença la « dékoulakisation », c'est-à-dire la déportation et la répression de masse contre les centaines de milliers de paysans suffisamment aisés pour avoir de quoi manger et/ou mécontents de la politique bolchevique. Les sbires de la Guépéou feront régner la terreur dans les campagnes. Tout cela donnera tellement de travail à Iakovlev qu'il sera obligé d'envoyer son adjoint afin de le représenter en juin 1930, au 16e congrès du Parti.

Cet adjoint - qui le restera en 1929 et 1930 - n'est pas n'importe qui. Il s'agit du « nain sanguinaire » Nikolai Yezhov, qui finira chef du NKVD. Et qui retrouvera d'ailleurs Iakovlev à cette occasion, nous le verrons. Représentant donc son supérieur lors de ce congrès, il en profitera pour se répandre en articles pompeux sur la collectivisation, l'éducation des masses, leur mobilisation, etc. Amusant, lorsque l'on sait qu'il avait péniblement fini l'école primaire et qu'il avait été apprenti tailleur dans sa vie pré-bolchevique.

C'est donc Iakov Iakovlev qui sera de par ses fonctions responsable de l'exécution de cette politique décidée à Moscou, qui consistait en fait à liquider toute une partie de la population. La loi du 7 juillet 1932 prévoira même la peine de mort pour « toute escroquerie au préjudice d'un kolkhoze », qui commençait par le simple vol d'un épi de blé.

Cette « politique » culminera avec l'horreur de l'Holodomor, en Ukraine principalement. Nous en avons déjà parlé.

Je lis ça et là que Iakovlev occupera ensuite - forcément après 1934 - des fonctions importantes dans l'appareil de contrôle de l'Etat et du Parti. Lesquelles? Je l'ignore. De toute manière, cela ne l'empêchera pas d'être emporté, comme bon nombre de ses collègues, dans les grandes purges de 1937. Il est arrêté cette année-là mais ne passera devant le peloton d'exécution qu'en juillet 1938.

Et devinez qui donnera l'ordre de tirer ? Le nain sanguinaire lui-même, son ancien adjoint. Qui ne tardera d'ailleurs pas à le suivre. La seule morale que l'on puisse tirer de cette horrible histoire.

(24)

Tous les hommes, ou femmes, dont il est question ici, quel que soit le poste occupé, ont été complices du régime qu'ils ont créé et servi. Les malheurs qui ont pu leur arriver suite à la prise de pouvoir de Staline furent occasionnés, non par une dénonciation des crimes du régime survenus DES LE DEBUT, mais uniquement par des luttes intestines de pouvoir.

SEMYON **DIMANSTEIN**

Laissons pour un temps les voisins – encore fort nombreux, mais nous y reviendrons – et retournons à nos bolcheviques maison.

Semyon Dimanstein naît en 1886 dans une famille de commerçants juifs installés au nord-ouest de la Russie, près de la frontière estonienne. Une famille sans doute très orthodoxe puisqu'il fera ses études dans une yeshiva où il sera ordonné rabbin à l'âge de dix-huit ans.

Rabbin peut-être, mais révolutionnaire, sûrement. La même année, 1904, il s'inscrit au RSDLP, le parti socialiste-révolutionnaire créé en 1898, qui se scindera par la suite en mencheviques et bolcheviques. Ses activités illicites conduiront le régime du tsar à lui offrir en 1908 une résidence forcée quelque part en Sibérie. Mais il s'enfuit, quitte la Russie et se réfugie en France jusqu'à la révolution de mars 1917.

Il rentre alors au pays et reprend de plus belle son activisme. Il sera l'un des acteurs importants de la révolution d'octobre puisqu'il devient l'un des quinze commissaires du peuple de Lénine et prend la tête de la Yevsektsiya en janvier 1918. *C'est ainsi que l'on nommait la section juive du parti communiste soviétique, créée pour évincer le Bund et les partis sionistes, considérés comme des rivaux du marxisme.* Ces derniers seront d'ailleurs vite liquidés et des milliers de sionistes iront faire connaissance avec la Sibérie. L'idée derrière cette section spéciale était de supprimer le judaisme religieux et de remplacer la culture juive traditionnelle par la culture prolétarienne. En imposant la dictature du prolétariat aux masses laborieuses juives. L'autre objectif de la Yevsektsiya était la propagande : il s'agissait de mobiliser les juifs du monde entier en faveur du régime bolchevique.

Semyon Dimanstein, qui sera en quelque sorte considéré comme le représentant « officiel » des juifs soviétiques, exercera notamment ses activités à Boukhara, en Asie centrale, où vivait une importante communauté juive. Il s'y rendra en 1920 afin de consolider le régime bolchevique et d'identifier – et soutenir – l' « élite » locale. En 1922, on le retrouve en Ukraine, au Département pour l'agitation et la propagande.

Il rentre à Moscou en 1924 pour y diriger d'autres services de propagande visant à répandre l'idéologie communiste parmi les peuples non russes. Tout en collaborant à des organes de presse du style Est Nouveau ou Révolution et Nationalité.

A cette époque-là, il est un chaud partisan de Staline, ferveur qui sera bien mal récompensée par la suite, on le verra. Il soutient en particulier l'idée du dictateur de créer une région juive autonome, quelque part très loin de Moscou. Ce qui sera fait entre 1928 et 1932 et qui amènera du même coup la suppression de la Yevsektsiya. Dans l'idée des autorités, il s'agissait de créer une Sion soviétique afin de détourner les pensées de la Sion de Palestine, dangereuse rivale.

Cette région sera créée vers la frontière chinoise, au Birobidjan, torride et infestée de moustiques l'été, glaciale l'hiver. Les colons y étaient invités à conserver leur héritage culturel yiddish - plutôt qu'hébreu, jugé trop religieux - dans un cadre socialiste. Apparemment, l'ancien rabbin trouvait ça très bien. La propagande battra son plein pendant ces années afin d'y attirer les juifs, qui viendront même de l'étranger. On a vu récemment dans l'article sur l'affaire Koval, que la famille de l'espion avait quitté en 1932 l'Amérique – de la dépression, mais quand même – pour le vert paradis du Birobidjan.

Ils en seront bien récompensés car leur histoire inspirera un film de propagande en yiddish produit en 1936, intitulé « A la recherche du bonheur » qui raconte l'édifiante histoire d'une famille juive quittant les Etats-Unis, cet horrible pays où l'on crève de faim, pour se créer une nouvelle vie de félicité au Birobidjan. Mal leur en prit, d'ailleurs, aux Koval, car c'est ce film, et la littéra-

ture qui l'accompagna, qui finit par mettre la puce à l'oreille des Américains et leur permit de diriger, enfin, leurs soupçons sur l'espion.

La dernière fonction officielle de Semyon Dimanstein sera de diriger le comité central de l'Ozet. Ainsi s'appelait l'organisme officiel chargé d'aider les juifs à s'acclimater au travail de la terre et à assister les colons principalement en Ukraine et en Crimée, puis au Birobidjan.

Mais sa carrière va bientôt s'achever car il fera partie des purges de 1937-38. Il est arrêté en février 1938, condamné à mort et exécuté.

(23)

LES VOISINS

MATYAS ROSENFELD, dit MATYAS RAKOSI

Restons encore un peu en Hongrie où nous allons faire la connaissance (ou la redécouverte) d'un autre bon élève de la fine équipe qui prétendit – excusez du peu – répandre la révolution bolchevique sur la planète entière. Car c'était ça l'objectif au départ, ne l'oublions pas. La mondialisation était déjà à l'ordre du jour.

Matyas Rosenfeld, qui prendra plus tard le nom de Rakosi, naît en 1892 dans une famille juive de Serbie, qui faisait alors partie de l'empire austro-hongrois. Comme les autres déjà vus – *Kun, Szamuely, Pogany* - il est fait prisonnier en Russie durant la 1ère guerre mondiale et en profite pour devenir communiste. Il participera donc tout naturellement, comme les autres aussi, au gouvernement de Bela Kun, en 1919, où il occupe le poste de commissaire du peuple au commerce. Mais nous avons vu que ce genre de poste était précaire dans un gouvernement qui l'était plus encore. Le 1er août 1919, rideau. Tout le monde s'enfuit et Rakosi retourne en Union soviétique.

Nous le retrouverons secrétaire général du parti communiste hongrois en 1945, au sortir de la guerre. Qu'a-t-il fait entre-temps ? Eh bien, un certain nombre d'allers et retours entre l'URSS et la Hongrie. Il retournera notamment en Hongrie en 1924 où il se fera arrêter et emprisonner. Il est échangé en 1940 contre des drapeaux hongrois qui avaient été volés par les Russes. En Union soviétique, il devient chef du Komintern.

A l'issue de la guerre, en 1945, il rentre en Hongrie avec l'Armée Rouge. Les communistes ont gagné, la Hongrie voit s'installer une dictature dont il devient le chef. En 1948, les sociaux-démocrates qui existaient encore dans le pays sont contraints par les communistes de les rejoindre pour former le parti hongrois des travailleurs. Dorénavant, Rakosi aura les coudées complètement franches et la terreur d'Etat va peser de tout son poids.

Admirateur frénétique de Staline, il se considérait lui-même comme son « meilleur élève» ou son « meilleur disciple », cela dépendait des jours. En tout cas, il profitera bien des leçons administrées par son mentor et tâchera de l'imiter en tout. Il saura y ajouter de petits raffinements bien à lui. Il avait ainsi inventé, et il était très fier de sa trouvaille, la « tactique du salami ». Du salami hongrois, sûrement. Bref, comme vous ne l'auriez sûrement pas deviné, cette aimable tactique consistait, non pas à découper délicatement ses ennemis en rondelles – on reste humains, quand même ! – mais cependant à les éliminer par tranches successives.

Il s'y emploiera avec beaucoup d'efficacité et tout comme Staline, son grand homme, il offrira aux Hongrois, avec l'aide de sa police secrète : arrestations arbitraires, emprisonnements, assassinats, purges, procès préfabriqués, etc. Oui, tout, vraiment. Un excellent disciple. Avec ça, il ne détestait pas un léger culte de la personnalité, pas trop léger cependant.

La Hongrie était donc devenue un pays parfaitement totalitaire sous le règne de Rakosi. Il s'offrit également en 1952 le poste de premier ministre. Mais

hélas, en matière économique, il était moins brillant que dans le remplissage des prisons ou des cimetières. Vous me rétorquerez qu'il avait pourtant été commissaire au commerce sous Bela Kun. Et alors ? Quel rapport ? Le gouvernement avait imposé avec brutalité la collectivisation de l'agriculture et accordé la priorité à l'industrie lourde. Tout manquait, le mécontentement populaire ne cessait de croître. La révolution se profilait et les opposants étaient exécutés par milliers.

La mort de Staline, en 1953, va marquer le déclin de ce stalinolâtre. Sous bien des aspects, il devenait urgent de se débarrasser politiquement de lui. Sous la pression de Moscou, il doit céder dans un premier temps, dès 1953, le poste de premier ministre à Imre Nagy, qu'il ne cessera dès lors de persécuter. Il en fera le bouc-émissaire idéal de la faillite économique.

Il devra ensuite abandonner son poste de dirigeant du PC hongrois en juin 1956. Dans la foulée, il est « invité » en Union soviétique pour « se soigner ». Les temps avaient un peu changé, il ne sera pas soigné définitivement, mais contraint de demeurer au… Kirgiz, en Asie centrale. Il y restera jusqu'à sa mort, en 1971.

L'insurrection de Budapest eut lieu en octobre 1956, peu après son départ. Elle sera matée dans le sang par les soviétiques.

(De pe site-ul La France licratisée)

*

La 28 iunie 1940:

Tabelul nr. 1

Membri ai P.C. din România, basarabeni şi bucovineni, recomandaţi de CC. al PCR pentru a li se acorda calitatea de membri ai P.C. b. din Toată Rusia

1. Bruhis (Kofman) Srul Pinhusovici /Mihai Bruhis/ 2. Faierştein Raia. 3. Kofman Iakov 4. Djureak Dmitri Mihailovici (Vladimirovici) 5. Morghenştern Izrail Markovici 6. Zighelbaum Srul 7. Burlacenko Serghei Danilovici 8. Luca Laslo /Laszlo/ 9. Korotkov Iuri Aleksandrovic 10. Skvorţov Mihail Iakovlevici: Leibovici Srul Abramovici 11. Oighenştein Lev Nicolaevici /Leonte Răutu/ 12. Goldforb Abram Isakovici 13. Petrov Piotr Ivanovici (Guzun) 14. Roitman Fanea Isaakovna 15. Tarandaş Malea 16. Korotkova Natalia Isakovna 17. Satovskaia Roza 18. Rabinovici Fanea Iakovlevna 19. Revici Iakov Moiseevici 20. Visecauţan Polea Efimovici 21. Budeştiskaia (? Budeşti?) Ester 22. Cioclo Mordko 23. Kolpakci Iakov Aronovici 24. Şteinberg Froim 25. Boguslavskaia Polea Iakovlevna 26. Romanenko Nickolai Nikolaevici 27. Pastir Zasea Leibov 28. Gudis Lev Smulevici 29. Rabinovici Şoil Oizerovici 30. Orlih Mark Semionovici 31. Boguslavski Iakov Tovici 32. Zighelbaum Abram 33. Voloh Abram 34. Limon Srul Greşovici [Gherşovici?] 35. Grinman IsaakIosifovici 36. Bujor [?] Iosif Aronovici 37. Weisman Sara Iosifovna (Seindel)

Tabelul nr. 2
Membri ai PCR, basarabeni, bucovineni a căror apartenenţă de partid este necesar să fie înregistrată la locul de muncă

Judeţul Chişinău

1. Safran Raisa Semionovna 2. Leib Nahman (Noiman Leibovici) 3. Diner Eti Iakovlevna [celebra] 4. Protodiakonov Vsevolod Mihailovici 5. Maler(p) Maria Kiselevna 6. Voinberg Niuka Markovici 7. Şor Lev Ilici 8. Zaru Ivan Ilici 9. Oirik Avram Moiseevici 10. Derevici Ippolit Gheorghevici [celebrul] 11. Şandrovskaia Ita Beniaminovna 12. Golfdfarb Zeilik Borisovici 13. Kuperman Isaak Moiseevici 14. Şvarţman 15. Konstaninov Konstantin Stepanovici 16. Glikman Gitlea 17. Sinitivker (kver?) Fritz 18. Grinberg Ida Izrailevna 19. Şehter Roza Borisovna 20. Zislis Vonver Lvovici 21. Izu Fruhtman 22. Lupan Andrei Pavlovici [viitorul preş. al U. Scriitorilor] 23. Bravar Liuba S. 24. Şvet[d]skaia 25. Makler Ciaka Isakovna 26. Avramescu Ida 27. Hresonskaia [Hersonskaia?] Etea Iosifovna 28. Rubinştein Alexander 29. Geboveţer Riva Simonovna 30. Gofman [Hoffmann] Mordko Iakovlevici 31. Silvestrov Ivan Antonovici 32. Kemelmaher Bliuma Naunovna 33. Goldştein Iosif Pinkusovici 34. Gherenburg Roza 35. Ihilovici Maier 36. Sikorski Gheorghi 37. Iancu Janetta 38. Tukerman Mark Borisovici 39. Tudoraki Lena Aronovna

Judeţul Soroca

40. Cemortanu Matvei Grigorevici 41. Şoimu Ivan Samoilovici 42. Kolokolnikov Evgheni 43. Pavlov Mihail 44. Guţul Konstantin 45. Leahovski Mihail 46. Guţul Pavel 47. Gruzin Alexander 48. Zaidman Leib 49. Zelţer Rahil Ihilovna 50. Golovati Ivan 51. Gherşman Srul Beirelovici 52. Dolear Malea Ihilovna 53. Akkerman Leib Iankelevici 54. Harmi Eva Iankelevna 55. Şoimu Samuil 56. Livşiţ Haim 57. Klimov Ivan Ivanovici 58. Mer Leib 59. Doktorovici Anna (Enea) 60.Abramovici Abram 61. Cehover (Tarasov) Oba Rahimilovici

Judeţul Bălţi

62. Reidenboim Rahil Isaakovna 63. Masisi Moisei Iosifovici 64. Erji Leibil Nahmanovici 65. Voitman Berko Iakovlevici 66. Reidel Rahil. 67. Palaria Riva Davidovna 68. Rab Eva Isaakovna 69. Rab Ivan 70. Oighenştein Niunea Iakovlevna [din familia "Răutu"] 71. Goldman Bela Abramovna 72. Goldman (Baciu) Ida Mironovna 73. Iampolski Buka 74. Oighenştein Mihail [Mişa, tatăl fraţilor Valery şi Andrei Oişteanu] 75. Kotlear Lev

Judeţul Bender

76. Şimkov Ivan Fiodorovici 77. Sisimov Mendel 78. Revenealî [lă?]

Serghei 79. Reddenboim Smil 80. Dikler Ester 81. Dvoiritz Aron Matveevici

Judeţul Orhei

82. Ciornaia Nataşa (Burlacenko) 83. Krasnopolski Monea Iakovlevici 84. Malcic Riva Favelevna 85. Averbuh Jena Livovna 86. Vainştok Nuhin Rubinovici 87. Munder Lev Abramovici 88. Kojuşneanu [de la Cojuşna?] Abram Iakovlevici

Judeţul Hotin

89. Kuşnir Semion Ilici 90. Kovalciuk Vasili Mihailovici 91. Botoşanski [?] Avram Iţikovici

Judeţul Ismail

92. Gherşkovici [Herşcovici] Silea 93. Gherşkovici Jenea (după soţ, Georgescu) 94. Şabin An[d]rei

Judeţul Cernăuţi

95. Finkel Evghenia (Vais Anna] 96. Kurţman Mozes 97. Vittner Eva 98. Vittner Norbert Leonovici 99. Kraitzler Naftalii Uşerovici 100. Şlomiuk Reia Aronovna 101. Gheigher Artur Irevici 102. Gadiak Anton Iakovlevici 103. Rainer Racella [Raşela?] Natalovna 104. Magkovski Vasili Onufrievici 105. Srefiuk Evghen-Lev

Tabelul nr. 3
Membrii PCR care trebuie lăsaţi cu dreptul membrilor partidelor comuniste frăţeşti (…)

Oraşul Chişinău

1. Spektor Ester Peisovna 2. Ber[n]ştein Simha Pinkusovici 3. Gherştein Haim Srulevici 4. Mirza Evghenia Borisovna 5. Feldman Riva Isakovna 6. Stei[n]berg Etea 7. Goldberg Iosif Davidovici 8. Bubis Isaak Markovici 9. Bubis Isaak Markovici [se repetă: greşeală? omonimie?] 10. Şmulevici Liza Aronovna 11. Beloţerkovici V. S. 12. Torban Iosif Iakovlevici 13. Grecov Stepan Danilovici14. Kaşelnik Ivan Ivanovici 15. Lazar Izabela Iosifovna 16. Vinberg Isaak Leizerovici ["Vindeleanu"?] 17. Barenboim Ioşe Iankelevici 18. Bukur Ghenea Miniminovna [?] 19. Ohştat Ghenea 20. Blekher Lev Meerovici 21. Reider Mosei Lvovici 22. Şprinţen Fanea Lipovna 23. Rubinştein Berta Vladimirovna 24. Lifşitz Zfimovici 25. Ghilman Froim Moiseevici 26. Bleher Iakov Moiseevici 27. Solomovici Fanea [o rudă a lui Teşu Solomovici?] 28. Vasilenco Vladimir Sergheevici 29. Nisenblat Vitea Naumova 30. Abraham Sonia Grigorievna 31. Kaufman Fanea Isidorovna

Oraşul şi judeţul Soroca

32. Oleinik Maxim Stepanovici 33. Timofei Grigore Mihailovici 34. Melişen Ivan Nikolaevici 35. Navroţkaia Anna Panteleevna 36. Navroţki Mihail Iosifovici 37. Mişişin Alexander Antonovici 38. Navroţki Andrei Iosifovici 39. Navroţki Piotr Filippovici 40. Meşişen Vladimir Mihailovici 41. Meşişen Nikolai Grigorevici 42. Kordebanovski Frantz Iosifovici 43. Boico Ivan Makarovici [din familia Boico, devenit soţul Cristinei Marcusohn, mătuşa lui V. Tismăneanu şi general de grăniceri în R.P.R.? - eu ştiam că "Boico" este pseudonume, iar acela avea prenumele "Mihail"] 44. Mocindcea Vassili Markovici 45. Reşednik Dionisii Ignat 46. Bordeniuk Mihail Vassilevici 47. Bihovski Vassili Abramovici 48. Takii Diordii [Tache Gheorghe?] Fiodorovici 49. Tokmeak Ivan Vasilevici 50. Şaragov Semen Fiodorovici 51. Weisberg Isaak 52. Oleinik Petr Fedoseevici 53. Kolesnik Afanasii Ivanovici 54. Ghebedniuk Timofei Fiodorovici 55. Morgun Pantelei Fedotovici 56. Tismineţki Buzea [din familia "Tismăneanu"?] 57. Şarogradski David Şeşomov 58. Goldenberg Abram 59. Buhman [Bruhmann?] Lazar Abramovici 60. Ciumak Mihail 61. Roitman Iakov 62. Stolear Hana Sruleva 63. Cerkbz [?] Vsevolod Arkadievici 64. Goldştern Şişmon 65. Dumbravă Anatolii. 66. Bilkis Ilia Isaakovici 67. Şteinbuk Şmil 68. Faierştein Ianku Aronovici 69. Goreşnic Itzik Meerovici 70. Şulman Froim 71. Magazinik Riva Leibovna 72. Magazinik Gherş Leibovici 73. Milman Moişe74. Makogon Sonea 75. Kotlear Hanakii Iankelevici 76. Kotlear Mendeii Iankelevici 77. Kotlear Şmerl Itzicovici 78. Palii Vasilii 79. Balan Isake [?] 80. Ghilas Haralambie 81. Stariş Silvestr 82. Gogu Profirii 83. Kofteneak Vladimir 84. Deaur [Ghiaur?] Dimitri 85. Harkovei Afanasii 86. Lefter Dionisii 87. Tihoţki Valentin 88. Kolker Boruh 89. Kravţov Ivan 90. Naumov Alexei 91. Gherşenzon Sulea Moiseevici 92. Trahtman Idel 93. Pastuşenko Grigore 94. Derkauţan Aizik 95. Şehtman Ţalik 96. Gluhovski Petr 97. Karpiş Ivan 98. Lisov Ivan Antonovici 99. Soltuz Nikolai 100. Gologorski David 101. Kriger Ianik 102. Davidovici Liubov 103. Pînzaru Ivan 104. Pînzaru Pavel Vasilevici 105. Kazak Demian Stepanovici 106. Tivnik 107. Tomak Ghiorghii Pavlovici 108. Iasinski Vasilii Ivanovici 109. Kalmaţui Stefan 110. Kozman Timku 111. Haralamb Buhor 112. Ciporneak Vanea 113. Ciporneak Haralamb 114. Zelţer Zolea 115. Postolake Vasilii 116. Bezbeda 117. Maceak Ivan 118. Eriomenko Grigorii Fiodorovici 119. Şveţ Dimitrii Mihailovici 120. Poliţiuk Şişma [am dat de o atletă americană: Komisarz - dacă nu chiar: Politruknaia…] 121. Strahov Kalinik 122. Samanaki Alexandr Ivanovici 123. Ciobanu Marcu 124. Guţu Dimitrii 125. Kvatkovski 126. Ştrahman Sunea 127. Bruma Semion 128. Halkin Sima 129. Buris Sima 130. Nedelea Ambrozis 131. Şmunis Itzik 132. Revuleţ Grigorii 133. Spivak Şlik 134. Ţentis Pavel 135. Drobnika Fedor 136. Savka Efim Dmitrievici 137. Kaplan Mioka 138. Hoiut Iosif 139. Sosna Haim 140. Kaplan

Avoris 141. Ţîmbaliuk Kuzma 142. Ciumak Semion

Judeţul Orhei

143. Sakara Evghenia Vasilevna 144. Brizma Cearma Aronovna 145. Şnir Ghenea Livovna 146. Lener Frima Iakovlevna 147. Lefter Roza Avseevna 148. Lerner Opşip Kipelovici 149. Şaparina Pelagheia Isakovna 150. Zamislovskaia Peloaghelia [?] Moiseevna 151. Şapoşnik Izrail Rubinovici 152. Lerner Venea Markovna 153. Rakul Constantin Gheorghievici 154. Tartovski Solomon Moiseevici 155. Ghelman Riva Haskova 156. Rezingof Sara Haimova 157. Dizingof [nu va fi acelaşi nume diferit grafiat? - pentru că patronimul este /aproape/ acelaşi?] Naum Haimovici 158. Malis Motel Abramovici. 159. Cebotari Peisih Haimovici 160. Grivokopatel Haim Iosifovici 161. Vaiser Haia Iosifovna 162. Moitlis Moisei Şumovici 163 Ciobotaru Sara Iosifovna 164. Iaruga Isaak Abramovici 165. Goldman Polina Pavlovna 166. Goldman Isaak Pavlovici 167. Fişman Rahil Davidovna 168. Fişman Estera Davidovna 169. Gerş Dafa Davidovna 170. Daici Ghitla Şlemova 171. Brezman Ekaterina Aronovna 172. Popusku Mira Mendelevna 173. Berekovici Adela Isaakovna 174. Jessan [Josan?] Vasilii Ivanovici 175. Zisler Iankel Ţalikovici 176. Şmukler Leib Borisovici 177. Kogan Belemia Moiseevici 178. Tarlev Hanna Ioaakovna [?] 179. Ghinţburg Lipa Tudikovici 180. Averbuh Basea Livovna

Judeţul Bender

181. Erţberg Amika 182. Burlak Fiodor 183. Slipakov Nikolai 184. Tabanov Elifer 185. Gabdzea Feodosii 186. Bazarov Dmitrii 187. Taran Iakov 188. Kovtunenko Ivan 189. Bicikov Victor 190. Bicikov Boris 191. Zavada Victor 192. Grinberg Hava 193. Kofman Zelma 194. Kofman Fanea 195. Mozeş Evghenii 196. Sisman Frida 197. Goldştein Iakov Şmulevici 198. Haikim Idel Gherşkovici 199. Zelter Zaiveid Leibovici 200. Roşko Rahman Davidovici 201. Kîsa Hristofor Ivanovici 202. Kelmenciuk Zinovii Ivanovici 203. Borisova Zinaida Ivanovna 204. Şlapakov Nicolai Abramovici 205. Pronoza Evghenii Ilici 206. Brodskaia Dora Zaharovna 207. Koroli Boris Iakovlevici 208. Brodskaia Janna Zaharovna 209. Leah Ivan Zaharovici 210. Dmitrieva Şeifa Iosifovna 211. Prokopeţ Moisei Iosifovici

Judeţul Bălţi

212. Kolker Moisei Mihailovici 213. Birinboim Zolea Nutoviei 214. Barenboim Abram 215. Lerner Lona Idelovna 216. Rabenko Alexandr Israilevici 217. Rapaport Beeno Boris 18. Kuşnir Semion Aronovici 219. Goldiş Abram Isaakovici 220. Garber Sioma Ovşi Iankelevici 221. Weisman Toivi Şaevici 222. Rozneblat Moişe Lipov 223. Roll Valter Livovici 224. Kuşnir Haia Eftimovna 225. Birinboim Monea Nutuvici 226. Kaţ Oscar Gerş-Berovici 227. Kevilevin Ihil Moşkovici 228. Kiseleva Şeiva Zisileva 229. Bujor Tatiana Iakovlevna 230. Ghelman

Vaitraub Fanea Pinkrovna 231. Roizman Nlemi Borisovna 232. Harak Polea Zelmovna 233. Grinberg Mişa 234. Ghelman Ivţe Iţkovici 235. Şerman Moişe Beilovici 236. Fux Naftul Abramovici 237. Rîlskii Grigorii Afanas 238. Haot Niusin Gherşovici 239. Jukovskii Boris Iosifovici 240. Ţuprik Aizea Davidovici 241. Rudima Anton Gheorghevici 242. Kleiman Moise Isaakovici 243. Pogorelovski Mihail Samuilovici 244. Babineţki Ivan Pavlov 245. Zernovoi Ivan Ivanovici 246. Reaboi Andrei Anufrievici 247. Stratiiciuk Iakov Stepan 248. Gomeniuk Ivan Eliseevici 249. Grinberg Haia Solomonovna 250. Grinberg Fira Izrailevna 251. Leabis Tatiana Isidorovna 252. Vikinskii Fiodor Ivanovici 253. Gavriliuk Petr Petrovici 254. Golik Ivan Andronovici 255. Glinberg Moise Grigorevici

Tabelul nr. 4
Membri PCR., basarabeni, bucovineni sosiţi în URSS în calitate de emigranţi politici (foşti voluntari ai Armatei Republicane în Spania ş.a.) pe care CC al PCR îi recomandă pentru a fi transferaţi P.C. b din toată Rusia

1. Tismeneţki Leon Moiseevici [Tatăl lui Vladimir Tismăneanu] 2. Telmer Elias 3. Kleiman Moisei Solomonovici 4. Vihrev Abram Naumovici.

După 23 august 1944 în România:

Ana Pauker, Iosif Kişinevschi, Leonte Răutu, M. Roller, Ghizela Vass, Valter Roman, Ana Toma, Alexandra Sidorovici, Brucan…

…Nikolschi (Grünberg), Sergiu Nicolau (Nikonov), Victor Nicolau (Saşa Cacica), Vidraşcu (Didenko), Rangheţ, Petruc, Protopopov, Gonciariuc, Alexeiev, Gribici, Silvia Ebner, Löbl, Teodor Rudenko, Pantelei ("Pantiuşa") Bodnarenco, Borilă, Coliu, Bucikov, Teişanu, Oprescu, Schlesinger, Bercovici, Ijak, Szabo Eugen, Strul Mauriciu, Andrei, Zalman, Nenciu, Hirsch, Hida, Friedlander, Kohner, Sadovici, Gluvacov, Breban, Grigore "Grişa" Naum (şeful comandoului care a furat din Arhive dosarele tratînd "Basarabia şi Evreii"), Mănescu, Ranga, Mazurov, Milea, Dullberger, Antoniu (Aritonovici Samy), Andreescu (Matuşevici Nathan), S. Fischer, S. Ziegler, Răzvan Sergiu, Roşca, Milescu (Davidovici), Ciaslavski, Franka, Turkischer, Haber, Butika, Hary Bogdan, Ervin Voiculescu, Fux Beria, Herşcovici, Weiss, Kohn, Edelstein, Rodelstein, Hâncu Wistig, Popic, Dascălu, Goldberger Miklos, Hollinger, Herişan, Zeller, Kohler, Pangraţiu Patriciu, Pacher, L. Năvodaru, Löwi, Massler, Schwebel, Gruia, Roth, Breiner (Beiner, Bayner) Sigismund, Preiszler, Stern ş.a., ş.a. …

N O T E

1) Nu doar din RSSM - şi nu doar din URSS - ci din toate ţările europene din "Lagărul Socialist".

2) Lui M. Bruhis i-a scăpat o mărturisire despre realitatea-reală sovietică: aşadar începînd de la Revoluţia bolşevică din 1917 până în jurul anului 1972 - deci o jumătate de secol! - evreii făcuseră parte din *altă* categorie de cetăţeni (sovietici, se înţelege), cea a minoritarilor (numeric) supraprivilegiaţi, cu un termen vulgar, dar exact: casta ştabilor; a celor care aveau - spre deosebire de restul membrilor "societăţii socialiste în drum spre comunism", *drepturi*: politice, economice, culturale, dreptul de-paşaport - intern, dar şi extern…

Dar vai lor, evreilor sovietici, trup şi suflet devotaţi cauzei comunismului, din primele zile ale Marii Revoluţii din Octombrie: de prin anii 70, fără a se mai ţine seama de meritele lor istorice în edificarea primului stat comunist, deci a primului stat terorist din lume (cu pornire în «Teroare!, Teroare!, Teroare!» cuvânt de ordine rostit de Lenin, pus în practică de Trotski, dus la perfecţiune de Stalin), printr-o hotărîre (bruscă, neaşteptată, adevărată lovitură de trăznet!) din partea ne-evreilor: ruşi, ucraineni "antisemiţi", evreii *fuseseră coborîţi* la nivelul celorlalţi cetăţeni sovietici, etern fără drepturi…

Ce nedreptate, câtă ingratitudine din partea stăpânilor ruşi!

Coborîre să fi fost? Sau doar o vulgară - dar cât de tragică pentru evreii din lumea întreagă! - *egalizare prin… darea jos din susul unde stătuseră cocoţaţi atâtea decenii,* percepută şi denunţată de ei înşişi ca… "persecuţie antisemită", în realitate o nevinovată atingere a supradrepturilor înşfăcate şi păstrate cu ferocitate de "egalitariştii comunişti" din casta *privilighenţiei*?

Această măsură *istorică* (subliniere neironică) a provocat pe de o parte "fenomenul **refuznik**" (prezentat de evreii sovietici drept… "cetăţeanul care refuză… sistemul politic (comunist)" - şi abuziv autoprezentată ca **dizid*i*ent**, când în realitate, **refuznik** *este, nu un oarecare cetăţean, ci acel* ***evreu sovietic căruia i se refuzase viza de emigrare în Israel - deci sionist***.

Pe de altă parte - la propriu, să zicem: pe coasta de răsărit a Americii de Nord, mai precis la Harvard - "ideologii" care dominaseră universul intelectual - nu doar american - şi-au întors pe dos discursul: de unde până atunci erau partizanii "echilibrului terorii" între Est şi Vest (fiind marxişti şi filo-sovietici din tată-n fiu), brusc s-au declarat împotriva "Imperiului Răului" (reprezentat, fireşte, de URSS: creaţia lor). Atunci şi acolo a luat naştere "neoconservat(or)ismul", iar gânditorii de foarte-foarte-stânga de până atunci au devenit - ca prin minune - de foarte-foarte-dreapta şi consilieri ai lui Reagan - acum ai lui Bush junior, "patrioţi americani apărînd exclusiv interesele Israelului" - dealtfel li se spune: "likudnici".

Încă o dată: cât timp, în URSS şi în ţările din Europa de Est, evreii au făcut parte din elita bolşevică, nomeclaturistă, bucurîndu-se de supradrepturi, evreii americani, marxişti (de nuanţă - sic - trotskistă) au jucat

rolul de agenţi de influenţă (terorişti) ai sovietismului; de cum evreii din Raiul Socialist au fost "declasaţi", "coborîţi", vorba lui M. Bruhis la nivelului cetăţenilor de rând, marxiştii americani filosovietici au perceput măsura ca pe un… pogrom. S-au ferit, totuşi să o atace frontal, ca pe una "rasistă *şi* antisemită" (pleonasm folosit în Franţa) ci au travestit-o în una strict "ideologică", iar ei înşişi s-au prezentat ca… antisovietici, antimarxişti, patrioţi americani…

…Dar păstrînd caracterul de feroce terorist a eternului komisar, în influenţa exercitată în viceversitatea-i consecventă.

3) Este şi acesta un punct de vedere - al fostului minoritar ultrafavorizat chiar faţă de majoritari, în Imperiul Ţarist, devenit, în Regatul României, un minoritar ca oricare altul…

O istorie de tip sovietic a "antisemitismului" românesc

Cel mai cuprinzător catalog al ororii a cărei victimă a fost comunitatea evreiască din România în timpul celui de al doilea război mondial se datorează lui Matatias Carp şi se intitulează: **Cartea neagră - Suferinţele evreilor din România 1940-1944,** cu o prefaţă de Alexandru Şafran. Folosesc ediţia a II-a îngrijită de Lya Benjamin, în 3 volume, editura Diogene, Bucureşti 1996:

"Radu Florian: Din Prefaţă la ed. II

"Cartea neagră a lui M. Carp face parte dintre *lucrările adresate istoriei, scrise pentru istorie* (subl. mea, P.G);

"Ziarişti şi istorici le neagă [faptele, adevărurile - n.m.], «le scuză», ca şi când umanitatea n-a înfierat *o dată pentru totdeauna* (s. m.) crima de genocid prin verdictul Tribunalului de la Nürnberg. (…) Cea mai neagră pagină din istoria ţării nu este cunoscută de numeroase generaţii care n-au trăit-o, asupra cărora se revarsă necontenit [1)] texte ce le dezinformează, mistifică natura şi acţiunea regimului antonescian". (…) "Oameni de toate vârstele asasinaţi cu cruzime [2)] sunt omorîţi a doua oară prin anihilarea destinului lor tragic, a memoriei lor." (…) "Respectarea *memoriei celor ce au fost ucişi datorită discriminării rasiale* [3)] (s. m.) face parte din demnitatea elementară a oamenilor". "În lumea de azi *istoria respinge fără apel tentativele mistificării sale, ale ascunderii umbrelor şi tragediilor ei* [4)] (s.m.)".

"Goldstein-Goren din partea Fundaţiei Goldstein-Goren

"Ca preşedinte al Fundaţiei şi ca evreu (…) născut în România, în 1905, am creat în 1987, pe lângă Universitatea din Tel-Aviv un centru de studiere a istoriei evreilor aşezaţi pe meleagurile româneşti încă de prin secolul al XIV-lea"

"Lya Benjamin - Notă asupra ediţiei

"…în ediţia de faţă s-a păstrat textul original chiar şi atunci când unele formulări se dovedesc marcate de optica supravieţuitorului".

"Formulări" ne-corectate, ne-explicate de editor (nota mea, PG.).

"Dr. Alexandru Şafran, Rabin şef al Cultului Mozaic din România -
Prefaţă (Bucureşti 21 ianuarie 1946)

"Exercitarea aptitudinilor memoriei la o colectivitate trebuie să aibă în vedere un scop moral".

"Iudaismul care vede Istoria străbătută de Duhul lui Dumnezeu, ce se manifestă prin legi etice inexpugnabile atribuie funcţiunii de aducere aminte o funcţiune primordială. Regulile vieţii etice evreieşti purced de la comandamentul aducerii aminte. (…)

"Ca popor, Biblia ne-a învăţat de la început să ţinem minte, să nu uităm. «Adu-ţi aminte de zilele cele demult, cugetă la neamurile trecute!» Ni se atrage luarea aminte, cu stăruinţă, ca nu cumva să uităm, de pildă, necazurile pricinuite în vechime de amaleciţi. «*Adu-ţi aminte cum s-a purtat cu tine Amalec pe drum, când veneaţi voi din Egipt… nu uita aceasta!*» (subl. mea, P.G.). Noi, gândindu-ne la episodul amalecit, avem să tragem învăţăminte. Vorbind oamenilor, noroadelor, lumii despre acest episod, Biblia supune pe fiecare în parte şi pe toţi laolaltă unui proces moral, le aduce înaintea privirilor motiv de judecată, de socoteală, de revizuire a conştiinţei [5)]".

(…) "Rostul etic pe care autorul l-a propus alcătuind această lucrare va fi şi prin aceasta atins, dacă ea va contribui la respectarea comandamentului simplu, sinaic: «Să nu ucizi!»"

"Matatias Carp - Cuvânt înainte, Ianuarie 1946

"Toate afirmaţiile cuprinse în această lucrare sunt controlate, verificate şi se sprijină pe dovezi (…).

"Materialul a fost adunat încă din iunie 1940, iar sistematizarea am început-o în primăvara 1943, ajutat de o singură colabor[ato]are: soţia mea.

Atenţie: *Matatias Carp reproduce aici acte oficiale* **- însă fără trimiteri la fondurile de arhivă.**

"Vol. 1 «Legionarii şi Rebeliunea»"

Pagina 24, nota 2 din subsol:

"Recensământul oficial efectuat sub guvernul Antonescu, cu secţiune specială pentru locuitorii de origine etnică evreiască. În Basarabia şi Bucovina, provincii *cedate* (subl. mea, P.G.) URSS în iunie 1940 şi *cotropite* [6)] (subl. m.) în vara anului 1941".

Pagina 38:

"Evreii (din Basarabia şi Bucovina de Nord - n.m.) au fost jefuiţi de *trupele de ocupaţie"* [7] (sublinierea mea, P.G.);

Pagina 55, Nota din subsol, în legătură cu "*scăpările de ură şi incitare la asasinat din întreaga presă*":

"Pamfil Şeicaru, bunăoară spunea răspicat şi fără înconjur într-un 'Apel către Români', în Curentul din *2 iulie 1940*: «În lunile iulie şi august *să manifestăm un maxim de disciplină naţională* (s. mea). Evreii însă să se gândească lucid la ziua de mâine. La acel 'mâine' care se apropie cu fulgerări de furtună. *Să nu fie acel mâine al crâncenelor răfuieli, să nu fie acel mâine al scrâşnirilor de dinţi, al remuşcărilor văicărite*... (s. mele, P.G.). Răbdare şi linişte pentru acel mâine care vine implacabil ca şi destinul»" [8]

Pag. 89:

"Cronologia istorică a persecuţiilor împotriva evreilor" începe de la *6 septembrie 1940: "Regele Carol al II-lea abdică de la tronul României şi încredinţează generalului Ion Antonescu conducerea statului, acordîndu-i puteri dictatoriale"* [9]

Pag. 126:

"27 noiembrie 1940: (…) D-na Eva Goldenberg din Aleea Modrogan nr. 9 revenind din oraş acasă, a găsit în apartamentul său *un grup de refugiaţi* [10] (s. mea) care luaseră în stăpânire tot mobilierul, covoare, îmbrăcăminte, lenjerie, veselă etc."

Vol. 2, "Pogromul de la Iaşi"

Pag. 7, din "Lămurire":

"...*teritoriile cotropite* (s. m.) la răsărit de Prut".

Pag. 9 "Privire generală istorică":

"În Iunie 1941 opera teutonă de exterminare a evreilor încă nu începuse [11] (…) De aceea Iaşii - simbol monstruos de prigoană, jaf şi măcel - nu găseşte termen de comparaţie înapoia sa, ci numai în lunile şi în anii următori, la Odessa, Golta, Katyn [12], Kiew, Maidanek, Auschwitz, Belsen…"

Pag. 10:

"Pogromul de la Iaşi are rădăcinile adânc înfipte în putregaiul politic al pseudo-democraţiei româneşti. [13] (…) El nu a început în «Duminica ceea» de **29 iunie 1941**; nici cu trei zile

înainte [la 26 iunie, n. mea], **când s-au produs primele omoruri**; nici la 22 iunie când s-au deschis ostilităţile; **nici la 6 septembrie** (**1940** - precizarea şi sublinierile mele, P.G.), cu un an înainte când s-au înscăunat Ion Antonescu cu legionarii săi şi nici măcar la 27 decembrie 1937 când Carol al II-lea (…) a încredinţat destinele ţării guvernului antisemit al lui Goga şi A. C. Cuza. Originile pogromului de la Iaşi, ca şi ale întregului lanţ de crime, jafuri şi suferinţe ce i-au urmat până la 23 august 1944, trebuiesc căutate într-un trecut îndepărtat (…)" [în] "Sistemul oficial antisemit [14] de guvernământ inaugurat la 1867"(…)

"…cele 275 pogromuri organizate de oligarhia şi poliţia ţaristă nu au dat decât [15] câteva sute de morţi".

Pag. 12:

"Când s-a aflat că operaţiunile militare germano-române de la capul de pod Sculeni au fost zădărnicite *prin dibăcia şi bravura infanteriştilor şi tanchiştilor sovietici* [16] (subl. mea, P.G.), neliniştea s-a transformat în panică".

Pag. 13:

"Dar anii s-au scurs şi *a venit ziua în care au căzut lanţurile. La 23 august 1944 Armata Roşie a eliberat nu numai pământul românesc, ci şi sufletele încătuşate. Zorii zilelor de libertate şi democraţie au luminat atunci pentru prima oară orizontul României"* (s. mea şi trimiterea la proza-de-stat-şi-de-partid semnată: Lilly Marcou, editată de Liiceanu).

Pag. 16:

"Direcţiunea Generală a Poliţiei din Ministerul Afacerilor de interne - vestita Siguranţă - va rămâne în istoria prigoanelor reacţionare cu o faimă de multe ori egalată cu cea a Ohranei ţariste [17] a Intelligence Service-ului britanic [18] sau a Gestapo-ului german. Decenii de-a rândul metodele ei sălbatice de teroare şi tortură *au înăbuşit iniţiativele de libertate şi progres, iar celulele ei ferecate au închis oamenii muncii şi pe îndrăzneţii mucenici pentru o viaţă mai bună a poporului* (s. m.).

Pag. 23, "Cronologie istorică 19 iunie-6 iulie 1941":

"Războiul monstruos al fascismului [19] *împotriva Uniunii Republicilor Socialiste Sovietice* (s.m.) - de multă vreme hotărît".

Pag. 25:

"La (…) Sculeni [20] se desfăşoară un măcel îngrozitor,

preludiu demn de tragedia ce se pregăteşte la Iaşi. Acolo *hoardele cotropitoare s-au lovit din prima zi de rezistenţa eroică a Armatei Roşii* (sic). O încercare *vicleană* reuşise graţie surprinderii şi un cap de pod mărunt de vreo 5 km adâncime fusese stabilit pe malul răsăritean al Prutului. *Acolo şi-au înfipt călcâiul* (sic) două batalioane din regimentul german 305 comandat de colonelul Buck şi batalionul maior[ului] Garaiac, din regimentul 6 vânători de munte comandat de colonelul Emil Matieş. Ofiţerii acestui regiment blestemat, care a semănat moarte pe tot drumul de la Sculeni la Odessa **au cerut în mod special comandamentului german să li se repartizeze tocmai acel sector, pentru a se răzbuna pe evrei** (subliniat în text) *care i-ar fi umilit în retragerea din 1940"* (celelalte sublinieri îmi aparţin - P.G.).

Pag. 74:

"Masacrul de la Sculeni, nr. 23, Depoziţia martorului Lt.-col. Mureşanu Romulus, audiat în ziua de 27 iunie 1947 de către judele instructor special g-ral C. A. Av. Ionescu Emanoil":

"(…) Ofiţerii din R[egimentul] 6 V[ânători de Munte] cu garnizoana în Bălţi - din informaţiile pe care le deţin - *fiind umiliţi în timpul retragerii din Basarabia în 1940, au cerut şi au obţinut de la comandamentul german pe lângă care erau afectaţi ca să li se repartizeze ca sector de luptă Sculenii, cu intenţia de* **a se răzbuna** *pe evreii care-i umiliseră"*(subl. mea).

Pag. 76:

"Nr. 25 A: Apostila pusă de col Matieş Ermil (…) pe ordinul din 30 iulie 1941:

"«Eu ştiu că s-a răspuns la această chestiune: De mirare că se mai revine într-o chestiune din care *ostaşii acestui regiment de la Sculeni au avut f. mult de îndurat de pe urma tuturor jidanilor rămaşi în acest târg (s.m.).* **De aceea au fost executaţi conf. ord. sup.»**" [21] (subl. în text).

Vol. 3, "Transnistria"

Pag. 7: "Privire generală istorică":

"Pe pământul acesta [dintre Nistru şi Bug] s-au desfăşurat câteva secole de viaţă şi durere evreiască."

Pag. 8:

"*Aurora timpurilor noi* s-a arătat după aceea [după ultimele pogromuri ruseşti, cele din 1917], luminoasă şi plină de speranţă. *Aproape un sfert de secol evreii dintre Bug şi Nistru*

au trăit ca oamenii între oameni [22)]" (subl. mele).

Pag. 9:

"Ceva mai apăsaţi, în linişte relativă şi superficială întreruptă mereu de violente şi sângeroase manifestări de ură ale drojdiei, încurajată de conducerea superioară [sic!] românească [23)] au trăit evreii dincoace de Nistru [24)]".

Pag. 27: "Cronologie istorică":

"29 iunie 1940: În executarea convenţiei de cedare a Basarabiei, a Bucovinei de Nord şi a câtorva localităţi din judeţul Dorohoi [25)], începe retragerea trupelor române de-a lungul întregei frontiere, de la Ceremuş la Dunăre. Unităţile venite din Basarabia peste podurile Prutului, de la Galaţi până la Herţa, *se pare* (s.m.) că au avut o atitudine demnă şi liniştită [26)]. În orice caz nu s-au semnalat în urma lor fapte remarcabile [27)]. Cele intrate în ţară peste Prut şi Siret în Bucovina au comis crime şi masacre oribile ale căror victime au fost mulţi evrei din oraşele şi satele aşezate pe drumurile de retragere."

Pag. 33:

"Armata *invadatoare* (s.m.) a făptuit masacre în toate satele locuite de evrei din judeţul Storojineţ";

Pag. 34:

"5 iulie 1941. La Rostochi-Vijniţa au fost măcelăriţi aproape toţi evreii (…) *Măcelul a fost făptuit de localnici* (subl. mea) cu sprijinul soldaţilor români" [28)].

Pag. 36:

"[Briceni, Lipcani] târguri cu vechi aşezări evreieşti sunt pustiite de *hoardele în trecere*" (subl. mea).

Observaţii provizorii

1) **Românii acuzaţi** de masacrarea evreilor **au fost condamnaţi** (**mulţi au fost executaţi**) *între:* **1944 şi 1951**, după cum arată şi numeroasele documente reproduse de M. Carp - vezi şi Nota 8 la primul capitol.

Dar **evreii vinovaţi** de persecutarea, de masacrarea *ne-evreilor, a românilor*, **înainte, în timp**, în numele apărării sovietismului? Pe când Nürnberg II, fie şi după 62 ani?

2) "Concepţia istorico-geografică" a lui Matatias Carp, nu

un oarecare ciocănar, nici doar telal abia ştiutor de carte, nici ucenic croitor şcolit apoi la Moscova, ci un, dragă-doamne, intelectual (avocat, secretar al Uniunii Comunităţilor Evreieşti, fiu al unui senator, gazetar, scriitor): prin logică-inversă, gândire de beton-armat şi limbă-de-lemn este riguros aceeaşi cu a ultimului activist-troglodist-bolşevist;

3) În cele 3 volume alcătuind **Cartea neagră**… nu există o singură menţionare a *întregului adevăr*:

a) *înainte - în timp (cu un an întreg) - de "Transnistria"* existase o "Săptămână Roşie" - în Basarabia, în Bucovina de Nord şi în Herţa - adevăr istoric pe care istoricul M. Carp îl tace în mod răsunător;

b) în Transnistria fuseseră deportaţi de către români *şi ţigani.*

Cum rămâne cu obiectivitatea cu care a fost scrisă şi această *istorie* sub vestmântul: **mărturie**?; cum rămâne cu monopolul instituit de evrei asupra suferinţei?: potrivit autorului a existat *un singur genocid*: al Evreilor; *"doar"* Evreii au fost lichidaţi de români [29)].

N O T E

1) Cât de "necontenit" s-au revărsat textele "dezinformatoare"? *Între 23 august 1944 şi 22 decembrie 1989 (45 ani!) în România nu a putut fi imprimată şi difuzată o singură propoziţiune despre exacţiunile evreilor dintre 28 iunie 1940-22 iunie 1941 - şi după 23 august 1944, victime: ne-evreii;autorul ar fi fost, pe loc, arestat-condamnat* **şi** *pentru"ură de rasă".* În schimb, despre exacţiunile românilor, victime: evreii, au fost tipărite, difuzate, popularizate zeci, sute de volume de mărturii, romane, poeme, piese de teatru, filme… Scriind: "…confirm, *după 50 ani* (subl. mea, P.G.) că M. Carp redă cu exactitate…", Radu Florian indică momentul scrierii prefeţei: 1990-1991. Or până atunci se adunase o bibliotecă imensă - şi *unilaterală*. Faptul că Radu Florian este supravieţuitor al Trenului Morţii nu-i dă dreptul de a minţi, de a trafica adevărul istoric privitor la "tăcerea" asupra suferinţelor evreilor şi de a acuza vacarmul şi cantitatea "textelor dezinformatoare". Radu Florian: bolşevic fanatic, fanatic anti-român, mi-a fost lector de *marxism-***stalinism** la Universitatea Bucureşti şi anchetator-acuzator (împreună cu L. Tismăneanu, Al. Graur, M. Novicov, Iorgu Iordan "şi alţi tovarăşi în civil") în "procesul" înscenat în iunie 1956 la decanatul facultăţii de Filologie - acuzaţii: afirmasem că Basarabia (de la ea pornim, la ea ajungem…) este românească, a fost re-răpită nouă de ruşi; că "limba moldovenească" nu există, în "Republica Moldovenească" se vorbeşte limba română; că războiul împotriva Finlandei, din 1939, fusese unul "nejust" (de agresiune), nu "just", cum ne învăţase la curs tovarăşul nostru de nădejde, Radu Florian.

2). Aceasta fiind limba română în care "se exprima" tovarăşul Radu Florian: (oameni) "asasinaţi cu cruzime"… Ceea ce ar însemna că au existat şi cazuri de (oameni) "asasinaţi cu delicateţă…"

3) În capitolul următor se va vedea, cu probe, că "discriminarea rasială" ("ura de rasă") nu a avut legătură cu tragedia.

4) Numai tragediile suferite de evrei, nu şi cele provocate de ei.

5) Neînţelegînd trimiterea la "episodul amalecit" m-am adresat **Bibliei** în româneşte, 1968, Ieşirea, cap. 17:

"*8. Atunci au venit Amaleciţii să se bată cu Israeliţii la Rafidim.*

"9. Iar Moise a zis către Iosua: «Alege bărbaţi voinici şi du-te de te luptă cu Amaleciţii! (...)

"13. Şi a zdrobit Iosua pe Amalec şi tot poporul lui cu ascuţişul sabiei.

"14. Atunci a zis Domnul către Moise: «Scrie aceasta în carte spre pomenire şi spune lui Iosua că voi şterge cu totul pomenirea lui Amalec de sub cer!»

"15. Atunci a făcut Moise un jertfelnic Domnului şi i-a pus numele «Domnul este scăparea mea!»

"16. Căci zicea: «Pentru că mi-au fost mâinile ridicate spre scaunul Domnului [în timpul luptei, "când îşi ridica Moise mâinile, biruia Israel; iar când îşi lăsa el mâinile, biruia Amalec"- n.m.] *de aceea va bate Domnul pe Amalec din neam în neam!"*

Am confruntat cu varianta franceză, **La Bible,** Gallimard, Pléiade, 1956:

"*16. «Puisqu'une main est contre le trône de Iah, guerre de Iahvé contre Amalec de génération en génération!»",*

Cu varianta ecumenică, tot franceză, **La Bible** (TOB), Poche, 1979:

"*16. «Puisqu'une main s'est levée contre le trône du Seigneur, c'est la guerre entre le Seigneur et Amalec d'age en age!»"*

Tot nu am înţeles ce a vrut să spună A. Şafran: care o fi, aici, "procesul moral"? Despre ce fel de "judecată, socoteală, revizuire a conştiinţei" vorbeşte? "La Rafidim" s-au înfruntat două tabere: "Au venit Amaleciţii să se bată cu Israeliţii". Motivul încăierării? Vechi cât lumea: Israeliţii încălcaseră teritoriul Amaleciţilor (întins din sudul Palestinei până în apropierea Egiptului, în Peninsula Sinai). Ce le reproşează - în veci - Evreii Amaleciţilor? Fireşte: că nu se lăsaseră măcelăriţi. Morala? Din spusele rabinului Safran: invadatorul (prin gura cronicarului evreu), învingînd cu ajutorul lui Iahve, are în mod necesar dreptate (în numele lui Iahve), iar învinsul (cu ajutorul lui Iahve) este pedepsit şi cu uitarea în vecii vecilor - în numele lui Iahve.

Aceasta nu poate fi morală. Pentru că este parţială, deci şchioapă: A. Şafran pretinde că "episodul" se adresează "noroadelor, oamenilor, lumii", adică şi ne-evreilor. Da de unde! O învăţătură astfel prezentată este numai pentru uzul evreilor: ca toţi invadatorii, reclamă *dreptul lor la ocuparea unor teritorii străine - în virtutea "poruncii lui Iahve" şi în numele lui* - aşa cum Turcii ascultau de "porunca lui Alah", făcînd ce

făceau în numele lui, cruciaţii "în numele lui Cristos", Ruşii în numele Ţarului, bolşevicii "în numele lui Marx, Lenin, Stalin - şi în al Revoluţiei din Octombrie"… Evreii au încercat să pună stăpânire pe Basarabia (şi pe împrejurimi), întâi în numele lui Herzl, inventatorul sionismului; apoi în Săptămâna Roşie din 1940, în numele lui Stalin, inventatorul "Republicii Socialiste Sovietice Evreieşti" pe pământul românesc al Basarabiei.

6) Nu **cedezi** decât ceea ce **îţi aparţine, de drept** (altfel, **ai restitui**); deci nu poţi **cotropi** teritorii anterior *cedate sub ameninţare*, ci **re-cucerì**. "Viziune" istorico-geografică a unui sovietic, fiu de komisar bolşevic (rus), asiat, nu a unui, orişicâtuşi, europenizat cetăţean român, jurist de profesie şi fiu de senator.

Nu a existat vreo convenţie, pact, act de cedare a Basarabiei, a Bucovinei de Nord, a Ţinutului Herţa. "Hârtia" pe baza căreia *sovieticii au ocupat prin violenţă pământurile noastre* a(u) fost… patru:

1. "Nota ultimativă" a Sovieticilor din 26 iunie 1940;
2. Răspunsul guvernului român (27 iunie) - refuz motivat;
3. Nota ultimativă sovietică din noaptea de 27 iunie 1940;
4. Răspunsul (28 iunie 1940) - acesta:

"Guvernul român, pentru a evita gravele urmări pe care le-ar avea recurgerea la forţă şi deschiderea ostilităţilor în această parte a Europei, **se vede silit să accepte** *condiţiile de evacuare* **specificate în răspunsul sovietic**" (subl. m., P.G.).

Deci nu a fost **cedare**, nici **retrocedare**, nici **restituire**; ci **evacuare**. Dealtfel Gh. Tătărescu (prim-ministru în timpul Săptămânii Roşii) şi-a intitulat o carte: "***Evacuarea*** (s.m.) **Basarabiei şi a Bucovinei de Nord"**.

7) În concepţia materialist-istorică de tip sovietic a martorului-cronicar M. Carp, (anticipîndu-l pe Radu Florian) "trupe de ocupaţie" erau… cele româneşti, liberatoare ale unui teritoriu istoric-geografic românesc, ale unei populaţii româneşti - teritorii şi populaţie *ocupate* de străinii năvălitori: ruşii bolşevici…

8) a) Exemplu de grosolană, obraznică falsificare a unui citat: "incitare la asasinat", cum pretinde M. Carp, cu o rea-credinţă vădită, traficînd, interpretînd pe dos îndemnul: "să manifestăm un maxim de disciplină naţională". Din contra: la 2 iulie Şeicaru cerea, "răspicat", vorba lui M. Carp, în plin masacru al românilor: *disciplină,* deci reţinere. Însă avertiza: crimele comise în timpul evacuării Basarabiei, Bucovinei şi Herţei, între 28 iunie şi 3 iulie 1940, nu vor rămâne fără *răspuns-răsplată*. "Răspunsul" (*Ochi pentru Ochi, Dinte pentru Dinte*), cumplit, a venit, **după un an**, începînd de la **22 iunie 1941**, ca urmare a descoperirii întinderii atrocităţilor comise în 12 luni de ocupaţie (doar bănuite până atunci, ştiute din mărturiile românilor transnistrieni refugiaţi în România şi a polonezilor supravieţuitori ai ocupaţiei sovietice a estului ţării lor, după 17 septembrie 1939 - şi ei refugiaţi la noi);

8) b) Exemplu de grosolană falsificare a adevărului istoric: Pamfil Şeicaru nu era "antisemit" cum dă de înţeles M. Carp, foarte bine plasat

ca să-i cunoască… dosarul. Potrivit documentelor publicate de Victor Frunză în **Destinul unui condamnat la moarte Pamfil Şeicaru**, 2001, rugat de Sergiu Dan de la Centrala Evreilor să intervină "în favoarea lui Mişu Benvenisti şi a sioniştilor aflaţi sub anchetă" în chestiunea emigrării spre Palestina, "antisemitul" a scris numaidecât lui Antonescu; în decembrie 1941, în plină campanie oficială împotriva evreilor, "antisemitul" a organizat la *Curentul* o întâlnire a veteranilor de război (Primul) la care au participat şi patru evrei decoraţi cu Virtutea Militară; o altă Notă a Siguranţei (22 martie 1944) spune: "Evreii reîntorşi din Franţa îşi manifestează simpatia pentru dl. Pamfil Şeicaru. Graţie intervenţiei energice a acestuia pe lângă autorităţile franceze şi germane au putut avea facilităţi de transport şi chiar cei arestaţi au fost liberaţi, după ce la o primă intervenţie (…) a legaţiei române nu se obţinuse un rezultat satisfăcător"; în fine, "antisemitul" Şeicaru avea la *Curentul* ("fiţuică fascistă", cum o considerau evreii) ca şef de cabinet pe "Domnul Firoiu" (Willi Feinstein), în redacţie lucrau Bercu şi Râmniceanu (Finkelstein), iar când, în 1943 (!) rămăsese fără secretară, o angajase pe "doamna Apotheker"!

Nu este vorba doar de ingratitudinea evreilor, ci de consecventa ocultare a adevărului-adevărat din partea lor.

9) Dată fantezistă propusă-impusă de Matatias Carp (vol. 1, p. 89): **6 septembrie 1940**. El pretinde că *de atunci* au început a fi persecutaţi evreii în România…; şi că *de atunci* începe "Istoria" - nu mai devreme, de pildă din 28 iunie acelaşi an, când evreii îi persecutau pe români în numele Rusiei; nici măcar din 30 august: cedarea Ardealului de Nord. Nu! După M. Carp, tragediile naţionale nu i-au privit vreodată pe evreii cetăţeni români, îi interesau doar cele comunitare, ba cea din "Săptămâna Roşie" trebuia ocultată, negată.

Să vedem cum este prezentat "Evenimentul 6 septembrie" de **Istoria României în date,** 1972, lucrare în tradiţia lui Roller:

"(…) izolat, compromis prin politica externă şovăitoare şi prin atitudinea capitulantă în faţa agresiunii şi silit de fasciştii români şi germani (sic - nu şi de «fasciştii sovietici»?- şi mai pe limba română /sic/ a evreilor: «faşiştii bolşevişti»? n.m. P.G.), Carol al II-lea abdică, transmiţînd prerogativele regale fiului său Mihai".

Aceasta să fi fost, pentru evrei, tragedia "momentului 6 septembrie": abdicarea lui Carol II? M. Carp vrea să dea de înţeles că regele fusese protector al evreilor iar alungarea lui deschisese "era persecuţiilor antievreieşti"? Dar Carol nu fusese protector al evreilor ci neruşinat profitor (şi) de pe urma lor! Abdicarea lui prea-târzie ne costase pe noi, ne-evreii din întreaga ţară, *stricarea* societăţii româneşti şi aşa fragilă; *fracturarea* ei în două tabere artificiale, antagoniste: carliştii şi… ne-/anti-carliştii; *putrezirea* prea-multor personalităţi - e drept: nu deosebit de verticale de-acasă; *inventarea partidului unic şi a Pre-Cântării României* - ce să mai vorbim de politica de cedări teritoriale…

"Atitudinea capitulantă" a subiectului logic (Carol II) se manifestase mai întâi prin cedarea Basarabiei ruşilor, apoi, la două luni, prin cedarea Ardealului de Nord ungurilor. Dacă M. Carp ar fi indicat - de pildă - data de 14 septembrie 1940 (Proclamarea statului naţional-legionar), ar fi fost de înţeles. Altfel, nu.

În fapt, **Istoria Conflictului** dintre români şi evrei - şi care a dus la tragedia din 1941-44 - începe **din 1917**, de la revoluţia bolşevică; ba chiar **din 1878** - vezi mai departe nota 13 b. Or "istoria" scrisă de evrei (Biblie fiindu-le **Cartea Neagră** editată în URSS, în 1945, sub direcţia lui Ilia Ehrenburg şi a lui Vassili Grosmann) ocultează atât activitatea, vreme de 22 ani (1918-1940), a bolşevicilor evrei împotriva noţiunii şi a realităţii: **România Mare**, de la 1918, cât şi **tragedia ne-evreilor dintre 28 iunie 1940** şi **22 iunie 1941** (începutul evacuării Basarabiei, Bucovinei de Nord, Herţei, părăsite în urma diktatului sovietic din 26 iunie 1940, conform Pactului Hitler-Stalin din 23 august 1939 - şi începutul războiului în Est). În Istoria scrisă de evrei nu există nici perioada ce începe la 23 august 1944 şi care a durat, pentru restul României, până în decembrie 1989, însă pentru Basarabia şi Bucovina durează. Şi va mai dura cine ştie câte decenii datorită nesimţirii, a inconştienţei criminale a "românilor" I. Iliescu, P. Roman, E. Constantinescu, Pleşu, Ciorbea, Zoe Petre, Severin, Năstase, Adameşteanu, G. Andreescu, Băsescu, Tismăneanu, Liiceanu, Patapievici şi alţi bravi pui de daci - semnînd-susţinînd Tratatul cu URSS (cel care anula crima Pactului Hitler-Stalin), apoi Tratatul cu Ucraina (care "consfinţea" rapturile teritoriale, consecinţă a frontierelor trasate de Molotov în 1940), apoi susţinînd "Istoria României" scrisă de "Comisia Tismăneanu".

În această cumplită Istorie de 70 ani - nu doar de 5 - Evreii au jucat un rol considerabil şi nefast în Aparatul administrativo-politico-ideologico-poliţienesc-militar sovietic şi sovietizator - în Rusia, în Karelia, în Ţările Baltice, în Polonia, în Cehoslovacia, în Ungaria, în Bulgaria, în România, în… - dar unde nu?

10) Ocultate fiind evenimentele dintre 26 iunie - 3 iulie 1940 (**refugiul** românilor din Basarabia şi din Bucovina de Nord) şi cele de după 30 august acelaşi an (**refugiul** românilor din Ardealul de Nord), din mărturie nu se înţelege **cine** erau acei *refugiaţi*, **de unde** *se refugiaseră*, **ce** li se întâmplase, **de ce** *se refugiaseră*…

Chiar aşa: *de ce, de unde se vor fi refugiat românii în blestemata vară a anului 1940*?

11) Ba începuse (şi teutona şi pravoslavnica operă) **cu aproape doi ani mai devreme** - adevărat, nu prin masacrarea evreilor, ci prin tentativa de lichidare a polonezilor polonezilor de către:

a) germani, începînd **de la 1 septembrie 1939**, victime: intelectuali, prelaţi (catolici), militari, *evrei - însă ca polonezi comunişti, nu ca evrei*;

b) ruşi (începînd **de la 17 septembrie 1939**): execuţii pe loc, arestări, deportări în Siberia, iar pentru mai puţin "vinovaţi": alungare din case, din slujbe - aceasta făcîndu-se cu aportul extrem de zelos, frizînd isteria, al evreilor - fie veniţi cu ocupanţii, ca NKVD-işti, fie localnici, voluntari entuziaşti în slujba bolşevicilor.

12) Triplu fals:

a) La Katjin a avut loc un masacru făptuit de bolşevicii ruşi, nu de nemţii naziştі;

b) La Katjn au fost asasinaţi 4.500 ofiţeri *polonezi de către bolşevici*

(printre executori cine ştie câţi NKVD-işti evrei!) - nu evrei, nu de nazişti;

c) Nu "în lunile şi în anii următori", ci *cu peste un an mai devreme*, în luna **martie 1940**, din ordinul lui Stalin (din totalul de 26.000 civili şi militari - numai polonezi), vezi şi **Le Nouveau Larousse Encyclopédique,** 1994.

13) În "putregaiul" românesc, în "pseudo-democraţia" carpato-dunăreană, cea pe care scuipă M. Carp şi de câte trei ori pe o singură pagină - deşi tatăl său Horia Carp fusese membru al Senatului României "antisemite" - evreii au vieţuit binişor, chiar confortabil, după 1867 - **dar după 1878**!; şi chiar după 1938, când a venit la putere guvernul Goga-Cuza, autodeclarat "antievreiesc"; şi până "cu trei zile înainte de **29 iunie 1941**" (citeşte: **26 iunie**, tot 1941…- războiul în Est începuse în **22 iunie 1941**, cu patru zile şi mai devreme). De aceea vor fi optat ei cu atâta înflăcărare pentru "adevărata democraţie: democraţia sovietică", prin manifeste şi manifestaţii, în România întreagă - până la 28 iunie 1940; cu ciomege, gloanţe, foc, oale de noapte, mutilări, linşaj, luări de ostateci, asasinate - începînd din acea zi: **28 iunie 1940 -** pe teritoriile abandonate ruşilor în urma diktatului.

14 a) M. Carp nu îşi cunoaşte clasicii: termenul "Antisemitismus" a fost lansat pentru întâia oară de către germanul Marr, în 1879, deci nu avea cum exista - decât rar - la 1867, în România;

b) În 1866, când s-a redactat Constituţia românească, evreii din România, susţinuţi de logistica "Alianţei Israelite Universale" cu sediul în Franţa - prin Alfred Crémieux - au încercat să impună formularea articolului 6 (din Constituţia României) astfel: "*Religia nu este o piedecă pentru naturalizare în România. O lege specială va regula admiterea graduală a izraeliţilor la naturalizare*" (s.m.). Nesimţirea, obrăznicia, brutalul amestec ("în treburile interne ale ţării noastre" - iată unul din puţinele adevăruri rostite de Ceauşescu - dar strâmb înţelese de el însuşi) au provocat indignare - şi efect contrar. Drept care art. 7 a sunat - o vreme: "Numai străinii de rit creştin pot dobândi calitatea de român".

Însă în 1878, la Congresul de la Berlin, **presiunile teribile, insuportabile ale evreilor, prin Franţa şi prin Anglia (în ciuda opoziţiei Rusiei!) au căpătat caracter de război împotriva ţării noastre**. În cele din urmă ni s-a **impus** : *recunoaşterea independenţei României să fie condiţionată de acordarea drepturilor de cetăţenie israeliţilor* (s.m.).

Noii cetăţeni-români - israeliţii - au folosit din plin:

drepturile economice: mult trâmbiţata de către "istoricii" comunişti de teapa lui Roller **răscoală ţărănească din 1907 a pornit în Moldova,** cauza adevărată (ascunsă o jumătate de secol): **rapacitatea, necinstea, nemila arendaşilor evrei;**

drepturile cetăţeneşti (române):- **în timpul primului război mondial, sub ocupaţie germană, evreii au colaborat cu nemţii fără tresărire, fără scrupule, nepăsători la soarta ţării şi a lor, ocupată, spoliată, umilită, martirizată; i-au denunţat cu seninătate pe "compatrioţii" lor români** (din tradiţia milenară a listelor-negre)**, făcînd averi colosale pe spinarea nefericiţilor jefuiţi şi de administraţia**

militară germano-maghiară;

[*supradrepturile de "re-cetăţeni români" prin ukazul ocupantului rus, de după 23 august 1944:* în timpul secetei din Moldova - 1946-1947 - evreii aflîndu-se şi în fruntea organismelor economice, i-au jefuit fără de ruşine pe români în folosul sovieticilor, dar şi în al lor, sustrăgînd o bună parte din ajutoarele interne destinate înfometaţilor, cât şi din cele externe, apoi speculînd fără ruşine alimentele; a fost nevoie să intervină Vasile Luca, alertat de "revoltele antisemite din judeţele Iaşi, Vaslui, Tutova" şi de zvonurile potrivit cărora "Ana Pauker trimite grâul nostru în Israel, după ce ni l-a luat de la gură", pentru a domoli zelul neozapciilor evrei.]

*

["VIITORUL POPORULUI EVREU VARIANTA COMUNISTA
THEODOR WEXLER, MIHAELA POPOV

"Cititorul care nu stie când are loc sedinta pe care o prezentam în continuare si nu recunoaste macar o parte a personajelor care participa la ea si-ar putea închipui ca este vorba despre o întrunire a unui cuib legionar. De fapt, documentul transcrie lucrarile sedintei cu responsabilii organizatiilor de masa (Apararea Patriotica, Uniunea Patriotilor, Comitetul National Evreiesc (C.N.E.), precursorul Comitetului Democrat Evreiesc), tinuta la C.C. al P.C.R., în ziua de *5 octombrie 1945*. In cadrul sedintei, un capitol aparte l-a constituit analiza contradictiilor ivite între populatia evreiasca si activistii de partid, inclusiv cei de origine evreiasca. Principalii actori ai discutiei au fost: *Chirita,* primul presedinte al C.N.E., *Vasile Luca*, membru al Biroului Politic, responsabil cu problema nationala, *Ghizela Vass,* membra a C.C. al P.C.R., *Ferdinand Ticu,* activist al Madosz, *Alice Benari*, profesoara, activista de partid, *Elena Stoia,* activista a Uniunii Femeilor Democrate din România, *Ofelia Manole,* membra C.C. al P.C.R. si presedinta a U.F.D.R., *Ion Vinte*, adjunct al ministrului de Interne, *Macovei,* activist de partid din ilegalitate. Ceea ce socheaza în timpul discutiei este mentalitatea cu care se discuta, la un asemenea nivel al conducerii P.C.R., despre "problema nationala", cum era privita marea masa a populatiei evreiesti care nu se înregimentase în partidul comunist si cum erau tratati reprezentantii grupului care milita pentru crearea unui stat al poporului evreu.

Prezentam în continuare aspectele cele mai semnificative ale sedintei. Documentul integral îl vom publica în volumele pe care le pregatim pentru tipar, cu titlul **Anchete si procese uitate. 1945-l960,** si care urmeaza sa apara la **Editura Fundatiei Filderman.**

Pentru reprezentantii partidului comunist, doua erau provocarile venite dinspre populatia evreiasca. Iata cum le sintetiza Chirita:

"în viata evreiasca exista doua curente foarte periculoase: al lui Filderman, care toti stim care este politica lui; al doilea, al sionistilor de dreapta cu Zissu... Ei nu se satura sa ponegreasca democratia din tara românească, ca sa arate ca este un fel de dictatura fascista".

In cursul discutiilor, Vasile Luca s-a lansat într-un atac de o deosebita virulenta, practic la adresa întregii comunitati evreiesti. Referindu-se la afirmatia lui Chirita, care sustinea ca si militantii sionisti trebuia sa fie atrasi în cadrul Comitetului National Evreiesc, Luca îi reproseaza:

"facem un partid nou evreiesc, facem un gheto nou evreiesc. Asta vreti

voi? [...] Trebuie o lupta serioasa împotriva elementelor fasciste evreiesti, în primul rând [...] Nu vedeti fascistii din sânul vostru. Când Luca spune ca: jos speculantii, o sa se spuna ca este un antisemit. Dar daca Chirita o sa spuna asta, nu o sa se mai spuna ca este antisemit. Pentru ca Chirita este evreu". [*să se înţeleagă că Luca nu este evreu? P.G.*]

Supararea lui Vasile Luca venea din faptul ca în cadrul Comitetului National Evreiesc exista tendinta de a trata populatia evreiasca - cum era si firesc - ca o unitate.

"Burghezia evreiasca, în frunte cu Filderman, care l-a sustinut pe Antonescu [...] Si vrei sa faci unitate cu acestia? Pentru ce? Numai si numai pentru revendicarile fata de statul si poporul român. Nu pricepeti si nu încadrati lupta voastra de revendicari juste în lupta noastra de revendicari, a întregului popor român. Noi nu putem tolera, si în special *voi nu puteti tolera, ca evreii, pe baza suferintelor, sa-si creeze acum o situatie privilegiata de jaf si asuprire a populatiei românesti [...] Dar noi v-am creat tocmai pentru lupta împotriva reactiunii evreiesti si atunci, focul principal trebuie îndreptat împotriva organizatiilor sioniste, în lupta pentru încadrarea în viata economica, politica si sociala a poporului român"*. (s. m.)

Vasile Luca dadea si lectii de tactica. Le reproducem si pentru ca, iata, în octombrie l945 se vorbea deja de arestarea lui Iuliu Maniu.

"Noi, chiar în lupta noastra interna cu reactiunea, nu arestam pe oameni pentru ca au alte pareri politice decât noi, ci pentru ca speculeaza sau pentru ca au facut deschis actiuni contra Uniunii Sovietice. Si noi niciodata nu am spus ca Maniu trebuie arestat. Si noi nu l-am aresta pe Maniu sau pe ceilalti membri ai partidului lui, daca nu sunt fapte ca ale lui Hatieganu, care a organizat crime, care a trecut la actiuni teroriste. Doar pentru ca ne sunt adversari politici sa-i arestam? Ar fi cel mai usor lucru. Si un popa dintr-un sat, reactionar, este usor sa-l arestezi, ca sa ai satul. Dar cu asta ai satul? Nu. Il faci erou si îti faci satul dusman. Si se va spune ca suntem dictatura unei minoritati asupra unei majoritati. Nu guvernul trebuie sa ia masuri, ci datoria voastra era sa izolati aceste elemente de marea masa a populatiei evreiesti".

La fel de socante sunt si aprecierile lui Vasile Luca despre politica de cadre a partidului comunist.

"Nu trebuie sa ne plângem ca, în actuala situatie, cu mostenirea aceasta antisemita grozava, am avut putin o linie politica de a nu ridica elemente evreiesti în conducerea organizatiilor. Si aceasta trebuie sa înteleaga orice evreu comunist. Trebuie sa înteleaga si trebuie explicat, pentru ca *ce nenorocire am fi avut în Moldova... Partidul compus din evrei numai, organizatiile celelalte evreiesti, politia, aparatul administrativ, evreiesti. Si atunci s-a spus: Ce este aici, este un stat evreiesc sau un stat românesc?* (s.m.)

Nota mea, P.G.: Presupun că atunci, în timp, acolo - în Moldova, mai precis: la Iaşi - a avut loc tentativa unor evrei "revoluţionari" de a bucătări "Republica Sovietică Socialistă Moldovenească" destinată a fi ataşată URSS. Activist de frunte în această manevră : Serge Moscovici, actualul guru parizian de sociologie, maestru al lui Oişteanu, M.D. Gheorghiu, Lavastina… El şi ai săi executaseră un prim ordin de la Kremlin: înjghebarea unei republici a evreilor în Estul României - cuprinzînd, în afară de Moldova istorică (deci şi Basarabia) Maramureşul, Galiţia, Ucraina de Vest - însă Kremlinul şi-a schimbat tactica, dînd cuvânt de ordine de renunţare la această prematură

mişcare. Tânărul şi înflăcăratul bolşevic sovietist Serge Moscovici a fost chiar… pedepsit: nu i s-a aprobat o bursă în URSS - drept care el, supărat, a dezertat din lagărul comunist şi a fugit în Franţa…)

"…Si în mai multe parti persista asta. Si când noi avem o masa otravita de antisemitism, când vede numai un singur sef sau comisar, spune ca nu mai este politia românească, ci politie evreiasca. Si asta este folosit împotriva populatiei evreiesti. Adânceste antisemitismul si este împotriva democratiei si împotriva guvernului. Si reactiunea foloseste aceasta. Ca asta nu este realitatea, stim cu totii, dar este atmosfera [...] Tapi ispasitori sunt evreii de veacuri *si noi, deodata, dupa ce antisemitismul a ajuns la culme, prin fascism, aparem si punem toate organele de conducere si în fruntea administratiei elemente evreiesti"*. (s.m.)

Pe lânga problemele de tactica generala, în cursul sedintei au fost abordate si o serie de aspecte concrete. Tot Chirita se plângea ca atunci când au facut o adresa catre Confederatia Generala a Muncii si au cerut ca, acolo unde sunt locuri libere, sa fie angajati muncitori evrei, li s-a raspuns: "Ca toate locurile sunt ocupate si ca mai vin acum o alta serie de repatriati, adica aceia care au fost prizonieri, o parte din românii evacuati în Germania, care trebuie încadrati în productie." Situatia - spunea Chirita - era grava. "Noi trebuie sa stim ca acest razboi de exterminare, care a fost timp de patru ani de zile, a avut o mare influenta asupra populatiei evreiesti. Mii si mii de evrei nu au nici un mijloc de existenta." Se facuse si un plan, potrivit caruia statul trebuia sa acorde 12 miliarde, organizatia Joint 12 miliarde si alte organizatii evreiesti 3 miliarde pentru crearea unor întreprinderi colective de meseriasi. Nu se facuse nimic concret.

Ii raspundea Elena Stoia: "Ce se întâmpla? Noi avem muncitorii din industria de razboi, pe care trebuie sa-i trecem în industria de pace. Sunt foarte multi, care stau pe spatele statului, cum s-ar spune [...] Avem armata care se demobilizeaza; sunt prizonierii care vin. Si trebuie sa se stie, ca productia noastra este mai mult în textile, la filaturi [...] Si atunci am putea încadra pe tovarasii evrei în textile, pentru ca în metalurgie nu prea lucreaza. *Si i-am întrebat daca pot merge sa lucreze în mine, în Valea Jiului. Si au raspuns: daca se poate o munca mai usoara. Si noi cunoastem ca ei fug întotdeauna de o munca mai grea. Acum, în întreprinderi ce se întâmpla? Pleaca evrei pentru aprovizionare si spun ca pleaca de la fabrica, pentru ca asa pot câstiga mai mult. Si sustrag din bani 200-300 000 lei si vin înapoi, ca s-au furat banii. Au fost, bineînteles, dati afara din fabrica. Ei, si cu capitalul care si l-au facut în felul acesta, îsi fac un mic comert"*.(s.m.) (…)

Specula, fenomen raspândit si familiar în orice tara care trecuse prin razboi, era un alt motiv de disputa. Elena Stoia era nemultumita de ceea ce vazuse la Iasi.

"In timpul liber, dupa munca, se duc foarte multi sa faca specula. *Si muncitorii sunt contra lor si spun: Bine, atunci a fost antisemitism, dar acum ei vin si ne vând noua cu 2 000 de lei o pâine. Cum sa ne atasam de ei, când suntem muncitori cu ei în fabrica si vin si ne vând dupa masa o pâine cu 2 000 lei. Si s-ar putea încadra în diferite ramuri de productie, dar si la munci grele, nu numai la munci usoare [...] Si daca sunt în productie, dupa masa sa nu mai faca afaceri [s.n.] [...] Daca te duci la evreu în pravalie, gasesti în raft chifle. Si atunci spunem: Noi mâncam pâine neagra. De unde au evreii pâine alba?*" (s.m.)

Nici Ghizela Vass nu era multumita.

"*Merg la tara, iau vite, iau tot si daca îi aresteaza, spun: tocmai pe mine ma arestezi, care am fost în Transnistria? Si jandarmul le da drumul.* **Mi-a povestit un tovaras, ca este o manifestare si atitudine pur legionara pe care o întrebuinteaza evreii. Daca aveau un concurent crestin, se duceau si îl denuntau, ca: el mi-a împuscat pe fiul meu. Au aceleasi metode pe care le întrebuintau în Transnistria...** *Si nu numai el, si tov. Bodnaras a spus asta în sedinta.*" (s.m.)

Ofelia Manole insista mai ales asupra deficientelor C.N.E.

"Nu ca n-a reusit sa atraga personalitati, aceasta este o chestiune mult mai mica decât fondul central al problemei si nu vad sa va preocupe. Puneti foarte vag ca lupta împotriva ramasitelor fasciste... [...] In Moldova sunt vaduvele din pogrom si ele cer, este revendicarea lor asta, ca sa fie încadrate în rândul vaduvelor de razboi. Cum smulgeti aceste vaduve din ghearele reactiunii?"

Urmeaza un dialog în trei, în care, din nou, Vasile Luca are o interventie de o duritate deosebita.

"Tov. Ofelia Manole: [...] Este problema asta si în Ardeal unde, de asemenea, sunt deportati. Sa vada ei ca le luati apararea. Nu sa spuna numai ca sprijiniti guvernul.

Tov. Vasile Luca: *Nu prea sunt deportati în Ardeal care au ramas în mizerie. Au devenit arhimilionari...*(s.m.)

Tov. Chirita: Avem rapoarte despre oameni care traiesc în baraci."

Cum poate fi rezolvata problema - cel putin în viziunea liderilor comunisti care participau la aceasta reuniune?

Pentru Vasile Luca nu era decât o cale.

"Numai socialismul da rezolvarea definitiva si chiar acesta numai în faza a doua. Am vazut si în experientele Uniunii Sovietice. Si trebuie sa va spun, ca *în acest razboi oarecare antisemitism s-a creat si în Uniunea Sovietica, prin atitudinea evreilor, care au provocat aceasta.* (s.m.) Eu nu vreau sa acuz acum, dar vorbesc din punct de vedere obiectiv [...] Si iata, prin împrejurarile acestea, s-a ridicat chiar acolo putin din nou la suprafata problema; si mai mult la noi, unde am avut un antisemitism formidabil si fascismul, pentru care noi trecem la reeducarea maselor, a unei parti fasciza-te a tineretului si populatiei. Este fals însa de a pune problema evreiasca ca unitara. Unde este unitatea evreiasca? Vrei sa scoti poporul evreu din nou? Vrei sa-l izolezi din nou? Insasi acest fapt, de încadrare în viata economica, politica, sociala a poporului român cere nu unirea, ci farâmitarea evreimii. Asta este dialectic. Unesti ca sa farâmitezi pe urma si mai mult, sa dispara ca popor, sa se contopeasca cu poporul român.

Tov. Ofelia Manole: Asta este de fapt viitorul poporului evreu. Nu-i ca alte popoare.

Tov. Vasile Luca: *Da, nu îl poti aduna din toate tarile, ca sa creezi un stat artificial, pe socoteala altor popoare.*" (sublinierea mea şi întrebarea: era o aluzie la proiectul de constituire a unei republici sovietice evreieşti?)

Periodic, asemenea rabufniri de antisemitism aveau sa se repete în sedintele tinute cu usile închise, la cele mai înalte paliere ale puterii comuniste. Dincolo de lozinci si de fatada egalitatii între "nationalitatile conlocuitoare", documentele ce încep sa iasa din arhive ne înfatiseaza o imagine cu totul diferita, în care antievreismul alterneaza cu antiisraelismul."

15) Ce spuneam de sadomasochismul ruso-evreiesc? După M. Carp, "oligarhia şi poliţia ţaristă" organizaseră, în 12 luni, *275* pogromuri [care] "nu au dat *decât* (s.m. P.G.) câteva sute de morţi". "Decât"… Au fost catalogate ca "pogromuri" cca 80% dintre încăierările economice, pricinuite de concurenţa mai mult sau mai puţin loială pe care şi-o făceau corpurile de meserii, cele mai numeroase fiind semnalate la Kiev şi la Odessa între evrei şi greci şi care nu aveau nicidecum un caracter rasial, ci strict economic.

Unul dintre masacre - cel din 1903 (neinclus de M. Carp), de la Chişinău, cu sinistră faimă în toată lumea - este relatat şi comemorat de aşa manieră (verbală/scripturală) încât să se perpetueze falsul lansat de **Cartea Neagră** a lui Ehrenburg şi Grossman, în 1945, după care Pogromul ar fi imputabil… moldovenilor. Sunt uşor de îmbrobodit francezii, englezii, americanii, mai ales culpabilizaţii germani, însă nu românii; şi nu evreii normali; însă ei tac…

Pogromul din 1903 de la Chişinău a avut loc în Rusia, nu în România; Chişinăul - botezat de ruşi: Kişiniov - era, în acel moment (şi a rămas până la 27 martie 1918) oraş ruso-evreiesc, în care populaţia băştinaşă moldovenească era ultraminoritară şi abia tolerată; poliţia era şi ea rusească, alcătuită din cazaci, nu din… "jandarmi faşişti"- cum mint cu neruşinare (convinşi că nimeni nu-i va contrazice) făcătorii-falsificatorii de istorie, fie ei din Ardealul de Nord, ocupat de unguri, fie din Basarabia şi Bucovina mereu ocupate de ruşi; mereu-mereu "vizitate" de recenţi israelieni, dintre aceia care "înainte" (nu atât de "înainte", încât să li se fi şters sângele de pe mâini) fuseseră în fruntea bucatelor şi în "R.S.S. Moldovenească" (dar în a RSS Ucrainene!), ba chiar în fruntea procuraturii, a administraţiei, a învăţământului, a NKVD-ului, a KGB-ului, iar după ce îşi făcuseră datoria de komisari bolşevici de a distruge-strivi-stârpi tot ce ţinea de "naţionalismul faşişt - şi antisemit - românesc", se căraseră în Israel, în Franţa, în America.

Nu toţi. Unii - cei mai dârji, mai bravi, mai sionisto-bolşevici - au rămas. Ei constituie: "ariergarda-de-la-avangardă". Pentru evrei pământul Basarabiei este "o poziţie" care nu se părăseşte. În Basarabia, actuala "Republică Moldova" vor găsi azil (vezi şi P.S. 2), în cazul unei catastrofe în Palestina. Arieriştii-avantgardişti de la Chişinău sunt politruci, foşti-actuali NKVD-işti-KBG-işti, veterani ai campaniilor de represiune împotriva "naţionaliştilor", specialişti în Ţările Baltice, caucaziene, mai ales "moldovenologi": au lucrat intens - şi cu folos - în timpul Războiului de pe Nistru, fireşte, în folosul Kremlinului. Partea vizibilă a aisbergului este publicaţia - în limba rusă, cum altfel! - *Evreiscoe mestecco*. De la sediul ei sunt conduse acţiunile: **informare, dezinformare, ameninţări cu americanii, calomniere, acuzaţii de "antisemitism" - a cuvintelor, a faptelor care nu sunt suficient de ultra-filosemite.**

Deocamdată nu se ştie care va fi ordinea: întâi evreii vor cere "Republicii Moldova" să plătească peşin miliarde de dolari pentru… daunele suferite de ei, între 1941-1944 şi de proprietăţile lor în Basarabia românească (sic-sic!)? - abia apoi se vor re-instala cei 300.000 (bine: "numai 200.000) de evrei "refugiaţi politic" din Israel? Sau… invers?

16) În pieptul fiecărui evreu bate inima viteazului krasnoarmeieţ, doar Lev Bronstein-Troţki a inventat "instrumentul de impunere a dictaturii proletariatului şi a revoluţiei permanente": Armata Roşie. Dealtfel, la începutul anului 2002, când urmările politicii sale criminale au început a-şi arăta "roadele", primul-ministru al Israelului Sharon, într-un miting ţinut la Tel-Aviv, s-a adresat rezerviştilor în ruseşte cu: «*Tavarişci!*» şi a făcut apel la "bravii ostaşi ai Armatei Roşii"!

17) Nici un cuvânt despre Ceka, MVD, NKVD… Să deducem: acestea nu îi, zi-i pe nume: muceniceau pe evrei, ci îi lichidau doar pe, vorba Clasicului: viceverşi?

18) Prezenţa Intelligence Service-ului în compania Ohranei şi a Gestapo-ului în capul şi sub pana lui M. Carp se explică astfel: până la constituirea statului Israel, în 1948, organizaţiile armate (clandestine) evreieşti Irgun, Haganah, Stern erau desemnate de către britanici: "teroriste", pentru că puneau bombe, organizau atacuri împotriva englezilor şi a arabilor, de pe urma cărora mureau mult mai mulţi civili decât militari. Însă de cum Israelul a fost recunoscut, terorişti ca Menahem Beghin, Itzak Shamir au devenit fulgerător, nu doar eroi naţionali, dar şi conducători politici respectabili - respectaţi pe plan exterior. Pe cel interior (al Palestinei), a fost rândul foştilor terorişti să-i trateze de "terorişti" pe băştinaşi, alungaţi în 1948, nu doar de pe pământurile lor, ci şi din ţara care le dăduse numele: Palestina - de atunci (de 59 ani!) supravieţuiesc în lagăre din Liban, Siria, Iordania, Egipt. Şi din… Israel, unde indigeniiaborigenii-palestinienii au fost băgaţi-în-sârme, după o expresie consacrată. Israelienii s-au documentat-inspirat atât din metoda rusească de teroare-teroare-teroare (moştenită de la ţari, teoretizată de Lenin, aplicată de Trotski - şi care a dat Gulagul); din cea americană: băştinaşii au fost masacraţi, supravieţuitorii parcaţi în rezervaţii; ca şi din cea sud-africană: apartheidul. *Politica Israelului este sionistă* - citeşte: *teroristă, xenofobă, rasistă, segregaţionistă.* Nu ştiu ce scrie pe porţile lagărelor palestinienilor din Israel, însă dacă cel mai feroce călău este o fostă victimă, atunci n-ar fi de mirare dacă ar scrie, în ebraică: "Munca te face liber!"

Marele erudit israelian Yeshayahou Leibowitz scrisese mai demult că toate nenorocirile actuale ale Israelului se trag de la victoria din 1967 asupra arabilor, iar Simone Weil denunţase "cultul forţei" la israelieni - care îi va pierde, fiindcă forţa se exprimă prin *victorie, cea care nu dă niciodată dreptate - decât învingătorilor*.

Câteva citate din scriitorul israelian Avraham B. Yehoshua:

"În acest amar conflict din Orientul Apropiat cele două popoare, israelian şi palestinian au pervertit noţiunea de *patrie*. Pentru evrei *patria* este o noţiune care nu apare în vocabularul lor, iar în Biblie doar în contexul *plecării*. Dumnezeu i-a spus lui Avram (Facerea, 12, 1): «Ieşi din pământul tău, din neamul tău şi din casa tatălui tău şi vino pe pământul pe care ţi-l voi arăta eu». Ceea ce a şi făcut primul evreu, Avram, tatăl iudaismului (iar sub numele Ibrahim, şi al islamismului… - n.m., P.G.). Cât despre palestinieni, ei confundă *patria* cu *casa*. Din 1948 fie au fugit de la *casa* lor, fie au fost alungaţi şi de 55 ani supravieţuiesc în lagăre de

refugiaţi, ajutaţi de diferite organizaţii caritative. (…) Când un om [un palestinian] îşi pierde casa, devine refugiat, chiar dacă a găsit adăpost tot în ţara natală. Pentru el casa semnifică acea casă în care au trăit părinţii, bunicii, străbunicii săi. Dorinţa, cerinţa celor din lagărele din afara Israelului este, nu doar întoarcerea în Palestina, ci întoarcerea în *casa* lor - care de obicei nu mai există, fiindcă acolo este statul Israel…"

[Iată de ce, evreii, buni cunoscători ai psihologiei palestinienilor, nu scapă nici un prilej de a distruge *casele* "teroriştilor", nu de puţine ori cu locuitorii în ele, după care promit o "anchetă obiectivă, minuţioasă - ca într-o democraţie!" - ale cărei rezultate nu se comunică niciodată - n.m.].

Despre "implantările în Cisiordania, Gaza":

"Statul Israel seamănă cu un drogat incapabil de a se libera de drog. (…) Rolul comunităţii internaţionale va fi primordial în ajutorarea drogaţilor cu 'implantaţii' de a se dezintoxica"… Avram B. Yehoshua când vorbeşte de "comunitate internaţională" se gândeşte numai la cea europeană şi la rolul ei de "reparatoare a stricăciunilor pricinuite de americani", nu la… comunitatea americană a cărei politică a fost şi rămâne de susţinere a Israelului cu orice preţ, fie şi cu al "implantaţiilor sălbatice" care nu pe ei, pe americani, îi deranjează…

[Nu voi înceta de a mă bucura de (şi de a admira) calitatea umană a intelectualilor evrei israelieni, ca şi cum aceştia ar face parte din alt popor; şi nu voi înceta de a mă întrista (şi critica) pe evreii intelectuali din afara Israelului care, în ultimii doi-trei ani s-au degradat, s-au des-umanizat, "proces" evident mai cu seamă atunci când se dezbate chestiunea israelo-palestiniană; sau/şi a Holocaustului. Vai, în fruntea acestora se află filosofii Alain Finkielkraut, André Glucksman, eseistul Bernard-Henri Lévy, Bernard Kouchner, Alexandre Adler dintre francezi, iar dintre români nu ştiu pe cine să pun în fruntea cozii: pe Shafir, pe Oişteanu, pe Volovici, pe A. Cornea, pe S. Damian, pe… (R. Ioanid tot nu contează, chiar dacă ştie să se iscălească şi să socotească - stăpâneşte bine cifrele… arabe, când e să scrie monstruozităţi ca "Holocaustul românesc" ori "400.000 de victime ale românilor" - dar nu ştie ce este *citatul corect*, onest)?]

Cel mai acerb duşman al "teroriştilor" palestinieni este Ariel Sharon, desemnat de TPI criminal de război pentru (deocamdată) masacrele din Liban.

Asta-i soarta termenului "terorist": l-am auzit în gura lui Gheorghiu-Dej, astfel numindu-i pe partizanii noştri; l-am auzit în gura lui Jiang Zemin - vorbind despre tibetani şi despre uiguri; din gura lui Miloşevici arătîndu-i pe albanezii din Kosovo - auzi-l şi în legătură cu cecenii "fioroşi, barbari, păgâni"- am citat din Elţîn, din Putin, însă şi din Puşkin, din Lermontov, din Lev Tolstoi, din Soljeniţîn, din Rostropovici, cu toţii ruşi, creştini pravoslavnici şi feroci imperialişti…

19) Faptul că Italia a participat simbolic la Campania din Est nu îl îndreptăţeşte pe M. Carp să folosească ticul verbal/ mental fals: "război fascist"- în care caz toate cele duse de sovietici au fost/sunt: "(monstruoase) războaie bolşevice". Alături de germani au luptat împotriva ruşilor: români, finlandezi, spanioli, unguri, croaţi, slovaci, francezi, ucraineni. Dintre toţi doar italienii pot fi numiţi - abuziv, pentru că gene-

ralizator: *fascişti*… Puteai fi foarte bine: antirus, anticomunist, fără a fi în mod necesar fascist. Însă este fatal-normal pentru un mânuitor al nemuritoarei limbi de lemn sovietice să folosească şi în locul virgulelor calificativul-înjurătură (mai ales că înjurătorul nu-i cunoaşte semnificaţia).

"*Faşist*" este forma (sic) rusificată a italianului *fascismo,* de la *fascia*: faşină, mănunchi de nuiele cu secure, insemn al lictorilor romani şi devenit emblemă a *partidului socialist*, P.N.F., al lui Mussolini (tot *socialist fusese şi cel al lui Hitler*, nazist, adică: *Naz*ional *Soz*ialist). *Fascist* a fost falsificat în franceză de propagandiştii kominformişti, printre autori: inevitabilul Ilia Ehrenburg - dar şi Valter Roman - şi lipit… franchiştilor în 1936. Intrat în rusă ca neologism, a devenit în limba-sovietică un calificativ generic, injurios-misterios - şi comod: nu cerea eforturi intelectuale mai susţinute decât un râgâit, decât un scuipat. Întors în Occident, sub forma unui monstru de limbă şi de logică (funcţionînd şi azi, mai ales în Franţa, pronunţat:"fasist"); rămas în URSS şi în ţările ocupate de ruşi, unde a devenit, nu doar o etichetă facilă - din lene - ci şi acuzaţie (gravă) care atrăgea grave şi grele condamnări la închisoare; tot facilă-din-lene, dacă suna, de pildă: "organizaţie de tip fascist"; "propagandă fascistă"; "fascism românesc", "ţări cu regim fascist" - citeşte: toate ţările /încă/ neocupate de URSS, "democraţie de tip fascist" (!), "spirit fascist" (la Hasdeu, Kogălniceanu, Eminescu, Maiorescu, aparţinători ai secolului XIX-lea, interzişi de tovarăşii noştri culturalizatori, veniţi dinspre Răsărit, pe tancurile Luminii lui Sadoveanu, după ce între 1940-1941 exersaseră-exercitaseră în Basarabia şi în Bucovina vocaţia de kultarmeieţi, cea avînd faţă de cultură "gândirea" Gărzilor Roşii ale lui Mao, mai încoace a talibanilor în Afganistan: **distrugere**). A fost pus la treabă de către Secţia D(ezinformaţie), care mai târziu a lansat falsurile lingvistico-politice: *glasnosti, perestroika, refuznik*. Astfel s-a ajuns la deliruri analfabeto-analfabetizatoare ca: "hitlerişti fascişti", "islamişti fascişti" (Kouchner). A fost dat pe rumânie: "fascişti legionari" (când legionarii pot fi orice, dar nu fascişti ca italienii; nu nazişti ca germanii; nu franchişti, nu salazarişti, nu trotskişti…). Ultima ispravă aparţine istoricului Andrei Pippidi cu : "Fascistul Antonescu"!

20) Sculeni: una din aşezările moldoveneşti de pe Prut. După 1812 jumătatea de pe malul drept a rămas moldovenească, cea de pe malul stâng a devenit localitate aparte, din "altă ţară": Rusia. Cu peste un secol în urmă - la 1821 - în împrejurimile Sculenilor din Moldova se petrecuse o altă tragedie: înfrângerea eteriştilor de către turci şi masacrarea răniţilor supravieţuitori de către evrei. Citez din N. Iorga, **România - cum era până la 1918** (reeditare din 1940), capitolul "La un vechi câmp de luptă: Sculenii":

"Că a fost odată aici o luptă, fără puteri multe ori vitejie mare, însă oricum, lupta dintre apăsători şi un neam doritor de libertate, prins în războiul sfânt al dezrobirii sale, că aici Grecii au fost striviţi, măcelăriţi sau izgoniţi peste Prut, unde oşti ruseşti înşiruite priviau, cu ochi duşmani pentru Turci, cu ochi creştini, frăţeşti pentru Greci - aceasta o ştiu puţini. Doar bătrânii mai vorbesc uneori de păţania 'volintirilor'(…).

"**Jalnica Tragodie**, naiva poemă căinătoare a bătrânului Vornic Alecu Beldiman, spune amănunţit această poveste (…) Cetind din nou

lungile versuri ticăite, după cunoaşterea locurilor, le înţelegi mai bine. Iată plecarea Turcilor din Iaşi la 13 iulie. 'Urdia' se opreşte întâi la Copou, târguşorul de azi (…). Pe atunci Evreii ieşeni, trezindu-se din groaznica frică pe care le-o făcuseră eteriştii, căutau pe 'răi', îi 'târâiau' pe stradă, până nu se mai puteau ţine în picioare şi tăbărînd asupra celor istoviţi de puteri, îi ucideau cu nesaţ:

'Jidovii se răsvrătise, şi toţi răii ridicaţi,
Părînd că-s volintiri vre unii, îi tăiau nejudecaţi:
Pe uliţă stârvuri multe, căci, ducînd, îi târâia,
Şi unde cădea vre-unul, acolo îl şi tăia'.

"(…) întinsul şes e pustiu (…) numai (…) uriaşii plopi negri stau nemişcaţi în valurile de lumină, ca un trist monument funerar al celor morţi, cu eroism, cu cinste, - cu ruşine, pentru libertatea elenică".

21) Textul raportului Regimentului 6 Vânători P.A. No. 700 din 28 iulie 1941 către Divizia 14-a Infanterie (Biroul 2 Informaţii):

"La ordinul Dvs. No. 24354 din 23 iulie 1941,

"Am onoare a vă raporta că în intervalul de la 22 iunie până în prezent, au fost executaţi un număr de 40 jidani din com. Sculeni-Tg., jud Iaşi, 14 jidani în oraşul Bălţi şi 120 jidani din com. Mărculeşti, jud. Soroca, în total 174 jidani. "1) Din cei 40 jidani predaţi de Comandamentul German, 14 au fost împuşcaţi, deoarece au încercat să fugă de sub escortă, iar 28 au fost executaţi pe D. Stânca, în ziua de 28 iunie 1941, pentru motivele următoare:

"- Au tăiat cablul telefonic;

"- Au semnalizat din Sculeni-Tg. armatei sovietice, care se afla pe D. Nord Sculeni, indicând posturile de comandă ale infanteriei şi artileriei, precum şi amplasamentele bateriilor de artilerie, care au fost bombardate cu precizie de artileria sovietică;

"- Au sabotat armata română şi germană, trăgând foc de arme şi aruncând grenade asupra soldaţilor în timpul când erau evacuaţi din Sculeni.

"2) Dintr-un număr de 500 jidani găsiţi în oraşul Bălţi, au fost executaţi numai 14 jidani care au declarat, atât ei cât şi ceilalţi jidani care au fost arestaţi pentru cercetări, că au fost aprigi comunişti şi au sabotat armata în timpul ocupării oraşului Bălţi şi care erau în mare parte autorii incendiilor din oraşul Bălţi. Restul de 486 jidani au fost trimişi conform ordinului Comandamentului German la Chestura Poliţiei Bălţi, spre a fi internaţi în lagăr.

"3) Din cei 120 jidani din Mărculeşti care au luptat în rândurile armatei sovietice (după propriile lor declaraţii), un număr de 100 jidani erau răniţi de glonţ, dovada cea mai indiscutabilă a luptei lor împotriva armatei române, în rândurile armatei roşii. Unii din ei au declarat că au împins înainte tancurile sovietice care nu mai puteau înainta cu motorul propriu.

"Toţi jidanii arătaţi mai sus au fost executaţi, bazându-se pe ordinul Armatei 3-a, No. 1949/1941, comunicat cu al Div.14-a, No. 24153 din Iulie 1941, punctul 2 care specifică: 'Toţi indivizii care trag în trupe şi autorităţi să fie executaţi pe loc', precum şi pe ordinul Armatei 3-a care ordonă 'să se procedeze fără cruţare faţă de cei găsiţi vinovaţi de acte înregistrate în contra Armatei şi contra Ţării'.

"Totodată raportăm că datorită acţiunii jidanilor din Mărculeşti, Regimentul a pierdut în ziua de 12 Iulie 1941 pe Dealul Mărculeşti: un Cpt. act., 2 sublocot. rez. răniţi, 33 morţi şi 12 dispăruţi trupă din compania 2-a şi un ofiţer rez. mort şi 14 morţi, 6 răniţi şi un dispărut din comp. 4a.

"Numărul jidanilor împuşcaţi este prea mic faţă de pierderile noastre din cauza lor.

"Comandantul Regimentului 6 Vânători, colonel Matieş Ermil.

"Ofiţer informator, Căpitan Ion V. Stihi"

(B.A.R. Arhiva Istorică, fond XXIV, dosar nr. 3 246, f. 68-69. Original)

22) "Sfertul de secol [în care] evreii dintre Bug şi Nistru au trăit ca oamenii între oameni" - este cuprins între 1917-1941. Sfert de secol în care nimeni şi nimic nu-i tulburase acolo, pe… planeta Marte ("cea dintre Bug şi Nistru"), Palestina imaginară, locul fără locuitori *goi* - unde, după M. Carp, domnea pacea, bunăstarea edenică, frăţia proletară, câştigată cu sabia Brigăzilor de Cavalerie cântate de Isac Babel, osanalizată de simpaticii raducosaşi ai noştri… Dar Pământul - dintre Bug şi Nistru: să nu fi cunoscut teroarea bolşevică generală din timpul revoluţiei şi al războiului civil? Dar dekulakizarea - totală? Dar lupta (necruţătoare) împotriva burjuilor? Dar distrugerea bisericii creştine (la propriu, la figurat), feroce? Dar colectivizarea sălbatică? Dar execuţiile, arestările în masă, deportările? Dar foametea (programată de Lenin, de Trotski) care a provocat, între 1921 şi 1922, cu osebire în teritoriul "dintre Bug şi Nistru", 11 milioane de victime?; dar "foametea lui Stalin" - 1932-1933 - cu alte 6 milioane de morţi?

Iată, după volumele 1 şi 2 din **Cartea Memoriei** editată de Iurie Colesnic la Chişinău (vezi Bibliografia) eşantioane din localităţi din Ucraina, atunci "R.S.S.A. Moldovenească", *doar în perioada 1937-1938, deşi* **represiunea bolşevică începuse din 1921:**

- Oraşul *Tiraspol*: din 335 persoane arestate, 180 au fost condamnate la moarte şi împuşcate;
- Oraşul *Camenca*: din 24 persoane arestate, 9 împuşcate;

Raionul Camenca, comuna *Valea Adâncă*: din 8 persoane arestate, 4 condamnate la moarte şi împuşcate;

Raionul Camenca, comuna *Severinovca*: din 15 persoane arestate, 9 au fost executate;

- Oraşul *Dubăsari*: din 24 persoane arestate, 16 executate;

Raionul Dubăsari, comuna *Lunga*: din 12 persoane arestate, 8 împuşcate;

- Oraşul *Grigoriopol:* din 24 arestaţi - 9 executaţi;

Raionul Grigoriopol, comuna *Butor*: din 30 arestaţi, 13 executaţi;

- " - - " - comuna *Carmanova*: din 38 - 27 executaţi:
- " - - " - comuna *Colosova*: 41 arestaţi, 28 executaţi;
- " - - " - comuna *Hlinaia*: 113 arestaţi, 92 executaţi.

Aceasta a fost viaţa-şi-moartea oamenilor sub Soviete, nu doar "între Bug şi Nistru" ci între Nistru şi Pacific, în perioada 1917-1953. Dacă nu se poate vorbi de "holocaust" bolşevic în URSS, se poate vorbi de *genocid.*

[Ca şi cel din Basarabia reocupată de sovietici, organizat de Stalin şi ai săi între 1946-47 - vezi şi cap. "Martiriul Basarabiei - înfometarea".]

M. Carp este martor mincinos: evreii care au vieţuit atunci-acolo au trăit, nu "ca oamenii între oameni", ci **ca supra-oamenii - desumanizaţi, fiindcă ei nu cunosc mila, compasiunea -** *lângă* **sub-oameni** refuzînd să vadă teroarea, foametea, genocidul bine-organizat, tocmai pentru că foarte, prea-mulţi dintre ei făceau parte din chiar Aparatul de represiune bolşevic (Brigăzile - de terorizare, fireşte - babeliene).

23) Întru simetrizare, în legătură cu perioada 28 iunie 1940-22 iunie 1941 şi cea din august 1944 până azi, propun: "violentele şi sângeroasele manifestări de ură ale drojdiei [evreieşti] încurajate de conducerea superioară sovietică"…

24) În Basarabia, afirmaţie de reţinut, de aşezat lângă cea din Vol. 2, p.10.

25) Încă o dată: nu a existat vreo "convenţie", cu atât mai puţin "de cedare", doar *ordin de evacuare*. Noi numim: "Ţinutul Herţa" ceea ce eufemizează M. Carp prin: "câteva localităţi din judeţul Dorohoi";

26) Aşadar, M. Carp vorbeşte - cum vorbeşte - numai de faza finală a evacuării: trecerea Prutului, de pe malul stâng (ocupat de ruşi) pe cel drept. În mărturia sa întinsă pe 3 volume, nu există măcar o aluzie la perioada imediat anterioară: pe pământurile româneşti cedate bolşevicilor militarii români în retragere, prin faptul că primiseră ordinul strict al comandanţilor (români) de a nu opune rezistenţă, fuseseră atacaţi (de bande de evrei), dezarmaţi, "reţinuţi" de "masele truditoreşti" şi deportaţi în Siberia, prefăcuţi în… prizonieri de război - un război care nu exista - iar alţii pur şi simplu asasinaţi, ca… "militarişti, faşişti, moşierişti (sic)"; ostaşii români au fost **umiliţi** şi prin invenţia komisarnică a tăierii nasturilor de la pantaloni…

27) Dar "episodul de la Sculeni"?, cel din **iulie 1940**: *pro-posta* (atacul evreilor), care a atras în **iunie 1941** *riposta* românilor?

28) Sinistră coincidenţă (şi cronologică, şi de la cauză la efect) cu masacrul de la Jedwabne, un târguşor din partea estică a Poloniei ocupată de sovietici după 17 septembrie 1939; acolo (şi nu doar acolo, ci şi în Ţările Baltice, şi ele ocupate de ruşi, în 1940) **şi tot imediat după 22 iunie 1941,** după fuga bolşevicilor, localnicii, sub privirile aprobatoare ale militarilor germani, au asasinat 1.600 evrei, acuzaţi de colaborare cu NKVD la arestarea, deportarea, asasinarea polonezilor.

[În ziua de 10 iulie 2002 s-a terminat ancheta privind masacrul de la Jedwabne. A fost corijat numărul victimelor: de la 1.600, câte figurau pe stela memorialului, la 300. Adevărat: crima începe de la unu, deci chiar până la 300 şi tot e lungă calea morţii. Dar oare va fi de acord Elie Wiesel, paznicul unicităţii (şi al imensităţii) Holocaustului să fie corectată cifra de 1.600 şi să fie restabilit adevărul (macabru, însă adevăr)? A, dacă adevărul ar fi dictat o augumentare a numărului victimelor dintre evrei, totul ar fi fost în regulă - dar nu este].

29) În 1970-1971, când eram mereu convocat de Zaharia Stancu, preşedintele Uniunii Scriitorilor pentru a mă lăsa convins-constrâns să scriu în Germania Federală editurii Suhrkamp că… refuz să-mi fie publicat romanul **Ostinato** la ei, în Occident, am asistat, martor tăcut, dar cu urechile ciulite la frânturile de propoziţiuni, la mormăiturile, bodogănelile la telefon, plângerile (mie…) din care am înţeles:

Mulţi erau scriitorii evrei supăraţi-foc pe Zaharia Stancu fiindcă îndrăznise (!) să scrie şi să editeze o carte precum **Şatra** (şi despre ţiganii trimişi la moarte în Transnistria - dealtfel prefaţată de un evreu, S. Damian). Cel mai gălăgios, mai vehement era Baranga: el umbla la Răutu, la Paul Georgescu, la Crohmălniceanu, la Paul Cornea, la Nina Cassian, la Radu Bogdan, la Cosaşu… - dar la cine nu? - cu proteste-hotărîte, cu "demascări", cu pâre, cu liste de semnături cu cereri de a fi "oprită" cartea lui Stancu, pe motiv că… *se scrisese totul* (*"o dată pentru totdeauna"*- am re-citat din clasicul Radu Florian) despre lagărele din Transnistria - şi, ca argument suprem, dădea titlul cărţii sale **Ninge peste Ucraina** (1945, ed. II: 1946)…

Deci: fiindcă evreul Baranga scrisese despre martiriul evreilor, ne-evreul Stancu comitea o gravă greşeală politico-rasistă scriind *şi* despre al ţiganilor…

A N E X A

(informaţii extrase din volumul

Industria Holocaustului, reflecţii pe marginea exploatării suferinţelor evreilor

de Norman G. Finkelstein - vezi Bibliografia)

Rămânînd la Elie Wiesel: celebrul mitoman, nu doar ca "istoric", ci şi ca… auto-biograf: a pretins că, imediat după liberarea din lagărul Buchenwald (în alte părţi afirma că de la Auschwitz fusese liberat…), la vârsta de 18 ani, citise **Critica raţiunii pure** în… idiş, limbă în care nici până azi nu a fost tradusă; a susţinut că el citeşte în gând (doar cărţile sale!) atât de intens, atât de cu pasiune, încât… răguşeşte; că un taxi care-l izbise la o răspântie îl aruncase până la următoarea (în New York, distanţa dintre "blocuri" fiind cea dintre două străzi paralele) etc, etc;

L-a cauţionat pe alt mitoman şi fabricant de istorie, "scriitorul de limbă engleză" Jerzy Kosinski; în cartea (autobiografică, scrisă în poloneză!) **The Painted Bird**, acesta povestea cum, în Polonia, separat fiind de părinţii internaţi la Auschwitz, rămas orfan, fusese martirizat (sexual) de ţărani polonezi, fireşte, antisemiţi sadici… Wiesel i-a dat o înaltă preţuire "pentru autenticitatea mărturiei de supravieţuitor al antisemitismului sălbatic şi al Holocaustului ucigaş - polonez"- însă nu a mai suflat un cuvânt după sinuciderea martorului Kosinski: ros de remuşcări, acesta re-mărturisise: petrecuse întreaga perioadă a războiului şi a ocupaţiei germane împreună cu părinţii, ascuns în casele unor ţărani polonezi care ştiau că găzduiţii sunt evrei şi care erau riscurile. Deci tot ceea ce scrisese în **The Painted Bird** erau pure invenţii, calomnii la adresa *goi*-lor în general, a polonezilor în special; le aşternuse pe hârtie (în poloneză) la îndemnul protectorilor şi consilierilor săi evrei; traducătorii în engleză introduseseră în text ce şi cât voiseră, el însă, autorul, nu protes-

tase, fiindcă tot ce făcea fusese pentru cauză, nu?; apoi încasase premii peste premii, primise, modest nevoie-mare, laurii şi arginţii "martorului supravieţuitor al Holocaustului polonez";

Wiesel: l-a acuzat-batjocorit pe Shimon Perez (fostul ministru de externe al Israelului) pentru păcatul-de-moarte de a fi vorbit de "două holocausturi: Auschwitz *şi* Hiroshima" - când Holocaustul-Auschwitz este, nu-i aşa, unic…;

Wiesel face parte din World Jewish Restitution Organisation (WJRO), organizaţie ce şi-a propus "recuperarea bunurilor pierdute de evrei în timpul războiului"; făcînd presiuni neîncetate asupra Congresului american, se prezintă în numele lui la "datornici", şi îi somează să plătească neîntârziat, altfel americanii se vor supăra-foc şi se vor opune la primirea lor în Europa, în NATO…;

- Ca de pildă Polonia: lichidată ca stat în 1939 - de Hitler şi de Stalin - ruinată întâi de dubla ocupaţie: germană şi rusă; apoi de ocupaţia doar sovietică (1944); de comunism, până în 1989 - i s-a cerut să restituie de urgenţă 6.000 bunuri imobiliare ale evreilor dinainte de război, unele nemaiexistînd, altele servind ca spitale, şcoli, precum şi o mulţime de terenuri evaluate (la Washington) la zeci de miliarde de dolari; când parlamentul polonez a propus o limitare (diminuare) a "reparaţiilor", pentru a evita bancruta ţării, Elan Steinberg din WJC a acuzat guvernul polonez că a emis un "act fundamental… antiamerican", iar Israel Singer a cerut Congresului (american, nu israelian!) "supravegherea, verificarea listei de vărsăminte şi luarea de măsuri în caz contrar"; Benjamin Gilman a afirmat, tot în faţa Congresului: "răspunsul lor [al Poloniei şi al României] să constituie unul din criteriile evaluării relaţiilor bilaterale" (americano-poloneze/şi - române - nu israelo-poloneze şi nu israelo-române, din moment ce Recuperatorul-Beneficiarul este statul Israel);

- Ca de pildă "Republica Moldova", o parte din Basarabia - strivită, suptă de evrei între 1812-1918; a doua oară însângerată şi de ei între 28 iunie 1940-22 iunie 1941, "administrată" şi de evrei, din 1944 până în 1989 - câte zeci de miliarde de dolari pretind evreii de la nefericita Basarabie, *victima lor vreme de 151 ani*?;

- Ca de pildă România (căreia i se cere să plătească între 10 şi 50 miliarde de dolari!): în 1998, Avraham Hirschson, preşedinte al Comisiei Knessetului (parlamentul Israelului) ce se ocupă de "restituiri" şi totodată reprezintă Israelului în World Jewish Restitution Organisation "a omagiat complicitatea Congresului american în acţiunea de extorsiune de fonduri". Amintind "încăierarea" cu Primul ministru român [Radu Vasile, poetul…], a povestit:

"*În mijlocul discuţiei, i-am spus:*

"«Ştiţi, peste două zile voi depune în faţa Congresului - spuneţi şi dumneavoastră: ce o să le spun?...»

"Brusc, atmosfera s-a schimbat radical…" (s. m. P.G.)

Obrăznicia, impostura (dictează, ameninţînd, în numele Statelor Unite ale Americii!), brutalitatea (i se mai spune: *tâlhărirea*) cu care execută ţări ruinate economic de comunismul instaurat pentru decenii *şi de către ei, evreii*, l-au determinat pe un avocat al supravieţuitorilor să atragă atenţia celor din WJRO că au mers prea departe cu "industria Holocaustului" şi că animatorii - agenţii-executori, zapciii - "se fac vinovaţi de provocarea

unei abominabile resurgenţe a antisemitismului în Europa".

«Fondurile recuperate de la ţările de Est vor fi consacrate operelor caritabile», asigură Stuart Eisenstat. "Una din operele caritabile", explică Norman Finkelstein : introducerea în forţă şi "predarea obligatorie în şcoli şi în universităţi a materiei: *Holocaustul nazist*". Hirschson (Vâşinski II, la Bucureşti, în 1998) a fondat numai din "recuperările" amintite o organizaţie "care propagă ideologia sionistă, pură-dură, mobilizînd mii de participanţi; tineri din întreaga lume «mărşăluiesc» spre lagărele din Polonia, acolo primesc o instrucţie aleasă…"- aleasă-instrucţie care îi determină pe mulţi să se mute în Israel…

"Industria Holocaustului, cea mai mare tâlhărie din istoria umanităţii", continuă Norman Finkelstein, "este subiect tabu în Statele Unite, iar pe situl internet H-Holocaust (www2.h.net.msu.-edu.) sunt cenzurate mesajele critice, oricât ar fi de documentate".

Revenind la Elie Wiesel: în discursul de recepţie a Premiului Nobel pentru Pace (1986), laureatul a spus:

«Jur *să nu tac* (subl. mea, P.G.) atunci când aud că fiinţe omeneşti sunt persecutate sau umilite»

Vorbe-vorbe-vorbe. Minciuni-minciuni-minciuni.

Wiesel nu numai că **tace** suferinţa şi umilinţa şi moartea fiinţelor omeneşti victime ale sistemului comunist, dar insultă memoria milioanelor de nevinovaţi, aşa cum a făcut la Sighet, în vara anului 2002: a refuzat să viziteze Memorialul Victimelor Comunismului, în schimb s-a veselit foarte la Cimitirul Vesel din Săpânţa. Iliescu şi-a frecat palmele: avea alături, geamăn, un alt impostor (vezi scrisoarea lui Gheorghe Dima, în nota de la cap.1).

Escrocul de istorie şi de morală Wiesel, în numele Statelor Unite ale Americii, a şantajat România, impunînd *tăcerea,* nu doar asupra lui Ion Antonescu, dar mai cu seamă asupra faptelor murdare, criminale ale evreilor împotriva românilor între 28 iunie 1940-22 iunie 1941, apoi din 23 august 1944 până în zilele noastre.

Cum a mai făcut - şi are să mai facă cine ştie câtă vreme…

Falsificarea istoriei

se poate face şi punînd în scenă cearta dintre doi *goi* cărora le acorzi dreptatea-rabinului

"Steaua galbenă" este subintitulat capitolul: "Port şi stigmat vestimentar" din cartea lui Andrei Oişteanu **Imaginea evreului în cultura română - studiu de imagologie în context est-central european,** Humanitas, Bucureşti, 2001. Citez de la pag. 146:

"În 1994, într-un interviu publicat de revista franceză *La Vie* (nr. 2546, 1994), regizorul Lucian Pintilie a amintit de «evreii care purtau steaua galbenă şi care măturau Bucureştiul» la începutul anilor '40. Într-o pagină de jurnal scriitorul Paul Goma a comentat astfel acest episod: «Ştiam […] că, în România, evreii suferiseră persecuţii […], *dar nu purtaseră stea galbenă*» (sublinierea aparţine lui A. O., n. m. P.G) (…) Trebuie să observ - ca rabinul din celebra parabolă - faptul că, în felul lor, ambii interlocutori au dreptate".

Aceasta este o variantă, nu doar prescurtată - fatal, includerea în volum obligă - ci, trivial vorbind: rasolită, deci falsificată, a altui text care măcar dădea citate corecte şi corect indica sursa: "roman", nu "jurnal", publicat în revista *22* din 4-9 ian. 1996, pag. 12, sub indicaţia: "eseu", purtînd acelaşi titlu: "Stigmatul etnic". Primul capitol: "Paul Goma versus Lucian Pintilie". Acolo citatele erau mai bogate şi, am mai spus: fidele, în schimb (!) lipsea trimiterea la rabin.

Nici în periodic nici în volum autorul nu a respectat *adevărul* conţinut în citatele de el produse - pentru un motiv simplu: nu a înţeles ce "conţineau", altfel nu ar fi scris, negru pe alb, în *22,* cu o candoare egalată doar de neinteres (citeşte: insensibilitate la tot ce este ne-evreiesc): "Nu mă interesează (…) polemicile dintre Paul Goma şi Lucian Pintilie"; şi: "…dar anume acest subiect fiind suficient de interesant şi de important merită câteva precizări, pentru a-l scoate din zona ambiguă a «amintirilor din copilărie»".

Mărturisesc, umil: pe mine mă interesează ce va spune rabinul. Atât despre portul stelei galbene, în Bucureşti, cât şi despre… "zona ambiguă a «amintirilor din copilărie»". Şi aşa, puţin, sunt curios să aflu cui va da dreptate Înţeleptul Rabin: lui Pintilie - care "vede" cai verzi pe pereţi din filmele sale turnate după nemuritoarele texte de Băieşu, de Petru Dumitriu-Canalìu - sau lui Goma, şi el cu "ambigue" amintiri-din-copilărie? Desiluzie: Rabinul Oişteanu aţâţă curiozitatea cititorului (şi a autorului citat) apoi, senin, trece la alte celea, nesinchisindu-se de

faptul că promisese "ambilor interlocutori, dreptate". Modul în care semnatarul "studiului de imagologie" manipulează citate, nu doar falsificîndu-le prin modificare activă, ci prin omisiune (pasivă, în principiu), folosindu-le, nu ca izvor de informaţie, fie el şi polemic, ci doar ca pretext al propriului monolog dezordonat nu face deloc cinste unui om de ştiinţă, fie el şi imagolog. Pentru că: **întrebarea** la care trebuia să răspundă A. O.- din moment ce evocase "polemicile dintre P.G. şi L.P." (care însă nu-l interesează!) era aceasta:

Au purtat sau ba evreii stea galbenă?- "la începutul anilor '40" (citat din A. O.) în timp ce măturau străzile Bucureştiului, aşa cum afirmase L. Pintilie (şi fusese contrazis de P. Goma)?

În loc să răspundă (la propria întrebare), retoricianul A. O. înşiruie ordonanţe, ordine, contra-ordine, anulări de ordine, abrogări de ordine… Cu eforturi considerabile şi cu multă bunăvoinţă am putea deduce că, la urma urmei…, **în Bucureşti,** *Evreii nu vor fi purtat stea galbenă*... Dar de ce nu o spune de-a dreptul? Fiindcă pe de o parte i-i lene; pe de alta: i-i tare lene. Aşa a fost învăţat, aşa l-am învăţat noi, ne-evreii: să nu argumenteze, fiindcă lui, ca evreu, i se va da totdeauna dreptate, nu pentru că ar avea dreptate, ci pentru că este evreu, iar adevărul evreului holocaustolog, chiar mincinos, este considerat de facto: literă de… **Capital**!

Că pe A. O. nu-l interesează polemicile dintre P.G. şi L.P. - nici o supărare(-n ciuperci)! Însă pentru că el s-a băgat în vorbă, pentru că el ne-a folosit, prin citate, (el) era obligat să iasă - din vorba şi din citatele noastre - ca un om de carte (şi de onoare) ce vrea să fie. Dar am spus: i-i lene să ducă la capăt ce începuse…

Abia citindu-l pe A. Oişteanu, am înţeles: un rabin este acel înţelept care face pace între doi evrei - şi numai între evrei. Or Pintilie şi cu mine păcătuim grav prin faptul că suntem *goi* (ce să facem: nu suntem cu toţii perfecţi). Un rabin nu are cum să decidă că… "amândoi avem dreptate, în felul nostru", nu pentru că noi, *goi*-ii am refuza dreptatea rabinului, ci pentru că pe rabin nu-l interesează polemicile dintre *goi*! În textul din *22* A. O. mă cita (citîndu-l pe L. Pintilie) mai pe larg. Paragraful nu vorbea doar de evrei, ci şi de nemţi, de la ei pornea - iată pasajul din interviul lui L. Pintilie (în franceză):

"Ces visages d'Allemands sont pour moi associés a ceux des juifs portant l'étoile jaune et balayant les rues de Bucarest un an plus tard".

Ce vor fi avînd "ces visages d'Allemands" cu… prefectura?

În volum A. Oişteanu a renunţat la germanii "văzuţi" cu ochii copilului L. Pintilie din pasajul citat în revista *22*. Adevărat,

în romanul **Evadam** (din care un fragment fusese publicat în revista *Timpul*) nici eu nu zăboveam la cestălalt neadevăr vehiculat în interviu…

…În legătură cu germanii din Sudul Basarabiei, colonizaţi de ruşi în locul moldovenilor alungaţi de noua stăpânire, începînd din 1816, ajunşi în 1940 la cca 100.000 suflete… După 1918 deveniseră fideli cetăţeni români de etnie germană (foşti fideli cetăţeni ruşi). Nu au suferit deloc după instaurarea regimului bolşevic: în virtutea înţelegerii Hitler-Stalin din 23 august 1939, au fost *repatriaţi* (în Germania, fireşte) şi nu "deportaţi", cum scrie A. Oişteanu în textul din *22,* fără a indica: de către cine deportaţi şi deportaţi, unde? El nu ştie (ceea ce este de mirare) sau nu vrea să ştie (ceea ce devine gravissim) că, *în ziua de 6 iulie 1940, la Chişinău* a fost organizată o mare sărbătoare narodnică, truditorească, în cinstea… încheierii ocupării de către Rusia Sovietică a teritoriilor româneşti Basarabia, Bucovina de Nord, Herţa. La tribună se aflau Hruşciov, Mehlis şi alţi monştri, iar ca invitat, un ofiţer superior german din SS. Garda de onoare (a tribunei oficiale) era formată, jumătate-jumătate, din ostaşi ai trupelor NKVD şi de SS, componenţi ai unui batalion german, venit în URSS (prima etapă: capitala… fructului antantei hitlero-staliniste: Chişinău), pentru a-i recupera şi repatria pe coloniştii germani şi a se perfecţiona în subtilităţile artei Gulagului, cum scrie Gr. Vindeleanu - vezi-i mărturia mai departe.

Aceasta a fost istoria-mare, cea în care A. Oişteanu a refuzat să se amestece. Dacă i-i lene… Acum istoria-mică, ignorată de Lucian Pintilie, însă, după un rău obicei carpatodanubian, comentată, vehiculată, impusă:

Dacă el, în vârstă de 7 ani, se afla în 1940-41 la Bucureşti, ca basarabean, atunci era un refugiat a cărui familie părăsise Basarabia *înainte de 3 iulie 1940*. Deci nu putuse vedea *"repatrierea nemţilor"* (şi nu "deportarea", cum scrie A. O. cu indiferenţă egalată doar de imensa-i ignoranţă) - *aceea avea să înceapă în august*. Concluzie - dublă:

a. Lucian Pintilie nu a avut cum vedea, *în Bucureşti, în timpul războiului, evrei purtînd stea galbenă,* **fiindcă nu au existat**;

b. Lucian Pintilie nu a avut cum să-i vadă pe *coloniştii nemţi din Basarabia* şi să le plângă de milă până la a le asocia/ suprapune chipurile cu/pe cele ale evreilor, *în Basarabia,* din care el plecase *înainte* de **repatrierea** coloniştilor, pe Dunăre, îmbarcaţi pe nave fluviale la Reni… - din motive de (blestemată) cronologie…[1)]

În chestiunea "stelei galbene" mă las pe mâna "Dreptului între popoare", "Cetăţeanului de Onoare al Israelului", Raoul

Şorban (op. cit. p. 23):

"Multe din prevederile acelor legi discriminatorii nu s-au aplicat niciodată. Au fost elaborate sub presiunea nazistă, dar s-au căutat şi căi de a fi ocolite. Se elabora legea, dar şi regulile… antilegii! Au fost şi voci care cereau ca şi evreii din România să poarte 'Steaua lui David'. Şi acestei presiuni i s-a găsit soluţie, în urma întrevederii dintre Mareşalul Ion Antonescu şi dr. Wilhelm Filderman, preşedintele Uniunii Comunităţilor Evreieşti. La **6 septembrie 1941 Mareşalul a dat dispoziţie ca semnul distinctiv să fie suprimat din România** (subl… mea, P.G.). Cine a mai făcut aşa ceva? Tot atunci Consulatul Român din Paris a cerut ca o măsură similară să fie valabilă şi pentru evreii cetăţeni români, aflaţi în Franţa".

În studiul de aproape 500 pagini (cu ilustraţiuni) cercetătorul Andrei Oişteanu, pentru a zugrăvi "imaginea evreului în cultura română", a vorbit de calităţi, cusururi, meserii, înclinaţii, reuşite intelectuale… Cu lene şi cu convingerea că nu contează ne-argumentele sale, ci faptul că *goi*-ul cititor ar să-l creadă, oricum: «Domnule, ce învăţat e nepotul lui Răutu!" Numai că *a uitat* ceva esenţial pentru evreul din această parte a Europei populată de lituanieni, polonezi, ucraineni, unguri, ruşi, români: *muzica.*

În carte există doar două aluzii:

1. La pagina 193, în capitolul despre păstorit: "…în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, *lăutarii evrei din România* (subl. mea) interpretau în idiş un cântec popular evreiesc intitulat «Eu, biet cioban»";

2. La pagina 197, în capitolul despre "agricolizarea" evreului:

"Şi nu este întâmplător faptul că imnul mişcării sioniste, *Hatikvah* («Speranţa»), devenit din 1948 imnul naţional al Statului Israel, are influenţe din folclorul muzical moldovenesc (piesa *Cucuruz cu frunza sus*)".

Să ocultezi *muzica* într-un studiu despre evreul din Europa Centrală şi de Sud: un act motivat nu doar de ignoranţă, ci de rea-voinţă - dacă aş fi rău, l-aş acuza pe autor de… "antisemitism"! Să admitem că, bietul A. O. este afon. Însă nimeni nu i-a cerut să ne şi cânte la ureche *Cucuruz cu frunza***-n** *sus* (şi nu: "frunza sus"- una; a doua: partea muzicală a actualului imn naţional israelian nu "are influenţe din…", ci este chiar melodia de origine; nu "din folclorul muzical moldovenesc", ci din cel basarabean, binişor diferenţiat de cel de pe malul drept al Prutului, moldovenesc-general, după tragedia sfâşierii Ţării Moldovei la 1812), ci să aibe idee: ce este *muzica* şi la ce slujeşte ea.

Dacă A. O. este un respins de muzică, va fi avînd măcar ceva

cunoştinţe de arte plastice - să nu fi văzut nici reproduceri ale tablourilor semnate de oarecarele Chagall (la verişoara sa, Anca Răutu, istoric de artă) a cărui viziune este bântuită-legănată de miri, măgari - şi lăutari? Să nu fi auzit vorbindu-se, în familia sa de evrei bolşevici originari din judeţul Orhei, pe Răut - dealtfel, de la râul cu acelaşi nume şi-a luat unchiul său după tată, pseudonumele… literar, că tot martirizase el, cu sadică şi mohorâtă plăcere, cultura română preţ de trei decenii - despre *lăutarul evreu Lemeş*? În toată modestia: dacă mi-ar fi citit textele publicistice şi romanul **Profil bas**, apărut în franceză în 2001, la Editions de Syrtes, Paris, s-ar fi documentat în vederea studiului (de imagologie). Muzicalmente, evreul poate fi privit din trei unghiuri:

l. *Lăutarul* - ca meseriaş;

2. *Instrumentistul* cult (aş umple trei pagini - fiecare cu câte două coloane - cu numele violoniştilor, ale pianiştilor, ale şefilor de orchestră evrei - de ieri, de azi);

3. *Producătorul* fenomenului *klezmer*.

Mă opresc doar la punctele 1 şi 3:

- În provinciile româneşti din Nord: Ardeal, Maramureş, Bucovina - cu osebire în Basarabia ocupată de ruşi *evreul lăutar* era o prezenţă curentă. Ba lăutarii evrei erau chiar mai numeroşi (ca *scripnik*-i) decât lăutarii ţigani, specializaţi în ţambal şi în instrumente de suflat, din alamă, clarinetul intrînd şi el în dotarea evreului - în scurtă vreme evreii aveau să devină străluciţi contrabasişti şi ţambalagii - în America.

O figură de legendă a fost în secolul al XIX-lea lăutarul evreu Lemeş (sau: Lemiş), supranumit "Barbu Lăutaru al Basarabiei" (Hasdeu, Alecu Russo, Kogălniceanu, Iorga, G. Madan, Stere). Acest Lemeş a fost nu doar un *muzîkant*, cum vor fi fost sute între Riga şi Odessa, cântînd la nunţi, hore, baluri, sindrofii. Ci mult mai mult - în Basarabia ocupată de ruşi: el a fost interpretul, păstrătorul, colportorul valorilor de poezie, de melodie, de identitate ale "moldovenilor", rupţi de fraţii lor - începînd cu doina intrată şi ea în folclorul idiş, numai cu partea muzicală: "*Prutule, râu blăstămat,/ Care-n două ne-ai tăiat…*". Lăutarul evreu Lemeş, cântînd şi la "soarélele" de la curţile marilor boieri basarabeni rusificaţi: Cantacuzino, Moruzi, Sturdza, Catargi, Krupenski ş.a., a jucat rolul de… pedepsitor-la-cererea-victimelor: poftit, angajat, plătit împărăteşte de cei care, pentru titlul de *kneaz* îşi vânduseră moldovenitatea. Lemeş, dăruit şi cu o voce sfâşietor de frumoasă, le amintea în "moldoveneşte" ce anume părăsiseră, trădaseră. Fanarioţii rusificaţi îşi rememorau "faza intermediară", moldovenească şi plângeau de

beţie cu bale, rusească, cu lacrămi cât pearja, îşi zmulgeau *à la russe,* bărbile, se loveau cu pumnii în cap (tot după modelul pravoslavnic), şi, mazochişti, continuau a-i cere lui Lemeş: «Ia mai zi un cânticel în limba maicii noastre (sic) - să mai vărsăm o lăcrămioară». Vai, katharsis-ul moldo-rus stârnit de scripcarul şi guristul evreu Lemeş *prin limba română* - se rezuma la *kef*-ul anual, nu se concretiza în ctitorirea vreunei tiparniţe cu litere "moldovineşti", nici a unei şcoli, măcar de dascăli bisericeşti - "în limba maicii"…

- Decurgînd firesc din primul punct (lăutarul evreu, acel meseriaş care contra plată executa comanda clientului: polonez, rus, ungur, moldovean, în limba şi cu materialul comanditarului), s-a închegat o nouă expresie muzicală: *klezmer*-ul. Pentru uz propriu evreii lăutari păstrau ca atare ori modificau teme muzicale existente în comunităţile pentru care executau comenzile, dotîndu-le cu texte în idiş, astfel creînd *un nou folclor muzical:* (există în Europa de Est altul, cu texte în idiş, însă muzica - iudee - are inflexiuni melodice liturgice, de sinagogă şi a inspirat jazz-ul vocal practicat în Franţa de Michel Jonasz).

Ciudat şi, la urma urmei, explicabil: *klezmer*-ul, născut în Europa s-a cristalizat în afara ei, în "emigraţie":

- în America (mai cu seamă la New York);

- în… repatriere - în Palestina.

Amândouă locurile atât de altundeva aflate - faţă de Basarabia - şi atât de îndepărtate unul de altul au produs *klezmer* din aceeaşi motivaţie intimă: *nostalgia* (să-i zicem pe româneşte: dorul), după acea patrie în care se simţiseră bine şi dacă nu de-a dreptul pierdută, sigur: părăsită, deşi subiectul cântăreţ se afla, în sfârşit, la Eretz Israel). Nostalgie exprimată printr-o veselie înlăcrimată, uşor disperată - deşi săltăreaţă.

Fidelitatea melodică, preponderent moldovenească, ţinînd seama şi de faptul că de secole "Ucraina" dintre Bug şi Nistru fusese populată majoritar de moldoveni - va fi semnificînd, simultan: desemnarea patriilor de substituţie şi conjurarea soartei de a face din Israel cu adevărat Ţara Promisă, nu doar un stat, acolo, ca atâtea altele - temere, vai, adeverită, după 1948…

Sub formă onestă, cu indicarea originei: "pe o temă populară poloneză", "pe o melodie din Basarabia" sau maghiară, bulgărească - încă o dată: mai ales moldovenească - câteva bune decenii *klezmer*-ul a favorizat structurarea unei variante a jazz-ului newyorkez (Benny Goodman la clarinet a participat la câteva înregistrări istorice). Asta a durat cam până în 1948, câtă vreme evreii nu au avut o patrie oficial recunoscută.

Există o sumă de piese "americane", înregistrate la New

York începînd de prin 1909 şi care, sub titluri ca: "A vaibele a tsnien", de Tarras (cu poznaşele surori Bagelman), "What can you mach? S'is America" de Lebedeff, "Freilicher Yontov" de Brandwein, "Yddisher march" ("marş" alcătuit din "Ciocârlia" curată, împletită cu o doină şi cu o horă), "Second Avenue square dance", de acelaşi Tarras popularizează, ca să spunem aşa, folclorul moldovenesc, în sens larg, în stare aproape pură, recognoscibil, nu doar după oarecari hore, doine, sârbe, ci şi după clasice ca "Ciobanul care şi-a pierdut oile", "Ciocârlia", "Hora Mare" (extrasă de Brandwein, în 1924, din… Rapsodia română nr. 1 de Enescu…).

După 1948 au răsărit klezmerieni "independenţi": înregistrează discuri cu melodii ucrainene, ungureşti, poloneze - mai bine de trei sferturi basarabene - însă nu mai indică originea, cum făceau bătrânii Steiner, Tarras, Brandwein, Hoffman, Fried, ci pretind că *este* "muzică tradiţională evreiască din Europa de Est"!

Cel mai neruşinat dintre clarinetişti (şi mai lipsit de har) rămâne newyorkezul David Krakauer, altfel director de "şcoală de klezmer"… După el s-au luat o mulţime de clarinetnici de la Tel-Aviv, mai ales dintre recent recuperaţii din URSS: ei prezintă (şi vând) fără tresărire discuri cu *Ciocârlia*, cu *Hora Staccato* (predilect clarinetìte - şi indecent schelălăite) sub eticheta: "muzică tradiţională evreiască" şi nu s-a găsit nici un etnomuzicolog evreu (mă gândesc la prietenul şi vecinul meu de Drumul Taberii, Harry Brauner - câtă vreme a trăit) să atragă atenţia calpuzanilor că (şi) aceste melodii, sub forma lor cunoscută, nici măcar nu sunt "din folclor", deci anonime, ci aparţin unui anume Grigoraş Dinicu: el le-a cules, le-a prelucrat-aranjat, le-a semnat, le-a scos în lume…

Şi jazz-ul împrumută de peste tot, însă el se prezintă - în scris - cu *titlurile* pieselor, nu indică… "originea etnică" a temelor.

În klezmerul nou (şi, fie vorba între noi: de o calitate muzicală întristătoare - este adevărată zicerea: «Evreii sunt supradotaţi muzical - dar să te ferească Dumnezeu de evreii afoni!») este pusă în evidenţă "originea etnică" (deci: *proprietatea* - aş zice: *moşteniritatea*) - mincinoasă, abuzivă, confecţionată pe loc, în graba-mare.

Ca şi cum evreii nu ar fi produs de totdeauna o muzică şi originală şi de valoare.

N O T E

1) Regizorul Lucian Pintilie, ca artist, a fost remarcabil până în momentul în care şi-a căutat scenariile de film în texte de Băieşu, de Petru Dumitriu-Canalìu. Se vede că el nu cunoaşte funcţia sacră a *cuvântului*, ignoră *etica* - doar a mărturisit singur că înainte de 1989 făcuse "totul - ca toată lumea" - pentru a-şi salva talentul.

Se ştie: talentul-la-român: el este un lucru foarte mare!, vorba cuiva. Alibiul "talent" a acoperit cu ţolu-i murdar, zdrenţuit, răumirositor multe demisii morale ale multor talentaţi, chiar geniali compatrioţi, ducînd drept în subterana pactului cu diavolul securităţii (pact încheiat, după cum a mărturisit cu jumătate de gură după ce Iliescu a fost, în sfârşit trimis la plimbare, fiindcă iată cum arată căinţa lui: «Am fost şi eu… agăţat, dar am dat note numai câteva săptămâni…). Un om ameninţat, şantajat, torturat, pentru a da o notă informativă este, rămâne o *victimă*. Însă "artistul" care, pentru a obţine, de pildă, un *paşaport de serviciu*, îşi oferă… *serviciile* (ca Lucian Pintilie) - ce este el: un martir pe altarul artei curate?; un Sfânt-Gheorghe al Rezistenţei prin Cultură însuliţînd balaurul totalitarismului terorist comunist? Sau o oarecare secătură cu care nu este recomandabil să te însoţeşti nici pentru a trece strada?

Într-un interviu dat televiziunii franceze Lucian Pintilie, întrebat fiind: cum de el, înainte de 1989, singurul român-la-Paris care călătorea în România după plac nu fusese… pedepsit de "emisarii" lui Ceauşescu (trimitere în "subsolul" cunoscut atunci, spre securistul Haiducu-Hirsch, cu misiunea de a-i suprima pe V. Tănase şi pe P. Goma), a răspuns, înţepat: Ceauşescu nu-i putea face lui nimic, fiindcă el este cunoscut pe plan mondial, s-ar fi făcut un scandal monstru dacă s-ar fi întâmplat una ca asta!; apoi el, Pintilie, îl ameninţase - pe Ceauşescu!: dacă *i s-ar* suspenda paşaportul, *ar face* scandal, *ar da* interviuri, *ar divulga* (! - să se remarce condiţionalul-perpetuu) ce se întâmplă, cu adevărat, în ţară (ce să se întâmple: foame-frig-dărâmăriteroare)… De aceea lui Ceauşescu îi era o frică grozavă de el, de Pintilie, de dezvăluirile, în fine, de ameninţările cu dezvăluirile, dacă i se va lua paşaportul de serviciu… Dar nu de acest motiv L. Pintilie a tăcut. Să acceptăm: pentru a obţine ceva (un paşaport cu mai multe intrări-ieşiri), artistul român de mare valoare - ce spun eu "mare valoare", de-a dreptul de geniu! - consimţea la o "mică derogare de la morală" - fiind el grijuliul care nu-şi lasă uriaşul talent să-i moară.

În termeni vulgari, de şedinţă comunistă, această sănătoasă, justă atitudine se chema: "*a da dovadă*" şi semnifica: a da arvună, a da aconto - pentru ceva neprecizat. Astfel văd eu intervenţia lui Lucian Pintilie în *chestiunea stelei galbene pe care ar fi purtat-o evreii, pe străzile Bucureştiului, în timpul războiului*.

Mă întreb şi acum, după aproape un deceniu de la citirea acestei afirmaţii iresponsabile, mincinoase:

«În ce scop Lucian Pintilie, marele nostru regizor (cel care era atât de mare, încât nu avea nevoie să facă plecăciuni, în direcţia celor care nu le meritau - însă aveau putere, aveau bani…) s-a trezit spunînd neadevăruri strigătoare la cer - minciuni care stropesc cu noroi nu doar

augusta sa persoană de informator al Securităţii, ci înfundă până la bărbie, în calomnie, biata comunitate românească în integralitatea ei?»

El se afla la Paris la începutul anilor ‘80, când săptămânalul *L’Express* a publicat “statistica lichidării evreilor”, pe ţări - inspirată de Elie Wiesel - din care reieşea că România îşi lichidase evreii “în proporţie de 80%”, pe când Ungaria “doar 40%”; cum era în excelente relaţii cu Eugène Ionesco, dacă nu va fi asistat la “discuţia” lui cu Wiesel, i se va fi povestit cum Ionesco i-a reproşat amicului declaraţia - mincinoasă istoric - anume că familia sa din Sighet fusese arestată în aprilie 1944, de către… jandarmi români. Oricum, frecventîndu-i pe Ioneşti, Pintilie se scăldase într-o atmosferă de onestitate intelectuală, de toleranţă, de democraţie în sensul bun al termenului; Eugène Ionescu, dacă nu era - şi nu putea fi - “antisemit”, nu era nici fanatic filosemit.

Să fi intenţionat L. Pintilie să-i facă lui Ionesco “o floare” prin o asemenea declaraţie? Dacă ar mai fi fost în viaţă, când au apărut declaraţiile sale - cum ar fi primit Ionesco un astfel de… omagiu?

Atunci de unde i se trage lui Lucian Pintilie convingerea că, în timpul războiului, evreii din Bucureşti purtau stea galbenă - evrei cu stea galbenă văzuţi de el, cu ochii lui?

Sau va fi expectorat şi el vorbe-vorbe, pentru că era de un bon ton (altfel profitabil, material) să compătimeşti suferinţele evreilor, “în schimb” să taci cu un curaj admirabil suferinţele provocate nouă - ca basarabeni - de ei, evreii? Vasăzică Pintilie “îşi aduce aminte” (sic) să fi văzut cu ochii lui umilinţele, suferinţele evreilor din Bucureşti, “în timpul războiului, purtînd stea galbenă”, dar nu-şi aduce aminte nimic-deloc (să nu-i fi povestit nimic părinţii?, refugiaţii din preajmă?) de(spre) suferinţele ne-evreilor din Basarabia, pricinuite de bolşevicii evrei - şi bulgari şi de găgăuzi, la Tarutino - în blestemata Săptămână Roşie: 28 iunie-3 iulie 1940?

Cum se va fi chemînd această “memorie”? Minciună. Iar pentru că Lucian Pintilie a frecat multă vreme pavèlele Parisului: *couardise*.

Ce-am ajuns noi, românii (“cei mai dârji anticomunişti din Europa de Est” - citat din Coposu, din Ana Blandiana, din N. Manolescu, din Adameşteanu, din Liiceanu, din Buzura): nici nu clipim în faţa minciunilor monstruoase, a calomniilor, a acuzaţiilor proferate de evrei la adresa întregei comunităţi româneşti - operaţie de pregătire a terenului în vederea re-jefuirii ţării - temeinic jefuită şi de ei în o jumătate de secol;

Nu tresărim când unul de-al nostru, din slugărnicie, supralicitează minciunile-calomniile-acuzaţiile delirante ale evreilor, ne împroaşcă el cu produsul latrinei marxist-bolşevist-sioniste - de ce?

Fiindcă noi, românii suntem… culturali; nu se face să atragem atenţia unei glorii culturale naţionale că este un abject slugoi.

Un an (26 iunie 1940-22 iunie 1941) ocultat.
Să fie el cauză? Sau efect?

Informaţii extrase din documente (vezi Bibliografia) - publicate în România din dreapta şi din stânga Prutului începînd din 1990 - majoritatea reproduse şi de mine în texte publicistice, pe larg în romanul **Basarabia**.

I

[1 9 3 9]

"[Ministerul pentru Minorităţi, Secţia de Studii şi Informaţiuni]

"SCURT ISTORIC ASUPRA PROBLEMEI EVREIEŞTI ÎN ROMÂNIA

"Probleme evreiască în România are aspectul destul de ciudat când îl judeci prin prisma dreptului la suveranitate al naţiunii şi al statului român, al unei lupte de aproape un secol între naţiunea română şi imigraţia continuă a evreilor din Rusia şi Galiţia, la care se adaugă aceea a evreilor din Ungaria, Germania şi Austria.

"Imigraţia evreiască se manifestă imediat după tratatul de la Adrianopol din 1829. Prin acest tratat se deschideau strâmtorile Bosforului comerţului internaţional şi se recunoştea Principatelor Române dreptul la comerţ cu alte state. (…) Cum viaţa socială în principate era foarte redusă, cum o negustorime naţională (…) nu exista, cum înşişi negustorii greci, armeni şi turci ce se aflau în principate şi erau mai înstăriţi, nu aveau experienţa legăturilor de comerţ cu străinătatea, s-a pornit o masivă imigraţie de evrei din Galiţia şi din Rusia în Principatele Române pentru a acapara comerţul românesc. (…)

"*Acapararea economiei naţionale*

"Poate că proporţia de 4-5% a populaţiei evreieşti faţă de totalul populaţiei României n-ar părea atât de primejdioasă. În fond însă ea reprezintă o primejdie gravă şi reală dacă ţinem socoteală de împrejurările în care se găsesc evreii faţă de populaţia băştinaşă. În adevăr aceşti evrei veniţi în România numai atraşi de perspectivele începuturilor de prosperitate ale Ţărilor Române, au acaparat întreaga piaţă comercială românească şi, realizând beneficii importante, au începu să se substituie burgheziei româneşti. Astfel, pe la 1865 majoritatea terenurilor arabile din Moldova şi o bună parte din Muntenia se găsea grevate de ipoteci grele în favoarea evreilor. Chiar o parte a pământurilor ţărăneşti acordate prin legea agrară a domnitorului Alexandru Ioan Cuza erau ipotecate evreilor (…) Evreii încercau să acapareze acest izvor de bogăţie [pământul] acordând împrumuturi pe ipoteci asupra moşiilor marilor proprietari care, începând să ducă o viaţă de

lux erau vecinic în căutare de bani. În acelaşi fel evreii reuşiseră să obţină ipoteci şi pe pământurile ţărăneşti, împrumutînd cu camătă mare pe ţărani pentru nevoile acestora de a-şi procura vite şi unelte de muncă. (…)

"Situaţia aceasta vizibilă şi bine simţită de populaţia românească dela oraşe şi de cea rurală din Moldova, unde evreii începuseră să se infiltreze şi la sate ca arendaşi de moşii şi cârciumi, exploatînd cu neomenie ţărănimea, a alarmat pe români şi a sfârşit prin a crea un curent antisemit în opinia publică românească.

"S-au produs astfel o serie de mişcări şi agitaţii pe chestia evreiască şi s-a ajuns chiar la *mişcarea sângeroasă dela 1907 care a pornit din Moldova din revolta ţărănimii împotriva arendaşilor evrei* (s.m.) şi s-a întins apoi în toată ţara luând aspectul unei revolte cu caracter social. (…)

"A intervenit însă izbucnirea războiului Mondial [primul] şi faptul acesta a schimbat din nou situaţia evreilor faţă de naţiunea română (…) Ar fi nedrept să nu recunoaştem că o parte din ei - destul de puţini, de altfel - şi-au făcut datoria către ţară. Marea majoritate însă au căutat şi au obţinut numai profiturile pe care le putea da războiul. Fapt este că *evreii din teritoriul ocupat de trupele inamice s-au pus la dispoziţia acestor trupe şi au urmărit cu tenacitate pe români, contribuind la şicanarea, maltratarea şi jefuirea românilor de către trupele inamice. Din acest trafic al trădării faţă de ţara care le dădea adăpost au realizat beneficii mari, au făcut averi.* (s.m.) (…)

"…prin legea din 1924 autorităţile comunale au fost îndreptăţite să întocmească liste de naţionalitate pentru locuitorii comunei cari au dobândit de plin drept naţionalitatea română (…). Întocmirea acestor liste (…) a dat loc la o nouă serie de fraude, *autorităţile comunale înscriind în aceste liste fie din neglijenţă, fie din rea-credinţă, o mulţime de evrei veniţi în ţară după 1918. (...) s-au făcut înscrieri de evrei veniţi din Germania după 1933 din pricina regimului naţional-socialist.* (s.m.)

"(…) Statul român are nu numai dreptul, dar datoria să se apere împotriva invaziei străine, el fiind un stat tânăr şi la începutul consolidării fiinţei lui naţionale. Într-o epocă în care state mari din Apus înţeleg să se apere împotriva străinilor, într-un moment în care Franţa şi Anglia însele refuză să primească pe refugiaţii evrei din alte ţări, ca simpli străini, nu ca cetăţeni, a pretinde statului român să primească pe aceşti refugiaţi recunoscându-le o cetăţenie obţinută prin fraudă nu este numai o exagerare ce atinge grav dreptul de suveranitate al statului român, dar este o primejdie pentru liniştea şi ordinea acestui stat (…)

"Ca dovadă a bunelor intenţiuni ale statului român faţă de minorităţile din România, a luat fiinţă un Comisariat General al Minorităţilor (…) elaborat în cel mai larg spirit de libertate şi are atribuţiile de a veghea la respectarea drepturilor acestor minorităţi, pentru a face să dispară orice abuz sau nedreptate (…)"

Arhivele Statului, Bucureşti, fond Ministerul pentru Minorităţi, dos. nr. 30/ 1939. f. 108-123

*

[“Ministerul pentru Minorităţi Secţia de Studii şi Informaţiuni]
[1939, Bucureşti]
“[REFERAT CU PRIVIRE LA SITUAŢIA JURIDICĂ ŞI ECONOMICĂ A EVREILOR DIN ROMÂNIA]

“La recensământul făcut în 1930, numărul evreilor din România a fost (…) de 758.222 de suflete, adică 4,2% din populaţia totală a ţării (…). Cu ocazia revizuirii cetăţeniilor, statistica judiciară a Ministerului de Justiţie a stabilit că s-au înregistrat 208.217 cereri de revizuire, reprezentând tot atâţia capi de familie evreieşti care cereau revizuirea pentru 965.270 de evrei - membri ai familiilor lor (…).

Arhivele Statului, Bucureşti, fond Ministerul pentru naţionalităţi, dosar 30/1930. f. 173-177

*

“Ministerul Regal al Afacerilor Străine
“Direcţiunea politică Nr. 15869/ 12 Martie 1939

“Domnule Însărcinat cu Afaceri,

“Ca urmare la instrucţiunile şi informaţiile trimise până în prezent Oficiului Domniei-voastre cu privire la problema evreiască, am onoarea a vă face să parvină Memoriul aici alăturat, rugându-vă să binevoiţi a-l remite Guvernului pe lângă care sunteţi acreditat, atrăgându-i atenţiunea asupra importanţei problemei la care se referă şi exprimându-i speranţa că va sprijini punctul de vedere expus în Memoriu.

“Primiţi, vă rog, Domnule Însărcinat cu Afaceri, asigurarea deosebitei mele consideraţiuni.

“Ministru Director
“Al. Cretzianu S. Davidescu”

“PRO MEMORIA

“Guvernul român crede de datoria sa de a se adresa guvernelor Marilor Puteri, putând să colaboreze la rezolvarea problemei evreieşti şi de a le expune punctul său de vedere cu privire la o problemă care devine cu fiecare zi mai serioasă în România.

“Prezentul memoriu are drept scop să expună, pe de o parte, originile şi evoluţia problemei evreieşti în România, precum şi datele actuale şi, pe de altă parte, să formuleze propunerile concrete ale guvernului român în vederea soluţionării acestei probleme pe planul cooperării internaţionale.

“I. Istoricul problemei evreieşti în România

“Stabilirea populaţiei evreieşti în România, atât în Vechiul Regat cât şi în noile provincii, este relativ de dată recentă. Cronicile ţării, inscripţiile, sigiliile, într-un cuvânt toate izvoarele istoriei ţării, nu spun nimic în legătură cu evreii până în secolul al XVIII-lea. În România Veche, la începutul secolului al XIX-lea de abia se constata prezenţa a vreo trei mii de familii evreieşti. În 1820 acest număr ajungea la 4.855. Din acest moment, teritoriul românesc devine teatrul unei

adevărate invazii. În 1859 numărul lor a atins deja cifra de 118.922 de persoane. În 1899, el s-a dublat din nou, atingînd 269.000 persoane. În mai puţin de un secol, prin urmare, elementul evreiesc din Vechiul Regat a sporit cu peste două mii la sută şi aceasta nu printr-o creştere normală a populaţiei, ci printr-un aflux neîncetat de noi imigranţi.

"În Bucovina, de la anexarea acestei provincii de Austria, în 1775 erau cu totul 526 familii de evrei, cam în jur de 2.100 persoane. În 1924 numărul lor era de 128.000 persoane (…).

"În Transilvania, se numărau în 1804, în toată provincia de abia 1.606 evrei. (…) în 1870, la 24.000 şi în 1923 la 200.000, în cifre rotunde.

"În Basarabia, în momentul dezmembrării acestei provincii a Moldovei, în 1812, numărul lor era neînsemnat. El este, în zilele noastre de 276.000, cam o zecime din populaţia acestei provincii.

"Dacă adăugăm la cifrele de mai sus numărul de evrei veniţi în ultimii ani din Rusia, din Ungaria, din Austria, chiar din alte ţări, cifra evreilor, cu cetăţenie sau fără cetăţenie română, ce trăiesc acum în România depăşeşte pe cea de un milion două sute de mii de suflete (1.200.000). Importanţa acestei cifre va apare şi mai evidentă dacă se apreciază că numărul evreilor din toată lumea este, după statisticile Biroului din Philadelphia, de 14.600.000. Evreii din România reprezintă deci, ei singuri, în jur de 9% din numărul total de evrei. (…)

"*II. Originea evreilor din România*

"Cu excepţia câtorva mii de rit spaniol zis 'Sephardim', evreii din România sunt de rit polonez zis 'Ashkenazim'. Imigraţi, la o dată recentă din Rusia, Polonia, Ungaria, Austria, Germania, pentru a scăpa de persecuţii, intoleranţă religioasă sau mizerie, ei s-au stabilit aproape exclusiv în oraşe, în grupuri distincte. Trăind separat de populaţia românească din cauza intereselor personale, ei rămân neasimilabili. (…) *Dacă există o problemă evreiască în România este necesar să subliniem că a avut tot timpul un caracter strict ecomic şi politic, niciodată religios.* (n.m.) (…)

*

"Marele Stat Major, Secţia II-a

"Buletin contrainformativ pe luna Octombrie 1939

"A. STAREA DE SPIRIT A POPULAŢIEI CIVILE

"[…] 5. Evreii

"În rândurile evreilor s-a putut constata oarecare satisfacţie ca urmare a zvonurilor răspândite de unii agitatori că nu este exclusă o invazie a trupelor sovietice în Basarabia. Ei întreţin legături ascunse cu URSS. Elementul de discordie, boicot, anarhism, evreilor nu le scapă nici o ocazie pentru a semăna ura şi a agita spiritele celor nemulţumiţi. (…)

"(…) evreii din jud. Soroca ar fi format comitete secrete pentru primirea cât mai bine a trupelor ruseşti la o eventuală intrare în Basarabia. (…)

"Evreii din Ardeal au început a fi ostili ungurilor, datorită curentului antisemit din Ungaria şi comentează soarta conaţionalilor lor din

Polonia, contra cărora naţional-socialismul german a luat o serie de măsuri represive (Corpul 6 Armată)

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 333, dosar nr. 86, f.1, 17, 24-25

*

"Legaţiunea Regală a României în Egipt
"Ataşatul de presă. Vezi adresa no.456 din 30.XII.1939

"Conferinţa Domnului Itzhak Gruenbaum, membru al executivei 'Jewish Agency', ţinută la staţiunea de radio din Jerusalim în ziua de 20 Decembrie 1939 (traducere)

"În aşteptarea evenimentelor, în România domneşte linişte. La graniţele ei au avut loc evenimente istorice, cu iuţimea cutremurului de pământ. Un stat vecin, care era sigur de puterile sale, a fost desfiinţat în timp de câteva săptămâni. România, văzând că armata polonă se retrage spre graniţele sale şi că cetăţeniiPoloniei fug de groaza războiului, şi-a deschis porţile în faţa lor şi i-a adăpostit. În faţa României, această ţară a fost ştearsă de pe lista statelor existente, iar Rusia a ocupat locul ei la nordul României. Deci acum Rusia o înconjoară atât dinspre răsărit, cât şi de la nord. Acest fapt a aruncat teamă asupra României. Deşi Rusia este cam slăbită, în ultimul timp, din cauza evenimentelor şi războiului cu Finlanda, totuşi acest pericol nu a dispărut încă. (…)

"Deşi în România este linişte, o linişte în aşteptarea desnodământului, în aşteptarea «cutremurului de pământ», fiecare se întreabă: când? Dar în special evreii sunt cei care se întreabă. În aparenţă sunt liniştiţi, căci îşi amintesc de pericolul regimului antisemit de cari au scăpat ca prin minune. Urmele acestui regim nu au dispărut încă. Iată rezultatul: circa 300.000 evrei se găsesc în ţară fără a avea dreptul la cetăţenia română şi, neavând nici o altă cetăţenie, au rămas pe drumuri. Care va fi viitorul lor? Noui legi în contra evreilor nu se fac, deşi există posibilităţi. Noul guvern a declarat că are de gând să micşoreze numărul evreilor şi să încurajeze şi sprijine ieşirea lor. (…)

"Deocamdată domneşte linişte, iar evenimente speciale nu sunt. Afacerile merg bine şi mărfurile româneşti sunt foarte căutate. Bineînţeles că în Basarabia şi Bucovina situaţia este încordată, dar în Regat şi chiar în Transilvania nu sunt semne de frică.

În văzul evreilor români a fost distrusă evreime polonă. Refugiaţii lor au găsit aici un refugiu. Numărul lor nu este mare, maximum 1500 [în Nota, corectat: 10.000]. Aceştia au adus cu sine gemetele oraşelor bombardate; mulţimea refugiată, pe drumuri a fost atacată din ceruri cu bombe şi mitraliere. Ecoul detunăturilor a fost auzit din povestirile lor, iar imaginea câmpu-rilor de bătaie şi a căilor morţii ies în relief din aceste povestiri. Evreimea română şi-a deschis inimile şi casele în faţa fraţilor lor refugiaţii spre ei. O atitudine caldă şi inimoasă; le-au arătat o atitudine frăţească, încât şi printre refugiaţi sunt voci conştiincioase care s-au deşteptat: «Nu avem dreptul să ne bucurăm de o asemenea inimozitate, căci la timpul său, nu am primit tot astfel pe refugiaţii evrei din Germania care au venit spre noi».

"Refugiaţii trăiesc în mijlocul populaţiei evreieşti. Aceasta suferă cu ei nenorocirile şi suferinţele lor. Evreii români aud mereu ecoul chinurilor din teritoriile poloneze ocupate. Deşi din teritoriile ocupate de germani sosesc veşti puţine, totuşi, şi acestea sunt de ajuns pentru a mişca sufletul până în adâncul lui. Din regiunile ocupate de ruşi nu se povestesc cazuri de teroare ne-omenească, dar şi aici a fost distrusă viaţa spirituală şi naţională.

"Nu este de mirare că faţă de cruzimile ne-omeneşti din teritoriile ocupate de germani, evreii nu şi-au ascuns dorinţa de a scăpa de acolo, iar cei care au scăpat au fost bucuroşi. Chiar şi cei care au fugit în Rusia erau bucuroşi, nefiindu-le viaţa în pericol. Şi iată că această situaţie a răspândit *zvonul printre polonezii din România că evreii din teritoriile ocupate de ruşi au trecut de partea ruşilor şi fac tot ce vor ei, pentru a le fi pe plac.* (subl… mea, P.G.) Probabil cel care a răspândit acest svon a fost interesat să adâncească şi mai mult prăpastia dintre poloni şi evrei. (…)

"Viaţa refugiaţilor evrei din România nu ne dă acea impresie grea cu care suntem obişnuiţi, căci ei nu locuiesc în locuinţe comune, ci separate. Ei primesc din partea poliţiei româneşti, pe contul Guvernului Polon, suma de lei 100 zilnic. Bine înţeles această sumă nu este de ajuns, dar aceasta îi scuteşte de ruşinea foamei, mai ales din cauza eftinătăţii din orăşelele României, unde s-au stabilit majoritatea refugiaţilor săraci. Toţi au primit haine de iarnă din partea comitetelor de ajutorare; bani pentru acest scop se primesc din străinătate. Cei care activează în acest comitet de ajutorarea sunt evrei poloni veniţi în România încă din timpul lui Grabsky, care şi-au deschis în România fabrici şi o parte din ei s-au îmbogăţit. De asemenea şi 'Joint'-ul a început a organiza această activitate de ajutorare. Acest fapt a adus la formarea unui comitet mare de ajutorare a conducătorilor evreimii române. Între aceste două comitete au fost şi unele neînţelegeri, care probabil între timp au dispărut. (…)

"…se crede că evreii români au datoria de a umple lipsa creată prin distrugerea evreimii polone. În special sioniştii care au înţeles că evreii români formează acum cel mai mare grup de evrei din Europa şi că au obligaţiunea de onoare ca în această oră istorică să stea în primele rânduri în munca de ispăşire şi scăpare. Sioniştii au fost primii care s-au grăbit să ajute pe refugiaţii din Polonia şi ei simt că au datoria să mărească efortu-rile pentru această activitate. Din această cauză s-au unit cu toţii într-o singură organizaţiei care îşi va mări activitatea. Ei nu mai au încredere în puterea lor, dar dorinţa este foarte mare. Aceştia ştiu că atâta timp cât soarta lor le permite, trebuie să-şi facă datoria faţă de poporul şi ţara lor. Acesta este comandamentul orei istorice în care trăiesc şi nu vor trece peste el."

Arhivele Statului Bucureşti, fond Ministerul Propagandei Naţionale. Informaţii, dosar nr. 740, f.1-4.

*

"Ministerul pentru Minorităţi, Secţia Studii şi Informaţiuni
"REFERAT

"Reprezentanţii populaţiei evreieşti din România s-au prezentat în repetate rânduri la Ministerul pentru Minorităţi cerând să li se îngăduie înfiinţarea unei secţii evreieşti în «Frontul Renaşterii Naţionale» şi constituirea unei asociaţii proprii după modelul celor acordate minorităţilor etnice sau cel puţin organizarea lor într-o comunitate de apărare a intereselor lor speciale.

"De curând s-au prezentat din nou la acest minister domnii Teodor Fischer, W. Filderman şi I. Finkelstein care ne-au depus câte un memoriu în aceeaşi chestiune. D. T. Fischer cere autorizaţie de înfiinţare a unei asociaţii generale a minorităţii etnice evreieşti din ţară care s-ar numi «Obştea evreească a României» şi va fi un organ de reprezentare şi de colaborare cu guvernele ţării. D. W. Filderman cere şi domnia sa tot o «Obşte evreească a României» şi tot în aceleaşi condiţiuni ca D. Fischer, ceea ce arată că s-au pus de acord înainte de a prezenta memoriile respective. D. I. Finkelstein cere să se numească de către guvern un «Consiliu Superior al Cultului Mozaic» dintre evreii recunoscuţi ca buni cetăţeni români şi în acelaşi timp şi ca buni cunoscători ai chestiunii evreieşti care în acord cu organele statului, să coordoneze viaţa socială, culturală şi religioasă a evreilor din ţară şi să propună forurilor tutelare măsuriile de luat în problema evreească.

"…socotim că ar fi nimerit să se găsească o formulă în cadrul căreia să se urmărească soluţionarea problemei evreieşti, cu colaborarea conducătorilor evreilor din ţară, pentru a preîntâmpina orice eventualităţi de viitor. Cum însă nu trebuie să se creeze evreilor din România o altă situaţie juridică decât aceea pe care au avut-o în trecut şi cum recunoaşterea lor ca minoritate etnică nu se poate face, ei fiind în fapt o minoritate religioasă în cadrul statului român, o încadrare a lor în «Frontul Renaşterii Naţionale» după modelul celor făcute pentru minorităţile etnice istorice, nu este recomandabilă. (…) totuşi, pentru a da şi populaţiei evreeşti din România un statut juridic care să acopere o lipsă de care se plâng evreii în forurile internaţionale (…) propunem:

"1. Să se autorizeze constituirea unei «Asociaţii generale a comunităţilor de rit mozaic din România».

"2. Autorizaţia să se dea la 3 persoane care ar propune apoi Ministerului pentru Minorităţi o listă din care să se aleagă încă 6 persoane pentru a forma Comitetul de conducere al Asociaţiei. (...)

"3. Comitetul de conducere va elabora un statut pe care îl va prezenta ministerului pentru Minorităţi (…)

"În felul acesta, Comitetul de Conducere al Asociaţiei generale a Comunităţilor de rit mozaic din România ar fi organul central care va reprezenta interesele populaţiei evreeşti, în toate chestiunile referitoare la problema evreească, fiind şi organul prin care statul român ar putea răspunde diferitelor plângeri adresate de asociaţiile internaţionale evreeşti forurilor politice internaţionale".

Arhivele Statului Bucureşti, fond Ministerul pentru Minorităţi, dosar nr. 30/1939, f. 170-172.

I I

[1 9 4 0]

"Marele Stat Major, Secţia II-a
"SECRET
"BULETIN CONTRAINFORMATIV
pe luna Martie 1940
PARTEA A II-a
"*A. STAREA DE SPIRIT A POPULAŢIEI CIVILE*
"[…] 6. *Evreii*

*"*Populaţia evreească a continuat a se manifesta, în cursul lunei Martie a.c., aşa cum s-a semnalat şi prin Buletinele anterioare.

"- Oportunistă, urmărind a-şi servi exclusiv interesele proprii în dauna societăţii şi a Statului.

"- Speculantă, fără nici o milă, a nevoilor populaţiei române.

"- Neloială, căutând a se eschiva, prin toate mijloacele, de la îndatoririle faţă de legiuirile şi instituţiile Statului.

"Luna Martie a anului 1940 are drept caracteristică, pentru mişcarea evreească «O nouă organizarea a evreilor pentru căutarea unor noi mijloace de acţiune».

"Două fapte au contribuit la adoptarea acestui sistem:

"- Informaţiunile deţinute asupra celor ce s-au petrecut cu evreii în regiunile poloneze ocupate de germani şi de ruşi.

"- Alegerea noului rabin, Alex Şafran.

[Nota editorului: "Dr. Alexandru Şafran, Şef Rabin al Comunităţilor Evreieşti din vechiu Regat (4 februarie 1940), membru al Senatului României (17 martie 1940), Şef Rabin al Comunităţii Evreilor din Bucureşti (13 mai 1940)].

"Din informaţiile căpătate, evreii din România şi-au dat seama că atât regimul sovietic, cât şi cel hitlerist le sunt potrivnice realizărilor spre care năzuiesc; de aceea au căutat, atât prin alegerea noului rabin cât şi prin noua orientare dată activităţii mişcării evreeşti, să ia o atitudine de mai multă loialitate. S-au mărginit deci a se reorganiza formulînd deziderate:

"- Federalizarea organizaţiilor sioniste din România cu secţiuni sioniste locale, în toate localităţile cu populaţie evreească.

"- Reorganizarea Secţiei Culturale a organizaţiilor sioniste din România «Tarbut».

"Tineretul evreesc din toate asociaţiile evreeşti să fie grupat într-o 'uniune' pusă sub conducerea directă a Comitetului Central al Organizaţiei Sioniste.

"- Pentru propaganda evreească au hotărât să tipărească un Buletin, din care a şi apărut un număr.

"- Să se înfiinţeze în ţara noastră un seminar pentru pregătirea rabinilor, deoarece România are comunitatea evreească cea mai importantă din Europa de Est şi Sud-Est […]"

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 333, cabinetul ministrului, dosar nr. 86, f. 131, 141, 157-158.

*

("Cu o lună înaintea începerii operaţiei militare [deci între 25 mai şi 1 iunie 1940] au fost chemaţi de Komintern M. Skvorţov (Leibovici) şi I. Morgenstern, membri ai secretariatului P.C. din România, respectiv în regionala din Basarabia - care au prezentat rapoarte despre «capacitatea de luptă»".

*

…"Membrii partidului comunist şi unii minoritari din Basarabia au fost înştiinţaţi de către agenţi sovietici cu mult timp înainte despre ultimatum. Sarcină:intensificarea propagandei prosovietice, confecţionarea de steaguri roşii, pancarte cu lozinca «Trăiască armata sovietică şi Stalin» cu care să-i întâmpine pe sovietici, la intrarea în teritorii şi cu care să hărţuiască trupele române şi coloanele de refugiaţi".

*

…"În mai-iunie 1940 radio Tiraspol: puterea sovietică promite împroprietărirea ţăranilor din RSSAM [în Ucraina, pe malul stâng al Nistrului] cu pământ şi animale". (…) "Pe malul stâng al Nistrului au fost instalate difuzoare puternice care transmiteau muzică populară românească - numai veselă - întretăiată de propagandă".

*

Încă de la 23 august 1939 (Pactul Hitler-Stalin), printre evrei circula "promisiunea fermă a Tovarăşului Stalin: în Basarabia va lua fiinţă Republica Socialistă Sovietică Evreiască".

*

Manifest difuzat de Sovietici în *22 iunie 1940 [cu patru zile înainte de ultimatum]* în Basarabia *şi în* Bucovina - atenţie la "limba română", mai cu seamă la topică:

"A venit un mare ceas al eliberării noastre de sub jugul boerilor români, moşierilor, capitaliştilor şi Siguranţei. URSS, Armata Roşie, conduse de partidul lui Lenin-Stalin iau sub protecţia lor puternică Basarabia, furată de la noi în 1918 de boerii şi clica militară românească (…) Furat pământul sovietic al Basarabiei, se reîntoarce la a lui Patrie, în constituţionarea URSS. Armata Roşie care a eliberat pe ai noştri fraţi - ucraineni şi bieloruşi - de asuprirea boerilor polonezi v-a elibera şi pe voi, pentru totdeauna, ai noştri fraţi şi cetăţeni ai URSS (…) Poporul muncitor din Basarabia! Pe tine te aşteaptă o fericită şi liberă viaţă în marea familie a popoarelor din URSS. Trăiască Basarabia Sovietică! Trăiască ai noştri fraţi moldoveni, ruşi, ucraineni, zmulşi din românească robia. Trăiască marele nostru conducător şi învăţător, tovarăşul Stalin!"

Semnează: "Comandamentul Armatei Roşii."

*

"Agresiunea a fost adusă la cunoştinţa executanţilor [militarilor sovietici] doar în 19 iunie 1940, în şedinţa specială a Consiliilor Militare ale Armatelor şi comandanţilor Corpurilor de Armată sub comanda generalului Jukov ţinută la Proskurovo".

*

Până la 26 iunie (1940) ordinul Armatei Române era: rezistenţa. În luna mai, la Chişinău, Carol II:

«Am încins ţara cu un stăvilar de foc, fier, beton»…

Din cauza… stăvilarului nu s-a pus la punct un plan de retragere ("ca să nu se creeze panică"). Primul ministru Gheorghe Tătărescu şi regele Carol II nu au aprobat cererea (de la 12 iunie) a Armatei a 4-a de a evacua familiile ofiţerilor, funcţionarilor, clerului, averile de stat, materialele din stocuri, depozitele fabricilor din provinciile ameninţate.

*

Ultimatumul sovietic: la 26 iunie 1940.

Primul Consiliu de Coroană: 27 iunie 1940, orele 10.

Gh. Tătărescu şi I. Gigurtu: expunere a evenimentelor. Generalul Florea Ţenescu: situaţia militară. Rezultatul votului:

Nu (11) Cedării: G. Mironescu, N. Iorga, C. Angelescu, V. Iamandi, Victor Antonescu, Şt. Ciobanu, Silviu Dragomir, Traian Pop, N. Hortolomei, Petre Andrei, E. Urdăreanu;

Da (10) Cedării: C. Argetoianu. E. Baliff, I. Christu, M. Cancicov, M. Ghelmegeanu, Mitiţă Constantinescu, I. Macovei, Ion Ilcuş, Aurelian Bentoiu, Florea Ţenescu;

Pentru discuţii: I. Gigurtu, M. Ralea, V. Slăvescu, R. Portocală, C.C. Giurescu;

Rezervat: Gh. Tătărescu.

*

Carol II: "În afară de logică, mai există şi o morală naţională şi politică, trebuie rezistat la aceste feluri de injoncţiuni brutale şi nejus-ti-ficate prin forţa brutală".

(Cine ajunsese să invoce morala: Carol II! Până şi unul ca el avea, în România anului 1940, cui să dea lecţii de morală: lui Argetoianu, lui Ţenescu, lui Ralea, lui C. C. Giurescu, lui Tătărescu, lui…)

*

[*La 13 decembrie 1939 Carol II, aflînd de la Clodius că Germania va apăra România "numai dacă Ruşii trec Prutul", deduce că soarta Basarabiei fusese hotărîtă prin pactul Hitler-Stalin de la 23 august 1939.*]

*

[De ce Românul a înclinat steagul şi a îngenunchiat, ba chiar s-a trântit pe burtă, în colb, imediat ce Rusul a bătut cu ciubota-n masă?

Nu de răspunsuri înţelepte ducem lipsă:

- «Că Rusia era un monstru, aliată cu celălat monstru, Germania»;

- «Că Franţa şi Germania, garantele noastre erau în acel moment, prima înfrântă şi ocupată, cealaltă se retrăgea de pe continent în derută»;

- «Că armata noastră era prost preparată, rău dotată»;

- «Că…»

…dar câte *că*-uri nu găsim atunci când căutăm răspunsuri la afirmaţiile străinilor că suntem un neam de laşi, o adunătură de indivizi fără demnitate care nu cunosc poziţia în-picioare-cu-faţa-la-ameninţare.

Dar bineînţeles: toate motivele înşirate mai sus (şi încă vreo zece ţinute în rezervă) sunt adevărate. Aşa era: monştrii erau monştri, noi: mărunţei, fără noroc, neînarmaţi, nepregătiţi pentru o *astfel* de înfruntare… Dar oare pentru ce fel de înfruntare-armată eram noi pregătiţi, în vara anului 1940? Vai, istoria este scrisă de învingători - şi scrisă mincinos - însă chiar în aceea se strecoară şi "amănunte" din care aflăm că o ţară, o comunitate, o coaliţie fusese în cele din urmă înfrântă - însă în luptă; că rezistase o zi sau un deceniu, nu se azvârlise în genunchi în semn de supunere la prima (bine: la a doua) răsteala a Monstrului.

Aici trebuie să introducem o îndreptare cu valoare morală:

Nu mobilizaţii Gheorghe şi Vasile şi Niculae - în civilie plugari şi tâmplari şi mici negustori şi învăţători şi (chiar) studenţi; nu ofiţerii, rezervişti, activi - deci nu alcătuitorii Armatei Române propriu-zise (prost instruită, prost înarmată, rău echipată) au fost, în acel moment de cumpănă, laşii, dezertorii, vânzătorii de aproape şi de ţară. Ci conducătorii, guvernanţii, acei membri ai Consiliului de Coroană care au votat Cedarea - să fie ţintuiţi încă o dată întru neuitare: Tătărescu ("rezervat", când Ruşii începuseră ostilităţile prin paraşutişti şi prin evrei localnici?!), C.C. Giurescu, Ralea, Gigurtu, Argetoianu, Cancicov, Bentoiu - şi mai ales ministrul de război Ţenescu! Să nu ne înşele judecata aspră a regelui, nici prezenţa lui (M)Urdăreanu printre "opozanţi": aceştia lucraseră dimpreună decenii la îngroparea României în acea neagră zi de 28 iunie 1940. A fost normal ca o asemenea echipă - chiar cârpocită la 4 iulie cu Gigurtu şi cu Sima - să cedeze şi Ardealul de Nord, a-normal fiind că nu a cedat întreaga Dobroge bulgarilor, Banatul sârbilor, Muntenia…cui o fi, cui o trece peacolo, numai să se debaraseze de o povară prea grea pentru umerii lor.

Tragedia basarabenilor şi a bucovinenilor a găsit înţelegere frăţească şi compasiune creştinească vreme de două luni încheiate: iulie şi august. Însă a fost trimisă într-un plan îndepărtat de altă tragedie: cedarea Ardealului de Nord. Numai că după mai puţin de *5 ani* (1944) ardelenii s-au întors pe pământul de pe care fuseseră alungaţi de urgia ungurească - basarabenii şi bucovinenii *nici după 60.*

Chiar nu era nimic de făcut în iunie 1940 - întâi faţă cu pretenţiile teritoriale ruseşti, apoi ale ungurilor? Vai, pe ruşi nu i-am fi putut bate

- dar de înfruntat cu armele, o vreme: da. Iar pe unguri cu certitudine i-am fi bătut măr - dacă…

Dacă… Locul în care se dezbătea cu pasiune "dacă" a fost în *libertatea* din închisoare şi din domiciliu obligatoriu. Am asistat, uneori m-am amestecat în vorbă şi, bineînţeles, am fost trimis la plimbare, ca "prea tânăr, ca să ştiu cum şade politica"…

Am aflat - în închisoare, în deportare - de la politicienii români cum şade politica românească. Şi nu mi-a plăcut ce am aflat, mai ales din gura ţărăniştilor. Am aflat de la *ne*politicieni cum trebuia să şadă omul în faţa adversităţii: pe două picioare - şi mi-a plăcut ce am aflat de la *ne*politicienii supravieţuitori ai războiului şi ai prizonieratului: militarii de carieră, civilii mobilizaţi. Ei fuseseră educaţi nu doar în spiritul violenţei, al *polemicei* (războiul), ci şi în al disciplinei; dar mai cu seamă în al moralei. *Morala îi diferenţia pe militari de politicieni, chiar dacă misia militarului este uciderea inamicului*. De aceea militarii erau proşti politicieni, iar politicienii, de regulă oameni fără cuvânt, fără demnitate, fără coloană vertebrală. Deci profund imorali.

Eu, deşi "prea tânăr", eram purtător al unei "soluţii intermediare": pentru întâia oară o auzisem de la tata, în Lagărul de "Repatriere" de la Sighişoara, unde stătusem între decembrie 1944 şi sfârşitul lunii mai 1945 - şi care poate fi rezumată astfel:

*România ar fi putut evita diktatele, atât sovietic, din iunie 1940, cât şi cel maghiar, din 30 august, dacă ar fi "navigat" cu normală inteligenţă între Scyla-Stalin şi Carybda-Hitler, exercitînd un şantaj-cinstit, avertizîndu-l pe Hitler: «În cazul în care Rusia şi Ungaria agresează România, toate puţurile de petrol - pregătite de englezi, olandezi, americani, francezi în vederea sabotării - vor fi betonate»***.**

Nu ştiu de unde auzise tata această "soluţie": *şantajul cinstit cu petrolul* - însă nici azi, după 60 ani, nu o găsesc ridicolă, inaplicabilă (atunci).

Atunci importanţa capitală a **petrolului** fusese confirmată prin îndârjirea, prin sălbăticia cu care anglo-americanii ne bombardaseră, în 1943 şi în 1944. Iar în ultimii ani petrolul a devenit… carburantul tuturor conflictelor, mai ales cele provocate de americani. Ca dovadă ("personală", desigur): o pusesem în **Jurnalul** din 1978 - apărut la Nemira abia în 1997.

Nu îmi fac iluzia că, în 1939-1940 "şantajul cu petrolul" ar fi pus la adăpost România de năvala rusească. Însă nimeni nu mă poate convinge că, dacă la 28 iunie 1940 Tătărescu şi Ţenescu nu ar fi ordonat militarilor să nu opună rezistenţă în timpul evacuării, chiar de am fi ţinut piept bolşevicilor o săptămână (avem exemplele, ilustrate de documente din acest volum ale acelor ostaşi, ale unor mici unităţi care nu au ascultat ordinele şi i-au pus pe fugă pe vitejii krasnoarmeiţi), ar fi fost o săptămână roşie de sânge, în nici un caz de umilinţă naţională.

Nefiind militar îmi îngădui să spun: dacă ne-am fi opus atunci ruşilor, am fi pierdut mult mai puţini oameni şi mult mai puţină demnitate decât am pierdut în "evacuarea tricoloră"].

*

La 27 iunie 1940 opinia Foreign Office-ului despre ultimatum: "*Trebuie privite* [pierderile româneşti] *de scurtă durată şi nerecunoscute pe plan internaţional*" (s.m.).

Însă când, la 22 iunie 1941, românii au trecut la *recuperarea* "pierderilor ce nu trebuiau recunoscute", Churchill ne-a calificat de "şacali care se repeziseră asupra Rusiei, doborîtă"… Bătrânul leu fireşte minţea: până în ajun (21 iunie) biata Rusie a lui Stalin, viitoarea "victimă a şacalilor români" era aliata de nădejde a Germaniei lui Hitler, deci inamica Angliei; nu era victimă de plâns, nici "doborîtă" la… 27 iunie, decât de surpriza trădării Germaniei, aliata-i indefectibilă împotriva Occidentului putred şi în special a perfidei Anglii.

Înainte de a declara război României (la 6 decembrie 1941), Anglia, la 30 noiembrie, i-a adresat un ultimatum.

România a răspuns :

"Guvernul Regal Român a luat cunoştinţă de comunicarea pe care Guvernul Majestăţii Sale Britanice i-a făcut-o prin mijlocirea Legaţiunei Statelor Unite ale Americii. În faţa situaţiei create prin această notă, Guvernul Român se vede obligat să facă următoarele constatări:

"În Iunie 1940 România a fost victima unei grave agresiuni din partea U.R.S.S. Dispreţuind regulele Dreptului Ginţilor, drepturile istorice şi de liberă determinare ca şi obligaţiile formal asumate prin actele din 9 februarie 1929 şi 3 iulie 1933, Guvernul U.R.S.S. a ocupat Basarabia, Bucovina si Regiunea Herţa a Moldovei. Mai grav decât atât - şi acest lucru Guvernul Regal Român ţine să-l declare făţiş - U.R.S.S. este principala vinovată a unor schimbări teritoriale şi pe alte graniţe româneşti, pe care a trebuit sa le sufere România din pricina agresiunii sovietice. Toate actele de neutralitate, neagresiune şi recunoaş-tere de drepturi făcute României de U.R.S.S. între 1929 şi 1940 nu apar astfel decât ca mijloace de disimulare a unor scopuri de expansiune şi de uzurpare împotriva României, U.R.S.S. folosind cel dintâi prilej a unor situaţii internaţionale, complexe şi grele, pentru a dezlănţui nu numai acţiunea sa de invazie, dar a crea României grave condiţii, din care avea de ales intre prăbuşirea totală şi anarhizarea Sud Estului european şi între acceptarea vremelnică a unei stări de uzurpaţiune. După ce agresiunea sovietică şi-a atins primele obiective, provocaţiunile guvernului sovietic n-au încetat, mărturisind astfel voinţa sa de a-şi continua politica de expansiune şi cotropire. Amintim:

"1. Ocupaţia brutală a patru ostroave pe Dunare în toamna anului 1940;

"2. Incidentele zilnice de frontieră şi încercarea continuă de a schimba prin forţă linia de frontieră;

"3. Tendinţa de a controla întreg traficul Dunării

maritime;

"4. Încercarea de a pătrunde prin forţă cu vase fluviale în apele româneşti, în ianuarie 1941.

"5. Incursiunile neincetate ale aviaţiei ruseşti, care în lunile aprilie-iunie însemnau 2-7 survoluri zilnice, cu toate protestele României, dovedind astfel pregatirea unor acţiuni militare împotriva României;

"6. Concentrarea masiva de forţe militare colosale la frontiera de Nord şi Sud-Est a Romaniei cu dispozitive operative şi permanente incidente provocate de unităţi de recunoaştere. Forţele militare sovietice concentrate pe frontiera română însumau 30 divizii de infanterie, 8 divizii de cavalerie, şi 14 brigăzi motorizate;

"7. Încercările Comisarului Molotov de a mina securitatea României şi mărturisirea scopurilor ruse de expansiune făcute deschis şi prin acte evidente faţă de oamenii de Stat străini;

"8. În acest timp Basarabia şi Bucovina erau supuse unui regim de distrugere organizată, zeci de mii de oameni suprimaţi sau închişi, sute de mii de Români trimişi în Siberia astfel ca populaţia unor centre ca Chişinau a fost considerabil redusă.

"În faţa acestei situaţii grave si sub presiunea celei mai evidente primejdii a numeroaselor divizii concentrate la frontieră, România a pornit la 22 iunie 1941 o acţiune militară pentru a-si apăra fiinţa naţională în contra agresiunii care ameninţa să continue şi a-şi redobândi drepturile uzurpate.

"Guvernul Regal Român este ferm convins ca acţiunea sa militară era singura cale prin care putea să-şi asigure salvarea împotriva vizibilei ameninţări ruseşti, noua agresiune rusă fiind iminentă, aşa cum cele mai obiective şi categorice constatări de mai târziu au putut să confirme.

"Pentru a-şi apăra fiinţa naţională, pentru a-şi redobândi drepturile şi a apăra ordinea şi civilizaţia Sud Estului, România nu avea nici o altă cale decât de a lupta alături de Marea Putere care s-a angajat în aceasta luptă istorică de apărare a civilizaţiei europene şi de stăvilire a invaziei ce se pregătea împotriva României şi Finlandei întâi, împotriva întregii Europe apoi.

"Astfel angajată, România respecta legile de onoare ale războiului.

"La 22 Iunie [1941]*, Marea Britanie nu era aliata U.R.S.S. Totuşi la 30 Noiembrie 1941, Marea Britanie considera ca Romania ar intreprinde acte de agresiune împotriva Rusiei, aliata Marii Britanii.*

"România n-a intreprins şi nu intreprinde acte de agresiune.

"Acţiunea militară a României a fost o acţiune de legitimă apărare în faţa agresiunei ruse începută în 1940 şi ale cărei etape urmau să continue, iar operaţiunile militare pentru curăţarea frontierei, pentru suprimarea centrului militar sovietic Odessa

care, de la 45 km de limanul Nistrului, constituia un focar de veşnică ameninţare, după cum Crimeea constituia centrul aviatic de veşnica primejduire a teritoriului şi petrolului românesc; aceste operaţii sunt acte militare naturale ale unui front născut din agresiunea rusă şi pe care, în interesul conservării sale, România trebuia să le săvârşească pentru a-si asigura o zona de linişte.

"Guvernul Român îşi face datoria de a reaminti Guvernului Majestăţii Sale:

"1. Ca prin Convenţia din 28 octombrie 1920 de la Paris, Marea Britanie a declarat "graniţele fixate prin prezentul tratat ca şi suveranitatea României asupra teritoriilor care sunt prevăzute într-insul nu vor putea fi puse în discuţie..."

"2. O seama de instrumente internaţionale între 1920 şi 1939 comportau obligaţia de respect solidar al frontierelor.

"3. Declaraţia Marii Britanii de garanţie din 13 Aprilie 1939 prevedea "în cazul unei acţiuni care ar ameninţa precis independenţa României - etc. etc. Guvernul Majestăţii Sale Britanice se obliga să-i dea tot sprijinul".

"Cu toate acestea, când la data de 26 iunie 1940 U.R.S.S. a făcut publică voinţa sa de agresiune executată în zilele următoare, Guvernul Majestăţii Sale Britanice nu a făcut nici un act de apărare şi de respectare a garanţiilor date României.

"Guvernul Regal Român, amintind Guvernului Majestăţii Sale Britanice cumplitele suferinţe şi ameninţări, uzurpări şi ocupaţii pe care le-au suferit Românii începând cu veacul al XVIII-lea de la vecinii lor de la Răsărit şi poziţia sănătoasă anticomunistă pe care a avut-o România în ultimele două decenii, apărând încă de la 1919 Sud-Estul de primejdia desordinei sociale şi a invaziei, îşi face datoria de a aminti Guvernului Majestăţii Sale Britanice ca această atitudine a găsit în trecut perfecta înţelegere a Marii Britanii.

"Mărturia acestei înţelegeri se găseşte în numeroase declaraţii făcute de oamenii de Stat englezi între anii 1919 şi 1939, prin care se semnala pericolul agitaţiei comuniste impotriva securităţii sociale şi politice a Europei.

"Guvernul Regal Român are conştiinţa ca ceea ce a îndeplinit România până azi era singurul mijloc pentru a apăra Sud-Estul şi a contribui la păstrarea Marilor instituţii ale civilizaţiei Europei.

"România a fost victima unei agresiuni cu grave consecinţe în 1940 şi trăia sub ameninţarea continuării fazelor următoare ale agresiunii; ea nu putea face în 1941 decât ceea ce a făcut. Daraceasta nu constituie decât o legitimă apărare şi o jertfă pentru civilizaţie.

"6 decembrie 1941"

Din partea oficialităţilor americane "pierderile [teritoriale româneşti] *au primit o aprobare tacită*" (s.m., P.G.). Nu a fost de

mirare mai apoi când americanii ne-au bombardat cu sălbăticie, mai ales în 4 aprilie 1944, în zona Gării de Nord din Bucureşti (vezi şi Post-Scriptum 5).

Atunci-acolo au fost ucişi 5.000?, 25.000? *civili, în majoritate basarabeni, bucovineni, herţeni refugiaţi din calea ruşilor - ca şi civilii nemţi ucişi de bombardierele anglo-americane la Dresda, Leipzig, în 1945…*;

Pentru americani nu a existat vreun litigiu româno-sovietic, măcar… cartografic: în hărţile americane curente, de şcoală, de după al doilea război mondial, Ţările Baltice aveau dreptul la menţiunea, în roşu: "USA nu recunoaşte anexarea de către URSS în 1940". În schimb (sic) Basarabia şi Bucovina de Nord, răpite de ruşi României nu se bucurau de acelaşi tratament: "nerecunoaşterea". Probabil-sigur: din… **necunoaşterea** *istoriei-geografiei* acestei părţi a Europei.

Nu cumva din pricina intereselor yarrowilor protocronişti?

*

În 28 iunie 1940: al II-lea Consiliu de Coroană:

Şase din cei 26 participanţi au votat pentru rezistenţă:

"Numele lor merită să fie înscris cu litere de aur în cartea demnităţii româneşti: N. Iorga, Victor Iamandi, Silviu Dragomir, Traian Pop, Ştefan Ciobanu, Ernest Urdăreanu" (Carol II, **Jurnal**).

III

E V A C U A R E A
D o c u m e n t e, m ă r t u r i i

*"*A urmat retragerea precipitată a unităţilor militare, a administraţiei şi a numeroşi civili din Basarabia şi nordul Bucovinei. Grupuri comuniste din evrei, ruşi, ucraineni, găgăuzi şi chiar români au început provocările împotriva armatei române şi a civililor în retragere. Au dezarmat unele unităţi; au scuipat pe ofiţeri; aruncau cu pietre, huiduiau. În aşteptarea trupelor sovietice aceste bande au scos şi au rupt tricolorul de pe instituţiile publice şi l-au înlocuit cu steagul roşu. Unităţi sovietice au luat prizonieri militari români, ofiţerii fiind arestaţi.

"Armata româna n-a reacţionat. Primise ordin să nu răspundă prin foc la aceste provocari si atacuri:

"«Nu se poate şti unde se opresc şi ce consecinţe pot avea» (atari reacţii ale trupelor române), citim într-un ordin al comandantului Armatei 4 române, generalul Nicolae Ciupercă.

(…) "Arhive de mare valoare, biblioteci publice şi particulare cu milioane de volume, mari cantităţi de material feroviar, depozite de muniţii, echipamente, zeci de mii de refugiaţi şi tot atâtea gospodării şi locuinţe, cu tot inventarul lor, părăsite în câteva ore, în faţa ocupantului."

(D.C. Giurescu - "**Cine poartă răspunderea**").

*

Un martor ocular din Cernăuţi:

"Joi, 27 iunie, orele 17.00, oraşul vuia. Se spunea ca Basarabia şi Cernăuţii au fost cedaţi Sovietelor. Oficialităţile nu comunicasera încă nimic! La orele 18.00 (27 iunie) comandantul militar al Gării Cernăuţi, capitan de rezerva, avocat dr. Gheorghe Jeleriu (…), primeşte confirmarea cedării; a doua zi, 28 iunie, orele 14.00, trupele sovietice urmau să treaca Prutul şi să ocupe Cernăuţii. Rămâneau circa 17 ore pentru evacuare. Capitanul Gheorghe Jeleriu cere aprobarea sa anunţe populatia. Răspunsul superiorilor săi: «Procedaţi cum credeţi de cuviinţă». "Nici acum, în ultimele ceasuri, oficialităţile nu se hotărau să spună adevărul. Se poate negocia măcar termenul-limită al evacuării? Nu, a venit raspunsul: 28 iunie orele 14.00 nu pot fi depăşite. De altfel, încă din dimineaţa zilei de 28 iunie, unităţile sovietice erau deja la podul de peste râul Prut, gata sa intre în oraş în orice moment. "Prefectul si subprefectul judeţului Cernăuţi nu au primit aprobarea de a confirma populaţiei cedarea! Subprefectul judeţului, Dimitrie Socoleanu, şi-a liniştit chiar propria familie: este doar un zvon, nu are rost să împacheteze.

"La 28 iunie, orele 9.00 dimineaţa, vine în sfârşit «dezlegarea» de la Bucureşti: ocupaţia sovietica - iminentă, cei ce vor să părăsească oraşul o mai pot face până către prânz. Motivaţia anunţului atât de

târziu? Să nu se creeze panică în rândul oamenilor!

"Atitudinea guvernului central a fost caracteristică oricărui cârmuiri autoritare, grijulie pentru propria ei imagine înainte de toate. (…) Comunele limitrofe oraşului Cernăuţi au fost înştiinţate aşa de târziu, încât unii [oameni] nici n-au ştiut ce se întâmplă, alţii au fugit pe jos, fără nimic. În dimineaţa zilei de joi 28 iunie 1940, clopotele bisericilor bateau în dungă, la intervale rare, ca dupa mort. Oamenii alergau. Unii îngenuncheau şi se rugau. Mulţi erau în stare de şoc. Un vuiet surd străbătea peste strazi.

"Grupuri de agitatori comunişti şi-au început provocările. Huiduiau armata, aruncau cu pietre. Un tânar comunist se suie pe turnul primariei (catre orele 10.30), dă jos tricolorul şi înalţă steagul roşu. Armata primise ordine stricte să nu reacţioneze la provocări. Un soldat pune totuşi arma la ochi şi doboară pe agresor.

"Atmosfera de dezolare creştea cu fiecare ceas. Sute şi sute de oameni se îndreptau spre gară, cărând dupa ei ce adunasera în câteva ceasuri. Sunt aduse în graba toate vagoanele-marfa şi de vite. Oamenii sunt rugaţi să se înghesuie, sa încapă cât mai mulţi.

"Ultimul tren a părăsit Cernăuţii la orele 14.00, vineri 28 iunie 1940. În el se afla şi comandantul militar al gării, capitanul de rezervă Gh. Jeleriu. Cu cinci minute mai înainte fusese înştiinţat ca primele batalioane ale armatei sovietice au şi început să intre în oraş. Pierderile reale nu pot fi socotite: zeci de mii de gospodării, construite de generaţii s-au împrăştiat în câteva ceasuri. Bibliotecile Universităţii, ale Seminarului Teologic, ale cărturarilor au rămas pe loc. Cărţile au fost comasate şi s-au deschis «biblioteci populare». În unele case, armata de ocupaţie a pus pe foc cărţi, a spart piane în bucăţi şi le-a folosit ca să se încălzeasca în timpul iernii. Tablourile, mobile, haine, argintărie, vesela, totul s-a pierdut."

*

"Din ziua de 28 iunie [1940] evreii îşi manifestaseră - în întreaga Basarabie şi Bucovină de Nord, nu doar în oraşe, dar şi în satele mai mari - bucuria că au devenit sovietici. Nu puţini erau înarmaţi şi agitau liste negre[1)], ameninţînd cu pedepsirea celor figurînd acolo".

*

"De îndată ce s-a dat ordinul de evacuare, evreii s-au dedat la manifestaţii antiromâneşti rupînd şi scuipînd tricolorul şi suindu-se pe monumentul Unirei [din Cernăuţi] arborînd steagul roşu.

"Se produc devastări şi împuşcături în stradă.

"Înainte de intrarea trupelor sovietice centrala telefonică a fost ocupată de comuniştii locali".

"Şef de Stat Major;

"Maior (ss) Gh. Constantinescu"

Raport nr. 8327 din 28 iunie 1940, Corpul grănicerilor către M.St.M.

*

Ziarul *Universul*:

"Joi, 28 iunie 1940, la 6 dimineaţa, mă aflam la Comandamentul Corpului 3 armată. De cu noapte se anunţase: trupele sovietice vor intra în Chişinău la orele 10. La ora 7, s-a anunţat că Sovieticii vor intra la orele 14.

"În grădinile publice şi-au făcut apariţia bandele teroriste, arborînd steaguri roşii. Alţi minoritari înarmaţi opresc autobuzele, trăsurile cu refugiaţi, zmulg bagajele, poşetele femeilor; evreii în civil, extrem de excitaţi, au ocupat răspântiile şi aşteaptă convoaiele de refugiaţi, ca să le atace şi să le jefuiască. Aşa se şi întâmplă: sunt atacate cu pietre, cu oale cu apă clocotită, cu conţinutul oalelor de noapte şi convoaiele militarilor în retragere. Ofiţerilor li se zmulg tresele, unor ostaşi li se taie nasturii de la pantaloni, apoi li se dă drumul, în hohotele de râs ale «populaţiei locale». Unii militari sunt duşi - nu se ştie unde, fiindcă în spatele civililor se află militari ruşi, ei îi preiau".

"La Chilia, Reni, Ismail, ucraineni, ruşi, bulgari, găgăuzi - mai mult de jumătate dintre ei deţinuţi de drept comun, liberaţi - au instalat «comitete sovietice» de teroare, de jaf, de asasinate".

"La Cernăuţi, cu începere din 28 iunie ora 10,30 evreii şi deţinuţii de drept comun liberaţi din închisori au atacat mijloacele de transport pentru evacuare şi i-au jefuit şi maltratat pe refugiaţi. Evreii l-au împuşcat pe preotul bisericii catolice, pe câţiva gardieni. Evrei tineri (15-16 ani) au dezarmat soldaţi, i-au pus să se dezbrace, apoi i-au înjunghiat cu propriile baionete [vezi, mai departe, mărturia lui Raoul Volcinski - n.m., P.G]. Evreii au rupt şi au scuipat drapelele tricolore şi, suindu-se pe monumentul Unirii, au arborat drapelul roşu. Tot ei au doborît crucea de pe catedrală şi au înlocuit-o cu steagul roşu şi cu portretul lui Stalin. Evreii de pe margine fotografiau scenele de maltratare, mai ales de umilire a militarilor, a teologilor, a preoţilor".

"La Soroca evreii conduşi de avocatul Michael Flexer (Fluchser?) au ocupat primăria şi au asasinat în faţa statuii generalului Poetaş pe comisarul Murafa şi pe ajutorul său Eustaţiu Gabriel. Tezaurul administraţiei financiare, în valoare de 15-18 milioane lei, a fost confiscat iar administratorul Ion Gheorghe şi căpitanul Georgescu de la Centrul de recrutare au fost asasinaţi. Lt. Pavelescu Gh., maior Vartic Gh., comandantul leg. de jand. Soroca, căpitanul Ramadan au fost opriţi de evrei care i-au dezarmat şi le-au rupt galoanele".

"La Chişinău au fost împuşcaţi comisarii Pascu Nicolae, Mateescu C., Severin şi Stol".

"Incidente şi la Romăneşti, jud. Lăpuşna: elevii, în majoritate evrei, i-au molestat pe profesori. La Reni grave incidente între evrei, cu benzi roşii la mână, şi autorităţi. La Tighina evreii au dezarmat pe jandarmi, luîndu-le uniformele. La Cetatea Albă au dat foc la primărie".

"La Cernăuţi ucrainenii au avut o atitudine foarte corectă faţă cu

populaţia românească care se refugia, oferind alimente gratuit. Însă a evreilor a fost atât de neomenoasă încât a revoltat chiar pe şefii trupelor de ocupaţie (ruseşti)".

"Evacuarea a început la 28 iunie 1940 orele 10,30. 90% din populaţia evreiască a rămas pe loc, în schimb evreii bogaţi s-au refugiat în mare grabă. Au avut de suportat furia comuniştilor şi a evreilor autorităţile civile şi militare ale oraşului. Trupele româneşti în evacuare au fost atacate şi dezarmate, soldaţii au fost bătuţi cu pietre, opăriţi cu apă fiartă, împiedecaţi a se îmbarca în mijloacele de transport. Au fost devastate şi distruse câteva biserici. Au fost împuşcate autorităţi militare şi civile. Propagandă pe lângă soldaţi de a depune armele şi a dezerta.

Au fost ocupate, devastate, distruse unele sedii administrative şi militare".

*

"La Vijniţa dr. Winner, şeful Sanatoriului a interzis personalului român să părăsească localul, a rupt steagul românesc, a păstrat numai fâşia roşie cu care s-a încins peste piept, strigînd:

"«A sosit ceasul nostru, al evreilor»!"

*

"*29 iunie 1940*. (…) Marinescu ne-a spus lucruri îngrozitoare despre tragedia românilor din Basarabia şi Bucovina. Retragerea lor în faţa hoardelor bolşevice s-a efectuat în condiţii înspăimântătoare. Trupele ruseşti n-au respectat nicăieri ordinea în care se angajaseră să ia în stăpânire zonele evacuate de trupele noastre (…)"

(*Ioan Hudiţă,* **Jurnal politic***, vol. 1, pag. 221)*

*

"*29 iunie 1940*. Excese de orice fel ale populaţiei minoritare, mai ales evreii, care-i atacă şi-i insultă pe ai noştri; au fost batjocoriţi ofiţeri; unităţi desorganizate".

(Carol al II-lea, **Jurnal)**

*

Corriere della Serra:

"La 29 iunie cca 3.000 evrei care au trecut în Basarabia pe la Reni au căutat să instige şi pe români la manifestări ostile contra refugiaţilor civili şi a militarilor, bătîndu-i cu pietre, devalizîndu-i, împiedecînd transporturile, luînd armamentul şi distrugînd vehiculele".

*

Aceeaşi informaţie în *Gazzeta dell Popolo*:

"La Galaţi 2.000 de comunişti şi evrei locali şi din afară au provocat dezordini, ciocnindu-se cu forţele poliţieneşti şi ale garnizoanei - soldate cu 15 morţi".

*

Despre Cernăuţi, tot *Gazzeta dell Popolo*:

"Imediat după plecarea soldaţilor români evreii, în număr de câteva zeci de mii, în afară de faptul că au comis tot felul de delicte, au deschis porţile închisorilor, înarmînd pe deţinuţi, au început cu furie să masacreze pe românii aflaţi pe străzi, au jefuit băncile, casele particulare, au incendiat bisericile şi palatele".

*

"Ultimatumul sovietic de la 26 iunie 1940 şi anexarea teritoriului dintre Prut şi Nistru la Uniunea Sovietică a fost întâmpinată cu bucurie de unii evrei din aripa stângă şi comunişti."

(*Alexandru Şafran, fost rabin şef - declaraţie din… 1946)*

*

Corriere della Sera (30 iunie 1940) - relatează incidentul tragic de la Galaţi:

"În timp ce românii încearcă să fugă din teritoriile ocupate, evreii se strâng din alte părţi acolo (…) Evreii aşteptau să fie trecuţi peste Prut; la un semn convenit au dezarmat pe soldaţii din gardă, au năvălit în oraş, trăgînd nebuneşte, spărgînd vitrinele, atacînd trecătorii români. Brutala provocare a adus o fulgerătoare reacţie a populaţiei. A început o adevărată cursă după ei, sfârşită cu mulţi morţi şi răniţi".

*

"NOTĂ

"30 Iunie 1940

"În legătură cu operaţiunile de evacuare a teritoriului cedat URSS se semnalează următoarele:

"A. OSTILITATEA POPULAŢIEI EVREEŞTI FAŢĂ DE ELEMENTUL ROMÂNESC

"Din Basarabia s-a evacuat, în primul rând funcţionarii cu familiile lor, apoi populaţia care doreşte.

"Evreii din Basarabia au rămas şi s-au dedat la agitaţii şi manifestaţii comuniste (…). Se semnalează trecerea din vechiul Regat în Basarabia a unui număr important de evrei (numai în ziua de 29.VI. a.c. au trecut prin punctul Reni circa 3000 evrei). Elementul evreesc din Basarabia a căutat să instige şi pe unii Moldoveni la manifestaţiuni ostile contra refugiaţilor civili şi în special a armatei.

"Toţi refugiaţii din Basarabia declară că au avut de întâmpinat foarte mari greutăţi numai din partea comuniştilor locali, majoritatea evrei care sub influenţa evenimentelor i-au supus la torturi, i-au bătut cu pietre, le-au devalizat bagajele, le-au împiedecat transporturile, luându-le animalele şi distrugându-le vehiculele.

"La *Chişinău* avocaţii evrei din baroul local au pus cocarde roşii

încă înainte de intrarea trupelor sovietice şi au comis acte de violenţă contra funcţionarilor români (…) Evreii (…) au arborat drapele roşii, manifestând pe stradă şi barând străzile spre gară pentru a nu permite refugierea funcţionarilor români. Au ocupat deasemenea localurile instituţiilor. Comisarii Pascal Nicolae, Mateescu C-tin, Severin şi Stol au fost executaţi de evrei în stradă.

"Evreii din *Cernăuţi,* imediat ce au luat cunoştinţă de evacuare, s-au dedat la manifestaţiuni antiromâneşti, rupând şi scuipând tricolorul românesc şi suindu-se pe monumentul 'Unirii' au arborat steagul roşu.

"S-au produs devastări şi împuşcături pe stradă.

"Refugiaţii din Bucovina declară că la Cernăuţi înainte de intrarea trupelor ruseşti, populaţia evreiască a devastat biserici şi a executat numeroşi fruntaşi români şi ofiţeri.

"Evreii comunişti între 15-16 ani au comis acte de barbarie, dezarmând pe unii soldaţi români, izolaţi de ofiţeri şi de poliţişti, înfigând baionetele şi armele în corpurile acestora" [vezi, mai departe, şi mărturia lui Raoul Volcinski] (…)

"La *Cernăuţi*, muncitorii, în grupuri, au devastat imobilele şi căminurile studenţeşti, molestând populaţia română şi armata care se refugiază, dând drumul condamnaţilor din închisori.

"La Catedrala din Cernăuţi comuniştii au dat crucea jos şi au pus steag roşu cu fotografia lui Stalin, iar interiorul a fost devastat cu grenade.

(…)*"F. INFLUENŢA COMUNISTĂ PE RESTUL TERITORIULUI*

"Gara Galaţi a fost atacată de un grup de comunişti în cursul zilei de 30.VI. Intervenind armata şi făcând uz de arme, comuniştii au fost împrăştiaţi. (…)

"Partidul Comunist intenţionează să intervină pe lângă Legaţia Sovietică din Bucureşti pentru a opri plecarea comuniştilor în Basarabia, spre a nu fi micşorat efectivul comuniştilor activi. (…)

"G. INFLUENŢA ASUPRA POPULAŢIEI ROMÂNEŞTI

"Populaţia românească este profund îndurerată de pierderea frumoaselor provincii româneşti. Elementul românesc este, în acelaşi timp, adânc indignat de faptele comise de evrei şi unele manifestaţiuni de reacţiune n-au întârziat să se producă".

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 948, Secţia 2, dosar nr. 941, f. 217-226.

*

COPIE de pe telegrama Nr. 1767 din 30. VI. 1940

"Brumarul [cod neidentificat - n. ed.] 35 - 30. VI - 21/30

"În afară de cele raportate (…) se adaugă următoarele:

"1. Se continuă scurgerea coloanelor peste Prut prin (…) zona Ungheni. Şoselele sunt supra aglomerate, mişcarea făcându-se cu circa 1 km pe oră.

"2. Oraşul Ungheni fiind ocupat de trupele sovietice, retragerea

trupelor noastre a întâmpinat mari greutăţi. Nu se ştie ce unităţi au rămas la est de Prut. Două trenuri de muniţii nu au fost evacuate, fiind oprite în Basarabia. Se duc tratative de a se permite transbordarea la Vest de Prut.

"3. Populaţia evreiască de pretutindeni a avut o atitudine ostilă şi de sfidare, batjocorind pe funcţionari, asasinând pe unii din ei, furând tezaurul instituţiilor statului etc. şi dedându-se la cele mai neaşteptate nereguli, unii din funcţionarii basarabeni având o atitudine asemănătoare. Astfel (…) s-a atacat camionul cu tezaurul administraţiei Soroca, furându-se circa 157 milioane lei şi asasinându-se administratorul financiar. Ofiţerul ce-l întovărăşea şi un subofiţer, cei neasasinaţi, au fost degradaţi [li s-au zmuls epoleţii-eghileţii, n.m.] şi batjocoriţi. Avocatul Michel Flexer din Soroca, conducând bandele de evrei, a ocupat poliţia şi primăria unde au făcut percheziţii. Tot el a asasinat în faţa statuei lui G-l Poetaş pe comisarul Murafa şi Eustatie Gabriel (...)

"4. Populaţia refugiată din Basarabia manifestă o adâncă desnădejde pentru pierderea unor membri ai familiei şi avutului lor, mai există refugiaţi necăjiţi. (…)

"6. La Sculeni, Basarabia, la ora 18, au apărut pe malul Prutului 4 tancuri care au dezarmat un detaşament de lucrători români sub ameninţarea că, dacă nu se restituie luate de la locuitorii din Basarabia, vor pătrunde în Moldova. (…)

"Şeful Biroului Statistic Militar Iaşi

"Lt. Colonel (ss) Ion Palade"

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 948, dosar nr. 155; f. 3-4. Copie.

*

La Stampa din 1 iulie 1940, sub titlul "Ororile şi devastările comise de evrei în Basarabia şi Bucovina" relata "manifestările de mulţumire la adresa ocupantului rus" şi informa că la Cernăuţi se formase "un guvern provizoriu compus din evrei şi comunişti", situaţii similare petrecîndu-se la Reni, Ismail şi alte localităţi.

"Capii noii autorităţi la Cernăuţi:

"1. Marek Fisch, guvernator, mare comerciant, milionar, membru marcant al Camerei de Comerţ;

"2. Filip Beer, secretar general al guvernului, proprietar al restaurantului 'Camenbeer';

"3. Max Weissman, primar, tipograf, agent sovietic;

"4. Bruell, chestor al poliţiei, ziarist la *Vorwärts* (?) şi *Morgenblatt*;

"5. dr. Zuflucht, şeful serv. sanitar;

"6. dr. Kehr - şeful Alimentaţiei;

"7. dr. Saşa Pimensohn, avocat din Hotin, procuror general".

*

"*Sunt originar din Cernăuţi, unde, în 1940, am trăit drama evacuării (...). În Cernăuţi erau trei echipe [de fotbal] la care jucau tinerii evrei: Macabi, Borohov şi Hasmonea. Deseori jucam românii cu evreii meciuri agreabile, fără nici o tensiune de natură rasistă, antisemită sau antiromânească. (...) În seara zilei de 27 iunie [1940] la radio Monte Carlo pe care familia mea îl asculta s-a anunţat că România este obligată să cedeze Basarabia şi Bucovina (...) A doua zi [în 28 iunie 1940] tata m-a trimis să-mi scot actele de la liceu (...) Când am ajuns la Primărie, am văzut că în stradă zăceau cinci cadavre de soldaţi români al căror sânge se scursese pe praful de pe caldarâm (...) Am întrebat ce se întâmplă, au venit deja ruşii la Cernăuţi? Mi s-a răspuns că soldaţii români au fost omorîţi «de ăia» - şi mi s-a arătat spre două automobile în jurul cărora se învârteau vreo 12-15 tineri civili, înarmaţi, unii aveau chiar două automate, unul în mână, altul în spate şi se agitau, să încapă toţi în maşini. Îi cunoşteam pe toţi, pe unii din vedere, pe alţii personal sau după nume: Aufleger Feibiş, Fisher, Abacumov, Eisinger Siegfried. Jucau fotbal în formaţia de juniori a echipelor evreieşti amintite (...)" "În grupul amintit se afla şi Sigi Bainer pe care-l cunoscusem bine, jucasem fotbal împreună (...) L-am regăsit pe la mijlocul anilor '50, la securitatea din Cluj, când am fost anchetat şi de câteva ori am fost bătut măr de acest Sigi Bainer (...) Îl mai întâlnisem prin Cluj, fusese un mic contrabandist înainte de a se angaja la securitate ca anchetator şi bătăuş. Când m-am liberat am aflat că plecase în Israel".*

(Mărturia lui Raoul Volcinschi, profesor universitar, Cluj).

[Sigismund/"Gheorghe" Beiner? Breiner? - Bayner, după Raoul Şorban - nu fusese un oarecare anchetator brutal, crud, "simplu torţionar" în adunătura de animale/criminale alcătuind Securitatea "poporului" (vezi şi mărturia lui Ovidiu Vasilescu, în revista *Memoria* 3-4/2003, descriind torturile aplicate de "maiorul Beiner"- în tandem cu altă bestie: "căpitanul Gruia", altfel Grünberg - răsculaţilor de la Gherla din vara anului 1958), ci şi locţiitor al şefului serviciului anchete la Direcţia Regională de Securitate din Cluj. Dată fiind "activitatea" lui în timpul Evacuării din 1940, cu certitudine şi din al anului de teroare 1940-1941, Sigi Breiner/ Beiner/ Bayner, devenit cadru-de-nădejde al NKVD, fusese şi el evacuat în Asia Centrală, unde aşteptase să şi-o reia - vorba fiind de activitatea de bătăuş, de asasin - în România cea mult-detestată].

*

ALEXANDRU BUDISTEANU

Ziua de 28 iunie 1940 la Bălţi

(episod dintr-un volum de amintiri în pregătire)

In această zi, în urma ultimatumului URSS, trupele sovietice au intrat în oraşul Bălţi. Aveam aproape 12 ani. Inţelegeam clar că se petrecea ceva foarte grav. Desigur că părinţilor mei, cât şi mie, ne era greu să ne dăm seama pe de-a-ntregul de ce va urma. Dar nimic nu prevestea ceva bun.

Pe la ora prânzului am auzit zgomot de avioane. Am ieşit în curte. Pe cer au apărut câteva avioane gigantice, de culoare închisă, practic negre. Nu mai văzusem în viaţa mea avioane atât de mari. Erau cvadrimotoare. Steaua sovietică se vedea cu claritate, deoarece zburau destul de jos şi mi s-a părut că în acelaşi timp zburau surprinzător de încet. Era o evidentă demonstraţie de forţă, care îşi atingea scopul. Avioanele degajau o forţă impresionantă, care confirma faptul, că şansele românilor, dacă s-ar fi opus sovieticilor, ar fi fost minime.

Apoi am auzit din vecini, că trupele sovietice sunt în centrul oraşului. Atunci tata şi cu mine am hotărât să mergem să-i vedem. Deoarece vremea părea instabilă, tata şi-a luat cu el o umbrelă neagră, mare de ploaie. Am aflat că ruşii sunt pe strada Carol, fostă Petrogradscaia. Această stradă era o arteră importantă de traversare a oraşului. Făcea legătura cu cartierul Gării Mari –Slobozia, trecând prin centrul oraşului, paralel cu strada Regele Ferdinand, care era strada principală şi ducea spre ieşirea din oraş spre apus, către Sculeni, respectiv spre Prut.

Intr-adevăr, acolo era lume destul de multă, inclusiv armata sovietică, pe care venisem să o vedem. Trupele ruseşti erau înşirate pe ambele părţi ale străzii. Erau tancuri, tanchete şi soldaţi înarmaţi, care ne păreau îngrozitori de străini. Totul era străin pentru mine, începând cu feţele lor, cu maşinăriile şi uniformele lor de culoare atât de diferită. Era evident că aparţineau unei lumi complet necunoscute nouă.

Dar printre noii veniţi se agitau numeroşi localnici. Şi aici a fost marea surpriză: spre stupoarea noastră erau localnici evrei! Cu toţii într-o stare de excitaţie anormală. Am înţeles imediat care era cauza… Pe caldarâm, printre laturile zidului de soldaţi ruşi, de tancuri şi de privitori se retrăgeau soldaţii români. Unii pe cai, alţii pe jos. Se mişcau cu privirile în pământ. Acesta era drumul lor către Prut. Imi erau familiari. Pe ei îi cunoşteam şi erau ai mei. Săracii...

Pentru prima dată îi vedeam pe soldaţii noştri, pe care mă obişnuisem să-i văd la paradele de 10 Mai, păşind atunci mândri, comportându-se acum ca o armată învinsă, retrăgându-se demoralizaţi şi umiliţi. M-a apucat o mare tristeţe. Cum era cu „hotărârea de a lupta şi de a-ţi apăra glia strămoşească cu preţul vieţii”? Cum era cu declaraţiile Regelui Carol: „armata este bine înzestrată” şi „nu vom ceda nici o brazdă de pământ”? Oare nu mi-ar fi făcut mai multă plăcere să fim acum în plin război, cu orice risc, frontul fiind undeva pe la Nistru, iar noi sub bombardamentul giganticelor avioane văzute mai devreme, dar simţind că suntem angajaţi cu toţii într-un război demn, al apărării de patrie? Iată că se aplica citatul din „Decebal către popor”: „Capul cel

plecat sabia nu-l taie, dar cu umilinţă lanţul l-încovoaie. Şi mama lui Ştefan cel Mare oare ce ne spuseseă Nu cumva: „Du-te la bătălie şi de-o fi să mori, îţi va fi mormântul încununat cu flori?” Şi în general ce ne învăţaseră pe noi învăţătorii şi profesorii noştri, la şcoală şi la liceu? Şi ce scria în toate cărţile noastre de istorie? Şi ce învăţam noi în fiecare săptămână în ziua închinată străjeriei? Acum eram în plin exerciţiu dureros de lecţie de istorie şi literatură revizuită, care se aplica în mod şocant pe viu...

Tata, în calitatea lui de fost militar, mă calmase după comunicarea hotărârii Consiliului de Coroană, care decisese acceptarea ultimatului, explicându-mi, că realitatea dură impunea această hotărâre, întrucât eroismul sortit pieirii certe, exclude şi o posibilă revanşă ulterioară. Avea dreptate, dar totuşi... Finlandezii de ce rezistaseră acum câteva luni? Parcă ei avuseseră şanse mai mari? La mine educaţia patriotică primită funcţiona perfect. Acum eram cu moartea în suflet. Eu mă retrăgeam odată cu soldaţii români, fără ca să fi tras un singur foc. Pentru mine ei nu erau „ei”. Pentru mine ei erau „noi”. Cu mintea mea de acum, mă gândesc că în prezent reacţiile la un atac se fac probabil pe baza unei „cost–benefit analysis”. Dar în 1940 parcă era mai normal să gândeşti tot cu mintea unui plăieş, care scotea să se apere, pur şi simplu sabia, ghioaga sau suliţa, aşa cum făcuse de secole.

Dar groaznic acum era nu numai faptul, că ai noştri se retrăgeau, în umilinţa lor dureroasă, dar şi că asistam la un spectacol oribil. Soldaţii români, dintre care majoritatea erau călare, erau huiduiţi şi insultaţi de evreii agitaţi, care îşi demonstrau fericirea, că erau “eliberaţi” de sovietici şi sub ochii încântaţi ai acestora îşi arătau ataşamentul faţă de noua putere. Printre civilii de pe margine erau şi unii, nu prea mulţi, care ca şi noi veniseră din curiozitate şi se uitau şi ei înmărmuriţi. Dar tonul era dat de această populaţie alogenă, care domina scena şi care se manifesta copleşitor. Mă uitam la feţele pline de ură ale evreilor şi la cele încântate ale soldaţilor sovietici, care se simţeau nişte eliberatori, confirmaţi ca atare de populaţia “entuziasmată”. Ruşii se uitau zâmbind, pe post de părinţi protectori, care îi patronau pe copiii zglobii, care alungau din casă nişte pungaşi. Iar evreii se repezeau la soldaţii români, apucându-i de uniforme, de picioare şi de căpestrele cailor, fluierând şi strigând: “Hoţilor! Huo! Ţiganilor! Huo! Dacă printre voi sunt basarabeni, nu fiţi proşti şi nu fugiţi cu hoţii! Rămâneţi aici! Huo românii! Marş de aici! Huo!” Ba unii îi mai şi scuipau cu scârbă.

Şi eu şi tatăl meu ne uitam îngroziţi unul la celălalt. Nu puteam înţelege sub nici o formă de unde venea această extraordinară explozie de ură faţă de români şi de dragoste nemărginită faţă de noii stăpâni. Trăisem împreună atâta vreme cu populaţia evreiască din oraş. Niciodată nu asistasem în trecut la manifestări de ură faţă de români sau de conflicte interetnice. Existau cel mult glumele de rigoare despre

ovrei, dar, pe de altă parte, toţi aveam prieteni evrei. Ei îşi aveau liceele, sinagogile, echipa lor de fotbal Macabi, publicaţii şi nu păreau discriminaţi. Practic, de exemplu, toţi doctorii din oraş şi majoritatea oamenilor de afaceri erau evrei. E drept, că pe vremea guvernării cuziste existase un curent antisemit în oraş, dar acesta nu se manifestase niciodată în mod concret şi nu existaseră acţiuni ostile faţă de evrei, care să le fi creat efectiv prejudicii. Singurul element discriminatoriu fusese atunci apariţia unor inscripţii în locurile publice, pe care scria "Vorbiţi numai româneşte", dar lumea nu se sinchisea de ele. Iar inscripţia se referea la toate minorităţile şi nu era îndreptată contra evreilor în mod specific. Era o indicaţie nedemocratică, dar avea doar un caracter de recomandare, deoarece nu era însoţită de măsuri administrative punitive.

In lumea noastră fusese linişte etnică. Şi acum, deodată, răbufnea această revoltă a unei populaţii, care părea că suferise îngrozitor sub asuprirea românească şi se putea în sfârşit bucura de o "eliberare", care i se oferea şi care în mod evident părea, că fusese aşteptată cu ardoare.

Spectacolul continua fără sfârşit, iar coloana românească se scurgea hărţuită, umilită, ca o armată cotropitoare învinsă şi alungată de justiţiari, spre bucuria populaţiei dezrobite. Imi venea pur şi simplu să plâng, dar învăţam repede şi din mers (probabil inconştient şi atavic), ceea ce urma să fac de acum încolo timp de mulţi ani, timp de multe decenii: adică să-mi ascund sentimentele.

Iar peste toate cele de mai sus, am asistat şi la tristul şi degradantul spectacol, când brusc în mijlocul urletelor şi huiduielilor, un soldat cavalerist român a sărit de pe cal, dându-şi arma unui camarad uimit, abandonându-şi calul şi rupând-o la fugă printre soldaţii ruşi, având parte de aplauzele evreilor de pe margine. Era limpede că era un basarabean. După un timp un al doilea a făcut acelaşi lucru. N-am să uit feţele celor doi dezertori, care exprimau frică şi ruşine în timp ce fugeau cu privirile în pământ, pierzându-se în mulţime.

Caii rămaşi fără călăreţi au creat o oarecare busculadă. Iar noi, privitorii, ne cam înghesuiam între noi. De fapt atmosfera devenea tensionată. Nici soldaţii sovietici nu mai păreau atât de veseli. Atmosfera festivistă se alterase. La un moment dat a început o ploaie uşoară. Tata şi-a deschis umbrela. In momentul acela un soldat sovietic de lângă noi, încruntat şi cu arma în mână, s-a întors brusc către noi şi s-a dresat tatii în rusă, spunându-i: "Ce? Te ridici contra revoluţiei?" Tata, în superba lui naivitate, a înţeles că soldatul era contra faptului, că el îşi deschisese umbrela, fiind deranjat că el o mai şi ridica acum !?!? Tata a închis umbrela (!) şi spre stupoarea mea, dar şi al lui după aceea (când am reconsiderat împreună episodul), i-a răspuns tot în rusă: "Vă rog să vă purtaţi frumos, că altfel o să ne schimbăm părerea despre voi!" Soldatul a bombănit ceva, dar din fericire nu a întreprins nimic altceva. Apoi ne-am dat seama, că soldaţii fuseseră probabil preveniţi, că se vor putea confrunta cu elemente contrarevoluţionare...

Spectacolul general fusese concludent. Am plecat amândoi cu jalea în suflet, fără să mai spunem nimic. Intre timp aflasem, că mai există un loc de primire al sovieticilor, în cartierul Pământeni. Ploaia se oprise, aşa că ne-am dus într-acolo. Cartierul acela, dincolo de Gara Mică, zisă şi Pământeni, avea case noi, precum şi unele terenuri încă libere. Am ajuns pe o toloacă, aşa cum îi spuneam noi, un fel de izlaz, unde soldaţii români făceau adesea instrucţie. Aici era acum un grup de camioane militare, tancuri şi soldaţi ruşi, înconjuraţi din nou de populaţie evreiască, formată predominant de data aceasta, din tineri şi tinere. Atmosfera era de chermesă. Natural, deoarece dispăruseră soldaţii români, care ar fi putut să strice plăcerea "eliberatorilor" şi "eliberaţilor".

Uimitor era, că se vorbea româneşte de către tinerii localnici, care aproape toţi nu ştiau ruseşte, fiind în mod evident crescuţi sub români. Iar tinerii evrei ce făceau acum? Bucurându-se de venirea sovieticilor, învăţau limba rusă, cântând… Oare cine îi chemase? Ne-am dat seama acum, că dincolo, pe strada Carol, nu prea fuseseră tineri. Cineva avusese grijă să-i mobilizeze pe participanţi şi după criteriul vârstei. Din nişte megafoane se scurgeau cântece sovietice, iar nişte ofiţeri cu propaganda reluau şi explicau, cu întreruperi ale melodiilor, cuvintele mobilizatoare. Era impresionant să auzi cum tinerii şi tinerele evreice se uitau cu adoraţie în ochii ruşilor, maimuţărind cuvintele, pe care în mod evident nu le înţelegeau. M-a frapat în special încăpăţânarea admirativă şi devotamentul, cu care două fete, sub îndrumarea unui ofiţer destul de arătos, învăţau cu greu cuvintele de la celebrul hit "Katiuşa", fiind clar că învaţă papagaliceşte, habar n-având de limba rusă şi de sensul vorbelor.

Aici am stat destul de puţin şi apoi am plecat spre casă, cu inima tot mai strânsă. Pe străzi era lume destul de multă. In aer se simţea o stare de agitaţie crescută. Era şi normal, având în vedere, că asistam la un lucru major: o schimbare de stăpânire statală şi o trecere de la un regim politic la altul, fundamental diferit.

Pe drum, mergând pe strada principală Regele Ferdinand, am ajuns în dreptul oficiului telefonic al oraşului.. Aici - iarăşi lume adunată, care schimba impresii. Desigur, fiecare era conştient, că trebuie deja să se păzească. Ce repede se învaţă aceste lucruri... Basarabenii îşi însuşeau noul lor mod de viaţă. Aici nu mai existau evrei majoritari şi era pur şi simplu lume logic şi sincer îngrijorată de noutatea situaţiei. Am intrat în oficiul telefonic. Lume destul de multă. Personajul principal era un civil sovietic, aşezat la o masă, care vorbea ruseşte, cu voce puternică la telefon. Ne-am dat seama, că era un corespondent de presă, care spunea următoarele: "Tot oraşul este în sărbătoare! Entuziasmul este general! Fiecare poartă în piept o cocardă roşie! Populaţia este fericită că a fost eliberată! Suntem primiţi cu dragoste şi recunoştinţă! Etc. etc."

In oraş, ca impresie generală, disoluţia autorităţilor române era totală. Acestea pur şi simplu se evaporaseră.

Ne-am dus acasă în tăcere. Văzusem şi auzisem destule. Mama ne aştepta îngrijorată, bucurându-se că ne-am întors cu bine.

Am ţinut înainte de culcare micul nostru sfat zilnic, pe care îl efectuam din ziua ultimatului sovietic. Iarăşi ne-am întrebat pentru a mia oară, ce ne aşteaptă şi dacă nu ar trebui să ne refugiem în România. Din nou tata a susţinut două lucruri: mai întâi că nu avem la cine să ne ducem în România şi după aceea, că nu avem avere şi că el şi cu mama au muncit cinstit şi nu au ce să-şi reproşeze şi că deci, nu ar trebui să avem probleme cu un regim, care declară, că îi va sprijini pe cei care au trăit din muncă cinstită.

Pe lângă toate acestea, astăzi se adăugase un element nou. Deja aflasem, deoarece ştirile circulau cu o iuţeală extraordinară, că sovieticii, nerespectând înţelegerile de retragere ale trupelor române, se instalaseră deja la Prut şi-i controlau pe cei, care se refugiau în România. Unii erau lăsaţi să treacă, iar alţii nu, creându-se un fel de lagăr de triere. Tata ne-a spus: „Nu-mi convine să mă duc acolo şi să înceapă să mă verifice. Am fost ofiţer în armata ţaristă. Poate că vor afla, poate nu. Prefer să nu mă duc eu de pe acum în gura lupului."

Aşa s-a terminat pentru noi prima zi după intrarea trupelor sovietice în oraşul nostru.

EPILOG:

Peste câteva luni, când te întâlneai pe stradă cu câte un evreu, pe care îl cunoşteai mai bine, acesta, uitându-se mai întâi cu prudenţă în jur, îţi spunea: „Când scăpăm de ăştia? Rău ne-am păcălit!" Noi românii, evitam aceste discuţii şi preferam să dispărem. Spre deosebire de evrei, noi ne puneam întrebarea, cum să ne adaptăm la noua situaţie. In acest timp evreii, se gândeau deja cum să plece din Basarabia. Ei ne demonstrau că erau mereu cu un pas înaintea românilor, din punct de vedere al gradului de informare şi orientare politică şi socială şi în funcţie de acesta, gata oricând să anticipeze şi eventual să accepte - şi să participe, sau nu - la o nouă etapă sau orânduire istorică, fiind de fapt mai puţin legaţi personal de pământul şi istoria locală....

Dar nimeni, atunci în iunie 1940 - inclusiv evreii - nu ştia, că peste un an, urma să aibă loc cumplita şi oarba pedeapsă, aplicată tuturor evreilor, atât vinovaţi, cât şi nevinovaţi, din Basarabia.

Este suficient să spun că, după eliberare, în toamna anului 1941, la Bălţi existau în oraş doar trei evrei. Aveau regim de deţinuţi. Unul dintre ei era un medic dentist, adus de la Cernăuţi, unde evreii nu fuseseră exterminaţi. Aducerea acestui medic la Bălţi fusese imperios necesară, deoarece în tot oraşul nu mai exista nici măcar un singur dentist. Am fost şi eu la acest dentist. Era un evreu în vârstă, trist, care nu vorbea aproape deloc. Consulta la Spitalul Militar, care îi servea ca loc de muncă şi de detenţie. Al doilea fusese adus să repună în funcţie fabrica de săpun din oraş... (…) Al treilea evreu, nu mai ţin mint cu ce se ocupa. Basarabia devenise, din punct de vedere al absenţei evreilor, cea mai „pură" provincie românească.

*

“CENZURAT DE PRESĂ

“1 Iulie 1940

Universul “TRAGEDIA EVACUĂRII BASARABIEI

“Însemnările redactorului nostru pentru Basarabia

“De 24 ore mă găsesc sub cerul Capitalei şi nu mă pot desprinde de visul groaznic care a fost evacuarea Basarabiei româneşti. Îmi mângâi cei trei copilaşi şi nu-mi vine să cred că sunt în viaţă. Ce caut la această oră matinală pe peronul Gării de Nord, dormind pe coşul de răchită, singura noastră avere salvată în care soţia a aruncat fără să ştie ce, câtăva rufărie, desperechiate?

“Nu. Nu este vis. Este cruda realitate. Sosesc mereu trenuri cu refugiaţi şi din ele coboară fărâme din marea dramă naţională care a început să se desfăşoare fulgerător, *în noaptea de Joi, 27 iunie* [s.m.].

“S-a făcut dimineaţă şi în zadar aştept să bată clopotele catedralei din Chişinău şi ceasul Primăriei vestind începerea muncii.

“În apropiere se aud sugiţuri înecate în lacrimi, se deschid ochişorii copilaşilor privind miraţi forfoteala peronului.

“Aveţi rude? Vor copiii lapte? - întrebări ce măresc durerea, dar aduc mângâierea. Nu suntem între străini. Nu suntem între străini. Nu se va apropia nimeni pentru a ne suprima viaţa. Nu vedem ţevile revolverelor întinse. O singură zi şi o noapte ne desparte de clipa în care ne aflam în Chişinău. Atâta doar. Vestea dureroasă a venit pe neaşteptate şi atât de fulgerător, încât nimeni n-a mai putut să-şi păstreze calmul şi sângele rece.

“Joi, la 6 dimineaţa, mă găseam la comandamentul Corpului 3 Armată. Se anunţase de cu noapte că trupele sovietice vor intra în Capitala Basarabiei la ora 10 în aceeşi zi. (…) La ora 7 s-a anunţat oficial: «Trupele sovietice vor intra la ora 2 d.a.»

“În oraş nu se mai putea găsi cu uşurinţă nici un fel de mijloc de transport la gară, la o depărtare de 4 km. de centrul oraşului.

“Coloane de refugiaţi, fiecare cu câte o legătură în mână, mame purtînd copii în braţe şi târând pe alţii, ochii împăinjeniţi de lacrimi, paşii grăbiţi cu o singură ţintă: gara. Suflete zdrobite cu o singură dorinţă; salvarea vieţii.

“În grădina publică şi-au făcut apariţia bandele teroriste. Nucleele comuniste au intrat să înfigă steagurile roşii.

“Comandantul militar desfăşoară patrulele pentru a pune pe goană pe acei care, înarmaţi, opresc automobilele şi mai ales trăsurile, smulgând bagajele şi poşetele din mâna femeilor.

“Cuiburile locale de comunişti, în unanimitate alcătuite din evrei au ocupat în chip de simpli spectatori centrele şi colţurile străzilor, gata spre a da semnalul începerei devastărilor şi executării fruntaşilor români cari nu vor mai avea timpul să părăsească oraşul în momentul intrării trupelor sovietice.

“În faţa redacţiei noastre, pe strada Ştefan cel Mare, un grup de

comunişti evrei, arhi-cunoscuţi (…) mă aşteaptă să ies din casă. Unul din ei mi-a făcut 'cinstea' să înfigă sub firma *Univer-sul* o cârpă roşie. (…). Înlocuiesc cârpa roşie cu stindardul ţării (…) 12 ostaşi înarmaţi sub comanda unui sergent ocupă trotuarul din faţa redacţiei. Comuniştii, în faţa ţevilor întinse, dispar.

"(…) În timp ce automobilul se pune în mişcare (…) doctorul Derevici, comunistul care de curând părăsise Doftana, îmi comunică, la telefon că nu trebuie să uit că la 1924, pe vremea revoluţiei de la Tatarbunar, comitetul 'Tovarăşilor' m-a condamnat la moarte:

"«Nu te vom spânzura, vom fi generoşi, îţi vom zmulge câte o unghie pe fiecare zi, cu cleştele» (…)

"Îmi iau copiii. Închid casa în care am lăsat tot rodul muncii a 21 ani. (…) Toate ferestrele evreilor sunt deschise. (…)

"Iată-mă pe peronul gării ticsit de lume. Rapidul de Bucureşti format din 30 vagoane este arhiplin (…) Câteva mii de oameni vor să pătrundă cu orice preţ în el (…) Mamele îşi îndeasă copiii prin ferestre. Altele îi strigă disperate pe cei rătăciţi. Bărbaţii care se tăvălesc pe jos cu braţele şi picioarele fracturate, cu faţa însângerată în lupta pentru ocuparea locului salvator. (…)

"Din oraş vin ştiri dureroase. (…) Listele întocmite de organizaţiile comuniste locale [1)] cuprinzînd numele românilor basarabeni şi a celor din regat, destinaţi arestării şi suprimării, au fost împărţite de avocatul Karol Steinberg şi avocata Etea Diner, tovarăşa de idei a lui Constantinescu-Iaşi şi dânsa evreică şi de curând ieşită din puşcărie. Bandele au început devastările pe str. Ion Inculeţ, unde îşi au gospodăriile majoritatea fruntaşilor basarabeni între care Pelivan, Gherman, Pântea şi alţii. De acolo au coborît şi, unde au dat de o casă de român, au pus în funcţie târnăcoapele, au dat în lături uşile şi au scos în stradă mobila şi lucrurile de valoare (…). Rezultatul jafului s-a depozitat în locurile indicate de cu vreme, odată cu împărţirea listelor. (…)

"Înainte de a intra în prima staţie după Chişinău, coloane groase de fum se ridică jertfitoare către cer. Identificăm baia 'Dobromirov'. Arde biserica Mazarache, cu trecut istoric românesc. Comuniştii evrei au inaugurat astfel începutul nefastei lor opere împotriva lăcaşurilor sfinte. În vagonul de alături stă o femeie îngenunchiată şi rosteşte rugăciuni însoţite de blesteme împotriva păgânilor încălziţi atâta vreme la sânul generos al neamului. Despre acest moment, profund de impresionant, află tot trenul. Genunchii cedează singuri. Toţi cădem în ei. Nimeni nu mai poate opri lacrimile.

"Doamne, Dumnezule, pedepseşte-i Tu! Numai puterea Ta poate face asemenea minuni. Numai Cerul poate arunca focul pentru nemernicii pângăritori de altare (…)

"Elefterie Negel, *Universul* din 1 iulie 1940" - text cenzurat.

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 948, Secţia 2, dosar nr. 941, f. 250-254.

*

"*30 iunie*.[1940] A sosit Neculai care vine de trei zile pe drum, în tren. A plecat vineri de la plasa Buneşti, de pe malul Nistrului, retrăgîndu-se cu un regiment de artilerie (…) Aflînd că e fratele meu, colonelul Manoil i-a pus la dispoziţie o căruţă pentru a-şi transporta câteva geamantane până la Chişinău. Acolo a fost o luptă gigantică pentru a putea ocupa un loc într-un vagon de marfă. De-abia şi-a putut salva un mic geamantan. Tot bagajul i-a rămas pe peronul gării, cum s-a întâmplat cu toată lumea care, pentru a se salva, a renunţat la toate bagajele. Neculai povesteşte scene sfâşietoare despre ce a văzut prin gările de la Chişinău până la Ungheni. Familii cu copii care nu se puteau urca în vagoane, tata într-o parte, copiii în alta, soţia urcată şi ea sau rămasă pe peron. (…) A asistat la uciderea multor evrei, în cursul drumului, de către legionari sau cuzişti care strigau în gura mare că «toţi jidanii trebuie ucişi, întrucât sunt aliaţii bolşevismului rusesc». Neculai spune că a văzut cu ochii lui, atât în gara Chişinău, cât şi în celelalte, până la Ungheni, bande de evrei, înarmaţi cu revolvere şi bâte care încercau să oprească populaţia românească să urce în tren. Neculai n-a fost niciodată antisemit. De data aceasta a rămas şi el uluit de ce a văzut la aceşti nenorociţi, care purtau steguleţe roşii şi panglici roşii la mână, pregătiţi să întâmpine trupele bolşevice. «Acum», zice el, «încep să-i înţeleg pe legionari şi pe cuzişti»".

(*Ioan Hudiţă,* **Jurnal politic**, *1, pp. 222-223)*

*

"NOTĂ - 1 iulie 1940

"Atitudinea evreilor în legătură cu evacuarea teritoriilor cedate

"(Soroca): 1. În ziua de 28 iunie, ora 16,30-17, comuniştii evrei din oraş au ocupat Poliţia şi Primăria (…). La Poliţie a vorbit avocatul evreu Michel Flexor care a defăimat autorităţile şi administraţia românească. În acest timp a apărut comisarul ajutor Murafa Vladimir şi agentul Eustaţiu Gabriel (…) Aceştia au fost mai întâi percheziţionaţi apoi *puşi cu mâinile în sus în Piaţa Unirii, la statuia generalului Poetaş, unde au fost împuşcaţi de Michel Flexor* (subl. în text).

"2. La ora 17 un autocamion cu tezaurul Administraţiei Financiare Soroca în valoare de circa 15-18.000.000 lei (…). În Piaţa Unirii însă, *autocamionul în care se aflau Locot. Pavelescu Gheorghe, mai mulţi subofiţeri, Vartolomei, Dirigintele Oficiului Poştal şi avocatul Gheorghe Stănescu a fost oprit de evrei care au rupt galoanele locotenentului Pavelescu şi ale subofiţerilor, în asistenţa soldaţilor sovietici* (subl. în text). În faţa acestei situaţii, Locot. Pavelescu şi Vartolomei au dat 50-60.000 lei la doi evrei care i-au scos din mulţime.

"*Subofiţerul Ene, fugind, a fost împuşcat pe la spate. Avocatul Stănescu a fost dat jos din maşină, de către avocatul evreu Pizarecsky (?) Alexandru şi din informaţii reiese că a fost executat. Autocamionul cu tezaurul a rămas în mâna bandelor de evrei* (subl. în text).

"3. Din informaţii rezultă că au fost asasinaţi ulterior de evrei administratorul financiar Gheorghiu Ion şi Cpt. Georgescu de la Cercul de Recrutare.

"4. Maiorul Virtic Gheorghe, comandantul Legiunii de Jandarmi Soroca şi Cpt. Ramadan (…) însoţiţi de un număr de subofiţeri, căutînd să se refugieze cu o maşină au fost opriţi de evrei, cari le-au rupt galoanele, dîndu-le apoi drumul. (…)

"5. Preoţii care voiau să se refugieze au fost opriţi de evrei şi întorşi înapoi în oraş. (…)

"(Bălţi) 1. În staţia Bălţi a fost împuşcat în ziua de 28 iunie a.c. un individ de către o persoană necunoscută. Cadavrul a fost expus pe peron, spunîndu-se că a fost împuşcat de soldaţii români, cu scopul *de a provoca reacţia bandelor de comunişti evrei împotriva populaţiei româneşti* (subl. în text) (…)

"(Chişinău) 1. În ziua de 28 iunie a.c. la ora 16 a aterizat la Chişinău un grup de 20-30 avioane ruseşti. *Imediat evreii au arborat drapele roşii*, pornind manifestaţiuni de stradă la care se adăugau deţinuţi comunişti liberaţi din penitenciarul local. Manifestanţii au barat străzile, nepermiţind accesul spre gară a populaţiei care se evacua. Pe tot parcursul *manifestanţii evrei şi comunişti strigau: «Jos Carol!», «Jos Armata Română!», «Trăiască Stalin şi Armata Roşie!»* Poliţiştii care au vrut să facă ordine, pentru ca populaţia ce se evacua să se poată scurge spre gară, au fost prinşi, iar *comisarii Lascăr Nicolae, Mateescu Constantin, Severin şi Stol au fost executaţi de evrei în stradă prin împuşcare* (subl. în text).

"2. Pe strada Alexandru cel Bun (Alexandrovskaia) *funcţionarii români care voiau să meargă spre gară au fost împiedecaţi de o masă compactă de evrei şi ruşi care ocupau trotuarele ţipînd, ameninţînd şi aruncând cu pietre* (subl. în text). (…)

"(Cernăuţi) 1. Încă înainte de intrarea trupelor sovietice *populaţia evreiască a devastat bisericile şi a împuşcat pe mulţi dintre capii autorităţilor. Printre cei ucişi sunt şeful gării, un locotenent-colonel de regiment, probabil primarul oraşului şi foarte mulţi poliţişti, precum şi gardieni publici* (subl. în text).

2. *Evrei comunişti între 15-16 ani au comis acte de barbarie* [subl. în text], dezarmînd pe soldaţii români, pe ofiţeri şi pe poliţişti, înfigându-le propriile baionete (…).

"(Vijniţa) 1. Întreaga dezordine a fost provocată de evreii comunişti şi ucraineni.

"Doctorul evreu Winer, şeful Sanatoriului din Vijniţa nu a dat voie personalului român să părăsească sanatoriul, a rupt steagul românesc, din care a oprit numai fâşia roşie cu care s-a încins peste piept, strigând că a sosit ceasul evreilor.

"2. În ziua de 28 iunie a.c. când trupele sovietice au intrat în oraş au fost întâmpinate (…) de evreul *Şatran*, înconjurat de populaţia evreiască (…)

"3. O bandă în frunte cu avocatul *Raufberger* a atacat pe perceptor şi pe pretor, *obligîndu-i să-i predea banii din cassa percepţiei*" (subl. în text).

(Din Nota Serviciului Special de Informaţii - iulie 1940)

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 948, Secţia 2, dosar nr. 941, f. 53-57. Copie.

*

"**SUBCENTRUL Nr. 1**

"1 Iulie 1940, ora 11

"RAPORT INFORMATIV TELEFONIC

"1. Azi 1 Iulie 1940, ora 9,40, după unele greutăţi şi lipsuri s-a terminat scurgerea peste podul de pe Prut, Branişte-Ştefăneşti, a Brig. de Cav. comandată de Dl. Colonel Postelnicescu. Brigada are lipsă mai mulţi ofiţeri şi trupă şi materiale.

"Această brigadă a fost supusă la cele mai mari greutăţi, şicane, umiliri din partea autorităţilor sovietice militare, în asociaţie cu bandele de bolşevici şi jidani civili, care în nimic nu au respectat convenţia în legătură cu retragerea trupelor noastre.

"Toate aceste greutăţi au avut loc numai graţie [datorită] faptului că trupele noastre au avut ordin precis de a nu trage.

"2. Constructorul [?] de telefoane Bârsan Mihail din Briceni, judeţul Orhei ne comunică următoarele:

"În noaptea de 28/29 iunie, ora 2, au încercat a trece podul de peste Prut, în punctul Lipcani-Rădăuţi mai multe tancuri sovietice, trăgând focuri de intimidare. Au răspuns soldaţii noştri şi bolşevicii s-au retras.

"Jidanii din Lipcani strigau Trăiască Rusia Sovietică şi Stalin" (…)

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 948, dosar nr. 155, f.5.

*

"TELEGRAMĂ

"BUJOR [cod: Corpul 10 armată] - 1.VII. 1940

"CĂTRE M. St. Major, Secţia 2, B.

"1. Trupele sovietice au atins pe toată lungimea ei linia de demarcaţie.

"(…) 2. Se pare că Sovietele manifestă tendinţa de a nu se mulţumi cu ce au ocupat până acum. În rândul militarilor sovietici se aude vorbindu-se că ei trebuie să ajungă cât mai repede la Ploieşti.

"În cursul zilei de 1 Iulie comandantul rus din faţa oraşului Siret a cerut comandantului român predarea oraşului în timp de 24 ore, ameninţînd că îl va ocupa cu forţa dacă nu-l predăm de bună voie. Menţionăm că oraşul Siret este la Sud de linia de demarcaţie fixată tot în cursul zilei de azi. Câteva tancuri sovietice din Lipcani au înaintat pe podul Lipcani-Rădăuţi având intenţia să treacă Prutul la Rădăuţi. Primite cu focuri de arme şi arme automate de unităţile noastre tancu-

rile s-au retras.(…)

"Dl. G-l. Constantinescu, Comand. C. 10 A, mi-a afirmat că şi D-sa are impresia că armata sovietică nu se va ţine de angajamente şi profitînd de succesele prea uşoare obţinute până acum, nu ar fi exclus să reia înaintarea peste linia de demarcaţie.

"3. Din cauza actelor ostile la cari s-au dedat evreii din Bucovina şi Basarabia împotriva militarilor români, toată populaţia românească din teritoriul neocupat şi unii militari, grade inferioare mai ales, execută represalii contra evreilor: sunt bătuţi, aruncaţi jos din trăsuri etc. Asemenea excese ar putea determina o intervenţie a armatei sovietice sub pretext de a menţine ordinea. Se impun urgente măsuri pentru a opri asemenea acte din partea noastră acum. (…)

"Maior (s.s) Bădărău Nr. 1225 din 1. VII. 1940"

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 948, dosar nr. 155, f. 85-86.

*

"2 Iulie 1940 "[SINTEZĂ]

"ACŢIUNEA EVREEASCĂ

"1. EVREII DIN BASARABIA ŞI BUCOVINA ÎN TIMPUL EVACUĂRII

"1. *Comitete Revoluţionare*:

"La Cernăuţi comisar al poporului este actualmente evreul Salo Brül, de profesiune fotograf, primar este evreul Glaubach, ajutor de primar evreul Hitzig, iar prefect este alt evreu, Meer sau Beer.

"La Chişinău sovietul comunal este condus de avocatul evreu Steinberg, originar din Huşi.

"La Chilia Nouă s-a format un comitet local condus de evreul dr. Rabinovici, medic primar al oraşului.

"Foştii gazetari evrei de la 'Adevărul' şi 'Dimineaţa' anume Torziman [corect: Terziman - vezi Nota l la acest capitol] şi Cândea au căpătat funcţiuni importante în Basarabia.

"La Soroca conducătorul acţiunii teroriste a fost evreul Leizer Ghinsberg, gardian public la poliţia locală.

"2. *Atentate şi asasinări*

"Bandele evreo-comuniste din Chişinău au jefuit pe refugiaţii care nu aveau posibilitatea să să apere. În diferite gări (…), în grupuri, cu drapele roşii, încercau să facă presiuni pentru a determina pe călători să coboare. În unele cazuri au cedat numai după ce călătorii s-au apărat cu focuri de armă.

"La Chişinău, o bandă de comunişti evrei a încercat să linşeze pe studenţii teologi care au scăpat numai datorită intervenţiei unui detaşament de jandarmi care au făcut uz de arme.

"Inspectorul financiar Preoţescu şi fostul inspector financiar, pensionar Pădureanu (…) au fost împuşcaţi.

"La Chişinău *listele de executări* [1] (subl. mea, P.G.) au fost

întocmite de intelectualii comunişti evrei: av. Carol Steinberg, avocata Etea Diner şi dr. Dorevici. (…) avocatul evreu Steinberg, în fruntea unui grup, a aruncat cu pietre în trupele române care se retrăgeau.

"Perceptorul şi notarul din Ceadâr-Lunga (Tighina) au fost omorîţi.

"Preotul Bujacovski din Tighina a fost împuşcat de terorişti evrei. Deasemeni colonelul Adamovici, fost senator. Şeful postului de jandarmi din Abaclia (Tighina) a fost împuşcat de evrei.

"În Cazaclia şi Ceadâr-Lunga au fost omorâţi notari, preoţi, poliţişti. La Reni au fost incidente grave între evreii care împuşcaseră 2 marinari români şi autorităţile militare româneşti. Evreii purtau brasarde roşii. Au fost împuşcaţi 15-20 terorişti evrei comunişti.

"În judeţul Cetatea Albă bandele comuniste evreeşti au schingiuit preoţi, le-au ars bărbile cu ţigări, au devastat biserici.

"La Cernăuţi un grup de evrei a asaltat şi lovit cu pietre două autocare în care se aflau soldaţi; evreii au cedat numai când aceştia au făcut uz de arme.

"Faţă de toate aceste orori comise exclusiv de către evreii basarabeni, se observă o adâncă indignare a populaţiei româneşti care în unele cazuri nu-şi poate stăpâni sentimentul de revoltă (…) Militarii (…) erau foarte revoltaţi contra evreilor, fiind hotărâţi a linşa orice evreu ar întâlni, întrucât asistaseră la agresiunea evreilor împotriva ofiţerilor şi soldaţilor români pe linia Cernăuţi-Dorneşti, cu care ocazie se afirmă că ar fi fost omorât un ofiţer superior şi răniţi mai mulţi ofiţeri şi soldaţi români.

"Tot în ziua de 1 Iulie a.c. la ora 18,30, la Bârlad, un grup de militari a împuşcat mortal pe evreul Poise (?) Leib Goldstein, comerciant din acel oraş. Numitul a fost transportat la spitalul local în stare de comă.

"3. Propaganda antinaţională

"Încă înainte de retragerea autorităţilor româneşti s-au constituit de către evreii comunişti locali comitete orăşeneşti care (…) au organizat primirea trupelor sovietice cu flori (…), s-au dedat la manifestaţiuni ostile împotriva autorităţilor în retragere, patronînd şi îndrumând în acelaşi timp acţiunea teroristă.

"Conform instrucţiunilor, aceste comitete, imediat ce s-a aflat de hotărârea Consiliului de Coroană [de a accepta diktatul sovietic - n.m.], evreii au înlocuit în grabă firmele româneşti cu altele ruseşti.

"Cu ocazia trecerii trupelor române prin sate, oraşe şi gări, evreii manifestau ostil, în unele cazuri aruncând cu pietre.

"În exodul lor, refugiaţii au avut de întâmpinat vexaţiuni, umilinţi, lovituri, iar unele cazuri au trebuit să lase în urmă morţi, numai datorită comuniştiilor evrei, care în afară de asta i-au devalizat de puţinele lucruri care mai scăpaseră.

"Pe de altă parte, pentru a împiedeca retragerea populaţiei româneşti, evreii distrugeau vehiculele (…), iar în unele cazuri au încercat să incendieze traversele de cale ferată, pentru a provoca deraieri.

"Înşişi copiii evrei, dintre care unii chiar străjeri, aşteptau în gări trenurile refugiaţilor pentru a-i injuria şi a le arunca cu pietre şi orice obiecte ce le cădeau la îndemână, creind o impresie oribilă. (…)

"(…) refugiaţii basarabeni comentează faptul că împreună cu românii de peste Prut care se retrăgeau în interiorul ţării, sosesc grupuri de tineri evrei originari din Basarabia. Aceşti tineri evrei au fost observaţi (…) că au atitudine de veselie şi satisfacţie, ceea ce nu cadra cu situaţia celui care îşi părăseşte avutul, oricât de modest, familia şi mediul în care a trăit. De asemenea refugiaţii români au observat la aceşti tineri evrei că posedă valută forte, dolari şi lire sterline, cari nu ar putea fi justificate nici de ocupaţiile şi nici de veniturile lor normale (…). Considerînd şi faptul că actualmente mişcarea populaţiei evreeşti basarabene este înspre Basarabia, nicidecum în sensul părăsirii acestei provincii, cercurile menţionate formulează presupunerea că aceşti tineri basarabeni au de îndeplinit în ţara noastră misiuni contra ordinei publice şi siguranţei statului.

"III. EVREII DIN RESTUL ŢĂRII

"(…) Părăsind teama şi atitudinea de rezervă, aceste cercuri [evreeşti] au adoptat spontan o atitudine de accentuată veselie, manifestată îndeosebi prin comentarii zgomotoase în grupuri numeroase pe străzi şi în localuri publice asupra evenimentelor (…), aprecieri jicnitoare la adresa ţării noastre, a conducătorilor statului, a armatei şi a tot ce este românesc şi în acelaşi timp o vie simpatie pentru acţiunea sovietelor (…)

"(…) în toate casele evreieşti având aparate de radio-recepţie s-au ascultat posturile emiţătoare sovietice, neomiţînd să deschidă larg ferestrele, îndeosebi când acestea transmitea 'Internaţionala'(…) S-a început răspândirea discretă a fotografiilor cu Stalin.

"Ca şi la Bucureşti, în provincie şi îndeosebi la Timişoara populaţia evreească locală la aflarea vestei şi-a manifestat satisfacţia prin aceleaşi gesturi şi manifestări.

"După răspândirea însă în opinia publică a ştirilor privind jaful şi acţiunea teroristă întreprinsă de evrei la intrarea trupelor sovietice în provinciile ocupate, veselia ce cuprinsese cercurile semite din Capitală şi provincie dispărând, a făcut loc unei acute îngrijorări faţă de perspectivele unor ample represiuni ce se presupunea că urmează a se întreprinde ca urmare a terorismului la care s-au dedat coreligionarii lor din Basarabia şi Bucovina. Sesizând indignarea ce a cuprins întreaga suflare românească la aflarea celor petrecute în Basarabia şi Bucovina, conducătorii evreimei, în frunte cu dr. Filderman şi Şef Rabinul Alexandru Şafran au recomandat expres coreligionarilor lor, prin intermediul comunităţilor, să se abţină de la orice manifestare ce ar putea crea incidente cu populaţia românească.

"(…) *Teama de eventuale represiuni, precum şi propaganda întreprinsă de evreii basarabeni de a imita gestul lor* [de a trece în Teritoriile Ocupate] *au creat, îndeosebi în rândurile evreilor*

aparţinînd micii burghezii, un pronunţat curent de emigrare în provinciile ocupate. Această acţiune îşi găseşte în plus aprobarea unora din cercurile conducătoare evreieşti, în frunte cu dr. Filderman, Şef Rabinul dr. Şafran şi scriitorul Horia Carp cari întrevăd astfel posibilitatea descongestionării teritoriului ţării noastre de un important număr de evrei (subl. m. P.G.).

"În schimb se constată opoziţia manifestată de către cercurile evreeşti sioniste socialiste care militează pentru emigrarea evreilor în Palestina.

"Deşi cuprinsă de panică, o bună parte de evrei continuă să păstreze (…) o atitudine ostilă ţării noastre (…)

"Excepţie făcând de la atitudinea generală manifestată de evrei în actualele împrejurări membrii cercului 'Mutualitatea', cu sediul în str. Spătarului nr. 15, critică cu asprime acţiunea teroristă întreprinsă de coreligionarii lor în Basarabia şi sunt decişi să participe, cu maximum de mijloace, la acţiunea de ajutorare a refugiaţilor. Explicaţia acestei atitudini constă în aceea că membrii acestui cerc sunt în majoritate bine situaţi materialiceşte şi în totalitatea lor se recrutează dintre refugiaţii din URSS, cari au avut de suferit de pe urma instaurării regimului bolşevic în acest stat.

"III. TRECEREA ÎN TERITORIUL OCUPAT DE SOVIETE

"Acţiunea trupelor sovietice în Basarabia şi Bucovina a avut ca urmare o emigrare a numeroşi evrei basarabeni din capitală în aceste provincii. Se constată că totalitatea celor ce pregătesc plecarea din Capitală [spre Basarabia] se recrutează din meseriaşi, mici comercianţi, misiţi şi unii studenţi lipsiţi de o situaţie materială bună. Deasemeni încearcă să părăsească ţara şi o serie de liber profesionişti, intelectuali, majoritatea dintre aceia cari au fost excluşi de la exercitarea profesiunilor lor din diverse motive, sau cari au fost decăzuţi din drepturile de cetăţenie. Motivul care îi determină pe aceşti evrei să părăsească ţara noastră îl constituie în majoritatea cazurilor credinţa abil susţinută de propaganda comunistă că sub regimul sovietic vor reuşi să-şi creeze situaţii mult mai înfloritoare decât cele avute în România, nemaifiind totodată nici obiectul presupuselor represiuni antisemite. Tendinţa de emigrare a acestor evrei, în general încurajaţi de coreligionarii lor originari din Basarabia este însă în parte combătută de către evreii originari din Vechiul Regat, ca şi de cei bine situaţi materialiceşte, cari speră încă într-o ameliorare a situaţiei lor în ţara noastră.

"În general, cadenţa trecerilor în Basarabia este în medie de aproximativ 10.000 persoane pe zi.(…) De asemenea se înregistrează plecarea din Bucureşti spre Basarabia şi Bucovina a un număr de 70-80 studenţi evrei de la Căminul Studenţilor Evrei Schuller, cunoscut focar de propagandă comunistă".

"Este de relevat că faţă de eventualitatea de a rămâne lipsit de cadre, cari în bună parte şi peste tot cuprinsul ţării se recrutează din evreii basarabeni, Partidul Comunist din România a dat ordine severe

în sensul ca membrii cari, fără autorizaţia conducerii partidului, vor părăsi localităţile unde au însărcinări, vor fi socotiţi trădători."

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 948, dosar nr. 155, f. 162-172. Copie

*

"BIROUL STATISTIC MILITAR, Bucureşti, 2 Iulie 1940, ora 19

"RAPORT CONTRAINFORMATIV Nr. 4

"1) Evacuarea Basarabiei

"a) Dr. Constantinescu, fost primar al oraşului Cernăuţi, refugiat, declară următoarele:

"Ucrainenii au avut o atitudine foarte corectă faţă de populaţia românească care se refugia, atât din Cernăuţi, cât şi la sate, oferind refugiaţilor alimente gratuite. Mulţi ucraineni s-au refugiat de asemenea.

"Atitudinea evreilor a fost atât de neomenoasă încât a revoltat chiar pe şefii trupelor de ocupaţie, cari au dat ordonanţe prin care se atrăgea atenţiunea că se vor sancţiona cu moartea jafurile şi crimele.

"Preotul bisericii catolice din Cernăuţi a fost împuşcat de evrei. Racoci, directorul penitenciarului Cernăuţi a fost împuşcat de către deţinuţii comunişti liberaţi. (…)

"f) O refugiată din Ismail declară următoarele:

"- Învăţătorul Savitzki, căzut de trei ori la examenul de admitere, intrat ulterior ca funcţionar în poliţia Ismail, a afirmat că la retragerea românilor, el va conduce teroarea contra lor.

"- D-ra Galiveski, profesoară la Liceul de fete Ismail, cari e soră căsătorită cu un general român al cărui nume nu-l cunoaştem, îşi manifestă zgomotos bucuria pentru venirea bolşevicilor.

"- Fiul avocatului regăţean Popovici, din Ismail, concentrat în prezent cu gradul de căpitan, înainte de retragerea românilor a arborat steaguri roşii la liceul al cărui elev este, la Prefectură şi Primărie, iar pe un Plutonier român de la Manutanţă, a cărui familie se refugiase, l-a împuşcat fără motiv. (…)

"g) Locuitorii Bălan Gheorghe şi Coţofan Nicolae, originari din Judeţul Ialomiţa, care au plecat cu ultimul tren de refugiaţi din Cernăuţi spun că înainte de intrarea trupelor sovietice, comuniştii din acel oraş - în majoritate evrei - opreau maşinile, autobuzele şi căruţele cu refugiaţi, pe care, după ce-i maltratau, le luau vehiculele, strigându-le: «Ne furaţi averea, sunt ale noastre». O Doamnă care se refugia într-un automobil, opunându-se, a fost lovită cu cuţitul de un comunist. Nu se ştie starea ei.

"h) Refugiatul Molnicov Otto, agent de control al Ministerului de finanţe, din Văscăuţi, Bucovina, originar din Cernăuţi, declară:

"- La Ştefăneşti, Jud. Cernăuţi, trupele sovietice au arestat un Maior român de Grăniceri, pe care l-au surprins în biroul său şi l-au

torturat pentru a lua informaţiuni militare.

"- În comuna Bărbăteşti, Jud. Storojineţ, elementele înaintate ale trupelor sovietice au împuşcat pe Şeful de Post cu trei Jandarmi români, care refuzaseră să predea armele.

"- Reg. 54 Inf., care se afla în Nordul Bucovinei, a fost capturat şi dezarmat. Pe ofiţeri, după ce îi dezbrăca şi maltrata, îi menţinea arestaţi, pe soldaţii români, după ce i-a desarmat, i-a lăsat liberi.

"- Un comisar ajutor dela Poliţia Văşcăuţi a fost surprins şi luat de bolşevici.

"Ajutorul de primar al Oraşului Cernăuţi a fost împuşcat de trupele sovietice. (…)

"i) Refugiatul Braicu Ion, originar din Gorj, pensionar militar stabilit la Soroca, declară că Inspectorul Financiar Preoţescu şi fostul inspector Financiar pensionar Pădureanu au fost împuşcaţi de evrei la Chişinău.

"j) (…) Steinberg a organizat teroarea contra românilor cu puşcăriaşii liberaţi şi tineretul evreu.

"- preotul Bujacovschi, fost consilier eparhial şi alţi preoţi au fost executaţi.

"- Crucile de la Biserici şi Statuile Regelui Ferdinand şi Ştefan cel Mare au fost distruse.

"- La Tighina a fost împuşcat senatorul colonel Adamovici.

"k) Refugiatul Condurachi din Bârlad, aflat la fratele său, şeful postului Jand. din Abaclia, Tighina, a declarat că a fost de faţă când un grup de trei evrei l-a împuşcat pe fratele său." (…)

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 948, dosar nr. 155, f. 174-178

*

"Soldatul Hurez Nicolae (…) la 20 de ani avea să trăiască cele mai îngrozitoare clipe (…) Înregimentat la Vaslui va face parte din Regimentul 25 Infanterie. După perioada de instrucţie este dus pe graniţa de la Nistru. Regimentul sau era deja pus în alertă având ordin la Podul de la Dubăsari-Căuşeni, de tragere, în cazul în care ruşii i-ar fi forţat trecerea. Acest fapt se petrecea in mai 1940. In urma dictatelor [?] impuse regele Carol al II-lea pentru a evita pierderile de sânge (avându-se în vedere raportul numeric de forţe masat la graniţa cu România de URSS) a cedat Basarabia şi Bucovina ruşilor. Retragerea Regimentului 25 de pe linia Nistrului s-a facut "în linişte" până la ieşirea din localitatea Hânceşti. În afara acestei localitati trei tancuri ruseşti baricadaseră drumul. Prin traducători, ruşii au somat Regimentul 25 Infanterie format din 4.000 de soldaţi înarmaţi cu puşti şi câteva mitraliere să dezarmeze şi apoi sa-si continue drumul spre România. Îndrăzneala si curajul colonelului român care comandat regimentul 25 a mers până la a ameninţa ca minează întreaga localitate Hânceşti şi o aruncă în aer (…). Fiecare soldat român purta la brâu câte o mină de aproape un kilogram. Ruşii speriaţi de aceasta ameninţare

au retras tancurile pe marginea drumului şi au lăsat cale liberă armatei române. La câţiva kilometri prin pădurea de la marginea Hânceştiului erau lăsate în voia nimănui peste 50 de tunuri româneşti trase de cai lăsate de un alt batalion care trecusera printr-o ameninţare asemănătoare din partea ruşilor. Urma ca aceastea sa fie preluate de catre ruşi imediat dupa retragerea întregii armate române. Rupţi de oboseala şi venirea serii i-a determinat să ia poziţii de luptă în adăposturi improvizate oprindu-se pentru odihnă. În cursul nopţii Regimentul 25 a fost interceptat de o coloana de maşini româneşti venite din ţara pentru a remorca tunurile lăsate în pădurea de la Hânceşti. A doua zi retragerea a continuat trecându-se Prutul pe la Albiţa spre Vaslui. (…)"

*

[2 Iulie 1940] "TELEGRAMĂ Către Marele Stat Major, Secţia II-a

"Fr. Graniţa [cod.: Armata 4)

"RAPORT CONTRAINFORMATIV

"1) Trupele obosite din cauza marşurilor.

"2) Exodul şi triajul refugiaţilor a scăzut simţitor.

"3) Se constată mai multă organizare la trupele ce trec Vest Prut. Tendinţa de a veni cu armamentul intact.

"4) Populaţia, în special evreii din Basarabia continuă de a ataca fracţiuni izolate la adăpostul trupelor ruseşti.

"5) Au fost ostaşi români care, după plecarea din rânduri a basarabenilor, în dorinţa de a nu lăsa în special armament automat, au adus în spate 3-5 puşti mitraliere.

"6) Ostaşii care au răzleţit rătăcesc prin Moldova între Prut şi Siret; trebuiesc recuperaţi.

"7) În general armata şi populaţia evacuată din Basarabia îşi manifestă revolta împotriva evreilor. Nu sunt excluse manifestări antisemite mai grave din partea armatei.

"8) La Sculeni trupele sovietice care au dezarmat unele detaşamente ameninţă că dacă nu se restituie obiectele rechiziţionate dela cetăţenii basarabeni vor trece în Moldova. Evreii ce trec în Basarabia amplifică [exagerează] unele restricţii ce li s-au făcut, înrăutăţind relaţiile româno-ruse şi rezolvarea evacuării.

"D.O. Şeful de Stat Major

"Colonel Eftimiu Nr. 21 417 din 2 Iulie 1940"

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 948, dosar nr. 155, f. 73-74

*

"TELEGRAMA No. 11307 3 Iulie 1940

"Gorun [cod.: Grupul de armate nr. 1] către M.St. Major, secţia II-a

"Am onoarea a raporta următoarele:

"Lt. col. Borş Gheorghe, fost Inspector P.P. la Bălţi, în călătoria ce a făcut cu C.F. pe parcursul Iaşi-Bacău, în ziua de 1 iulie, a observat la toţi ostaşii o stare de spirit foarte agitată contra evreilor, stare de

spirit care a dat naştere la acte de agresiune ce au degenerat în bătăi şi chiar omoruri, astfel:

"1) În staţia Cucuteni, un evreu în haine militare a fost surprins când a scos un revolver din buzunar cu intenţia probabilă [de a trage] într-un general ce se afla pe scara unui tren în trecere. Evreul a fost dezarmat de serg. Paveleanu din Reg. 6 Vânători şi apoi bătut şi străpuns cu baioneta de mai mulţi ostaşi. În această staţie alţi 2 evrei au fost aruncaţi din tren, trăgându-se asupra lor.

"2) În staţia Târgu Frumos un alt evreu găsit cu un revolver şi o grenadă în buzunar a fost dezarmat şi apoi omorât.

"3) În staţia Bacău 2 evrei au fost bătuţi şi predaţi poliţiei gării.

"4) Deasemenea, s-a constata că în gările Cucuteni şi Podul Iloaei şi alte gări, noduri de cale ferată, că soldaţii ce caută unităţile dislocate din Basarabia şi Bucovina sunt lăsaţi să staţioneze în gări, discutînd între ei şi cu civili situaţia actuală Din atitudine şi şi discuţiile auzite între ostaşi s-a desprins hotărârea acestora de a se răzbuna pe evrei din cauza exceselor connaţionalilor lor din Bucovina şi Basarabia. Pentru a preveni asemenea acte şi a preîntâmpina chiar eventuale mişcări, comandamentul Gorun a luat următoarele măsuri:

"În toate gările, noduri de comunicaţie să se înfiinţeze imediat birouri de informaţii care să îndrumeze pe toţi ostaşii ce nu-şi găsesc unităţile.

"Gărzile militare din gări să fie imediat întărite şi comandate de un ofiţer activ din garnizoana cea mai apropiată.

"Fiecare tren de persoane sau accelerat să fie însoţit de o gardă comandată de un subofiţer care va face poliţie în tren la oprire în staţii.

"Comandantul Gorun Şef de stat major
"General de Armată Adj. C. Ilasievici G-l Tătăranu"

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 948, dosar 155, f. 125

*

(Sinteză informativă - 2 iulie 1940)

"(…) Fraţii Birnbaum [din Brăila] afirmă că «Multora dintre români le-a sunat ceasul».

"Iancu zis Jean a ameninţat un birjar că «În curând steagul roşu va fâlfâi şi deasupra Palatului Regal»"(…)

Biblioteca Academiei Române, Arhiva Istorică, fond XXIV, dosar nr. 3.377, f. 14-19. Copie

*

"TELEGRAMA Graniţa, 346, 3, 14 [3 iulie 1940]

"Atitudinea ostilă a populaţiei evreeşti care se manifestă tot mai accentuat în zona Prutului face ca centrele populate de această minoritate să constituie un focar comunist periculos în dispozitivul armatei. Situaţia operativă actuală impunând măsuri imediate de înlăturare a acestui pericol, armata a luat următoarele măsuri:

"Evreii din Fălciu târg şi Drânceni târg, judeţul Fălciu, care doresc - să fie trecuţi imediat în Basarabia; cei care nu doresc însă sunt semnalaţi ca agitatori să fie internaţi provizoriu în zona Vidra, Judeţul Putna: s-a dat ordin Reg. 3 Jandarmi să organizeze o regiune de internare provizorie în această zonă.

"Comandantul Graniţei

"General de corp de armată

"N. Ciupercă Nr. 21473 din 3 iulie 1940"

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 948, dosar nr. 155 f. 155

*

"TELEGRAMA - Brumar către Marele Stat Major, Secţia 2-a

"Brumar; 87, 2, 7 1940, ora 10,30

"RAPORT INFORMATIV No. 1814 din 3 iulie 1940

"1) Eri, 2.7. 1940, la 15, în gara Scânteia doi soldaţi evrei au fost bătuţi de către militari şi aruncaţi pe fereastră, din tren, fără a li se cauza răni grave.

"2) Un convoiu de 35-40 căruţe cu soldaţi din Reg-tul 3 Grăniceri trecând prin satul Săuceni - Botoşani s-au dedat la dezordini, căutând evrei pentru a-i molesta. Prin intervenţiile jandarmilor lucrurile s-au liniştit.

"3) În zilele de 1 şi 2. 7. 1940 pe distanţa Vereşti-Paşcani au fost aruncaţi din tren 14 evrei.

"4) Un vagon cu refugiaţi evrei pentru Basarabia, ataşat la trenul Bucureşti-Iaşi din seara de 2.7. 1940 a fost atacat cu focuri de armă dintr-un vagon alăturat, între staţiile Vaslui-Bălteni. 3 morţi şi 6 răniţi.

"5) La sosirea în Iaşi a unui vagon cu evrei ce veneau dinspre Galaţi, eri, 2.7. 1940 la ora 16, aceştia au început să strige că au fost bătuţi de civili între staţiile Vaslui-Grajduri şi Bârnova, creind alarmă.

"6) Urmare la raportul informativ No. 1783 din 1.7. 1940

"Cu ocazia agresiunei produsă la Dorohoi, Regimentul 4 Jandarmi informează că sunt 53 morţi şi 6 răniţi.

"Şeful Biroului Stat. Mil. Iaşi

"Lt. Colonel (ss) Palade

"Transmisă Brumar de Ofiţerul Danţoş 3.7. 1940"

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 948, dosar nr. 155, f. 207. Copie.

*

"Din 'Pesti Ujság' - 3 iulie 1940, Budapesta

"PRESA ITALIANĂ CONDAMNĂ

UNELTIRILE EVREILOR DIN ROMÂNIA - Iulie 1940

"Roma". Interesul ziarelor italiene faţă de evenimentele din România a mai scăzut. Ziarele fac cunoscute comunicatele oficiale ale guvernelor român şi sovietic în legătură cu evenimentele din Basarabia şi Bucovina. Ştirile referitoare la conflictul dintre autorităţile româ-

neşti şi jidovime au produs mare vâlvă la Roma.

"Ziarele italiene accentuează că *Evreii au provocat incidente sângeroase prin atitudinea lor provocatoare* (subl. în text).

"După corespondentul din Bucureşti al ziarului 'Giornale d'Italia', populaţia românească primeşte ştirile cu oarecare calm, însă evreii nu-şi pot păstra sângele rece. 'Giornale d'Italia' vorbeşte despre atitudine evreilor din România, care, îndemnaţi de cei din Londra, doresc a provoca un răsboiu civil. Planul sioniştilor din Londra însă nu a reuşit şi evreii din România nu vor apăra Marea Britanie".

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 948, Secţia 2, dosar nr. 941, f. 501.

*

"CORPUL GRĂNICERILOR, Stat Major

"Informaţiuni obţinute în ziua de 2 Iulie 1940 până la ora 18

"Frontiera cu URSS

"Extras din darea de seamă a Grupului 3 Gr. pază asupra modului cum s-au făcut operaţiunile de evacuare a parte din subunităţi.

"1. În sectorul companiei 6 Gr. Pază Cozmeni primele forţe sovietice trecute pe teritoriul românesc au fost unităţi de tancuri în valoare de circa 600, dirijate pe direcţiile (…), urmate îndeaproape de circa un escadron de cavalerie care opera în grupuri de 2-3 călăreţi. Aceşti călăreţi pare că aveau însărcinarea să exploateze panica produsă, să dezarmeze şi să escorteze trupele noastre.

"2) În sectorul Companiei 7-a Gr. Pază Carapciu ocuparea teritoriului s-a efectuat cu tankuri (circa 200) care acţionau în serie şi la intervale de timp. Erau urmate apoi de unităţi de cavalerie, în aceeaşi formaţie şi cu aceeaşi însărcinare.

"3. Atitudinea forţelor sovietice faţă de trupele noastre a fost cât se poate de ostilă. Parte din tankurile sovietice care în majoritate nu au respectat orariul de plecare, au devastat trupele noastre în retragere, folosind tankurile ca mijloc de transport de arme pentru înarmarea populaţiei ucrainene. Aceştia [ucrainenii] înarmaţi, s-au dedat la atacarea convoaielor noastre, omorând şi jefuind soldaţii care treceau izolaţi.

"4. O Brigadă de Infanterie sovietică înaintând pe valea Prutului a tăiat retragerea Companiei 1-a Gr. Pază Lipnic, Companiei 2-a Pază Rămâncăuţi şi Companiei de rezervă din Batalionul 1 Gr. Pază Briceni. Trupa a fost în întregime desarmată iar parte din ofiţeri, printre care şi Maiorul Georgescu C., Comandantul Batalionului Briceni au fost arestaţi. Maiorul Georgescu a scăpat mituindu-i cu suma de 5.000 lei. Întreaga avere a subunităţilor a fost jefuită fie de trupele sovietice, fie de populaţia ucraineană sau bandele de comunişti.

"5. În ziua de 28. VI 1940, Domnul General Iliescu urma să aibă o întrunire cu parlamentarii sovietici în Zvanice (în faţa satului Atachi). Contrar hotărârilor anterioare, Delegaţia Sovietică trecuse deja frontiera şi întrunirea a avut loc la Hotin. Parlamentarul rus era însoţit de o gardă de soldaţi sovietici care ţineau puştile mitraliere

întinse asupra soldaţilor noştri, pe teritoriul românesc.

"Atitudinea delegaţilor sovietici a fost foarte necuviincioasă. Când Domnul General s-a legitimat, parlamentarul sovietic a spus că şi el este General şi vorbeşte de la egal la egal.

Între timp trecuse frontiera încă o Companie sovietică. Ofiţerii noştri au fost duşi la Cercul de Recrutare Hotin, unde au fost ţinuţi sub stare de arest. Foarte târziu, după ce au primit instrucţiuni - zic ei - li s-a dat drumul.

"6. În momentul retragerii trupelor noastre din Hotin, comuniştii şi evreii în număr foarte mare, manifestau ostil contra Armatei Române. Un ofiţer de cavalerie pentru a-i intimida, a îndreptat o armă automată asupra lor. În acest timp, venind o patrulă sovietică, manifestanţii i-au făcut loc după care au deschis focuri împuşcând câţiva soldaţi, calul şi mânzul căpitanului Teohari C., comandantul Companiei Gr. Pază Hotin. Trupa întreagă desarmată, cu foarte mare greutate s-a putut degaja pentru a se putea retrage.

"7. În general sovieticii s-au purtat foarte rău cu ofiţerii şi trupa ce le-a căzut în mână. Ofiţerilor şi subofiţerilor li s-au rupt epoleţii, batjocorindu-i, iar parte din ei fiind reţinuţi. Au căutat să desorganizeze unităţile, îndemnând ostaşii să plece la vetrele lor, lucru pe care mulţi basarabeni şi bucovineni l-au făcut.

"Concluziuni asupra valorii trupelor sovietice:

"Şofeuri şi mecanici buni.

"Ofiţerii, trupa şi mai ales cei din infanterie, foarte slab pregătiţi şi nedisciplinaţi.

"Majoritatea din ocupanţii tankurilor erau beţi.

"Material slab. Tankete vechi şi uzate.

"Modul de comportare a unităţilor de grăniceri în retragere:

"Deşi izolaţi şi legătura dintre unităţile de grăniceri şi trupele de acoperire a fost aproape inexistentă, subunităţile de pază s-au retras în bune condiţiuni, fie pe itinerariile stabilite, fie pe drumurile care le apreciau neocupate şi mai ascunse.

"Unităţile şi subunităţile de grănicerii nu li s-a făcut cunoscut la timp ordinul de retragere de către unităţile de acoperire, din care cauză, retragerea lor s-a făcut cu întârziere şi în majoritatea cazurilor, după ce ele au fost devastate de trupele sovietice.

"Buna stare morală a grănicerilor a făcut ca retragerea să fie executată în condiţii optime, în afară de faptul că din cauza lipsei de timp nu au putut salva nimic din avutul subunităţilor. Puţinul ce putuse fi salvat a fost prădat în timpul retragerii, fie de soldaţii sovietici, fie de populaţia comunizată.

"Ordinul de retragere a fost primit cu multă nedumerire. Părăsirea teritoriului naţional fără luptă a desorientat la început, atât pe ofiţeri cât şi trupa care, deşi în inferioritate ca număr şi dotare, ar fi vrut cu tot dinadinsul să reziste puhoiului duşman pe care îl deprecia ca pregătire.

"Totuşi această măsură care li s-a explicat ulterior de ofiţeri că

este generală şi hotărâtă în interesul Statului, nu a avut nici o influenţă asupra spiritului de disciplină al ostaşilor, care s-au retras în ordine spre locurile de regrupare, cu toată oboseala şi peripeţiile înfruntate, cauzate în drumul lor de bande de evrei comunizaţi.

"Moralul lor se menţine încă ridicat şi privesc cu încredere viitorul.

"Comandantul Corpului Grănicerilor

"General de divizie Th. Şerb

"Şeful de Stat Major

"Maior Gh. Constantinescu"

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 948, dosar nr. 155. f. 107-109. Original.

*

"BIROUL STATISTIC [3 Iulie 1940]

"TELEGRAMA No. 11910

"GORUN către MARELE STAT MAJOR SECŢIA II

"În dimineaţa de 2 Iulie Reg. 3 grăniceri Pază, venind din Basarabia unde a avut dificultăţi foarte mari cu evreii de la Nord de Prut, trecând prin Dorohoi, s-au răzbunat. Au împuşcat mortal 40 şi rănit 15. S-au devastat câteva prăvălii.

"Liniştea a fost restabilită imediat cu ofiţerii şi trupa lui Ghiocel [cod: Corpul 8 de armată].

"Regimentul 3 Pază nu are nici o pierdere.

"Comunicarea o face Colonel Halunga, şeful de stat major al lui Ghiocel.

"D.O. Şeful de Stat Major

"General Tătăranu No. 11910 din 3 iulie 1940"

Biblioteca Academiei Române. Arhiva Istorică., fond XXIV, dosar 3347, f. 88. Copie.

*

"TELEGRAMA GORUN către MARELE STAT MAJOR

[Secţia 2-a]

"Gorun Nr. 162 din 4.7.1940 ora 21,50

"RAPORT CONTRAINFORMATIV - 4 iulie 1940

"Urmare la Nr. 11342 din 3 Iulie 1940 din zona Glia [cod.:Grupul de Armate nr. l]

"1) *Dela Ghiocel*

"Organele Jandarmeriei şi Curtea Marţială a Diviziei 6-a au constatat că devastările diverselor prăvălii şi locuinţe, la Dorohoi, în ziua de 1 Iulie a.c. s-a făcut de către soldaţii Legiunei de Jandarmi Hotin şi Regimentul 3 Grăniceri pe tot axul şoselei ce trece prin Dorohoi. Focurile au fost trase de soldaţi. Sunt 43 morţi dintre care 7 militari. Majoritatea morţilor au fost în regiunea cimitirului evreesc, adică la eşirea Sud-Est Dorohoi. Victimele sunt evrei. Panica a fost provocată de zvonul lansat poate intenţionat că la gară se găsesc tancuri ruseşti care trag. După circa o oră panica a încetat, populaţia reluându-şi calmul. Din cauza focurilor trase unităţile ce eşiseră din

Dorohoi spre Botoşani au început să fugă, lansând zvonul că vin ruşii. Au fost liniştiţi de un ofiţer trimis de comandament cu auto în urma lor.

"2) Dela Pin [cod.: Armata 3]

"Moralul unităţilor este bun. Până la 2 Iulie ora 2 au dezertat 39 soldaţi de origină rusă din unităţile Pajiştei [cod: Corpul 8 Armată]. Aceştia locuiau în teritoriul predat. În prezent la Pajiştea sunt arestaţi 12 soldaţi din Regimentul 56 Infanterie, prinşi în situaţii dubioase după retragerea regimentului. Populaţia nu are sentimente ostile.

"3) Dela Brânduşa [cod.: Divizia 7 infanterie]

"a) Nu s-au semnalat cazuri de părăsirea unităţilor de către ofiţeri sau subofiţeri, decât numai un Locotenent, de origine ucraineană de la Brutăria nr. 7 Campanie şi un farmacist Locotenent de origine evreu din Cernăuţi aflat în Ambulanţa Diviziei.

"b) Brânduşa are un ofiţer şi circa 700 oameni trupă dispăruţi.

"Se crede că unii ar fi reţinuţi de trupele sovietice, iar majoritatea dezertori.

"REPARTIZAT:

"Comandam. G-ral al Pazei Terit.

"Secţia III-a a M.St. Major

"Biroul 1, Secţia 2-a M.St. M.

"Subbiroul 2/Bir.2, Secţia 2-a M.St. Major"

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 948, dosar nr. 155, f. 238

*

TELEGRAMA - DUD [cod.: Corpul 1 Armată] către M.St. Major, Secţia II-a - No. 141 din 4.7.1940, ora 20,40

RAPORT INFORMATIV No. 1859-149 din 4 Iulie 1940

"1) În cursul zilei de 4.7. nu se semnalează până în prezent noui incidente şi agresiuni antisemite.

"2) Dintre agresiunile petrecute în zilele de 2 şi 3 Iulie a.c. se raportează astăzi, de către organele de poliţie şi jandarmerie din zonă.

"Agresiunea contra unui număr de 53 evrei, dintre care unii, cu răni uşoare au fost pansaţi. Au fost deasemenea patru morţi pe distanţa Paşcani-Dolhasca, toţi evrei ce au sărit din tren şi şapte găsiţi în pădurea Probota-Baia. Se fac cercetări.

"3) În ziua de 3.7. a.c. a fost jefuită o prăvălie din Iaşi de către soldaţi.

"4) Poliţia Roman raportează că asupra individului Isac Marcu din acel oraş s-au găsit manifeste comuniste.

"5) Poliţia Fălticeni comunică că în seara de 2.7. un individ rămas neidentificat a fost surprins de santinela postului de radio emisiune al Gliei, în grădina unde este instalat acesta. (…)

"6) În noaptea de 1/2. 7 s-a tras un foc de armă dela colţul cazarmei Flotilei 1 Aviaţie Iaşi, asupra telegrafistului de la Secţia Aviaţiei civile. Glonţul pătrunzând pe fereastră fără a-şi atinge scopul.

"7) La Bacău a fost descoperită o adunare clandestină sionistă la

care au luat parte mai mulţi tineri. Sunt 10 arestări. Tinerii sunt originari din Bacău, Iaşi, Tighina şi Cernăuţi.

"La Galaţi există un număr de circa 10.000 de evrei ce vor să se refugieze în Basarabia, cazaţi în mai multe şlepuri în mijlocul Dunării. Problema hranei, higienei este foarte grea. S-a intervenit de rezidenţă pentru soluţionarea problemei.

"9) Populaţia evreească agitată şi intimidată de ultimele agresiuni. A început a fi prudentă în manifestări. În urma măsurilor de pază luate se constată linişte în zonă."

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 948, Secţia 1, dosar nr. 531, f. 164-165. Copie.

*

"CORPUL GRĂNICERILOR, Stat Major

"INFORMAŢIUNI OBŢINUTE PÂNĂ LA 4.VII.1940 orele 12

"FRONTIERA CU URSSS

"Imediat după retragerea ultimului element al armatei noastre, evreii şi ucrainenii au arborat drapele roşii pe toate clădirile, manifestând în grupuri compacte pe străzi, molestând funcţionarii civili cari mai rămăseseră în oraşul Cernăuţi.

"Străzile sunt înţesate cu trupe. Magazinele sunt închise, afară de cele cu alimente, de unde ruşii încarcă totul în camioane mari şi transportă spre interior. Dela Liceul Militar au luat tot mobilierul şi toată vesela. Populaţia de origine românească nu se vede pe străzi.

"Faţă de populaţia germană, care a primit dispoziţiuni dela Consulatul German să rămână pe loc, chiar după ocupaţia sovietică, trupele roşii au o atitudine din ce în ce mai brutală. Spre exemplu se comunică cum că doi germani trebuiau să fie executaţi în cursul zilei de 30.VI. 1940, în faţa casei germane. Informaţia din care rezultă că germanii au primit recomandaţiuni de a rămâne pe loc o deţinem de la un redactor al ziarului DEUTSCHE TAGESPOST ce apare la Cernăuţi cu sediul la casa germană. (…)

"Se face o intensă propagandă în defavoarea României (…) la noi ar fi revoluţie, iar capul statului ar fi fost împuşcat, astfel că trupele roşii au venit să elibereze pe cei asupriţi de tirania boerilor români (…)

"Evreii sunt aceia care se ocupă în special cu propaganda. (…)

"Soldaţii şi ofiţerii sovietic întreabă încotro este Iaşul. (…)

"În general se observă că unităţile sunt formate din tineri mongoli, între 18-25 ani. Spun că sunt aceia care au luat parte la ocuparea fostei Polonii.

"CONCLUZIUNI: (…)

"- Manifestaţiunile de simpatie făcute de populaţia evreească şi ucraineană la intrarea trupelor sovietice în Cernăuţi.

"- Tratamentul ostil al sovieticilor faţă de populaţia germană.

"-Propaganda deşănţată făcută printre populaţie contra conducerii administraţiei Statului Român. (…)

"Răul tratament aplicat trupei şi ofiţerilor noştri.

"Comandantul Corpului Grănicerilor

"General de divizie, Şeful de Stat Major Th. Şerb

"Maior Gh. Constantinescu"

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 333, dosar nr. 97. f. 194-196. Original.

*

"SECRET

"ACŢIUNEA EVREEASCĂ

"I. EVREII ÎN BASARABIA ŞI BUCOVINA ÎN TIMPUL EVACUĂRII

"1. Comitetele Revoluţionare:

"- La Chilia Nouă în calitatea de şef local al GPU, care execută toată acţiunea teroristă împotriva populaţiei româneşti este evreul Dr. Rabinovici.

"Primar al oraşului este fratele său, profesor de ebraică.

"2. Atentate şi asasinate:

"- La Cernăuţi evreii au devastat mai multe biserici, printre care şi cea cu hramul Sf. Nicolae.

"- Depozitul de muniţiuni din Rădăuţi a fost atacat cu focuri de armă de către un grup de evrei, cari la riposta gărzii depozitului s-au retras lăsând 2 morţi pe teren.

"- La Chişinău ziarele sovietice apărute după ocupaţie "Sovietskaia Bessarabia' şi 'Bessarabskaia Pravda' sunt conduse de redactori evrei.

"- La Cetatea Albă evreii comunişti au oprit un tren încercând să dezarmeze un batalion de artilerie [corect: divizion], renunţând la aceasta numai la intervenţia trupelor sovietice.

"În acelaşi oraş au omorât pe protopopul judeţului Crişan Folescu, pe preotul Petru Siniţă, pe şeful gării şi pe ajutorul acestuia anume Ojov. Acţiunea teroristă a fost condusă de evreul Abram Carolic.

"- La Volintiri (Cetatea Albă), grupuri de manifestanţi evrei au terorizat populaţia împuşcând mai multe persoane printre care pe grefierul Ştirbu Iosif, dela judecătoria de muncă.

"- La Bălţi bande de evrei au atacat cu focuri de revolver populaţia civilă care se retrăgea; deasemeni au rupt crucile bisericilor, arborând pavilionul roşu.

"- La Bolgrad, comuniştii circulau pe străzi având ca semn distinctiv steaua evreească cu 6 colţuri şi o panglică roşie.

"- La Ismail morarii şi brutarii, toţi evrei, au refuzat să scoată pâinea cu o zi înainte de ultimatum, răspândind, imediat după anunţarea ultimatumului svonul că lipsa de pâine se datoreşte faptului că făina a fost rechiziţionată de armată. Svonul a produs agitaţie iar bandele de terorişti evrei au devastat manutanţa locală, omorând pe Locot. Alexandrescu şi Plut. Major Jianu. Datorită tot instigaţiilor evreo-comuniste, 20 din cei 23 soldaţi ai manutanţei s-au răsculat aju-

tând la asasinarea celor menţionaţi.

"- La Reni un grup de comunişti evrei isbeau cu buzdugane improvizate pe cei ce voiau să se refugieze pe vaporul 'Carpaţi' care pleca în ţară. Vaporul nu a putut pleca din cauza acestor evrei decât tăind parâmele.

"- În gara Reni populaţia evreească a arborat pavilionul roşu. În comuna Ashita 2 soldaţi care rămăseseră în urmă au fost împuşcaţi în picioare de populaţia evreească.

"- La Chilia Nouă comuniştii evrei au devastat bisericile, au arborat drapele roşii în localurile autorităţilor şi au împiedecat populaţia să se refugieze în interiorul ţării.

"- La Gura Humorului evreii au sechestrat autovehiculele nepermiţând retragerea populaţiei româneşti.

"- La Herţa (Dorohoi) înainte de intrarea din greşeală a trupelor sovietice, evreii comunişti au ucis patru ofiţeri români, iar zece soldaţi evrei dintr-un escadron de cavalerie şi-au ucis locotenentul (informaţie neverificată).

"- La Roman, un căpitan a fost împuşcat de patru evrei care imediat au fost omorâţi cu baionetele de un grup de soldaţi (informaţie neverificată).

"- La Cucuteni (Iaşi) un evreu în haine militare scoţînd un revolver, probabil pentru a împuşca un general, a fost linşat. (…)

"- La un punct dela fortificaţiile de pe Nistru, un ofiţer evreu a deteriorat aparatul de radio, aşa încât detaşamentul respectiv de lucru, fiind izolat, nu a putut lua la cunoştinţă de ultimatum decât la apariţia trupelor sovietice. […]

"II. EVREII DIN RESTUL ŢĂRII

"Continuând să aplice tactica, tinzând să arate că evreii din ţara noastră nu vor fi făcuţi sub nici un raport răspunzători de actele teroriste săvârşite de coreligionarii lor din provinciile ocupate împotriva populaţiei autohtone şi a autorităţilor, fruntaşii evrei din Capitală au ales o delegaţie în frunte cu *Achile Şaraga*, fost ajutor de primar, în scopul de a prezenta consilierului Regal Dr. Alex. Vaida Voevod, ministru de stat şi a-i înainta o moţiune exprimând solidarizarea evreilor la doliul ţării, odată cu protestul lor împotriva actelor de teroare săvârşite de coreligionarii lor în Basarabia şi Bucovina.

"Pe de altă parte fruntaşii evrei au transmis coreligionarilor lor dispoziţiunea de a-şi păstra calmul şi, abţinîndu-se dela manifestări menite să irite opinia publică românească, să-şi continue activitatea ca şi în trecut, întrucât «se poate prevedea că cel puţin până în toamna anului curent, Statul român nu va adopta nici o măsură efectivă menită să elimine din viaţa socială pe evrei».

"Cu toate recomandările de linişte şi comportare ireproşabilă faţă de autohtoni primite din partea conducătorilor pe de o parte, opinia publică evreească din Capitală şi provincie continuă să rămână îngrijorată de perspectiva unor severe reacţiuni din partea Statului şi a

populaţiei româneşti, iar pe de alta, se produc noui acte din partea evreilor menite să evidenţieze profunda lor aversiune pentru poporul, armata şi conducătorii Statului nostru.

"În acest sens, se relevă impresia de panică produsă de svonul care se încearcă a se lansa printre evrei, privind intenţia Consilierului Regal N. Iorga de a alcătui un memoriu pe care să-l înainteze forurilor superioare conducătoare, în care reeditând unul din punctele de program ale fostului partid naţional-democrat, să ceară expulzarea imediată a evreilor pentru a fi puşi astfel în imposibilitatea ca organizându-se să poată eluda măsurile antisemite ce se vor lua de către autorităţi.

"Cât priveşte manifestările trădând sentimentele ostile ale evreilor faţă de ţara noastră se menţionează între altele următoarele:

"În portul Constanţa majoritatea birourilor de expediţie şi vânzare fiind deţinute de evrei, aceştia interzic expedierea materialelor şi mărfurilor aflate în depozite scontând o eventuală ocupare inamică a Dobrogei.

"Se menţionează că o bună parte a materialelor aflate în depozite sunt destinate a fi folosite pentru apărarea naţională.

"La Galaţi evreul *Max*, patronul prăvăliei de haine vechi 'Braufman Sami' din Piaţa Nouă a fost auzit de către un grup de refugiaţi adresând ameninţări românilor, spunând între altele că «peste 5 zile le va plăti el poliţa».

"Deasemeni evreul *Schächter*, proprietarul unei băcănii din acel oraş, deşi este bine aprovizionat, refuză categoric să vândă orice fel de marfă clienţilor români, la adresa cărora proferă injurii şi ameninţări.

"La Brăila (…) fraţii *Birnbaum* (…) afirmă că «multor dintre români le-a sunat ceasul» şi că au ei pe câţiva cu care să se răfuiască.

"(…) Carol Wurmbrandt (…) nu se sfieşte să spună tuturor că «este mândru de originea lui evreească»

"Iancu zis Jean (…) a ameninţat pe un birjar că «în curând steagul roşu va fâlfâi şi deasupra Palatului Regal»" (…)

Biblioteca Academiei Române; Arhiva Istorică, fond XXIV, dosar nr. 3.377, f. 14-19. Copie.

*

"TELEGRAMĂ - GRANIŢA [cod: Armata 4] către
"MARELE STAT MAJOR, Secţia II-a
"Graniţa 396-4/7- 3440 [4 iulie 1940]

"1. Exodul populaţiei a încetat. Pe timpul evacuării au trecut la Ţuţora mii de refugiaţi din Basarabia. Pe podul Daroieni 400, majoritatea intelectuali. Ei sunt deprimaţi.

"2. Populaţia românească din Basarabia rezervată: se poate observa o deprimare şi regretul că trupele române au părăsit Basarabia. Populaţia germană de asemenea nu se arată entuziasmată de sosirea

trupelor sovietice.

"3. Acţiunea de răzbunare a militarilor români care sosesc izolaţi din Basarabia continuă să se manifesteze contra evreilor. Actele de răzbunare se petrec mai mult în trenuri. (…)

"4. Fruntaşul Catriniu Alexandru ctg. 1937 [şofer] la maşina delegatului M.St.M. (…) a împuşcat mortal pe fruntaşul T.R. Schur.

"Cazul se cercetează.

"D.O. Şef de Stat Major Colonel (ss) Mardari"

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 948, dosar 155, f. 250

*

Din Journal de Genève*, 5 Iulie 1940*

"Scene tragice în Basarabia şi Bucovina"

"Refugiaţii sosiţi din Basarabia şi din Bucovina povestesc că între trupele sovietice şi autorităţile româneşti s-ar fi produs excese. Numeroase biserici au fost prădate şi incendiate (…). Adversarii politici ai comuniştilor cât şi preoţii ar fi fost maltrataţi şi împiedecaţi. (…) Poliţia a fost atacată iar trenurile cu refugiaţi care se pregăteau să plece au fost lovite cu pietre. (…) Un alt refugiat din Basarabia povesteşte că a văzut alergînd către gară un preot ortodox pe care comuniştii voiau să-l împuşte. (…) persoane povestesc că primarul Cernăuţiului a fost grav rănit. El a fost destituit şi înlocuit printr-un avocat comunist destul de cunoscut. Autorităţile sovietice se degajează de orice răspundere (…) susţinînd că [incidentele] s-au produs înainte de sosirea trupelor sovietice. Cercurile româneşti spun că nu vor uita niciodată faptul că Sovietele nu au lăsat autorităţilor româneşti timpul necesar (…) Refugiaţii pretind că *90% din populaţia evreească a rămas în teritoriile ocupate* (subl. în text). Cea mai mare parte din evrei aparţin clasei sărace. Evreii bogaţi s-au refugiat însă în mare grabă. Svonuri neconfirmate încă susţin că ar fi fost incendiată catedrala ortodoxă din Cernăuţi şi că Episcopul ar fi rămas la postul său, cu toate că era cunoscut ca un mare duşman al comuniştilor. Autorităţile însărcinate să se ocupe de refugiaţi afirmă că aproape 100.000 de familii s-au refugiat din Bucovina de Nord şi din Basarabia."

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 948, Secţia 2; dosar nr. 941, f. 491-492

*

"Nota informativă nr. 133 (din 6 iulie 1940):

"Activitatea în Cernăuţi în primele zile de ocupare

"1. *Vineri 29 iunie 1940.*

"La ora 14 s-au adunat în Piaţa Unirii din Cernăuţi circa 200 lucrători exclusiv evrei care aveau cu ei un steag roşu ce avea cusut pe el secera şi ciocanul, arborîndu-l pe clădirea primăriei (…) şi tabloul lui Stalin şi Molotov pe monumentul Unirei (…) Aceşti lucrători erau sub conducerea cunoscutului comunist evreu Vagner. La ora 16

aceeaşi coloană de lucrători evrei s-a dus la podul de peste Prut, pe drum încolonîndu-se şi alţi lucrători cu steaguri roşii în mână, unde au primit trupele [sovietice] cu urale şi strigăte ce ajunsese la delir. Vagner a cerut pentru toţi lucrătorii arme ca să plece şi să apere populaţia autohtonă contra burgheziei române, formînd aşa zisa poliţie muncitorească. După intrarea trupelor în oraş, toţi aceşti muncitori au primit de la trupele sovietice arme, postîndu-se în faţa clădirilor ce trebuiau ocupate de autorităţile de stat, formînd paza care a stat până Duminică seara.

"2. *Sâmbătă 29 iunie 1940*.

"(…) comandantul sovietic al oraşului Cernăuţi a dat dispoziţiuni ca toate prăvăliile să fie închise în afară de restaurante şi băcănii (…)

"3. *Duminică 30 iunie 1940*.

"A apărut un comunicat sovietic în limbile ucraineană, evreească, germană şi română în care se repetă ordonanţa privitoare la închiderea prăvăliilor şi [la interzicerea] vânzarea băuturilor spirtoase în afară de bere. Ordonanţa mai prevedea: circulaţia se interzice după ora 21; oraşul se declară în stare de asediu (…) Toţi posesorii de arme, inclusiv cei care le-au primit de la trupele sovietice (…) [sunt convocaţi] la comandatură spre a le depune (…).

"4. *Luni 1 iulie 1940*. S-au depus toate armele, ceea ce n-a plăcut evreilor. (…)

"5. (…) Marţi dimineaţa s-a prezentat la oficiul de telefoane un diriginte venit din interiorul Rusiei, evreu şi un inginer, tot evreu."(…)

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 948, dosar nr. 155, f. 321-322. Copie

*

SECRET 7 Iulie 1940

ACŢIUNEA EVREEASCĂ
I. EVREII ÎN BASARABIA ŞI BUCOVINA
ÎN TIMPUL EVACUĂRII

"*Atentate şi asasinate*.

"Din relatările tuturor refugiaţilor din provinciile răpite reiese că atitudinea manifestată de populaţia evreească din aceste provincii, atât faţă de armata română în retragere, cât şi faţă de populaţia civilă ce se refugia a luat forme care depăşesc o imaginaţie chiar divagantă. Imediat după anunţarea ultimatumului sovietic şi înainte de intrarea Armatei Roşii, în toate oraşele basarabene şi nord bucovinene, s-au format grupuri de evrei înarmaţi, în majoritate tineret de ambe sexe, care numaidecât au început acţiunea teroristă. Au fost împuşcaţi cu predilecţie funcţionarii judecătoreşti, poliţieneşti, slujitorii altarului, precum şi financiari, aceştia din urmă cu ocazia devalizării casieriilor Statului, întrucât, în afară de zelul revoluţionar, bandele au arătat o pronunţată tendinţă pentru adunarea de capital, în flagrantă contradicţie cu principiile anticapitaliste cuprinse în doctrina în numele

căreia îşi desfăşurau acţiunea.

"Nu a fost cruţată nici armata (…): ofiţeri, sub-ofiţeri, soldaţi, chiar fără a fi contrazis intenţiile comuniştilor evrei, au fost împuşcaţi sau schingiuiţi. Au fost cazuri (…) când executările au luat aspectul unei sinistre vânători de oameni în care tot ce putea constitui un element reprezentativ românesc stimula activitatea sângeroasă a tinerilor terorişti evrei. Conexînd scopurile teroriste cu cele de natură de a produce avantagii materiale, evreii comunişti nu s-au mulţumit de a jefui locuinţele româneşti şi bisericile creştine, dar atunci când erau în superioritate numerică, opreau refugiaţi pentru a-i prăda de puţinul pe care aceştia încercau a-l salva cu ei.

"La Chişinău, 400-500 evrei comunişti constituiţi în bandă, înarmaţi cu puşti, revolvere, alţii cu pietre şi bastoane au cerut Dr-ului Ioneţ, medicul spitalului de copii ca imediat clădirea să fie predată. La încercarea medicului de a calma spiritele, l-au împuşcat, după care au năvălit în spital, devastîndu-l complet, iar copiii aflaţi internaţi omorîndu-i şi aruncîndu-i afară pe geamuri.

"În comuna Olăneşti (Cetatea Albă) învăţătoarea Irina Ţapu a fost împuşcată de bandele evreeşti unite cu cele bulgăreşti. (…)

"În Olăneşti (Tighina) autorităţile locale au fost omorîte de bandele teroriste.

" (…) au fost împuşcaţi de către bandele comuniste evreeşti colonelul Cernobescu (?), comandantul Reg. 7 Vânători Chişinău împreună cu căpitanul de rezervă Grumvescu [?], fost primar de Ungheni.

"(…) au fost asasinaţi sau prinşi - printre alţii - Col. Cornea dela Reg. 8 Roşiori, Col. Grenaru, Maior Millo, Căpitan Posu, Căpitan Al. Mavrocordat.

"La Rădăuţi plutonierul Major Diaconu Ion, fost la Cercul de Recrutare (…) a fost molestat de o bandă de terorişti evrei care i-au rupt epoleţii.

"II. EVREII ÎN RESTUL ŢĂRII:

"În puţine împrejurări ca acelea prin care trecem azi populaţia evreiască din ţara noastră a reacţionat atât de uniform, evreii părăsind pe cât posibil contactul cu populaţia autohtonă. (…) Conştienţi de rolul important ce deţin în viaţa economic şi comercială, iar pe de altă parte încredinţaţi de avantagiile ce decurg pentru ei, în actuala situaţie politică internă, din puternică solidaritate de rasă, evreii şi-au regăsit în parte echilibru moral şi, în aşteptarea evenimentelor, se menţin într-o strictă rezervă.

"(…) O atitudine distinctă, care se caracterizează printr-o vie aversiune împotriva ţării noastre, manifestă în prezent evreii încadraţi în mişcarea sioniştilor revizionişti. Conducătorii revizioniştilor au dat (…) dispoziţiuni precise partizanilor lor, deţinători de capitaluri în diferite întreprinderi înfiinţate în colaborare cu românii şi germanii, să se retragă din afaceri. Totodată s-a interzis membrilor deţinători de

valori şi caselor de credit evreeşti să acorde împrumuturi creştinilor, oricât de mare ar fi dobânda ce li se oferă.

"În schimb s-a decis intensificarea colectării de fonduri, îndeosebi în scopul ajutorării familiilor refugiaţilor evrei din Basarabia şi Bucovina, cât şi acelora din ţară cari au suferit de pe urma acţiunilor populaţiei româneşti faţă de actele de banditism săvârşite de evreii din provinciile răpite.

"Pe de altă parte este de relevat, ca o ilustrare a sentimentelor de înveninată ură de care evreii sunt animaţi faţă de populaţia autohtonă, iniţiativa luată de un grup de doamne evreice, printre care şi *A. Bruchnor, Paula Schönfeld şi Rolly Petreanu*, de a organiza în ziua de 9 iulie a.c. la Sinagoga Centrală o slujbă religioasă, constituind *«un blestem contra românilor»"* (sublinieri în text). (…) *)

"Tot în legătură cu fondurile evreeşti, printre evreii sionişti din Capitală se discută ştirea după care, la Chişinău, evreii comunişti au devastat sediul organizaţiei sioniste, ridicând chiar maşinile de scris şi însuşindu-şi sumele colectate.

"Reacţiunea populaţiei româneşti faţă de cele petrecute în provinciile răpite şi îndeosebi excesele de violenţă ce au avut loc în trenuri continuă să fie exploatate, împreună cu o întreagă serie de versiuni menite să evidenţieze «rigorile pe care evreii vor fi nevoiţi să le îndure sub noul regim din România» de către agenţii comunişti şi evrei

---

*) Slujbele de blesteme au fost practicate de Fiii lui Israel din timpuri imemoriale. Iată din Cartea lui Iosua Navi cucerirea Palestinei - evreii aflîndu-se dincolo de Iordan, la Sitim, în apropierea Mării Moarte:

"Cap.1. 1 După moartea lui Moise (…) a grăit Domnul cu Iosua (…) şi a zis: 2. «Moise, robul meu a murit. Scoală dar şi treci Iordanul tu şi tot poporul acest *în ţara pe care o voi da fiilor lui Israel*» (subl. mea).

Au trecut Iordanul, *după o slujbă de blesteme* au atacat cetatea Ierihonului: preoţii au trâmbiţat, Fiii lui Israel au strigat, zidurile s-au prăbuşit…

"Cap. 6. 21 *Şi au dat junghierii [aşa a fost tradus în româneşte pentru: "***au îndeplinit blestemul***"] tot ce era în cetate: bărbaţi şi femei şi tineri şi bătrâni şi boi şi oi şi asini tot au trecut prin ascuţişul sabiei"* (subl. m.).

După această ispravă s-au îndreptat spre cetatea Ai:

"Cap. 8 1-2. "(…) voi da în mâinile tale pe regele din Ai şi pe poporul lui, cetatea şi ţinutul (…) să faci cu Ai şi cu regele său tot ce ai făcut cu Ierihonul şi cu regele său". ; 25-26 (…) "*toţi locuitorii din Ai, bărbaţi şi femei care au căzut în ziua aceea au fost douăsprezece mii* (…) *Iosua nu şi-a pogorît mâna sa (...) până nu a dat pierzării pe toţi locuitorii din Ai*."

Mai departe citez din Cap. 11, 17-23:

"(…) de la muntele Pele (…) până la Baal-Gad din Valea Libanului (…) *a luat pe toţi regii lor şi i-a lovit si i-a ucis*. (…) *Căci aşa a fost de la Domnul (...) ca să fie date pieirii, ca să nu găsească milă* (…) Şi n-a rămas niciunul din Anachimi în pământul fiilor lui Israel, ci numai în Gaza, în Gat şi în Aşdod au rămas din ei".

Şi iată din Capitolul 12:

"1. (…) regii pe care i-au bătut fiii lui Israel *şi al căror pământ l-au luat tot de*

ciile răpite

"III. REACŢIUNEA POPULAŢIEI ROMÂNEŞTI

"- În ziua de 1 Iulie a.c. în trenul rapid Nr. 52, însoţitorul trenului şi soldatul Popa au bătut pe evreul Max Mendel din Bucureşti (…). În acelaşi tren mai mulţi soldaţi au bătut (…) pe evreii Weiss P. Lupu din comuna Dej, Baruh Gross din Galaţi şi Burcamin Gutman din Piatra Neamţ.

"- În ziua de 2 Iulie a.c. din trenul Nr. 8006 Galaţi-Buzău evreul Hovenstein Simion din Bucureşti a fost desbrăcat şi lăsat în pielea goală, după care a fost aruncat jos în staţia Făurei (…)

"- În noaptea de 3 spre 4 Iulie a.c. a fost găsit aruncat din tren între staţiile Tecuci şi Cosmeşti evreul Leiba Segal (…); fiind rănit la cap, a fost internat în spital (…) Rănitul declară că a fost aruncat din tren (…) de mai mulţi militari.

"- În aceeaşi noapte a fost bătut de militari (…) evreul Grepner Simion din Focşani: coborând în staţia Râmnicul Sărat pentru a reclama, a fost din nou bătut de un aviator.

"- În ziua de 4 Iulie a.c. a fost adus în staţia Deduleşti la Brăila (…) evreul botezat Heliab Panait, licenţiat al Academiei Comerciale (…) grav rănit la cap. Numitul a declarat că (…) a fost insultat de mai mulţi călători din tren, apoi aruncat jos. Nu cunoaşte pe agresori, însă crede că unul ar fi poliţist, iar altul artist la Teatrul Muncă şi Voe Bună.

"- Din trenul rapid Nr. 51 au fost aruncaţi, între staţiile Monteoru-Buzău, evreii Iancu Moise din Roman şi Iosif Marcu din Opnic-Slănic, premilitar, care a fost tăiat de tren. Din acelaşi tren, între staţiile Bebecu şi Joiţa au mai fost aruncaţi indivizii Schehter Izrail din Bucureşti, soldat cu ordin de chemare al unui regiment de aviaţie care, în stare gravă, a fost transportat la spitalul militar din Buzău şi Emanoil Rigler, de 37 ani, funcţionar comercial din comuna Dudeşti-Ilfov.

"- Între staţiile Vintileanca şi Ulmeni au fost aruncaţi din tren trei indivizi, fiind accidentaţi mortal. Până în prezent nu au fost identificaţi.

"- Cu trenul personal Nr. 508 a fost adus la staţia Buzău (…) Locotenentul Beregler Edmund, originar din Hudoşul de Mureş-Turda,

---

moştenire dincolo de Iordan (…)"

13. (…) *de toţi treizeci şi unu de regi*".

Toate atacurile asupra cetăţilor vizate erau precedate de *slujbe de blesteme* - vezi : Levitic (XXVII, 29), Deuteronom (VII, 26; XIII, 18), Iosua (VII, 17-27; VIII, 1-29), Fiii lui Israel practicau slujba de blesteme de la începutul istoriei lor. Atât în blesteme, cât şi în fapte, evreii dădeau o importanţă capitală *focului*: cetăţile, oamenii din ele erau… "arşi-de-tot", altfel spus: holocaustizaţi. Victima (desemnată) era întâi blestemată, abia apoi - de obicei, a doua zi - nimicită (în România, în iulie 1940 victimele fuseseră blestemate… după ce fuseseră agresate, umilite - însă nu toate ucise; astfel supravieţuitorii români *s-au răzbunat* pe evrei, după un an de zile).

basarabeni, în scopul determinării acestora de a se refugia în provin- din compania de fortificaţii Râmnicu Sărat, aruncat din trenul rapid (…)

"IV. TRECEREA ÎN TERITORIUL OCUPAT DE SOVIETICI

"Se constată că afluenţa evreilor cari pleacă în provinciile răpite a scăzut într-o oarecare măsură (…) La această situaţie a contribuit în bună parte poate şi faptul că Legaţia URSS, nefiind în posesia unor instrucţiuni prea detailate nu dă lămuriri cuprinzătoare (…)"

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 948, Secţia 2, dosar nr. 941, f. 558-566 Copie.

*

"Comandamentul M.U.[cod: Div. 1 Infanterie]
"Statul Major, Biroul 2 SECRET Nr. 40193/8 Iulie 1940

"BULETIN CONTRAINFORMATIV

"I. STAREA DE SPIRIT ÎN ARMATĂ: În general bună.

"II. POPULAŢIA CIVILĂ

"1. Populaţia românească

"Desfăşurarea evenimentelor menţine populaţia românească în aceeşi stare de nelinişte şi îndurerare. Incidentele recente de pe frontiera de Est au provocat oarecari îngrijorări între locuitorii din zona acestei frontiere.

"Se semnalează că populaţia din Iaşi este impresionată şi revoltată de faptele comise de evrei cu ocazia evacuării Basarabiei. O reacţiune contra evreilor n-ar fi exclusă. (…)

"În legătură cu evacuarea teritoriului cedat URSS se semnalează: actele ostile ale evreilor din Bucovina şi Basarabia au determinat unele reacţiuni în rândurile elementului românesc.(…)

"Plutonierul Marinescu Petre din Regimentul 1 Vânători, fiind oprit de o coloană rusă cu cisterne, a dezarmat, cu ajutorul câtorva soldaţi toată coloana, capturînd armamentul şi dând drumul trupei, dezarmată. Plutonierul a fost citat prin ordin de zi pe Armată, iar materialul capturat va fi înapoiat la cerere.

"Informaţiile ce nu contenesc a veni odată cu cei refugiaţi arată barbariile ce au de suferit românii, în special din partea evreilor şi a comuniştilor din teritoriile cedate. În special evreii au fost aceia care au iniţiat şi au condus toate atrocităţile îndreptate contra elementului românesc. Se semnalează din Bucovina că un grup de 40 evrei au atacat cu focuri de armă depozitul de muniţii al Garnizoanei Rădăuţi. Atacul a fost respins de garda depozitului, doi atacatori rămânând în teren. (…)

"Diverse

"(…) În gara Dej militarii concentraţi au bătut mai mulţi evrei.

"Se bănuieşte că Organizaţia 'Magyar a magyar-ért', prin agenţi curieri ar fi lansat un apel către populaţia din Ardeal pentru ca, împreună cu evreii, să provoace tulburări, pregătind astfel o acţiune

contra guvernului. Membrii Organizaţiei 'Rongyos Garda' şi 'Szabad Csapatok' au fost echipaţi militari şi constituiţi în unităţi speciale" (…)

"D.O., Şeful de Stat Major

"Colonel (ss) Gheorghiu

"pentru conformitate p. Şeful Bir. 2 Inf.

"Căpitan P. Dumitrescu"

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 506, dosar nr. 20, f. 97-98. Copie.

*

"Dare de seamă asupra modului cum s-a desfăşurat evacuarea Basarabiei (după primele informaţii culese)

"1. ORGANIZAREA EVACUĂRII

"Din declaraţiile funcţionarilor, militarilor şi populaţiei civile evacuaţi din BASARABIA şi BUCOVINA, rezultă că nu a existat o organizare a evacuării.

"Majoritatea celor evacuaţi învinuiesc autorităţile militare superioare şi guvernul care, deşi informat din timp asupra intenţiilor URSS, nu a permis funcţionarilor şi militarilor să-şi evacueze familiile şi avutul, ba mai mult, cei care au încercat să facă acest lucru au fost opriţi prin ordine severe, ameninţaţi cu pedepse.

"La cele de mai sus se adaugă faptul că nu s-au dat dispoziţiuni ca evacuarea funcţionarilor de le telefoane şi jandarmi să se facă odată cu trupele. Prin faptul că aceştia s-au evacuat mai înainte şi, în general, fără un plan stabilit, legăturile telefonice au fost întrerupte, comunicările de ordine nu s-au mai putut da, iar actele de banditism provocate de populaţia minoritară şi de evrei au început pe toată adâncimea zonei, punând în pericol şi desorganizând retragerea trenurilor cu materiale, muniţii, populaţie şi chiar a unităţilor militare. Faptul că o parte din gărzile de C.F. n-au ştiut de evacuare şi deci au rămas pe loc până târziu au asigurat scurgerea trenurilor şi au împiedecat actele de terorism.

"2. ANUNŢAREA TARDIVĂ A EVACUĂREI

"(…) Autorităţile civile, poliţie şi jandarmerie primind ordinul de evacuare târziu, nu au anunţat imediat populaţia civilă, gândindu-se în general mai întâi la familiile şi persoana lor. Evacuarea nu a fost anunţată nici în interior, aşa că multă [lume] a plecat în ultimul timp în Basarabia, fără să fie prevenită de evacuare.

"3. ACŢIUNEA COMUNISTĂ ÎN PREAJMA EVACUĂREI

"În ziua de 27 VI a.c., cercurile comuniste, în mare măsură evrei, fiind încunoştiinţate de demersul URSS, au început propaganda filo-sovietică. În noaptea de 28/29 VI a.c. s-au răspândit manifeste comuniste tipărite, probabil în BUCUREŞTI, în ultimul timp (atacau problema PARTIDULUI NAŢIUNEI), şi care se adresau soldaţilor din MOLDOVA, fiind aruncate în preajma cazărmilor, în atelierele CFR, în cartierele muncitoreşti etc. Vestea evacuării BASARABIEI a fost transmisă rapid în cercurile evreeşti şi comuniste, organizîndu-se

acţiuni de teroare (…)

"4. ACŢIUNEA TERORISTĂ A COMUNIŞTILOR
ŞI EVREILOR PE TIMPUL EVACUĂREI

"(…) Manifeste comuniste aruncate din avioane în ziua de 29 VI îndemnau populaţia să împiedece evacuarea, ruinarea fabricilor, staţiile de cale ferată, podurile etc. (…) S-au aruncat şi exemplare din ziarul "LIBERTATEA" în care se făcea apologia regimului sovietic care vine să salveze BASARABIA şi BUCOVINA din mâinile românilor. Prin alte manifeste răspândite se îndemna muncitorimea şi ţăranii să lupte în contra pregătirii de război a ROMÂNIEI, pentru desconcentrare, înapoierea rechiziţiilor şi pentru un guvern popular de prietenie cu URSS; se ataca de asemenea Coroana şi guvernul, vinovaţi de toate provocările în contra Rusiei Sovietice. Atmosfera de ostilitate creată, populaţia evreiască şi comuniştii s-au constituit în bande armate care s-au dedat la acte de sălbăticii împotriva famiilor celor care urmau să-şi transporte puţinul din averea lor pe care puteau să-l ducă în MOLDOVA.

"(…) Astfel au fost lăsate pradă bandelor de terorişti familiile funcţionarilor şi militarilor.

"TRANSPORTURILE DE EVACUARE

"(...) b) Transportul şi evacuarea populaţiei civile

"Cea mai mare greutate au întâmpinat-o funcţionarii şi populaţia civilă. Cu toate că unii dintre ei au reuşit să-şi împacheteze mobila şi îmbrăcămintea, nu aveau cu ce le transporta până la gară, birjarii refuzând să-i servească. Chiar dacă unii reuşeau să-şi încarce bagajele în vreo căruţă găsită întâmplător, erau întâmpinaţi de bande evreeşti care devastau conţinutul sau îl împărţeau. Trenurile fiind supra-încărcate, capii familiilor plecau în căutare de locuri, dar la întoarcere nu-şi mai găseau familia.

"Această panică era produsă de bandele evreeşti ce omorau pe funcţionarii români, lansând în acelaşi timp svonuri că toate podurile peste Prut sunt aruncate în aer. Toate acestea au înspăimântat funcţionarii şi locuitorii într-atât, încât unii au renunţat de a-şi vedea familiile, plecând pe jos spre Prut, mulţi dintre ei căzând victime bandelor evreeşti şi minoritare înşirate în satele din lungul drumului. (…)

"c) *Transportul evreilor din Moldova în Basarabia*

"În timp ce trupele şi populaţia din Basarabia îndura toate lipsurile şi batjocura evreilor, neavînd unii dintre ei decât cămaşa, evreii ce se evacuau *în* Basarabia erau îmbrăcaţi în haine de sărbătoare, cu enorme cantităţi de bagaje şi însemnate sume de bani. Aceşti indivizi, precum şi bagajele lor au trecut necontrolate de nici o autoritate română". (…)

"Şeful Biroului Statistic Militar 'Iaşi'

"Locot. Colonel Ion Palade"

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 948, Secţia 2, dosar nr.982, f. 116-156. Original.

*

Carol al II-lea, **Jurnal**:

"*La 30 iunie [1940]*: Incidente, mai ales cu populaţia evreiască, au avut loc pretutindeni. Din această cauză evacuările în multe locuri au fost imposibile. S-au împuşcat funcţionari, s-au atacat chiar unităţi militare".

"*La 1 iulie*: Tot aceleaşi ştiri asupra exceselor şi agresiunilor din partea evreilor şi comuniştilor. Ele se fac mai ales asupra ofiţerilor care sunt adesea bătuţi şi degradaţi" [li s-au rupt/smuls epoleţii, n. m. P.G].

"*La 3 iulie*: Ştirile din Basarabia sunt foarte triste. Azi a fost ultima zi a evacuării şi a fost hotărîtă zi de doliu naţional. Steaguri cernite, în bernă. Evreii şi comuniştii s-au purtat oribil. Asasinatele şi molestările mă fac să mă tem că se vor produce reacţii primejdioase".

"*La 6 iulie*: Ştirile din ţară sunt îngrijorătoare; purtarea evreilor din Basarabia şi Bucovina a fost aşa de rea cu ocazia evacuării încât a provocat o reacţie şi o indignare care se manifestă prin excese, asasinate, devastări".

*

Din raportul Ministerului de Interne din 30 iunie 1940:

"Populaţia evreiască originară din Basarabia sau doritoare să se stabilească în URSS continuă să treacă Prutul pe teritoriul basarabean. În cursul zilei de astăzi 7.600 de evrei au trecut prin punctele Ungheni şi Cristeşti, 2.000 de evrei prin Galaţi-Reni."

*

"Toţi cei surprinşi în apropierea Prutului [pe malul stâng, devenit "sovietic", n. m., P.G.] după 3 iulie 1940 au fost internaţi în lagăre şi supuşi la tot felul de vexaţiuni" [3)].

*

"*În lunile iulie-octombrie 1940 au trecut în teritoriile cedate* [adică în teritoriile devenite sovietice - n. şi subl. m.] *165.089* [4)] *persoane; doar 15.000 persoane din cele peste 300.000 reţinute în lagăre sau refulate de la graniţa nouă au putut trece pe malul drept al Prutului".*

*

"Cei opriţi din drum ori refulaţi - internaţi ori nu în lagăre - erau jefuiţi prin:

"- confiscarea banilor, a bijuteriilor, a hainelor de preţ;

"- înşelăciune: internaţii erau obligaţi să predea «în păstrare» banii, lucrurile de preţ; la ieşire li se confiscau cele rămase;

"- în situaţii disperate (internare, refulare) li se propuneau «servicii» - obţinerea unor autorizaţii, contra 100 ruble - s-au înregistrat sute de plângeri contra unuia Raichmann din Chişinău, dealtfel «lucrător»

la NKVD".

*

"- Multe familii au fost sparte: unii membri au putut trece noua frontieră, alţii ba.

*

"- Aproximativ 25.000 de capi de familie (din Basarabia, din Bucovina) au primit ajutoare de la Comisariatul General pentru Aşezarea şi Plasarea Refugiaţilor" [în ceea ce mai rămăsese din România].

*

Carol II, **Însemnări zilnice,** 1940 (citat de Stelian Neagoe în **Bătălia pentru Bucovina**, Helicon, 1992):

"…excese ale populaţiei minoritare, mai ales evreii care atacă şi insultă pe ai noştri, ofiţeri batjocoriţi…"

"Azi (3 iulie) a fost ultima zi a evacuării şi a fost hotărîtă zi de doliu naţional. Evreii şi comuniştii s-au purtat într-un mod oribil. Asasinate şi molestări ale ofiţerilor şi ale celor care voiau să plece. Acestea mă fac să mă tem că se vor produce reacţii primejdioase".

*

Din rapoarte:

"Localităţile Căuşani şi Ialoveni au fost ocupate de trupele sovietice în 29 iunie orele 9 dimineaţa (…) Gara Bolgrad a fost ocupată de 80 paraşutişti sovietici în scopul de a impiedeca evacuarea trenurilor cu refugiaţi". (…) În 29 iunie în localitatea Ştefăneşti jud. Cernăuţi a fost arestat un ofiţer de grăniceri care, torturat în scopul obţinerii de date, a decedat. În com. Bărboeşti jud. Storojineţ sovieticii au împuşcat pe şeful de post şi trei jandarmi care refuzaseră se predea armele."(…) "Ofiţerii Reg. 54 infanterie au fost arestaţi, dezbrăcaţi, maltrataţi (…) Aceeaşi soartă au avut şi cadrele Batalionului 2/R 39 infanterie în localităţile Geaga şi Manziriu. Ofiţerii şi subofiţerii au fost dezarmaţi, degradaţi şi jefuiţi. Populaţia civilă formată mai mult din evrei manifesta o mare bucurie de cele întâmplate şi fotografia pe ofiţerii dezarmaţi, degradaţi, batjocoriţi (…) Între Bolgrad şi Romăneşti sunt 9-10 trenuri cu familii de ofiţeri şi refugiaţi nemilitari care sunt maltratate şi jefuite de civilii localnici, bulgari şi găgăuzi. În gara Bolgrad a fost atacată de către elemente găgăuze şi bulgare înarmate Compania a 8-a de grăniceri-pază 'Talmaz' îmbarcată la Căuşani. Militarii au fost dezarmaţi şi prădaţi de bocanci, bluze şi alte materiale (…) Între Bolgrad şi Etulia circa 500 de cetăţeni din rândul populaţiei găgăuze şi bulgăreşti au atacat un tren militar. În urma schimburilor de focuri a fost grav rănit mecanicul locomotivei care a reuşit, cu eforturi supraomeneşti, să conducă trenul până la Galaţi. O garnitură de vagoane militare şi civile a fost sechestrată în gara Reni de către elemente ale armatei sovietice echipate în civil. (…) Coloanele regimentului 25 infanterie au fost în permanenţă însoţite de unităţi de tancuri

sovietice şi survolate de avioane evoluînd la joasă altitudine. Caporalul Hăulică Constantin din acest regiment a fost bătut de evrei fiindcă a încercat să ia dintr-o căruţă o lunetă goniometrică. Un soldat român, bolnav, transportat într-o căruţă a fost împuşcat după relatarea unui martor ocular: «Lăsaţi-ne măcar o căruţă, să-l putem duce pe bolnav», au cerut ofiţerii civililor care-i agresau. «Balnav! Nu trebuie balnav!» şi, într-o clipă câteva gloanţe sfărâmă ţeasta nefericitului soldat".

*

(Memoriul Institutului General de Statistică, 26 nov. 1940):

"1. *Situaţia de la 1930*. Ultimul recensământ a arătat că numărul locuitorilor de religie mozaică ai ţării era, *la 30 Decembrie 1930 de 756.930*, ceea ce reprezenta 4,2% din totalul populaţiei. (…) În mediul rural un număr de 236.926 nu reprezenta decât 1,6% din totalul locuitorilor rurali ai ţării. Dimpotrivă, în mediul urban, cei 520.004 locuitori de religie mozaică reprezentau 13,6 % din totalul populaţiei.

"(…) Din masa totală (…) mai mult de un sfert trăia în Basarabia (27,3%), peste o cincime în Moldova (21,4%) (…) Procentul pe provincii este următorul: 10,9% în Bucovina, 7,2% în Basarabia, 7% în Crişana şi Maramureş, 6,7 în Moldova, 2,5% în Transilvania, 2,3% în Muntenia şi numai 1,5% în Banat, 0,5% în Dobrogea şi 0,2% în Oltenia. (…) Putem constata că în Bucovina 79,3%, iar în Basarabia 77,4% din populaţia trăind din comerţ se declarase a fi de neam evreesc. În mediul rural din Basarabia această participare se ridică chiar la 80,2%, iar în oraşele Bucovinei la 81,4%. În oraşele Moldovei reprezintă 66,2%, în sate 41%."

"Modificările ce s-au produs între 1930-40.

"(…) Modificarea cifrei populaţiei evreeşti prin migraţiuni nu este cunoscută cu exactitate [datorită] imigrărilor clandestine. (…) [ţinînd seama de tendinţa de emigrare a evreilor din România] se poate socoti că nu au sporit în intervalul 1930-40 cu o cifră care să întreacă 50.000" [persoane].

"*3. Situaţia de după detaşările de teritorii*.

"Prin detaşările de teritorii din 1940 România a pierdut în întregime, respectiv, în parte mai multe din regiunile în care este aglomerată populaţia de religie mozaică.

"Din populaţia de religie mozaică de la 1930 de 756.930 persoane, România a pierdut (…) 427.962 persoane, adică 56% şi anume: *278.943 prin ocuparea Basarabiei, Bucovinei de Nord şi a regiunii Herţa* (s. mea, P.G.), 148.273 prin atribuirea părţii de Nord a Transilvaniei către Ungaria şi 846 [persoane] prin cedarea Cadrilaterului.

"Cifra exactă a Evreilor pe teritoriul rămas (…) nu depăşeşte, după toate probabilităţile *400.000*, adică 2,6-3% din populaţia actuală".

*

"Din iniţiativa lui N. Iorga, **memoriu-protest** (adresat Parlamentului), semnat: Maniu, C.I. Brătianu, N. Lupu, Al. Lapedatu, Halippa.

*

"Toate criticile împotriva guvernului, a regelui, a armatei: cenzurate".

*

Generalul Ion Antonescu, în scrisoarea către Carol II, înmânată cu ocazia unei audienţe [în iulie 1940] - urmarea: Antonescu a fost arestat şi sechestrat la mănăstirea Bistriţa…

"Majestate, Ţara se prăbuşeşte. În Basarabia şi în Bucovina se petrec scene sfâşietoare. Funcţionarii, familiile lor şi ale ofiţerilor au fost lăsate pradă celei mai groaznice urgii. (…) Poporul şi armata au fost dezarmaţi fără luptă. Demoralizarea lor este fără limite. Lipsa lor de încredere în conducători este totală. Ura lor împotriva vinovaţilor, a tuturor vinovaţilor de ieri şi de azi creşte.

"Consiliul de Coroană v-a hotărît să cedaţi. Deciziunea a dezlănţuit haosul. Consecinţa lui, anarhia şi anarhizarea sunt numai la începutul lor. Ţara care simte, ţara care vede, ţara care presimte, ţara toată e consternată, în panică - consternată şi în panică fiindcă a auzit de repetate ori pe primii miniştri, pe miniştrii ei declarînd că «Sântem înarmaţi până în dinţi», că «Nu vom ceda nici o brazdă», că «Să avem încredere oarbă şi fără control în şefi, în priceperea şi înţelepciunea regelui». Nici o replică n-a fost tolerată. Orice strigăt public, de alarmă a fost înăbuşit, adesea sângeros. Ţara a mai avut încredere fiindcă generalul pe care Majestatea Voastră l-a acoperit cu cea mai mare încredere [Florea Ţenescu, n.m. P.G.] a declarat la un banchet că sânteţi «cel mai puternic rege din Europa» şi în neuitata şi recenta declaraţie de la Chişinău (…) a asigurat-o că a încins-o cu un stăvilar de foc, de fier, de beton peste care nu se va trece.

"Realitatea s-a răzbunat - fiindcă era alta. (…)

"Am prevenit de ani de zile, în scris, verbal, guvernele, pe şefii militari, pe Majestatea Ta că va veni catastrofa de azi. Metodele întrebuinţate în selecţionare şi în conducere trebuiau să ne ducă fatal la aceasta. Am fost însă socotit răzvrătit şi lovit ca atare. (…)

"Ascultă-mă cel puţin în acest ceas, Majestate. N-am fost un duşman al Majestăţii Tale. Am fost un slujitor fanatic al acestui neam. Am fost înlăturat prin intrigi şi calomnii de acei care au adus ţara unde este şi de forţe oculte. Nu mai asculta de aceştia, Majestate.

"Ei te-au adus unde eşti şi ne-au adus unde ne găsim.

"Este ultimul meu strigăt de alarmă, Majestate".

*

Până şi jurnaliştii simpatizanţi ai Sovietelor ca Tudor Teodorescu-Branişte au scris pagini de durere şi de revoltă împotriva "nedreptăţii istorice: răpirea Basarabiei şi a Bucovinei".

*

S-a instaurat cenzura(rea) textelor critice la adresa guvernanţilor. Victime cunoscute: N. Iorga, Stelian Popescu - care a publicat integral articolul abia după alungarea lui Carol II - printre altele scria:

"Acei oameni care ne-au asigurat că grija lor de căpetenie este apărarea ţării, după două ore de consfătuire au ajuns să hotărască cedarea fără murmur a pământului ţării".

"Nu se nenoroceşte un neam întreg pentru decenii, poate pentru secole, fără să se stabilească răspunderile".

*

Cunoscute erau atitudinile critice ale generalilor Ciupercă şi Şteflea care, într-o convorbire cu generalul Iacobici i-a(u) spus:

«Te rog aminteşte domnului general Ţenescu că tot "alte considerente" au făcut să ne prăpădim aproape o armată. Ar fi timpul ca "alte considerente" să nu mai joace rol în operaţiuni».

*

În **Jurnalul** său, Grigore Gafencu găsea că:

(…) "răspunsurile româneşti [la ultimatumul sovietic] au fost greşit concepute şi foarte prost formulate. La pretenţiile ruseşti referitoare la drepturile istorice şi etnice ale Rusiei asupra Basarabiei, nu am răspuns nimic: nici o punere la punct, nici un contraargument, nici un protest. Ne-am mulţumit să răspundem «pentru a câştiga timp» - pretinde Ministerul de Externe - că sântem gata să stăm de vorbă. Ruşii au înlăturat cu multă îndemânare intenţiile dilatorii cuprinse în nota de răspuns, aducîndu-ne numaidecât la cunoştinţă «programul de evacuare». Nemţii au informat guvernul sovietic că răspunsul nostru, dilatoriu în formă, înseamnă, totuşi, o acceptare. Fapt e că ne-am plecat în faţa forţei, fără s-o spunem şi fără să stăruim asupra bunului nostru drept. Nu am respins argumentarea sovietică, ci ne-am declarat gata, după ce am luat cunoştinţă de ea, să stăm de vorbă".

*

Nicolae Iorga, articol din *Neamul Românesc* (3 iulie 1940):

"În acele momente de grea cumpănă s-au găsit, la noi, oameni care au avut cruzimea infamă «Să-şi râdă de dureri străine»: este vorba de comuniştii cărora Internaţionala a III-a le trasase sarcina de a intensifica acţiunile antinaţionale şi antistatale, pe baza mai vechii lozinci a «autodeterminării naţionalităţilor până la despărţirea de statul

român»: Directiva Kominternului din 8 mai 1940 dădea indicaţii: «În faţa P.C., a clasei muncitoare şi a popoarelor din România /sic/ stă sarcina de a nu admite atragerea României în război. Să nu se admită transformarea României într-un cap de pod al imperialiştilor englezi şi francezi împotriva URSS. (…) Rezolvarea pe cale paşnică a chestiunii Basarabiei (…) constituie o condiţie necesară pentru apropierea de URSS (…) pentru preîntâmpinarea unui război, pentru pace»"

*

În *Neamul românesc* din 6 iulie 1940, sub titlul "De ce atâta ură?" tot N. Iorga scrie [1]:

"Se adună şi cresc văzînd cu ochii documentele şi materialele, actele oficiale şi declaraţiile luate sub jurământ. Înalţi magistraţi şi bravi ofiţeri care şi-au riscat viaţa ca să apere cu puterile lor retragerea şi exodul românilor au văzut cu ochii lor nenumărate acte de sălbăticie, uciderea nevinovaţilor, lovituri cu pietre şi huiduieli. Toate aceste gesturi infame şi criminale au fost comise de evreimea furioasă ale cărei valuri de ură s-au dezlănţuit ca sub o comandă nevăzută. De ce atâta ură? Aşa ni se răsplăteşte bună-voinţa şi toleranţa noastră? Am acceptat acapararea şi stăpânirea iudaică multe decenii şi evreimea se răzbună în ceasurile grele pe care le trăim. Şi de nicăiri o dezavuare, o rupere vehementă şi publică de isprăvile bandelor ucigaşe de sectanţi sau sanguinari. Nebunia organizată împotriva noastră a cuprins târguri, oraşe, sate. Fraţii noştri îşi părăseau copiii bolnavi, părinţii bătrâni, averi agonisite cu trudă (…) În nenorocirea lor ar fi avut nevoie de un cuvânt bun, măcar de o fărâmă de milă. (…) Li s-au servit gloanţe, au fost sfârtecaţi cu topoarele (…) li s-au luat hainele, li s-a furat ce aveau cu dânşii, ca apoi să fie supuşi tratamentului haìn şi vandalic. Românimea aceasta, de o bunătate prostească faţă de musafiri şi jecmănitori merita un tratament ceva mai omenesc din partea evreimii care se lăuda până ieri că are sentimente calde şi frăţeşti faţă de neamul nostru în nenorocire".

*

"*Sâmbătă 6 iulie 1940*. Jale mare peste tot. Comitete pentru ajutorarea refugiaţilor din Basarabia şi Bucovina. Pagini întregi cu numele refugiaţilor şi locurile unde se află. Familii întregi despărţite în timpul bejeniei caută să afle unde se găsesc membrii lor. (…) Blestemat fie Carol şi toţi acei care l-au ajutat în politica lui nenorocită care ne-a dus la dezastrul de azi. Lumea vorbeşte în gura mare şi înjură pe (…?) [academicianul Dan Berindei a îngrijit-prin-suprimări nu doar aici jurnalul socrului său - n. m. P.G.] pe Carol şi complicii săi. La fiecare pas auzi numele lui Tătărescu şi Urdăreanu. Toţi călătorii îi înjură pe aceştia, dar şi pe evrei, pe care-i consideră «trădători în slujba sovietelor». Ei povestesc tot felul de bazaconii în legătură cu atitudinea evreilor din Basarabia şi Bucovina faţă de trupele noastre şi /faţă

de/ cele sovietice. Încerc să stabilesc adevărul, dar nu reuşesc. Constat că se formează un curent antisemit foarte puternic" "(…) Tragedia cu refugiaţii. Comunicate în legătură cu locurile unde sunt cazaţi (…) Listele de subscripţii continuă să adune bani pentru cei care şi-au părăsit căminele, ajungînd azi nişte cerşetori pe drumurile ţării".

(*Ioan Hudiţă,* **Jurnal politic**, *1, pp. 231-233)*

*

Dintr-un raport de poliţie:

"Propagandiştii comunişti străbat satele basarabene, nu doar cu minorităţi importante, dar masiv româneşti, asigurîndu-i pe ţărani să nu se teamă de armata rusească şi promiţîndu-le pământ.

"În timp ce ocupantul străin brutaliza, teroriza populaţia din teritoriile anexate, PCR lansa în restul ţării manifeste prin care îşi exprima «satisfacţia şi entuziasmul pentru eliberarea de către Armata Roşie a Basarabiei şi Bucovinei de sub jugul boerilor români»; şi «Armata Roşie a muncitorilor şi ţăranilor, armata care ajută proletariatul din toată lumea de a se elibera de sub jugul imperialismului a intrat în acţiune. A păşit în Basarabia şi în Bucovina, de unde izgoneşte ciocoii şi moşierii care au supt sângele poporului şi va ajuta muncitorii şi ţăranii să scuture jugul capitalist şi să-şi croiască o viaţă fericită instaurînd sovietele de muncitori, ţărani, soldaţi»".

*

Bilanţ comunicat de Marele Stat Major:

"*Au fost reţinuţi în timpul retragerii* [deci: între 28 iunie-3 iulie 1940, precizare necesară] *şi făcuţi prizonieri:*

"*282* ofiţeri, dintre care cca *100* erau activi".

"În timpul Retragerii («Săptămâna Roşie»): ucişi, dispăruţi:

"*356* cadre;

"*42.876* soldaţi şi gradaţi".

*

Scrisori [nedistribuite, reţinute de Cenzura Militară]:

Soldatul Costică Delea din Teleorman scrie acasă:

"Ce-am văzut am să spun şi la morţi (…) Ni s-au luat caii, căruţele cu bagaje şi cu arme. Ofiţerii au fost bătuţi, li s-au rupt tresele, scuipaţi, dezbrăcaţi (…). Soldaţii ruşi nu s-au atins de noi, priveau şi râdeau cum civilii evrei ne băteau cu pietre şi cu ciomege, ne trăgeau de picioare de pe cai, ne dezbrăcau, ne batjocoreau, mai ales femeile parcă erau turbate (…). *Dar o vrea bunul Dumnezeu să ne-ntoarcem - atunci o să fie vai de mama lor, a jidanilor"* (subl. mea, P.G.)**.**

*

Raport: Armata a 4-a către Marele Stat Major (2 iulie 1940):

"Armata şi populaţia evacuată din Basarabia îşi manifestă revolta

împotriva evreilor. Nu sunt excluse manifestaţiuni antisemite mai grave chiar din partea armatei" (…) *Se propune, de urgenţă, pentru a se evita noi drame, recuperarea ostaşilor care rătăcesc răsleţiţi între Prut şi Siret"* (subl. în text).

*

Grupul de Armate Nr. 1 informează Secţia II de la M.St.M:

"În ziua de 1 iulie [1940] s-a observat la mulţi ostaşi o stare de spirit de extremă agitaţie, soră cu nebunia, contra evreilor, stare de spirit care a degenerat în bătăi şi chiar omoruri. (…) Din discuţiile lor cu civilii s-a desprins hotărîrea acestora [a militarilor] de a se răzbuna pe evrei din cauza atitudinii conaţionalilor lor din Basarabia şi din Bucovina".

*

Comandamentul Grupului de Armate nr. 1, cu aprobarea Marelui Stat Major, hotărăşte măsurile:

- "În toate gările cu nod de cale ferată să se înfiinţeze birouri de informaţii care să îndrume pe ostaşii ce nu-şi găsesc unităţile;
- Gărzile militare din gări să fie întărite şi comandate de un ofiţer activ din garnizoana respectivă;
- Fiecare tren de persoane sau accelerat să fie însoţit de o gardă care va face poliţie în tren şi va preveni actele îndreptate împotriva evreilor".

*

"Din păcate resentimentele nu au putut fi, toate, zăgăzuite: la 1 iulie [1940], la Iaşi, au fost distruse case ale unor evrei. Cele mai multe incidente s-au petrecut în gările unde se încrucişau trenuri care duceau Evrei spre Basarabia. Soldaţii răzleţi, furioşi, au molestat evreii care, în vagoane, arborau steaguri roşii şi pancarte provocatoare.

*

"Statul român, Ministerul Apărării şi de Interne: eforturi considerabile pentru a nu îngădui actele de răzbunare".

*

Scrisoare de răspuns (octombrie 1941) a lui Ion Antonescu adresată lui Wilhelm Filderman (fost coleg de şcoală) care intervenise pentru ca evreii colaboraţionişti ai sovieticilor din Basarabia şi Bucovina să nu fie persecutaţi:

"(…) Înţeleg durerea Dvs., dar trebuia să [o] înţelegeţi Dvs. toţi, la timp, pe a mea, care era a unui neam întreg. (…) V-aţi gândit ce s-a petrecut în sufletele noastre anul trecut la evacuarea Basarabiei [28 iunie-3 iulie 1940] şi ce se petrece azi (…), când plătim cu mult sânge ura cu care coreligionarii Dvs. din Basarabia ne-au tratat la retragere? (…) Dar, *potrivit unei tradiţii, voiţi să vă transformaţi şi de data asta din acuzaţi în acuzatori, făcîndu-vă că uitaţi* **pricinile** *care au deter-*

minat situaţiile pe care le plângeţi (s.m. P.G.). Să-mi daţi voie să vă întreb şi prin Dvs. să-i întreb pe toţi coreligionarii Dvs. care au aplaudat cu atât mai frenetic, cu cât suferinţele şi loviturile primite de noi erau mai mari:

"Ce aţi făcut Dvs. anul trecut, când aţi auzit cum s-au comportat Evreii din Basarabia şi din Bucovina faţă de trupele româneşti care se retrăgeau şi până atunci apăraseră liniştea şi belşugul acelor evrei? Vă reamintesc eu: înainte chiar de apariţia trupelor sovietice, Evreii (…) au scuipat ofiţerii noştri, le-au zmuls epoleţii, le-au rupt uniformele şi când au putut, au omorît cu bâtele soldaţii. Avem dovezi fotografice. Aceşti ticăloşi au întâmpinat venirea trupelor sovietice cu flori şi au sărbătorit-o cu exces de bucurie. Avem fotografii doveditoare (…). În timpul ocupaţiei bolşevice aceia pentru care vă înduioşaţi astăzi au trădat pe bunii români, i-au denunţat urgiei comuniste şi au adus jalea şi doliul în multe familii româneşti. Din pivniţele Chişinăului se scot zilnic, oribil mutilate, cadavrele martirilor noştri (…) V-aţi întrebat de ce şi-au incendiat evreii casele înainte de a se retrage [în iulie 1941]? V-aţi întrebat de ce (…) am găsit copii evrei de 14-15 ani cu buzunarele pline de grenade? V-aţi întrebat câţi dintre ai noştri au căzut, omorîţi mişeleşte de coreligionarii Dvs., câţi au fost îngropaţi înainte de a fi fost morţi? (…)

"Sunt acte de ură împinsă până la nebunie pe care evreii Dvs. au afişat-o împotriva poporului nostru tolerant şi ospitalier (…) Drept răspuns (…) evreii Dvs., ajunşi comisari sovietici, împing trupele sovietice printr-o teroare fără seamăn, mărturisită de prizonierii ruşi, la un masacru inutil, numai pentru a ne provoca nouă pierderi. (…) În regiunea Mării de Azov, trupele noastre retrăgîndu-se temporar au lăsat câţiva ofiţeri şi soldaţi răniţi. Când au reluat înaintarea şi-au regăsit răniţii mutilaţi îngrozitor. Oameni care puteau fi salvaţi şi-au dat ultimul suspin în chinuri groaznice. Li s-au scos ochii, li s-au tăiat limba, nasul, urechile.

"Te îngrozeşti? Te înduioşezi? Te întrebi de ce atâta ură [2)] din partea unor evrei ruşi cu care nu am avut niciodată nimic de împărţit?"

"Mareşal Antonescu

"19.X. 1941

"P.S. Un soldat rănit din P. Neamţ a fost îngropat de viu din ordinul şi sub ochii comisarilor sovietici jidani, deşi nenorocitul implora să nu-l îngroape, arătînd că are 4 copii."

*

[Teşu Solomovici publică în iunie 2006 următoarele:

"Horia Herman Clejan nu detinea nici o functie in Centrala Evreilor. Nici nu se prea amesteca in treburile comunitatii. Era arhitect si, inainte de razboi, ii construise lui Ion Antonescu o casa la Predeal. Ii castigase, se pare, simpatia. Asa se face ca, atunci cand antisemitismul devenise politica de stat in Romania, Clejan a continuat sa aiba acces la Maresal. A fost invitat, la 8 septembrie 1941, sa-si spuna parerea despre ordinul Consiliului de Ministri

care impunea tuturor evreilor din Romania sa poarte un semn distinctiv - o stea galbena in sase colturi. Discutia a avut loc intr-un cadru neoficial, la resedinta lui Antonescu din Butimanu. La ea a participat si Willi Filderman, presedintele Federatiei Uniunii Comunitatilor din Romania (FUCE).(…)

"Invitatia fusese lansata, in dimineata aceleiasi zile, pentru orele 18.00. Era duminica. In ziua de odihna, Conducatorul statului il invita pe liderul evreilor la el acasa, la vila din comuna Butimanu. Ne aflam in vara lui 1941, dupa victoriile eclatante ale armatelor germane si romane pe frontul de Rasarit, Hitler, stapanul Europei si Conducatorul unei tari aliate cu Germania nazista si ale carui trupe "sangereaza pe frontul impotriva bolsevismului", il invita pe liderul evreimii-romane acasa la resedinta sa personala. Sa vina impreuna cu arhitectul evreu Horia Clejan.

"Doua zile mai tarziu, Consiliul de Ministri a revocat ordinul cu privire la semnul distinctiv impus evreilor".

În legătură cu această informaţie, ce mai poate spune Lucian Pintilie (vezi, mai departe), sprijinit de A. Oişteanu: cum stăm cu "steaua galbenă"?

"…arhitectul evreu Clejan nu se prea amesteca in treburile comunitatii. Totusi, la 2 februarie 1944, s-a lasat convins de conducatorii evrei si i-a cerut maresalului o audienta. Antonescu il invita la resedinta sa si-i asculta plangerile. A doua zi (…) i-a trimis maresalului o lunga scrisoare:

"Domnule maresal, sunt fericit ca mi-ati facut deosebita cinste acordandu-mi audienta solicitata si va rog, inainte de toate, a primi multumirile mele cele mai profunde. Cele ce vreau sa va comunic sunt realitati, sunt situatii care, in ambianta actuala, ar fi bine daca s-ar rezolva cat mai grabnic." Clejan ii scrie despre situatia evreilor din Transnistria: "Dupa datele din 10 noiembrie 1943 ale Ministerului de Interne, au mai ramas 55.000 de supravietuitori din cei 110.000 deportati. Din acestia au fost repatriati 6300 de dorohoieni si 700 de deportati politici, in total circa 7000 de repatriati, ramanand asadar 48.000. Dupa datele culese insa de Comisia pentru Transnistria ar fi ramas 58.000, acestia fiind amenintati sa fie distrusi, asteapta zi cu zi salvarea. Pentru ei si soarta lor tragica sufera si se framanta toata obstea evreiasca. Pentru acestia stau azi inaintea Domniei Voastre, sa implor omenie si iertare pentru cei ce-au gresit. Daca unii din ei au fost deportati din vina de a fi gandit sau lucrat impotriva intereselor statului, jumatate din ei au si platit cu viata lor aceasta greseala, iar cei ramasi au ispasit cu prisosinta prin suferintele lor, cum insa multi n-au fost vinovati, ei au ispasit totusi cu cei vinovati moartea, mizeria si lipsurile. Stiu ca s-au facut numeroase intampinari la Domnia Voastra in aceasta cauza si ca s-ar fi luat oarecare masuri in aceasta directie. S-a hotarat si repatrierea copiilor orfani, dar numai pana la 15 ani si numai orfanii de ambii parinti. Va rog sa aprobati ca aceasta masura sa-i cuprinda pe toti minorii pana la 21 de ani, orfani chiar numai de un singur parinte. Ceilalti deportati din Transnistria ar fi indicat sa fie dusi, dupa posibilitatile de transport, in localitatile situate mai aproape de Nistru, pentru a nu fi lasati in voia soartei daca evenimentele s-ar precipita, iar apoi treptat sa fie trimisi in orasele de origine sau in lagarele din Vechiul Regat". in legatura cu evreii deportati dincolo de Bug, (…) "Dincolo de Bug au fost trimisi evrei in

detasamentele de munca pentru "Organizatia Todt" si altele. Despre acestia se spune ca ar fi fost omorati cu totii, ultimii 433 la 10 decembrie 1943, fapt confirmat de o scrisoare din Tulcin. Aceasta scrisoare mai afirma ca toti evreii din Oradotca, Crasnopolka si Tarasifca ar fi pierit pana la ultimul. Aceasta fiind situatia de dincolo de Bug, va rog cu multa insistenta a dispune ca persoane sa plece la fata locului spre a cerceta daca mai sunt acolo evrei deportati si a lua masuri urgente de repatriere". Referitor la situatia evreilor din Vechiul Regat si Transilvania de Sud, Clejan il roaga pe maresal "sa nu fie supusi la taxe excesive", pentru ca "majoritatea evreilor lupta cu greutatile vietii si au de suportat pe langa contributiile directe si taxele militare, intretinerea tuturor acelora plecati la munca si a familiilor lor, intretinerea populatiei evacuate din orase si targuri, a celor deportati, a spitalelor, scolilor etc. Toti acestia, gratie spiritului domniei-voastre de dreptate si omenie, gratie vointei domniei-voastre, cu toate restrictiunile si sacrificiile impuse, au credinta si nadejdea ca vor putea trai, munci si razbi pana la vremuri mai bune. Ei sunt cu tot sufletul pentru triumful dreptatii neamului romanesc si va exprima prin mine tot devotamentul si recunostinta. Sa traiti, domnule maresal. H. Clejan".

“Maresalul citeste scrisoarea lui Clejan, impinge mai incolo de pe birou harta operatiunilor militare, si - culmea! - ia o foaie alba si incepe sa-i scrie evreului. Reproducem in extenso aceasta scrisoare, e un document istoric si psihologic de mare insemnatate:

“"Bucuresti, 4 februarie 1944.

“Domnule Clejan, scrisoarea dv. referitoare la situatia evreilor din Transnistria si de-a lungul Bugului, ca si cele relative la dispensarea din obligativitatea prestarii muncii de folos obstesc, mi-a dat ocazia de a retine din nou o serie de aspecte ale problemei evreilor in Romania in limitele realitatii, determinate de situatia de razboi si de evenimentele precedente acestuia. Dupa cum v-am declarat si oral, am fost nevoit sa evacuam evreii din Basarabia si Bucovina, caci datorita comportarii lor oribile in timpul ocuparii acestui teritoriu de catre rusi, populatia a fost atat de puternic intaratata impotriva acestora, ca fara aceste masuri de securitate ar fi avut cele mai groaznice pogromuri. Cu toate ca am fost hotarat sa evacuez pe toti evreii din Basarabia si Bucovina, prin diferite interventii, am fost impiedicat s-o fac. Astazi regret ca nu am facut aceasta caci am constatat ca din randul evreilor ramasi acolo, elemente nedemne au fost recrutate de catre adversarul tarii noastre. Nu exista nici o organizatie comunista sau terorista, descoperita de organele noastre de politie careia sa nu-i apartina si evrei si adesea ele sunt constituite numai de evrei. Aceasta este tragedia rasei evreilor de a nu fi recunoscatori, de a se opune tarii in care ei traiesc si de la care trag foloase. De aceea atrag si de data aceasta atentia ca, daca evreii si pe mai departe vor continua sa submineze statul tolerant, vor atrage dupa sine urmari si mai grele decat pana acum, caci statul nu poate lasa nepedepsiti pe aceia care, profitand de aceasta toleranta, se straduiesc intr-un fel criminal sa duca statul la prabusire. Mai departe, nu trebuie sa uitam ca noi avem in Transnistria peste 200.000 de romani si de partea aceasta a Bugului tot asa de multi care, in cazul ca frontul se apropie de granitele noastre, ar trebui sa vina in Romania libera. Situatia acestor frati ai nostri ridica pentru natiunea romana una din cele mai grele probleme de constiinta si eu sunt profund ingrijorat pentru cei 100.000 de romani, pe care nu pot sa-i adapostesc in tara. Se intelege de la

sine ca in astfel de imprejurari este pentru mine o imposibilitate morala si politica de a consimti la aducerea inapoi a evreilor din Transnistria. Despre aceasta nu poate fi vorba. Voi dispune insa ca evreii din imediata apropiere a frontului sa fie adusi in sudul Transnistriei, de unde, apoi sa poata fi transportati din tara, de catre comunitatea evreiasca, prin legaturile pe care le are in strainatate. Dintre evreii din Transnistria au fost recolonizati numai aceia care au fost deportati acolo din greseala, adica aproximativ 7000 de evrei din Dorohoi si 4000 de copii orfani. In razboiul actual care se extinde asupra intregului glob pamantesc, evreii nu sunt iertati de suferintele si mizeriile pe care aproape intreaga omenire trebuie sa le indure. Daca in timpul lipsei alimentelor si a conditiilor neigienice de viata au fost secerate si vieti ale evreilor, aceasta inseamna ca legile nemiloase ale razboiului, pe care nu noi l-am provocat, au impus si evreilor imperativul de a plati tributul de sange. Romanii, care lupta in primele linii ale frontului, mor zilnic cu miile. Insa ca un om de factura europeana, nu am suportat niciodata omorurile impotriva nimanui si nu pot sa fac acest lucru. Am luat masuri si le voi lua si pe mai departe, ca astfel de omoruri sa nu se comita nici impotriva evreilor, oriunde s-ar gasi. In ce priveste dispensarea de obligativitatea prestarii muncii de folos obstesc si exercitarea profesiei, aceasta este o problema in care nu ma amestec si nu ma priveste. Cred insa ca nu se poate face o comparatie intre contributia materiala a acelor evrei care sunt pentru dispensarea lor de la obligativitatea prestarii muncii de folos obstesc si jertfa de sange a acelora care cu arma in mana contra dusmanului, apara si asigura viata si munca tuturor acelor care se gasesc in patrie, deci si a evreilor. Aceste obligatii au fost stabilite in intelegere cu Centrala Evreilor si o mare parte a obligatiilor servesc intereselor Centralei si sprijina familiile de evrei lipsite de mijloace.

Maresal Antonescu."

Teşu Solomovici încheie comentariul la acest episod:

“Frumoasa epistola, aproape pastorala, umanista, dar nu trece nici macar o zi, ca acelasi Ion Antonescu, "omul de factura europeana" care purta un dialog civilizat cu un lider al evreilor oprimati, promitandu-i anumite inlesniri, sa se manifeste ingrozitor de cainos. Auzind de la Guvernatorul Transnistriei, Alexianu, ca evreii mor pe capete din cauza tifosului si exista pericolul extin-derii epidemiei ("Trebuie sa-i dezinfectez, altfel o sa-i infecteze pe toti"), maresalul ii recomanda acestuia, cu cinism: "Lasa-i, sa mai moara pe-aceia". Este acelasi Antonescu care inchide ochii si se face ca nu stie de miile de refugiati evrei din Polonia, Ungaria, Franta, chiar si din Germania care se strecoara in Romania ca sa-si salveze vietile. Ce asimetrie de psihologie umana imposibil de inteles!”

Din care rezultă un Antonescu, nu doar brutal, “antisemit”, ci chiar “fascist”, după opinia istoricului A. Pippidi - ci şi perfid, cinic].

*

Din raportul Ministerului de Interne din 30 iunie 1940:

“Populaţia evreiască originară din Basarabia sau doritoare să se stabilească în URSS continuă să treacă Prutul pe teritoriul basarabean.

În cursul zilei de astăzi 7.600 de evrei au trecut prin punctele Ungheni şi Cristeşti, 2.000 de evrei prin Galaţi-Reni."

*

"Toţi cei surprinşi în apropierea Prutului [pe malul stâng, devenit "sovietic", n. m., P.G.] după 3 iulie 1940 au fost internaţi în lagăre şi supuşi la tot felul de vexaţiuni" 3).

*

"*În lunile iulie-octombrie 1940 au trecut în teritoriile cedate* [adică în teritoriile devenite sovietice - n. şi subl. m.] *165.089* 4) *persoane; doar 15.000 persoane din cele peste 300.000 reţinute în lagăre sau refulate de la graniţa nouă au putut trece pe malul drept al Prutului".*

*

"Cei opriţi din drum ori refulaţi - internaţi ori nu în lagăre - erau jefuiţi prin:

"- confiscarea banilor, a bijuteriilor, a hainelor de preţ;

"- înşelăciune: internaţii erau obligaţi să predea «în păstrare» banii, lucrurile de preţ; la ieşire li se confiscau cele rămase;

"- în situaţii disperate (internare, refulare) li se propuneau «servicii» - obţinerea unor autorizaţii, contra 100 ruble - s-au înregistrat sute de plângeri contra unuia Raichmann din Chişinău, dealtfel «lucrător» la NKVD".

*

"- Multe familii au fost sparte: unii membri au putut trece noua frontieră, alţii ba.

*

"- Aproximativ 25.000 de capi de familie (din Basarabia, din Bucovina) au primit ajutoare de la Comisariatul General pentru Aşezarea şi Plasarea Refugiaţilor" [în ceea ce mai rămăsese din România].

*

Carol II, **Însemnări zilnice,** 1940 (citat de Stelian Neagoe în **Bătălia pentru Bucovina**, Helicon, 1992):

"…excese ale populaţiei minoritare, mai ales evreii care atacă şi insultă pe ai noştri, ofiţeri batjocoriţi…"

"Azi (3 iulie) a fost ultima zi a evacuării şi a fost hotărîtă zi de doliu naţional. Evreii şi comuniştii s-au purtat într-un mod oribil. Asasinate şi molestări ale ofiţerilor şi ale celor care voiau să plece. Acestea mă fac să mă tem că se vor produce reacţii primejdioase".

*

Din rapoarte:

"Localităţile Căuşani şi Ialoveni au fost ocupate de trupele sovietice în 29 iunie orele 9 dimineaţa (…) Gara Bolgrad a fost ocupată de 80 paraşutişti sovietici în scopul de a impiedeca evacuarea trenurilor cu refugiaţi". (…) În 29 iunie în localitatea Ştefăneşti jud. Cernăuţi a fost arestat un ofiţer de grăniceri care, torturat în scopul obţinerii de date, a decedat. În com. Bărboeşti jud. Storojineţ sovieticii au împuşcat pe şeful de post şi trei jandarmi care refuzaseră se predea armele."(…) "Ofiţerii Reg. 54 infanterie au fost arestaţi, dezbrăcaţi, maltrataţi (…) Aceeaşi soartă au avut şi cadrele Batalionului 2/R 39 infanterie în localităţile Geaga şi Manziriu. Ofiţerii şi subofiţerii au fost dezarmaţi, degradaţi şi jefuiţi. Populaţia civilă formată mai mult din evrei manifesta o mare bucurie de cele întâmplate şi fotografia pe ofiţerii dezarmaţi, degradaţi, batjocoriţi (…) Între Bolgrad şi Românești sunt 9-10 trenuri cu familii de ofiţeri şi refugiaţi nemilitari care sunt maltratate şi jefuite de civilii localnici, bulgari şi găgăuzi. În gara Bolgrad a fost atacată de către elemente găgăuze şi bulgare înarmate Compania a 8-a de grăniceri-pază 'Talmaz' îmbarcată la Căuşani. Militarii au fost dezarmaţi şi prădaţi de bocanci, bluze şi alte materiale (…) Între Bolgrad şi Etulia circa 500 de cetăţeni din rândul populaţiei găgăuze şi bulgăreşti au atacat un tren militar. În urma schimburilor de focuri a fost grav rănit mecanicul locomotivei care a reuşit, cu eforturi supraomeneşti, să conducă trenul până la Galaţi. O garnitură de vagoane militare şi civile a fost sechestrată în gara Reni de către elemente ale armatei sovietice echipate în civil. (…) Coloanele regimentului 25 infanterie au fost în permanenţă însoţite de unităţi de tancuri sovietice şi survolate de avioane evoluînd la joasă altitudine. Caporalul Hăulică Constantin din acest regiment a fost bătut de evrei fiindcă a încercat să ia dintr-o căruţă o lunetă goniometrică. Un soldat român, bolnav, transportat într-o căruţă a fost împuşcat după relatarea unui martor ocular: «Lăsaţi-ne măcar o căruţă, să-l putem duce pe bolnav», au cerut ofiţerii civililor care-i agresau. «Balnav! Nu trebuie balnav!» şi, într-o clipă câteva gloanţe sfărâmă ţeasta nefericitului soldat".

*

(Memoriul Institutului General de Statistică, 26 nov. 1940):

"1. *Situaţia de la 1930*. Ultimul recensământ a arătat că numărul locuitorilor de religie mozaică ai ţării era, *la 30 Decembrie 1930 de 756.930*, ceea ce reprezenta 4,2% din totalul populaţiei. (…) În mediul rural un număr de 236.926 nu reprezenta decât 1,6% din totalul locuitorilor rurali ai ţării. Dimpotrivă, în mediul urban, cei 520.004 locuitori de religie mozaică reprezentau 13,6 % din totalul populaţiei.

"(…) Din masa totală (…) mai mult de un sfert trăia în Basarabia (27,3%), peste o cincime în Moldova (21,4%) (…) Procentul pe provincii este următorul: 10,9% în Bucovina, 7,2% în Basarabia, 7% în

Crişana şi Maramureş, 6,7 în Moldova, 2,5% în Transilvania, 2,3% în Muntenia şi numai 1,5% în Banat, 0,5% în Dobrogea şi 0,2% în Oltenia. (…) Putem constata că în Bucovina 79,3%, iar în Basarabia 77,4% din populaţia trăind din comerţ se declarase a fi de neam evreesc. În mediul rural din Basarabia această participare se ridică chiar la 80,2%, iar în oraşele Bucovinei la 81,4%. În oraşele Moldovei reprezintă 66,2%, în sate 41%."

"Modificările ce s-au produs între 1930-40.

"(…) Modificarea cifrei populaţiei evreeşti prin migraţiuni nu este cunoscută cu exactitate [datorită] imigrărilor clandestine. (…) [ţinînd seama de tendinţa de emigrare a evreilor din România] se poate socoti că nu au sporit în intervalul 1930-40 cu o cifră care să întreacă 50.000" [persoane].

"*3. Situaţia de după detaşările de teritorii*.

"Prin detaşările de teritorii din 1940 România a pierdut în întregime, respectiv, în parte mai multe din regiunile în care este aglomerată populaţia de religie mozaică.

"Din populaţia de religie mozaică de la 1930 de 756.930 persoane, România a pierdut (…) 427.962 persoane, adică 56% şi anume: *278.943 prin ocuparea Basarabiei, Bucovinei de Nord şi a regiunii Herţa* (s. mea, P.G.), 148.273 prin atribuirea părţii de Nord a Transilvaniei către Ungaria şi 846 [persoane] prin cedarea Cadrilaterului.

"Cifra exactă a Evreilor pe teritoriul rămas (…) nu depăşeşte, după toate probabilităţile *400.000*, adică 2,6-3% din populaţia actuală".

N O T E

1) Evreii contestă existenţa "listelor negre" agitate din primele ore ale zilei de 28 iunie 1940, alcătuite (nu doar din disciplină de partid, ci din datorie a comunităţii) în zdrobitoare majoritate de congenerii lor - după care urmau să se facă arestările "duşmanilor" -de clasă, -de naţie, -de rasă; deasemeni contestă numărul imens al NKVD-iştilor evrei care au participat la teroarea bolşevică din Basarabia şi din Bucovina de Nord.

Consultînd monumentala **Basarabia necunoscută**, în 4 volume, alcătuită de Iurie Colesnic, apărută la Chişinău, începînd din 1993 (v.Bibliografia), aflăm *când* fuseseră arestaţi acei intelectuali basarabeni mai puţin cunoscuţi, care nu reuşiseră să se refugieze peste Prut şi pe dată populaseră închisoarea din Chişinău. La sfârşitul lui august (1940), doar la două luni după Ocupaţia Bolşevică se aflau încarceraţi în jur de 8.500 deţinuţi - doar acolo, însă asemenea "aşezăminte" funcţionau din plin în fiecare capitală de judeţ, iar la Tiraspol, pe malul stâng al Nistrului, una "foarte specială".

Dacă *listele* **- în fapt: fişe personale, dosare de cadre** - nu ar fi fost pregătite de cine ştie când (ba ştim: din 1918!) şi nu ar fi trecut din familie în familie - (citeşte: din celulă de partid bolşevic în celulă de partid

bolşevic, jucînd rol şi de serviciu de cadre şi de informaţii), arestările nu ar fi avut loc atât de operativ după "eliberarea Basarabiei de către Armata Roşie"…

…Ce s-a întâmplat cu basarabenii şi cu bucovinenii*"refugiaţi în România"?*- ce întrebare!, ce nonsens, ce adevăr cumplit! :

Din dimineaţa zilei de 24 august 1944, am devenit - alături de "criminalii de război" - categoria cea mai periculoasă în ochii noului regim: din acel moment am fost hăituiţi, arestaţi, internaţi în lagăre "de repatriere"; cei avînd şansa de a rămâne "refugiaţi în România", au fost convocaţi mereu (până în 1953, după moartea lui Stalin) la poliţie, la jandarmerie, la miliţie, la securitate; în 1951 au fost deportaţi în Bărăgan, ca "titoişti"; mereu declasaţi în profesiile lor, consideraţi, nu doar "clasă socială" aparte, ci etnie deosebită, deci persecutabilă, ca, mai târziu, germana, din ianuarie 1945, sârba din 1949; cei care nu erau arestaţi trebuiau să se considere mai-mult-decât-norocoşi; în schimb erau bănuiţi de românii localnici - munteni, olteni, bănăţeni, mai vârtos ardeleni - că ar fi "oameni ai ruşilor, favorizaţi". De ce?, fiindcă erau basarabeni; ca cine? - ca o mare parte din evreii instalaţi la conducerea ţării; fiindcă unii erau profesori de limbă rusă - de ce?, fiindcă erau basarabeni! - ca evreii care ocupaseră toate scaunele importante: în securitate, în justiţie, în administraţie, în economie, în politica externă, în cultură şi se exprimau numai în ruseşte. Mulţi dintre românii basarabeni şi bucovineni, cerşetori pe drumurile propriei lor ţări, au devenit / au fost oameni pierduţi pentru ei înşişi, pentru familiile lor; şi pentru naţiune.

Acum este vorba de rămaşii-pe-loc, la sânul Marii Familii a Popoarelor Sovietice, consecinţă: înghiţiţi de Monstrul Bolşevic şi deveniţi, pentru a câta oară? "*pribegi în proprie ţară*".

Nevrînd să rămân mai prejos de evreii basarabeni (multe lucruri am învăţat de la ei, în primul rând: *neuitarea;* în al doilea: *listarea*), voi înşira - deocamdată - numele câtorva personalităţi culturale, didactice, artistice, religioase, politice, administrative, *în majoritate foşti membri ai Sfatului Ţării, deci consideraţi de bolşevici* **trădători de patrie** *(ai Rusiei!), deputaţi în Parlamentul României*. În dreptul fiecăruia, voi menţiona data arestării, data morţii - în detenţie - sau a execuţiei. Ordinea este cea în care aceştia au fost repertoriaţi în **Basarabia necunoscută** de Iurie Colesnic:

1. *Gheorghe A. Rusu*: pedagog, poet, dramaturg; deportat cu întreaga familie la 13 iunie 1941; mort de epuizare în lagărul OLT-5 Ivdel, Sverdlovsk, în 1942

2. *Constantin Leancă*: arestat la 6 iulie 1940; mort de distrofie într-o staţie de cale ferată, în regiunea Gorki, în1942

3. *Nicolae Secară*: membru al Sfatului Ţării; arestat la 30 iulie 1940, mort în 1942

4. *Paul Vatamanu*: arestat la 25 iunie 1941, mort în 1941-42?

5. *Aurel Ştefanelli*: nu se ştie când anume a fost arestat în cursul anului 1941, mort în 1945 (?)

6. *Ion Codreanu* ("Moş Ion"): arestat 30 iunie 1940; în 1941 - a fost schimbat cu Ana Pauker; singurul supravieţuitor dintre membrii Sfatului Ţării căzuţi în mâinile NKVD

7. *Ion Bahtalovski*: biolog, agronom, specialist în viticultură, autor de lucrări de specialitate; arestat în 26 iulie 1940, mort de distrofie în 1944

8. *Alexandru Baltaga*: preot, membru al Sfatului Ţării; arestat la 30 august 1940, mort în 1941, în spitalul închisorii din Kazan

9. *Vasile Chiparis*: pictor; legionar; arestat la 24 aprilie 1941, executat în 1942

10. *Alexandru Ciulcu*: profesor, istoric, scriitor, a condus Straja Ţării ; arestat la 26 iulie 1940, mort în 1942

11. *Teodosie Cojocaru*: militar, om politic, membru al Sfatului Ţării; arestat în iulie 1940, mort în 1941

12. *Gheorghe Druţă*: profesor, militar, publicist; arestat la 6 noiembrie 1940 - dispărut în Siberia

13. *Vasile Gafencu*: agricultor, arestat de NKVD la 5 octombrie 1940, mort în 1942 - unde? (Tată al lui Valeriu Gafencu, student, poet creştin martirizat la Piteşti, în reeducare, mort în 18 febr. 1952, în spitalul închisorii Tg. Ocna pentru că refuzase "îngrijirea medicală condiţionată")

14. *Cezar Stoica*: avocat, poet, publicist (frate cu Titus Stoica); arestat în 7 august 1940, mort de epuizare în 1942 în lagărul din Nijne-Amursk

15. *Vladimir Bodescu*: jurist, membru al Sfatului Ţării, arestat la 10 august 1940, mort de epuizare, în 1941

16. *Ştefan Balamez*: arestat în 28 iunie 1940, membru al Sfatului Ţării - unul dintre cei care votaseră împotriva Unirii, dar şi el a fost arestat - a dispărut în Siberia

17. *Nicolae Bivol*: membru al Sfatului Ţării, profesor, jurnalist, om politic, fost primar al Chişinăului, arestat în 3 august 1940, dispărut în Siberia

18. *Nicolae Ignatiuc*: agricultor, membru al Sfatului Ţării, arestat la 23 iulie 1940, executat în 1943

19. *Emanoil Catelli*: membru al Sfatului Ţării, agronom, om politic, istoric, publicist; arestat la 5 iulie 1940, executat în 1943

20. *Alexandra Juriari Russo*: înrudită cu Alecu Russo; membru marcant al Mişcării Legionare; arestată la 7 iulie 1940, decedată în unul din lagărele din Karaganda, în 1943

21. *Ştefan Botnariuc*: membru al Sfatului Ţării, învăţător, arestat în 27 iulie 1940, mort în 1941

22. *Ioachim Arhip*: învăţător; arestat la 12 ianuarie 1941; dispărut în unul din lagărele din zona Arhanghelsk - când?

23. *Al. Terziman (Altersohn)*: jurnalist de (foarte) stânga, după Cedare a fost în graţiile sovieticilor; arestat la 22 iunie 1941; i se pierde urma în 1943, în Gulag

24. *Ieremia Cecan*: preot; arestat în 12 iulie 1940, executat la 27 iunie 1941

25. *Ion Halippa* (fratele mai mare al lui Pantelimon): teolog, istoric, arheolog, autor de lucrări de specialitate; în corespondenţă cu Hasdeu, Muzicescu, Z. Arbore; revoluţia bolşevică din 1917 l-a surprins la Berdiansk; după 27 martie 1918 a fost arestat; liberat, nu i s-a permis trecerea Nistrului în Basarabia românească; a fost ţinut ostatic în URSS în ciuda nenumăratelor intervenţii (Rakovski, Nina Arbore, Titulescu); a fost arestat în multe rânduri, ultima oară la 25 iunie 1941; asasinat împreună cu fiul său în închisoarea din Zaporojie.

Aceşti 25 de oameni (cărora li se adaugă alţi cinci membri ai Sfatului Ţării: Teodor Neaga, Pantelimon Sinadino, Grigore Turcuman, Teodor Uncu şi Luca Ştirbeţ), au fost listaţi şi ei de concetăţenii lor/noştri evrei cu mult

înainte de 28 iunie 1940, ba, de ce nu?, începînd din 27 martie 1918!, apoi arestaţi. Ei nu fac parte din primul eşalon al intelectualilor basarabeni; însă şi ei au reprezentat importante valori culturale, ştiinţifice, artistice, morale ale comunităţii noastre, exprimîndu-se, înflorind în doar cei 22 de ani de libertate: 1918-1940. Au fost lichidaţi şi ei "pe baza" listelor-dosarelor alcătuite de prietenii-noştri-de-veacuri, evreii din Basarabia, liste consfinţite prin:

Hotărîrea Nr. 1201-471:
Cu privire la activitatea tribunalelor militare pe teritoriul Basarabiei şi nordului Bucovinei",
semnată de Molotov la 9 iulie 1940…

Cele mai frecvente nume ale "truditorilor NKVD", în procesele verbale de anchetă, sunt: *Goldenberg, Ştain, Şteineman, Levin, Şaţkih, Izrailov*, concetăţeni ai anchetaţilor, vorbitori de limbă română. Ultimul menţionat (*Izrailov* - apare şi unul *Izrailevski*, nu ştiu dacă era tot *Izrailov* sau altul) fiind şi "expertul" în materie de presă românească: acuzaţiile lui se rezemau pe citate din scrierile arestaţilor interpretate bolşeviceşte, deci ilogic şi pe neadevăruri flagrante, delirant formulate, exemple: *"X, membru al partidului culacilor anti-sovietici"*- citeşte: Partidul Naţional-Ţărănesc; "*Y, membru al partidului fascist liberal"*; *"Z a făcut parte din gruparea trădătoare de patrie, Sfatul Ţării"* şi alte perle de gândire strâmbă şi de limbă şchioapă care din nefericire trimiseseră la moarte milioane de nevinovaţi - până atunci doar în Rusia; din 1939 şi în Polonia; din vara anului 1940 şi în Ţările Baltice, apoi, din 1944-45 şi în Ungaria, şi în Cehoslovacia, şi în Bulgaria, şi în România câtă mai rămăsese.

Cei care au reuşit să plece peste Prut atunci, în Săptămâna Roşie - 28 iunie-3 iulie 1940 - au supravieţuit. Unii au fost "recuperaţi" de ruşi în 1944, duşi în Siberia, după mulţi ani liberaţi… în închisorile româneşti (ca Pantelimon Halippa, preotul Ţepordei). În majoritate intelectualii basarabeni şi bucovineni, dacă au rămas cu statut de refugiat-în-propria-le-ţară şi nu au fost "repatriaţi în Siberia", au trăit cu permanenta spaimă de NKVD; de Jandarmerie; de Siguranţă; de Miliţie, de Securitate. Cei care aveau o meserie şi au găsit în cele din urmă posturi în învăţământ, în cercetare au trebuit să accepte declasarea, ne-preţuirea profesională, repartizarea în cele mai rele, mai izolate, mai sărace localităţi (ca învăţătorii de părinţi ai mei), frecvent alungarea din slujbe, nu totdeauna din iniţiativa "alogenilor"… Mânuitorii de condei se mulţumeau cu traduceri (pe alt nume), cercetătorii îşi câştigau pâinea neagră "îndeplinind alte… funcţii", după expresia tovarăşilor de la Cadre: de pildă istoricul literar şi strălucitul genealogist Gheorghe Bezviconi a fost paznic al Cimitirului Bellu; istoricul Alexandru I. Gonţa, persecutat cu proletară vigilenţă de Ştefan Pascu, academician ceauşist, fiindcă "teoriile" sale nu corespundeau "liniei".

[Jur că este vorba de o banală coincidenţă: când am scris romanul **Basarabia** - din care un capitol a fost "împrumutat" de prezentul eseu - nu aveam ştiinţă de teza de doctorat a lui Alexandru I. Gonţa: 'Satul în Moldova medievală'; vorbind de termenul "Moldova", avansasem o ipoteză de nespecialist: "Moldova" nu este termen slav, ci ar putea veni de la bastarnul *mold* - în germană semnifică "pământ", cu terminaţia frecventă în toponimia dacă; *-(d)ava* (după modelul Suci*dava*, Buri*dava*…), rezultînd într-o primă fază: Mold*ava***.** Spre surprinderea-satisfacţia mea am găsit reprodus de Colesnic memoriul-protest al lui Alexandru I. Gonţa în care el susţinea că *Mold*

este termen got…]

Şi dacă i-am lua de model pe evrei şi în *asta*? *Asta* fiind confecţionarea de **liste negre** de duşmani ai poporului român? Intreprindere cu atât mai lesnicioasă, cu cât evreii-noştri se exprimaseră în limba română, în presa controlată de ocupanţii ruşi, întru "îndrumare"; nu ar fi nevoie nici de traducători, nici de "experţi" ca să înţelegem scrierile bolşevice, antiromâneşti, antiomeneşti ale lor - în Basarabia şi în Bucovina de Nord din 28 iunie 1940, în restul României din 23 august 1944? Cum ar arăta "o mică" **listă roşie**? A celor care mai ales prin cuvânt - cuvântări, laude la adresa URSS, condamnări ale "trecutului", directive, denunţuri - ne-au acuzat, agresat, terorizat decenii şi decenii? Aproximativ astfel:

- F. Aderca, J. Ancel, Pavel Apostol, Maria Arsene, Ashkenazy, Camil Baltazar, Banuş, Baranga, A. Băleanu, Benador, Adriana Berger, Radu Bogdan, Cristina şi Mihail Boico, Savin Bratu, Breslaşu, Brucan, Nina Cassian, Şt. Cazimir, Vera Călin, Ion Călugăru, Chapier, Chişinevski, Isac Chiva, Pavel Cîmpeanu, Andrei Cornea, Paul Cornea, Colin, Cosaşu, Crohmălniceanu, S. Damian, Davidoglu, H. Deleanu, Dorel Dorian, Elvin, R. Feldman-Alexandru, Alexandru şi Radu Florian, Eugen Frunză, Lucien Goldmann, Al. Graur, C. Grosu, Ianoşi, R. Ioanid, Iosifescu, Iureş, Jar, Oscar Lemnaru, I. Ludo, Radu Lupan, T.G. Maiorescu, Norman Manea, Lilly Marcou, V. Mândra, Ion Mihăileanu, Mirodan, N. Moraru, Neuman, A. Oişteanu, Ornea, Saşa Pană, Ana Pauker, Perahim, I. Petran, Petroveanu, J. Popper, Porumbacu, Răutu, Ed. Reichman, Roller, Valter Roman, Petre Roman, Shafir, V. Silvestru, Petre Solomon, Geo Şerban, Socor, Şelmaru, Tertulian, L. Tismăneanu, Sorin Toma, A.G. Vaida, Anatol Vieru, Vitner, Ştefan Voicu, Volovici, Vrancea, Wald, Zalis, Zincă… E frumoasă scurta, mult prea scurta **listă roşie** a mea? Nu, nici o **listă** nu poate fi frumoasă. **Denunţul**: un act odios, chiar atunci când era botezat: "demascare", cu atât mai ticălos cu cât este redactat în taină - şi anonim. Cu atât mai mizerabilă (lista-neagră), cu cât este destinată a fi folosită de duşmanul comunităţii naţionale în care denunţătorul găsise adăpost şi, dacă nu iubire, atunci toleranţă. Abominabile, criminale au fost **listele negre** alcătuite de evrei: acelea, spre deosebire de a mea, *au fost* **materializate** *cu începere de la 28 iunie 1940*, în Basarabia şi în Bucovina de Nord, iar din 23 august 1944 în restul României - prin arestări, prin excluderi din cultură, din cărţi, din locuinţe, din viaţă; **listele-negre** rămase valabile mult după moartea lui Stalin. "Micuţa" listă-roşie a mea este doar… "literatură", vorba securiştilor culţi, nu a provocat măcar o pereche de palme pe fărăobrazul ticăloşilor, al vânzătorilor de aproape, al turnătorilor bolşevico-sionişti.

Dar evreii vinovaţi de **Holocaustul Roşu din România - inclusiv Basarabia, Bucovina de Nord, Herţa** (28 iunie 1940-1990) să ştie: noi, victimele lor, nu am uitat, nu i-am uitat: vor da şi ei sama de ale lor. Fie şi postum - în cultură, tot după metoda lor, brevetată, aplicată - de a profana mormintele şi monumentele alor noştri: Şincai, Eminescu, Maiorescu, Hasdeu, Goga, Iorga, Lovinescu (vezi Post-scriptum 4).

Ce-ar fi dacă, întru simetrie cu Memorialul Holocaustului Nazist înfipt în inima Berlinului, ar fi edificat în centrul oraşului Tel Aviv un Memorial al Holocaustului Comunist? Doar evreii se laudă (adevărat, numai în intimitate) cu cea mai de seamă invenţie: marxismul şi materializarea lui: bolşevismul: "Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie"…

2) “De ce atâta ură?” - întrebare pe buzele tuturor românilor. Astfel se intitula articolul semnat de Nicolae Iorga în 6 iulie 1940. Întrebarea merită un răspuns, fie şi ca ipoteză:

La o adică (citeşte: un Nürnberg II) evreii vor pretinde că, într-adevăr, în focul revoluţiei lor, naţionale (cea de la 1940, a stabilirii patriei lor în Basarabia - promisiunea lui Stalin…), al visului materializat, bucuria a debordat şi a produs “efecte colaterale”. Însă - vor accepta ei cu un sfert de gură şi abia atunci când nu vor mai putea nega argumentele noastre - victime au fost de deplorat numai dintre acelea care reprezentau pentru ei, în primul rând, “opresiunea”: poliţişti, jandarmi, prefecţi, agenţi de ordine - precum şi asupra câtorva legionari, cuzişti - “antisemiţi” notorii. A, nu, nu este deloc adevărat că ar fi atacat coloanele de militari în retragere, nuuu!: doar de pe margine îşi exprimau - cam zgomotos, recunosc - satisfacţia că armata română, “garanţia statului burjui şi faşist” pleacă, lăsînd loc glorioasei Armate Roşii, creaţie a lui Trotski, Lev Bronstein; a, nu, în nici un caz evreii nu au agresat români civili: preoţi, călugări, studenţi la teologie, elevi de liceu, chiar eleve… - acestea sunt minciuni grosolane, invenţii ale propagandei faşiste, naţionaliste, antisemite!, ei au fost totdeauna, pretutindeni… umanişti! Ah, “umanismul” bolşevico-sionist!

Când va veni vremea - şi va veni, chiar peste o sută de ani - partea românească va produce probe: declaraţii ale victimelor, ale martorilor oculari, articole de ziar - române, străine, filme, fotografii. Acelea vor arăta **adevărul**, anume (mă repet, ei şi? bine fac, am învăţat bine lecţia) :

Înainte de a fi fost agresaţi ei înşişi (ca să existe scuza-explicaţie a răzbunării lor pe români), evreii, *începînd din 28 iunie 1940,* au dovedit că sunt capabili de cruzime asiată, de violenţă oarbă, de acte de barbarie, de sadism (românii, aflînd de la fugiţii peste Nistru, din Ucraina între 1920-1940 şi din “Republica Autonomă Moldovenească” de performanţele în materie de tortură şi de “lichidare a duşmanului de clasă” folosite curent de komisarii şi enkavediştii evrei, nu credeau - cum să creadă incredibilul?), fără a mai vorbi de calificativele groteşti, proferate la adresa românilor ca «Faşişti!», precum şi curat-rasiste: «Ţ*â*gani!».

Toate acestea s-au manifestat din plin - şi din greu - *dinspre aproape toţi evreii* aflaţi în Basarabia şi în Bucovina de Nord în acea Săptămână Roşie, *înspre toţi românii*. Nu doar poliţiştii, jandarmii au fost atacaţi, unii ucişi; nu doar militarii (gradele inferioare: ţărani, funcţionari, muncitori mobilizaţi) au fost dezarmaţi, dezbrăcaţi, bătuţi, umiliţi prin tăierea nasturilor de la pantaloni - şi răpiţi. Dar şi simplii locuitori ai României din provinciile Basarabia şi Bucovina, români cu care ei se cunoşteau, cu care vorbeau, aveau relaţii, dacă nu de prietenie, atunci de coabitare paşnică, concetăţeni, consăteni, vecini…- s-au trezit peste noapte “duşmani de veacuri (şi de moarte”), în ochii şi în faptele evreilor. Şi, vai, nu doar evreii adulţi, îndoctrinaţii de bolşevism, de ură de clasă - *şi de rasă, de ură de român* - s-au schimbat fulgerător, **de cum au primit ordin de la sovietici - în 28 iunie**, dar şi adolescenţii şi copiii au format pe dată cete, grupuri, haite înarmate, cu banderole roşii pe mână şi au început a-i vâna, agresa pe români, până ieri colegi, prieteni, tratîndu-i de… “faşişti” (oare de unde vor fi învăţat aceşti copilaşi cuvintele, dacă nu din familiile lor, de la taţii, de la mamele lor?), de “bandiţi”, “exploatatori”, “antis*i*miţi”, “ţ*â*gani” - ştiut fiind: marii-ruşi

ocupanţi ai Basarabiei, pe urma surghiunitului Puşkin la Chişinău, le spuneau tuturor moldovenilor: *ţigani* (Genialul fiind, nu-i aşa, un curat-alb: ruso-nubian), deci şi marii-ruşi, altfel evrei, erau oameni-sovietici, cu toţii blonzi şi cu ochi albaştri, în nici un caz bruneţi faşisto-ţâgani…

De ce atâta ură? - care nu se reducea la insulte, la acuzaţii aiuritoare («Voi ne-aţi ars pe rugul Inchiziţiei!»). Există sute de mărturii ale copiilor, adolescenţilor atunci, în Săptămâna Roşie (28 iunie-3 iulie 1940): înjuraţi, brutalizaţi, loviţi, scuipaţi de colegii evrei, prieteni până ieri… Una din metode: când copilul român era doborît la pământ şi nu mai mişca, oricum, nu se mai putea nici zbate, era acoperit de scuipaţi, de muci; urma "apoteoza" (bine învăţată, repetată, înainte de 28 iunie): agresorii se pişau, în cerc, pe agresat. Nu doar copiii făceau asta, ci şi adulţii evrei - cu precădere femeile; victime: ofiţeri în uniformă, preoţi, teologi…

De ce atâta ură? - care a mers, frecvent, până la omor: nu puţini copii, adolescenţi înarmaţi (oare de unde vor fi avut revolvere copilaşii de 7-9-11 anişori: "de la cazarmă"?), *înnebuniţi de* **ura de rasă** *instilată de părinţii lor, trăgeau; şi ucideau români*.

[5 august 2005. Cine se mai îndoieşte de realitatea îndoctrinării rasiste, xenofobe, anti-*goi* a evreilor (în familie, în şcoală, în armată) să ia în seamă tragedia recentă provocată de un extremist israelian: nemulţumit de retragerea coloniştilor din Gaza, a mitraliat arabi, palestinieni, creştini - cetăţeni israelieni]

De ce atâta ură? Un cronicar al celei de a doua ediţii a eseului de faţă (Nicolae Pop) a scris:

"O martoră a evenimentelor îmi spunea că evreii le ziceau de la obraz românilor locali, în vara lui 1940:

"«*V-am băgat în sac. Rămâne numai să-l legăm la gură*»" (s.m.)

De ce atâta ură împotriva românilor? Ipoteză în două puncte:

- 1: fiindcă românii contrariaseră proiectul sionist al alcătuirii unei ţări a evreilor în 1918 - în Basarabia; în 1940 Stalin le promisese - tot în Basarabia, încă neocupată - o Republică Sovietică Socialistă Evreiască. Diktatul de la 26 iunie 1940 şi începutul evacuării fusese prilej de bucurie, dar şi de *răzbunare pe cei care le întârziaseră planul cu o eternitate de 22 ani*. Dealtfel lozinca cu care avocatul Carol Steinberg a întâmpinat (cu listele-negre pregătite la Moscova) trupele ruseşti în Chişinău glăsuia:

"Bine aţi venit! V-am aşteptat 22 ani!"

Şi, pentru că tot începuseră a face "purificare etnică", să o facă, nu doar prin alungarea băştinaşilor de pe pământul pe care Iahve-Stalin li-l dăruise (sic), ci şi prin lichidarea lor, aşa cum îi învăţase sionismul: pământul promis devenea *numai* al lor, fără nici un *goi*, deci trebuia etnic-purificat. Crime care au continuat, după Ocuparea Teritoriilor (de la 3 iulie 1940), "pe cale legală, sovietică - instituţionalizată" - prin lucrarea miliţienilor, a procurorilor, a NKVD-iştilor în majoritate evrei;

- 2: *ura* evreilor împotriva românilor s-a exprimat după război prin *neacceptarea adevărului*: a crimelor, în general, în special a numărului victimelor. În negaţia lor furioasă (iată cine sunt adevăraţii *negaţionişti*!) au mers până la *intervertirea evenimentelor, prezentînd* **efectele** *drept* **cauze**: astfel Ehrenburg-Grossman au pretins: evreii "se răzbunaseră" pe români (în 1940!) fiindcă aceştia îi masacraseră în Transnistria, în…1941! În procesele intentate românilor acuzaţi de crime împotriva evreilor, au formulat culpe

fanteziste, inventate, delirante, acuzaţilor nu li s-a permis să se apere, "judecătorii" calificînd probele (înainte de a le cunoşte) de… cum altfel: faşiste (mai ales că adevăraţii judecători ai românilor erau sovietici, iar "jurnalişti" ordùri brucane).

Au trecut de-atunci ani, decenii - nu s-a găsit nici un "caz" de evreu din cei care îi acuzaseră pe români că îi trimiseseră la moarte să accepte că existaseră cazuri de salvatori ai lor; cazuri, însă la români au existat, la evrei (în Basarabia, Bucovina, 1940-1941): ba!

"Cazul Cornel Dumitrescu", românul care, cumpărînd fabricile de textile din Cernăuţi, a salvat de la deportare în lagărele nemţeşti, deci de la moarte, 3.600 evrei (celebrul Oskar Schindler: cca 1.000), pretextînd faţă de germani - care controlau Bucovina - că industria lucrînd pentru armată are nevoie de muncitori.

După ocuparea ţării de către… Liberatoarea Armată Roşie, în 1944, Cornel Dumitrescu a fost arestat şi îndelung anchetat de sovietici. În cele din urmă i-au dat drumul. Ruşii avuseseră nevoie de două luni întregi ca să transcrie-traducă două emisiuni ale BBC din care reieşea clar că Dumitrescu, departe de a fi colaborat cu nemţii, sabotase programul nazist - adevărat: **în perfectă complicitate cu Antoneştii, cu Casa Regală** - astfel salvînd evrei de la moarte. Evreii însă au avut nevoie de, iată: 60 ani, ca să… nu sufle nici până astăzi o vorbă despre acest "caz". Din cei 3.600 evrei angajaţi în fabrici, câte 5 pe un loc de muncă, deci scoşi din gura lupului neamţ, nu s-a găsit un singur *evreu normal* să declare *adevărul* despre *cine* a fost Cornel Dumitrescu şi despre *ce a făcut el* pentru ei?

Şi, atenţie: totalul evreilor ocrotiţi, deci salvaţi, a fost mult mai important datorită organizării Cantinei Fabricii de Stambe, unde 2-3-5 persoane alcătuind familia fiecărui angajat aveau un prânz gratuit, inclusiv protecţia lui "Cornel Dumitrescu, omul Casei Regale"- ceea ce a favorizat rămânerea pe loc, citeşte: în viaţă - a cel puţin 10.000 evrei.

Iar cei 10.000 (hai să spunem: doar 1.000; doar 100; doar 10 - să fie puţine "doar zece" suflete?) şi urmaşii lor au tăcut chitic - în România, în Palestina, în Franţa, în America, pe unde au ajuns - de ce au tăcut? De ce tac în continuare supravieţuitorii şi descendenţii lor faţă cu falsurile uriaşe, monstruoase atribuite românilor de către congenerii lor, sioniştii bolşevici: 400.000 de victime! Să fi devenit chiar cu toţii rabini - ca Rosen?, securişti - ca R. Ioanid - deci obligaţi să păstreze "secretul… militar"? Să fi primit cuvânt de ordine de la Centrală de a nu contraria, de a nu accepta să "nuanţeze" *acuzaţia totală* la adresa românilor? Este sau ba această faptă-rea o încălcare criminală a Poruncii a 9-a? Nu este vorba doar de *ingratitudinea* evreilor români (ce, ar fi puţin lucru?), ci - am mai spus-o?, foarte bine am făcut, am s-o re-spun: de *neacceptare a adevărului* din partea evreilor de pretutindeni.

De ce atâta ură? Să fie adevărat ce spun răuvoitorii anume că în comunitatea lor ura este carburantul existenţei, potrivit preceptului:

"Cine nu-i urăşte pe ne-evrei - acela nu este bun evreu"?

De ce atâta ură împotriva românilor?

De astă dată nu voi răspunde la *de ce?*, voi constata că ea se perpetuează, ca în aceste mesaje de pe internet (din Anul Domnului 2003):

"Mesaje: 360 Inregistrat: Jul 2001 postat 22 June 2003 17:52 Click Here to See the Profile for transylvan Click Here to Email transylvan Edit/Delete Message Reply w/Quote
"Ati auzit de lagarul numit Romania ?
"Eu personal nu simt nici un respect fata de romani pt. ca toti au fost iar majoritatea si aztazi sint antisemiti, fascisti si nationalisti. Este o natiune fara trecut si fara viitor cu un present bazata pe minciuni si furt. Fosta familie regala nu se trage din natia romana cum nici catolicismul numai ortodoxia balcaniica.
"Nici o natiune nu are dreptul sa nege holocaustul, numai noi evreii avem dreptul sa vorbim despre Shoa cum vrem noi."

"Mesaje: 360 Inregistrat: Jul 2001 postat 21 June 2003 09:53 (…)
"*Numai evreii au dreptul istoric sa afirme daca nu a exitat sau nu holocaustul, romanii nu au nici un drept fiind o natiune cu vinovatii si pacate istorice !"*

"Mesaje: 360 Inregistrat: Jul 2001 postat 19 June 2003 16:28 (…)
"*De ce asa de greu sa recunosti adevarul istoric ? - poate pica si teoria dacoromaniilor ???"*

"Mesaje: 360 Inregistrat: Jul 2001 postat 19 June 2003 13:17 (…)
"*Intr-o democratie daca cineva neaga holocaustul cum fac unii pe acest forum este bagat in inchisoare de la 3 pina la 5 ani !*
Europa va asteapta domniilor goi antisemiti !!!"

"Mesaje: 360 Inregistrat: Jul 2001 postat 17 June 2003 02:20 (…)
"*Proletarule, voi romanii ati facut un Holocaust de care si nemtii au ramas socati, voi ati continuat cu antisemitismul si pe timpul comunismului in frunte cu jegosul de Ceausescu. Razvan Theodorescu este un mincinos in stil traditional romanesc la fel cum au fost comunistii si fascistii romani."*

"postat 15 September 2003 23:44 (…)
"Nu numai fascismul dar si fascictii trebuie nimiciti, in Romania sunt citeva milioane, daca va duc pe voi toti la Centrul Wiesenthal intrec si pe Bill Gates la numaratoarea de dolari...
"In lumea libera Romania este egal cu fascismul si comunismul.
"Jos Fascismul !
"Jos Romania !
"Traiasca Libertatea !"

"postat 15 September 2003 18:55 (…)
"Daca nu intelegi ce inseamna alegorie in literatura universala atunci nu intelegi. Bineinteles ca Kertesz este evreu si este firesc ca a scris despre situtia barbarica din istoria omenirii cum declara el la Berlin este foarte asemanator ce a fost in Ardeal in anii 80. Stim cu totii foarte bine cum au fost nimiciti comunitatiile evreiesti, nemtesti si unguresti. Cel putin un million de oameni au fost purificati in stil romanesc !!!
"Poate te trimit la Simon Wiesenthal Center si ridic 10.000 de dolari dupa un fascist ca tine !"

“postat 24 August 2003 14:56 (…)
"Duceti-va acasa si intrebati-i cum era atunci cand aici la Sighet traia o comu-nitate evreiasca prospera si cum acum nu mai este nici un evreu. Intrebati-i cum s-au simtit dupa acea noapte, dupa 1944, daca au dormit bine dupa aceea". - Elie Wiezel
“Rual cum dormi ? Dormi bine ???”

“postat 29 July 2003 07:40 (…)
“Tot ce am spus Iliescu confirma, romanii sint ucigasii popoarelor vecine si a etniilor din Romania, ucigasii a altor religii decit ortodoxo-romina, natiunea cu cea mai mare pacate in tipul holocaustului.
“Uncle Sam sau Bush aduce scaunul electric pertu voi toti !”

“postat 23 July 2003 10:54 (…)
“Bai, mihai bai, aici sa spui cum trati pe evreii din Romania, spune adevarul! Voi fascistii sinteti si lasi nu numai mincinosi..”

“postat 26 June 2003 22:16 (…)
“Domnule Coryolanus, voi ati ucis evreii cu miile in numele D-zeului crestin oare ce fel de jignire o fii adevarul pt. urmasii ucigasiilor ??? Foarte bine a intrebat Elie Wiesel de la maramureseni : Ce ati simtit in noaptea cind noi am fost dusi la exterminare, cum ati dormit ? Linistit si in pace...”

“postat 24 June 2003 14:30 (…)
“Daca un roman afirma ca crede in dacoromani este deajuns sa stim ca este un xenofob nationalist. Daca un roman afirma ca nu a existat holocaustul in Romania nu numai ca este mincinos in stil traditional romanesc dar conform legiilor din Europa poate sa fie condamnat la inchisoare de la 3-5 ani.
“Mai vreti sa nu Europa ?”

“postat 24 June 2003 12:37 (…)
“Eu am auzit de la prietenii mei oradeni ca esti considerat intre romani "buni" ca tradator de tara...pt. ca esti un om excelent, talentat adica fara caractere romanesti
“Numai sa gindesti nu eu am spus dar sint de acord cu Elie Wiesel: "romanii au ucis, au ucis si au ucis "
“Pe acest forum sint o groaza de oameni fara omenie care tagaduiesc holocaustul !”

“postat 23 June 2003 18:23 (…)
“*Educatia am primit in Romania in scoli romanesti, dar la o virsta frageda am inteles ce este lectia de istorie si de literatura romana, inseamna educatie impotriva altor etnii, nationalism si sovinism cea ce este caracterul de baza a unui roman "bun". Ceausescu, Antonescu, Funar sau popa Bartolomeu Anania sint toti la fel oameni fara omenie !”*

“postat 23 June 2003 16:03 (…)
“Ha-ha-ha, mor de ris cind vorbiti de europa, romanii si europa ???
“Va pot demontra ca 98% din romani sint neonazisti, antisemiti si

nationalisti!
"Nu numai omul simplu dar guvernul si majoritatea politicieniilor cu exceptia citorva ca Eickstein-Kovacs din Cluj."

"postat 22 June 2003 17:52 (…)
"Ati auzit de lagarul numit Romania ?
"Eu personal nu simt nici un respect fata de romani pt. ca toti au fost iar majoritatea si aztazi sint antisemiti, fascisti si nationalisti. Este o natiune fara trecut si fara viitor cu un present bazata pe minciuni si furt. Fosta familie regala nu se trage din natia romana cum nici catolicismul numai ortodoxia balcaniica.
"Nici o natiune nu are dreptul sa nege holocaustul, numai noi evreii avem dreptul sa vorbim despre Shoa cum vrem noi."

"postat 21 June 2003 09:53 (…)
"Numai evreii au dreptul istoric sa afirme daca nu a exitat sau nu holocaustul, romanii nu au nici un drept fiind o natiune cu vinovatii si pacate istorice !"

"postat 19 June 2003 13:17 Click Here to See the Profile for transylvan Click Here to Email transylvan Edit/Delete Message Reply w/Quote
"*Intr-o democratie daca cineva neaga holocaustul cum fac unii pe acest forum este bagat in inchisoare de la 3 pina la 5 ani !*
Europa va asteapta domniilor goi antisemiti !!!"
(Forum din *Ziarul de Iaşi*)

Dacă propostele evreilor unguri sunt sincere: în ură, în neadevăruri, în insulte; agresive, isterice, curajoase-de-după-gard (anonimatul să trăiască! şi atacul în haită), "ripostele" arată după chipul şi asemănarea românilor: nesigure, fără vlagă, culpabilizate, gata-convinse-prin-copleşire-cu-minciuni-sfruntate, cu ochii la vârfurile bocancilor, incapabile de un dialog; din neputinţă, din lene, din ignoranţă, românii devin rezumativi, triviali, din moment în moment te aştepţi să conchidă cu: «'Ai sictir!» - care nu semnifică refuz de a dialoga, ci, vai: predare cu toate armele - din lehamite mioritică.

Cum să nu fie evreii agresivi, obraznici, *abuznici* (de la *abuz*, rusificat după: *refuznic, kibuţnic*), dacă au în faţă fiinţe pe jumătate analfabet(izat)e - şi de către ei -, pe cealaltă jumătate culpabilizate - de ei - în cinci decenii de reeducare ca la Piteşti?

[O informaţie demnă de interes oferă Florin Manolescu în a sa **Enciclopedie a Exilului Literar Românesc** - citez:

"CELAN, Paul (Pessach Antschel), poet evreu de limbă ger. şi română, trad/ucător/. * /născut la/ 23 noi. 1920, Cernăuţi - + 20 apr. 1970, Paris, Franţa/ Tatăl: Leo Antschel-Teitler (…) Mama: Friederike (Fritzi), născută Schrager. (…) În iunie 1942 părinţii lui **P.C.** sunt deportaţi în Transnistria şi apoi despărţiţi. Tatăl va muri în oraşul Gaisin, iar mama va fi împuşcată în satul Mihailovka. **P.C**. îi comunică unui prieten următoarele: '*Meine Eltern sind von den Deutschen erschosse worden. In Krasnopolka am Bug*'. **P.C.** reuşeşte să se salveze cu ajutorul unui industriaş român din Cernăuţi care îi oferă adăpost într-o fabrică de produse cosmetice şi detergenţi".

Din păcate Florin Manolescu nu indică sursa - să fie chiar **P.**(aul) **C.**(elan)? Sau "prietenul" poetului - cine? Deci nu aflăm dacă "industriaşul" care îl salvase era acelaşi Cornel Dumitrescu ori altul care "fabrica produse cosmetice şi detergenţi". Dacă acela este "altul", înseamnă că Cernăuţiul a avut mult mai mulţi "drepţi" ne-garantaţi de Israel.]

3) Familia noastră nu a atins malul Prutului: cu vreo 20 km înainte căruţa în care ne aflam s-a întâlnit cu alte căruţe: noua frontieră fusese închisă cu mult înainte de termenul fixat, Ruşii nu mai permiteau trecerea - deci, în bună limbă românească: au luat milioane de ostatici. Am fost siliţi să facem cale întoarsă - tata:

«Ne-am dus la Prut români, ne întoarcem cetăţeni sovietici - Dumnezeii ei de cetăţenie!»

4) De reţinut: "165.089 persoane care între iulie-octombrie 1940 trecuseră Prutul"- în Teritoriile Ocupate. Să facem şi noi aritmetică - după informaţii fragmentare, însă autentice. Să luăm "persoanele trecute în cursul zilei de astăzi [30 iunie 1940]" prin doar trei (din cinci) puncte de frontieră: 7.600 şi 2.000 - total: 9.600. Dacă vom multiplica numărul zilelor - începînd din cel mai târziu 15 iunie, 1940, când a început exodul evreilor spre Răsărit - secret, dar nu mai puţin important, vezi şi mărturia lui Gr. Vindeleanu - în direcţia Basarabiei (despre Bucovina se va afla doar în 26 iunie, din ultimatum că avea să fie ocupată - iar ei ştiau mai bine decât Statul Major al Armatei Române, oricum, decât ministrul Apărării, faimosul strateg generalul Florea Ţenescu…) - rezultatul va fi cel puţin surprinzător: 16 ori 9.600 dă… 156.600 persoane. La acestea îi adăugăm pe cei trecuţi după aceea, în intervalul iulie-octombrie: 165.089. Totalul spune: 321.689.

Desigur, nu toţi "trecuţii" pe malul stâng al Prutului erau evrei (eu am cunoştinţă de ne-evreii: A. Bârlădeanu, Perahim, Sorin Toma, Mihai Oigenştain (tatăl lui Andrei Oişteanu) şi Dan Oigenştain (unchiul său, fost direct al Institutului Stefan Gheorghiu), Bella Iosovici (mama lui Oişteanu) şi Celac - tatăl celacilor…). Să zicem că numai 200.000 dintre ei (nu mai ţinem seama de faptul că noua frontieră a fost trecută, în continuare, în ambe sensuri şi după octombrie 1940, însă până una-alta nu avem cifre exacte). Dar mai existau evrei "pe loc" - câţi: 200.000 (din cei cca 276.943 înregistraţi ca domiciliaţi în Teritoriile Cedate)? Nu trebuie ignoraţi nici evreii alcătuind "ajutorul tovărăşesc-proletar", veniţi cu camioanele (doar "civilii") de dincolo de Nistru, începînd din 27 iunie 1940 - câţi?: 10.000? 50.000?, cei mai mulţi dintre ei nefiind evrei "moldoveni", ci evrei ruşi?

Or *toţi evreii militanţi bolşevici* (fie proveniţi din România propriu-zisă, fie din Rusia, tocmai pentru că "dăduseră dovadă" cu asupra de măsură în Basarabia şi în Bucovina de Nord, ocupate-sovietizate în acel An Negru) *fugiseră cu Armata lor Roşie după 22 iunie 1941*. Nu ei fuseseră victime ale răzbunării românilor, ci colaboraţioniştii ordinari, denunţătorii mărunţi.

Şi nevinovaţii.

Din nou întrebarea: de unde ieşiseră, în România Mică din 1948 mai mulţi evrei decât erau în România Mare dinainte de război?

Mister biblic. Cam tot aşa fuseseră multiplicate pâinile, peştii…

Un martor de necontestat: Gr. Vindeleanu

Mărturia lui Z. K.-Gr. Vindeleanu, evreu basarabean, comunist, activist, ofiţer în Armata Roşie cea care a… "liberat Bucureştiul de hoardele fasciste" taman la 23 august 1944…:

"…Am rupt-o cu ei încă din timpul războiului sovieto-finlandez [1939-40 - în prima parte Ruşii au fost "ruşinaţi", dar copleşindu-i pe Finlandezi cu **diviziile**, i-au înfrânt - şi au ocupat Karelia…- n.m. P.G.] - unul din actele cele mai mârşave ale lui Iosif Djugaşvili Stalin… În sala de lectură a căminului studenţesc [bucureştean] citeam ştirile din acest criminal război (…) Am înţeles cauza şi sensul rătăcirilor mele ideologice. I-am părăsit cu blestem!… Şi totuşi unul din «ei», bătînd la uşa auditoriului I de la Universitate, pe Edgar Quinet, unde eram în cursul examenului la 'Istoria culturilor slave' (prof. P. Panaitescu), m-a făcut să ies de la examen, să fug în grabă, să-mi adun catrafusele ca să apuc rapidul 'Unirea' Bucureşti-Chişinău. Basarabia urma să fie «cedată». Atunci însă nu ştiam că am să revin aici, la Bucureşti, numai după patru ani, purtînd involuntar titlurile de «davaiceas», «năvălitor», «aliat-ocupant» ş.a., nici că am să revin ca să văd cum s-a uneltit şi s-a efectuat subjugarea întregei Românii unui sistem, unei ordini străine, urâte, neacceptate de majoritatea poporului român… În Gara de Nord aglomeraţia era mare. Secretul lui Polichinelle despre «cedarea» Basarabiei i-a făcut pe mulţi să ia trenul: fanatici, amăgiţi, buimăciţi, trădători - toţi se duceau, grăbiţi, la Chişinău. *Era 17 iunie 1940* [1)] (s. m., P.G.).

"Chişinăul liniştit, cu multe flori în parc, în bulevard, pe balcoane şi la ferestre, însorit, afişa, totuşi semne de nelinişte. Pe ici pe colo soldaţi cu căşti, în patrulă, cu baioneta la armă păreau alarmaţi, neliniştiţi. Pe străzi oameni, în grupuri, vorbeau în şoaptă. Lângă Banca Municipală (…) misiţii, negustorii de vinuri, fructe, cereale, se înghesuiau în grupuri mici, întindeau urechea către cineva dintre ei care povestea despre lucruri care nu se spun cu glas tare… Unii dintre prieteni (…) foşti colegi de şcoală se aflau mobilizaţi pe linia Nistrului. Dl. Trimescu directorul aeroportului Chişinău a povestit la ureche brutarului Meier G. că noaptea sosise ordin de evacuare a aeroportului…

"Acum nu pot să-mi amintesc cum anume şi pentru ce am ajuns şi eu la etajul II al casei de la intersecţia străzilor Alexandru cel Bun cu Armenească, vis-à-vis de magazinul de arme Vijevsky. O mulţime de tineri şi de adulţi - evrei, ruşi, ucraineni, câţiva moldoveni - se înghesuiau în jurul vestitei Rozenberg, cu

părul roşu ca flacăra (tot nu înţelegeam cum ea se afla aici, când se ştia că de ani de zile era în închisoare la Penitenciarul Central…) şi a lui Bubiş, Klinicikov, Moraru ş.a. Se dădeau ordine patrulelor (ale cui ordine? cu ce drept?) câte trei în patrulă - a «Autoapărării civile»: a opri şi a dezarma orice grup răzleţ de militari români! O mârşavă născocire a ocupanţilor ce stăteau gata de năvălire, dincolo de Nistru! Uneltele lor răspândeau marea minciună că, cică «Românii se retrag, jefuind şi violînd» - una din calomniile politice întrebuinţate atât de des de către năvălitorii ruşi în diferite părţi ale lumii, cu scopul clar de a sustrage atenţia populaţiei locale de la actul ocupaţiei, al subjugării…

"Iată-mă cu o veche armă Browning, cu mine încă doi: F., G. şi al treilea nu mai ţin minte numele lui, băiat lung, taciturn. Mergeam în sus pe strada Gogol, ţineam marginea trotuarului, apoi la dreapta, pe strada Viilor spre panta Buiucani. Deodată în faţa noastră - un grup - trei soldaţi şi un subofiţer. F. îndreaptă arma spre dânşii. Îi spun la ureche: «Nu trebuie, ce faci?» El nu răspunde. «Aruncaţi armele!» Subofiţerul aruncă pistolul.

Doi soldaţi aruncă armele. Al treilea o dă jos încet… F. i-o zmulge grosolan.

"«Măi fraţilor, ce vreţi de la noi? Am primit ordin de retragere şi îl executăm». Unul din soldaţi, mai în vârstă, vorbeşte cu noi: «Vai de noi, parcă ne-am uitat cu totul!»

"Eu stau ca trăsnit. Un amestec de consimţire şi de milă îmi umple sufletul, inima mi se zbate intens… Ce porcărie cu aceste 'patrule de autoapărare'. Nu e nici o apărare, fiindcă nimeni nu ne atacă. Toată povestea e o pură porcărie! Lângă pădurea Durleşti un grup de militari români a interceptat o patrulă ca a noastră, a deschis focul. Unul din patrulă a căzut, ucis pe loc, doi au fugit… Cine era vinovatul în aceste cazuri tragice şi nu mai puţin comice: nu agenţii ocupanţilor, cei din strada Armenească, etajul II?

"…Stăteam (…) în întuneric, eu şi acelaşi F., cu arma la picior, lângă intrarea în clădirea Manutanţei Corpului III (în trecut). Noapte, numai scârţâitul ferestrelor şi uşilor deschise şi câte un lătrat de câine, departe. Din când în când, o împuşcătură undeva, în oraş… Ne-au pus acolo «să apărăm-păzim». Ce să păzim? Clădirea pustie, golită de viaţă, de oameni?

"Toate acestea nu erau decât amănuntele sistemului stalinist de pregătire a ocupaţiei: provocare de nelinişte, de incertitudine, de spaimă, de buimăcire generală, pentru a veni apoi «ca eliberatori». Şi «eliberatorii» au sosit pe la 4 dimineaţa, au apărut la poarta Manutanţei… O tanchetă în frunte, două tancuri mari după

ea. În stradă s-a oprit o coloană. Câteva minute de linişte, expectativă. Se vede că ei ne analizau. Mitraliera tanchetei îndreptată spre noi… Ambii încremeniţi. Ca la comandă am aruncat armele. Ei au înţeles gestul, câţiva militari în uniforme stranii au ieşit din tancuri, cu căşti apărătoare enorme pe cap. Ei se îndreptau spre noi. Unul din faţă ţinea un pistol Mauser îndreptat asupra noastră. 'Comandirul' s-a apropiat la trei paşi de noi.

«Cine sânteţi?» (Vorbea ruseşte).

"Eu: «Patrula apărării civile!»

"«Ei bine, v-aţi făcut datoria, mergeţi acasă!»

"Un soldat ne-a pipăit totuşi bine pe corp. Stăteam cu mâinile ridicate. Percheziţia s-a terminat. Ne-am dus tăcuţi acasă, pe străzile pline de soldaţi străini, tancuri, tunuri, camioane… F. s-a despărţit de mine la intersecţia străzilor Puşkin-Alexandru cel Bun. Atunci nici el nici eu nu ştiam că după patru ani, când m-am întors ca militar sovietic, participînd la re-ocuparea Chişinăului (august 1944), [ave]am să-l găsesc pe F. în lista împuşcaţilor din toate categoriile, omorîţi la sfârşitul lui 1940! Lichidarea în masă era una dintre metodele potolirii, închiderii gurilor, pentru ca ocupaţia să continuie nestânjenită.

"…Basarabia era ocupată din nou!

"Ei, cum să nu! La 6 iulie 1940 marea 'paradă' a eliberării se desfăşura în sunet de fanfare şi zăngănitul coloanelor de tancuri. În funcţia mea de 'instructor la sovietul Chişinău' am primit invitaţie la tribuna oficială. Executîndu-mi funcţia de instructor, de nenumărate ori mă duceam să reprezint primăria în conflictele dintre cetăţeni şi putere: ocuparea ilegală de locuinţe, expropriere ilegală la grădini, livezi ş.a. Din toate răsputerile mele scriam dări de seamă în folosul cetăţenilor, căci 99% din plângeri erau îndreptăţite. Chişinăuenii încă nu înţelegeau că s-a comis o năvălire, în care cei veniţi îşi împlineau rolul de o-cu-panţi!

"…Tribuna de 'onoare' era o enormă cutie de lemn, vopsită în roşu, răsturnată cu fundul în sus. Parada începea la 10, accesul la tribună se închidea la 9. (…) am văzut ceva, ce nu credeam să văd: de la colţul străzii Gogol până în strada Mihai Viteazul, pe două părţi ale străzii Alexandru cel Bun stăteau înşirate «cordoanele de onoare» (distanţa de 5-8 metri de la unul la altul): un enchevedist, un SS (da, da, nu te mira, cititorule!) în vestita uniformă 'Mausfarbe' (culoarea şoarecelui). Înţelegerea Hitler-Stalin era în toiul execuţiei pe puncte. Unul din ele era vizita în URSS a unui Batalion SS pentru a ajuta la repatrierea germanilor (dar şi pentru a vizita lagărele de muncă forţată GULAG, a avut, se vede, SS-ul ce învăţa în aceste lagăre…).

"«Coloanele de onoare» din 6 iulie 1940 de la Chişinău erau poate unica 'manifestare fizică' a regretabilei prietenii hitleristo-staliniste. Basarabia a căzut jertfă acestei prietenii împreună cu jumătate din Bucovina, o parte din Transilvania…

"Eu stăteam uimit şi umilit, în fundul tribunei. În faţa mea, (…) Hruşciov, Mehlis (călăul suprem al Basarabiei), mareşalul Timoşenko, în al doilea rând fratele mareşalului, un ţăran analfabet din satul Furmanovka, judeţul Cetatea Albă, «cucoana din Hânceşti», fosta amantă şi agentă a lui Kotovski, Crîlov, primarul Chişinăului, Sviridov, răzvrătitor al tineretului - şi alte «personalităţi»… Nu am putut continua. Nu am vrut să iau parte la această «bucurie tragică». Am înscenat o vomitare, m-am dat jos de la tribună, am trecut câteva controluri, am pornit-o în jos pe Gogol, am trecut prin parc, apoi pe diferite străzi din josul oraşului, acasă… Eram într-adevăr trist, foarte trist şi amărît…

"Atunci nu puteam să-mi închipui că, totuşi, Adevărul va străbate straturile groase de minciună şi inducere în eroare în masă, peste aproape o jumătate de veac ! [2)]…

"Gr. Vindeleanu"

(Din *Basarabia*, revistă a Uniunii Scriitorilor din Moldova, nr. 6, 1991, Chişinău)

N O T E

1) La **17 iunie 1940, în "plină prigoană antisemită"**, evreul Gr. Vindeleanu era student la Universitatea bucureşteană şi îşi trecea examenele ca oricare alt cetăţean român.

2) Adevărul acela nu a străbătut nici până în clipa de faţă (2004) "straturile groase de minciună şi de inducere în eroare de masă". Fiindcă există, pentru evrei, un *adevăr etnic*.

Chiar Gr. Vindeleanu, excepţie a excepţiilor dintre evreii basarabeni: se opreşte cu mărturia sa la 6 iulie 1940. Or între 6 iulie 1940 - sărbătorirea bolşevico-nazistă a ocupării Basarabiei - şi să spunem 6 iulie 194l (Chişinăul a fost eliberat de Armata Română o săptămână mai târziu) ce a făcut, ce a dres tânărul evreu Gr. Vindeleanu, întors, la 18 iunie [1940] acasă, în Basarabia ce urma a fi abandonată sovieticilor? Am aflat în trecăt că era "instructor la Sovietul Chişinău" şi că se străduia să rezolve plângerile cetăţenilor în legătură cu "exproprierile ilegale de locuinţe, de grădini, de livezi". Da, el era un mărunt activist comunist - însă nu atât de mărunt, altfel nu i s-ar fi ordonat, la Bucureşti, să lase baltă examenele universitare şi să alerge la Chişinău, unde urma să construiască societatea socialistă - nouă, justă; măruntul "instructor", fusese invitat în tribuna oficială…

Nici chiar Gr. Vindeleanu, om structural cinstit, neînrăit de fanatismul bolşevic - dovada: chiar mărturia, după 50 ani! - nu merge… atât de departe, încât să spună *adevărul-adevărat*: Ce a făcut el în cele peste 12 luni în Basarabia sovietizată? Ce responsabilităţi a avut? Să se fi ocupat doar de "rezolvarea litigiilor legate de apartamente, de grădini, de livezi?" Admitem: o lună de zile (iulie 1940) aşa va fi fost, fiindcă oamenii încă nu realizau ce înseamnă o ocupaţie bolşevică, în care "plângerile" pentru confiscări de case, de grădini încetează de a mai conta - contînd altceva: arestările, anchetele, distrugerea şcolii româneşti, distrugerea biserii creştine - torturile, asasinatele, teroarea pură asupra populaţiei băştinaşe; atunci conta viaţa (şi moartea).

Ce vor fi făcut între 26 iunie 1940 şi 15 iulie 1941, (căderea Chişinăului) în Basarabia şi în Bucovina de Nord ocupate de ruşi A. Bârlădeanu, Roller, Mihail şi Dan Oigenstein (Oişteanu), Sorin Toma, Bella Iosovici, Perahim, Celac - şi mai cine?

"Discreţia" evreilor privind activitatea lor bolşevică în slujba ocupantului rus al Basarabiei şi al Bucovinei de Nord dovedeşte fără tăgadă *vinovăţia* lor - grea, mânjită de sânge. Tăcere-din-ordin; în slujba *adevărului etnic*…- adevărat numai când îl formulează-decretează evreii, în folosul lor.

Potrivit *adevărului etnic,* orice afirmaţie neconvenabilă, restabilitoare de cronologie, acuzatoare la adresa evreilor este tratată de "calomnie", "minciună", "propagandă fascistă sau/şi antonesciană", cunună a calificativelor negatoare-denigratoare: "antisemitism"- cum s-a întâmplat cu eseul de faţă prin vocile-condeiele vâşinskiene ale unor persoane citite care, fie nu citiseră textul incriminat (M. Shafir, G. Andreescu, A. Oişteanu, M.D. Gheorghiu), fie îl citiseră, însă îl deformaseră, falsificaseră, fabricînd "citate" (R. Ioanid, Isaac Chiva, Laszlo, Al. Florian).

Adevărul etnic funcţionează şi în cazurile martorilor-mincinoşi dintre evrei - în sensul "acoperirii"; al "derogării":

Primo Levi, cu al doilea volum de "memorii" - în care afirma că văzuse - cu ochii săi - camerele de gazare…;

Jerzy Kosinski, cu "amintirile" despre copilăria-i nefericită din timpul războiului, când ţăranii polonezi îl chinuiau, îl martirizau (şi sexual). Primo Levi şi Kosinski s-au sinucis - de remuşcări, pentru că minţiseră - în numele *adevărului etnic*. Marek Halter însă trăieşte, bine-mersi şi nu dă semne ca ar suferi ca urmare a - "amintirilor din Ghetoul Varşoviei". Trăiesc în continuare, fără tulburări, evreii din "Comitetele Wilkomirski" - nume sub care se ascunsese impostorul elveţian Bruno Dösseker, şi el "cronicar al suferinţelor evreilor la Majdanek şi la Auschwitz". Când un jurnalist - tot elveţian - a descoperit "adevărul etnic" (Dösseker era un *goi* oarecare), evreii au sărit, nu în capul mincinosului, ci în al celui care îndrăznise să-l demaşte, acuzîndu-l de… cum altfel: "revizionism", negaţionism", "antisemitism visceral".

Aceşti mincinoşi nu sunt consideraţi mincinoşi, ci purtători ai *adevărul etnic* (evreiesc), se înţelege.

Când ai crescut în cultul eternei victime inocente
îţi vine greu să accepţi că ai fost şi tu un bun călău

Evreii - iertare: "unii evrei" - nu acceptă mărturiile care îi pun pe (unii) dintre ei în cauză, vezi interminabila polemică în jurul **Cărţii negre a comunismului** apărută sub direcţia lui Stéphane Courtois la Robert Laffont, Paris, 1997.

Lucrare cu mari merite dar şi cu nu mai puţin foarte-mari goluri de informaţie privind România…

…imputabile înainte de toate ignoranţei coordonatorului: înainte de a studia istoriei rezistenţei anticomuniste în Europa de Est, Courtois fusese director al revistei binenumite: *Communisme*... De aceea va fi încredinţat redactarea capitolului "Europa Centrală şi de Sud-Est" tovarăşului-(său)-frăţesc Karel Bartosek. Aparatcikul praghez, aterizat la Paris în 1983, a făcut culoarul revistei *L'Alternative* - cu folos: după un an a fost introdus prin efracţie de Mihnea Berindei şi de Alain Paruit (pe ei îi… introdusesem eu - prin faţă). Eternul tovarăş Bartosek a profitat de retragerea (temporară) a lui François Maspero, fondatorul, a pus mâna pe revistă, a rebotezat-o *La Nouvelle Alternative* şi, dimpreună cu Berindei şi cu Lavastine a prefăcut-o într-o publicaţie eurobolşevică. Din extemporalele cehului "despre istorie", Courtois a înţeles că şi-a găsit un tovarăş de idei, iar Bartosek terenul pe care să cultive materia-lismul-istoric, recolta de după 1989. Că Stéphane Courtois nu s-a despărţit de litera-şi-spiritul revistei conduse o dovedeşte încuviinţarea prin ne-amendare a "tezei" bartosekiste: *pentru scrierea* **istoriei contemporane** *martori credibili/ citabili nu sunt scriitorii - care au trăit şi ei evenimentele (arestările, închisorile, exilul), pe care le-au aşternut pe hârtie, ci... doar* **ne***scriitorii* - **cu excepţia ruşilor Soljeniţîn, Şalamov, Bukovski, Nadejda Mandelstam**… - citez din ediţia originală, pag. 289:

"Ar fi greşit să punem prea în faţă destinul dramaturgului ceh Vaclav Havel, al filosofului maghiar Istvan Bibo, al scriitorului român Paul Goma şi pe al altora provenind din inteligenţie şi să-i lăsăm în umbră pe 'oamenii de rând'"

De ce "ar fi greşit"? Tovarăşul Bartosek de pe Vltava arată a fi dublul tovarăşului Ştefan Borbély de pe Someş: despre *martor, mărturie* gândesc la fel: cubic.

"Program" nu doar idiot, dar vădit diversionist: într-o Istorie ca cea numită, dacă a fost operată o "*ne*-punere în faţă" a unor persoane-personalităţi (numai dintre ne-ruşi!), care ar fi făcut

umbră… istoricilor comunişti de la Paris, deci s-a materializat operaţia de *decredibilizare a martorilor* (păcătuiau grav în ochii borbélylor transnaţionali: erau *şi* scriitori!), nu a fost compensată (sic) de vreo "punere-în-faţă", la capitolul România, a, de pildă, muncitorului Vasile Paraschiv (ştiu de ce: pe când Paraschiv îşi risca viaţa pentru a depune mărturie - şi la Paris -, Courtois era ocupat de *Communisme,* iar Bartosek nu termi-nase, la Praga, de stricat tot ceea ce îi încredinţase Husák); nu apar nici poetul Dorin Tudoran, nici profesoara Doina Cornea… Să nu ne mirăm: cunoştinţele bartosekiste se limitează la propriile note de lectură din *La Nouvelle* (sic) *Alternative*, iar "bibliografia" la o chestie semnată de reputata, inconturnabila, celebrissima cercetătoare Cristina Boico, mătuşa lui V. Tismăneanu, fostă eroină a Rezistenţei franceze şi feroce "îndrumătoare ideologică" stalinistă (dimpreună cu soţul, "Boico", general de grăniceri=securitate), în România sovietizată.

O astfel de concepţie-despre-lume-şi-istorie l-a determinat pe Stéphane Courtois ca ocupîndu-se de "materia" indicată de subtitlul lucrării: "**Crime, teroare, represiune**"- la capitolul României să omită cu seninătate "materialul bibliografic" aflat sub nas, gata-tradus în franceză şi publicat de multă vreme: volumul de excepţională valoare (şi documentară!) **O ultimă privire**, de Silviu Crăciunaş, apărut întâi în engleză, apoi, în 1961 echivalat în franceză (**Le dernier regard**); **La Cité Totale** de C. Dumitrescu (Seuil, 1980, postfaţată de mine); deasemeni a tăcut răsunător toate cărţile mele editate şi în franceză, începînd din 1971: **La cellule des libérables, Elles étaient quatre, Gherla, Garde inverse, Dans le Cercle**, volume de mărturii ca **Le tremblement des hommes** (despre 1977), **Chassé croisé** (despre terorismul exercitat de "organe" şi asupra românilor exilaţi la Paris, V. Tănase şi P. Goma, nu doar asupra pomenitului în foarte-treacăt bulgar Markov), **Bonifacia, Le Calidor, L'Art de la Fugue** - şi cel despre Piteşti: **Les Chiens de mort** - *primul text apărut în limba franceză* (în 1981) *care vorbeşte despre fenomenul reeducării* - în schimb a citat din **Piteşti** al lui Virgil Ierunca tradus în franceză cincisprezece ani mai târziu, în 1996… Cu atât mai ciudat-inadmisibilă ne-menţionarea - cu program, s-a văzut - a titlurilor de mai sus, cu cât ele apăruseră mult înainte de 1997, data editării **Cărţii negre a comunismului**. Tot anterior - în 1994 - existau şi lucrările de referinţă (nu şi pentru Courtois-Bartosek!): **La vie en rouge** de Christian Duplan şi Vincent Giret şi **KGB en France** de Thierry Wolton, din 1986, devenite clasice, acestea din urmă nici măcar pomenite de Courtois.

Aşa stînd lucrurile, nu este de mirare că în ditamai cărţoiul

despre "teroarea comunistă" nu am găsit măcar o referire la *scriitorii vizionari* Dostoievski, Orwell, Koestler, fiindcă alcătuitorii ei nu-i citiseră - iar dacă se va fi întâmplat minunea, puţin le-a păsat; nu citiseră nici opinia unui "coleg" de-al lor, Robert Conquest, autor al **Marei Terori**:

"Infinit mai bine, mai profund decât profesorii şi istoricii stalinismului (Conquest înşiră vreo zece nume de "sovietologi" - n.m.) au scris Orwell, Koestler: ei au înţeles şi au transmis realitatea stalinismului".

În fine, a treia imputare la adresa lui Stéphane Courtois: consimţirea la adevărul imuabil al primei ediţii a lucrării sale: în loc să repare erorile semnalate, "uitările" (la sugestiile - scrise - şi ale mele), să vegheze la conformitatea traducerilor, a considerat **Addenda** adăugată variantei româneşti editată de Liiceanu la Humanitas (nu doar falsă, abuzivă, ci de-a dreptul suprarealistă), "contribuţie preţioasă la cunoaşterea formelor de opoziţie din România". Astfel francezul Courtois a devenit complice la *falsificarea istoriei României operată, de astă dată, nu de către rollerii comunişti, ci de către "antirollerii-anticomunişti" Gabriel Liiceanu, Ana Blandiana şi soţul său, Romulus Rusan*.

Acestei triplete de tinichea trebuie adăugaţi scriitorii-ziarişti care angajează *"dialoguri" în perfectă necunoştinţă de cauză*: Mircea Mihăieş (cu V. Tismăneanu, cu N. Manolescu), Rodica Palade (cu Brucan, cu Pavel Cîmpeanu), Stelian Tănase - cu sine însuşi, G. Adameşteanu (cu cine nu?), Tismăneanu cu Iliescu. Pe de o parte, analfabeţi profunzi: până în decembrie 1989 făcuseră "rezistenţă prin cultură", pe timpul lui Ceauşescu, trăiseră binişor în mizeria şi în teroarea generală, tocmai fiindcă făcuseră doar cultură, în care scop îşi propuseseră să rămână surzi-orbi la tot ce se petrecea în jurul lor; pe de altă parte, neavînd curajul elementar (de unde, dacă nu avseseră vreodată coloană vertebrală?) de a pune *întrebări adevărate* interlocutorului, îi lasă tot pe Brucan, pe Roman, pe Mizil, pe Bârlădeanu, pe Pleşiţă, pe P. Cîmpeanu pe Iliescu şi pe alţi eterni bolşevici să scrie - tot ei - scurta-istorie a *lor*, nu **istoria**.

…Evreii, deci, consideră mărturiile nefavorabile sau doar neîntocmai tezelor lor: fie neconcludente, fie mincinoase, fie de-a dreptul "antisemite" (calificativ, nu doar un tic verbal, ci un fals secretat de lenea gândirii). În ciuda aparenţelor şi a legendelor tot de ei create, au o structură intolerantă, conservatoare, nu agreează schimbările de orientare ale mediului înconjurător, mai ales când acesta se vădeşte în dezacord cu interesele lor din momentul dat. Atunci se comportă precum colhoznicii din ţările comuniste după 1989: percep *libertatea generală* adusă de

căderea Zidului Berlinului ca pe un atentat la *libertatea lor* ca indivizi, grup, clan, ameninţînd *stabilitatea lor* materială, socială, psihologică - şi ierarhizatoare (vezi-i şi pe scriitorii români clasicizaţi…). Şi intră în panică. Şi devin neinteligenţi, le sărăceşte fulgerător fondul principal de cuvinte, discursul reducîndu-se la:

«*Eu* - victimă; *el* - antisemit».

Le este greu, foarte greu evreilor instalaţi de două milenii în statutul de victimă, în cultura *"unicului genocid: Shoah"* să admită adevărul istoric cel care spune: din nefericire, "genocid" se declină la plural. Au impus monopol asupra suferinţelor, pretinzînd că doar ei au fost persecutaţi, doar ei au suferit - în urmă cu peste o jumătate de secol - deci relativizînd, negînd, suferinţele *goi*-lor pricinuite de ei, evreii şi interzicînd să se vorbească de alte lichidări în masă, de alte victime inocente, de alte comunităţi martirizate decât a lor. Zbateri dovedind insolenţă, nesimţire etică şi, am mai spus: lipsă de inteligenţă.

Adevărul: şi ei au fost călăi nepedepsiţi pentru comunităţile căzute sub dominaţie bolşevică şi continuă a fi, azi, în Palestina: John Sack, supravieţuitor al lagărelor de exterminare naziste a publicat recent o carte în care mărturiseşte: unii evrei, foste victime, cărora li s-a dat ocazia, sunt capabili de *răzbunare* cumplită (pe care ei, la *goi*, nu o acceptă, ci o consideră "antisemitism istoric") - şi îl numeşte pe Solomon Morel. Acesta, ca şi el evreu polonez, după ocuparea întregei Polonii de către Armata Roşie fusese numit de sovietici comandant al unuia din multele lagăre de "denazificare", cel din localitatea Swietochlowice. Solomon Morel a organizat acolo un adevărat abator: deţinuţii - nu doar foşti auxiliari ai nemţilor, ci mai bine de trei sferturi dintre ei antinazişti care cunoscuseră lagărele germane; după o pauză (de un an), nefiind de acord cu politica de sovietizare, fuseseră arestaţi de comunişti. Or Solomon Morel nu făcea nici o deosebire intre deţinuţi, ba îi considera pe anticomunişti mai periculoşi decât… foştii gardieni ai lagărelor nemţeşti. Drept care le rezerva un "tratament" inuman: îi închidea în cuşti de câine, prin bătaie permanentă îi obliga să latre, să mănânce direct din gamelă - "câineşte"; îi obliga pe deţinuţi să se insulte între ei, să se bată reciproc (în România încă nu începuse "reeducarea de tip Piteşti…" - în Polonia: da), să se întrevioleze - înainte sau după ce erau violaţi de gardieni. Nu a fost singurul evreu, fostă victimă, prefăcut în călău de cea mai abjectă speţă, autor al mai multor omoruri - cu martori; şi-a continuat activitatea de torţionar până la pensie… În 1994 a fugit în Israel, unde a solicitat… protecţie. I s-a acordat pe dată. Procurorul polonez Eva Kok a

cerut în mai multe rânduri autorităţilor israeliene extrădarea lui Morel, vinovat de crime împotriva omenirii. Israelienii au răspuns de fiecare dată că nu este cunoscută nici o persoană cu acel nume, cât despre acele fapte (prezentate de procuratura poloneză) nu a primit răspuns nici până în ziua de azi, ba i s-a atras atenţia că insistenţa ei este "suspectă, are iz antisemit"…

Vina evreilor este, nu deicidul (condamnarea şi uciderea lui Ieşua din Naşeret a fost rezultatul unui conflict intern, iudeo-iudeu), ci omucidul care a întunecat-însângerat întreg secolul al 20-lea odată cu Revoluţia bolşevică, operă teoretică a lor, operă materializată şi de ei prin teroare-teroare-teroare, vizînd distrugerea trupului şi a sufletului omului - în Europa, în China, în Indochina, în Africa, în America Centrală şi de Sud. Ei pretind (oricum: ţin cu dinţii de acest "adevăr"): singurul *rău* universal fusese "faşismul"; singurele victime - nevinovate, se înţelege - doar ei, evreii.

Întru… auto-ajutor, nu doar istoricii, ci întreaga intelectualitate oficială israeliană a(u) acordat turcilor certificat de bună-purtare şi de nevinovăţie (!) în campania furioasă a negării genocidului armenilor din 1915. Mai mult: autorităţile statului Israel, sprijinite gălăgios de "intelectuali oficiali", de "specialişti în istorie" - oficiali şi ei, aceştia "interiori", dar şi de exteriori, aşa-numitele "sentinele"-, au declarat *persona non grata* pe solul Israelului - fie la congrese, la colocvii, fie în librării, ca autori de cărţi - pe istoricii care, deşi evrei, "pretindeau în mod trădător" (ce neruşinare din partea trădătorilor!) că… vânzătorii de ţară (turcească!): armenii ar fi fost masacraţi de bravii turci! Cum aşa, doar turcii sunt cunoscuţi ca persoane politicoase, blânde (n-ar ucide o muscă! - nu: o muscă, nu). Mai grav: calomniatorii au pretins că turcii ar fi comis un… genocid - când trebuie să se ştie ("o dată pentru totdeauna", vorba tovarăşului Radu Florian): singurul genocid din istoria omenirii este cel al căror victime au fost ei, evreii: Shoah! şi doar ei. Cine susţine contrariul (sau altceva) este un antisemit! - ca reputatul istoric francez Esther Benbassa, evreică originară din Salonic, ale cărei cursuri la Sorbona sunt sabotate de studenţi evrei, urlînd, isteric: «Antisemito!». Evreii sionisto-bolşevici neagă existenţa şi ravagiile şi durata comunismului - de ei inventat şi pus în aplicare binişor înainte de apariţia nazismului (acesta cu o durată de 12 ani, mort şi îngropat în urmă cu 60 ani) - pe când comunismul lor e încă viu; şi ucigaş - în Coreea de Nord, în China, în Cuba.

Dialog pe tema vinovăţiei *şi* a evreilor? Greu de imaginat. Când vine vorba de aşa ceva, evreii devin de o "discreţie" grotescă, ridicolă, atunci când pretind că ei nu au dat, în viaţa lor,

nici măcar o palmă vreunui *goi*, aşa, ca de la cekisto-enkavedisto-securist la "duşmanul de clasă" (nu "de-rasă", boje moi) încăput în labele sale de komisar-revoluţionar-internaţionalist!

Însă *goi*-i sânt, nu doar fioroşi "antisemiţi", ci şi optimişti de nevindecat, îşi spun: «Nu va fi el omul chiar atât de tâmpit, de urât, de rău, de mincinos - cum este, de când îl ştim…»

Ei bine, până una-alta omul acela este mincinos-urât-prost. Cine se mai îndoieşte de asta să citească replica dată de Leon Wieseltier lui Adam Michnik (în *The New Republic*, publicaţie americană declarat pro-israeliană, din 4 iunie 2001). Scriind în *New York Times* din 17 martie 2001, despre cartea lui Jan T. Gross, **Vecinii**, Michnik, el însuşi evreu, dintr-o familie de comunişti-aparatişti din Polonia sovietizată, se întreba dacă nu şi evreii, ca reprezentanţi de nădejde ai bolşevismului, vor fi avînd o părticică de vină în tragedia de la Jedwabne - şi nu doar în aceea. I s-a închis gura pe dată - citez din Leon Wieseltier:

"Evreii de la Jedwabne din vara lui 1941 nu au făcut altceva decât să moară. Nu sunt de loc de acord că evenimentele de la Jedwabne cheamă la vreo autoexaminare din partea Evreilor" (s.m.).

Descurajant, detestabil, ilogic, neuman "răspuns" - dovadă a orbirii, a relei credinţe, a violenţei isterice, a terorii asupra adevărului - ne-etnic. Totodată nesurprinzător: pentru jurnalişti ca Leon Wieseltier [1)], Istoria tragică a celui de al Doilea Război Mondial a început abia *"din vara lui 1941"*, atunci când 1.600 evrei din târgul Jedwabne au fost asasinaţi de concetăţenii lor polonezi, sub privirile aprobatoare ale nemţilor - în nici un caz aceeaşi Istorie (tragică) nu trebuie să cuprindă evenimentul *anterior, pornit la l septembrie 1939, când Germania a atacat Polonia* şi în două săptămâni a înfrânt-o; nici evenimentul de la *17 septembrie 1939*, când sovieticii au cules fructul gata "copt" de nemţi, ocupînd partea estică a nefericitei ţări, impunînd bolşevismul - ajutaţi cu zel de evrei. După Wieseltier masacrul din vara lui 1941 pornise din senin, din… "antisemitismul supt odată cu laptele mamei poloneze", şi nu din otrava celor 22 luni de teroare bolşevică, începută în septembrie 1939, în estul ţării, exercitată şi prin evrei.

Primatul Poloniei, Glemp, *după ce a exprimat regretele şi căinţa Bisericii pentru pogromul de la Jedwabne,* a adăugat:

"…şi Evreii trebuie să se întrebe dacă nu sunt vinovaţi de colaborare cu ocupantul bolşevic pentru arestările, maltratările, deportările Polonezilor, începînd din 17 septembrie 1939".

Rabinul Varşoviei Michael Schudrich a început prin a spune:

"Încerc o adâncă ruşine pentru bolşevicii de origine

evreiască…" - dar a sfârşit fraza astfel:

"…deşi aceia nu au acţionat în numele naţiunii evreieşti…"

Iată la ce slujeşte un rabin: să dea răspunsuri la întrebările încuietoare. Numai că în virtutea acestei înţelepciuni nici criminalii polonezi care uciseseră evrei în iunie 1941 nu erau vinovaţi, fiindcă nici ei nu acţionaseră "în numele naţiunii" (poloneze), ci din pură, bestială, omenească răzbunare! *Însă polonezii ucigaşi au fost judecaţi-condamnaţi (unii executaţi) în 1946*. Rabinul îi avea în vedere numai şi numai pe evrei - nu doar alcătuitori ai poporului ales ci şi ai poporului veşnic nevinovat: sutele de mii de evrei comunişti, voluntari entuziaşti în slujba ocupantului sovietic, al terorii din Karelia, din Polonia Orientală, în 1939; din 1940 în Ţările Baltice, în Bucovina, în Basarabia, (dar şi după 1944, din întreaga Polonie, Cehoslovacie, Ungarie, România, Bulgarie) "nu pot fi traşi la răspundere", fiindcă ei, bieţii, "nu acţionaseră în numele naţiunii evreieşti". Să mai pretindem că Rozen a reprezentat o "excepţie românească"!

Pierderile omeneşti au fost, de o parte şi de alta atât de cumplite: 3 (6, după ultimele informaţii) milioane de polonezi au fost lichidaţi numai de nazişti - dar de bolşevici?), încât, dacă nu este decent să ne întrebăm: «**Cine** a început primul?» - pentru că rana sângerează încă, vom formula astfel:

«Cine s-a răzbunat - pe cine? Pentru ce? Când?», deci:

«**Care** a fost **cronologia** faptelor?»

Întâi, în timp (în Polonia: începînd din **17 septembrie 1939**; în Ţările Baltice, în Basarabia, Bucovina, Herţa **din iunie 1940**) au avut loc faptele de bestialitate ale evreilor în serviciul bolşevicilor ocupanţi;

Apoi - din iulie 1941, măsurat fiind dezastrul material, mai ales uman pricinuit în 12 luni de sovietism (în Polonia: 22 luni), *victimele* - baltici, polonezi, ucraineni, români - *s-au răzbunat*.

Adevărat: necreştineşte, neomeneşte, ticăloşeşte - potrivit Legii Talionului.

Ceea ce promiteau simpatizanţii români ai bolşevismului, începînd din 1917, nu erau vorbe în vânt ale unor indivizi exaltaţi, nereprezentativi pentru societatea românească, spioni-agenţi ai Rusiei; de cum sovietismul le-a oferit prilejul aplicării doctrinei… internaţionaliste - au pus-o pe dată în practică, instaurînd teroarea bolşevică pură şi dură în Teritoriile Ocupate.

Recapitulare: în zdrobitoarea lor majoritate evreii fuseseră ostili României Mari - de la început, din 27 martie 1918. De la înfiinţarea Partidului Comunist Român, în 1921, comuniştii - în majoritate evrei (o parte locuind în alte ţări, având o altă cetăţenie decât româna: maghiară, poloneză, bulgară, germană, franceză şi

o "supracetăţenie": sovietică) au contestat justeţea alipirii provinciilor istorice româneşti la România, au pledat pentru "restituirea Basarabiei către URSS" [reclamaseră şi "restituirea Transilvaniei către… Republica Sovietică Maghiară" în 1919]. Răpirea Basarabiei şi a Bucovinei de Nord din iunie 1940 a fost primită de evreii din întreaga Românie cu entuziasm delirant, mulţi dintre cei aflaţi în afara Teritoriilor Cedate s-au grăbit să se mute în "Ţara Strugurilor şi a Pâinii" (URSS, fireşte), vorba unui notoriu poet-agent de influenţă NKVD, francezul Aragon, prin pana tovarăşei sale, Elsa Triolet.

O remarcă: după 1775, faţă de indigenii români, ocupaţi, evreii aduşi în Bucovina au manifestat totdeauna ostilitate, ură; pe ei îi denunţau stăpânului: ungur, în Transilvania, austroungur în Bucovina, rus în Basarabia - ca anti-iudei (încă nu era moda "antisemitismului"). De ce? Probabil-sigur: fiindcă românii alcătuiau, în Ardeal, în Maramureş, în Bucovina, în Basarabia comunitatea băştinaşă, ocupată, colonizată, persecutată; evreii fuseseră, peste tot, dacă nu favorizaţi, sigur: nu atât de umilţi, obijduiţi, desconsideraţi, declasaţi, măcar pentru că nu părţi din ţara lor fuseseră ocupate, colonizate cu străini care primiseră de la stăpânire mult mai multe drepturi decât indigenii. Ura maladivă a evreilor faţă de români - în Transilvania, în Maramureş, în Bucovina, în Basarabia - poate fi explicată şi astfel: românul ocupat-colonizat rămăsese, în continuare, rob (al ungurilor, al austriecilor, al ruşilor). Pe când evreul juca peste tot - cu nuanţe - rolul supraveghetorului de robi: fusese şi el rob, de aceea se purta mult mai "sever" decât stăpânul: ştiind, din experienţă, unde doare mai tare, acolo lovea… Ura evreilor faţă de români s-a dezvoltat-manifestat, nu în Principatele Unite (România Mică) - de ce? De frică: ştiau din experienţă până unde pot merge prea-departe: guvernul, administraţia fiind româneşti, dacă s-ar fi comportat faţă de români aşa cum o făceau în Rusia, în Austro-Ungaria, riscau să fie daţi afar' din ţar'! Ci în provinciile româneşti înstrăinate. Acolo motivul suferinţei evreului era unul deturnat: pentru că nu îndrăznea să-l acuze pe stăpân (austriac, ungur, rus) de cuvinte, de fapte anti-evreieşti, *se răzbuna deviat* pe stăpânit, pe rob (românul) de… vorbe-de-năduf, interpretate: "anti-iudaism", acuzaţie cu atât mai gălăgioasă, mai vehementă, cu cât bietul român nu avea cum să se disculpe - nu avea cuvinte, fiindcă nu avea cuvânt - necum să se apere activ. În acelaşi timp, *setea de apartenenţă la casta dominantă (în ciuda refuzului de a se asimila)* l-a făcut să chiar fie, nu doar să se declare Mare-Maghiar, Mare-Rus, în ciuda persecuţiilor crâncene suferite de la stăpânii unguri şi ruşi, nu de

la robii acelora: românii. Masochism frizînd patologia, altfel cum se explică filomaghiarismul până la caricatură al supravieţuitorilor evrei din lagărele de exterminare naziste, unde fuseseră trimişi de unguri?; dar filorusismul manifestat până la dictatură-segregaţie faţă de evreii ne-ruşi, în Israel - cu toate că ruşii i-au umilit, i-au prigonit, i-au pogromizat, i-au masacrat veacuri de-a rândul, în pauze folosindu-i pentru treburile murdare, de *calò* (călău, în ţigăneşte) ca cele de pe timpul bolşevismului - ca apoi să-i alunge cu nagaika?

Comportament imoral din punctul de vedere al europenilor, "explicat" de înşişi evreii (Hannah Arendt) prin mileniile de persecuţii cărora le fuseseră victime şi care i-ar fi lichidat de multă vreme, dacă nu ar fi recurs la frecvente "derogări" de la etică (precum *adevărul etnic*). Oriunde, în oricare ţară s-ar fi aflat comunităţile lor, ei "s-au dat" totdeauna cu stăpânul - ceea ce nu ar fi blamabil, dacă s-ar fi mărginit să-l slăvească şi să-l cânte (am citat din R. Cosaşu - vezi Bibliografia), să-i lustruiască cizmele cu limba şi să capete răsplata *lingu*şirii, care tot de la *limbă* se trage ea. Însă ei nu s-au mulţumit doar cu răsplata, pe lângă simbrie, ci au îndeplinit porunci netrebnice, murdare, criminale; nu de puţine ori aveau ei - brigadieri şi kapo din Antichitate şi din Evul Mediu - "iniţiative" în jefuirea, în asuprirea, în pedepsirea, în umilirea celor mici, a celor înrobiţi, a celor supuşi, a celor suferinzi - a celor care nu se puteau apăra. Aşa s-au ilustrat în statele kievliene după 1239, sub *ocupaţie* tătară, ca agenţi executori (zapcii) nemiloşi; în Spania, sub *ocupaţie* arabă, evreii toleraţi făcuseră front comun cu toleranţii arabi, batjocorindu-i pe creştini, chiar căsăpindu-i *pentru că…"mâncau carne de porc"*! - iar după ce ocupanţii Iberiei au fost alungaţi, creştinii s-au răzbunat cumplit pe slugile zeloase ale maurilor: le-au ars pe rug, le-au expulzat (şi fiindcă nu s-au creştinat); aşa au făcut evreii în Africa de Nord, sub *ocupaţie* otomană; după ce şi turcii au fost bătuţi, siliţi să se retragă, evreii nu au apucat a fi pedepsiţi pentru murdarul auxiliariat, fiindcă s-au instalat alţi ocupanţi: francezii (de la 1830); când băştinaşii algerieni au câştigat independenţa în 1962, au traversat Mediterana, în panică, nu doar francezii colonişti-colonizatori (*les pieds-noirs*); nu doar *harki*-i, algerieni luptînd (mai ales făcînd poliţie în proprie ţară, de partea francezilor şi împotriva algerienilor). Dar şi evreii. Ştiau ei de ce, însă explicau altceva: deşi ei se aveau ca fraţii cu arabii în Maghreb, aceştia, brusc ("din senin"…) deveniseră antisemiţi…

Antievreismul populaţiei băştinaşe din teritorile româneşti ocupate era mult mai puternic, mai acuzat în Bucovina decât în Basarabia. Austria zmulsese în 1775 Ţara de Sus a Moldovei, o

alipise la Galiţia (botezînd-o cu un termen slav: "Bucovina", "Ţara Fagilor"), o colonizase cu un imens număr de ruteni şi cu foarte mulţi evrei - tot galiţieni. Or evreii din Bucovina şi din Maramureş sub austrieci nu erau, faţă de băştinaşi, doar "venetici" (ca în Basarabia ocupată de ruşi), ci şi agenţi zeloşi ai ocupantului şi legendar de nemiloşi cu ocupatul : nu se mărgineau cu puterea economică acaparată (într-un timp record deve-niseră proprietari, cu acte!, ai păşunilor, livezilor, pădurilor, ai munţilor întregi), dar exersau şi una administrativo-politico-poliţienească, de supraexploatare, de hiperterorizare a românilor. Înainte de 1918 evreii aduşi în Bucovina de ocupanţii austrieci (în realitate austriecii îi… deportaseră în ţinuturile cele mai îndepărtate de capitală, ca să scape de ei) se comportaseră faţă de indigenii români cu dispreţ, cu aroganţă, cu insensibilitate, cu neomenie egalate doar de slugărnicia, de supuşenia oarbă, zeloasă şi satisfăcută faţă de autorităţi, astfel anunţînd comportamentul bestial, antiromân, anti-*goi*, anticreştin, *de după 28 iunie 1940,* de acea dată în numele ocupantului rus, bolşevic.

Aşa se va fi explicînd antievreismul acut al românilor din Ţara de Sus a Moldovei, inclusiv al lui Eminescu; ca şi marele număr de legionari, de cuzişti originari de acolo…

În fine, pentru că evreii originari din Basarabia şi cei aflaţi în URSS înainte de Cedare (*din România - încă o dată: câte sute de mii trecuseră Prutul începînd din 15 iunie 1940, din ordinul sovieticilor?*) alergaseră în Teritoriile Cedate şi se dedaseră la acţiuni, nu de reparaţie socială, cum ar fi fost de aşteptat de la nişte comunişti, ci la *acte de barbarie pe criterii confesionale, naţional-rasiale* - azi se spune: "curăţenie (epurare) etnică"- în vederea constituirii "Republicii Socialiste Sovietice Evreieşti".

Când o mică parte din probe s-a aflat în faţa ochilor, pe marginile gropilor comune des-acoperite, **atunci, abia atunci (adică:** *după 22 iunie 1941***) Românii au început** *a se răzbuna* **pe evrei**.

«De ce s-au năpustit Evreii asupra Românilor în timpul evacuării Basarabiei, Bucovinei de Nord, Herţei (în *Săptămâna Roşie: 28 iunie-3 iulie 1940*)?; de ce s-au încrâncenat asupra unor bieţi soldaţi mobilizaţi şi care primiseră ordin să se retragă fără a răspunde la provocări?; ce aveau de împărţit cu ei "narodnicii truditori sovietici", cum se prezentau, în limba română cea care nu există, agitatorii sosiţi în grabă cu camioanele de peste Nistru - sau, ca Gr. Vindeleanu (ca Sorin Toma, ca Răutu, ca fratele său, tatăl lui A. Oişteanu, ca Roller, Perahim, Celac…), veniţi din restul României pentru a construi cea mai dreaptă şi mai bună şi mai prosperă dintre societăţi: comunista?; de ce mai ales Evreii

i-au huiduit, i-au injuriat, i-au tratat de "regalişti", de "capitalişti-faşişti", de "moşieri-antisimiţi", de "ţâgani", i-au scuipat, i-au bătut cu pietre, i-au opărit cu uncrop, i-au împroşcat cu fecale, pe mulţi i-au zmuls din coloane şi după ce i-au ciomăgit, călcat în picioare, zgâriat (nu doar femeile s-au dedat la această practică muierică), unora le-au tăiat nasturii de la pantaloni, apoi i-au lăsat să plece în această postură umilitoare iar pe alţii i-au reţinut şi i-au prefăcut în *primii prizonieri de război dintr-un război care nu exista*?;

«Şi încă: de ce, intrînd în masă în organele administrative, politice, poliţieneşti ale sovieticilor ocupanţi, evreii s-au purtat faţă de românii basarabeni, bucovineni, herţeni, de parcă aceştia ar fi fost, în ordine: babiloneni, egipteni, romani, spanioli, ruşi, ucraineni, seminţii-etnii care îi persecutaseră, diseminaseră, masacraseră potrivit termenilor inventaţi de… români: *Inchiziţie*, *pogrom*?»

La această întrebare îndurerată, de bun simţ "răspundeau" peste câţiva ani, nu mulţi: vreo cinci - securiştii evrei-unguri (e-he! ce Mari-Maghiari, evreii unguri!: cam ca Elie Wiesel; şi aproape tot atât de Mari-Ruşi ca evreii sovietici, de teapa lui Nicolski-Grünberg), când îi rupeau în bătăi pe ţăranii români din Oltenia, din Dobrogea, din Muntenia - care nu pricepeau de ce trebuie să "adere" la… colhoz:

«*Voi,* care ne-aţi trimis la Auschwitz!» - *voi*-care fiind *noi*-care, *Românii*…

Logică de cristal, ilustrată de ultramediatizatul, mereu-pomenitul Elie Wiesel, cel care prin 1980, declara la televiziunea franceză că el şi cu ai săi din Sighet fusese(ră) arestaţi şi trimişi la Auschwitz - în aprilie 1944 (**aprilie una mie nouă sute patruzeci şi patru**) de către… jandarmii români! - am mai spus-o? - ei bine, am s-o re-re-re-spun. Când Eugène Ionesco atrăsese atenţia prietenului său asupra adevărului: Transilvania de Nord, deci şi Sighetul, fusese, între 30 septembrie 1940 şi primăvara anului 1945 sub ocupaţie maghiară, prin urmare jandarmii erau unguri, nu români, Wiesel răspunsese vesel, cu un zâmbet pişicher, că nu contează "amănuntul", oricum, francezii tot nu cunosc istorie şi puţin le pasă de "asta".

Mie îmi pasă de "asta" - ca român, ca basarabean.

Evreii au tot vorbit în ultima jumătate de veac despre *asta* a lor (iar Wiesel a făcut din *asta* o tribună pe cât de lucrativă, pe atât de mincinoasă întru promovarea propriei persoane şi pentru funcţionarea din plin a industriei holocaustului - vezi, la Bibliografie, cartea lui Norman B. Finkelstein); tot vorbind, au monopolizat Cuvântul, au confiscat suferinţa: pentru ei nu există,

în Istorie, decât un singur genocid: cel al căror victime au fost ei şi numai ei; nu acceptă că în lagărele naziste au fost exterminate *şi alte etnii,* **cronologic înaintea evreilor**: ţiganii *şi* slavii, în general, în special **polonezii: începînd din septembrie 1939**; *şi* ucrainenii *şi* ruşii, după iulie 1941; dintre germani, din 1938: *şi* catolicii *şi* nobilii *şi* homosexualii *şi* handicapaţii; evreii nu admit că, *înainte de Shoah*, Turcia, aliata strategică a Israelului care şi ea, după cum ştie lumea întreagă, apără cu iataganul "democraţia occidentală în Orient" (sic), se dedase, cu mare vitejie, în 1915, "unei mici operaţii de purificare": masacrarea armenilor; tot înainte de Shoah; genocidul organizat în două rânduri în Ucraina; că *după Holocaust* s-au semnalat masacre cu caracter de genocid în lumea comunistă: în Basarabia, între 1946-47, în China, în Tibet, în Coreea de Nord, Cambodgia, Cecenia. Din nefericire, tragedia evreilor din timpul ultimului război mondial nu a fost nici prima, nici ultima din secolul al XX-lea…

Cine nu a auzit de Ilia Ehrenburg? Mulţi, dar puţini ştiu că scriitorul (şi nu era rău, ticălosul!) după ce fusese, între cele două războaie, agent de influenţă mai ales în Franţa, îşi continuase activitatea de *dezinformator*, pe timpul războiului, nu doar ca jurnalist de front, ci… ca explicator-şef şi îndemnător-absolvitor al bestialităţilor pe care *trebuiau* să le facă ostaşii Armatei Roşii, cu… femeia duşmanului. Ar fi un act de salubritate publică adunarea într-o *Antologie a Abjecţiei* (şi depunerea ei la Nürnberg II) a articolelelor **scriitorului** Ilia Ehrenburg despre "Nemţoaică" şi despre ce *trebuia* (fiind o "datorie de onoare") să-i facă un adevărat ostaş sovietic, comunist.

Bietul soldat care-şi arunca ochii pe ce stătea scris în ziarul Armatei Roşii, înainte de a-şi răsuci ţigări din el: nu ştia geografie, nici istorie, habar n-avea de nimic din ce se întâmpla, nu doar în lume, ci în propria-i ţară - aşa că nu avea nevoie de îndemnul-prin-gazetă de a-i jefui pe Nemţi («*Davai cias*!» a rămas în oasele auzului ne-ruşilor ca şi: «Vin Tătarii!», prizonierii de la Stalingrad au mărturisit că aceasta era întâia cerinţă a învingătorilor: să dea *ciasul*!), de a maltrata populaţia civilă întâlnită; şi nu avea nevoie de un curs de alfabetizare, ca să afle ce să facă el cu *femeia* de la vârsta de cinci ani la o sută - cum, ce? S-o pună jos şi s-o violeze, el şi întregul său regiment, până la moarte - şi, vai, dincolo de ea… Însă, iată: afla pentru întâia oară (dar el nu ştia că e prima-oară): superiorii nu numai că nu-i pedepseau pe inferiorii care "se mai şi dedau…", ci îi îndemnau să facă; tot repetînd-repetînd obligaţia ostaşului sovietic (ceea ce el, oricum, făcea, prin tradiţie rusească - răuvoitorii spun: slavă, arătînd spre

sârbi), îi dădea de înţeles că, de nu va face aşa, abia atunci va fi pedepsit. Şi nu ştia, viteazul krasnoarmeieţ (care mărşăluia spre Apus, imaginîndu-şi Berlinul ca Raiul Rusesc: o poiană cu flori unde, printre munţi de cârnaţi, şerpuiesc pâraie de votcă) dacă femeile pe care le viola şi le mai şi ucidea erau, cu adevărat, nemţoaice iar dacă da: naziste ori ba; pro, ori antihitleriste?; şi nu-i păsa dacă "Nemţoaica" era, în fapt, o fostă victimă a neamţului: poloneză, rusoaică, ucraineancă, evreică…- oricum, el nu ştia care-cum e - şi nici nu era obligat să ştie: doar era krasnoarmeieţ!

Mărturia unui ostaş - din volumul **Războiul nu are chip de femeie** de Svetlana Alexievici, Presse de la Renaissance, 2004, p. 24:

"Ofensivă! Tot înainte! Primele sate nemţeşti… Eram tineri, în putere… Patru ani fără femeie… În pivniţe: vin. Şi fete… Puneam mâna pe câte una şi… Eram zece, la una… Nu erau destule femei, populaţia fugea din faţa armatei sovietice. Prindeam fete tinere, copile… Doisprezece ani… Dacă mucoasele plângeau, le băteam, le îndesam o cârpă în gură. Pe ele le durea, pe noi sbaterile lor ne făceau să râdem. Azi nu înţeleg cum am putut participa la astfel de… Un băiat de familie ca mine…"

Rezultatul îndoctrinării ehrenburge:

Ostaşii Armatei Roşii *le-au violat repetat pe toate femeile supravieţuitoare ale lagărelor germane "liberate" de ei sau predate (gata liberate) de Aliaţi… Şi pe toate femeile, fetele, copilele din canalele Berlinului, adăpostite acolo, de săptămâni, ca să scape de bombardamente.*

Lui Ilia Ehrenburg nu-i păsa - el îşi făcuse datoria de "umanist": strecurase otrava în urechea rusului, rusul să se descurce! Fiindcă Ehrenburg ştia ce ştia: nu e necesar să-i şi explici omului simplu (chiar dacă e "băiat de familie") de ce trebuie să facă răul, doar să-i comunici că are voie să-l facă; şi că e bine să facă rău.

Şi eu ştiu ce ştiu: dacă Ilia Ehrenburg printr-o minune ar mai fi în viaţă, acum ar avea 111 ani şi în loc să fie judecat pentru incitare la crimă, ar fi numit director de onoare al Muzeului Holocaustului din Washington, consilier psihologico-ideologico-pedagogic, alături de Şaranski şi coleg de "umanism" al criminalului de război Ariel Sharon.

À propos de sărmanul "refuznik" Nathan Şaranski, "persecutat în URSS pentru ideile şi acţiunile anticomuniste", internat în lagăr: aici, în Occident, făcusem pentru el o uriaşă campanie de petiţii, manifestaţii, meetinguri, interpelări ale oamenilor politici, să intervină în favoarea "militantului pentru drepturile omului, încarcerat…" (noi, cei care ştiam ceva rusă tăceam,

complici-ai-unei-cauze-bune: "refuznik" nu însemna: "cel care refuză sistemul sovietic", ci cu totul altceva: *"cel căruia i s-a refuzat viza de emigrare în Israel"*...). Ei bine, după lupte seculare, "dizidientul Şaranski" a fost liberat - şi din lagărul mic, gulagul şi din cel mare, URSS. Îl aşteptam la Paris, pentru tradiţionala conferinţă de presă - "în apărarea drepturilor omului". Dar eroul nu a venit; a dispărut şi soţia sa, Abigail, care ne fusese, ca să spun aşa, stindard în toate manifestaţiile. Se dusese în Israel, să-şi vadă, în sfârşit, soţul. La scurtă vreme am aflat că "apărătorul (şi martirul) drepturilor omului", "contestatarul (refuznik-ul) sistemului sovietic" Şaranski a aderat la un partid de extremă dreaptă, rasist, anti-*goi* - anticreştin, antiarab. Când Ariel Sharon a devenit prim-ministru, l-a numit pe Şaranski ministru al… colonizărilor: al politicii de alungare a băştinaşilor palestinieni din Palestina natală şi de "implantare" a unor recenţi evrei, în majoritate provenind din Rusia…

De astă dată, à propos de drepturile omului:

Israelul este singurul stat din lume care nu acordă azil politic, iar "drepturile" sunt numai pentru evrei - fie ei japonezi, de curând incaşi din Perù - însă nu pentru oamenii pământului, alungaţi de pe pământul lor.

"Societatea nouă" instaurată în Rusia în 1917, întinsă în toată lumea (cu excepţia Israelului!) ca râia, ca sifilisul, ca sida (cu concursul entuziast, decisiv al evreilor) a fost incapabilă, în peste şapte decenii, să confecţioneze simple ustensile casnice de tipul şurubelniţei, tirbuşonului, nasturilor, àcelor de cusut, medicamentelor curente; în schimb, de la origine s-a arătat expertă în producerea armelor: cine nu a auzit de Kalaşnikov, de Katiuşa, de Skud, de Sam, de Tokarev, de Mig, de Suhoi, de arme chimice şi biologice - de Cernobîl, de "Kursk"?

Etern comunista Coree de Nord înregistrează mii de morţi de foame (pe an?, pe lună? pe săptămână?), însă are arma atomică!

N O T E

1) Dar cine este Leon Wieseltier? Apelăm la cineva care îl cunoaşte bine: Norman G. Finkelstein (op. cit. pp. 64-68):

"La apariţia ultimei absurdităţi despre Holocaust, [volumul] **Călăii voluntari ai lui Hitler** de Daniel Jonah Goldhagen toate jurnalele [americane] importante au publicat cel puţin un articol" [ultraelogios], scrie Norman G. Finkelstein. "E. Wiesel vorbeşte de

«remarcabilă cercetare», «profuziune de probe (…), valuri de documente», «fantastică contribuţie la înţelegerea învăţămintelor Holocaustului…» (…)

Norman G. Finkelstein continuă:

"În **Teza lui Goldhagen şi adevărul istoric** Ruth Bettina Birn şi cu mine am demonstrat că lucrarea lui Goldhagen este nulă". (…) "În campania contra noastră Leon Wieseltier, responsabil al rubricii literare din periodicul pro-israelian *New Republic,* a protestat pe lângă Michael Neuman, descriindu-mă astfel: «Finkelstein este o otravă, un jidan împuţit, bântuit de ură de sine» (…) Ruth Bettina Birn a fost calificată de «reprezentantă a rasei vinovaţilor» - fiindcă este originară din Germania, iar eu: «un antisemit care meritase ceea ce îndurase familia sa din partea naziştilor [mama lui Finkelstein era supravie-ţuitoare a Ghettoului din Varşovia n.m. P.G.]» - acuzaţii la care s-au asociat Stanley Hoffmann şi Charles Maier, de la Harvard".

[Tot de "jidani împuţiţi" şi de "antisemiţi" au fost trataţi evrei ca Raymond Aron, Esther Benbassa, Simone Weil, Daniel Barenboim, Rony Brauman, Jean Daniel, de curând Joschka Fisher, Daniel Kohn-Bendit… şi încă mulţi, mulţi alţii care nu au consimţit să ragă în Corul Armatei Roşii de la Tel-Aviv].

Martiriul Basarabiei şi al Bucovinei de Nord
între 28 iunie 1940 şi 22 iunie 1941

I

Prima perioadă de teroare:
evacuarea: 28 iunie - 3 iulie 1940:

"La Chişinău era exercitată [teroarea] de către tradiţionalele «patrulele de autoapărare» (sic) cu sediul pe strada Armenească şi dirijată de faimoasa "Rozenberg cea Roşcată", de Bubiş, de Klinicikov şi de Melnic. Avocatul Steinberg a acţionat independent o vreme, apoi a fost cooptat de patrule".

A doua perioadă :
de la 3 iulie la sfârşitul lunii august:

"- Preluarea administraţiei de către funcţionari aduşi din Rusia;

"- Înlocuirea «patrulelor de revoluţionari locali (sic)» cu «truditori NKVD profesionişti»;

"- Arestarea tuturor persoanelor suspecte, în primul rând a oamenilor politici, mai ales a celor din Sfatul Ţării care militaseră pentru unirea Basarabiei cu România din 1917: 5 foşti deputaţi în Sfatul Ţării (printre care: Ion Codreanu, Leancă, Secară, Catelli), un fost senator, acuzaţi de… trădare de patrie (sovietică, se înţelege);

"- foşti ofiţeri în Armata Albă;

"- funcţionari civili şi militari - aceştia au fost transferaţi pentru mai multă siguranţă la Tiraspol, pe malul stâng al Nistrului, pretextînd că nu mai era loc la Chişinău".

"Sărbătorirea liberării Basarabiei de sub jugul boierilor români - la Chişinău - la 6 iulie 1940:

"Statuia regelui Ferdinand pe care evreii scriseseră lozinci profanatoare şi antiromâneşti a fost învelită în pânză roşie şi împodobită cu portretul lui Stalin; pe coloanele Clopotniţei Catedralei (învelite în roşu): portretele lui Stalin şi Molotov;

"În tribuna oficială: N.S. Hruşciov, comisarul Mehlis, mareşalul Timoşenko (el condusese «operaţiile militare»).

"Reprezentanţi ai truditorimii localnice": fratele lui Timoşenko, ţăran analfabet din Furmanovka, Cetatea Albă; Krîlov, primarul Chişinăului, Sviridov, responsabilul Komsomolului.

"Cordoanele Gărzii de Onoare (comandată de generalul NKVD Bodin) erau alcătuite din: *trupe NKVD şi trupe S.S.* (un batalion de S.S.-işti se afla în Basarabia, pentru a-i conduce în Germania pe coloniştii germani din Sud)" [vezi şi mărturia lui Gr. Vindeleanu]".

"În această perioadă au fost confiscate aparatele de radio şi introdusă radioficarea.

"S-au înfiinţat organizaţii de partid în toate localităţile.

"La 2 august a fost adoptată legea de «Alcătuire a Republicii Sovietice Socialiste Moldoveneşti Unionale».

"Tot atunci s-a declarat «reunirea RSSMU cu RSSAM»(!)

"Noul preşedinte al guvernului, Konstantinov anunţă că Nordul [judeţul Hotin] precum şi Sudul [judeţele Ismail şi Cetatea Albă] nu mai fac parte din Basarabia, ci din… Ucraina".

Organizare:"RSSM(U) condusă de o «comisie guvernamentală creată de către Sovietul Comisarilor Poporului» în care intră:

"- tov. Ilinski, locţiitor al preşedintelui (Konstantinov);

"- tov. Sazîkin - ministru de Interne

"- tov. Orlov, şeful Cârmuirii Republicane (?)

"- tov. Soracian, - gospodăria comunală

"- tov. Melnic, preş. al sovietului orăşenesc Chişinău".

După cum se vede: nici un aborigen…

Imediat după 28 iunie 1940, Armata Roşie a fost primită de evrei cu entuziasm: La Chişinău, avocatul Steinberg a desfăşurat lozinca:

«Bine aţi venit! V-am aşteptat 22 ani!»

Procuror-general: evreul Chitiş (de la Tiraspol).

La Orhei: s-a autoînscăunat prefect: Trostineţchi, procuror: Boris Cogan, Dr. Burd: medic primar; Rechis a doborît portretele familiei regale şi le-a călcat în picioare; un soldat evreu a părăsit coloana în retragere şi a tras cu arma în… statuia lui Vasile Lupu…

La Rezina: evreii au aruncat în Nistru statuia lui Ferdinand;

La Tighina: "comitetul de primire" (a sovieticilor) a fost animat de inginerul Muhlmann şi de avocatul T. Boris;

"Colectivizarea s-a făcut fără opoziţie: ţăranii erau de terorizaţi, traumatizaţi de brutalitatea ocupaţiei şi au «consimţit»".

"CADRELE BOLŞEVICILOR

Alexandru Moraru

"(documentele acuză regimul sovietic) materiale noi din arhive vechi

"Procesul de colonizare a Basarabiei, început în 1812 de autorităţile Rusiei ţariste după ruperea ei din trupul Moldovei, a avut un impact tragic pentru românii basarabeni şi extrem de favorabil pentru străini. Amestecul populaţiei locale cu tot felul de veniti (ruşi, ucraineni, evrei, găgăuzi, bulgari, nemţi, ţigani) şi deportarea a sute de mii de familii basarabene în Ucraina, Altai, Siberia, preponderent din cei mai avuţi, avea un scop: de a distruge structura etnică românească şi de a schimba raportul de forţe în favoarea celor împroprietăriţi de guvernul ţarist din contul populaţiei locale deportate.

"Unii istorici consideră că anume de atunci au început toate nenorocirile. Străinii au pus stăpânire pe economie, comerţ, politică şi cultură. Pămân-

tul mănos, frumuseţea naturii, oamenii harnici, buni, primitori şi în majoritate "cu capul plecat" i-au făcut pe străini să creadă că şi-au găsit, pământul făgăduinţelor. Din aceste motive au început să-şi aducă părinţii, fraţii, prietenii; să cumpere imobile şi proprietăţi funciare la un preţ de nimic, devenind adevăraţii stăpâni ai guberniei Basarabia.

"Perioada anilor 1918-iunie 1940,când populaţia Basarabiei prin act legislativ al Sfatului Ţării s-a reunificat cu Ţara, a fost o perioadă de ascensiune naţională. Au fost stabilite principii marcante ale democraţiei. Autorităţile române n-au recurs la violenţă pentru a schimba raportul de forţe în favoarea românilor basarabeni, n-au au fost făcute deportări, fiind păstrată componenţa etnică constituită de Rusia ţaristă. Aceasta înseamnă că întreaga masă de ruşi, evrei şi ucraineni cum s-au stabilit în oraşe şi orăşele până în 1917, aşa au rămas. În mediul rural reprezentanţii acestor naţiuni nu prea se stabileau cu traiul, probabil din motiv că la sate posibilităţile de a face politică sunt mai mici. În aceiaşi ordine de idei trebuie să clarificăm un lucru de la bun început: nici ruşii, nici ucrainenii veniţi în Basarabia nu se compară cu cei din patrie…Pe parcursul materialului, nu intenţionez să ofensez o naţiune oarecare, mă refer doar la o anumită categorie de "internaţionalişti".

"Dar să revenim la anul 1940.

"După cum afirmă cunoscutul istoric Florin Becescu, despre evenimentele care urmau să se desfăşoare în iunie 1940 populaţia evreiască a fost înştiinţată şi pregătită din timp.

"Dovada constă din unele măsuri de prudenţă ale comercianţilor-preponderent evrei. Astfel, până în iunie 1940 erau destul de insistenţi, propunând mărfurile sale pe datorie. Iar din partea a 2-a a lunii iunie 40 aceştea refuzau orice livrare de mărfuri în credit.

"O parte din respectiva minoritate naţională, consideraţi în perioada aceea meşteri ai zvonurilor, îndeplinind misiunile Moscovei, lansau printre populaţie şi funcţionarii români o aberantă recomandare, că în cazul cedării Basarabiei şi Bucovinei de Nord nu e nevoie de părăsit aceste provincii, căci sub ocupaţia sovietică se vor obţine slujbe mai bine plătite. Mai mult decât atât, în taină deja erau constituite comitete speciale (compuse din principalele minorităţi naţionale: evrei, ucraineni şi ruşi), care aveau ca scop organizarea programului de primire a trupelor sovietice .

"În scopul de a demonstra credinţa sovieticilor, persoane din rândul minorităţilor naţionale, preponderent evrei şi ucraineni, înarmaţi în mare taină cu arme primite de peste Nistru cu câteva săptămâni înainte de ziua nefericită de 28 iunie, au omorât, batjocorit şi au adus mari stricăciuni ostaşilor, ofiţerilor români şi rudelor acestora. Există zeci de cazuri care demonstrează, că mulţi soldaţi români au fost împuşcaţi chiar în ziua aceasta ruşinoasă, fără a avea dreptul de a răspunde cu foc la foc.

"Cred că câteva exemple după aceste afirmaţii n-ar strica:

"La Chişinău, avocatul Carol Steinberg organizează, împreună cu alţi (…), comitetul de primire a bolşevicilor. Acest comitet, împreună cu multă populaţie evreiască întâmpină hoardele năvălitoare cu steaguri roşii şi cu placarde pe care era scris: «Bine aţi venit, v-am aşteptat 22 ani!».

La Orhei, capitaliştii (…) Trostineţchi, Cogan Boris, avocatul Rabinovici şi doctorul Burd, au format comitetul comunist (comitet pentru întâlnirea [întâmpinarea] eliberatorilor", fiindcă comitetul comunist a activat în ilegalitate pe tot parcursul perioadei 1918-1940, fiind doar luat la evidenţa

poliţiei judeţene - A.M.). Imediat după instaurarea regimului sovietic, Trostineţchi a fost numit prefectul judeţului, tipograful Malchevici - primar, Cogan Boris: procuror şi dr. Burd - medic primar al judeţului. Toţi aceştia la intrarea trupelor sovietice au ţinut discursuri prin care au adus cele mai grele insulte ţării noastre. (…) Rechis, fost funcţionar al prefecturii, a dat jos de pe pereţi portretele familiei regale şi le-a batjocorit în faţa mulţimii îmbătate de fericire, iar un soldat evreu concentrat, părăsindu-şi unitatea cu întreg echipamentul şi ajungând în piaţa oraşului, a tras cu arma în statuia lui Vasile Lupu.

"La Rezina, evreii au ridicat statuia regelui Ferdinand şi în procesiune au aruncat-o în Nistru, întâmpinând pe bolşevici cu drapele roşii şi pâine şi sare. Aceleaşi fapte jignitoare la adresa demnităţii naţionale româneşti s-au întâmplat în târgul Teleneşti.

"La Tighina comitetul de primire a trupelor bolşevice a fost format din inginerul Mulmann, fost în serviciul primăriei, avocatul Titus Boris şi alţii. S-au ţinut de asemenea, discursuri pline de insulte şi s-a manifestat îndelung pe străzi, cu steaguri roşii. Ca la comandă, toate prăvăliile şi casele (…) au fost împodobite cu drapelul sovietic. În aceeaşi zi s-au schimbat şi firmele.

"La Soroca, înainte de intrarea bolşevicilor s-au format gărzi (…) înarmate care au jefuit instituţiile publice şi casele particulare ale românilor. Au fost ridicate toate portretele familiei regale şi arse pe foc. (…) Din ordinul sovietelor în simbria cărora erau, evreii au organizat un întreg sistem de a împiedicare a evacuării Basarabiei. Jefuiau bagaje şi creau obstacole celor ce încercau să se refugieze, în special - funcţionarilor, pe care îi arestau pentru a-i preda sovieticilor. Au rechiziţionat, sub ameninţarea revolverului toate mijloacele de transport: trăsuri, căruţe, maşini, etc.

"Cu un an mai târziu, la 19 octombrie 1941 Mareşalul Ion Antonescu în răspunsul lui la cele două scrisori ale lui Filderman Wilhelm, Preşedintele Federaţiei Comunităţilor Evreieşti din România printre alte subiecte i-a adus aminte de anul 1940:

"*"Vă gândiţi, v-aţi gândit ce s-a petrecut în sufletele noastre anul trecut la evacuarea Basarabiei şi ce se petrece astăzi, când zi de zi şi ceas de ceas plătim cu mărinimie şi în sânge, cu foarte mult sânge, ura cu care coreligionarii Dvs. din Basarabia ne-au tratat la retragerea din Basarabia, cum ne-au primit la reîntoarcere şi ne-au tratat de la Nistru până la Odessa şi pe meleagurile Mării de Azov?*

Dar potrivit unei tradiţii, voiţi să vă transformaţi şi de astă dată din acuzaţi în acuzatori, făcându-vă că uitaţi pricinile care au determinat situaţiile pe care le plângeţi. Să-mi daţi voie să vă întreb şi prin Dvs. să întreb pe toţi coreligionarii Dvs. care au aplaudat cu atât mai frenetic cu cît suferinţele şi loviturile primite de noi erau mai mari.

Ce-aţi făcut Dvs..,anul trecut cînd aţi auzit cum s-au purtat evreii din Basarabia şi Bucovina, au scuipat ofiţerii noştri, le-au smult epoleţii, le-au rupt uniformele şi cît au putut au omorât mişeleşte soldatii cu bâte. Am dovezi.

Aceiaşi ticăloşi au întâmpinat venirea trupelor sovietice cu flori şi au sărbătorit-o cu exces de bucurie. Avem fotografii doveditoare.

În timpul ocupaţiei bolşevice, aceia pentru care vă înduioşaţi astăzi au trădat pe bunii români, i-au denunţat urgiei comuniste şi au adus jale şi doliu în multe familii româneşti.

Din pivniţele Chişinăului se scot zilnic, oribil mutilate, cadavrele

martirilor noştri, care au fost astfel răsplătiţi fiindcă 20 de ani au întins o mână prietenească acestor fiare ingrate.

Sînt fapte ce se cunosc, pe care le cunoaşteţi desigur şi Dvs. şi pe care le puteţi afla în amănunt.

V-aţi întrebat Dvs. de ce şi-au incendiat evreii casele înainte de a se retrage? Vă puteţi explica de ce în înaintarea noastră am găsit copii evrei de 14-15 ani, cu buzunarele pline de grenade?

V-aţi întrebat cîţi din ai noştri au căzut omorâţi mişeleşte de coreligionarii Dvs., cîţi din ei au fost îngropaţi înainte de a fi morţi? Voiţi şi în această privinţă dovezi - le veţi avea.

Sînt acte de ură, împinsă pînă la nebunie, pe care evreii Dvs.au afişat-o împotriva poporului nostru tolerant şi ospitalier, dar astăzi demn şi conştient de drepturile lui." (subl. mea, P.G.)

"Zilele trăite la sfârşitul lui iunie 1940 au fost desigur din cele mai tragice pe care le-a trăit vreo dată neamul românesc şi constituie o perioadă neagră în istoria lui.

"Deja e pe sfârşite al 5-lea an din mileniului III, dar până în prezent există cărţi "închise în puşcării". Pentru a confirma justeţea acestor cuvinte e de ajuns să vă propun să găsiţi de exemplu două cărţi considerate"periculoase" până în prezent:

"1. **Basarabia dezrobită (drepturi istorice, nelegiuiri bolşevice, înfăptuiri româneşti)**, lucrare a Guvernământului Basarabiei apărută în iulie 1942 sub îngrijirea Înstitutului de Arte Grafice" Marvan" S.A.R. (292 pag.)

"În temeiul unui document de arhivă sovietic din 1940 - în 2003 pregătisem un material documentar intitulat "1940: când au năvălit "eliberatorii"publicat în săptămânalul"Glasul Naţiunii" în nr.24-29 din iulie-august. Acest articolul este o dovadă, prezentând câteva sute de argumente solide, inclusiv statistice, economice şi culturale, că *spre mijlocul anului 1940 în Basarabia majoritatea oraşelor şi orăşelelor erau deja electrificate şi telefonizate, activau o sumedenie de şcoli, o reţea bună de şosele, biblioteci, magazine, cinematografe şi teatre. Pentru informare: în 1940, până la 28 iunie, în Chişinău erau mai multe cinematografe decât în 2005.*

"Toate instituţiile statului aveau clădiri bine amenajate. Ţinând cont de faptul că toate aceste Informaţii au fost depistate din document rusesc scris de autorităţile sovietice după 2 luni de la ocupaţia Basarabiei de către URSS avem toate motivele să credem cele relatate mai sus. Tot în documentul cu pricina este inclusă şi prima împărţire administrativ-teritorială în proaspăt înjghebata de autorităţile staliniste RSS Moldovenească.

"Adică, după lichidarea structurilor statale româneşti (primării, prefecturi, judeţe etc.) sunt formate structuri după modelul sovietic (soviete săteşti, soviete raionale, soviete orăşeneşti, toate subordonate structurilor partidului comunist (bolşevic) din localitate, raion, oraş, republică etc.

"În fruntea fiecărui raion au fost înscăunaţi câte 3 secretari ai CR al PC(b) M, adică Primul secretar, al II-lea secretar şi secretarul pentru ideologie şi propagandă, mai popular spus secretarul al III-lea. De facto aceşti trei erau factorul de decizie în raion, oraş, republică şi nu sovietele de deputaţi, care aveau uneori drept de decizie numai în chestiuni de gospodărire.

"Dar să vedem cine erau aceşti secretari; adică de unde au fost aduşi, unde au fost înscăunaţi, de ce naţionalitate erau şi ce studii aveau ?

"Documentele prezentate în continuare sunt pregătite şi traduse de mine; se publicate în premieră absolută:

"Raionul, Judeţul, Numele, anul naşterii, Naţionalitatea, studiile
Bolotino, jud.Bălţi: Bargan Martân Alexeevici, 1898 Moldovean, studii medii
Bălţi: Bukin Mihail Vasilievici, 1897, Rus, medii
Brătuşeni: Cehun Senion Petrovici, 1899, Ucrainean, primare
Briceni: Razumovici Cuzima Sp, 1907, Ucrainean, medii
Glodeni: Ivaşciuk Chiril Axente,1903, Ucrainean, primare
Edineţ: Trofimenco Nichifor Af, 1902, Ucrainean, medii incomplete
Corneşti: Snejnoi Casian Iacov, 1904, Ucrainean, primare
Chişcăreni: Vidiş Stepan Corneevici, 1908, Ucrainean, medii incomplete
Lipcani: Morgun Feodor Achim, 1903, Ucrainean, primare
Râşcani: Sirotenco Ivan Ivan, 1901, Ucrainean, medii
Sculeni: Kisticov Ivan Ivan. 1906, Rus, superioare incomplete
Sângerei: Morenco Mihail Matvei, 1911, Ucrainean, medii
Ungheni: Poleanin Semion Af, 1904, Rus, medii
Făleşti: Ahmatov Iliea Trof, 1898, Ucrainean, medii
Budeşti, jud. Chişinău: Afanasenco Stepan Vl, 1903 Rus, medii incomplete
Bujor: Vnucov Afanasii Iliici, 1903, Ucrainean, primare
Călăraşi: Smiciok Vasilii Martâ, 1901, Ucrainean, superioare
Chişinău: Kopâlov Piotr Ivan,1910 Rus, la studii este scris muncitor
Nisporeni : Bondarenco Zahar Iliici, 1901 Ucrainean, primare
Leova: Ursul Vlas Ivan, 1907, Moldovean, medii
Brăviceni, jud. Orhei: Kosticov Andrei Mih, 1905 Rus, primare
Susleni: Zaharov Arsenii Zahar, 1901, Rus, primare
Răspopeni :Doncenco Grigorii Pav.? Ucrainean, medii incomplete
Rezina: Tişcenco Ivan Petr, 1906, Ucrainean, medii
Teleneşti: Racinskii Leonid Fedor,1907 Ucrainean, medii incomplete
Criuleni: Rulev Piotr Andreevici, 1902 Bielorus, superioare
Orhei : Litvinov Alexandr And, 1896, Ucrainean, medii incomplete
Chiperceni: Lemişenco Piotr Ivan., 1910, Ucrainean, medii incomplete

"Lista prim-secretarilor ai CR al PC(b) din Moldova (funcţii şi persoane aduse de puterea sovietică în 1940 după ocupaţia Basarabiei de URSS - A.M.), aprobată la şedinţa Biroului CC al PC(b)M (Procesul-verbal nr.9, ş 1, din 29 octombrie 1940)

"Observaţi, în lista primilor secretari sunt înscrişi tocmai 2 "moldoveni", care-s şi ei de peste Nistru (dar "peste Nistru" e şi Tiraspol şi Camenca sau Grigoriopol, şi Reazani, şi Haricov şi Rostov). Minim 6 din aceşti prim-secretari aveau studii primare (adică ştiau să scrie şi să citească, probabil- şi să numere). Este semnificativ şi faptul, că din 28 de secretari - 18 sunt ucraineni, 7 - ruşi, un bielorus şi 2 "moldoveni" care, cel puţin, nu erau din Basarabia şi nu cunoşteau româna. Să vedem poate în rândul secretarilor II al CR al PC(b)M găsim mai mulţi moldoveni .

"LISTA SECRETARILOR II ai CR al PC(b) al Moldovei (funcţii şi persoane aduse în 1940 după ocupaţia Basarabiei de URSS), aprobată la şedinţa Biroului CC al PC(b) din Moldova nr.9 ş 2 din

29 octombrie 1940

"Raionul, Judeţul, Numele, anul naşterii, Naţionalitatea, studiile
Bălţi, judeţul Bălţi : Berdnic Alexei S, 1908, Ucrainean, medii
Briceni: Alexandrov Ivan S, 1904, Rus, medii
Glodeni. Davidenco Ivan C, 1907, Ucrainean, medii
Lipcani: Cechin Leonid C, 1906, Ucrainean, primare
Râşcani: Dranev Semion A, 1904, ?, primare
Ungheni: Paraconnâi Alexei, 1901, Ucrainean, primare
Făleşti: Luchianov Avraam Z, 1900 Moldovean ?
Edineţ: Bricevschii Anton. I,1904, Ucrainean, medii
Bujor, jud.Chişinău: Naidâş Mihail P, 1907, Ucrainean, medii incomplete
Kotovsk: Cernihovschii Ivan,1904, Ucrainean, medii
Călăraşi: Tarasenco Ivan S, 1903, Ucrainean, medii
Chişinău: Rahmanin Cuzima, 1903 Rus, primare
Brăviceni, jud.Orhei: Dernov Alexandru, 1907, Ucrainean, medii
Chiperceni: Talpă Trofim G, 1903, Moldovean, medii
Criuleni: Borovicov Vasilii, ? ? , ?
Orhei : Nos Ivan Petrovici, 1906, Ucrainean, medii incomplete
Teleneşti: Pieanâh Pavel A, 1897, Rus, medii
Susleni: Hranovschii Feodor, 1908, Moldovean, medii incomplete
Rezina: Moiseenco Constan., 1907; Ucrainean, medii

"Referitor la secretarul II al CR Făleşti al PC(b)M totul este clar : este moldovean şi se numeşte Avraam. În schimb din ceilalţi 19 secretari II ai CR al PC(b)M 11 au fost ucraineni, 3 ruşi şi 2 moldoveni. Dacă judecăm după numărul de ucraineni la posturile de secretari ai CR ale PC(b)M este greu de înţeles cine totuşi a ocupat Basarabia ruşii sau ucrainenii ?

"Dacă ne abatem puţin de la subiect şi meditǎm la rece, apoi anume aceştea şi alte sute de cadre de "cileni"aduşi pentru ocuparea posturilor de miniştri, directori, ofiţeri NKVD, medici, etc. au alcătuit baza nomenclaturii comuniste din RSSM. Anume aceşti suspuşi au primit gratuit apartamentele cele mai bune, casele cele mai bune, posturile cele mai bine plătite, dreptul de a face cumpărături în magazine speciale bine aprovizionate etc.

"Fără îndoială că toţi aceşti venitici la rândul lor şi-au adus rudele, copiii, prietenii aşezându-i în casele băştinaşilor, care au fost deportaţi, împuşcaţi, aruncaţi de vii în gropi cu var. Toate oraşele şi orăşelele noastre au fost împânzite de larva comunistă. Acei puţini, care n-au izbutit să primească case sau apartamente gratuit, şi le-au cumpărat la un preţ de nimic. Nu voi rămâne şocat, dacă voi afla de exemplu, că strada Ştefan cel Mare este locuită de 2 moldoveni! Zic acestea, fiindcă nomenclatura este nemuritoare, pur şi simplu periodic îşi schimbă culoarea politică pentru a regenera!

"RAIONUL, JUDEŢUL NUMELE, ANUL NAŞTERII
NAŢIONALITATEA, STUDII
Bălţi, jud. Bălţi: Laviş Vasilii I., 1907, Ucrainean, superioare
Briceni: Kravcenco Mihail Ia, 1906, Ucrainean, primare
Sculeni: Ognev Nicolai Gr, 1904, Ucrainean, superioare
Brătuşeni: Mihailicenco Mihail E, 1901, Ucrainean, primare
Edineţ: Cartaşev Semion S, 1905, Rus, primare
Lipcani: Taran Vasilii N, 1901, Ucrainean, medii

Rîşcani: Iaşcenco Alexandr L, 1902, Ucrainean, primare
Sângherei: Bezrucco Condrat M, 1902, Ucrainean, primare
Ungheni: Kricun Grigorii A, 1905, Ucrainean, medii incomplete
Chişcăreni: Şapoval Ivan A. ? Ucrainean, medii
Budeşti, jud. Chişinău Evtuşenco Pavel F, 1908, Ucrainean, primare
Bujor: Poprujnâi Ivan Gr, 1906, Ucrainean, primare
Kotovsk: Covaliciuk Alexandr, 1904, Ucrainean, primare
Călăraşi: Capran Miron M, 1893, Ucrainean, primare
Chişinău: Bârica Ivan F., 1909, Ucrainean, primare
Nisporeni: Belicenco Profirii F., 1903, Ucrainean, primare
Străşeni: Oleinic Ivan M., 1907 Ucrainean , primare
Criuleni, jud. Orhei: Luchianenco Serghei M., 1903 Ucrainean, primare
Orhei: Kuşneriov Alexei D., 1908 Ucrainean, medii incomplete
Teleneşti: Malahov Ivan G., ? Moldovean, medii speciale
Rezina: Prohorschii Ivan F., 1900, Ucrainean, primare
Susleni: Grenenov Timofei Ia., 1905, Rus, primare
Răspopeni: Tcaci Chiril T., 1904, Moldovean, medii incomplete

Lista secretarilor responsabili de cadre în CR ale PC(b)M,
aprobată la şedinţa Biroului CC al PC(b) din Moldova
(Procesul-verbal nr.9, 3 din 29.10.1940)

"Dar să revenim la temă şi să vedem cine erau secretarii III ai CR ale PC(b)M ?După cum vedeţi în tabelul de mai sus deosebiri esenţiale nu prea sunt,comparativ cu cei înscrişi în primul şi al doilea tabel. Din 23 de secretari ai CR al PC(b)- 18 sunt ucraineni, 2 ruşi şi din nou 2 moldoveni, dacă numele de Malahov Ivan sau Tcaci Chiril poate fi atribuit la moldoveni. Totodată, 15 secretari aveau studii primare şi erau responsabili de cadre la fel ca şi ceilalţi opt.

"Şi iată că toţi aceşti "cărturari"au venit aici să bage pe gât populaţiei băştinaşe sistemul stalinist şi noul mod de viaţă - socialist şi ateist.

"În caracteristicile acestor "înalţi demnitari" semnate de secretarul CC al PC(b)M Borodin se menţionează şi vechile locuri de muncă a celor nominalizaţi. De exemplu:

"1. Doncenco G.P. – [ ]

Nota P.G.: aici documentul păstrează doar numele proprii, celelalte date sunt ilizibile.

"2. Tişcenco I. P. - [ ] 3. Ursul V.I. - [ ] 4. Rozumovici C.S. - [ ] 5. Morgun F.A. - [ ] 6. Alexandrov I.S.- [ ] 7. Cechin L.C. - [ ] 8. Prohorschoi I.F. - [ ] 9. Cuşnerov A.D. - [ ] 10. Şapoval I.A. - [ ] 11.Bezrucico C.M. - [ ]

"Lista poate fi continuată. În unele documente nu este arătată adresa fixă de unde a venit un cârmaci sau altul, ci numai se menţionează "când a venit în RSSM sau când a fost numit în funcţie…", dar informaţia, în esenţă, este de acelaş gen.

"Cu unele excepţii. Unii din cei trimişi înţelegeau că sunt nişte marionete de execuţie în politica lui Stalin ; alţii pur şi simplu, nu doreau să-şi părăsească oraşul, famila şi încercau să se eschiveze…dar o încurcau. De exemplu, la şedinţa Biroului CC alPC(b)M (Procesul-verbal nr.9, punctul 31) din 29 octombrie 1940 a fost "ascultată" cererea lui Melinic Filip Chirilovici, care a fost trimis de CC al PC(b) al Ucrainei pentru a lucra în Basarabia

(conform originalului). Probabil că autorul cererii revenise în patrie, iar cererea fiind discutată în lipsa lui. Şi iată ce a hotărât Biroul CC: "În legătură cu faptul că tov. Melinic F.C. a plecat din Moldova la locul anterior de lucru în or. Haricov fără permisiunea CC al PC(b) al Moldovei şi prin aceasta s-a dovedit a fi nedisciplinat – fiind membru alPC(b), de a anunţa CC al PC(b) al Ucrainei şi de rugat Comitetul Regional al PC(b)U din Haricov să fie ascultat în calitate de dezertor".

"Dar cazuri de acest gen erau rare. În majoritate ocupanţii erau extrem de mulţumiţi. Primind posturile, pe care tot ei le-au născocit, erau cazaţi în cele mai bune case sau apartamente, care în scurt timp treceau în posesia lor la un preţ de nimic sau gratis; salariile-cele mai mari; dreptul de a judeca populaţia băştinaşă, a-i trimite prin lagărele din Siberia, Altai etc; dreptul de a închide şcolile şi bisericile naţionale; dreptul de a anula toate cărţile cu caractere latine, indiferent că sunt în română, franceză, germană sau engleză ; dreptul de a se folosi de rodul muncii oamenilor paşnici din Basarabia.

"Aveau drepturi şi erau mulţumiţi.

"Iată o scurtă caracteristică semnată de secretarul PC(b)din Moldova tov.Borodin unuia din aceşti mulţumiţi:

[şi acest pasaj este ilizibil - P.G.]

"Anexarea din 1940 nu putea fi posibilă fără acordul prealabil al Germaniei din 23 august 1939, când Hitler şi Stalin şi-au împărţit sferele de influenţă în Europa de Est. Astfel, Basarabia Nordul Bucovinei şi Ţinutul Herţei au devenit primele regiuni româneşti în care a fost instaurat regimul comunist, anticipând, de rând cu ocuparea ţărilor Baltice şi a unor teritorii aparţinând anterior Poloniei, expansiunea dominaţiei sovietice asupra întregii Europe Centrale şi de Est după cel de-al doilea război mondial. România pierdea 3 776 309 cetăţeni, dintre care 53,49% români, 10,34% ruşi, 15,50% ruteni şi ucraineni, 7,27 % evrei, 4,91 % bulgari, 3,31 % germani.

"*Conform surselor sovietice numai în perioada 28 iunie-decembrie 1940 s-au repatriat în Basarabia în jur de 300 000 basarabeni aflaţi în străinătate. Dintre aceştia aproximativ 220 000 proveneau din România, în rândul cărora, după date româneşti, "erau foarte mulţi evrei"*.

"Pentru a justifica declaraţia mincinoasă a lui Molotov că "în Basarabia populaţia majoritară o constituie ucrainenii", autorităţile sovietice au depus eforturi mari pentru a transforma mincuna în realitate. La acest capitol se înscrie şi următorul document inedit din fondul arhivistic al CC al PCM, depozitat la Arhiva organizaţiilor social-politice a RM. Înainte de a vă propune textul documentului, vă amintim că în 1940, potrivit înţelegerii dintre Stalin şi Hitler, mii de familii germane care locuiau în Basarabia s-au evacuat în Germania. Este binecunoscută hărnicia, punctualitatea, practicitatea nemţilor. Au lăsat case bune, bine amenajate şi au plecat spre patria lor istorică.

"Autorităţile staliniste au luat la evidenţă tot imobilul respectiv şi au hotărât ca în scopul destabilizării unităţii naţionale româneşti din Basarabia, în casele nemţilor plecaţi să fie strămutaţi colhoznici ucraineni din diferite regiuni ale RSS Ucrainene. Observaţi! Nu români din Basarabia, nu ruşi, nu bieloruşi, ci ucraineni. Iar acum textul documentului:

"Procesul-verbal nr.20 , ş 8 al şedinţei Biroului CC al PC(b)M din 21 decembrie 194020 "Despre situaţia privind strămutarea kolhoznicilor din regiunea Izmail în fostele colonii germane", Biroul CC al PC(b)M a constatat că strămutarea kolhoznicilor din regiunile RSS Ucrainene în fostele colo-

nii germane din regiunea Izmail se îndeplineşte neorganizat. Descărcarea celor strămutaţi şi averii lor din vagoane se înfăptuieşte extrem de încet, eşaloanele cu cei strămutaţi staţionează câte 10-20 de ore în aşteptare să fie descărcate. Cei sosiţi, după descărcare în staţii, îngheaţă de frig în staţii câteva ore în aşteptarea Transportului pentru a fi duşi la locul destinaţiei. Durata mare a aflării în drum a celor strămutaţi, lipsa de combustibil în vagoane şi a hranei pentru vite a dus la o îmbolnăvire în rândul celor maturi şi a copiilor. Drept consecinţă a celor expuse, pe tot parcursul căii ferate Chişinău, inclusiv staţiile de intersecţie şi anexele, de la 4 până la 18 decembrie 1940 din 43 de eşaloane cu strămutaţi au fost descărcate numai 15 eşaloane. Numărul mare de vagoane nedescărcate cu strămutaţi (1500 de vagoane) crează dificultăţi în activitatea căilor ferate.

"Biroul CC al PC(b)M Hotărăşte:

"1. De înştiinţat CC al PC(b) al URSS şi CC al PC(b)al Ucrainei despre faptul că din partea comitetului pentru strămutare de pe lângă Sovnarcomul RSS Ucrainene, Comitetul Regional Izmail al PC(b)U şi executivul regional n-au fost luate toate măsurile privind repartizarea kolhoznicilor strămutaţi.

"2. De însărcinat Sovnarcomul RSS Moldoveneşti de a pune la dispoziţie fonduri de furaje şi produse alimentare în ajutorul kolhoznicilor strămutaţi.

"3. De însărcinat şeful căii ferate Chişinău tov. Golic să ea toate măsurile pentru o mişcare cât mai rapidă a eşaloanelor cu strămutaţi la locul destinaţiei.

"4. De însărcinat Comitetul Judeţean Bender, comitetele orăşeneşti Tiraspol şi Chişinău, comitetul raional Căinari al PC(b)M de a organiza controlul asupra deplasării eşaloanelor cu cei strămutaţi şi acordarea ajutorului necesar acestora.

"5. În scopul acordării ajutorului kolhoznicilor strămutaţi, de a forma o comisie din 3 persoane: vicepreşedintele Sovnarcomului RSSM-tov. Rudi, şeful secţiei transport al CC al PC(b)M - tov. Ivancihin şi şeful secţiei transport NKVD a căii ferate Chişinău - tov. Anosov. Secretarul CC al PC(b)M Borodin"

"Deci, o politică destul de clară : băştinaşii în gropi cu var, împuşcaţi, în cel mai „bun caz" deportaţi în Siberia şi Altai; străinii - în casele acestora.

"Atunci, în 1940 tovarăşul Nimeni a devenit stăpân în Basarabia.

"Alexandru Moraru, istoric, mun. Chişinău"

Nota: Deşi în text se fac trimiteri bibliografice, acestea nu există. P.G.

În afară de "justiţie" şi de poliţie politică (NKVD) în care au a ctivat, evreii au avut de distrus: cultura, învăţământul şi religia.

- au atacat *şcoala* românească, europeană, impunînd şcoala sovietică, prin discreditarea familiei, a respectului faţă de profesori («Mama voastră: Uniunea Sovietică, Tatăl vostru: Tovarăşul Stalin!»), promovînd-încurajînd denunţul, lepădarea de părinţi după modelul Pavlik Morozov;

- au atacat *cartea*: au ridicat din biblioteci, de la particulari şi au ars toate volumele «tipărite cu litere burgheze, monarhiste, naţionaliste, faşiste» (citeşte: latine); cele tolerate au fost "epurate".

Rezultat - în învăţământ:

- şcoli de rang secundar, la Chişinău: 25 ruseşti, 17 «moldoveneşti», 5 evreieşti";

- facultăţi: la Chişinău şi la Cernăuţi - de filologie-pedagogie - însă **numai în ucraineană şi în rusă**. Facultăţi tehnice: numai în afara «republicii», cu precădere în Ucraina; aceeaşi politică şi cu şcolile de meserii: adolescenţii care doreau să înveţe o meserie, după un examen de limbă rusă, erau trimişi la şcoli-internat în Ucraina".

"La *1 ianuarie 1941 s-a anunţat:* **alfabetul latin** *a fost interzis, înlocuit cu cel chirilic"*.

Fabricarea "linghii maldavineşti" (limbii moldoveneşti) - din arhaisme, din rusisme, din "adaptarea" rusismelor şi *eliminarea tuturor neologismelor franceze - dar nu şi germane!*

"**Biserica a fost** interzisă în faza a doua (1 ianuarie 1941), însă preoţii, călugării, credincioşii au fost agresaţi din primele momente ale regimului sovietic. Evreii au fost în majoritate zdrobitoare alcătuitorii Brigăzilor de Propagandă Antireligioasă ("S.V.P"). Ei pătrundeau în catedrale, în biserici, în mănăstiri, chiar în timpul slujbei religioase, cu drapele roşii, cu şepcile pe cap, urlînd: «Moarte popilor! Jos opiul noroadelor!!», după care treceau la devastări: doborau, spărgeau icoanele, le mâzgăleau cu vopsea - nu de puţine ori cu scârnăvie - scoteau ochii sfinţilor; uneori, pe dosul lor lipeau portretul lui Stalin. Intrau în altar, se îmbrăcau cu veşmintele preoţeşti - şi, cu pumnul ridicat, cântau Internaţionala. Scuipau crucile, urinau în faţa altarului - credincioşii nu îndrăzneau să se opună: în uşă se aflau NKVD-işti înarmaţi, gata să intervină. Au pângărit, au ars cărţile de cult, precum şi cele din bibliotecile parohiale, episcopale, mitropolitane. Au percheziţionat locuinţele, confiscînd, distrugînd icoane, crucifixuri, biblii. Lăcaşurile de rugăciune au fost prefăcute în cluburi, magazii, grajduri. Paraclisul Palatului Mitropolitan a fost amenajat în sală de spectacole a Palatului Pionierilor. Capelele din cazărmi: în magazii, grajduri. O bisericuţă din portul Ismail în magazie, iar o capelă militară din Cetatea Hotinului - în latrină. Tinerii evrei din Brigăzile Antireligioase perturbau, fluierînd, huiduind cortegiile funebre…

Există informaţii potrivit cărora **Sorin Toma** - de pildă - a avut un rol de seamă în "noua cultură - sovietica" - prin brigăzile *kultarmeiţilor* : cărţile din biblioteci (tipărite cu "litere monarhiste") au fost retrase şi distruse; deasemeni a avut un rol important în inventarea "limbii moldoveneşti"; a activat cu entuziasm şi în Brigăzile Atee;

Cât despre Perahim (Jules), el s-a ocupat de muzee şi de bietul patrimoniu artistic (cât fusese, după noaptea rusească de până la 1918, după ravagiile Marii Revoluţii din Octombrie). El a fost responsabilul suprem al "lichidării" tuturor muzeelor din Basarabia, fie acestea de oarecare importanţă, ca cele de la Chişinău şi Cetatea Albă, fie

judeţene: Orhei, Soroca, Hotin, Ismail. Exponatele, în cel mai fericit caz au fost "centralizate" - în magazii - fie, în cazul picturilor - pur şi simplu furate de tovarăşii revoluţionari din echipa de "artişti" ai lui Perahim. Tot el este autorul distrugerii-dispersării-pierderii pentru totdeauna a pieselor din muzeelor religioase - întreprindere în care a primit două mâini de ajutor de la Sorin Toma.

Încă nu am aflat cu ce s-a ocupat - la Chişinău - tovarăşul Celac, tatăl lui Sergiu şi al Marianei. Vom afla în curând (fireşte: prea-târziu).

48 preoţi deportaţi, ucişi, dispăruţi între 1940-1941:

Preoţi ucişi imediat după Cedare, de către evrei: Eustatie Chiriţă, Gheorghe Mihalache, Gheorghe Tudorache, Teodor Bunescu, Gheorghe Maleavin (vezi şi mai jos: Motescu, E. Popovici, Nicador Maleschi).

Au murit "de inimă rea" în ziua Cedării preoţii: Mihail Vasilache, Dumitru Cozinschi, Ştefan Zagorodnâi, Ion Dulap.

Printre deţinuţii "arşi" în închisoarea din Orhei s-a numărat şi elevii cu condamnări "mici" din Lotul Institutului Pedagogic (vezi nota nr. 1 la acest capitol); şi preotul Mina Ţăruş.

Siliţi să fugă în iulie 1941, ruşii au vrut să-i împuşte, dar evreii au impus "pedeapsa focului": au incendiat penitenciarul, cu arestaţii în celule.

În groapa comună din curtea sediului NKVD Orhei au fost găsite cadavre cu chipurile arse cu vitriol, imposibil de identificat.

La Ismail una din gropile comune a fost săpată în… cimitirul evreiesc.

"**Închisoarea**: până la 15 februarie 1941: arestate 48.000 persoane".

"**Deportarea** : fără judecată - «pe bază de listă»;

"a) capi de familie

"b) familii întregi

"Pe vagoane scria: «Tren cuprinzînd muncitori români care au fugit din România de sub jugul boerilor, ca să vină în raiul sovietic. Ieşiţi-le în cale cu flori!»"

Numărul deportaţilor nu se cunoaşte cu precizie. Se crede că cel puţin 300.000 persoane.

În locul lor au fost aduşi cca 200.000 de nemoldoveni.

Planul de deportări fusese pus la punct mult timp înainte de ocuparea Basarabiei şi a Bucovinei.

Scopul: **desnaţionalizarea**.

"În toamna anului 1941 unităţi ale Armatei române au descoperit, lângă Odessa, un tren de marfă: în fiecare vagon (din cele 22) câte 40-60 persoane împuşcate prin pereţii de lemn [Doar acest tren a cuprins 1.000 victime]. Adulţi, femei, copii - fuseseră arestaţi şi trimişi în Siberia cu câteva zile înainte de izbucnirea războiului…"

"«Rezolvarea şomajului» (deportarea mascată) prin «deplasare benevolă»:

"- până în septembrie 1940 «trimişi în URSS» [din Teritoriile Ocupate]: 135.000 muncitori;

"- în octombrie-noiembrie: 19.200

"- în decembrie: 27.000

"Aceştia erau «trimişi liberi»".

"**Asasinatul** individual, colectiv:

"- arestaţii mai puţin periculoşi erau deportaţi;

"- periculoşii erau asasinaţi pe loc, după ce, sub tortură, li se zmulgeau scrisori care trebuiau să pară expediate din… Siberia.

"- la Chişinău, execuţiile: în beciul sediului NKVD din str. Viilor nr. 97. În septembrie 1941 [la trei luni după liberare] au fost descoperite 87 cadavre, dintre care 15 într-o groapă comună - mâini, picioare legate;

"- la Ismail: sediul NKVD, subsolul imobilului din str. G-l Văitoianu: 6 cadavre (5 bărbaţi, o femeie), mâini legate la spate;

"- la Cetatea Albă: 19 aprilie 1942 - 19 cadavre;

"La Cernăuţi: înainte de 22 iunie 1941 sovieticii «arestaseră prea mulţi, nu-i mai puteau transporta; i-au legat, i-au aşezat cu faţa în jos, au trecut cu tancurile peste ei»;

"Orchestra simfonică a Basarabiei fusese surprinsă de cedare într-un turneu de concerte prin ţară. S-a întors în 3 iulie [1940]. În gara Chişinău toţi muzicienii au fost suiţi în camioane, duşi, în Valea Morii, lângă Orhei şi împuşcaţi";

"După izbucnirea războiului: la Sorotov, au fost executaţi 15.000 ostatici şi prizonieri români ca represalii pentru împuşcarea ostaticilor evrei după explozia Comandamentului de la Odessa."

După o statistică sumară alcătuită de români la sfârşitul anului 1941: *în intervalul de 12 luni - între 28 iunie 1940 şi 22 iunie 1941 - au fost asasinate sau au murit sub tortură cca 30.000 de persoane.*

"În ajunul Paştelor 1941, un grup de 40 elevi de la Institutul Pedagogic nr. 2 din Orhei au redactat manifeste antisovietice - redac-

tate de profesoara de filosofie Maria Manjaru şi de elevul Dumitru Avramoglu: "«Ne-am săturat de regimul şi de pâinea sovietică! Vrem pâine românească! Jos Bolşevicii! Jos NKVD! Jos Stalin!» Trădaţi de o colegă evreică, au fost arestaţi. În frunte cu profesoara, elevii majori: Anatolie Guma, Grigore Mihu, Vichentie Eprov, Victor Bradeţchi, Anatolie Cotun, Onisie Cozma au fost executaţi ca «spioni şi trădători de ţară»; minorii au fost condamnaţi la pedepse între 10 şi 25 ani".[1)]

"Pe ocupanţi îi impresionaseră prăvăliile în general, în special magazinele alimentare. Cumpărau cantităţi enorme de alimente. Mâncau pe loc, până li se făcea rău. Trimiteau colete uriaşe la ei, în Rusia. Spre uimirea localnicilor, Ruşii cumpărau mari cantităţi de vase de bucătărie, mosorele de aţă, zeci de metri de panglică, ace de cusut, ace pentru maşini de cusut, nasturi [2)] - mai cu seamă nasturi. În magazinele de îmbrăcăminte erau uluiţi de ce se putea găsi - nu se atingeau de pălării, cravate (considerate «burgheze»). Era frecvent ca rusoaicele să iasă în oraş îmbrăcate în cămăşi de noapte, crezînd că sunt rochii de stradă. Au fost văzute purtînd sutien peste rochii, peste bluze".

Masacrul de la Fântâna Albă (după mărturia supravieţuitorului Vasile Vorobeţ, publicată în *Datoria românească*, Chicago, Il, USA - Anul IX, nr. 23, nr. 2/2004):

"La 1 aprilie 1941, lângă localitatea Fântâna Albă din Bucovina ocupată de sovietici a avut loc un masacru: victime: românii care au încercat să se refugieze în patria mamă. (...) Nu trecuse nici un an în infernul ocupaţiei bolşevice şi românii, cei de neam şi de sânge cu noi, majoritatea situaţi pe ambele maluri ale Siretului (Ideşti, Suceveni, Demca, Carapciu, Petriceanca, Cupca, Pătrăuţii de jos, Hliboca, ş.a.) au fost cuprinşi de îngrijorare: se începuse măsurarea pământurilor, a pădurilor, inventari-erea averilor în scopul înfiinţării colhozurilor, recrutarea tineretului în Armata Roşie, dijmuirea recoltelor prin 'cote' obligatorii etc. La toate acestea se adăuga durerea cea mare: prin ocuparea acestei părţi din Bucovina, mulţi dintre ei au fuseseră despărţiţi de părinţi, de copii, de soţi, de soţii, de fraţi, de surori.

"Celelate naţionalităţi (nemţi, poloni, evrei, slovaci) au primit dreptul la repatriere. Din Pătrăuţii de Jos s-a iscat zvonul că şi românii pot să se repatrieze, trecînd gardul de sârmă ghimpată în România. Acest zvon a zburat din gură în gură prin satele amintite şi astfel, la 1 aprilie 1941 mii de români au luat hotărîrea să lase agoniseala de-o viaţă acolo şi să trăiască restul vieţii în România-Mamă.

"Lângă moara din Hliboca s-a desfăşurat un miting ad-hoc. Înveşmântaţi în haine de sărbătoare (...) s-au strâns toţi cei care şi-au pus în gând să treacă gardul de sârmă. Oamenii, cu lacrimi în ochi de bucurie şi speranţă rosteau rugăciuni. Au scos din biserică pentru a fi însoţiţi pe drum cruci, prapori, icoane. Cineva din mulţime a spus cu glas tare: «Oameni buni, la graniţă ne aşteaptă fraţii din România cu

pâine şi sare!» La rândul lor şi ei veneau cu pâine şi sare în ştergarea albe. Toţi aveau convingerea că se apropie timpul să-şi poată revedea, în sfârşit, soţia, soţul, tatăl, fiica, fratele.

"S-a dat un semnal de plecare spre graniţă (...) pe un drum de pădure către toloaca [păşunea, islazul - n.m.] de la Varniţa, Fântâna Albă. Mergeau în grupuri, cu icoanele în braţe. Cei din faţă aveau tricolorul desfăcut, înconjurat de prapori, steaguri albe şi cruci. Din când în când se auzea din mulţime: «Trăiască România Mare şi Regele Mihai!». Din spate se auzeau alte voci: «La graniţă! La graniţă!»

"Grănicerii ocupanţilor le-au ieşit înainte, îndemnîndu-i să facă cale întoarsă, că altminteri au ordin să tragă (...) Ei nu au crezut. Cum puteau să creadă când consăteni de-ai lor de alte naţionalităţi au fost sprijiniţi să plece! Ignorînd somaţiile, în strigătele disperate:

"«La graniţă, la graniţă!», au pornit mai departe.

"Din acel moment s-au închis uşile iadului. După primele rafale lumea s-a aruncat la pământ. Cei nevătămaţi, la îndemnul celor din urmă: «Înainte! Ura!», s-au ridicat reluîndu-şi drumul, dar şi din aceştia au căzut mulţi sub gloanţe. Din mulţime se insista: «Ridicaţi batistele albe!», dar gloanţele ciuruiau şi mâinile ridicate şi batistele. (...) Se trăgea din toate părţile. Cei rămaşi vii încercau să fugă spre pădure, unii dintre ei târîndu-se răniţi şi plini de sânge. Se trăgea şi din pădure, de după copaci. Toloaca de la Varniţa s-a umplut de mormane de cadavre. Mame cu copii mici ascunşi în traiste sau duşi de mână căzeau şi nu se mai ridicau. Peste tot se auzeau vaiete, gemete, blesteme. (...) s-a pornit o adevărată hăituire şi vânătoare de oameni.

"O parte dintre cei care au scăpat cu viaţă au fost deportaţi în Kazahstan. Numitul Tudor Deca s-a întors de acolo după 28 ani. Acasă n-a mai găsit pe nimeni. Pădurarul de atunci, la câteva zile după astuparea gropilor comune, a găsit în pădure, după o grămadă de vreascuri, un copil de 7 ani, mort pentru că i se scursese tot sângele din cauza rănilor (...).

"Unul din supravieţuitorii masacrului, prof. Gheorghe Mihailiuc povesteşte:

"«Invazia sovietică din 1940 s-a dovedit a fi cea mai îngrozitoare, cea mai lipsită de umanitate. Odată cu venirea lor a început procesul de asimilare, insistîndu-se pentru dispariţia trăsăturilor specifice românilor, a limbii române, elementul de bază a naţiunii. Peste tot s-a pus în practică rusificarea: obiceiurile, tradiţiile neamului erau interzise, religia era oprimată, chiar gândirea omului era dirijată din afară. Sărbătorile religioase şi naţionale, interzise. Pentru a stârpi orice deviere de la linia ideologică impusă s-au comis tot felul de atrocităţi: persecuţii, condamnări, deportări, jefuirea oamenilor mai înstăriţi, falsificarea istoriei (crimă care continuă şi azi)»"

"(...) După căderea comunismului şi destrămarea«Minunii» Sovietice, în locul odioasei crime, urmaşii celor dispăruţi au ridicat şi

sfinţit în anul 1943 (...) o TROIŢĂ - **pe care autorităţile ucrainene au demolat-o!***" [sublinierea mea, apăsată]*.

"*În noaptea de 13 spre 14 iunie 1941 (joi spre vineri) a început deportarea masivă a Basarabenilor şi a Bucovinenilor. Circa 200.000* (unii contestă cifra astfel: «*Numai* 100.000!») *oameni au fost deportaţi în Siberia"*.

"«Într-un sfert de oră să fiţi gata!»

"De acasă erau urcaţi în camioane militare. La gară, în tren, câte 60-70 persoane în fiecare vagon (de marfă).

"Pe vagoane scria: «Emigranţi voluntari»". [3)]

"Au fost deportaţi şi evrei - numai dintre cei foarte bogaţi ori sionişti; au fost şi câteva cazuri de 'membri ai partidului culacilor'" (PNŢ) şi ai "partidului fascist liberal" (PNL).

"În judeţele din Sudul Basarabiei, trecute la Ucraina, nu au fost despărţite familiile; în RSSM: bărbaţii duşi separat în lagăre de muncă forţată, familiile în Siberia".

"La Comrat, denunţător-şef: Rimanov. Spre deosebire de alţi ticăloşi, el nu s-a retras cu Armata Roşie după 22 iunie 41. Localnicii l-au linşat".

"Pe drum (era iunie, vara), oamenii cereau apă. NKVD-iştii le aruncau prin ferestrele zăbrelite peşte sărat:

"«Na, apă sovietică pentru bandiţi de români! Pentru faşişti!»".

"Supravieţuitorii, când primeau *Adeverinţa de reabilitare* (!), constatau că data condamnării era cu cel puţin un an ulterioară arestării: fuseseră deportaţi fără decizie juridică."

"Direct-responsabili de teroarea din Basarabia - între 28 iunie 1940-22 iunie 1941:

"*Serov* - înalt comisar NKVD al… RSS Ucrainene;

"*Dmitrenko*, înalt comisar NKVD al RSS M(old)"

"*Gog(o)lidze* - reprezentantul NKVD al lui Stalin [a fost executat odată cu Beria - ce târziu, ce târziu!];

"*Nasedkin*, şeful Gulagului pe întreaga Uniune Sovietică [în luna mai 1941 Nasedkin definitivase planul de deportări masive din Estonia, Letonia, Lituania, Basarabia şi Bucovina de Nord];

"*Borodin* - prim-secretar al PCM…"

Bilanţul unui an de "putere sovietică":

- arestarea, deportarea, asasinarea a peste 300.000 români, reprezentînd 12,23% din populaţie - după revenirea sovieticilor, în 1944,

numărul victimelor avea să urce la valori terifiante, atingînd în 1953 *peste o treime (33%) din totalul populaţiei Basarabiei.* (vezi şi Nota 3)

Mărturia lui Vadim Pirogan despre ziua de 13 iunie 1941:
TRAGEDIA POPORULUI ROMAN DIN BASARABIA

13 Iunie 1941

Nimic nu prevestea aceasta napasta, aceasta tragedie a poporului nostru. 13 iunie — infioratoare zi. Putini au putut sti, gandi si intelege ca s–ar putea intampla asa ceva pe acest pamant patimit si inecat in sange nevinovat...

Marfarele au fost aduse in gari cu cateva zile mai devreme. Din timp, erau completate si listele care mai erau si studiate amanuntit, ca nu cumva sa fie uitat vreunul. Listele erau studiate si tinute in mare taina, astfel incat, lovitura de gratie sa fie data prin surprindere. Au fost mobilizati toti comunistii, nkvd–istii, toti tradatorii si pârâtorii, cei care nu si–au iubit niciodata neamul, tara. Vicepresedinte al sovietului orasanesc era Polosov. E drept, el traia bine cu tata, dar ce putea face? Masina diabolica functiona si nu mai era cu putinta s–o opresti.

Cu o luna si ceva mai inainte, la un pahar de vin, Polosov i–a spus, printre altele, lui tata:

— Stefan Egorovici, ar fi bine ca dumneata sa te muti undeva, in alta parte... Multe se pot intampla...Vinde, imparte totul, schimba–ti locul de trai...

Mai mult nu i–a spus nimic. Pentru unul care ar fi trait mai mult timp in URSS, acest sfat ar fi fost de ajuns ca el sa–si stranga boarfele, sa–si ia femeia si copiii si sa dispara... Sa i se piarda urma...Dar tata, ca toti basarabenii care abia gustasera din "fericirea" sovietica n–a inteles talcul acelor vorbe...

Dupa tata au venit noaptea, la ora 24.00. Erau trei: doi civili si unul in uniforma de nkvd–ist. Treziti din somn, buimaciti, ai nostri au deschis. Oaspetii nepoftiti au intrat si le–au ordonat sa se imbrace, apoi le–au citit ordinul de deportare in tinuturile inghetate. Tata se astepta la orice, numai la asta nu. Nu credea ca va fi luat si dus de acasa... Lacrimile ii curgeau pe obrazul indurerat...

Din tot ce mai avea in casa si pe langa casa le–au dat voie sa ia 100 de kg de bagaj... Noroc de Iulia Ivanovna, care a inceput sa stranga cate ceva. Alegea in pripa si punea lucrurile in sac, in sacose si geamantane. Punea, scotea si iar punea... De ea s–a apropiat soferul masinii, in care urmau sa fie incarcati.

— Tovarasa, luati–va haine calde si de mancare. Unde va duceti ii frig... Haine calde...

Iulia Ivanovna s–a uitat lung la el, neintelegand ce vrea sa spuna...

— Imbracaminte calduroasa si mancare... Drumul e lung.

Tata asa si nu a putut sa–si revina. Avea sufletul zdrobit.

Trezit din somn si infricosat de vorbele rastite ale celor trei, fratele meu, de 9 ani, dardaia intr–un ungher.

— Du–te la tanti Vera, i–a zis Iulia Ivanovna, gandindu–se ca, poate, macar el va scapa. Tolic a tasnit in noaptea neagra, a batut in geam la tanti Vera. Dar n–a raspuns nimeni...

Tanti Vera se afla in casa, ingrozita, ii zarise pe nkvd–isti in curte — siluetele lor se miscau ba ici, ba colo. De frica, s–a temut sa–i deschida fratelui meu. Vazand ca nu raspunde nimeni, Tolic s–a intors acasa unde au fost incarcati in masina si dusi la gara Pamanteni. Vagoanele — zeci de vagoane — ii asteptau, trase pe linii. Baltiul nu mai vazuse asa ceva. Inca din vremea tarului, cand pe strazi erau dusi condamnatii la ocna… Lume multa in fata garii. Pe peron nu e voie sa treci. Santinele cu pusca in mana peste tot. Cei urcati cu de–a sila in vagoane plang. Si rudele plang afara. Plang oameni necunoscuti… Plang copii dupa gratii. Soldatii din escorta se plimba in lungul vagoanelor, nu le pasa de nimeni si de nimic. Vagoanele sunt incuiate pe din afara, in ele — oameni nevinovati de toate neamurile: moldoveni, rusi, ucraineni, evrei… Basarabeni…

"Eliberati" cu numai un an in urma, erau scosi din casele lor si dusi in Siberia. Intre timp, barbatii au fost despartiti de femei si copii…Toate familiile destramate.

Spre seara, trenurile s–au pornit unul dupa altul, spre rasarit. Despre cele intamplate mi–a povestit mama Iuliei Ivanovna, cand, dupa doua zile, am sosit de la Chisinau la Balti. O ascultam si plansul ma ineca… Casa — pustie… Umbla rusii prin ea si cumpara de la bunica, la preturi derizorii, cate ceva din lucrurile ramase.

Bunica mi–a dat ceva bani, am luat doua costume a lui Costache Leanca, pe care tata le pastra, tragand nadejde ca se va intoarce candva, din lagarul Suhobezvodnaia de langa orasul Gorki, unde a fost dus imediat dupa ziua fatala, 28.06.1940, cand toti deputatii din Sfatul Ţarii ramasi in Basarabia au fost arestati, unii impuscati, pentru ca au unit neamul romanesc in 1918. Tata mai credea ca dreptatea va invinge si ca mos Costache va fi cercetat si eliberat… Cat de naivi am fost noi, romanii basarabeni. M–am intors la Chisinau, unde tot asteptam ca ovirul sovietic ne va da drumul in Tara, in Romania. Nu l–am mai vazut niciodata pe tatal meu, Stefan Pirogan, primar de Balti, timp de 11 ani, democrat cu idei socialiste, care a murit in lagarul Ivdei din Ural, la doar 52 de ani, despartit de familie si judecat in cea mai umana "tara din lume". Si azi, cand unii din cei bolnavi de nostalgie readuc monumentul lui Lenin in sate, nestiind istoria adevarata, nestiind ca Lenin a fost cel mai mare criminal al sec. XX... Pe constiinta lui au fost zeci de milioane de vieti omenesti ucise si Dumnezeu l–a facut nebun la o varsta tanara. Dumnezeu nu–i va uita pe acei de azi a caror maini sunt patate de sangele multor popoare.

Vadim PIROGAN

Calvarul bucovinenilor sub ocupatia sovietica

Evenimentele dramatice din vara anului 1940 au intrerupt brusc viata pasnica a locuitorilor Bucovinei, Basarabiei si tinutului Herta. In decurs de sase zile (28 iunie - 3 iulie 1940), Romania a pierdut prin ultimatumul Uniunii Sovietice o suprafata de 50.762 kilometri patrati (inclusiv 6262 km patrati in Bucovina) din teritoriul sau, cu o populatie de cca. 3.776.000 de locuitori. Chiar din primele zile, regimul totalitar-stalinist a purces la sovietizarea teritoriilor anexate, fenomen ale carui consecinte au fost impunerea ideologiei totalitar-comuniste si distrugerea vietii politice si a structurii socio-economice traditionale in teritoriile respective.

Dumitru Covalciuc, in studiul sau "Romanii nord-bucovineni in exilul totalitarismului sovietic", demonstreaza ca "prin promovarea politicii staliniste de genocid etnic, in perioada 1940-1941 si in perioada 1944-1952 au existat cinci etape legate de modificarea structurii etnice a populatiei ramase in teritoriul ocupat". Fiecare etapa a constituit o veriga a unui lant de masuri si metode represive, necunoscute pana atunci de o populatie "eliberata" nici mai mult, nici mai putin, decat "de sub jugul cotropitorilor burghezo-mosieresti romani". In acest sens, s-au adoptat legi privind interzicerea fostelor partide politice, nationalizarea pamantului si a intreprinderilor, socializarea imobilelor, colectivizarea agriculturii, au fost desfiintate societatile culturale, au fost suprimate toate publicatiile periodice etc.

Deoarece pentru perioada de pana la primul recensamant sovietic din 1959 nu exista date oficiale sistematizate privind schimbarea structurii etnice a regiunii Cernauti si cauzele acesteia, pentru a pastra obiectivitatea, pe parcursul cercetarilor ne-am bazat doar pe declaratiile martorilor oculari, facand trimiteri la acele informatii care deja fusesera date publicitatii.

Masacrarea elementelor "anti-sovietice"

Prima etapa au constituit-o executiile izolate ale "elementelor antisovietice", urmate de masacrarea organizata a populatiei. Imediat dupa "eliberare", noile autoritati au declansat pe teritoriul regiunii Cernauti sistemul de faradelegi si crime oribile indreptat impotriva populatiei bastinase. Sub pretextul ca intentionau sa treaca frontiera si sa se stabileasca in Romania, sute de oameni au fost impuscati fara cercetari si judecata, in curtile lor, pe drumuri, pe campuri, in locuri publice. Altii au fost executati pentru ca ar fi facut spionaj... in favoarea Romaniei. Membrii fostelor partide politice din perioada interbelica, fostii primari, ofiteri, jandarmi, preceptori, preoti, care n-au reusit sa se refugieze in Romania, au fost arestati si escortati in directii necunoscute, de unde nimeni nu s-a intors.

Pana la primele "alegeri libere" din 12 ianuarie 1941, actiunile de lichidare fizica a romanilor nord-bucovineni, herteni si nord-basarabe-

ni, care faceau parte din componenta regiunii Cernauti, au avut un caracter oarecum mai izolat si victime ale regimului bolsevic au devenit in temei asa-zisii "exploatatori" ai oamenilor muncii, aceia care nutreau sentimente ostile fata de Armata Rosie, care incercau sa fuga in Romania.

Invazia comisarilor

In urma unei decizii adoptate de Biroul Politic al Comitetului Central al Partidului Comunist din Ucraina, in regiunea Cernauti au fost trimise 4.970 de persoane pregatite sa traduca in viata directivele autoritatilor centrale, dintre care 893 de activisti de partid, 1004 activisti sovietici, 777 de specialisti in domeniul industriei, 540 de receptioneri, 195 de specialisti in domeniul comertului, 137 de lucratori ai Justitiei si Procuraturii etc. Dintre acestia, 3145 erau membri plini sau candidati de partid. "Specialistii" nou-veniti au fost numiti in toate functiile superioare de conducere. Autohtonilor li s-au rezervat posturi de ranguri inferioare.

O directie distincta in actiunile sovieticilor a constituit-o depistarea asa-zisilor "dusmani ai oranduirii socialiste", eliminarea oricarei opozitii, deportarea nemultumitilor. Teroarea a facut "parte integranta din procedeele si obiectivele bolsevice, motiv pentru care, spre deosebire de teroarea iacobina, care a durat numai un an, avea sa insoteasca regimul totalitar comunist de-a lungul intregii sale existente".

Deportarile si intemnitarile erau si o modalitate de a forta nationalitatile din noile regiuni sa se subordoneze total lui Stalin. In acest scop, in teritoriile anexate, intr-un mod accelerat au fost constituite organele de represiune. Astfel, la 1 septembrie 1940 era deja organizata si completata cu cadre Directia pentru Regiunea Cernauti a Comisariatului Popular (?) pentru Probleme Interne (cunoscut sub abrevierea NKVD), cu tot cu sectiile ei raionale. In februarie 1941, pe baza acestei Directii, au fost create Directii independente pentru Regiunea Cernauti ale NKVD-ului si Comisariatului Popular (?) pentru Securitatea Statului (NKGB), cu lucratori recrutati din diverse regiuni ale Ucrainei si ale altor republici sovietice.

Prin ordinul NKVD-ului Uniunii Sovietice, din 7 septembrie 1940, si a unuia similar al NKVD-ului Republicii Sovietice Socialiste Ucrainene, din 20 septembrie 1940, s-a dispus infiintarea pe teritoriul regiunii a patru inchisori: doua la Cernauti (nr. 1, prevazuta cu 128 de angajati si un plafon de 700 de intemnitati; nr. 2, cu 46 de angajati si 160 de detinuti), una la Hotin (42 de angajati si 100 de intemnitati) si alta la Storojinet (41 de angajati si 60 de detinuti). In plus, la Cernauti a fost organizat un arest preventiv, cu 40 de angajati si cu un plafon de 160 de detinuti. In scurt timp, insa, numarul detinutilor avea sa depaseasca de cateva ori plafonul total planificat.

Deportarile

Deja la 2 august 1940, Bogdan Kobulov, adjunctul Comisarului NKVD al URSS, semna un ordin de deportare a 12.191 de "elemente

antisovietice" din regiunile romanesti incorporate (la 28 iunie 1940) RSS Ucrainene. Acest fapt demonstreaza ca fisarea persoanelor respective s-a desfasurat intr-un interval mai mic de o luna de zile. De la Cernauti, in luna august 1940, au fost expediate in Siberia doua esaloane cu deportati. Insa operatiunea de depistare si deportare a bucovinenilor nu s-a oprit aici.

Toti asa-numitii "dusmani ai puterii sovietice" au fost trecuti initial in tabele speciale, fiind apoi arestati si condamnati, iar familiile lor deportate in regiunile estice ale Uniunii Sovietice. Astfel, la 4 decembrie 1940, Martinov, capitan al Securitatii de Stat, seful Directiei NKVD pentru Regiunea Cernauti, trimitea la Ministerul de Interne de la Kiev un tabel cu numele a 2 057 de persoane care urmau sa fie deportate. Pe aceste liste au fost trecuti 855 mari comercianti, 302 mari proprietari de imobile, 245 inalti functionari, 227 industriasi, 141 fosti politisti, 77 fosti agenti ai Sigurantei, 80 de prostituate, 74 mosieri si 26 alb-gardisti. In perioada imediat urmatoare, toti acestia au fost deportati in Siberia.

In februarie 1941, la prima Conferinta regionala a Partidului Comunist, Ivan Hrusetki, prim-secretar, sublinia ca numarul "dusmanilor puterii sovietice", depistati in ultima vreme numai in orasul Cernauti, se ridica la 658 de persoane, provenind din categoriile sociale mentionate mai sus. Casele confiscate de la proprietarii legitimi erau trecute in mainile miilor de "specialisti" adusi din regiunile estice.

La sate, unde trebuia distrusa baza sociala a capitalismului pentru a putea realiza cooperativizarea si a putea organiza colhozuri, s-a aplicat "politica de deschiaburire". Catre sfarsitul lunii februarie 1941 [1940?], pe liste speciale au fost incluse 3 970 de gospodarii ale chiaburilor din intreg tinutul. Acestia, impreuna cu familiile lor, au fost deportati in Siberia si Kazahstan in vederea "reeducarii".

Deja in primele luni de ocupatie a inceput un aflux masiv de oameni din diferite regiuni ale URSS, care se stabileau cu traiul in locuintele si casele bucovinenilor si basarabenilor refugiati sau deportati.

Fuga in Romania

Desfasurarea fulgeratoare a evenimentelor de la sfarsitul lunii iunie 1940 a facut ca multe familii sa se pomeneasca despartite de noua linie a frontierei sovieto-romane. Foarte multe persoane, mai ales in mediul rural, dar si in cel urban, au fost surprinse de vertiginoasa inaintare a Armatei Rosii si nu au avut timp sa se retraga impreuna cu armata si administratia romaneasca. Multi au fost intorsi din drum de catre soldatii sovietici.

Din 3 iulie 1940, asa cum informa populatia un anunt oficial, noua frontiera cu Romania a fost inchisa "cu lacat", lipsind oamenii de posibilitatea legala de a se refugia. Aceasta situatie i-a constrans pe locuitori, mai ales pe cei de origine romana, sa incerce sa traverseze clandestin noua linie de demarcatie. Unii au fost arestati de granicerii sovietici si persecutati, altii au reusit totusi sa ajunga in Romania.

Potrivit datelor oficiale sovietice, din sectorul detasamentului 97 graniceri, care se intindea de la granita pana la 7,5 km de Cernauti, in primele cinci luni de ocupatie (iulie - noiembrie 1940), au trecut ilegal frontiera 471 de persoane din diverse localitati ale raioanelor Hliboca, Herta, Putila si Storojinet. Din satele mai indepartate de frontiera, din raioanele Vascauti, Zastavna, Noua-Sulita, Sadagura si Cernauti rural, s-au refugiat clandestin in Romania, catre sfarsitul lunii decembrie, 628 de persoane. Trebuie sa subliniem faptul ca emigrarea nu cunostea granite etnice sau sociale.

In primul an al dominatiei sovietice, potrivit datelor unui cercetator ucrainean, numarul refugiatilor veniti in Romania din regiunea Cernauti a fost de circa 7 000 de persoane. Cu siguranta, numarul acestora a fost mult mai mare, reiesind din faptul ca numai pana la 23 august 1941, in circa sapte saptamani de administratie romaneasca, au revenit la casele lor 6 827 de persoane, procesul continuand si in perioada urmatoare, mai ales ca o parte dintre refugiati si repatriati nu s-au mai reintors la bastina, preferand sa ramana in alte zone ale tarii.

Pe langa intarirea pazei frontierei, autoritatile bolsevice au inceput sa alcatuiasca liste cu familiile ale caror membri (unul sau mai multi) au plecat in Romania dupa instalarea stapanirii sovietice si care erau considerati "tradatori ai patriei".

Deja la 1 ianuarie 1941, in tabelul alcatuit de granicerii sovietici din date preliminare, pentru localitatile ce intrau in zona detasamentului 97 graniceri, au fost trecute numele a 1 085 de persoane. Din celelalte localitati, din datele adunate pana la 7 decembrie 1940, pe liste au fost incluse 1 294 de persoane. De asemenea, in urma unor denunturi ale consatenilor, au fost luate in evidenta si persoanele care aveau doar intentia sa plece in Romania.

In categoria de "tradatori ai patriei" au fost incadrati si barbatii care, desfasurandu-si serviciul militar in armata romana, nu au revenit, dupa 28 iunie 1940, in localitatile de origine.

Multi dintre fugari apelau la serviciile unor calauze provenite din randul satenilor din localitatile de frontiera, insa autoritatile bolsevice au creat, in scurt timp, propria retea de "calauze", care ii conduceau pe refugiati direct in mainile sau - si mai tragic - sub focul granicerilor.

Romani impuscati de granicerii sovietici

Cei retinuti erau transportati intr-un lagar de "arestati", care fusesera prinsi pe granita. Un asemenea lagar se afla in curtea proprietarului Carjitchi din comuna Vadul-Siret. Dupa cum ne marturisea Dumitru Nimigeanu din Tereblecea, in timp de numai o luna dupa invazia Bucovinei, in acel lagar se aflau deja 2 400 de persoane. Afara de acesta, mai existau inca noua asemenea lagare, toate pline. "Acesta era lagarul pentru zona noastra, in care se aflau inchisi preoti, profesori, invatatori, primari, functionari si foarte multi pensionari, carora comunistii nu le-au platit nici o pensie. Printre acestia erau si doi generali iesiti la pensie, al caror nume nu-l stiu... Numai 5% au scapat...,

restul de 95% au fost incarcati in camioane si dusi in gara Vadul-Siret, unde au fost urcati in vagoane de marfa cu destinatia Siberia".

Dupa sase luni de ocupatie comunista, in inchisorile din Cernauti nu mai era loc pentru arestati, umplandu-se si cazarmile cu oameni nevinovati. Astfel "erau pline cazarmile regimentelor 3 Graniceri, 11 Rosiori si 4 Pioneri. Mii si mii de oameni gemeau sub lacat. Multi din ei s-au stins chiar atunci, in 1940".

Din acest motiv, mai multe grupuri de bucovineni au cautat sa fie pregatite in eventualitatea unei ciocniri cu ostasii sovietici. La 19 noiembrie 1940, 40 de familii, in numar de 105 persoane, din satul Suceveni, avand 20 de arme si munitia necesara, au incercat sa treaca clandestin frontiera in zona localitatii Fantana-Alba. In confruntarea nocturna cu granicerii, trei oameni au fost ucisi, doi raniti au fost capturati de sovietici, restul grupului, inclusiv cinci raniti, a ajuns cu bine la Radauti. In schimb, in scurt timp rudele apropiate ale celor 105 persoane au fost arestate si deportate.

Mult mai norocosi s-au dovedit a fi cei peste 100 de locuitori din Mahala, Ostrita, Horecea si alte sate, care au reusit, in ianuarie 1941, sa treaca granita si sa ajunga in Romania. Acest fapt a inspirat incredere altor sateni. Drept urmare, in noaptea de 6/7 februarie 1941, un grup de peste 500 de persoane din Mahala, Cotul-Ostritei, Buda, Sirauti, Horecea-Urbana si Ostrita a incercat sa treaca in Romania. La orele 6 dimineata, satenii, ale caror intentii erau cunoscute deja autoritatilor prin intermediul unui turnator, au fost descoperiti de catre granicerii sovietici. In urma unor rafale de mitraliere trase din doua sau chiar trei directii, vreo cinci sute de refugiati au fost ucisi, inclusiv organizatorii N. Merticar, N. Nica si N. Isac. Circa 57 de persoane au reusit sa ajunga in Romania, profitand de intuneric, iar 44 au fost arestati si deferiti justitiei in calitate de "membri ai organizatiei contrarevolutionare".

La 14 aprilie 1941, tribunalul Districtului militar Kiev a condamnat la moarte 12 persoane, ceilalti 32 fiind pedepsiti cu cate 10 ani de munca silnica si 5 ani lipsire de drepturi politice fiecare, precum si cu confiscarea avutului. Ca si in cazul precedent, toti membrii familiilor acestor "tradatori ai patriei" au fost deportati in Siberia.

Decapitarea invatamantului

Universitatea din Cernauti, deja la 13 august 1940, a devenit o institutie superioara de invatamant de tip sovietic. in locul profesorilor romani refugiati au fost angajati in principal rusi si ucraineni, care erau preocupati in principal de extinderea influentei limbilor rusa si ucraineana. In regiunea Cernauti a fost permisa functionarea a 538 de scoli, dintre care 408 ucrainene, 111 in limba "moldoveneasca", 10 rusesti si 9 cu alte limbi de instruire. In noul an de invatamant 1940/1941 minoritatilor din regiune li s-a permis functionarea a 114 scoli "moldovenesti", 11 rusesti si 9 evreiesti.

Insa din prima luna "s-a procedat la recensamantul si verificarea

cadrelor didactice". Au fost excluse cadrele care s-au dovedit a fi facut politica in trecut sau la care s-a depistat ca ar fi avut simpatii politice fata de unele partide din Romania. Erau preferati in primul rand profesorii de origine evreiasca, pe urma cei de origine ucraineana si numai pe ultimul plan veneau cadrele de origine romana si poloneza... Aceasta ierarhizare s-a pastrat tot tompul si in toate sferele de activitate".

Sub lozinca "alegerilor organelor sindicale", inca la 22 iulie 1940 au fost lichidate "sindicatele burgheze", printre care si sindicatul muncitorilor romani "Breasla".

Cu ajutorul comitetelor saracimii, create in localitatile nord-bucovinene, au fost inventariate casele si averile parasite de catre persoanele refugiate in Romania, au fost intocmite listele fostilor primari, perceptori, jandarmi, ofiteri, membrilor partidelor politice din Romania, care n-au avut posibilitatea sa se refugieze in momentul ocuparii nordului Bucovinei de catre trupele sovietice si care au fost arestati si aruncati in inchisori si lagare de concentrare inca din vara anului 1940.

Germanii parasesc "paradisul sovietic"

Dupa trei luni de stapanire sovietica, pentru etnicii germani din aceste teritorii deja nu mai exista nici o indoiala ca nu au o alternativa mai buna decat sa se repatrieze in patria lor istorica. Indeosebi generatia tanara opta pentru o repatriere organizata in Germania. De asemenea multi romani si ucraineni s-au hotarat sa se repatrieze. Problemele economice, precum si frica fata de teroarea totalitarista, au jucat un rol decisiv in luarea acestor hotarari.

Comisia germana de repatriere si-a inceput activitatea la Cernauti la 15 septembrie 1940. Primii 1.000 de repatriati au plecat spre Germania la 17 septembrie, iar peste doua luni, la 17 noiembrie, ultimul transport cu germani bucovineni a plecat din Cernauti.

Timp de doua luni, pe aceasta cale au parasit nordul Bucovinei 43.641 de persoane. Totusi inca 3.446 de germani din nordul Bucovinei au ramas in teritoriul ocupat de sovietici.

Pentru multi romani bucovineni, dar si locuitori de alte etnii, s-a ivit o noua sansa ca prin intermediul acestei comisii sa poata parasi acest teritoriu. Din aceasta comisie a facut parte si Herbert Mayer, conferentiar la Catedra de Fizica a Universitatii din Cernauti, care a acordat un mare sprijin romanilor sa plece in Germania.

La sfarsitul lunii noiembrie 1940 in Germania erau deja cca. 3000 de refugiati romani. Multi dintre ei au nimerit in Germania in lagare.

In mai 1941 la Bucuresti, Cercul Bucovinenilor a format o comisie din Gheorghe Vantu, Constantin Zoppa si Aurel Morariu, cu obligatia de a examina si a se referi la romanii care se aflau in lagarele din Germania in 1941 si care urmau sa fie repatriati, in sfarsit, in Romania. Printre cele 1501 de persoane incluse in aceste liste identificam fami-

lii de intelectuali cu rol deosebit in viata culturala a Bucovinei: Leonida Bodnarescu, fost director al liceului din Radauti aflat in 1940 la Cernauti, L. Tomoioaga, fostul director al scolii Normale din Cernauti, Alexandru Zavulovici, fost profesor de muzica la scoala Normala din Cernauti, Ion Cavulea, profesor de geografie la scoala Normala din Cernauti, Arcadie Dugan, cercetator stiintific, Traian Cantemir, istoric literar. Persoanele incluse in aceste liste erau insotite si de membri ai familiei, spre exemplu: Vasile Razvan, socrul academicianului Radu Grigorovici, familia Sfintitchi (Sfintescu), rude apropiate tot ale academicianului Radu Grigorovici, precum si mai multe persoane cu numele Trebici (rude ale academicianului V. Trebici din Horecea) etc..

Multi din acesti refugiati s-au intors ulterior in Romania. Numai in iunie 1941 au revenit in nordul Moldovei mai mult de 1.000 de refugiati din Germania. Cu ajutorul Comisiei germane de repatriere au parasit nordul Bucovinei si cca. 4.000 de ucraineni.

De asemenea, o parte din polonezii din Cernauti, care se aflau in legaturi de rubedenie cu familiile germane, au plecat, impreuna cu acestea, in toamna anului 1940 din capitala Bucovinei. Potrivit unui recensamant, realizat de autoritatile romane in august 1941, in Cernauti au fost consemnate doar 3.523 de persoane de etnie poloneza.

Concomitent avea loc repatrierea sau refugierea in principal a romanilor din Basarabia si nordul Bucovinei.

(1 9 4 1)

II

Ordin Nr. 255 din 4. VII. 1941:

"Dezordinile întâmplate acum câteva zile la Iaşi au pus armata şi autorităţile într-o lumină cu totul nefavorabilă.

"Cu ocazia evacuării Basarabiei [28 iunie-3 iulie 1940] a fost pentru armată o adevărată ruşine că s-a lăsat insultată şi atacată de evrei şi comunişti fără a reacţiona.

"Ruşinea însă este şi mai mare când soldaţi izolaţi, din proprie iniţiativă şi, de mai multe ori numai în scopul de a jefui şi maltrata, atacă populaţia evreească şi omoară la întâmplare, astfel cum a fost cazul la Iaşi.

"Neamul evreesc a supt, a sărăcit, a speculat şi a oprit dezvoltarea neamului românesc timp de câteva secole. Nevoia de a scăpa de această plagă a românismului este de nediscutat, dar numai guvernul are dreptul de a lua măsurile necesare. Aceste măsuri se află în curs de aplicare şi ele vor fi continuate după normele ce voi hotărî.

"Nu este admisibil ca fiecare cetăţean sau fiecare soldat să-şi asume rolul de a soluţiona problema evreească prin jafuri şi masacre. Prin asemenea procedee arătăm lumii că suntem un popor nedisciplinat şi necivilizat şi punem autoritatea şi prestigiul statului român într-o lumină cu totul neplăcută.

"Opresc dar cu desăvârşire orice acţiune pornită din iniţiativă individuală şi fac răspunzătoare autorităţile militare şi civile de executarea întocmai a acestui ordin. Crime de asemenea natură constituiesc o pată ruşinoasă pentru neamul întreg şi ele sunt plătite mai târziu de către alte generaţii decât aceea care le-a comis.

"Cei ce se vor abate ori s-au abătut de la ordinul de mai sus vor fi daţi în judecată şi li se vor aplica sancţiunile cele mai severe prevăzute de lege.

"General I. Antonescu"

Arhiva M. A. N., fond Marele Cartier General, dosar nr. 3 828

*

Ordin - telegramă:

"General Tătăranu, foarte urgent. 1. Am ordonat ca plot. de rezervă Manoliu de la Divizia 14, care a fost unul din principalii vinovaţi de jafurile de la Iaşi să fie imediat arestat şi trimis în faţa Curţii Marţiale pentru a fi judecat. Nu am primit până acum nici un raport în această privinţă. 2. Nu am primit deasemenea raportul asupra măsu-rilor luate contra sublt. din Regt. 2 a.g. de la Galaţi pentru jafurile comise asupra magazinelor evreeşti. Aştept, până la 4/7/1941 raport asupra ambelor chestiuni.

"Şeful Marelui Cartier General, General Ioaniţoiu
"Nr. 252 din 4/7/1941"
Arhiva M.A.N., fond M.C.G., dosar nr. 3828, f. 76

*

Raport contrainformativ, Corpul de Cavalerie, Armata a 3-a, Secţia 2-A Nr. 5956 din 8 iulie 1941:

"(…) c) *Populaţia evreească*

"Această populaţie a dat dovadă - cu ocazia ocupării unor localităţi, unde aceştia erau în masă compactă - de conlucrare şi mărire a spaţiului propagandei comuniste, astfel că evreimea constituia al doilea inamic şi mai periculos, cu care trupele noastre au trebuit să lupte.

"În Trg. Edineţ, ostaşii români au trebuit să verifice casă cu casă şi beciurile de unde se trăgeau focuri de armă şi arme automate de către evrei asupra ostaşilor noştri, pentru ca apoi unităţile noastre să fie sigure de înaintare. Armamentul şi muniţiunile pe care aceştia le foloseau era lăsat de sovietici, cu scopul de a ataca armata de ocupaţie.

"Comandanţii de unităţi, văzînd rezultatul luptei şi împotriva populaţiei evreeşti din Trg. Edineţ, au început în ziua de 6 iulie a.c. trierea evreilor; cei găsiţi cu arme şi vinovaţi de a fi tras în trupe au fost imediat executaţi, iar restul conform ordinelor au fost ţinuţi ca ostateci. (…)

"III. DIVERSE, a) *Din informaţiuni de la prizonieri*

"Unităţile din Basarabia au avut o compunere neomogenă. Înainte cu câteva zile de izbucnirea războiului, au fost ridicaţi numeroşi locuitori, îmbrăcaţi militari la Centre de Strângere şi, după ce erau înarmaţi, fiecare cu câte o armă şi 125 cartuşe, erau aşezaţi în diverse puncte pe Prut, cu misiunea de a interzice trecerea. Printre aceştia s-au găsit şi unităţi aduse din interior; în special din regiunea Turchestan şi regiunea Crimeii.

"Basarabenii au opus o slabă rezistenţă şi au tras, în general, de frica gradaţilor care îi încadrau. Pe timpul operaţiilor au fost prost hrăniţi. (…) Transmisiunile au funcţionat defectuos, din această cauză unităţile erau dezorientate. Se pare că în primele zile ofiţerii au fugit, lăsînd unităţile să reziste cum vor putea. Sovietele contau mult pe conlucrarea populaţiei băştinaşe simpatizante cu regimul comunist. Speranţele lor însă nu au fost realizate.

"În rândurile armatei [sovietice] se ducea o vie propagandă (…), ştiri tendenţioase, de exemplu: Guvernul Român a fugit, Bucureştiul şi Iaşul au fost distruse, puternice unităţi motorizate pătrund în Moldova etc.

"b) *Din informaţiuni dela agenţi*:

"În fiecare sat funcţiona un comitet sătesc, 'Năcealnici' format de obicei din 5-9 persoane şi un număr de 20-30 locuitori (…). Printre aceştia se găseau numeroşi evrei şi chiar evreice. (…) Aceştia întreţineau propaganda comunistă (…). Prin satele pe unde au trecut sau au staţionat unităţile aparţinînd Corpului de Cavalerie, toţi aceştia

au fost identificaţi şi cei care au rămas pe loc au fost prinşi (…) Elementele comuniste care erau grav compromise faţă de populaţia băştinaşă au fugit (…) Prin localităţi şi în special prin pădurile din apropiere se găsesc numeroşi suspecţi. (…) Acolo unde nu sunt unităţi militare, populaţia civilă se dedă la devastarea cooperativelor şi a depozitelor care conţin mari cantităţi de alimente, materiale de tot felul, animale şi păsări lăsate de sovietici nedistruse, din lipsă de timp" (…)

"Comand. Corp Cavalerie, General de Divizie M. Racoviţă
"Şef de Stat Major, Colonel Gh. Georgescu"
Arhiva M.A.N., fond Armata 3, dosar nr. 435, f. 53-55

*

Raport contrainformativ, Corpul de Munte către Armata a III-a, Secţia a 2-a, Nr. 20448/8 din 14 iulie 1941 Secret.

"I. Starea de spirit

"(…) 2. Populaţia civilă:

"a) Românii primesc cu entuziasm trupele române şi se arată foarte mulţumiţi de succesul României, bucurîndu-se că au scăpat de stăpânirea iudeo-comunistă. În Noua Suliţă armata română a fost primită cu muzică de întreaga populaţie, iar la şcoala primară li s-a oferit ostaşilor o masă bogată. S-a combătut ştirea alarmantă că oamenii înscrişi la colhoz vor fi împuşcaţi de români.

"În timpul ocupaţiei bolşevice comuna nu a avut nici o asistenţă medicală.

"b) Ucrainenii din Basarabia primesc de asemenea cu mare bucurie trupele române (…) În special acei care au făcut armata la unităţile române dovedesc încredere fără margini în armata Română.

"b) Evreii, o mare parte din ei s-au refugiat odată cu trupele sovietice. Cei rămaşi prin sate stau ascunşi, nu reacţionează în contra armatei. Au fost cazuri când, din ascunzişuri au tras focuri asupra trupelor române. În această situaţie au fost sancţionaţi.

"d) Prizonierii: (…) majoritatea lor au fost încorporaţi în preajma izbucnirii războiului fără nici o instrucţie. Mulţi au vârsta de 18-19 ani, alţii, din contra, sunt prea bătrâni, iar unii chiar dispensaţi de serviciul militar. Toţi declară:

"«M-am predat fiindcă nu am pentru ce să lupt (…) Comandanţii ne-au spus că mai bine să ne sinucidem decât să cădem prizonieri, fiindcă românii ne vor schingiui şi apoi ne vor împuşca. Totuşi am preferat să mă predau (…) Toţi gândeam la fel dar nu îndrăzneam să ne mărturisim unul altuia gândurile noastre, fiindcă dacă s-ar fi aflat, am fi fost împuşcaţi pe loc.»

"(…) Soldaţii din armata roşie erau trataţi cu brutalitate, cu neîncredere, ameninţaţi cu împuşcarea şi loviţi pentru cea mai neînsemnată greşeală, insuficient hrăniţi. Ei [prizonierii] afirmă că în general moralul armatei ruseşti este foarte scăzut. Numai o mică parte vrea

să lupte - ofiţerii, comisarii politici, evreii, tinerii comunişti. Prizonierii explică fidelitatea aceasta faţă de regimul bolşevic prin situaţia lor materială mai bună.

"(…) În satele de la Est de Nistru din care s-au retras trupele sovietice, oamenii au desfiinţat colhozurile, şi-au reluat pământurile şi au împărţit vitele şi căruţele. (…)

"Evreii fug spre est, însă nu au mijloace de transport, întrucât au fost luate de armata sovietică.

"(…) În retragere, armatele sovietice au luat turme de porci, însă nu au voie să-i consume pentru hrană.

"II. ACŢIUNEA DE TERORISM ŞI SABOTAJ

"(…) Trupele sovietice au dat foc oraşelor şi depozitelor, instituţiilor, clădirilor publice, distrugând lucrările de artă şi comunicaţii. Calea ferată ce trece prin regiunea Larga a fost tăiată şină cu şină, iar toate podurile aruncate în aer. De asemenea stâlpii de telegraf au fost tăiaţi.

"În regiunea Hotin, unde era o herghelie, caii au fost legaţi câte 15 şi s-a tras în ei de către trupele bolşevice cu tunul. Sunt sute de cadavre de cai. (…)

"Comandantul Corpului de Munte, General de Divizie Gh. Avramescu

"Şeful de Stat Major, Locotenent-colonel I. Chirciu".

Arhiva M.A.N., fond Guvernământul Basarabiei, dosar nr. 22, f. 247-249. Original

*

La 3 iulie 1941 Stalin, vorbind la Radio Moscova recomanda - în vederea retragerii: *"Tactica pământului pârjolit"*.

Komisarul I. A. Muhin a condus un regiment de distrugeri alcătuit din cca 480 specialişti, restul voluntari dintre evrei.

Aceştia au distrus instalaţiile tehnice, au dinamitat uzinele de apă şi electrice, atelierele, fabricile, morile, căile de comunicaţie; poduri, magazii, depozite, depouri - în proporţie de 100%. Au dinamitat, incendiat instituţii administrative, biserici, şcoli, biblioteci, catedrale, palate, bănci, băi publice, locuinţe particulare: 40%. Unelte: dinamita, ciocanul, grenada incendiară, bidonul cu benzină. Indivizii erau înarmaţi, iar dacă localnicii se opuneau distrugerilor, incendierilor, erau împuşcaţi pe loc.

Cel mai mult a suferit Chişinăul; centrul a fost în totalitate distrus. Apoi oraşele Orhei, Bălţi; târgurile: Călăraşi, Hânceşti, din judeţul Lăpuşna, distruse în proporţie de 90%; Sculeni-Tg., Ungheni-Tg., Răşcani, din judeţul Bălţi: aproape în întregime; Tarutino, Arcis, Sărata, judeţul Chilia-Nouă - complet distruse; Cleaştiţa, Şaba, Volintiri, Borodino, din judeţul Cetatea Albă; Teleneşti, Căzăneşti, Răspopeni, tunelul de cale ferată de la Mateuţi, judeţul Orhei; Vadu-Raşcu, Floreşti, Zguriţa, Vertiugeni, Otaci, Mărculeşti, judeţul Soroca;

Româneşti, Căuşani, Cimişlia, judeţul Tighina…

Nu doar pentru că Stalin ordonase o "Tactică a pământului pârjolit" bravii noştri concetăţeni evrei au lăsat în urmă, în iulie 1941, o ţară de ruine fumegânde, un pământ netocmit şi gol - ca la Început. Ci şi pentru că de totdeauna le-a plăcut să distrugă - cine nu crede să privească la Palestina de azi. În iulie 1941 evreii, după ce au… transportat dincolo de Nistru tot ce (mai) era bogăţie, au ucis animalele "netransportabile", au pus foc, au dinamitat cu o plăcere soră cu extazul. Şi au fugit.

Unul dintre distrugători trăieşte - bine - la Chişinău. Numele lui este V. Medenec. Meseria lui: arhitect. A scris un articol: "Eu am aruncat în aer clădirea Băncii de Stat din Bender". Pentru că Iurie Colesnic l-a încondeiat după merit în **Enciclopedia Chişinău**, eroul sovietic, tovarăşul V. Medenec îi poartă sâmbetele şi-l ameninţă ca la ei, la NKVD/KGB.

Din **Chişinăul în 1941**, ediţie îngrijită de Dinu Poştarencu, scoasă în 1996 (!) de Iurie Colesnic la Museum

*"***Raportul Administraţiei Basarabiei nr. 721 d**
in 7 august 1941.

"Între 25-30 iulie 1941 o Comisie de ingineri şi arhitecţi conduşi de : Pr. M. Hanganu, prof. arhitect A. Simotta, ing. Gh. Petrescu-Prahova şi ing. C. Popovici a constatat distrugerile pricinuite de ruşii în retragere, iar administratorul Basarabiei, generalul C. Gh. Voiculescu a adresat acest raport lui Antonescu însoţit de anexe.

Mai întâi o scurtă notă cronologică:

- 28 iunie 1940: ultimatumul rusesc, ocuparea Basarabiei, a Bucovinei de Nord, a Herţei;

- 22 iunie 1941: România declară război URSS şi trece Prutul;

- la 29 iunie potrivit hotărîrii C.C. al PC(b) al Moldovei şi a Sovietului Comisarilor poporului din RSSM sunt create, *pe lângă secţiile raionale şi orăşeneşti al NKVD* **batalioane de distrugere.** *Cel de la Chişinău, era comandat de I.A. Muhin şi cuprindea 480 de dinamitori* (subl. mea);

- 2 iulie: trupele româno-germane liberează oraşul Cernăuţi, iar la 12 iulie întreaga Bucovină de Nord;

- 3 iulie: discursul radiodifuzat al lui *Stalin, care ordonă "tactica pământului ars"* (subl. mea);

- 4 iulie: ocupanţii sovietici încep "evacuarea populaţiei şi a intreprinderilor industriale"

- la 7 iulie ostaşii români liberează oraşul Bălţi, iar în 12 Soroca;

- la 10 iulie românii opresc ofensiva din Masivul Corneşti ("cheia strategică a Basarabiei"), datorită rezistenţei îndârjite a sovieticilor;

- ofensiva a fost reluată în 13 iulie;

- la 15 iulie ruşii sunt alungaţi din oraşul Orhei;

- la 16 iulie sovieticii au dinamitat, incendiat zeci de clădiri din

Chişinău - istoriografia bolşevică a pretins că aviaţia română şi germană a(u) bombardat oraşul - până în 1988, când unul dintre dinamitori, V. Mednec (arhitect de meserie!) a povestit: "…eu cu mâna mea am aruncat în aer clădirea Băncii din Tighina", astfel executînd "*ordinul lui Stalin, de a distruge totul în calea duşmanului"* (subl. mea);

- în 16 iulie corpurile de armată 3 român şi 54 german intră în Chişinău;

- la 24 iulie, la Cernăuţi, Ion Antonescu declara jurnaliştilor români şi străini:

"Au rămas urmele unei barbarii fără precedent, cum nici hoardele hunilor nu au lăsat în urma lor".

Aşadar **Raportul**:

"Domnule General,

"Am onoarea a Vă prezenta (…) o scurtă situaţie aflată la venirea noastră în Basarabia (…), în intervalul de timp de la 20 iulie [1941] până în prezent.

"A. SITUAŢIA GĂSITĂ

"Aproape toate centrele importante erau lipsite de populaţie, care fie că s-au retras odată cu trupele bolşevice, fie că s-au refugiat în păduri şi vii din cauza ororilor săvârşite de ruşi.

"Populaţia Basarabiei la data de 1 iunie 1940 [înainte de Cedare, nota mea, P.G.] se cifra la 2.164.402 suflete. (…) [din rezultatele recensământului, neverificate încă] se deduce că numărul populaţiei a scăzut în mod simţitor, al oraşelor în special reducîndu-se la jumătate.
- Determinată de:

"a/ Refugierea populaţiei româneşti cu ocaziunea cedării Basarabiei, circa 120.000, după datele de la Bucureşti (…).

"b/ Deportarea populaţiei în timpul dominaţiei sovietice.

"c/ Mobilizarea tineretului în armata sovietică şi retragere unui număr însemnat din populaţia civilă, în special evrei, cu ocaziunea plecării trupelor sovietice.

"d/ Repatrierea Germanilor (…) cca 110.000.

"e/ Dispariţia unor locuitori.

"Pentru aflarea numărului exact al evreilor rămaşi în această Provincie, am ordonat întocmirea unei statistici care este în curs de executare. În prezent evreii rămaşi sunt adunaţi în anumite centre şi ţinuţi sub supraveghere. În sate nu se mai găseşte nici un evreu. Populaţia oraşelor şi în prezent este străină (…) Chilia: din 15.000 locuitori numai 3.400 sunt români. Cam aceeaşi situaţie în Ismail, Cahul. Toate oraşele din Basarabia au fost distruse în bună parte de bolşevici, cu ocaziunea retragerii. În special instituţiile publice şi cartierele comerciale şi industriale au fost distruse în întregime. Uzinele de apă şi electricitate au fost distruse în tot locul. Mai crunt au suferit (…) Municipiul Chişinău, cum şi oraşele Bălţi, Tighina, Cetatea Albă, Orhei, Cahul şi Soroca.

(…) "e/ Situaţia proprietăţilor rămase de la Germani

"În urma repatrierii Germanilor au rămas (…) 453.760 ha.

"Aceste proprietăţi au fost lucrate în (…) sovhozuri. Inventarul agricol, viu şi mort este complect dispărut, satele germane prezentînd azi un aspect pustiu. Gospodăriile, grajdurile hambarele sunt într-o stare jalnică (…)"

"ANEXA (la Raport)

"(…) unde au fost colonii germane, sub stăpânirea bolşevică pe proprietăţile românilor şi germanilor au fost aduşi colonişti ucraineni şi polonezi (…)

"Coloniştii ruşi s-au retras cu trupele sovietice, moldovenii au rămas pe loc. (…) În com. Tarutino din 6.000 locuitori, 3.000 erau germani care au fost înlocuiţi cu ucraineni (…) Ucrainenii s-au retras, rămânînd 2 familii, în prezent arestate.

"În com. Paris în locul germanilor s-au colonizat ucraineni şi polonezi. Ucrainenii s-au retras; *polonezii au rămas pe loc, nevoind să plece*. *În com. Berezina au fost aduse cca 150 familii poloneze ce au rămas pe loc* (…)

"*Unde au fost aduşi polonezi nu s-au putut forma colhozuri, deoarece ei au refuzat fiind mereu în conflict cu conducerea rusească*.

"În concluzie: *În toate regiunile unde au fost aduşi colonişti polonezi nu au părăsit nici unul satul, ucrainenii s-au retras odată cu trupele ruseşti* (sublinierile mele, P.G.).

GENERAL C. Gh. Voiculescu"

"Anexa nr. II

"RAPORT"

asupra stării clădirilor din Municipiul Chişinău (…)

"1) Aspectul general al oraşului.

"La plecarea din Chişinău a Armatelor URSS majoritatea clădirilor publice, multe clădiri particulare, precum şi toate clădirile industriale şi comerciale au fost distruse prin minare şi incendiere (…). Zona care a suferit cele mai mari distrugeri este (…) Alexandru cel Bun, unde era şi centrul comercial, strada Carol Smidt şi str. Ştefan cel Mare, zonă care prezenta la data cercetării aspectul unor vaste ruini, pe alocuri încă fumegînde.

"Străzile şi liniile de tramvai au suferit în general mai puţine stricăciuni. Liniile telefonice, liniile de curent electric şi conductele de apă sunt întrerupte; materialul lor este utilizabil, însă punerea în stare de funcţionare (…) se va face cu greutate din cauza distrugerii uzinelor, astfel că oraşul este lipsit de lumină electrică şi de apă. (…) Se poate aprecia că 40% din totalitatea clădirilor oraşului şi 100% din instalaţiile industriale sunt complet distruse sau grav avariate prin minare şi incendiere.

"2. Starea clădirilor publice

"(…) cele mai distruse sunt clădirile Administraţiei cari, la plecarea administraţiei româneşti [în 28 iunie 1940, n. m. P.G.] cuprin-

deau: Directoratul Basarabiei, Primăria oraşului, Prefectura judeţului, Banca Naţională, Palatul Metropolitan, Casa Eparhială, Localurile militare, Poşta, Telefoanele, Postul de radio, etc, precum şi clădirile industriale proprietate a oraşului şi statului, Uzina electrică, Uzina de apă, Cazarmile Comunale, Fabrica de ţigări şi Depozitele de tutun CAM, Magaziile şi Depoul de locomotive CFR, Depoul de tramvaie, etc. Deasemeni au fost distruse prin minare şi incendiere morile mecanice, cinematografele şi teatrele. (…)

"8) Probabilităţi de dezvoltare a oraşului în viitor

"Oraşul Chişinău avea înainte de ocuparea Basarabiei de către trupele sovietice [28 iunie 1941, n. m. P.G.] o populaţie de cca 110.000 locuitori, din care 30.000 români. În timpul acestei ocupaţii, prin mutarea capitalei Republicei Moldoveneşti la Chişinău, se pare că această populaţie a crescut la aproape 300.000 suflete (…) Astăzi apreciem că populaţia oraşului ar fi de 30.000-40.000 locuitori care ar putea locui în clădirile ce au rămas nedistruse.(…)

"În lumina acestor consideraţiuni este absolut necesară alcătuirea unui program general detaliat de refacere a întregului oraş, încadrat în programul general de refacere a ţării"

"Prof. Ing. M. Hanganu

"Prof. Arh. A. Simotta

"Ing. Gh. Petrescu-Prahova

"Ing. Const. Popovici"

Din "Anexa nr. III, Tablou nr. 1, cuprinzînd evaluarea distrugerilor aduse clădirilor şi instalaţiilor publice":

"1. Liceul "Alexandru Donici (…) - *Etajul dărâmat şi parterul deteriorat* (…) Observaţii: *trebuie să se dărâme complet şi să se facă altă clădire* [sublinierile mele, P.G.]

"2. Liceul "Mihai Eminescu (…) - *Minat şi devastat* [subl. mea]

"(…) 7. Postul de radio - Complet distrus. Clădirea distrusă, un pilon doborît, al doilea avariat.

"8. Şc. Normală de fete [nota mea: acolo a învăţat mama, înainte de 1930]

"11. Şcoala primară (str. Tighinei)

"12. Capela militară - Mici avarii, geamuri sparte. Obs.: *a fost transformată în club* [subl. mea]

"13. Biserica "Adormirea Maicii Domnului" (str. Gl. Dragalina) - Mici avarii, geamuri sparte

"14. Şc. primară băieţi No. 1 (str. Mareşal Badoglio) - Deteriorată

"15. Biserica Cimitirului ortodox - Mici avarii

"16. Spitalul de ochi (M. Kogălniceanu) - Mici avarii, geamuri sparte

"17. Centrul de Ocrotire (Orfelinat) - Mici avarii, geamuri sparte

"18. Directoratul Basarabiei - Minat, incendiat. Obs. Corpul principal complet surpat

"19. Liceul "Alecu Russo" - Mici avarii, geamuri sparte

"20. Seminarul teologic - Mici avarii, geamuri sparte (…)
"21. Muzeul de Istorie Naturală - Avariat de cutremur [nov. 1940] Obs.: *probabil minat* [subl. mea].
"24. Facultatea de Agronomie - Mici avarii, geamuri sparte (…)
"26. Spitalul de ochi (I.C. Brătianu) - Mici avarii, geamuri sparte
"(…) 43. Şcoala comercială - Parţial distrusă (…)
"46. Liceul Militar (Str. Alexandru cel Bun) - *Minat şi distrus*
"47. Cercul Militar - *Minat şi distrus* [subl. mea] (…)
"49. Catedrala oraşului - Incendiată
"50. Palatul Metroploitan - Minat, incendiat (…)
"52. Primăria oraşului - Minată, incendiată (…)
"57. Manufactura de tutun (Gl. Dragalina) - Minată, incendiată
"(…)64. Uzina electrică (Gl. Broşteanu) - Incendiată, distrusă
"(…)67. Poşta Centrală (Universităţii) - Incendiată, distrusă
"68. Gara Chişinău - Minată, incendiată, parţial distrusă (…)
"75. Uzina de apă - Minată, distrusă (…)
"79. Depozitele CAM (tutun) - Minate, complet distruse (…)"

[Raportul - facsimilat - este completat de 72 fotografii ale unor distrugeri din Chişinău].

Nu mă pot stăpâni de a face apropiere între două texte:
Primul aparţine comisarului regimentului NKVD de distrugere din Chişinău, I.A. Muhin şi cuprinde amintirile - înlăcrimate, consemnate în 1965, despre retragerea *lor* din 1941:

"Ziua de 16 iulie a fost cea mai grea din viaţa comuniştilor regimentului. În ochii noştri ardeau zeci de clădiri de pe străzile Lenin, Kiev. Pâlcuri de avioane ale inamicului bombardau oraşul. Tancurile fasciste se apropiau de oraş. Regimentului i s-a ordonat să se retragă spre Bender. Cu lacrimi în ochi părăseam oraşul natal. Mulţi dintre noi sărutam caldarâmurile, iar în batiste luam cu sine o mână de pământ natal".

Al doilea text este semnat de Andrei Oişteanu, holocaustolog emerit - tovarăş de prezidii, de tot felul de comiţii (şi de tăcere înţeleaptă, de complicitate etnică a lui Ion Vianu în cazul unor "cestiuni arzătoare") - şi a apărut în *Supliment cultural* nr. 10, din 29 ian-4 febr. 2005. Citez:

"M-am născut la Bucureşti, dar primii şase ani de viaţă (1948-1954) i-am petrecut la Cernăuţi; compusă din cinci suflete familia mea locuia în două camere foarte modeste din cartierul evreiesc; stăteam pe uliţa ceasorinicarilor (...) cărei i se schimbase numele cu cel al comunistului Karl Liebknecht. Era o perioadă de după război în care Uniunea Sovietică îşi oblojea rănile. Era un amestec de mîndrie şi sărăcie postbelică. Marea victorie asupra nazismului (şi ocuparea

Europe est-centrale) hrănea sufletele, dar nu şi trupurile. Nu se mai găsea mai nimic de mîncare. Ca să supravieţuiască cernăuţenilor li se dădea în folosinţă cîte o bucată de pămînt pe care o cultivau de regulă cu cartofi […] Devenit şomer, tatăl meu nu putea să se reangajeze din cauza unui puternic val de antisemitism declanşat la începutul anului 1953 de batiuşca Stalin însuşi (procesul "asasinilor în halate albe"). Abia după moartea lui Stalin părinţii mei au reuşit să emigreze în România. În octombrie 1954 lăsam în urma noastră marea Uniune Sovietică; tot ceea ce unii iubeau şi urau mai mult. Fratele meu (11 ani) şi-a luat puţin pământ într-o punguţă legată la gât. Eu (6 ani) l-am imitat."La Bucureşti am locuit pe strada Washington, devenită Haia Lipschitz, militantă comunistă, situaţie simetrică cu cea din Cernăuţi Dar statutul social şi starea materială s-au îmbunătăţit substanţial. Problema mâncării nu se mai punea în termeni de supravieţuire. Şi totuşi, în fiecare dimineaţă se derula un ritual culinar sărăcăcios. Toată familia se aduna la masă, mama punea solemn un castron aburind, plin cu cartofi fierţi în coajă. Suflînd în mâini, decojeam cartofii fierbinţi, îi mărunţeam în farfurie şi adăugam sare, ceapă tocată şi untdelemn. Apoi mâncam în tăcere, ca într-o agapă mistică. Trecuseră mulţi ani de la părăsirea ghetoului din Cernăuţiul stalinist, dar noi continuam să practicăm ritualul săptămânal, în amintirea paradisului/infernului pierdut", dar noi continuam să practicăm".

În purcoiul de minciuni pe care le debitează A. Oişteanu, fiul lui Mişa Oigenstein, activist bolşevic în Basarabia ocupată după 28 iunie 1940, ofiţer NKVD, venit în România "pe tancuri", sfârşind ca director al Academiei "Ştefan Gheorghiu"- şi al Bellei Iosovici, dârză supraveghetoare sovietică a Agerpres, nepot al sinistrului Lev Oigenstein, cunoscut sub pseudonimul "Leonte Răutu" - sare din pagină… pământul luat în punguliţe… Dacă la Muhin - care pretinde a fi nativ din Chişinău - se mai înţelege înduioşarea bolşevică pricinuită de ordinul de retragere de pe un pământ… românesc, de el şi de ai săi martirizat, tot din ordinul lui Stalin minat, incendiat, devastat - incoerentul A. Oişteanu, la plecarea din Cernăuţi, ia şi el pământ într-o punguţă, cu toate că se născuse în România (fratele său Valery în Kazahstan), zicînd că familia sa "emigrează" în România - din URSS. Se vede că bolşevicii, în taină, sunt mistici - oare câte "pământuri" vor fi purtînd cei care au martirizat Basarabia şi Bucovina sub steagul bolşevic? Multe, domnule.

Rămâne să aflăm că şi R. Ioanid poartă pământ românesc într-o punguţă atârnată de gât. De ce nu? Şi el a dovedit prin scrierile sale cât de mult iubeşte această ţară, acest… pământ, pe după cap cu alţi iubitori de Românie: Serge Moscovici, profesorul său de sociologie (specialitate şi a lui A. Oişteanu), cu Elie Wiesel, superiorul său la Centrul holocaustologic de la… Sighet.

C r i m e l e c o m u n i s t e

"Un Katyn romanesc Crimele uitate ale comunismului

Primele victime facute de comunism în rândul românilor sunt ignorate complet de Raportul Comisiei Tismăneanu. Documentul nu pomeneşte nimic despre represiunea sângeroasă instaurată în Basarabia şi Bucovina imediat după anexarea acestor teritorii de catre URSS, în 1940. A urmat un an de bolşevizare forţată, cu deportări masive, execuţii sumare, torturi şi gropi comune. O avanpremiera tragica pentru ceea ce avea sa fie soarta întregii Românii (…) Consecinţele Pactului Molotov-Ribentropp explică - pentru respectarea adevărului istoric - şi decizia de neevitat a Guvernului român de a se alătura puterilor Axei. De altfel, obiectivul teritorial strategic al URSS - Transnistria, Basarabia, Bucovina, Ţinutul Herţei, Delta si accesul la Gurile Dunării, Insula Şerpilor - a fost reocupat dupa 23 august 1944. Altă dată istorică evitată de Raportul Tismăneanu. Ignorarea crimelor în masa comise de regimul comunist sovietic împotriva românilor în perioada 1940-1941 ar echivala, spre exemplu, cu omiterea, dintr-un Raport similar realizat in Polonia, a odiosului masacru de la Katyn. Cum ar explica, oare, polonezilor preşedintele Lech Kaczinsky alegerea anului 1945 pentru un atare demers de condamnare a comunismului? Dacă, pentru crima de la Katyn, Polonia a solicitat Rusiei sa-şi asume responsabilitatea si să-şi ceară oficial scuze, pentru crimele comise de sovietici în Romania ciuntită nu se gaseşte nimeni să avanseze aceeaşi cerere firească.(…)

Pavel Moraru, autorul comunicarii "Documente româneşti despre atrocităţile bolşevice din stânga Prutului, 1940 - 1941" (prezentată în revista "Arhivele Totalitarismului") este doctor in istorie, autor a numeroase lucrări ştiinţifice publicate atât la Chişinau cat si la Bucuresti. Istoricul basarabean prezinta în premiera pentru publicul larg dovezi şi alte date concrete despre un Katyn românesc ocultat de sovietici şi urmaşii lor.

Titlul si intertitlurile aparţin redacţiei - Victor RONCEA

"Documente ignorate

"(…) Costurile instaurării si menţinerii regimului totalitar sovietic au fost estimate la colosale pierderi materiale şi umane; au fost nimicite valori şi tradiţii, distruse lăcaşuri sfinte si monumente de cultură. Prin violenţă, lichidare fizică, deportări, supravegheri, intimidări etc., executate de NKVD - organul de represiune pe care s-a sprijinit regimul sovietic - s-a ajuns la mutaţii în psihicul uman şi la involutia intregii societăţi. Cei ce nu se lasau convertiţi, opunînd rezistenţă aveau sa devină adevaraţi martiri. Crimele comuniste au fost până acum bine ascunse. Unele continuă sa mai rămâna asa. Organele de represiune, dupa comi-terea asasinatelor, au avut grijă sa le camufleze

cat mai bine, încercînd să şteargă urmele, să lichideze martorii şi să rescrie istoria.

Actualmente, accesul la documentele sovietice (cel puţin în Republica Moldova), care ar reflecta direct executarea atrocităţilor, este limitat, ca să nu zicem oprit. Cu toate acestea, crimele regimului sovietic în Basarabia, Bucovina şi Transnistria, comise pana la izbucnirea războiului germano-sovietic, pot fi aflate, macar parţial, din documentele românesti din epoca - documente care, în fosta Republica Sovietică Socialistă Moldovenească au fost desecretizate pe motiv ca apartineau inamicului învins şi, deci, erau pline de "falsuri", neprezentînd vreun pericol pentru regim. De regulă, pe dosarele care conţin documente românesti referitoare la descoperirile făcute în 1941-1943 asupra crimelor bolşevice de la est de Prut, era notat: "Materiale falsificate despre înscenarea privind represiunile executate de organele NKVD în 1941".

Autorul vorbeşte despre “Tactica pământului pârjolit” aplicată în iulie 1941, “Primele crime ale comunismului împotriva romanilor“ - pe acestea le consemnasem şi eu, cu o excepţie: “**Katyn-ul românesc uitat**”. Eu nu am avut acces la documente despre gropile comune de peste Nistru, deci consemnasem numai câteva “urme” ale bolşevicilor în Basarabia propriu-zisă.

“Un alt caz din şirul crimelor bolşevice descoperite, cercetate şi documentate de autorităţile vremii, este cel de lângă localitatea Tătarca, regiunea Odesa, investigat în primavara-vara anului 1943. Autorităţile române din Transnistria au fost sesizate ca în apropierea localităţii Tătarca, s-ar fi găsit gropi comune cu jertfe ale asasinatelor bolşevice. La mijlocul lunii iunie 1943, organele din Transnistria si un grup de medici specialişti din Odesa (directorul adjunct al Directiei medico-sanitare a Guvernământului Transnistriei, dr. K. I. Sapocichin, administratorul secţiei de dezinfecţie, N. I. Grubianu, şeful expertizei medico-legale, docentul I. I. Fidloveschi şi caporalul jandarm de la Serviciul Pretoral Odesa, Grigore Tatarciuc) au cercetat terenul indicat şi au constatat că, pe o întindere de 1000 de metri pătraţi, se afla îngropat un mare numar de cadavre ale persoanelor executate de NKVD în urma represiunilor staliniste din anii 1938-1940, printre care s-ar fi aflat şi cadavre ale deportaţilor din Basarabia si nordul Bucovinei, pe care sovieticii, neputîndu-i transporta în interiorul URSS, i-au împuşcat. Pentru a facilita procesul de putrefacţie, întregul teren a fost acoperit cu bălegar.

“Descoperirea de la Tătarca a şocat autorităţile şi opinia publică, provocînd multe discuţii înainte de elucidarea cazului. După cum semnala Serviciul Special de Informatii la 28 aprilie 1943, prin agentul Kor-Marin, "aceasta ştire a circulat în cercurile maniste şi evreieşti

din Capitală, fiind prezentate sub aspect contrariu celor comunicate de legaţia germană şi anume ca este vorba de cadavrele evreilor asasinaţi în diferite ocazii de germani şi, mai mult chiar, maresalul (Antonescu) a plecat la Odesa pentru a înăbuşi acest scandal. Din şoaptele înregistrate printre evreii rusofili, se pot trage indicii ca puterile aliate, cu concursul agenţilor comunişti, intenţioneaza, pe baza materialului strans de la declararea razboiului incoace (fotografii, declaraţii ale ofiţerilor romani şi germani, statistici - mare parte din materialul documentar şi informativ fiind deţinut personal de Maniu), să dea o replica pe plan internaţional afacerii de la Katyn." De asemenea, agentul Kor-Marin informa că, în acelaşi timp cu zvonul care circula ca aceste cadavre ar fi aparţinut evreilor asasinaţi de germani, "se poate spune ca este vorba de asasinarea în masă a populaţiei româneşti evacuate din Bucovina şi Basarabia, după cum o alta sursă precizează ca ar putea fi vorba de cadavrele ucrainenilor sau a ruşilor ostili regimului sovietic".

"Intr-un alt document al SSI, datat 1 iunie 1943 şi semnat de locotenent-colonelul Traian Borcescu, se menţiona: "Pe terenul denumit Spolka, situat la Km 7 al liniei Odesa-Ovidiopol, între suburbia Tatarca şi aerodrom, s-au descoperit gropile comune ale victimelor NKVD. Lucrările de deshumare, ordonate de Serviciul Pretoral Militar al Odesei, au început la 22 aprilie 1943. Concomitent cu săpăturile, s-au intreprins cercetări pentru a stabili cu exactitate şi a verifica informaţiile relative la provenienţa victimelor şi la imprejurările în care au fost ucise. Din declaraţiile luate locuitorilor din vecinătatea terenului Spolka rezultă ca organele NKVD le aduceau noaptea, cu un camion închis, şi le aruncau în groapa comună, care era imediat astupată si nivelată. Totodată, mai rezultă din aceste declaraţii că circulaţia era cu desăvârşire interzisă pe drumul paralel cu terenul în chestiune, care era păzit în mod sever. Investigaţiile au stabilit că execuţiile săvârşite de NKVD s-au intensificat în 1940, după ocuparea Basarabiei şi Bucovinei de Nord. Ioan Halip, Grigore Tătarcu si Alexandru Ivanov, locuitori din Basarabia şi Bucovina, în prezent domiciliaţi la Odesa, aduşi la faţa locului, şi-au recunoscut, printre cadavre, rudele lor, deportate de NKVD după cedarea teritoriilor.

"Comisiunea pentru examinarea cadavrelor şi stabilirea imprejurărilor in care au fost suprimate victimele (a stabilit ca acestea) au fost ucise prin împuşcare în ceafă de la o foarte mică distanţă, vechimea execuţiilor fiind de 2-3 ani, iar îmbrăcămintea găsită în una din gropile comune aminteşte portul basarabenilor şi bucovinenilor." (…)

"Victimele terorii NKVD (…)

"**Masacrul de la Tătarca investigat de experţii de la Katyn**

"Putem doar presupune ca printre victimele de la Tătarca s-ar fi aflat şi detinuţi basarabeni şi bucovineni de la Tiraspol, dar şi de la Chisinau. Pentru identificarea şi stabilirea cauzelor exacte ale mortii acestora, a fost instituită o comisie specială, condusă de dr. Alexandru

Birkle, medic legist din Bucureşti - care de curând revenise de la Katyn, unde, alături de alţi experţi europeni, investigase cazul masacrării de catre sovietici a 15.000 de militari polonezi. Dr. Birkle fusese şi la Viniţa, unde, la fel, se descoperiseră gropi comune cu jertfe ale totalitarismului bolşevic. Din Comisie mai faceau parte dr C. Chirilă, subdirector al Sănătăţii din Guvernamântul Transnistriei, şi cate un reprezentant al primăriei municipiului Odesa, al Inspectoratului de Jandarmi Transnistria, al armatei germane şi al Universităţii din Odesa.

"La 6 august 1943, medicul legist Alexandru Birkle a prezentat "Raportul medico-legal provizoriu asupra cercetarilor de la Tătarca". Potrivit documentului, până la acea data, fuseseră descoperite 42 de gropi comune şi reperate încă 10-20. În fiecare groapă se aflau aproximativ 80 de cadavre, adică în total 3.500 de cadavre, însă se aştepta ca numărul final sa fie mult mai mare, aproximativ 5000. Din cele 516 cadavre exhumate, 486 fuseseră examinate medico-legal, iar concluziile care se impuneau erau următoarele:

- cauza morţii a fost împuşcarea în partea posterioara a craniului şi numai în câteva cazuri în ceafă;

- împuşcarea a fost executată cu revolver militar, avînd gloanţe cu înveliş de metal de calibrul 7 milimetri şi cu un revolver cu butoiaş, cu gloanţe de plumb de 5,5 milimetri; arma a fost descărcată din imediată apropiere;

- cercetările medico-legale au demonstrat că vechimea cadavrelor era de 3,5-5 ani, dar din studierea actelor găsite asupra lor, reieşea ca unele victime fuseseră ucise chiar cu 4,5-5 ani mai înainte (1938);

- în gropi nu s-au gasit larve sau insecte, care desăvârşesc procesul de putrefacţie, ceea ce indică faptul ca execuţia a avut loc într-un anotimp rece, iar cadavrele au fost îngropate imediat dupa împuşcare;

- procesul de putrefacţie fusese întârziat şi din cauza numărului mare de cadavre îngropate la un loc;

- din cele 486 cadavre examinate, toate au fost găsite cu mâinile legate la spate, cu excepţia unuia, la care nu s-a gasit legătura, dar care păstra urma legăturii pe mâini;

- din totalul cadavrelor cercetate, şapte erau de femei şi 479 de bărbaţi, dintre care unul părea să fi fost militar, după uniformă;

- asupra unui numar de 43 de cadavre au fost găsite acte (procesele-verbale de arestare sau percheziţie etc.) care au permis identificarea lor;

- cei identificaţi erau originari din URSS (din 1940 inclusiv Basarabia şi Bucovina de Nord)

"Aşadar, vorbind în limbajul statisticii, menţionăm că cercetările prealabile au dus la descoperirea a 42 de gropi comune (dar se estimă că ar fi fost 50-60), cadavre deshumate - 516, cercetate medico-legal - 486, înmormântate - 385, încă neînmormântate - 131, cadavre aparţinînd persoanelor cu vârsta de 20-30 ani - 60, 30-40 ani - 189,

40-50 ani - 186, peste 50 ani - 81 iar 7 erau de sex feminin şi 509 de sex masculin; erau 515 civili şi un militar (identificare dupa îmbrăcăminte), 43 de cadavre identificate după acte.

"Din pacate, nu cunoaştem rezultatele finale ale cercetarilor, însă şi aceste date preliminare ne vorbesc despre amploarea represiunii staliniste din anii 1938-1940. Toate aceste crime au fost metodic ascunse de regimul sovietic pe tot parcursul existentei lui, iar cei ce ştiau despre ele erau identificaţi si lichidaţi. De pe urma "operaţiunii de lichidare a martorilor" a avut de suferit si medicul legist Alexandru Birkle, care a luat parte la elucidarea cazurilor Katyn, Viniţa si Tătarca.

"Trebuie menţionat că, între cele trei cazuri menţionate mai sus exista o strânsă legatura, dar şi o coincidenţă stranie: 1. toate au fost descoperite in anul 1943 si numai "graţie" razboiului germano-sovietic, izbucnit din 1941; 2. toate au avut acelasi autor - regimul stalinist -, care a utilizat aceeasi metoda de lucru în toate cele trei cazuri de asasinat colectiv; 3. toate au fost investigate de medicul legist roman dr. Alexandru Birkle; 4. gropile comune au avut un numar foarte mare de cadavre, în care erau militari, intelectuali şi ţărani, consideraţi ostili de către regimul sovietic; 5. acestea rămân neelucidate din cauza lipsei documentelor sovietice, care ar clarifica multe aspecte ce rămân deocamdata necunoscute.

"Pavel MORARU"

*

Masacrul de la Bălţi (vara-toamna anului 1944)

Articolul semnat de Nicolae D. Rusu, publicat iniţial în săptămânalul *Ţara* de la Chişinău, reprodusă de *Datoria Românească* (Chicago) Anul IX, nr. 23, trimestrul 2, 2004 dă seama de scrisoarea Ierodiaconului Nicodim Şchiopu :

"În urma încercuirii sovietice din Nordul Basarabiei, au fost făcuţi prizonieri circa 50.000 militari, din care 40.000 români, în jur de 5.000 germani, 2.000 unguri, restul (3.000) cehi şi polonezi.

"În Nord-estul oraşului Bălţi, în mlaştinile Răutului, a fost 'amenajat' lagărul de prizonieri de război. Numeroşi au fost seceraţi de foame, de boli. S-au semnalat câteva evadări. Într-o noapte supravieţuitorii au fost executaţi cu câte un glonte în ceafă de NKVD-işti şi aruncaţi în şanţurile mocirloase pe care înşişi prizonierii fuseseră obligaţi să le sape.

"După mărturiile unor evadaţi, după 1991 Curierul de Nord *din oraşul Bălţi, au fost publicate informaţii despre masacrarea prizonierilor de război. S-au făcut sondaje în mlaştini:* **'Nici hârleţele, nici lopeţile nu au putut fi utilizate din cauza mulţimii osemintelor'.**

"La iniţiativa săptămânalului Curierul de Nord [Bălţi]*, oamenii din împrejurimi au adunat pe un loc uscat resturile umane, au alcătuit o piramidă de oase şi cranii, au aşternut deasupra pământ curat, iar*

în vârful movilei de oase au aşezat o troiţă, darul credincioşilor din Râşcani. La 7 mai 1992 troiţa a fost sfinţită de episcopul Petru de Bălţi, cu sobor de preoţi şi monahi, sfinţire la care au participat mii de credincioşi români şi autorităţile româneşti.

"Atunci s-a lansat apel la construirea unei Biserici sau Mănăstiri a Oaselor pentru pomenirea celor 50.000 nevinovaţi ucişi mişeleşte de către bolşevici. Preasfinţitul Petru de Bălţi a investit ca paroh al viitoarei Biserici a Oaselor pe tânărul preot Valeriu Cernei, fost cancelar al eparhiei Bălţi (în decembrie 1992 Patriarhia Română a reactivat Mitropolia Basarabiei).

"După acesta lucrurile au luat o intorsătură tragică: **Preasfinţitul Petru a fost agresat cu arme şi bâte în chiar Palatul Episcopal de un grup de călugări şi preoţi adepţi ai Arhiepiscopiei Vladimir care ţine de Patriarhia Moscovei** *[subl. m. P.G.]. Atacurile au fost extinse şi asupra celor două mănăstiri din Eparhia Bălţi - şi continuă şi azi, împotriva a tot ce este românesc.* **În scaunul episcopal s-a aşezat şeful agresorilor moscoviţi, arhimandritul trădător Marcel Mihăiescu.** *[s.m.]*

"Din cauza lipsei de fonduri, Biserica Oaselor a rămas în stadiul de proiect.

"De ce nu se vorbeşte nimic de acest genocid împotriva poporului român? De ce nu se stabileşte adevărul masacrelor împotriva neamului nostru?

Şi aceste crime monstruoase nu sunt altceva decât tot holocaust - trecut însă sub tăcere.

"Oare nici chiar morţii nu mai sunt egali în faţa lui Dumnezeu?"

Câteva mărturii culese din presă:

"Între 17 ianuarie şi 27 martie curent [1992?], prin publicaţiile noastre [cu osebire *Curierul de Nord,* din Bălţi], la rubrica «Morminte fără cruce» am reuşit să stabilim:

"1. În 1944 pe teritoriul actualului Combinat de Blănuri din Bălţi [şi] pe cel al Unităţii militare din str. Leningrad, actualmente Ştefan cel Mare, au fost două lagăre de concentrare (unul de concentrare forţată, altul obişnuit) prin care au trecut cel puţin 45.000 prizonieri.

"2. În aceste lagăre au fost deţinuţi de la 2-3 luni la câte un an şi ceva prizonieri, inclusiv din armata română printre care un număr extraordinar de mare de români, moldoveni, nemţi, unguri, italieni.

"3. Lagărele au avut număr de înmatriculare (deocamdată nu le-am stabilit) (…) Mărturiile mai multor prizonieri bălţeni confirmă că aici au pierit mii de moldoveni, români.

"4. Lagărele s-au aflat în directa subordine a NKVD.

"5. Numele primului prizonier constatat de către noi care şi-a aflat moartea aici este TUDOR AL LUI NICOLAE GLAVAN DIN SATUL SOFIA, RAIONUL DROCHIA. Nume ce va fi primul înscris

pe crucea acestui mormânt. Cruce care va fi instalată la începutul lui mai".

*

(…) "Maria aştepta răvaş de la fratele ei Grigore. A aflat că Grigore a fost făcut prizonier şi e aici, la Bălţi (…) A mers cu pachet. Ruşii de pază le alungau pe femei, zicînd: [în traducere românească]: «Vor mâncare? Gloanţe, nu mâncare! Trebuie ucişi ca nişte câini!» (…)

"Maria s-a apropiat de gard, a ridicat puţin sârma, a împins coletul şi a încercat să-şi strige fratele. O femeie, cu acelaşi necaz, a văzut-o, a rugat-o să vâre şi legăturica ei. Maria a trecut-o pe sub sârmă şi s-a depărtat. Probabil că femeii i s-a părut că legăturica ei e prea departe, s-a apropiat de gard, să o împingă. Ruşii au tras, au ucis-o pe loc. (…)

"Maria a mai venit la lagăr, dar nu se mai apropia, arunca ce avea, de departe şi se întorcea fuga înapoi. (…)

"Grigore a fost ţinut aici până toamna, târziu. Când s-a făcut spărtura ceea în gard şi au evadat mulţime de prizonieri, era şi el pe aproape. Le-a ajutat celor mai slabi şi fără de putere să iasă. Pe sine s-a lăsat la urmă şi n-a mai reuşit. Au fost văzuţi. Au fost bătuţi cu vergeaua de fier. După bătaia asta şi după toate necazurile s-a stins Tudor, băiat din mahalaua lui, cu care mâncase dintr-o bucăţică.

"Cele trei gropi cu cadavre de care vorbesc mai mulţi au fost făcute după ce groapa mare din centrul lagărului a fost plină, nu mai încăpeau nici viii nici morţii. Erau traşi de picioare, stropiţi cu apă de var, câteva lopeţi de ţărână, atât. Lui Grigore îi promisese un cunoscut că va încerca să-l ajute să scape. Când a văzut că nu mai poate de frig, s-a dus la «groapa morţilor», şi-a făcut culcuş printre cadavre şi moţăia acolo mai multe de durere decât de somn. Nu se mai temea de moarte" (…)

*

"Eram pe linia doua a frontului, la Iaşi. La 23 august 1944 (…) România a pornit impreună cu ruşii împotriva nemţilor. Am plecat cu tot regimentul la Mărăşeşti (…). Până la 6 septembrie am reparat şoselele şi podurile. La 7 septembrie am fost încolonaţi şi am pornit la eliberarea Bulgariei. (…) Acolo m-au rănit (…) Spitalul din Buzău nu ne-a primit. Am fost la Bârlad, Vaslui, Iaşi - am fost refuzaţi, eram prea mulţi răniţi.

"La Ungheni ne-au pus în corturi. După ce ni s-au făcut pansamentele, un ofiţer rus ne-a spus că vom fi liberaţi. Ni s-a dat foaie de drum. Am pornit în cârji spre casă (…) Ne-au ajuns din urmă ruşii (…), duceau mai multe sute de prizonieri. Ne-au cerut hârtiile, le-au rupt, ne-au ordonat să intrăm în coloană. (…)

"Până la Sculeni am mers pe jos, în cârji. De acolo până la Bălţi, în căruţe, în spinarea celor care puteau duce. Cele trei coloane pe care le-am văzut erau a câte 5 mii oameni (în total, vrei 15 mii prizonieri). Cei care mai-mai să moară dar nu cădeau singuri erau împuşcaţi.

Călcam peste ei, mergeam mai departe. La 20 septembrie ne-au pus în lagăr [la Bălţi]. Eram de tot vreo 50.000. Eu şi vreo opt moldoveni, din sate megieşe, am nimerit în partea stângă [a lagărului]. Mai bine de două săptămâni casă-masă ne-a fost acoperişul unei case pe jumătate dărâmată (…). Era toamnă, mă secătuise rănile, m-am îmbolnăvit de friguri. (…) Pe noi, basarabenii, ruşii nu ne scoteau din lagăr, că fugeam. (…) Mureau straşnic de mulţi. Erau aruncaţi noaptea [în pâlnii de obuze]. Ziua erau puşi într-un sarai (…), încăpeau la vreo 800 morţi. Unii, doar leşinaţi erau aruncaţi de vii [în gropi]. Înspre dimineaţă, dacă îşi mai veneau în fire, se apucau de bolovanii îngheţaţi de pe malurile gropii şi ieşeau înapoi. Când îi vedeam, ne îngheţa sângele în vine (…).

"Au pierit acolo o mulţime de moldoveni, români, italieni, nemţi.

"La 20 noiembrie 1944 am fost luaţi şi duşi cu trenul la altul, în regiunea Reazani. (…) De acolo, în Tadjikistan. În 15 octombrie 1949 am fost liberat. Din 800 de moldoveni ["trădători de patrie"] ne-am întors 17."

A consemnat, pentru *Curierul de Nord*, T. Sturza. Nu se dă numele martorului.

*

"(…) Eram măricică, mă duceam cu părinţii la câmp. Când ne întorceam acasă (…), aruncam din căruţă porumb peste sârma ghimpată. Sărmanii prizonieri se aruncau ca haita pe pradă. Erau sleiţi de puteri şi atât de mulţi de se împiedecau unul de altul când mergeau. Porumbul era în ţintă, bun de fiert sau de copt, cine dovedea să apuce îl mânca crud cu tot cu ştiulete.

(…) "Erau şi ostaşi din armata română. Ei se apropiau de gardul cu două rânduri de sârmă şi strigau la trecători: «Mă cheamă cutare, sunt din satul cutare (…) Găsiţi-i pe ai mei!» Oamenii mai în vârstă dacă aveau şi ei copii şi bărbaţi la război se ducea prin sate, le căutau rudele, le spuneau ce şi cum.(…)

"Cei mai mulţi s-au stins acolo cu zile. Sleiţi de foame şi de bătăi, că nu se supuneau fiecărui ordin, cădeau. Mai ales vara. (…) Pe cei care cădeau fără cunoştinţă de nu se mai puteau ridica singuri îi puneau pe nişte pânze groase şi îi duceau pe şes. Au săpat o groapă, ei singuri, prizonierii (…) erau aruncaţi de-a valma. Vă spun: unii morţi şi reci de-amu, alţii cu sângele cald în ei. Se aruncau câteva lopeţi de ţărână. Groapa s-a umplut degrabă, mureau cu zecile. Nu au încăput toţi. Când dădeau căldurile după vreo ploaie se răspândea pe tot şesul un iz de mortăciune de nu puteai sta afară.

"Mare nevoie a mai fost. Doamne, nu s-au temut de nici un blestem cei care i-au aruncat acolo de vii.

"Până amu nu a vorbit nimeni despre asta. Mai sunt oameni în Bălţi care ţin minte ce de-a norod a o fost îngropat în «moghilnicul» cela. Îs bătrâni. Mai ales cei din mahalaua noastră. Grădinile lor se

terminau în sârma ghimpată a acelui lagăr şi cei care fugeau treceau mai întâi prin grădină. Odată unul s-a ascuns la noi în coştireaţă. M-am dus să închid găinile, el mi-a făcut semn cu degetul să tac, să nu ţip. Nu ştiu ce naţie era, că nu l-am auzit vorbind (…)

"Mai trăiesc şi bălţeni care au stat închişi acolo, apoi au fost judecaţi de puterea sovietică. Dacă v-aţi apucat să aflaţi ce şi cum e cu osemintele celea, grăbiţi-vă. Martorii îs bătrâni. Moartea îi va lua nu numai pe ei - se duc pe ceia lume şi cele ştiute de dânşii. Ei îs cea mai dreaptă istorie.

"Oasele celea să nu se împrăştie. Cine ştie, poate unii mai caută şi nu-şi găsesc părinţii, fraţii. N-are a face ce sunt: nemţi sau de-ai noştri, au avut şi ei copii, au avut şi ei soţii".

- Foametea organizată între 1946-1947 a pricinuit moartea a cca 200.000 persoane (vezi capitolul următor).

- Arestările în vederea deportării din 1949: peste 11.000 familii.

Din scrisoarea lui Onisifor Ghibu către Petru Groza, 1949:

"La 22 iunie 1941 România s-a văzut nevoită să intre în război contra URSS în scopul de a-şi reface, pe calea armelor, hotarele care între timp îi fuseseră ciuntite şi la Răsărit şi la Apus şi la Miazăzi (…) Acesta a fost unicul scop al războiului şi trebuie să calific ca o ofensă şi calomnie ordinară afirmaţiunea [ta] că acel război ar fi fost făcut în scopul devastării Rusiei alături de germani [apud Groza]. (…) ai împărtăşit aceleaşi sentimente războinice şi la 22 iunie 1941, ca şi la 30 august 1940 [Cedarea Ardealului de Nord]. În tot cazul, până la proba contrarie, îmi susţin categoric convingerea că şi tu ai fost pentru războiul sfânt de reîntregire a ţării, alături de toţi bunii patrioţi români."

Fiindcă tot am ajuns la Petru Groza:

La 20 martie 1945 a avut loc o reuniune la care au participat reprezentanţi ai guvernului şi colonelul sovietic Borisov, din partea… Comisiei Aliate (citeşte: *numai sovietice*) de Control în chestiunea "repatrierii în URSS" a basarabenilor şi a bucovinenilor refugiaţi (în acel moment - din decembrie 1944 şi până prin 12 mai 1945 - autorul acestor rânduri împreună cu familia era internat în Lagărul de "Repatriere" de la Sighişoara).

Noul prim-ministru Petru Groza - *numit* de ocupanţii ruşi la 2 martie:

"Eu nu am nevoie de basarabeni. Vreau să fiu precis şi categoric: nouă nu ne-a trebuit Basarabia".

După cum va arăta Onisifor Ghibu în scrisoarea din [abia] 1949, cel-mai-mare-trădător-al-neamului-românesc pe numele său Petru Groza - minţea: la 22 iunie 1941 fusese şi el de acord cu "Războiul Sfânt" pentru liberarea Basarabiei. (…)

*

Câteva din faptele şi numele unor evrei care şi-au arătat "iubirea" faţă de băştinaşii români, **după 28 iunie 1940** - am mai spus-o? - foarte bine am făcut !, am s-o re-re-respun:

La **Chişinău**: din ziua de 28 iunie 1940: Etea Beiner, doctorul Derevici, avocatul (un articol de ziar bulgar îl desemna ca inginer) Steinberg (Sternberg) - locuitori ai oraşului au pornit în "patrulele de autoapărare", conduse de Tovarăşa cu Părul Roşu, Polina Rozenberg, de pe strada Armenească, sediul NKVD. Ei au fost primii care şi-au manifestat, pe străzi, bucuria de a fi fost "liberaţi de sub jugul moşieriştilor, faşiştilor români", agitînd listele negre (alcătuite de cine ştie când…) şi urlînd ameninţarea:

«Ne-a venit rândul să vă ardem noi pe rugul Inchiziţiei!» - dacă i-ai fi întrebat cine/când "îi arsese pe rugul Inchiziţiei" (Basarabenii? care nici nu ştiau ce-i Inchiziţia)?, ar fi pretins că însăşi întrebare ta este, cum altfel: antisemită; şi, desigur: faşistă.

- tot ei s-au aflat în fruntea bandelor care i-au atacat pe refugiaţii ce încercau să iasă din oraş pentru a se îndrepta spre Prut - coloane alcătuite din funcţionari, profesori, elevi, studenţi;

- la îndemnul şi prin exemplul celor trei (dirijaţi de la sediu de Tovarăşa-Roşie, Rosenberg), "populaţia paşnică indignată" - alcătuită din evrei locali, aduşi de peste Nistru, dar şi dintre cei veniţi din timp de peste Prut (nici o greutate: atunci nimeni din România moşieriştilor şi burjuiştilor - şi a faşiştilor - nu avea nevoie de paşaport ca să treacă Prutul de pe malul drept pe cel stâng) ţineau deja pregătite: pietre, bâte, vase cu uncrop, oale de noapte, pline. Refugiaţii români au fost bătuţi cu pietre, opăriţi, ciomăgiţi, dezbrăcaţi, scuipaţi, stropiţi cu fecale, pe teologii şi preoţii căzuţi la pământ, femeile doar mimau sau chiar urinau cu adevărat, apoi târîţi şi închişi în subsolurile clădirilor Facultăţii de Teologie, unde NKVD-ul amenajase una dintre închisori, specializată în, mai cu seamă, *anchetarea ostaşilor răpiţi în timpul retragerii*;

Şi ce dacă am mai spus-scris ? - re-scriu, re-spun (de la evrei am învăţat: "Repetiţia: mama supravieţuirii"):

- aceiaşi (Rozenberg, Beiner, Derevici, Sternberg) s-au aflat în fruntea haitelor de enkavedişti care în următoarele zile au

operat mii de arestări (*doar în oraşul Chişinău*) - după listele lor negre.

La **Tighina**: în 28 iunie 1940 avocatul Glinsberg a împuşcat demonstrativ, în stradă, doi funcţionari ai prefecturii; acelaşi împreună cu alţi evrei i-au tăiat limba şi urechile, în plină stradă, preotului Motescu, apoi l-au dus în altar şi au dat foc bisericii - în foc au sfârşit şi preot şi biserică;

La **Soroca**: avocaţii Fluchser (Flexer? Flexor?), Pikraevski (*şi ei autori de liste negre*) au împuşcat în stradă, la 28 iunie 1940, mai mulţi funcţionari superiori, avocaţi, ofiţeri români;

La **Cetatea Albă**: *autorii de liste-negre* Zuckermann şi Burmann i-au împuşcat în stradă pe preoţii Eusebie Popovici şi Nicador Maleski;

La **Orhei** şi în satele învecinate: **Popăuţi, Olişcani, Isacova** bande de evrei purtînd steaguri roşii şi portretul lui Stalin au terorizat localităţile numite, au ucis preoţi, strigînd:

«Vrem Moldova până la S*e*ret!»

(Nu va fi momentul însă nu mă pot stăpâni: de ce nu strigau - că tot împuşcau ei popi: «Vrem Moldova până la… Atlantic!», deşi nici «până la Pacific» n-ar fi stricat - să nu fi fost încă momentul?)

La **Cernăuţi,** încă din 27 iunie 1940 - ce precocitate! - evreii au alcătuit un "comitet popular" condus de Sallo (Solo?) Brunn (Braun?), autonumit primar; împreună cu adjunctul Glaubach (numit de către autonumitul Brunn/ Braun) au pornit în fruntea cetelor de evrei căutători mai cu seamă de preoţi, de studenţi la Teologie, de profesori, de înalţi funcţionari - ca să-i ucidă (ceea ce au şi făcut).

Aceste acte de barbarie au avut loc începînd din 28 iunie 1940, în Teritoriile *revendicate* **de Sovietici - dar** *încă necedate oficial* **- şi comise mai cu seamă de evrei asupra Românilor localnici.**

La o eventuală acuzaţie martorul mincinos de profesie Elie Wiesel ar răspunde că *asta* nu este decât un amănunt - oricum, francezii nu ştiu istorie… (dar bineînţeles că lui Wiesel îi convine analfabetismul în materie de istorie al francezilor, astfel îşi poate desfăşura mitologia "unicului genocid: holocaustul") - iar A. Spire, ajuns jurnalist la France Culture (după ce a trudit cu drag la organul Partidului Comunist Francez *L'Humanité),* cunoscutul falsificator de citate din textele celor desemnaţi de el

drept "fasişti, antisemiţi", alfabetizatul care atunci când i se atrage atenţia asupra incorectitudinii fabricării de citate, răspunde senin: **«N-am falsificat citate - doar le-am ajustat puţin…»,** ar justifica injustificabilul - cum a mai făcut-o pe platoul canalului de televiziune *Paris Première,* când a susţinut cu o obrăznicie egalată de inconştienţă (bine stăpânită): "dreptul la *consideraţie* (?) al evreilor este mult mai mare decât al africanilor!" necomunişti, nesovietici şi, păcat de moarte: *goi*…

În iulie 1941, după liberarea Chişinăului de bolşevici, în curtea consulatului italian, unde NKVD-ul îşi stabilise unul din sedii, au fost dezgropate 80 cadavre, în majoritate rămase neidentificate, într-atât fuseseră mutilate (membre, capete tăiate), batjocorite (organe sexuale în gură), arse la flacără în timpul "anchetei", iar după moartea anchetatului cu var viu şi cu acizi. După resturile de îmbrăcăminte, s-a dedus că martirizaţii fuseseră preoţi, studenţi, elevi, ceferişti (după chipie);

S-a constatat că în subsolurile Palatului Mitropolitan fuseseră amenajate celule individuale pentru "naţionaliştii români";

- La data de 7 septembrie 1941, la Chişinău au avut loc funeraliile naţionale ale celor 450 persoane găsite în gropile din curţile consulatului italian, Palatului Mitropolitan, Facultăţii de Teologie - multe rămase neidentificate din pricina mutilărilor;

- În mai puţin de un an de ocupaţie bolşevică s-au înregistrat (în afară de… lipsa celor cca 300.000 refugiaţi în ce mai rămăsese din România) în jur de 30.000 arestaţi, din care unii au fost împuşcaţi pe loc, alţii au fost deportaţi, au murit în detenţie, au dispărut…;

- În Basarabia, pe lângă secerişul roşu al oamenilor, între 1940-1941 au fost dinamitate, incendiate:

- 42 biserici,
- 28 şcoli,
- 32 localuri ale unor instituţii publice,
- 79 ale autorităţilor,
- sute de monumente: statui, stele comemorative, fântâni de răspântie, troiţe, cruci din cimitirele creştine…

La aceste crime împotriva Românilor din Basarabia şi din Bucovina de Nord au participat cu zel (şi eficace) foarte, prea mulţi evrei, unii numiţi de noua autoritate directori de şcoli, de instituţii, de colhozuri, de sovhozuri etc., însă cei mai numeroşi:

voluntari în aparatul politico-represiv: partid, komsomol, sindicat, miliţie, NKVD (în majoritate "trecuţi în Teritoriile Ocupate la 28 iunie 1940" ca Mişa Oighenştein, Bella Iosovici, Perahim, Sorin Toma - *kultarmeiţii*…).

După retragerea sovieticilor din Basarabia şi din Bucovina de Nord, în iulie 1941, alde Rozenberg, Goldenberg, Axelrod, Beiner, Pikraevski, Brunn, Sternberg, Derevici, Fluch(a)ser, Zuckermann, Glaubach, Burman, Glinsberg, chiar şi Marii Ruşi de la Popăuţi care, pe când ucideau popi, declarau că ei vor «Moldova până la S*e*ret!» au şters-o în furgoanele Armatei Roşii, în Asia Centrală, nu au rămas pe loc, să dea seama de faptele lor, oalele sparte le-au plătit coreligionarii nevinovaţi, unii (medici, profesori, negustori, proprietari, bancheri), victime şi ale bolşevicilor.

Dar chiar dacă cei ce scriu istoria o vor consemna potrivit **adevărului istoric**, fără a manipula cronologia: ar fi pedepsiţi într-un *Nürnberg II* (pe care îl imaginam în romanul **Ostinato**, scris în România începînd din 1965) *şi* marii-vinovaţi-comunişti, aflaţi de ani buni la adăpost în Lumea Capitalistă?: în USA (unde nu sunt toleraţi criminalii nazisto-fascişti, în schimb criminalii bolşevici, da, cu precădere "lucrătorii" din poliţiile politice comuniste, fiice ale NKVD-ului - *numai dacă sunt evrei*); în Germania (ca despăgubiţi); în Franţa ca pensionari ai Rezistenţei, deşi, între 1 septembrie 1939 şi 22 iunie 1941 nu făcuseră nici un fel de rezistenţă împotriva ocupantului german - dacă erau supuşi Moscovei - din contra: sabotaseră industria militară franceză, în folosul… lui Hitler, aliatul lui Stalin, iar după război fuseseră expulzaţi cu sutele ca spioni sovietici (relele obişnuinţe nu se uită). După decenii de "activitate" în aparatele represive ale democraţiilor populare, unde făcuseră tot răul imaginabil (mai mult din cruzime nativă, din răzbunare oarbă şi din interes material, prea puţin din convingere politică - Cristina Boico, mătuşa lui V. Tismăneanu, "Holban"-Bruhmann, Herskovitz…), au dat fuga la adăpost, la capitalişti. Acolo s-au plâns că, în Ungaria, în Cehoslovacia, în Polonia, în Bulgaria, în România, ei, tovarăşi-juşti ca Perahim, Marcou, Mirodan, Maria Banuş, Tertulian, Nina Cassian, Crohmălniceanu ş.a. fuseseră cumplit persecutaţi de autorităţi, în dubla lor calitate de… comunişti şi de evrei! În "prelungirea în Orient a Occidentului": Israel, pensionarii NKVD, KGB, komisarii poliţiilor politice ale ţărilor sovietizate îşi petrec ultimele momente din viaţa lor dedicată triumfului bolşevismului în toată lumea (dar nu în Israel!), în reculegere, în pace şi în "rugăciune-mistică"- nu era un pleonasm

în gura lor atunci când îi vânau cu revoluţionară dăruire pe nefericiţii creştini din ţările Comunismului Biruitor. Din păcate.

Ceea ce nu înseamnă că cei care pot da glas indignării - să tacă. Vorba mea: «Dacă tac, mă doare şi mai tare».

N O T E

1) De consultat şi "povestirea documentară" **Osândiţi la nemurire** de Petru Bunacalea şi Andrei Calcea, Presa, Chişinău, 1999: Elevii Liceului Vasile Lupu, transformat de sovietici în Şcoală Pedagogică, au alcătuit o organizaţie antibolşevică. Prima acţiune (în afară de inscripţii pe pereţi şi difuzare de manifeste: "Moarte ocupanţilor stalinişti!", "Căraţi-vă acasă, barbarilor!", "Jos călăul Stalin! Basarabia Basarabenilor!", "Trăiască Neamul Românesc!"): arborarea drapelului tricolor, în noaptea de Crăciun 1940, pe clădirile în care se instalaseră NKVD-ul, Partidul bolşevic, "Primăria". În ianuarie 1941 au început arestările elevilor şi ale profesorilor Maria Manjaru, Dumitru Munteanu. Autorii vorbesc de "vânzare", însă nu dau decât numele NKVD-iştilor: G. Goldenberg (şeful secţiei judeţene Orhei - l-a cunoscut şi tata, arestat la 13 ianuarie 1941- vezi **Din Calidor**, capitolul "Trăiască Gutenberg!"), Konopelkin (şef anchetă), Terebilo (locţiitor), Toporov, Cerepanov, Plotnikov, Nikitovici, Morev, Malinin (anchetatori). În sentinţa de condamnare la moarte (24 iunie 1941) apar alte două nume de împuşcaţi: Dobândă Mihail şi Grăjdian Haralambie (raport: la 27 iunie 1941, semnat Axelrod, Tribunalul Militar Odesa).

Iată lista, probabil incompletă, a condamnaţilor, după **Cartea Memoriei** vol. 3 (doar din oraşul şi din judeţul Orhei):

1. Alexeev Vlad - condamnat (?), dispărut în Siberia;
2. Avramoglo Dumitru (n. 1922 în Puţintei) - *condamnat la moarte în 1941*;
3. Bacalu Ion (n.1924): condamnat la 25 ani, mort în detenţie;
4. Boguş Pavel (n. 1924, în Mana): 25 ani, mort în detenţie;
5. Braşoveanu Eugen (n. 1924): 25 ani, mort în detenţie;
6. Brodeţchi Victor (n.1924) *condamnat la moarte, împuşcat la Chişinău, în 27 iunie 1941*;
7. Ciobanu Vsevolod: 10 ani, dispărut în Siberia;
8. Cotun Anatol: *condamnat la moarte, împuşcat la Chişinău, în 27 iunie 1941*;
9. Cozma Onisie (n. 1922): *condamnat la moarte, împuşcat la Chişinău, în 27 iunie 1941*;
10. Cuculescu Nicolae (n.1923): condamnat la 20 ani;
11. Dobândă Dumitru (n. 1922): *condamnat la moarte, împuşcat la Chişinău, în 27 iunie 1941*;
12. Eprov Vichentie (n. 1923): *condamnat la moarte, împuşcat la Chişinău, în 27 iunie 1941*;
13. Frunză Oleg (n. 1928 !): la vârsta de 13 ani a fost condamnat la 10 ani!;
14. Grăjdianu Mihai (n. 1922): *condamnat la moarte, împuşcat la*

Chişinău în 27 iunie 1941;

15. Guma Anatol (n. 1922), conducătorul organizaţiei: *condamnat la moarte, împuşcat la Chişinău, în 27 iunie 1941*;

16. Guma Victor (n. 1923): condamnat la 25 ani, decedat în Siberia;

17. Majaru Maria, profesoară, condamnată la 10 ani pentru nedenunţare; a supravieţuit;

18. Martânov Gheorghe (n. 1924), condamnat la 25 ani, eliberat în 1954!;

19. Mihu Gheorghe (n. 1921): *condamnat la moarte, împuşcat la Chişinău, în 27 iunie 1941*;

20. Sârbu Constantin - *condamnat la moarte în 1941*;

21. Stici Dumitru: condamnat la 10 ani - dispărut în Siberia;

22. Buiuc Serghei (n. 1924); condamnat la 10 ani;

23. Duca Anatol (n. 1922), din Ciocâlteni: *condamnat la moarte, împuşcat la Chişinău în 27 iunie 1941*.

1 bis. Adaug aici câteva mărturii apărute în ziarul *Flux*, Chişinău din 23 noiembrie 2007, adunate de Sergiu Praporşcic. Dacă vor repeta fapte din mărturiile precedente - foarte bine: să fie repetate ca să nu se uite:

"Societatea noastra cunoaste foarte putin, daca nu aproape nimic, despre rezistenta antisovietica (atat armata, cat si pasnica) din perioada 1940 - 1941 si 1944 - 1991. Eroii rezistentei anti-sovietice nu sunt cunoscuti opiniei publice, faptele lor de curaj nu sunt relatate in manualele de istorie, in ziare si reviste, la posturile de radio si TV.

Lucrul acesta nu este deloc intamplator. Din 1991 pana in prezent, mai-marii acestei tari si-au dorit sa guverneze o populatie ascultatoare si docila, fara memorie istorica, o populatie care nici prin vis sa-i treaca ca a avut si mai poate avea demnitate, curaj, rezistenta. S-a creat deja un stereotip potrivit caruia romanii basarabeni, moldovenii din stanga Prutului sunt niste papa-lapte, niste mamaligari, niste fricosi, niste lasi, spre deosebire de romanii de la Bucuresti si Timisoara, care au avut curaj sa moara si sa invinga in revolutii, spre deosebire de ceceni, care, o mana de oameni fiind, au avut barbatie sa se opuna armat monstrului militar rus sau, mai nou, spre deosebire de georgieni, care, cu toate presiunile facute de Moscova, au darzenia sa mearga mult mai hotarat spre NATO si UE decat Republica Moldova.

Ati observat probabil ca, in putinele cazuri in care se vorbeste despre ororile ocupatiei sovietice, se relateaza doar despre deportari si foametea organizata. Este adevarat ca acestea sunt doua dintre principalele elemente ale genocidului organizat de bolsevici impotriva romanilor basarabeni, care au facut cele mai multe victime - sute de mii de morti. Autoritatile moldovene de dupa 1991, care nu neaparat sau nu intotdeauna s-au identificat cu ocupatia sovietica, au admis aceste subiecte in discursul public pentru

ca ele, ca efect, pot doar sa ne umileasca, sa provoace resemnare, sa ne confirme inca o data ca rolul predestinat noua de istorie este cel al victimei incapabile sa se impotriveasca calaului. Dar niciodata nimeni nu vorbeste despre rezistenta armata antisovietica, despre miscarea de ilegalisti, despre actele de barbatie ale basarabenilor inrolati in Armata Romana, despre jertfa deliberata a preotilor din Basarabia, torturati pana la moarte in beciurile KGB-ului din Chisinau. Cine, spre exemplu, stie astazi ca un sir de preoti de la Chisinau au refuzat sa se refugieze in Romania, au ramas aici si au condamnat in mod deschis ocupatia sovietica din 1940. La un an, cand in Chisinau au revenit trupele romane, cadavrele acestor preoti au fost gasite în beciurile securitatii avand gurile cusute cu sârmă.

Populatia din Republica Moldova pastreaza vie memoria marilor voievozi romani. Potrivit studiilor sociologice, Stefan cel Mare si Sfant, Vlad Tepes, Mihai Viteazu, Mircea cel Batran sunt in topul listei eroilor nationali ai Republicii Moldova. Dar, se pare, aceasta memorie a trecutului medieval este insuficienta pentru recuperarea identitatii noastre, pentru revenirea la normalitate. Romanii din R. Moldova trebuie sa aiba si o viziune adecvata asupra istoriei noastre recente, asupra evenimentelor din secolul trecut. Poate ca acest trecut recent nu este unul glorios, dar, in mod sigur, este unul care si-a avut eroii, martirii sai. Lumea trebuie sa stie ca au fost multi cei care nu s-au resemnat, dar s-au opus tavalugului sovietic, chiar daca au stiut ca vor plati cu pretul vietii.

Si acesta nu este un moft, ci este o necesitate fara de care Republica Moldova nu-si putea construi un viitor. Marile probleme ale Republicii Moldova de astazi sunt o consecinta a ocupatiei sovietice, a inocularii in mintile oamenilor a ideologiei comuniste. Cu atat mai important este sa-i cunoastem pe cei care s-au opus ocupantului si ideologiei lui. Spre deosebire de alte state, cum ar fi Polonia, Lituania, Estonia, Letonia, Romania, Republica Moldova nu a depasit conditia de tara ocupata de Rusia. Pana in prezent, o parte a teritoriului nostru national se mai afla sub controlul militar al rusilor. Rusii domina mass-media de la noi, limba rusa mai pastreaza puternice influente in viata publica. Republica Moldova se afla si sub ocupatia ecleziastica a Patriarhiei Moscovei, iar o parte importanta a clasei noastre politice este tributara Kremlinului. Unde mai pui ca partidul care ne guverneaza astazi, ales in cadrul unor alegeri recunoscute drept democratice de comunitatea internationala, mai pastreaza titulatura comunista.

Daca ne dorim un viitor demn, trebuie, suntem obligati sa ne cunoastemeroii rezistentei antisovietice si anticomuniste. Ei sunt, alaturi de alti inaintasi ai nostri, piatra care trebuie pusa la temelia Republicii Moldova, cel de al doilea stat romanesc, daca vrem ca peretii acestui edificiu sa nu se surpe.

Osanditi la nemurire

Imediat dupa ocuparea Basarabiei de catre trupele sovietice, la

28iunie 1940, cateva zeci de tineri de la Liceul de baieti "Vasile Lupu"din orasul Orhei au infiintat gruparea de rezistenta "Majadahonda". Tinerii au tiparit si imprastiat prin oras, in special in locurile mai aglomerate: langa sediile NKVD, Comitetului judetean al Partidului Comunist, Comitetului Executiv Sovietic, fluturasi cu urmatorul continut: "Jos Comunismul", "Romani din toate tarile uniti-va! Caci ceasul eliberarii va sosi in curand!", "Jos calaul Stalin!". Actiunea cea mai temerara a tinerilor ilegalisti de la Orhei a fost arborarea Tricolorului pe cladirile NKVD, Comitetului judetean al Partidului Comunist, Comitetului Executiv Sovietic si a militiei judetene. Multi dintre ei au platit cu viata acest gest de curaj. Din fericire,faptele acestor tineri nu au ramas necunoscute. Doi cercetatori de la Orhei, regretatul Petru Bunacale si Andrei Calcea, au muncit ani intregi adunand informatii si, in 1999, au editat cartea "Osanditi la Nemurire", despre eroii organizatiei "Majadahonda".

Nimeni nu pomeneste numele eroilor nostri
Elena Grajdianu, sora lui Mihai Grajdianu, unul dintre eroii de la Orhei

Fratele nostru Mihai lucra intr-un sat din apropiere si parintii nu stiau cu ce se ocupa el. Avea multi colegi. Intr-o zi, proprietarul casei in care el locuia, statea in chirie, a venit la mama si i-a spus:

"Veniti ca feciorul dumneavoastra a fost arestat si dus la raion".

Mama a inceput sa planga. S-a dus la raion si a spus ca vrea sa-si vada baiatul si sa afle de ce a fost arestat. Un sef a intrebat-o:

"Matale mai ai copii?".

"Da, a raspuns mama, mai am inca 5 copii".

"Atunci, a spus seful, du-te acasa si ai grija de ei ca de acesta vom avea grija noi".

Dupa asta, parintii mei nu l-au mai vazut niciodata. L-au tinut la puscaria din Orhei. Intr-o zi, un alt frate al nostru, Valea, cu doi ani mai mic decat Mihai, l-a vazut pe Mihai in timpul cand era dus la un interogatoriu. El a strigat: "Misa!". Dar Mihai s-a intors si a spus: "Eu sunt arestat, Valea, nu putem vorbi". Valentin a povestit parintilor despre aceasta intalnire.

De Pasti, papa s-a dus la inchisoare ca sa-i transmita un colet, ca sa-l vada. Imprejurul inchisorii erau multi parinti care au venit sa-si vada fiii. Dar gardienii nu deschideau, nu permiteau nici o vizita. Papa a asteptat 3 zile, a dormit pe sub garduri. La a treia zi, gardienii au acceptat sa transmita o parte din coletul adus de tata, dar nu tot. Si in schimb au adus o hartiuta pe care i-au aratat-o de la distanta si pe care era scris "Am primit. Misa". Aceasta a fost ultima veste de la el. Parintii au scris, dar nu au primit niciun raspuns. Mama mereu plangea. Au trecut ani si mama vroia sa-i faca praznic. Si se ducea la preot, dar preotul nu-i dadea voie, zicea ca poate Mihai este viu, poate a trecut granita, poate s-a ascuns

undeva. Noi aveam un alt frate mort pe front si mama i-a facut praznic acasa, caci nu ne-am putut duce sa-l inmormantam. Si mama noaptea a visat ca a venit fratele cel mort pe front si i-a spus: "Mama, de ce eu am de toate, dar Misa nu are nimic? Eu i-am spus sa ia dintr-ale mele, dar el mi-a spus ca nu, acestea nu-s ale mele, sunt ale tale si eu nu pot lua nimic". Si mama s-a dus la preot si i-a povestit acest vis. Si atunci preotul i-a dat voie sa-i faca praznic. Si mama i-a facut praznic. Vreo 50 de ani noi nu am stiut nimic. Dupa ce mama si papa au murit, eu am aflat din zarul nostru, "Plai Orheian", ca Mihai a fost impuscat la Chisinau.

Toti rusii care au murit pe pamanturile noastre sunt eroi. Noi le ingrijim mormintele, autoritatile au denumit strazi cu numele lor. Dardespre eroii nostri nimeni nu stie nimic, nimeni nu vorbeste despre ei, nici nu le pomenesc numele. Si noua ne este foarte dureros.

Cei care s-au facut vinovati de moartea acestor tineri trebuie sa raspunda. Ei au comis o crima. Acesti copii ai nostri nu au comis nicio crima. Au arborat tricolorul, au difuzat foi volante, au protestat impotriva unei armate, unui regim de ocupatie. Asta nu este o crima. Ei s-au nascut romani, stiau ca sunt romani. Si cand au vazut atata bataie de joc fata de noi, au decis sa lupte. Au luptat pentru limba noastra romana si pentru tricolor. Dar NKVD-ul i-a impuscat in secret, pe ascuns. Daca fratii nostri au fost vinovati, trebuia sa-i judece si sa-i condamne in mod public. Dar autoritatile sovietice i-au impuscat si nici nu au anuntat despre aceasta rudele".

Sovieticii au ucis niste copii de 18-19 ani

Andrei Calcea, unul dintre autorii cartii **Osanditi la nemurire**:

"In perioada 1977 - 1982 mi-am facut studiile la Facultatea de jurnalism a Universitatii de Stat din Moldova. Intamplarea a facut sa gasesc un document despre un grup de tineri ilegalisti din orasul Orhei, care a activat in anii 1940 - 1941. In acel document se mentiona doar ca acest grup de ilegalisti a lansat foi volante in fata cladirii militiei raionale, comitetului orasenesc al partidului comunist si la scoala nr. 2 moldoveneasca. La inceputul lui 1989, cand a pornit valul de renastere nationala, am trimis o scrisoare pe numele Procuraturii Militare a fostei URSS. La 19 august 1991, cand a avut loc puciul de la Moscova, am primit un raspuns in care eram informat ca persoanele nominalizate in scrisoarea mea au fost reabilitate post-mortem, fiind vorba de cei 7 ilegalisti din Orhei care au fost impuscati la 27 iunie 1941 de catre fostul NKVD. Despre alte 7 persoane, de a caror soarta nu stiam, ni s-a spus ca vom obtine informatii mai tarziu, ca dosarele lor sunt cercetate, dupa care vor fi puse la dispozitia Securitatii Nationale a Republicii Moldova, fapt care s-a si intamplat. Dosarele au fost trimise la Chisinau in toamna lui 1990. Am facut o scrisoare catre Ministerul Securitatii din URSS si mi s-a permis, cu unele restrictii, sa le studiez. Dosarele, 11 volume, fiecare avand cate o mie si ceva de pagini, au fost trimise la directia raionala Orhei a

Ministerului Securitatii. Am avut acces la ele doar timp de 2 saptamani.

“Multi dintre parintii acestor ilegalisti s-au dus in lumea celor drepti cu gandul ca ei sunt in viata, ca au facut undeva puscarie si pe urma au fost eliberati, dar nu au mai revenit la bastina. Cand a aparut cartea, rudele care mai erau in viata a acestor eroi au fost socate sa afle ca au fost executati prin impuscare. Dar toti s-au convins ca elevii au fost impuscati dupa ce am avut acces la ultimul dosar in care era anexata foaia de titlu a sentintei pronuntata la 27 iunie 1941.

Procesul judiciar a durat din noaptea lui 24 iunie 1941 (deja incepuse razboiul) pana pe 27 iunie. Sovieticii se grabeau sa-i judece si sa-i condamne pe acesti copii de 18 si 19 ani. Acesti tineri nu au comis crime, eu au actionat prin metode absolut pasnice: au arborat tricolorul, au difuzat foi volante si pentru asta au fost ucisi.

Conducerea Republicii Moldova nu vrea sa se stie ca in timpul ocupatiei din 1940 -1941, populatia din acest teritoriu s-a opus invadatorilor. Nu este adevarat ca ocupantii au fost intampinati de catre localnici cu paine si cu sare. Ba dimpotriva, au existat revolte mari.

Tot ce faceam era pentru unitatea cu Romania

Din marturiile altui membru al Miscarii antisovietice "Majadahonda", Oleg Frunza

“La inceput, eu nu faceam parte din grupul "Majadahonda", creat indata dupa ocuparea Basarabiei, dar simpatizam miscarea de rezistenta. Apoi am inceput sa ma implic in actiuni. Tot ce faceam era pentru unitatea cu Romania. Toti asteptam eliberarea Basarabiei. In ajunul Craciunului din 1940 am arborat tricolorul pe sediul NKVD-ului.

Ne-am urcat pe scara de incendiu a cladirii. Altii pe copacul dealaturi si de acolo nu ne-a fost greu sa smulgem steagul lor si sa-l punem pe-al nostru. Dimineata se adunase in strada multime de lume. Privea la Drapelul Tricolor. Nimanui nu-i venea a crede ochilor. In oras, se incepuse o harmalaie extraordinara.

Mai tarziu ne-au arestat. Ne-au batut crunt, dar n-am recunoscut. Toti ne-am tinut bine. Nu ne-am parat. Ne-au judecat de acum cand la Prut incepuse actiunile militare de eliberare. Unora le-au citit sentinta, altora nu. Ne-au mai judecat prin inchisori si gulaguri.

Soarta vitrega i-a lovit cu aripa sa grea si nemiloasa pe fiecare. Pe unii cu aripa mortii chiar dupa judecata: Grigore Mihu, Anatol Guma si alti sase baieti. Am fost judecati in noaptea de 24 iunie 1941 de catre Tribunalul Militar din Odesa. Noua am fost condamnati la 25 ani de privatiune in gulag. Telea Arcadie a murit in Sviajsk, langa Kazan, in 1942. Dumitru Avramoglo a fost condamnat tot in lagarele din Kazan la pedeapsa capitala.

Cei care implineam 18 ani eram condamnati a doua oara la

moarte. Eu aveam numai 17 ani, am scapat de moarte. De fapt, am reusit sa pacalesc si moartea, si pe calai. E greu sa-ti amintesti chinurile iadului si de acei camarazi care au murit fiecare izolat, fara a avea alaturi macar un suflet apropiat, sub gloante sau de loviturile mortale ale calailor, sau de foame si boli, cand nu mai puteai lucra...

Sclavia era in plina inflorire in Rusia sovietica

Dupa ce am trecut Nistrul, aproape de Colbasna, trenul a fost oprit in camp si ne-au sortat, trenurile fiind inconjurate de masini militare - soldati cu caini. Femeile si copiii erau urcati in alte vagoane, barbatii in altele, desigur cei apti de munca. Membrii celor mai multe familii nu s-au mai intalnit niciodata. In lagar, dintre basarabeni erau multi intelectuali: magistrati, profesori, doctori, avocati, preoti. Buni gospodari, muncitori cu maini de aur, deportati in friguroasa Siberie numai pentru vina de a nu fi fost rusofili. In lagar, 60% erau romani, iar 40% rusi si alte nationalitati...

Puscaria de la Kazan se afla in vestita Catedrala Fecioara Maria. Celula mea era chiar in fostul altar al Catedralei. Oficial, in scris, nu primisem sentinta. Am mai fost batut, incarcerat, judecat. Abia la 2 februarie 1942 a venit sentinta - munca silnica, 25 de ani. Eram invinuit de justitia sovietica de acte contrarevolutionare, dupa vestitul lor articol "CRD" - activitate contrarevolutionara. In mai 1942 am fost transferat de la Kazan la Ivdelag, la nord de Ekaterinoslav.

Aici erau adusi barbatii condamnati la munca, in robie, in Rusia sclavia era in inflorire. Eram mai multi basarabeni. Aici i-am intalnit pe colegii de la Orhei: Leonid Budeanu, Gheorghe Martanov, Crucinschi s.a., condamnati in baza aceluiasi articol "CRD"...

In Kazan, ca si in Ivdelag sau Krasnoiarsk, toti cei care vorbeam romaneste eram ca o familie. Tot lagarul Ivdelag era impartit in douasprezece raioane si avea o suprafata egala cu a Romaniei. Traiam in baraci, pe jumatate in pamant. In fiecare zi, din baraci erau scoase pana la douazeci si mai multe cadavre. Mureau de foame, frig, mizerie, de batai neomenesti si gloante. Am rezistat, fiind trecut prin scoala militara romaneasca... Basarabenii, bucovinenii, alti romani din lagar eram numiti "politici", pe cand restul populatiei lagarului, aproximativ 40%, erau in majoritate rusi si alte nationalitati. Nu stiu rolul lor. Multi ziceau ca-s spioni. Ei erau condamnati pe drept comun, dar ne stimau, ne intelegeau, noi toti eram disciplinati, muncitori, de noi nu se prea puteau lega, chiar si conducerea lagarului. Cum se vede, eram si parati, fiindca eram deseori cercetati si torturati, din nou judecati...

Pai, noi, basarabenii, avem o alta mentalitate, o alta educatie. Rusii de cand sunt ei, inca din primul mileniu, au fost si au ramas barbari. M-am convins in cei 15 ani de detentie in Siberia. Inainte de ocupatia lor, la Orhei, viata trecea linistit, patriarhal. Plecau de

la putere liberalii, veneau taranistii si invers - se duceau taranistii, veneau liberalii, viata curgea linistita, pasnica, cu intelegere, cu hramuri si petreceri, in armonie... Aveam tara, Patrie, neam si credinta sfanta in Dumnezeu, care nu m-a parasit niciodata si nici eu n-am uitat de Dumnezeu... L-am purtat pretutindeni in suflet, l-am simtit alaturi; chiar si in celula din Catedrala Sfanta Maria din Kazan, cand toti adormeau eu ma rugam lui Dumnezeu. Poate El m-a scapat cu zile din iad...

Mai 1998“

Omul nu poate sa aiba doua patrii

Din amintirile unui membru al Miscarii antisovietice "Majadahonda", Gheorghe Martanov

“Pe la 1 martie 1941 i-au arestat pe doi din ai nostri mai mari. Peste vreo 2 saptamani - inca pe cativa. La alte 10 zile ne-au luat intr-o noapte si ne-au adus la inchisoare. Cercetarile se faceau la NKVD, care era in casa lui Coteanu, mai jos de liceu. Seful NKVD-ului era un evreu zdravan, paros pe maini, pe nume Gavril GOLDENBERG, anchetator-sef - unul CEREPANOV si simplu anchetator - un sergent Pavel PLOTNIKOV. Cercetarile erau duse de astia doi. Aveau metodele lor.

Cate 7 zile la rand ne manau la interogatoriul ce dura zi si noapte. Se schimbau numai ei doi. Noi vorbeam, ei scriau in chirilica si ruseste, stiind cu buna seama ca nu cunoastem rusa si nici chirilica.

Noi ii spuneam lui Plotnikov ca omul nu poate avea doua Patrii, la care el ne ameninta mereu cu tocul revolverului, ce statea in fata sa pe masa.

A fost arestat si Oleg FRUNZA. II stiam din liceu, era cu o clasa mai mare ca mine. La inchisoare am stat mult timp intr-o camera. Toate camerele erau pline de baietii nostri. Mai tin minte ca aproximativ la 10-15 februarie 1941 i-au adus pe Tolea GUMA si Grigore MIHU. Apoi am fost arestat si eu dupa 11 martie 1941. Cand au batut la usa, anuntand- o pe mama ca "aveti o telegrama", am inteles ca m-au ajuns si pe mine”.

"MAJADAHONDA"Organizatia antisovietica a tineretului studios, judetul Orhei, Basarabia
1 august 1940 - 31 mai 1941

1. GUMA Anatol, 1921, Orhei, cursul III, Scoala Pedagogica Orhei - impuscat
2. GUMA Victor, 1923, Peresecina - 25 ani
3. MARTANOV Gheorghe, 1924, Cucuruzeni - 25 ani
4. BRODETCHI Victor, 1922, Putintei - impuscat
5. EPROV Vichentie, 1920, Verejeni - impuscat
6. MIHU Grigore, 1921, Curleni - impuscat
7. SARBU Constantin, 1924, Cucuruzeni - 25 ani
8. BOGUS Pavel, 1923, Mana, elev, Scoala medie nr. 2, Orhei -

25 ani
9. COTUN Anatol, 1922, Samascani, cursul II, Scoala Pedagogica -impuscat
10. DOBANDA Dumitru, 1922, Ghetlova - impuscat
11. COZMA Onisim, 1921, Vascauti - impuscat
12. GRAJDIANU Mihai, 1922, Orhei - impuscat
13. BRASOVEANU Eugeniu, 1924, Gauzeni - 25 ani
14. BACALU ION, 1924, Orhei - 25 ani
15. DUCA Anatol, 1922, Ciocalteni - impuscat
16. DUMITRESCU Valerian, 1922 - datele lipsesc
17. BIVOL Vichentie, 1922, Morozeni - 15 ani
18. SAPTEFRATI Cuprian, 1922, Oliscani - impuscat
19. CIOBANU Vsevolod, 1920, Orhei, cursul II, Scoala Pedagogica - 15 ani
20. STICI Dumitru, 1923, Orhei - 15 ani
21. ALEXEEV Vladimir, 1923, Orhei - 15 ani
22. DRUGUS Mihai, 1924, Ghiduleni, Orhei - 15 ani
23. BARCARU Grigore, 1923, Orhei, elev - datele lipsesc
24. TIMOV Ilie, 1923, Orhei - datele lipsesc
25. MAJARU Maria, Orhei, prof. de psihologie, Scoala Pedagogica - 15 ani
26. VASCAN Eleonora, Orhei, eleva - datele lipsesc
27. VASCAN Margareta, Orhei, eleva - datele lipsesc
28. JOVMIR Tamara, Orhei, eleva - datele lipsesc
29. MARTANOV Larisa, Cucuruzeni, eleva - datele lipsesc
30. STOIANOV Rita, Orhei, eleva - datele lipsesc
31. FRUNZA Oleg, 1923, Orhei, anul II, Scoala Pedagogica Orhei - 25 ani
32. ASVITZ Veaceslav, 1924, Chisinau - 10 ani
33. AVRAMOGLO Dumitru, 1923, Bravicea, student, anul II, Scoala Pedagogica - impuscat in Rusia, Gulag
34. TELEA Arcadie, 1923, Soroca - 25 ani, decedat in Gulag, 1942
35. BUIUC Serghei, 1924, Chiperceni, anul II, Scoala Pedagogica - 10 ani
36. CROITORU Gheorghe, 1923, Orhei - 10 ani, cazut pe front in 1945
37. BLANARU Iacob, 1923, elev - 10 ani
38. CHIRILOV Iacob, 1923, Ustia, elev - domiciliat in Romania
39. CUDRITCHI Petru, 1923, Braviceni - 10 ani
40. BUDEANU Leonid, 1923, Peresecina - 25 ani, decedat
41. GUDIMA Vlad, 1924, Peresecina - datele lipsesc
42. CRUCINSCHI Petru, 1924, elev - datele lipsesc
43. MIHALACHE Iurie, 1923, elev - datele lipsesc
44. DANGA Boris, 1923, Criuleni - datele lipsesc
45. DODON Vlad, 1923, elev - 10 ani
46. PRICHICI Constantin, elev, an. II, Scoala Pedagogica - datele lipsesc
47. HOLBAN Elena, eleva - datele lipsesc
48. SANDU Ana, eleva - datele lipsesc

49. CRECIUN Eudochia, eleva - datele lipsesc
50. CUCULESCU Nicolae, 1923, Orhei - 20 ani
51. DUMITRESCU Valerian, elev - datele lipsesc
52. GUMA Vladimir, 1921, Orhei, student - datele lipsesc
53. MUNTEANU Dumitru, profesor la Liceu - datele lipsesc

Sergiu PRAPORSCIC"

Comentarii(37):

#1 (*Notă scrisă în ruseşte, deci nu a "trecut" în româneşte)*

#2 Scris de Ac la 22 noiembrie 2007

felicitari pentru ideea de a deschide o tema atat de dureroasa! O sa astept si alte articole din aceeasi serie. Sunt convinsa ca numai asa vom invinge scalvul din noi: retraind si comemorand jertfa celor mai buni dintre noi, acei care au fost in primele randuri ale rezistentei...

#3 Scris de Vladimir Voronin la 22 noiembrie 2007

Ce face Tov. Voronin pentru reparatiile morale la care au dreptul eroii romani din Basarabia! Mai ridica o statuie lui Lenin.

#4 Scris de andu la 23 noiembrie 2007

...oribil! Eu n-am stiut de lucrurile astea nici macar de la cunoscuti, de istoria oficiala ce sa mai vorbesc...

#5 Scris de Anonim la 23 noiembrie 2007

dumnezeu sa-i odihneasca, bine ca isi mai aminteste cineva de ei,

#6 Scris de turcanu la 23 noiembrie 2007

Ar fi interesant sa vedem daca au mai fost si alte cazuri de acestea. Cine poate sa ne spuna, cunoaste cineva vreun caz similar?

#7 Scris de Ion pop la 23 noiembrie 2007

Este un material foarte important. Imi pare bine ca jurnalistii de la FLUX au gasit timp ca sa mearga sa se documenteze in aceasta chestiune. speram sa avem si alte materiale de acest fel in FLUX. E cam lung articolul, dar este interesant

#8 Scris de Anonim la 23 noiembrie 2007

am auzit si eu ceva de o organizatie "arcasii lui stefan"de undeva de prin partile telenestiului sau tot a orheiului nu mai tin minte in orice caz erau de la nord

#9 Scris de Grisa la 23 noiembrie 2007

Ceea ce a avut loc in Moldova se numeste, mai degraba, jertve al regimului comunist rus, decat rezistenta armata organizata de tipul cecenilor ori al balticilor; "fratii de padure"

#10 Scris de Grisa la 23 noiembrie 2007

Ceea ce a avut loc in Moldova se numeste, mai degraba, jertve al

regimului comunist rus, decat rezistenta armata organizata de tipul cecenilor ori al balticilor; "fratii de padure"

#11 Scris de felicitari la 23 noiembrie 2007
este un proiect care trebuie continuat. Comunismul a cazut in multe tari dupa ce societatile de acolo au avut libertatea sa vada care au fost crimile, atrocitatile comise de comunism. Asa se va intampla si la noi. Moldovenii trebuie sa vada care sunt atrocitatile comise de comunism ca sa n-i mai voteze pe comunisti.

#12 Scris de Val la 23 noiembrie 2007
Bre #1 “Xenofob”,
scrie in romana si nu te screme in rusa, ca poti sa te basesti...

#13 Scris de sovietic la 23 noiembrie 2007
Care eroi, erau niste banditi, autoritatile sovietice, militia, securitatea nu impusca pe nimeni daca nu facea crime, daca nu era bandit. Asa si cu patsanii istia de la Orhei. Bine o facut ca o distrus banda asta. Ia te urita, jurnaliujile de flux so apucat sa laude niste banditi. fluxul trebuie inchis.

#14 Scris de sovietic la 23 noiembrie 2007
Ce au tacut toti?

#15 Scris de rezonabil la 23 noiembrie 2007
Este evident ca "sovieticul" este o canalie. Dar eu vreau sa abordez altfel problema: credeti ca aducand in prim plan tema eroilor rezistentei antisovietice putem schimba ceva inj societatea noastra. Pe oamenii nostri in intereseaza daca ua ce sa manance si ce sa bea - nu nu stiu ce eroisme. Nu mai intereseza pe nimeni tema asta. Noi trebuie sa propunem oamenilor chestii contrete, care pot fi sa le schimbe viata in bine. Nu sa le vorbim despre mortii trecutului.

#16 Scris de rezonabil la 23 noiembrie 2007
Altfel, sincer nu cred ca putem scapa de comunisti. Doar ei despre asta vorbesc electoratului, despre pensii si salarii majorate, chiar daca le majoreaza. Asta asa ca sa ma intelegeti. Ca nu sunt importiva eroilor romani.

#17 Scris de ///// la 23 noiembrie 2007
soveticul e dus cu pluta, poate nu a auzit de Kotovskii pe care tot ei sovieticii lau puat in cur si care era un adevarat bandit si nu niste liceeni ce luptau p/u ideia neamului, daca faci asa declaratii sa inteleg ca teai documentat ???? sau vorbesti si tu ca sa nu taci , vorba aia " profesor ramaneai "

#18 Scris de ///// la 23 noiembrie 2007
p/u 15, 16 ai dreptate nu zic dar de ce cand merge vorba de eroii uniunii atunci le facem monumente construim memoriale ridicam intrebarea ca sa numim strazi in numele lor si cand merge vorba de niste luptatori p/u

cauza neamului atunci n e amintim ca de fapt nu ne trebuie nimic decat mancare si carnat de 2 lei ????

#19 Scris de observator la 23 noiembrie 2007
si sovieticul si rezonabilul sunt la fel, amandoi sunt comunisti si ii urasc pe romani, adica pe noi, bastinasii din Republica Moldova. doar ca rezonabilul este si un pic smecher, dar sovieticul este idiot.

#20 Scris de Ion la 23 noiembrie 2007
Pentru cei care nu stiu priviti si masacrul de la Fantana Alba:http://ro.wikipedia.org/wiki/Masacrul_de_la_F[ântâna Albă]

#21 Scris de Anonim la 23 noiembrie 2007
sunteti nishte fascishti! nu va iskaliti p. toti noi .pe saitul ista numai injuraturi citim.viva Rusia!

#22 Scris de constatare la 23 noiembrie 2007
Vedeti cum sar bolsevicii, ei misinu peste tot.

#23 Scris de lui Ion la 23 noiembrie 2007
am citit masacru de la Fantana alba - ingrozitor Se pare ca ucrainenii preiau ticurile imperialiste rusesti

#24 Scris de Anonim la 23 noiembrie 2007
lasa ca fascistii o sa va vina de hach.....

#25 Scris de Ioana la 23 noiembrie 2007
Spre regret, bolsevicii spurca cel mai frecvent saitul acesta, deoarece ei sunt acei care au schimbat portofoliile pe note-bookuri, iar basarabenii tot se mai scarpina pe undeva. La carte, copii!

#26 Scris de Ion la 23 noiembrie 2007
Multumesc mult pentru acest articol. Este intradevar o realitate cruda care din pacate este putin cunoScuta de basarabeni. Sper mult ca aceatsa situatie sa se schimbe dupa alegerile din 2009!

#27 Scris de po la 24 noiembrie 2007
anonim si sovietic, voi aveti patrie sau identitate, sau numai idei bolsevice in capul vostru? sunteti niste ratati, fara nimic in spate, la voi istoria incepe din 1917? dar au mai fost evenimente si pana atunci.

#28 Scris de giova la 24 noiembrie 2007
Felicitari d-lui redactor sef si intregii echipe a Fluxului pentru un material asa interesant! Succese si pe viitor! Dumnezeu sa va pazeasca!

#29 Scris de Anonim la 24 noiembrie 2007
fluxul ppcdishtilor este una mierda! sint alte ziare, alte saituri.voi,fascishtilor, sinteti o mina de golani si nu va ikaliti p.noi tati! Viva Rusia, madre Patria!(sa ni mai auzim di guini!).

#30 Scris de dan la 24 noiembrie 2007

#pentru 29 Scris de Anonim la 24 noiembrie 2007. Sa-i pupi in cur pe toti forumistii si pe toti din Rusia.spor la pupat...boule

#31 Scris de dan -braileanu la 24 noiembrie 2007

fara a fi pe undeva cu inima plina de venin dar as vrea sa va interesati cum s-au comportat , nemtii in tara ca trpe de ocupatie si cum sau comportat sovieticii, fara rautate am spus, veti vedea ca afost un comportament diferit , modul de educatie si civilizatie si- au spus cuvintul . hitler, pe linga stalin afost copil raportat la ororile pricinuite . romanul lui ALEX. SOLJENITIIN AFOST ELOCVENT. au fost multi oameni anonimi care sau opus pt. impunerea noi patrii si cotropiri tarii, trebuie cautate imformatii si despre situatia legionarilor basarabeni ce sau intimplat cu ei ...

#32 Scris de theo la 25 noiembrie 2007

fratilor nu e cazul sa ne suparam pe acei care ne urasc ,datria noastra este sa fim gata sa combatem cu ei si sa fim si noi evrei ,cum zice Paul Goma ,cerand Rusiei ,care este ereditara regimului odios sovetic,despagubiri morale si materialepentru toate actele de cruzime, deportari, omoruri, asa vom putea sa dovedim noua si urmasilor nostri ca suntem demni de natiunea noastra.Priviti in jur, la popoare care s-au ridicat sa apere demnitatea lor, nemaivorbind de rusi ca sunt cei mai ostili nationalisti, cunosc mai bine basarabenii care muncesc la rusi, cum vin batuti si furati . Sper sa avem cat mai multa intelepciune.

#33 Scris de pribeag la 25 noiembrie 2007

eram copil cand a cazut comunismul in Romania..despre comunism stiam ca a fost bun...dupa ce am vazut la tv.ăăMemorialul Dureriiăămiam dat seama de perversitatea si cruzimea acestui sistem.Crimele comunismului sunt ascunse (in cazul Basarabiei) cu scopul ca ne existand victime ,nu exista nici calai...cheia desteptarii oamenilor este ADEVARUL,continuu ingropat de comunisti,ferecat in arhive .arma comunistilor este minciuna ,generata de minti ratacite si bolnave care repeta aceleasi sloganuri intepenite in timp...Cunoaste Adevarul,iar acesta te va elibera...de aceea va ascund istoria ,identitatea si limba materna ...ei nu vor ca ei sa stiti cine sunteti,vor ca VOI sa ajungeti sa-i iubiti pt.mizeria in care traiti,sa va arate dusmani invizibili,pentru ca Voi sa nu recunoasteti adevaratul dusman...treziti-va oameni si cautati adevarul. Pentru a va putea privi copilul in ochi,trebuie sa evadati din MINCIUNA...

#34 Scris de dronic la 27 noiembrie 2007

E oribil!Sigur nu este un singurul caz. Bravo Flux sunteti promotorii restabilirii constiintei ;i identitatii nationale a moldovenilor!Inca ceva .. cred ca este actual si acum sloganul: jos Comunistii! Deci n-avem decit in mod legal si democratic sa ii detronam pe Voronin si compania...La Alegerile din 2009 sa ne prezentam cu totii!!!!!!!!!! sa votam impotriva reminiscentelor ideologiei comuniste !Tinara generatie - este salvarea Moldovei , dar nu bunicutele care pentru100 lei primiti relativ regulat vor vota comunistii..

#35 Scris de Pentru cei care nu stiu la 09 ianuarie 2008 http://ro.wikipedia.org/wiki/Evacuarea_din_Basarabia_%C5%9Fi_Bucovina_%C3%AEn_vara_lui_1940

#36 Scris de un roman la 14 ianuarie 2008
sunt de peste prut din timis ,cred ca basarabia a fost ,este si va fi o parte din romanaia asha cum au vrut-o stramoshii nostri STEFAN,MATEI,CORVIN.voi de peste prut nu trebuie sa uitati ca sunteti romani si ca in venele voastre mai curge un mandru nume de TRAIAN!!!!!!!!jos comunismul tortura ce va macina de decenii fiti si voi odata o tara unita!!!!!!!

#37 Scris de andrei la 04 februarie 2008
stim noi asta d-le timisorean dar ce folos ca la noi la chisinau rusii ne comanda pana an prezent

2) "În societatea comunistă toţi tovarăşii vor purta obiele de mătase şi poseda mai mulţi nasturi (la obiele!)".

Astfel se explică pedepsirea românilor prin tăierea *nasturilor* de la pantaloni: dar cum îşi permiteau faşiştii să aibă ceea ce proletariatul cel mai înaintat din lume nu avea: nasturi - la pantaloni?

Martiriul… - după martie 1944
Înfometarea (1946-1947)

(şi acest capitol preia un fragment din volumul **Basarabia,** Ed. Jurnalul Literar, Bucureşti, 2002)

Începînd din martie-aprilie 1944 frontul a dat înapoi, pe pământurile româneşti ale Basarabiei şi ale Bucovinei de Nord. Războiul avea să mai dureze încă un an şi ceva, însă pe Ruşii ocupanţi îi preocupa "pedepsirea cetăţenilor sovietici care colaboraseră cu «ocupantul român»"- acţiune la care evreii sovietizaţi participaseră cu avânt, considerînd-o "justă", însă cu totul injustă, chiar criminală (şi pedepsibilă-pedepsită) acţiunea românilor de a-i fi pedepsit - după 22 iunie 1941 - pe cetăţenii români colaboratori ai ocupantului sovietic - ei.

Pe lângă cunoscutele metode de terorizare a "trădătorilor moldoveni": arestări, execuţii, deportări, dislocări (forma "dulce" a deportărilor, în vederea des-românizării ţinuturilor româneşti ocupate) care nu aveau să înceteze nici după moartea lui Stalin din 1953 - Basarabenii au îndurat pe loc şi **înfometarea programată.** Avea experienţă, Tatăl Popoarelor: tot el provocase Foametea din Ucraina (1932-34) care pricinuise pieirea a milioane de suflete…

În 1944 şi în 1945, în Teritoriile Româneşti Ocupate, sub pretextul "Totul pentru front, totul pentru victorie", Ruşii au confiscat cvasitotalitatea produselor agricole, cu precădere cerealele. Li s-a lăsat ţăranilor cantitatea socotită necesară însămânţărilor din anul următor. Numai că, pe de o parte, sămânţa a fost folosită pentru propria alimentaţie (de nevoie, nu din intenţie de sabotare a sovietismului biruitor), pe de alta anul 1946 a fost extrem de secetos: câmpurile n-au produs aproape nimic. Au fost câteva "plângeri" din partea organelor locale (alcătuite, în totalitate, din ne-basarabeni), cerînd Moscovei să diminueze ori să suprime cotele de cereale impuse "Republicii Moldoveneşti", dată fiind starea de calamitate naturală şi subalimentarea populaţiei. Hotărîrea a venit: nici o reducere, ba chiar suplimentarea cotelor!

Nu este necesar să li se explice românilor ce înseamnă să-ţi intre în gospodărie, în casă, în pod, în pivniţă oamenii partidului, cu revolvere, miliţieni cu pistoale-mitralieră, să ia "la cotă" tot ce găsesc - dar să nu fie de-ajuns, omul să fie obligat să împrumute (de unde? de la cine?), să cumpere (cu ce bani?), ca să împlinească acea cotă. Iar de nu, vai de capul-familiei: arestat, bătut, umilit, condamnat "administrativ" - o lună, un an, trei ani, iar

dacă a supravieţuit, a şi povestit (mai degrabă: nu) prin ce a trecut. Acestea le sunt cunoscute Românilor din Muntenia, Oltenia, Ardeal, Dobrogea. Mai lipsesc două elemente (existente în Basarabia) - primul: nu doar tovarăşii din "puterea centrală", dar toţi activiştii de partid, toţi funcţionarii, începînd de la şeful cătunului până la al raionului, toţi miliţienii, toţi directorii de şcoli erau ne-români, nu vorbeau "moldoveneşte", chiar dacă ştiau, potrivit principiului: ocupatul trebuia să înveţe limba ocupantului (cântînd, plângînd, nu conta); al doilea element "original": seceta şi prefacerea ei în pedeapsă prin foamete.

Din documentele acelui timp răzbate fără tăgadă voinţa Moscovei de **a-i pedepsi pe «trădătorii moldoveni» până la lichidarea fizică.**

(Comunitatea ucrainenilor trecuse prin aceste vămi înainte de război: foamete organizată, arestări, execuţii, deportări… individuale, însă nu şi deportări în totalitate - se zice că Stalin socotind vagoanele, şi-a dat seama că nu există atâtea în întreaga Uniune Sovietică : pentru "transportarea" celor 50 milioane de oameni… -, precum cecenii şi tătarii; nu şi deportări ne-totale, însă raportate la populaţia iniţială, depăşind treimea, ceea ce duce la milionul de persoane - iar la campaniile bolşevice de pedepsire a comunităţilor ne-ruseşti, sub pretextul "trădării patriei sovietice", martirii ucraineni au dovedit zel şi eficacitate - drept pentru care au fost răsplătiţi de Kremlin după 1989 prin daruri teritoriale imense, mai ales din trupul României).

Oricât de acute ar fi fost nevoile alimentare ale URSS după război, nu se putea să nu se ţină seama de o lege eternă: vita de povară şi robul trebuie hrăniţi, pentru a putea lucra… Or, aşa cum Ceka-MVD-NKVD-KGB îi tortura pe cei căzuţi în labele-i, nu pentru a-i obliga să spună adevăruri ascunse (în legătură cu "intenţiile agresive ale duşmanului"), ci pentru a inventa, ei, nevinovaţii, "motive de vinovăţie", ca să scape de tortură, însă nu scăpau şi de condamnare, "pe baza recunoaşterii crimelor", conform planului de represiune - tot aşa procedau Ruşii cu indivizii din comunităţile, în principiu, libere (în sensul că nu se aflau între garduri de sârmă, nici între patru ziduri): erau "pedepsiţi" fiindcă îşi afirmaseră *identitatea, alta decât cea rusească (ascunsă sub pseudonimul…internaţionalist: "***sovietică***")*; fiindcă negaseră "înglobarea în familia popoarelor sovietice". Aşa erau pedepsiţi Tătarii, Cecenii, Balticii, "Rumânii" (Românii din Bucovina de Nord şi din Basarabia de Sud), "Moldovenii": Românii din Basarabia.

Informaţii, mărturii extrase din
Cartea foametei
de Larissa Turea şi Valeriu Turea - vezi şi Bibliografia

(Prin anul 2000 m-a vizitat Larissa Turea. Mi-a spus ca lucrează la **Cartea foametei**. La rugămintea mea, mi-a încredinţat şpalturi şi dactilograme - pe care le-am folosit.
Între timp - cât de mult-timp!- a apărut cartea soţilor Turea. La Bucureşti, nu la Chişinău).

Deci: cotele impuse de Moscova nu ţineau seama de capacitatea de producţie, nici de condiţiile climatice: peste puterile celor impuşi.

Erau însă alte cazuri: cutare agricultor (în fapt: văduvă cu şase copii), achitase toate cantităţile, ba i se luase mai mult - însă… nu i se dăduseră bonuri - or, fără bonuri, n-ai dat cota! O altă văduvă avea bonuri - dar, în absenţa ei, a venit tovarăşul Boris Mamişov, preşedintele selsovietului, cu haita lui, a cerut copiilor să dea bonurile, a "recalculat", a anunţat că familia mai are de dat, a spart lacătele, a intrat cu forţa, a luat tot ce a găsit - şi a plecat. Văduva a făcut reclamaţie - s-a adresat lui Stalin!, dar uimitor, nu? nu s-a găsit vreo urmă de pedepsire a… abuzului. O altă văduvă (ori erau foarte multe văduve în Basarabia "dezrobită" de Armata Roşie, ori femeile erau mai curajoase decât bărbaţii) s-a plâns, pentru a treia oară, că "tovarăşul Canaev, secretar de partid" i-a dublat (pe hârtie) suprafaţa agricolă, deci şi cotele, fiindcă "el a vrut să mă batjocorească şi eu n-am vrut şi el a zis că mă trimete în Siberia dacă nu mă las lui".

În jefuirea agricultorilor, prin cote de cereale (*postavka*) s-au ilustrat toţi activiştii de partid, toţi miliţienii, toţi NKVD-iştii (în multe cazuri, nevestele lor, ca bestia din Costeşti, Lăpuşna: el, un oarecare Popov, fiind tot timpul beat-mort, de "apărarea statului" se ocupa nevastă-sa, "tovarăşa Olga": ea pornea prin sat, la confiscarea ultimului bob de grâu, ea îi bătea, pe loc, pe recalcitranţi, ea îi ducea la sediul NKVD, ea îi "ancheta"…).

Printre cei-mari: F. Butor, D. Ivanov, A. Sîci, Salagovski, Rudi, Covali - şi alţi… băştinaşi.

"În 1946, în timp ce oamenii mureau de foame şi se dedau la canibalism, Industria Alimentară din RSSM depăşise planurile de producţie: la unt, cu 33,2% ; la carne, cu 32,5%; la ulei comestibil, cu 39,5%, la conserve:cu 101%! Totul se transporta la ruşi, cei care organizaseră foametea în Basarabia."

Cotele, aşa cum le voiau Ruşii, au provocat, întâi, **foamete.** Consecinţă: actele de violenţă ale celor care nu aveau nimic de mâncare împotriva celor care mai aveau ceva… Puterea comunistă rusească le-a numit: **"banditism".** Câteva condamnări penale - extrase din cercetarea cererilor de graţiere:

- B.T., din Drochia, Bălţi, ţăran sărac, analfabet, fără partid,

"conform articolului d al Codului Penal al RSS Ucrainene, (!) condamnat la un an închisoare pentru furtul a 5 kg. de grâu din avutul de stat";

- P.E., ţărancă din jud Bălţi, analfabetă, fără partid, fără antecedente penale, *"condamnată la 3 ani închisoare şi interdicţie de drepturi de alţi 3 ani, conform Codului Penal al RSS Ucraina pentru agitaţia de a nu preda cotele";*

- C.S. muncitor din oraşul Bălţi, *"condamnat la 1 an pentru furtul a 40 kg. de şroturi"* (deşeuri cerealiere) ;

- M.A., ţăran chiabur, din raionul Căuşeni, *"condamnat la 8 ani pentru sustragere criminală de la achitarea cotelor obligatorii către stat"*.

În fine, două cazuri ce ar părea ieşite de sub dubla pană a lui Ilf şi a lui Petrov dacă nu ar fi crâncen de tragice - citez, în continuare, din procesele verbale de judecare a cererilor de graţiere :

- "Cârlan Teodor, n. 1921, *condamnat* de judecătoria narodnică a sectorului Stalin din or. Chişinău, *la 1 an detenţie pentru furtul unei pâini"* (parcă am citit despre-aşa-ceva în literatura franceză din secolul al 19-lea…);

- "Ciolpan Nicolae, n. 1903, muncitor, 6 copii în întreţinere. *Condamnat* la 18. 2. 1946 de judecătorianarodnică a sect. 3, Lenin, or. Chişinău *la 1 an închisoare pentru furtul unei pâini"*.

Nota*: aceştia au fost graţiaţi după executarea pedepsei…*

S-a observat un amănunt (dar cât de semnificativ!): în 1947, Basarabenii (locuitorii R.S.S. Moldovenească) erau judecaţi şi condamnaţi după Codul Penal al… RSS Ucrainene!

Sofia Rotaru - Parcova, Edineţ

"Foametea ceea m-a prins taman când îmi era lumea mai dragă: eram tânără şi în putere, mi se bucura inima cătînd la copilaşul ce-l aveam şi iaca se abate peste noi năpasta… Tot am dat şi am dat la postaucă până ne-am pomenit la fundul sacului. N-aveai ce pune în oală, stăteai cu dinţii la stele - nu mai aveam ce vinde, am dat totul din casă şi de pe noi - dar ne puteam ţine zilele cu bruma de zestre când un kil de păpuşoi era 60, unul de grâu 70 ruble?(…) Bărbatul a pornit să caute în Ucraina de Apus, doar să ne scape de ghearele celei cu coasa. Schimba lăicerele din zestre pe un fel de borhot de sfeclă, uscat şi fără gust - îl spălam, îi puneam o ţâră de lapte, fierbeam ca un fel de tăieţei şi băieţelul meu, sărmanul, că abia începea a pricepe lumea, mă tot întreba dacă n-avem şi alt fel de tocmagi… (…) Alteori făceam rost de un fel de borhot de cartofi, în două cu viermi - îi alegeam, clăteam şi coceam un fel de lichieşi.

"Ne măcinam de la o zi la alta, mereu te sugea la linguriţă, nici somnul nu te prindea, aţipeai ca într-un leşin şi dacă te trezeai, iar ţi se făcea foame. Ne rugam Domnului să treacă toamna, iarna, să ne vedem în primăvară…

..."Când ne-a pălit altă nenorocire: soţul, dus în căutare de mâncare în Ucraina de Apus, a ajuns, cu un tovarăş, într-un sat ursuz, cu toate porţile zăvorîte. Au bătut la porţi - nu le-au deschis. Dar după ce s-a întunecat, Ucrainenii au tăbărît pe ei, i-au stins în bătăi, le-au luat lucrurile şi banii... Pe al meu, că era mai chipeş, mai bine făcut, chiar dacă era slăbit de foame, au năvălit vreo cinci inşi, l-au învălit într-o pătură, ca să-l puie jos. L-au acoperit cu o scîndură şi au dat în ea, până i-au dezbătut măruntaiele. Când l-am văzut, la poartă, negru la faţă, mai să nu-l cunosc... S-a spălat, s-a primenit şi mi-a zis să chem băieţelul.

L-a luat în braţe şi i-a cântat cum a putut:

"Cântă-mi, cucule, numai mie,
Că la vară nu se ştie
De mai sânt, de nu mai sânt,
Ori mă fac negru pământ...

"Într-o săptămână s-a şi dus..." (...).

Anatolie Costişanu, Codru, Teleneşti

"M-am născut în anul 1936, când s-a decretat foametea, aveam 10 anişori. Ţin minte re-Ocupaţia din '44: mare teamă s-a vârît în anii ceia de prăpăd în inimile noastre - nimica nu se uită... (...) În 1946 tata a strâns oleacă de pâne - însă activul ne-a luat grâul, păpuşoii, fasolea, tot, până la un bob. Ne-a rămas la suflet vaca şi calul. Noi, copiii, sora Nina, fraţii Ion şi Vasile tăiam lemne cu beschia, mama amesteca rumeguşul cu ce putea sclipuì, îl fierbea şi aşa mâncam toţi şapte. Dar cât puteai să te ţii numai cu inimă de copac? Neavînd încotro, tata s-a apucat şi a tăiat calul; vreo două săptămâni am dus-o.

(...)"Într-o zi tata zice: «Anică, îmi iau doi băieţi şi mă duc spre Polonia. Dacă găsesc ceva de mâncare, mă întorc să-i iau şi pe ştialalţi». A luat tata două lăicere mari şi frumoase, hainele mamei de nuntă - şi, cu mine şi Ion, am pornit tustrei la drum tare lung şi greu. Ceilalţi fraţi au rămas acasă, cu mama şi cu vaca. (...) Am ajuns la Bălţi, la gară, acolo ne-am suit pe un vagon, găvozdindu-ne lîngă o ţeavă mare din care ieşea fum - degeaba: era iarnă, aşa că am îngheţat bocnă. Când am ajuns în Cernăuţi, tata m-a lăsat pe mine să vând lăicerele, el cu Ion s-au dus prin piaţă. Nu ştiu nici azi cum s-a întâmplat, dar nişte blestemaţi mi-au furat lăicerele şi am rămas cu nimic. (...) Am îmblat aşa din sat în sat, din oraş în oraş până am ajuns la Strji. Intram în magazine şi cerşeam: «Deadea, dai hleb, dai tri rublea». Vânzătorilor li se făcea milă de mine, îmi dădeau, care pâine, care bani, fiecare ce putea, că pe-acolo n-au tras foame aşa straşnică. (...) Ne aciuisem într-o casă părăsită. Fiind mai mititel, nu mai puteam de picioare, tata şi Ion erau prea slăbiţi ca să mă târâie prin bălţi, omăt, apă, la cerşit. S-au gândit să mă lepede la vreun spital ori casă de copii. Când am bătut la uşa spitalului din Stanislav, eram orb

de păduchi, picioarele umflate, pline cu apă pe sub piele. Doctorii ceia m-au îmbăiat, m-au culcat… Parcă-l văd şi acum pe tata cum a deschis uşa şi mi-a spus: «Tolică, noi ne ducem mai departe…»

"Am rămas acolo trei luni, după care m-au dus la o casă de copii. Tata s-a întors acasă, cu demâncare, dar fratele Vasile, mai mic ca mine, era înmormântat deacuma. N-au avut din ce-i face sicriu, l-au dus la groapă pe o scară de suit în pod…

(…) "În 1948 am scris acasă unde mă aflu, tata a venit să mă ia. Era mai binişor de trăit, lumea ieşise din grozăviile foamei. (…) Să nu tragă nici puiul cel de şarpe ce am tras noi, Basarabenii sub ruşi! Le povestesc copiilor mei, cu lacrimi în ochi cum oamenii nu mai aveau nici măcar lobodă, ştir, frunze de salcâm, ceapa-ciorii. Se umflau bieţii oameni, de nici nu mai vedeau cu ochii, atât de umflaţi şi la faţă erau şi mureau, câte 10-15 suflete pe zi. Dacă nu se stingeau atâţia atunci, mulţi dintre ei ajungeau oameni mari, învăţaţi, îşi puneau la cale dreaptă copiii, rămaşi fără mamă, fără tată. Eu îi învăţ pe copiii mei şi pe toţi care mă ascultă să strângă orice bob de jos, să sărute fiecare bucăţică de pâine, să nu deie cu piciorul în ea - că tare-i greu şi tare-i rău când n-o ai în casă. Pâinea-i tot aşa de scumpă ca părinţii, ca fraţii, ca surorile, ca Patria. Tare mă scârbesc când văd pierzîndu-se bobul de grâu, bucăţica de pâine tăvălindu-se pe jos, că tare, tare mai este scumpă pentru toţi cei ce trăiesc pe faţa pământului".

Ion Beţivu - Sângerei

(…) "În 1946 a fost şi secetă, c-adica n-a plouat, dar pe oameni i-au ucis impozitele, postavka. Fiecare avea câte un braţ de chitanţe. Ce folos, toată ziua întrau pe poartă oamenii acti-vului şi-ţi cereau să plăteşti din nou… Lumea era supusă, cu mare frică de putere. Când îţi spunea de NKVD, dădeai şi cămaşa de pe tine. (…) Ne-au scăpat cu viaţă vaca şi cele 15 oi. Mă duceam să le pasc, furam de la mama o boaghe de păsat - îl ţinea sub cheie, ne hrănea cu porţia. Mulgeam oleacă de lapte într-o cutie de conserve, îl fierbeam, îl amestecam cu păsatul. Când nu mai puteam de foame, prindeam o oaie şi încercam să mi-o mulg în gură - oile se speriau, mă călcau pe obraz, pe piept, mereu umblam cu vânătăi, ca bătut. (…) Frate-meu venise de la armată gras, rumen. Într-o săptă-mână s-a învineţit, s-a umflat. Zicea: «Am venit de la o moarte, dau de alta».

(…)"Adunam şi fierbeam buruieni. Făceam din ele un fel de lipii - cam amare, dar mergea. Vecinul Calistru umbla pe dealuri cu un canţâr de apă şi prindea ţistari. Îi coceau, îi mâncau. Timofte Săcăreanu avea vacă, dar nu s-a îndurat s-o taie, s-o mănânce şi a murit. S-au prăpădit atunci Palade, Bostan, Rusu…

(…) "Ruşii l-au pus prisidate pe unul Gusaric. Era puturosul satului, se dădea la lucru ca piatra la deal. Sărac şi rău. Când venea la el o biată femeie, să-i ceară căruţa satului - rămăsese singura

căruţă, când înainte fiecare familie avea măcar una - să-şi ducă bărbatul ori copilul mort de foame la ţintirim, zicea: «Aşteaptă până mâne, să mai moară vreo 5, să facem economie». Câine era, nu om. După ce s-a văzut şef, şi-a îmbrăcat casa cu covoare, ar fi fost în stare să şi-o învălească şi pe dinafară - haine fel de fel, zestre de-a oamenilor pe care tot el i-a pus pe listă de-au înfundat Siberia. Umbla din casă în casă cu pistolul şi cu vreo cinci hăndrălăi ca şi el, îţi bortileau hornul, podeaua, grădina, cu o ţepuşă de fier, să caute ascunzători de pâne. Dacă găsea, nu-ţi lăsa nimic-nimicuţă. Seara trântea beţii cu muzicanţii lui Gavrilă Ţiganu. Mai avea un obicei: trimitea vorbă la câte unul: «Să taie un cârlan, că deseară venim cu petrecerea la el». Nevastă-sa se îmbăta şi chiuia: «Dac-o fi şi-o fi să fie, / Numai pe-a noastră să fie!»

(...) "Unii se duceau peste Nistru, în Ucraina, după borhot - la ei îi zicea: jom. Gropile erau adânci de vreo douăzeci de metri. Ai noştri scoteau gunoiul acela, îl puneau pe bucăţi de tablă şi-l coceau. Unii mâncau aşa, crud, până le plesnea stomacul. Alţii cădeau în groapă şi se înecau în umblătoarea aceea.

"(...) Tata a luat un sac de lăicere şi s-a pornit în lume, să le schimbe pe mâncare (...) După vreo două săptămâni am văzut un om negru prăvălit lângă gardul nostru. Mama îl alunga, spunîndu-i că n-avem nimic de dat. Numai eu l-am simţit: «Lasă-l, mamă, că-i tătuţa». Când miliţia, când hoţii - îi luaseră lăicerele, îl bătuseră…

(...) "Tare se înrăise lumea. Unul Chirică şi-a mâncat copilul. I-au găsit mânuţele în cenuşă. L-au judecat. Dar pe aceia de la Moscova care au făcut foametea? Lor nu le-a cerut nimeni seama.

(...) "Erau mulţi păduchi, ne-am bolnăvit de tif. Eu am zăcut o lună, am mâncat mere acre şi am scăpat. Când a venit rândul tatei, s-a dus la spital, la Glingeni. Nu le dădea nici o doftorie, doctorul Bujorski intra în fiecare dimineaţă în salon şi răcnea: «Toţi, cu curu-n sus!» Cel care se întorcea însemna că-i încă viu - cine nu, nu, era gata.

(...) "A doua vară sovietul sătesc ne-a dat grâu de semănat şi un om de pază, să nu mâncăm sămânţa. A fost an bun, s-a făcut grâu… Dar la treierat ne-a luat tot, tot, tot. Atunci, pentru 5 kile din grâul tău, ascuns, te judecau şi-ţi dădeau până la 5 ani.

"Cum a trecut foamea, în '47, cum au început a ne da cu sila la colhoz şi a ridica iar oamenii pe lumea amară din Siberia. De la noi vreo douăzeci de familii, le-au dus «în etap'». Dar asta-i altă poveste…"

Ion Stici, Văratic, Râşcani

"Când s-a abătut asupra noastră pârjolul foametei, aveam nouă ani. Tata murise pe front, mama rămăsese cu doi copii şi fiindcă avea 5 hectare, trebuia să deie foarte multă pâne la stat. Îmi aduc aminte cum veneau tot felul de comisii de la sovietul sătesc, să ne ieie pânea,

să ne sechestreze lucrurile. Tovarăşii cu pistoale urcau vitejeşte în pod şi măturau totul, până la ultimul grăunte. Presidatele nu se oprea la asta: când intra în ogradă şi vedea o pasăre, o împuşca şi poruncea mamei să o gătească - numai pentru el şi-ai lui. Asta a fost înainte de secetă şi foamete. În anul foametei, eram goi-goluţi, podul, cămara, beciul erau pline de vânt. Ne luaseră totul, totul.

(...) "Pe măsură ce oamenii mureau de foame, deveneau tot mai răi, chiar şi femeile - doar văduvele altfel se purtau, nu ştiu de ce: văduvele - şi erau multe, trei sferturi dintre femeile măritate - se întrajutorau, săracele, ajutau şi pe câte un bătrân, pe copiii rămaşi singuri. Se uneau, se duceau în Ucraina, vindeau lăicere şi aduceau ceva secară, soia, borhot…

(...) "În al doilea an de foamete, ne-a organizat statul, la şcoală, cantină. După aceea s-au lăudat cu marele-ajutor-sovietic: primeam o strachină cu zeamă albastră, nu ştiu ce puneau în ea. Fiindcă eram doi fraţi, aveam dreptul numai la o strachină. Apă chioară. Şi albastră… Acum scriu în cărţile de istorie cum ne-a ajutat statul sovietic… Dar nimic nu scriu despre faptul că statul, conducerea de la Moscova, ei au provocat foametea la noi, luînd la cotă tot-tot-tot, cică să scoată naţionalismul românesc din noi…

(...)"Numai ce ieşisem din foamete şi pe băietanii care mai rămăseseră vii i-au adunat şi i-a trimis la FZU. Nu ştiu ce înseamnă, dar era vorba de ceva meserii. Nici o şcoală de meserii nu mai era la noi, în Moldova - numai la ei, în Ucraina. Cine voia să înveţe meserie trebuia să plece dincolo de Nistru, la străini. Nu de bună voie, te lua cu de-a sila, te ducea în Ucraina şi te punea să înveţi numai meseria de miner.

(...)"Învăţătorul meu, Chetraru, Dumnezeu să-l ierte: în fiecare zi venea la lecţii cu un pumn-doi de cucoşei de păpuşoi. Cum suna clopoţelul de recreaţie, el lăsa geanta deschisă pe catedră şi ieşea pe-afară - noi ne repezeam la cucoşei…

(...) "Presidatele nostru era nu numai sărac, dar rău, leneş, ciudos. Îi plăcea să vadă cum tremurăm toţi de frica lui. El zicea că dă oamenilor două căi: na prava - în Siberia, na leva - la ţintirim. Satul nostru e mic, dar el a dat pe listă, de deportat în Siberia, întâi în '40, la prima Ocupaţie, cam 25 familii; în'46, 16 familii, dar în '49 peste 30 de familii, de rămăsese satul pustiu…"

Gheorghe Tătaru, Pojăreni, Ialoveni

"...În '46, prin iunie erau păpuşoii până la piept, nanţi, verzi, negri de verzi - şi-atunci n-a mai plouat. S-a pus seceta pe doi ani. A scăpat doar grâul, dar puţin. Şi a venit ordine de la tătuca Stalin să se ia toată pânea la stat. Eu, invalid, fără văz, fără mâna dreaptă, m-am dus la raion să mă scutească. Şi m-au scutit! Am fost singurul scutit din sat".

Mărturii culese de Alexei Vakulovski, publicate în revista *Tiuk*, 2003

"Aşa începe foamea:/Te trezeşti dimineaţa viguros, /Apoi începe moleşeala, Apoi începe plictiseala,/Apoi apare pierderea /Puterii raţiunii rapide, /Apoi apare liniştea,/ Şi apoi începe groaza."

(Daniil Harms)

"Prăjeam cîte un pumn de grâu şi ne părea ca mâncam covrigi"

Ludmila Bacalov (n. 1922)

"Am vândut toate hainele în timpul foametei. Câte am avut mai bune, le-am vândut. Se ducea bărbatul meu în Polonia şi le schimba pe cartofi, pe grâu, pe secară - ce găsea. Am dat şi toate covoarele pe care le-am avut şi le-am mâncat atunci, cu foametea. În primăvară, ultima dată s-a dus Anton în Polonia şi a adus macuc. Puneam păpuşoii la deal cu hîrleţul. Puneam un grăunte în pământ şi unul în gură. Era foamete. Aşa am ieşit din foamete, cu macucul cela. Aveam şi vacă, dar nu prea aveam cu ce o hrăni. Şi-n primăvară a dus-o mama la bitul Filip, la baltă, şi acolo păştea, că ieşise iarba. Iarna am hrănit-o cu ciocleji, am avut oleaca, şi cu stuf verde - tot din baltă îl adusesem. În timpul foa-metei nici nu coceam pâine, uitasem cum se coace pâinea. Prăjeam cîte un pumn de grâu şi ne părea ca mâncam covrigi şi ne miram cum înainte de foamete nici nu ne-a venit prin cap să mâncam grâu prajit. Nu ştiam ca-i aşa de bun.

"Din făina de papură şi o boaghe de făina de grâu făceam geandra, un fel de plămădeală pe care o fierbeam şi o mâncam. Pâine nu aveam din ce face. Mâncam cartofi cu lapte. Muşcam din cartof şi sorbeam o înghiţitură de lapte, era bună mâncarea, nemaipomenit de bună, aşa ni se părea.

"Odată a făcut mama mămăligă şi am oprit din ea şi pentru băieţi, pentru Valentin şi Gică, căci pe ei îi aveam atunci, să mănânce când s-or întoarce la amiază de la şcoală. Dar a intrat un ţigan în casă, a văzut mămăliga pe soba, a întins mâna şi a luat-o. Mama i-a ieşit în cale şi i-a zis:

"- N-o lua pe toată, lasă şi băieţilor mei o bucată.

"Aşa şi au făcut: au împărţit bucata de mămăligă. Omul acela a mâncat bucata sa, apoi a ieşit din casă. Mai târziu a murit şi el, dar mama era mulţumită că şi-a făcut atunci pomană cu el, nu i-a luat mămăliga de la gura, i-a dat şi lui o bucată.

"Odată o femeie mi-a spus:

"- Am tăiat mîţa si am mîncat-o. Nu mai aveam nimic pe lângă casă şi am hotărît sa ne ducem în Polonia, poate găsim acolo ceva de-ale gurii, poate nu murim. S-au dus şi n-au mai revenit în sat. Ori au ramas acolo să trăiască, ori au murit. Nimeni nu ştie nimic despre

ei. Se spune despre unii oameni ca le-a venit numai vestea, dar familiei despre care vă povestesc nici vestea nu i-a venit.

"Să nu credeţi ca pe cei ce plecau în Polonia îi aşteptau câinii cu colaci în coadă. Nici în Polonia aceea, unde o fi fiind ea, nu era rai, îmi spunea bărbatul. Uneori aduceau ceva pâine, iar alteori veneau sărmanii oameni, cei ce plecau acolo, cu mâna goala. Şi Anton al meu s-a întors acasa o dată cu mâinile în buzunare, că i-a tras din tren sacul cu cartofi, pe care-i adunase acolo. Cu cângile i l-au tras. Trenul mergea prin păduri, oamenii răi îi ieşeau înainte, aruncau cângi de fier legate cu funii, cângile se înfigeau în saci şi săracul om rămânea fără mâncare. S-or fi înfipt cângile şi-n oameni, nu zic ba. Multe se întâmplau pe drumuri: mureau, îi ucideau, îi aruncau din trenuri - Doamne fereşte! Chiar eu am văzut o femeie fără picioare - i le tăiase trenul.

"Noi ne duceam la lucru zi de zi şi mai puneam prin buzunare câte o mână de grâu. Rareori luam, că ne temeam. Iar odată când ne-am întors de la lucru am văzut pe masa din casa noastră o moviliţă de grâu pe care noi n-o adusesem. Şi i-am întrebat pe băieţi:

"- De unde-i grâul?

"- Au trecut nişte căruţe cu grâu pe lânga casa noastră şi am luat noi din ele câte o cutie, cât am putut, mi-au răspuns ei.

"Atunci am râşnit grăunţele acelea şi am făcut pâine. Pâine adevărată. Dar în rest mâncam mai des geandră, turte din papură, mai rar mămăligă. Da. Am avut noroc de vacă. Ea ne-a scos din foamete. O ruda de-a noastră, Fanasia, avea un băieţel, Costică, dar nu avea cu ce-l hrăni. Ca sa nu moară de foame, lucra pe la oameni şi ei o răsplăteau cu ce aveau. Venea şi pe la noi. Îi dam din puţinul nostru, că ne era rudă. A ieşit şi ea din foamete. Badea Mihail, fratele ei, era la puşcărie şi ea se ducea să-l vadă. Când se ducea la dânsul, trecea pe la noi şi zicea:

"- Mai dă-mi, Liusea, ce mai ai de mâncare, să-i duc şi lui Mihail, că-i suflet şi el. Îi dam. Că îmi era jele. Îi dam. Ce? L-au închis pe Mihail, fiindcă nu împlinise postavca la grâu. Cinci ani i-au dat. Aşa era. N-a avut de unde lua grâu şi a suferit.

"Tatăl lui Anton, adica socru-meu, repara moara. Avea şi nişte oameni care lucrau la dânsul. Îi trebuiau nişte piese la moara aceea şi le-a adus de la oraş. Închinase, cum se vede, puţin vin şi s-a culcat mai devreme, iar oamenii care lucrau la dânsul şi feciorii lui încă stăteau la masa. Cinci feciori avea. Şi au auzit pe cineva strigînd de la uliţă:

"- Ţine-ţi câinii, ca să intrăm în casă.

"Ei au crezut ca-i şeful de post şi au potolit câinii. Că şeful de post trecea des pe la casa socrului meu, trecea şi controla. Erau vreo cinci străini cei ce au intrat. Au năvălit în casă şi cereau bani, pâine, îi amenințau pe cei din casă cu puştile. Feciorul cel mai mare al socrului meu, fratele lui Anton, s-a repezit la hoţi să le ia puştile, iar bandiţii au stins luminile şi au început să tragă. Oamenii străini, care

lucrau la moară, au fugit, iar o fată, din cele care erau la moară, l-a trezit pe socru-meu spunîndu-i:

"- Scoală, moş Gheorghe, ca au intrat nişte bandiţi să vă fure. Vă pradă.

"Iese socru-meu afară, vroia să fugă, dar l-au ajuns bandiţii şi l-au împuşcat. Şi pe feciorul lui l-au împuşcat. Abia venise din armată. Au cotrobăit bandiţii prin beci, prin casă, au luat tot ce au găsit. Şi în locul celor furate au lăsat doi morţi. Oamenii legii nu i-au mai găsit pe bandiţi. N-au aflat cine au fost ei. Casa socrului meu era în baltă.

"În timpul foametei l-au ucis şi pe Filip Meşteşug, un neam de-al nostru. El trăia la gradină. A fugit acolo, că se temea să nu-l ieie la Sibir. Se gândea ca nu l-or găsi la gradina. Acolo îşi ridicase casă şi trăia în singurătate. Într-o seară aude pe cineva bătînd la fereastră şi strigînd:

"- Moş Filip! Moş Filip! Dă-ne voie să intrăm, că ne prăpădim. Îngheţăm de frig. Viscoleşte şi nu putem ajunge acasă.

"Era noaptea. El dormea. S-a trezit din somn şi i-a primit în casă ca pe nişte oameni buni. Cu bunăvoinţă i-a primit. Avea o turtă pe masă moşul şi i-a hrănit pe oaspeţii nepoftiţi cu turta aceea. Au mâncat şi s-au culcat. Iar străinii ce s-au gândit? Să-l ucidă şi să-i ia vaca; avea moşul o văcuţă la casă. Cu drugul de fier cu care priponea uşa i-au tras moşului în cap şi l-au ucis. I-au luat vaca, au tăiat-o şi au mâncat-o, dar nu le-a fost de folos omorul cela, i-au prins şi i-au dus la puşcărie pe ucigaşi. Dar n-au stat ei mult în puşcărie. Un an şi jumătate au stat. I-au iertat, cred, ca era foamete şi au socotit ca li s-a întunecat mintea de foame. Foametea era ucigaşă, nu oamenii. Dar eu mă intreb: aşa să fie? Ce, toţi au omorît oameni? A fost moşul avan, nu zic ba, dar harnic era. A fost şi primar cândva. A fost om cumsecade, şi nu prost. Gospodar a fost. Avea pământ mult, dar îl lucra impreună cu băieţii lui. Avea trei feciori moşul. Înăimea oameni numai la treierat. Cine ştie dacă cei ce l-au ucis nu din ură faţă de dânsul l-au ucis. Cine ştie… Foametea a nivelat totul. Şi i-a iertat.

"Tare îmi plăcea în timpul foametei să mănânc floare de salcâm fiartă în lapte. Când începuse să se coacă orzul, băieţii mei îl luau în mâini şi îl sugeau. Când orzul abia da în frupt. Semănasem orz în harman. Că nouă ajutor în timpul foametei nu ne-au dat. Nimic nu ne-au dat. Cei de la sovietul sătesc dădeau cui vroiau ei. Nouă numai de semănat ne-au dat oleacă, în 1947, primăvara. Norocul nostru a fost ca Anton a avut putere şi aducea pâine din Polonia. Şi vaca ne-a salvat. Fără vacă nu ştiu ce aveam să păţim atunci, în timpul foametei. Dar am trecut-o şi pe asta. Omul harnic e rezistent, putere să ai. Şi oleacă de noroc."

A doua mărturie culeasă de Alexei Vakulovski:
"În timpul foametei oamenii nu vorbeau între ei"
Istina (n. 1919) si Nicolae Coreţchi (n. 1921)

"Istina Coreţchi*: În 1945 ne-am însurat cu Colea, iar în 1946 nu s-a facut pâinea. Semănasem noi, dar n-a crescut nici păpuşoiul, nici grâul. Am smuls spicele şi cioclejii cu mâinile. Aveau unde şi unde câte un grăunte. Atunci l-am născut pe Timofei, iar Colea s-a dus în Polonia dupa mâncare. Asa ziceau atunci, ca se duceau în Polonia, dar de fapt se duceau în Ucraina. A adus Colea oleacă de fasole, puţină secară, le-a lăsat acasă, a mai luat haine, ţoluri, ce mai aveam, şi a plecat iarăşi în Polonia ceea.A adus cartofi, dar îngheţaţi. Că ei nu călătoreau în vagoane, se suiau pe acoperiş şi era vrăjmaş de frig acolo. Ce eram să facem cu cartofii ceia? Trebuia noi să mâncăm şi să mai schimbăm pe fân pentru vacă, că aveam o văcuţă pe care o ţineam în casă cu noi. Ca să nu îngheţe ori să nu ne-o fure cineva. Aşa am iernat până în primăvară. În primăvară ne dădeau câte o bucăţică de pâine şi ieşeam pe deal la lucru. Am pus păpuşoii cu sapa. Îl luam în braţe pe Timofei, puneam sapa în spinare şi cu un şip de lapte lucram toată ziua. Puneam copilul jos şi făceam cuiburi în pământ nearat."Ne-am ţinut sufletul, că dacă stăteam acasă, muream. Mai des rămânea acasă mama cu băiatul. Când veneam de la lucru, ei ne aşteptau la colţul casei. Le aduceam şi lor câte o farâmătură de pâine. În 1947 ploua, era cald şi ce am pus în pământ - totul a ieşit şi era aşa de frumos… Toamna am scăpat de foame. Ne era mai uşor. Lapte aveam. Pâine aveam. Ce ne mai trebuia? Am ieşit cu zile, dar prin grele zile am trecut. Poate de atâta şi-a betejit Timofei stomacul, că de mititel a fost chinuit. Lapte aveam, dar altceva… Greu a fost. Nici pe urmă, când am intrat în colhoz, nu ne-a fost uşor. Abia prin 1957 am ţinut un ban în mâna, iar până atunci ne mulţumeam cu te miri ce.*

"Eu scoici n-am prea mâncat. Am încercat o dată, m-am îmbolnăvit şi n-am mai pus scoică-n gura. Vaca ne-a scos din nevoi. Că nici papură, nici ciocleji nu puteam mânca. Am mai ţinut în iarna ceea o oaie şi o găină. Asta ne era toata gospodăria. Atâta aveam. Le dam în casa, încuiam uşa şi nu ni le-au furat. Am ieşit la iarbă verde cu vaca şi cu găina, iar oaia a ieşit o dată din ogradă şi n-am mai văzut-o.

"Mâncam şi buruiene. Le amestecam cu lapte, le presuram cu o mână de bulgur şi mâncam. Azi şi vitelor le dăm mâncare mai buna, dar atunci… Atunci în Purcari nişte femei au mâncat doi copii. Rămăseseră copiii fără părinţi: pe tatăl lor l-au dus la puşcărie, iar mama le-a murit de foame. Femeile celea au chemat copiii la dânsele şi i-au mâncat. Le-au găsit mai târziu capetele şi ce a mai rămas din ei. Pe femei le-au dus la puşcărie. Doamne fereşte… Noi am gustat carne de cal. Ni s-a părut bună.

"În timpul foametei oamenii nu vorbeau între ei. Se uitau unul la altul şi mergeau mai departe, dacă nu zăreau în mâna cuiva ceva de

mâncare. Abia când începuse să apară pâinea s-a inviorat lumea. Oamenii au început a râde, a glumi.

"Colea a venit odată cu cartofi din Polonia prin Nezavertailovka. Ne-a poruncit prin nişte oameni să-l întâmpinam. Ne-am dus, am trecut Nistrul şi am luat toţi câte un tobultoc de cartofi în spate. Dar erau îngheţaţi cartofii ceia. Aşa i-am mâncat. Ce era să facem? Colea de trei ori a fost dupa hrană. Primăvara aşteptam să fete vaca şi nu-l lăsam sa plece, dar el mi-a spus ca s-a înţeles cu un om de acolo să-i ducă nişte cârlige. A luat un sac de cârlige şi s-a pornit. S-a suit în tren, iar acolo au năvălit nişte bandiţi cu cuţitele şi i-au luat sacul. Credeau, pe semne, ca-n sac e zestre. Să fi ştiut ca-s nişte beţişoare de viţă-de-vie nu le mai luau cât lumea. Dar aşa… Colea s-a dezbrăcat de izmene (erau noi-nouţe) şi le-a schimbat pe cartofi. Aşa a venit acasă: cu vreo zece kilograme de cartofi în spinare şi cu pielea în pantaloni. Apoi s-a îmbolnăvit şi a zăcut vreo lună de zile. Era slab şi nici nu putea vorbi la un timp. Credeam că-i gata, nu se mai ridică din pat. Se speriase, cum se vede. Văzuse moartea cu ochii. Hoţii ceia puneau cuţitul în pieptul omului, îi luau sacul şi-l aruncau din tren, apoi săreau şi ei, că mergea încet trenul prin locurile celea; aveau, cum se vede, legătura cu maşiniştii. Prin multe am trecut noi, dar am avut zile şi am ajuns azi la 80 de ani. Azi alte griji avem.

"Nicolae Coreţchi*: Da, de trei ori am fost în Polonia. Ne suiam ori pe acoperişul vagonului, ori ne îngropam în cărbuni. Ca să nu îngheţăm. Îngropam şi sacii în cărbuni, că prin păduri ieşeau tâlharii cu cângile, le legau cu funii de copaci şi le azvârleau în noi. Trăgeau ce le cădea: om, sac - nu se uitau. Eu m-am înţeles cu un om să-i duc nişte cârlige. Ne ştia limba omul acela. M-am pornit cu un sac de cârlige, dar mi le-au furat. Trebuia să nu le pun în sac. Dar când ai s-o tragi - o tragi. Dar tot am ajuns la omul cu care m-am înţeles. Am lucrat puţin timp la el şi m-am pornit spre casă. Dacă mai stăteam acolo vreo trei zile, Timofei avea sa moară. Nu aveau nimic de mâncare. Vaca înca nu ne fătase, iar pâinea se terminase toată. Era greu de noi, dar am adus citeva kilograme de cartofi şi ne-am ţinut în viaţă. Da.*

"Istina Coreţchi*: Când ne-a fătat vaca, am scăpat de grija cea mare. Nu mă mai temeam ca o să-mi moară copilul. El trăia cu mult mai bine ca noi. Măcar grija hranei nu avea. Venise atunci la noi un cumnat din Olăneşti, s-a uitat cum trăim, iar când s-a dus acasă i-a spus surorii mele:*

"- Ei n-au cu ce trăi, dar cresc un băiat gros şi voinic!

Cu lapte l-am ţinut. Noi cu lapte numai ne păzeam sufletul, iar pentru baiat era o hrană bună laptele.

"Nicolae Coreţchi*: Eu şi cu tata am fost în Polonia, şi cu mama am fost. Mai des aduceam de acolo secară şi cartofi. Chinuri. Ca alde tata trăiau greu. Aveau mulţi copii, dar nu aveau vacă. Nu era batrân tata, dacă împlinise vreo 45 de ani, dar îl aşteptau acasă o mulţime de*

guri; trebuia să le hrănească. Eu eram cel mai mare, eram însurat în timpul foametei. Alde tata au trăiit mai mult cu papură, cu scoici, cu ciocleji, cu beţe de răsărită, cu ierburi, dar i-au ţinut pe toţi ai noştri vii, n-a murit nimeni. Azi toţi îs gospodari, la locul lor.

"Istina Coreţchi*: Atunci nu aveam nici chibrituri. Dacă vedeam că la vreo casă iese fum, ne duceam cu o cutie, împrumutam jăratic şi aprindeam lemnele din soba noastră. Nici săpun nu era. Puneam nişte cenuşă în apă, o fierbeam, faceam leşie şi ne spălam ori spălam hainele cu leşia ceea. Nu era nici sare, nu era nimic. Aşa am trăit câţiva ani. Apoi au început să aducă prin magazine şi săpun, şi sare, şi chibrituri. Puteam cumpăra câte o jumătate de săpun, dar era săpun, nu leşie.*

"Să fi trăit tata, poate nu mai simţeam noi foametea. A fost un om gospodar tata, aveam pământ, aveam de toate, dar munceam ziua intreagă, iar în 1944 l-au arestat ruşii pe tata şi l-au dus la închisoarea din Tighina. Cât a fost mama sănătoasă, se ducea la el cu mâncare, cu bani - cu ce avea. Dar a dat tifosul în noi, a zăcut mama, au zăcut surorile mele, am zăcut eu şi a rămas tata singur în puşcaria ceea. Cine ştie ce mânca, dacă mânca. Şi a murit de foame şi de păduchi, acolo, tata. M-am dus eu cu sora cea mai mare până la Tighina pe jos, că nu mergea nici o căruţă spre oraş, ne-am dus şi l-am găsit pe tata în morgă, am plătit şi l-am îngropat în Tighina pe tata. În cimitirul ista de la marginea oraşului l-am îngropat, apoi ne-am întors acasă. O săptămână am mers încolo şi încoace. Acolo zace şi azi tata. Timofei îl chema. Aşa am rămas numai cu mama, dar nu aveam casă, arsese în timpul războiului, şi trăiam la sora mea. Atunci l-am întâlnit pe moşneagul meu; acum e moşneag, dar atunci era un flăcău chipeş. Ne-am întâlnit şi ne-am luat. Trăim împreuna până azi. Cinci copii am crescut. Şi i-am dat la lege pe toţi. Au casele lor, au gospodăria lor, au copiii lor şi nu ne este ruşine de ei. Chiar ne mândrim cu dânşii. Numai foamete să nu fie. Foametea… Foametea poate n-ar fi ucis atâta lume dacă nu ne luau toată pâinea din casă. Munceam zi si noapte cu Colea, adunam pâinea, iar ei veneau şi ne-o luau. Nu dovedeai bine să hărmăneşti pâinea că veneau şi ţi-o luau toată, dacă nu dovedeai s-o ascunzi."Mama avea câteva deseatine (1,20 ha) cu grâu, l-am strâns, l-am adus acasa, dar n-am dovedit sa-l suim în pod că au venit cei cu luatul şi ne-au poruncit să-l punem în căruţa lor. Mama a zis că grâul nu e al ei, ci al lui Colea. S-a gândit biata femeie ca nouă au să ne lase, ca le-a fi jele de tinereţea noastra. Ai găsit cui să le fie jele! Au luat tot grâul cela. Noi ascunsesem nişte pâine într-un poloboc. Au dat şi de ea, au luat-o, dar l-au târît cu ei şi pe Colea; l-au ţinut închis la Olăneşti trei luni de zile, apoi l-au eliberat, că nu era omul vinovat. Ei pe mama o ţineau de culac si cum auzea vreo veste rea, sireaca mama se ascundea ani la rând. Când i-au ridicat pe cei văzuţi ca culaci, mama se ascundea la noi, dar au găsit-o şi au luat-o, au închis-o, apoi i-au dat drumul acasă, că nu mai

avea ea nimic, numai sufletul; cu ce aveau să se procopseasca de la ea? Să fi avut avere, poate o duceau în Siberia. Dar aşa a rămas acasa mama. A trăit la noi pâna a murit. Din spaima ceea i se trage şi moartea, căci a tras o frica mare, i s-a ridicat tensiunea şi a murit. Am tras noi mari greutăţi.

"Am muncit. Am muncit, cu călcâiele crăpate lucram, că nu prea aveam încălţaminte şi nici haine. În timpul războiului am ascuns tot ce aveam în vreo şapte locuri. Şi în pod am ascuns o ladă, şi-n sarai am făcut o groapă, şi-n alte părţi. Dar a ars casa noastră şi a ars şi zestrea. Rămăsese ceva îngropat langa casă, dar a putrezit şi am ramas goi. Greu, greu am trăit.

"Iată am ajuns şi la bătrâneţe, dar tot goi suntem. Am adunat ani la rând bani, i-am dus la bancă, dar ni i-au furat şi pe aceia. În loc de o mie de ruble ne-au întors un leu prăpădit. Batjocură. Că noi de moarte îi ţineam, nu pentru baluri. Dar ne-or îngropa copiii. Ce să facă? Or pune mână de la mână şi ne-or îngropa.

"Atunci, în timpul foametei, dacă nu aveam vaca, ne murea băiatul. Timofei e născut atunci, în 1946. Mama zicea:

"- Are să moară băiatul ista.

"- Şi ce dacă are să moară?, îi răspundeam. Şi eu o să mor. Toţi o să murim.

"Eram sătui de viaţă. Nu ne păsa de nimic. Vroiam să scăpăm mai repede de chinuri. Dar a început văcuţa noastră să deie lapte şi am început a prinde la puteri. Ne-am salvat. Şi Colea venise din străini cu puţină pâine. Mare bucurie aveam atunci. Ţin minte cum odată, în sâmbăta Paştelui, am venit de la deal cu o mâna de grăunţe. Semănam atunci grăunţe de păpuşoi în pământ, dar şi la gură duceam. Erau pe câmp multe cutii de conserve goale rămase din timpul razboiului şi noi puneam grăunţele în cutiile celea şi le prăjeam la foc. Mâncare gustoasă. Dar le mâncam şi crude. Că nu erau otrăvite. Atunci, în sărbătoarea Paştelui, o mână de grăunţe am mâncat. Trebuia să trăim.

*"*Timofei Coreţchi *(1946): Eu cu fătul vacii am ieşit din foamete, cum mi-au povestit părinţii. Laptele m-a salvat şi astăzi putem sta de vorbă. Creşteam eu, creştea şi viţica ceea. Am ţinut-o la casă mai mult de zece ani, mi se pare. Eu o păşteam. Dar o dată am hrănit-o prea mult, s-a umflat vaca şi murea. Parinţii au fost nevoiţi s-o taie. Au tăiat-o şi au împărţit-o pe suflete, n-am prea înţeles noi multe din carnea ceea. A nimerit la stat. Dar până la nenorocirea ceea ea ne-a fost satul casei. Vreau să vă povestesc ceva şi despre bunica Maria. Dupa cum v-a spus mama, ea a trăit până la moarte cu noi. Eu lucram în Saratov, în Rusia. Mă pornisem după noroc în lume, iar bunica nu putea muri fără să mă vadă. Totdeauna întreba dacă n-am venit eu acasă. Când m-am întors acasă, ea m-a văzut, a lăcrimat şi în aceeaşi zi a decedat. Se ţinea pe lumea asta bunica numai cu gândul să mă vadă. Când m-a zărit, nimic n-a mai reţinut-o pe pământ.*

*"*Istina Coreţchi*: Vă povesteam că în ziua de Paşti am mâncat numai o mână de grăunţe. Ne uitam unul la altul şi ne aminteam alte sărbători, dinaintea foametei, când aveam ceva mai mult pe masă decât o mână de grăunţe. A venit atunci la noi o verişoara de-a mea şi ne-a adus o oala de lapte cald şi o hrincă de măligă. Asta ne-a fost masa de sărbători. I-am mulţumit, ne-am înfruptat din bunătăţile aduse, iar dimineaţa am ieşit la lucru. Of, Doamne, Doamne. Mâncam păpuşoi cruzi, aveam dinţi sănătoşi atunci. Păpuşoiul e pâine, nu papură. Ne-am ţinut cum am putut, nu ne-a înghiţit foametea. Trăim şi azi împreună. Am avut zile, dar câţi au murit… Chiar un frate de-al mamei, în 1947, s-a dus la cantină, a mâncat două porţii şi în doua zile a murit. După atâta post, era periculos şi să mănânci pe săturate. Nu rezista organismul.*

*"*Nicolae Coreţchi*: Lucram pe la oameni când am fost în Polonia. Noi paiele le hărmăneam cu caii, dar ei le puneau în snopi şi acopereau casele cu ele. Trăia bine lumea acolo. Aveau cai, vaci, oi, căruţe. Ca şi noi înaintea foametei. Dar grâu n-aveau. Îi intrebam de ce nu se face grâul la ei (şi ne răspundeau că nu dovedeşte să se pârguiască. Pământul lor e nisipos. Dar secara se făcea. Aveau multă secară. Şi mori aveau ca la noi. Am întâlnit acolo un moşneag de 110 ani. Era voinic încă. Fuma, bea rachiu din sfeclă de zahăr, suduia. Ştia limba noastră moşneagul. Făcuse cândva armata la Cetatea Alba, mi se pare ca-n timpul lui Neculai. La noi a făcut armata. Trăiau oamenii. Foametea nu se lăsase peste dânşii. Dar n-a durat zece ani şi a început a veni polonezii ceea la noi dupa mâncare. Rămăseseră şi ei fără pâine. I-am ajutat. Cum altfel?"*

(nr. 2 *Tiuk* 23001/2002

A treia mărturie culeasă tot de Alexei Vakulovski:

"Chiar şi cel care avea puţină pâine era flămând văzînd atâta foamete în jur" - Grigore Moraru (1921)

"Seceta nu e un fenomen rar la noi în Moldova. Încă pe când învăţam la Viişoara, prin anii 1935-1939, eram obligaţi să pregătim câte o conferinţă pe diferite teme. Un profesor de-al nostru, un neamţ cu liceul făcut la ruşi şi cu universitatea terminată în Germania, îmi porunci odată:

"- Tu ai să vorbeşti despre secetă!

Biblioteca şcolii din Viişoara era foarte bogată pentru acele timpuri, aşa ca am avut de unde aduna informaţii. Mă uimise atunci mai ales faptul că seceta e un fenomen care se repeta dupa anumite perioade de timp. În unele ţări ea are loc la peste o sută de ani, în altele peste patruzeci, iar la noi ea îşi arată colţii din trei în trei ani. Vă daţi seama? Din trei in trei ani! Şi în anii 1945-1946 a fost mare secetă la noi, dar ieşeam, poate cumva, din nevoi, dacă nu ne lua statul toată pâinea. Noi doar am fost în zona frontului. Pământul rămase nelucrat şi, totuşi, n-am fost scutiţi de impozite. Ne-au luat

toată pâinea fără nici o cruţare. Rânjind ne-au luat-o. Ne-au măturat podurile. În acea vreme cruntă a murit cam jumătate din populaţia satului nostru. Mânca lumea steje, ciurlani, papură, miez din beţe de răsărită, ciocălăie… Turtele făcute din făină de papură ni se păreau tot aşa de bune ca cele coapte din făină de grâu. Scoicile pe care le adunam din Nistru ni se păreau de frupt, iar peştele era ceva ieşit din comun, era ceva extraordinar. Oamenii care aveau o vacă la casă se socoteau foarte bogaţi. Aşa şi era. Laptele i-a scos pe mulţi din foamete. Aceia care au avut vaci n-au murit. Pe atunci medicii ne recomandau să mâncam chiar cioroi şi guzgani. Numai să ne salvăm cumva. Mânca lumea grăunţe măcinate fără a le prepara în vreun mod oarecare. Chiar şi cel care avea puţină pâine era flămând văzînd atâta foamete în jur. Pînă în 1946 nimeni la noi în sat nu mânca carne de cal, iar în timpul foametei au dispărut aproape toţi caii. I-au mâncat. După foamete oamenii cu hârleţul puneau păpuşoii în pământ. Săpau pământul tot cu hârleţul. Nu avea cine trage plugul. Mâncau unii şi câini. Ţenea B., bunăoara, şi fraţii lui rămăseseră fără părinţi. Ca să supravieţuiască, au mâncat câinele.

"Murea lumea. La înmormântare îi mobilizau pe cei mai sănătoşi şi mai voinici. Mai des îl vedeam pe moş Ivănaş Spătaru cărînd morţii cu căruţa ori cu sania.

"Lucruri straşnice se înfăptuiau atunci. Căci ce poate fi mai îngrozitor decât sacrificarea copiilor? Un bărbat din Palanca, ori din Tudora, simţi lângă o casă miros de carne prăjită. Intră şi văzu cum unul cu minţile pierdute împinsese un copil în cuptor şi se pregătea să-l mănânce. În satul nostru parcă n-au fost asemenea cazuri, deşi oamenii se umflau de foame şi se stingeau zilnic. Va puteţi închipui un sat în care nu se aude cântat de cocoş? Straniu, nu?

"Aşa erau Antoneştii noştri în timpul foametei.

"Totuşi lumea a supravieţuit. Mă gândesc uneori că i-a ajutat şi simţul umorului, deşi de multe ori era cam negru acest umor. Mă rog, şi timpurile erau de aceeaşi culoare. Era un dascăl la noi, unul Mihail Ivanovici. Slăbise extraordinar. Avea un cartuz mare şi părea un copil la înfăţişare. Trupul i se făcuse ca un chibrit. L-au văzut rupînd şi mâncînd ciurlani, iar unul mai din neamul lui Păcală nu se putu reţine şi-l întrebă:

"- Ăştia ţi-s colacii, sfinţia ta?

"Mai erau în sat câţiva fraţi muzicanţi. Ţin minte numai că pe unul îl chema Anton, iar pe altul Ştefănică, o lume îi ştia, la multe nunţi şi cumetrii au făcut veselie. Şi iată ca unul din ei moare (nu-i ştiu numele) şi l-au îngropat cu tot cu trombon. Au mai adus la groapă câteva trupuri şi un gropar a fost de părere să-i ia instrumentul, dar l-au oprit ceilalţi:

"- Lasă-l, bre: cu ce-o să cânte pe lumea ceea?

"Cine ştie… Poate simţul umorului e artileria noastră grea.

"Dar oamenii nu aşteptau numai mana cerească. Ei acţionau.

Se luptau pentru viaţă. Se duceau în diferite oraşe ca să schimbe pe mâncare tot ce aveau prin casă, iarna aceea a fost împotriva poporului. Era foarte geroasă. Ca să nu îngheţe cartofii ce le puteau salva viaţa celor apropiaţi, oamenii umpleau sacul cu tuberculi, udau alt sac, mai mare, cu apă şi-l îmbrăcau [îl trăgeau] peste cel plin. Cel ud îngheţa şi păstra producţia o perioada mai lungă de timp. Ucrainenii se cruceau când vedeau aşa "frigider". Ziceau ca la asemenea "pivniţe" nici nu s-au gândit. Inventau oamenii diferite lucruri, unul mai ingenios ca altul, numai ca sa poată supravieţui copiii lor şi ei. Numai cei ingenioşi şi puternici au ieşit din foamete. Restul au pierit, i-au dus cu zile în pământ.

"A fost foamete. O foamete cruntă si rea. Dacă nu ne-ar fi măturat podurile, n-ar fi murit nici un om. Fiindcă, după cum v-am spus, oamenii noştri sunt deprinşi cu secetele şi ştiu a le învinge. Dar ne-au luat toată pâinea din casa. Ne-au măturat podurile. Ne-au lăsat cu dinţii la stele..."

Din vara anului 1947, în documentele găsite, traduse, reproduse, apare un element nou - chiar din titlu :

"Informaţia viceministrului ocrotirii sănătăţii al RSS Moldove-neşti N.N. Ejov către Preşedintele consiliului de miniştri al RSSM G.I. Rudi şi secretarul CC. al PC (b) M., N.G. Covali **despre spitalizarea bolnavilor de distrofie şi asigurarea întreţinerii lor"** (s.m. P.G.).

*"În scopul spitalizării bolnavilor de distrofie, conform directi-velor consiliului Miniştrilor al RSSM, în luna iulie (1947) în republică funcţionau 10.000 locuri provizorii. Locurile (...) au fost asigurate cu produse alimentare şi asignaţii numai până la 1 august (*informaţia poartă data: 27 iunie 1947, n.m. P.G.*). Ţinînd cont de numărul mare al bolnavilor de distrofie precum şi de existenţa multor copii ai nimănui (1.800 persoane), a bătrânilor internaţi actualmente pe aceste paturi, se crează imposibilitatea aprovizionării lor, începînd cu 1 august".*

Am ajuns şi la asta. Cronologic, începuse demult, însă abia acum autorităţile ruseşti îi spun pe nume. Din informaţia şefului secţiei judeţene Bender (Tighina), A.D. Mocialov către secretarul CR al PC(b) M., D.K. Bîcikov despre "situaţia" din satul Sălcuţa raionul Căinari:

"Am fost informaţi că locuitoarea C.I., n. 1903, din ţărani chiaburi, analfabetă, foloseşte în alimentaţie carne de om. Controlul faptelor a stabilit : C.I., la data de 18 martie 1947, în timpul odihnei soţului său, C.V., l-a lovit cu toporul în cap, l-a decapitat, carnea a fript-o şi a mâncat-o. Sub arest, la interoga-

toriu, C.I. a recunoscut că şi-a omorît soţul cu scopul de a-l mânca. Pe lângă aceasta, a recunoscut că în ianuarie 1947 a născut doi copii, dintre care unul mort. Împreună cu soţul l-au mâncat pe nou-născutul mort, apoi l-au tăiat şi pe cel de-al doilea, folosindu-l în alimentaţie. În aceiaşi lună au dezgropat, în cimitir, mormintele a 2 copii, de 3 şi 5 ani şi au mâncat cadavrele. După un timp, C.V. (soţul - n.m. P.G.) a invitat la ei în casă o fetiţă de 6 ani, orfană, din satul Zaim, r. Căuşeni, pe numele F., a omorît-o şi împreună cu soţia au mâncat-o".

Informarea - politico-poliţienească - poartă data de 5 aprilie 1947. Însă şi mai devreme (7 martie) medicii V. Averbuch şi B. Morozov, membri ai comisiei de expertiză medico-judiciară şi psihologică adresează ministerului ocrotirii sănătăţii a RSSM o notă cuprinzînd rezultatul studiului în raionul Cangaz, judeţul Cahul. Citez:

"(...) Până la 28 februarie 1947, în raionul Cangaz au fost înregistrate 12 cazuri de necrofagie şi canibalism, cu participarea a 20 persoane, dintre care au fost arestate 13. Dintre cei depistaţi până la 28 februarie 1947, 4 au murit. (...) Cercetării medico-legale şi psihiatrice au fost supuse 9 persoane".

"Concluzii : (…) În timpul cercetării a ieşit la iveală faptul că nu toate cazurile de necrofagie şi canibalism au fost luate în evidenţă la timp de către organele MAI şi cazurile înregistrate nu reflectă starea reală de lucruri, adică proporţiile mari ale necrofagiei şi canibalismului în acest raion la ora actuală (s.m. P.G.)*".*

În sfârşit! Chiar mai târziu (pentru mulţi prea târziu - însă **pentru a-i salva pe cei încă în viaţă), se vor lua măsuri adecvate, se va suprima cauza:** *foametea provocată de ruşi.*

Ne-am înşelat. Fiindcă iată ce scriu aceşti doi, totuşi, medici:

"Primele cazuri de necrofagie şi canibalism n-au implicat luarea de măsuri urgente şi nici penalizarea criminalilor şi, în virtutea acestui fapt, **elementele de acest tip şi-au format o impresie eronată că asemenea fapte ar rămâne nepedepsite"** (s.m. P.G.)

Victimele, acei nefericiţi oameni, ţărani, unii analfabeţi, spoliaţi, înfometaţi de Puterea Centrală de la Moscova - erau "elemente" - care abuzaseră de Puterea Sovietică - cum? "Formîndu-şi impresia eronată că asemenea fapte ar rămâne nepedepsite"! Care fapte: înfometarea, animalizarea oamenilor, acţiune politică, deliberată a Ruşilor asupra ne-ruşilor, a ne-sovieticilor? "Fapta", sub pana doctorilor Averbuch şi Morozov: *canibalismul* la care fuseseră împinşi, constrânşi oamenii.

Altă invenţie rusească: pentru a… combate canibalismul, necrofagia, e suficient să-i "lămureşti" pe oameni că nu-i just să se mănânce între ei, iar pe cei care nu ţin seama de avertisment să-i pedepseşti cu severitate! O explicare (medicală) a faptelor:

"Marea majoritate a cazurilor cercetate au fost precedate de o flămânzire îndelungată (15-20 zile) şi prezintă o distrofie moderată (majoritatea suferă de distrofie gradul I), o retardare intelectuală evidentă, primitivism psihic şi diminuare a tonusului emoţional (carac-teristică distrofiei) până la gradul de apatie. Explicarea comportamentului acestor persoane prin prezenţa unor psihoze clar conturate la momentul săvârşirii crimelor pare a fi imposibilă".

Iată ce "consideră" medicii Averbuch şi Morozov:

"În baza expertizării efectuate considerăm că persoanele culpabile nu intră sub incidenţa art. 10 al Codului penal al RSS Ucrainene (iar Codul ucrainean!) *şi trebuie să fie recunoscute responsabile".*

Ce propun cei doi medici, în vederea "eradicării"? În 8 puncte:

"1. Toate persoanele vinovate de săvârşirea unui asemenea gen de crime necesitînd tratament antidistrofic, trebuie să fie internate sub pază, în regim de izolare;

"2. Persoanele vinovate de asemenea crime care nu necesită tratament medical să fie supuse unui interogatoriu accelerat şi să fie trase la răspundere, în regim de arestare;

"3. Organele puterii locale să divulge la timp cazurile de necrofagie şi să ia măsuri eficiente de supraveghere a populaţiei, precum şi să amplifice activitatea de informare a organelor MAI în scopul prevenirii lor;

"4. Organele Ministerului Securităţii, în cazul analizării acestui gen de fapte să-şi focalizeze atenţia asupra posibilei agitaţii provo-catoare din partea elementelor duşmănoase care-i împing pe indivizii instabili din punct de vedere moral şi psihic la săvârşirea crimelor, **în special ţinîndu-se cont de zona de frontieră a acestui raion** (Cahul - nota şi sublinierea mea, P. G)*;*

"5. Procuratura şi MAI să explice la faţa locului gravitatea acestor crime;

"6. Să fie asigurate îngroparea la timp, corespunzător exigenţelor stabilite a cadavrelor şi paza cimitirelor;

"7. Reieşind din situaţia materială grea a populaţiei, în special a familiilor cu copii, considerăm oportună spitalizarea obligatorie a tuturor copiilor distrofici de toate gradele şi organizarea unor puncte alimentare pentru toţi ceilalţi copii;

"8. Să se amplifice activitatea de lămurire a populaţiei despre caracterul criminal al infracţiunilor şi despre tragerea la răspundere pe care o implică.

"Comisia medico-legală şi psihiatrică de expertiză, Morozov, Averbuch".

La 16 iunie 1947 era transmisă informaţia:

"La 31 mai 1947 în satul Pituşca raionul Călăraşi, N.O. în vârstă de 8 ani l-a înjunghiat pe fratele său M. de 9 luni, o parte a lui a fiert-o în oală şi, împreună cu sora sa de 3 ani, au folosit-o în alimentaţie. (...) Când mama O.N. şi fratele B.N. s-au dus la câmp, N. l-a luat din pat pe fratele său M., l-a dus în odaia nelocuită, i-a tăiat capul cu cuţitul, apoi l-a dezmembrat şi l-a fiert în oală, apoi împreună cu surioara de 3 ani au folosit în alimentaţie această carne, lăsînd o porţie şi pentru unchiul B., însă în absenţa lui N. surioara a mâncat-o şi pe aceasta".

Să nu se creadă că **toţi** Românii din Basarabia mâncau carne de om, ci şi alte "alimente" specifice societăţii sovietice - cunoscută ca cea mai bună, cea mai dreaptă, cea mai prosperă societate din lume - raportul din 5 iunie 1947 întocmit de viceministrul ocrotirii sănătăţii al RSS Moldoveneşti, Hechtmann, al şefului direcţiei Chişinău, Discalenko şi al medicului neuro-patolog Beidburd - zice:

"Între 1 mai şi 4 iunie a.c. au fost înregistrate 140 cazuri de intoxicaţie cu plante otrăvitoare (troscot, lobodă sălbatică, ridichioară). (...) Toate cazurile prezintă edeme faciale, ale membrelor inferioare, paliditate pronunţată a epidermei mâinilor. Fenomenul ischemiei progresează până la necroză. Durata bolii: 3-5 zile.

"Tratamentul a constat în administrarea salolului cu urotropină, cafeină şi lapte dulce.

"Cu populaţia s-au dus convorbiri despre pericolul utilizării în alimentaţie a plantelor otrăvitoare".

Supravieţuitorii vor fi lăudat pre Domnul că n-au fost arestaţi şi condamnaţi, ca cei care "foloseau în alimentaţie" propriii copii.

Iată şi o statistică: "Estimarea populaţiei rurale a RSS Moldoveneşti la data de l ianuarie 1948".

"*La 1. ian. 1948 populaţia rurală număra 1.737.000 persoane ; 780.500 populaţie masculină, 965.500 feminină. Faţă de începutul anului 1947 populaţia s-a micşorat cu 193.900 oameni* - dar faţă de anul 1944, când a început re-Ocupaţia Sovietică?, dar faţă de 1940 - înainte de Ocupaţia Sovietică din 28 iunie, când Basarabia număra 2.500.000 de locuitori -

adevărat, inclusiv citadinii ? - întrebarea mea, retorică - P.G.. *Descreşterea populaţiei reprezintă 10 % faţă de anul precedent, respectiv 12,7% sex masculin, 7,7% la feminin. Cea mai mare morta-litate: grupa de vârstă de 2 ani: 52 %. (...) Dacă în întreg anul 1946 sporul natural constituia minus 477 persoane, pentru anul 1947 el este de minus 100.300 persoane."*

Raport al Ministrului Afacerilor Interne din Moldova, Tutuşkin către superiorul său de la Moscova, Kruglov, la 19 decembrie 1946 :

"Ca rezultat al ocupaţiei române şi a secetei anilor 1945-46 [n-ar fi fost mai just-bolşeviceşte să nu pomenească nimic de "secetă", doar de "moştenirea ocupaţiei faşiste române"?- n.m. P.G.], *situaţia alimentară a Republicii Moldoveneşti este extrem de grea - mai ales la ţăranii din raioanele Chişinău, Bender, Cahul, şi parţial Orhei şi Bălţi. (...) La 10 decembrie curent printre locuitorii satelor se numărau 30.043 distrofici, din care 18.570 copii. Situaţia pe raioane: Chişinău: 13.717, Bender: 9.301, Cahul: 6.755, Orhei: 920, Bălţi: 50. (...) în sate multe familii zac umflate din pricina malnutriţiei, fără să dispună de un kilogram de pâine.*

"În satele Baimaclia şi Sălcuţa, raionul Bender, familii întregi - câte 3-5 persoane - suferă de edeme provocate de lipsa de albumină, gradul II şi III. (...) În raionul Leova subnutriţia şi inaniţia au doborît un mare număr de copii de vârstă preşcolară. În urma unui examen medical din 19 localităţi, din totalul copii: 2.101 suferă de subnutriţie 1.113. Aceste cauze au sporit brusc mortalitatea populaţiei: oamenii mor în sate, pe drumuri, în oraşe. În octombrie 1945 au decedat 3.993 persoane, în octombrie 1946: 5.714, iar în comparaţie cu septembrie, în octombrie s-au semnalat cu 1.110 mai multe. (...) În ultimul timp organele de miliţie din Chişinău ridică zilnic de pe străzi 8-12 cadavre. În raionul Comrat numai în luna octombrie curent au murit de subnutriţie 269 persoane, inclusiv 115 copii.

"(...) Cresc proporţiile vagabondajului. Copiii orfani din sate pornesc la oraşe, în căutarea unei bucăţi de pâine. (...) Numai prin instituţiile specializate ale MAI au trecut, în 11 luni, din 1946, 3.411 copii vagabonzi.

"Din cauza dificultăţilor de ordin alimentar s-a intensificat spiritul emigraţionist. În 11 luni au fost arestate în tentativă de trecere în România 189 de persoane, 20 reuşind să treacă graniţa - în total 209. (...) în republică au fost luate în evidenţă peste 100 persoane care intenţionează să fugă în România. Din numărul lor fac parte mulţi ţărani săraci şi mijlocaşi".

"S-a intensificat", nu foamea, ci… "spiritul emigraţionist". Imaginaţia teroristă a Aparatului Represiv Rusesc: nelimitată. "Vinovaţii" puteau fi foarte bine (şi cumplit) pedepsiţi pe loc, în satele şi în oraşele lor, fără a mai fi nevoie de arestare, de anchetare, de transportare, de alimentare - chiar şi în lagărele din Siberia deţinuţii primeau o porţie de ceva…- printr-un ordin de la Moscova:

Confiscarea totalităţii cerealelor de la ţărani.

Rezultatul nu a întârziat să se arate - doar fusese verificat în Ucraina, în 1933-34; mijloace: minime. Operaţia: curată, ieftină, eficace: au dispărut câteva sute de mii de duşmani-ai-poporului! (sau milioane, ce contează la un comunism atât de numeros demografic!).

Supravieţuitorii unui astfel de "tratament", cei care priveau de 50 an peste Prut, cu speranţă, au, fost, după "Revoluţia Română" din decembrie 89 respinşi, refulaţi peste graniţă (şi ce graniţă!: cea de pe Prut, dintre "Republica Populară Română" şi provinciile româneşti Basarabia şi Bucovina răpite şi prefăcute în "teritorii sovietice" era mai păzită, mai impenetrabilă decât cea dintre URSS şi China, în timpul războiului de pe Amur, comparabilă doar cu Zidul Berlinului - fără zid din beton), nu doar de tovarăşii Iliescu, Petre Roman, Brucan, Măgurean, Caraman, Năstase şi alţi sovietici-în-civil, ci de, cine ar fi crezut: de Tatăl Naţiei, Seniorul C. Coposu şi de ai săi.

Şi de Zoe Condurache-Petru: activista PCR de la Universitatea Bucureşti se străduise - dimpreună cu alt activist: Emil Constantinescu - să-i confecţioneze pe măsură colegului lor, altfel şef al Securităţii, Măgureanu o catedră de sociologie. Reuşise. De aceea Emil ajunsese preşedinte, iar Zoe consilier personal… Creatura Zoe (/de care nimeni nu are nevoie) va rămâne în inima basarabenilor, ca acea romîncă spunînd despre românii dintre Prut şi Nistru că sunt… *"românofoni"*!

Au oare Zoe, demna fiică a nedemnului acad. Condurache, ce este ea: măgureanofo(a)nă? Altfel spus: purtătoarea de cuvânt a Securităţii eterne? Dimpreună cu "tighineanul" de tristă amintire Emil Constantinescu?

Iar acum, urmînd "Linia Naţională a Ţărănismului Ardelean", au fost oferiţi, dăruiţi (nici măcar vânduţi!) de aceşti, nu imbecili, ca să aibă circumstanţe atenuante - ci nemernici, în ordinea cronologică a ticăloşiilor lor - îi înşir din nou, ca să nu-şi închipuie că vor fi uitaţi: Iliescu, Roman, Brucan, Voican, Caraman, Constantinescu (fost activist de partid, purtat în zgardă de Securitate), Ciorbea, Năstase, Zoe Petre - fostă-prezentă -

viitoare activistă de partid - aceştia doi nu au nici măcar scuza (!) că lucrează pentru KGB, ca fostul ambasador la Paris, cu nume predestinat: Ciauşu, ca Geoană, precum şi nemăsurabilul intelectual Andrei Pleşu, dus în lesă de Organ…

Acestora li se alătură, cum altfel, aiuritorul intelectual (şi el istoric): Ungureanu, cel cu "light rumanian", limba vorbită de românii cedati - pentru a câta oară? - şi de el.

Şi iată - pentru a câta oară ? - confirmat, în latura lui adevărată, criminală: mioritismul cu care se tot laudă românii cititori de cărţi puţine/ în schimb, cretine.

Acela care constă în, simplu: vinderea de frate.

Şi în uciderea de frate.

Ion Antonescu: înger *sau* demon?

Întrebare vicioasă, rău pusă: oamenii nu pot fi înghesuiţi în o singură categorie din doar două, nu trebuie clasificaţi după legea strâmbătoare a disjunctivului *sau*, nefiind logic nici moral să fie obligaţi a răspunde la somaţia:

«Eşti cu mine *sau* cu el? Dacă eşti cu el, eşti împotriva mea!»

Cu atât mai vârtos în cazul unei personalităţi ca Ion Antonescu. După mai bine de jumătate de veac de la moartea sa prin împuşcare îl putem privi, judeca după o "rotire" în juru-i, alături fiind aşezate faptele rele, faptele mai puţin rele, faptele bune (vor fi fiind şi din acelea, nu?). Nu pentru a i se da lui dreptate ci pentru a se da dreptate adevărului istoric.

Nu am ambiţia de a-i zugrăvi, eu, portretul complet. Îmi lipseşte competenţa istoricului, nu am documentele necesare unei evaluări a omului, a militarului, a conducătorului politic. Mă propun şi de astă dată ca martor.

Unul, fireşte, parţial: ca basarabean, copil, am trăit, prin memoria mamei şi a consătenilor din Mana: Cedarea (1940), refugiul ratat, întâiele "binefaceri" ale regimului bolşevic, începînd cu arderea cărţilor tipărite cu "litere faşiste", sfârşind cu arestarea şi deportarea tatei în Siberia - pentru "deţinere ilegală de drapel naţionalist", citeşte: tricolor; am trăit, prin memoria devenită a mea, trezită odată cu primele bubuituri de tun dinspre Apus, la Prut - semn că în curând vom fi liberaţi de robia rusească; şi am trăit prin memoria mereu vie (din ce în ce mai vie, pe măsură ce trecea timpul) a tabloului: primii ostaşi români, călări, purtînd un drapel de o nesfârşită frumuseţe: "roşu, galben şi albastru este steagul nostru sfânt…"- era acelaşi ca drapelul pentru care tata fusese ridicat şi dus de ruşi - în Siberia lor…

Martor (foarte) parţial, pentru că am simţit - şi am scris în amintiri din copilărie, vorba lui A. Oişteanu - în primul rând în cartea **Din calidor**: dacă nu ar fi existat generalul Antonescu să strige: «Ostaşi, vă ordon: Treceţi Prutul! Zdrobiţi vrăjmaşul de răsărit şi miază-noapte!», noi, românii căzuţi în robia bolşevică - dacă am fi supravieţuit încă o jumătate de veac, poate că am fi apucat… Podul de Flori…

Dar, păstrînd proporţiile şi eu ar trebui să fiu privit din faţă, din profil, din trei-sferturi, din spate…

…Fiindcă sunt şi martor (mai puţin) parţial: am fost, dacă nu întâiul român - am să cercetez, să aflu cine m-a devansat - care *a scris, din 1965, în cărţi aşternute pe hârtie în România, editate în*

Occident - *prima fiind* **Ostinato** - despre responsabilitatea guvernului român din timpul războiului în deportarea şi masacrarea multor evrei şi ţigani. Am repetat această acuzaţie (sub formă de asumare a culpei comunităţii mele) în însemnările de jurnal de prin 1978-1980, publicate la Nemira în 1997; în vederea alegerilor prezidenţiale din 1996, la 21 martie 1995 în **Programul** prezentat am scris explicit că o comunitate care ţine să fie respectată să înceapă prin a se respecta ea însăşi - cea românească prin asumarea faptelor rele şi a crimelor - printre care cele comise împotriva evreilor şi a ţiganilor.

Cu o astfel de carte de vizită nădăjduiesc din inimă că Volovici-Cunctator, Ed. Reichman, R. Ioanid, Shafir ("trivialistul afirmatic", simetricul "negaţionistului trivial": eu fiind acela…), Lavastine, Oişteanu, Andrei Cornea, Ornea, Manea, Codrescu, S. Damian, apoi Paul Schuster, Schlesak, Adameşteanu, Totok, Mihăieş, S. Tănase, D. Pavel, G. Andreescu, Chiva, Laszlo Alexandru, Moscovici, Chapier, I. Vianu, Antonesei, Marta Petreu, Andrei Pippidi! - vor binevoi a-mi acorda bilet-de-voie de a vorbi chiar şi eu despre generalul devenit mareşal Ion Antonescu. Atrag atenţia eurobolşevicei Lilly Marcou: dacă ea l-a ridicat în slăvi pe Stalin (pretinzînd: "toţi românii întâmpinaseră cu flori Armata Roşie liberatoare la 23 august 1944"), nu a scris nicăiri că eroul său (foarte) preferat avea şi oarecari lipsuri…

Înainte de a mă deda la "un elogiu deşănţat", atrag atenţia încă o dată (nu strică, mai ales când interlocutorii pretind a fi mânuitori ai limbii române) că a-l vorbi *şi* de bine (cu argumente) pe Antonescu nu înseamnă deloc a fi de acord cu *tot* ce a făcut Mareşalul. Nu accept însă diktatul privitor la "ce-este-bine-să-conţină" şi la "ce-este-bine-să-nu-conţină" istoria României trăită şi de mine. Nu ne-au otrăvit prea destul indicaţiile-preţioase ale cvadrigei Ana Pauker-Kişinevski-Răutu-Roller, pentru a nu mai tremura acum când obraznici ca Shafir, Reichman, Ornea, Voicu, Manea, Cornea, Pippidi, Ashkenazy, Ancel, Neumann, Totok, Oişteanu, R. Ioanid, Volovici, Laignel, Codrescu, Laszlo, Manolescu, Gârbea ridică glasul, amenin ţîndu-ne cu bătaia la palmă pentru…- pentru ce, dacă nu pentru "antisemitism"?; pe acei evrei care scriu adevărul: Vindeleanu, Haş. Z. Lavi, Minei-Grünberg considerîndu-i "trădători"- trădători ai minciunii? Câtă vreme ne-au ocupat Ruşii, istoria ne-a fost schilodită (cu ajutorul neprecupeţit al "istoricilor" evrei) - acum, că, dragă doamne, sântem liberi, să ne-o mutilăm singuri, din slugărnicie faţă de ucraineni, faţă de unguri, faţă de americani faţă de evrei? Parodiind spusele lui Caragiale din urmă cu peste un veac:

"Europa e cu ochii pe noi - ce-o să spună ea, dacă noi…?", acum zicem în cor, după tremuricii, după dialogoizii liiceni, monfrèrii sebastianezi şi adameştenele de serviciu de la GDS, prin organele eternilor tovarăşi P. Cîmpeanu, Brucan, A. Cornea, Oişteanu, revistele *22, Dilema*:

«Europa şi America stau cu ochii pe noi, or să ne bată la palmă dacă nu încheiem tratatul cu Ucraina; dacă nu-l (re)alegem pe Iliescu; dacă nu încetăm de a mai vorbi despre Antonescu; dacă nu renunţăm să vorbim *şi* despre durerile noastre pricinuite de comunişti (nu doar de biciclişti, vorba lui Cosaşu cel foarte distractiv - când e să facă diversiuni), evreii au să ne ia şi oasele, preţăluite la 50 miliarde dolari, nu doar pielea, în acelaşi preţ să introducem în şcoli la cursurile de română, de istorie, de matematică, *materia obligatorie* (altfel «E caz de justiţie!», ne ameninţă ameninţătorii etnici): holocaustul lor, nu şi genocidul comunităţilor noastre, sub bolşevism. În schimb, dacă suntem oameni-de-înţeles şi ne vom ocupa numai şi numai despre suferinţele evreilor, pricinuite de noi, în Ardealul de Nord ocupat de unguri, potrivit directivelor tovarăşului *vostru* Wiesel (cel care minte numai şi numai în numele Americii, în folosul Israelului), atunci vom fi primiţi fără zăbavă în Europa şi în NATO!, ba vom căpăta din partea Casei (Albe) şi câte o ţuică. Altfel *se va spune* (*se va*… cine, spune? Reichman, R. Ioanid, Cornea, Voicu, Volovici, Oişteanu, Shafir, (agitatul agitator electoral al lui Iliescu în 2000, *necititorul textelor pe care le combate cu un curaj nemaiîntâlnit*)?: 'Toţi românii sunt ca V.C. Tudor'»? (V.C-ul dinainte sau după ce a devenit… semit?)

Dar, pentru Dumnezeu, chiar să fi devenit românii (dimpreună cu altenaţionalitiştii) cei mai cretini dintre pământeni? Credeam că în noiembrie-decembrie 2000 fusese un accident Marea-Alternativă instilată maselor mortăcioase de români paralizaţi de trădarea-vânzarea lui Constantinescu - cea cu isteric-greţoasa diversiune: "Votaţi împotriva dictaturii!" Care dictatură?, cea cu care erau speriaţi românii: eventuala, problematica (imposibila, în timpul nostru) dictatură de dreapta?; alegînd-votînd pentru ne-dictatura de… ne-dreapta, cea a bolşevicului Iliescu?, precum şi explicaţia idioată-idiotizatoare: "Decât un xenofob şi un antisemit ca V.C. Tudor, mai bine un orişicâtuşi democrat ca Iliescu".

"Decât… -Mai bine"! Iată că spiritul lui Ceauşescu rămăsese veşnic-viu (pe timpul lui diversiunea de stat şi de partid, dealtfel tot la Washington, la Departamentul de Stat fabricată - suna: "Adevărat că Ceauşescu este incult, bădăran, îşi înfometează, îşi tiranizează populaţia - *dar* este antisovietic"). Antisovietic,

Ceauşescu!, fiindcă decretaseră americanii…

Nimic nu *se* ţine minte (la români) - de pildă:

V.C. Tudor a fost nu doar un securist zelos şi… *Săptămînal*, rămâne un bou xenofob, un juncan antidemocrat şi dimpreună cu naşu-său Eugen Barbu, încă din primele luni ale anului 1990, a alcătuit unitatea MAI-istă specializată în diversiuni politice, imaginată şi pusă la treabă de interesaţii Iliescu-Roman-Brucan-Caraman-Măgureanu. Aceşti eterni tovarăşi inventaseră cu mâna lor un "duşman faşist", de combătut pentru a putea exercita asupra ţării o *teroare securistă de tip NKVD* («KGB-ul: o glumă!», le explica Dracu-Şchiop, literatul-komisar Paul Georgescu ucenicilor săi întru morală-literară Breban, Matei Călinescu, Nichita Stănescu, Dimisianu: «E-he!, NKVD-ul era cu totul altceva… - deşi în România ar fi nevoie de o Ceka!»);

Aceiaşi - la care s-au adăugat: Coposu, Constantinescu, Severin, Ciorbea, Zoe Petre, Doina Cornea, Pleşu, Sorin Alexandrescu, G. Andreescu, Andrei Cornea, Adameşteanu, Marta Petreu, Cesereanu - au militat activ pentru încheierea Tratatului cu Ucraina, cel care a consfinţit Tratatul cu Rusia. În virtutea acestor "tratate", România-Trădătorilor-României (pe urma lui Groza) a renunţat - în numele nostru! - la denunţarea Pactului Hitler-Stalin din 23 august 1939; acea Românie a antiromânilor a renunţat la denunţarea diktatului sovietic din 26 iunie 1940 prin care Basarabia, Bucovina de Nord şi Herţa (şi platoul continental al Mării Negre, cu tot cu Insula Şerpilor) au fost *ocupate fără documente*; a renunţat şi la tezaurul ţării dus la Kremlin în 1917…- iată la ce slujeşte cooptarea României în NATO, dragi copii din ţara asta: la (re)integrarea în Pactul de la… Moscova - alături de filoromânii americani, chinezi, israelieni - ce să mai vorbim de iubitorii de români, ruşii…

Că V.C. Tudor este "singurul om politic care a vorbit în gura mare despre durerile românilor din Basarabia şi din Bucovina"? Ei, da, ei şi? A devenit prin asta mai patriot?, mai deştept?, mai onest? Nu. A interpretat, la virgulă, scenariul securităţii (model: cel jucat în Rusia de Jirinovski, alt "antisemit", dealtfel, evreu, ca tot recentul naţionalist). După cum adevărurile rostite *şi de* V.C. Tudor nu au devenit, în mod necesar, neadevăruri.

Trist este că în România piteştizată nesecurişti, nederbedei, persoane aflate, moral (în principiu…), la antipodul "senatorului" - tremură, dârdâie, transpiră, numără pe degete pierderile în caz de pedepsire a lor (pentru curajul nebun de care vor da dovadă într-un viitor extrem de apropiat - dacă…), apoi… tac, grămăjoară; tac sonor, tac asurzitor, tac înţelepţeşte - cum tăcuseră şi sub Ceauşescu (astfel rezistînd agriculturaliceşte); cum tăcuseră

şi taţii lor: “ca iarba câmpului” - pe vremea lui Dej; cum tăcuseră, înţelepţi nevoie-mare, stră-strămoşii, cu toţii, de-a lungul şi de-a latul veacurilor de restrişte.

“Adevărurile” rostite, scrise de urdori securiste… Nu doar pentru câteva adevăruri scăpate din greşeală sunt de iertat creaturi ca Pelin, V.C. Tudor, Dan Zamfirescu, Măgureanu, Brucan, Pavel Cîmpeanu, Iliescu, Petre Roman, Constantinescu, Năstase, Zoe Petre şi-a ei ceată, istoric din familia-i de colaboraţionişti-voioşi, cu condică, cea care a pretins că basarabenii sunt…“românofoni” din negura veacurilor…

…Coposu cel care nu voia, în România *lui*, “încă 4 milioane de minoritari”, în ochii săi minoritari fiind românii basarabeni şi bucovineni, nu, doamne-fereşte diviziile de turnători, gurişti, cobzari (adevărat, lipsea Păunescu, însă Ioan Alexandru, Nicolae Balotă şi alţi lingăi ceauşişti erau prezenţi la datorie), de miliţieni, de activişti, de securişti, în frunte cu şogoru-său, Măgureanu - alcătuitorii, sub stindardul său ai “opoziţiei democratice ţărăniste”.

Iar în 25 mai 2006 ministrul de externe, komsomoleţul Răzvan Ungureanu a dovedit că este, nu doar un individ fără curaj normal, care tremură doar la gândul că Rusul sau/şi Americanul l-ar putea urechea, dar şi un profund analfabet:

A declarat că limba vorbită de “moldoveni” este "o varianta a limbii române", şi a precizat, viţelul: «un fel de "light Romanian"». Când te gândeşti că şi acest imbecil este… istoric! Să se ia de mână cu Marius Oprea şi cu Stepaniuc de la Chişinău. Aceştia ni sunt… istoricii care fabrică “Istoria Patriei” amputată de Teritoriile furate de ruşi iar acum Doamne-fereşte să rostească numele: **Basarabia**! Dacă la Oprea şi la Tismăneanu omiterea cu program a Basarabiei şi a Bucovinei de Nord din programul de cercetare a comunismului (sic) poate fi explicată prin abject-corectitudinea americano-israeliană, prin gura lui Ungureanu urlă ignoranţa pură şi simplă.

Ion Antonescu a fost, a rămas, pentru mine, ca pentru toţi românii basarabeni, bucovineni, herţeni: “Mareşalul dezrobitor”.

Amintesc acelor evrei (şi rudelor, prietenilor, consângenilor) salvaţi din ghearele morţii lagărelor naziste din Polonia şi din Cehoslovacia că nimănui nu i-a trecut prin cap să le reproşeze recunoştinţa veşnică purtată faţă de Armata Roşie şi faţă de Stalin (tiran cel puţin tot atât de sângeros ca şi Hitler). Ei bine, şi noi, ne-evreii din Basarabia şi din Bucovina avem dreptul - şi datoria - să păstrăm veşnică recunoştinţă Armatei Române şi generalului Antonescu (devenit mareşal după trecerea Nistrului).

Un lagăr este un lagăr, nu "lagăr al morţii" doar acela în care sunt închişi numai evrei-comunişti, păziţi fiind numai de "gardieni faşişti" - în schimb "aşezământ de reeducare socialistă" cel în care se află, "temporar-fără-termen", doar ne-evrei, doar ne-co-munişti trimişi acolo de anchetatori, de ofiţeri politici, de procurori, de judecători comunişti - evrei; un om încarcerat este un om umilit, batjocorit, negat, lichidat, nu doar de zvastică, ci (chiar) şi de secere şi ciocan; pe lumea asta, în secolul care a trecut, nu doar evreii au suferit, nu doar ei au murit nevinovaţi, ci, de mirare, nu?, şi ne-evreii. Atât că supravieţuitorii evrei ai Holocaustului, după încheierea războiului, au devenit, în ţările ocupate de sovietici, apoi în Israel călăi emeriţi ai *goi*-lor (precumpănitor nevinovaţi) care le-au căzut în mâini. Şi încă nu au fost convocaţi în faţa Tribunalului Nürnberg II: veghează protectorii-complicii-stăpânii lor: americanii şi ruşii.

Vorbeam de Antonescu şi de imaginea lui în inima mea de copil, de adolescent: un erou. După ce a fost executat, a devenit şi martir.

Erou-martir, Antonescu? Dar nu ştiu ce le făcuse evreilor? Cum de îndrăzneam să pun lauri pe fruntea unui criminal?

Ştiu. Dar mai ştiu:

- Stalin a fost de o mie de ori (numai?) mai criminal decât Antonescu - însă evreii se prefac a nu şti acest adevăr orbitor: în casele lor din Israel, din America, din Franţa păstrează la loc de cinste câte un bust din ghips autentic-garantat al Tatălui Popoarelor; alţii au pe pereţi fotografii ale lui Trotski iar dacă vizitatorul ne-evreu, necomunist, ba este chiar originar din Europa de Est, se miră, gazda se miră de mirarea lui, explicînd cu neruşinare Istoria Contemporană astfel:

«Dar Trotski a fost împotriva lui Stalin şi a stalinismului!»;

- Horthy s-a purtat mult mai "sever" (citeşte: sângeros) faţă de nemaghiari: români, slovaci, ruteni, sârbi - dar faţă de evrei? Totuşi a fost reabilitat şi re-înhumat cu funeralii naţionale. Englezii şi Americanii nu l-au dat pe mâna aliaţilor lor, Ruşii, nu l-au trimis în faţa Tribunalului de la Nürnberg, nici în a plutonului de execuţie ca pe Antoneşti, l-au ocrotit într-un castel din Germania, apoi au vegheat la "mutarea" sa în Portugalia, unde a murit în tihnă, fără a fi fost hăituit de vreun Simon Wiesenthal - român ori sârb, deşi germanofil… - dacă era în slujba englezilor, ceea nu nu s-a întâmplat cu anglofilul Antonescu, aflat în slujba României…; "istoricii" evrei tratează nesfârşit de hazliu (dacă nu ar fi crâncen de grav) persecutarea şi a evreilor în Ungaria de după 30 august 1940: cum dau cu nasul de această *dată (30*

august 1940), cum sar în grădina vecinului român, explicînd că… legionarii i-au trimis la Auschwitz pe evrei (inclusiv pe cei deveniţi cetăţeni maghiari);

- Sharon *este* cel puţin tot atât de criminal ca şi Antonescu. Când contabilii de cadavre ne vor comunica, în sfârşit, câţi evrei au fost ucişi din ordinul lui Antonescu şi vom compara cifra victimelor lui cu cifra neevreilor victime ale lui Sharon (inclusiv miile de masacraţi din lagărele din Libanul ocupat de Israel - când Sharon se întorsese cu spatele, ca să nu vadă ce le fac falangiştii creştini palesti nienilor refugiaţi, el fiind, nu-i aşa, o persoană sensibilă, miloasă, care nu suportă sângele…) - atunci vom mai sta de vorbă; cu cifrele în faţă.

La întrebarea idioată (dacă nu ştiu ce le-a făcut Antonescu evreilor) aş putea da un răspuns pe măsură, adică tot atât de idiot:

«Ştiţi, atunci eram prea mic, sunt născut în octombrie 1935, faceţi calculul, dragi tovarăşi de alte naţionalităţi şi români get-begetnici ca Pippidi, Giurescu, Theodorescu, Adameşteanu, G. Andreescu (filosof al disidenţei la român), Totok, Laszlo, Petreu: nu împlinisem şase ani - ce ştie un copil la acea vârstă? Apoi, ce: eu cu mâna mea i-am omorît?!»

Încă nu aveam şase ani, dar ştiam:

întâi nouă, ne-evreilor ni se întâmplase ceva urât, ceva rău: fusesem ocupaţi de bolşevici - cu tot ce însemna ocupaţia bolşevică, cea care pe mine mă lăsase fără tată;

apoi evreilor li se întâmplase ceva rău - îi auzisem pe oamenii din sat:

«…La târg, la Orhei, i-o-mpuşcat armata pe mulţi - n-am văzut cu ochii mei, mi-a spus un cumătru…"

«…Eu am văzut la Teleneşti. Nu cum i-o-mpuşcat, dar i-am văzut morţi… Erau mulţi, săracii…»

«…Un văr mi-a spus că la Nistru… Acolo-i prăpăd cu jâdanii. Se zice că-i arde. Îi pune stivă ca lemnele de ster şi-i arde…»

Aceste vorbe, imaginile create de ele mi-au rămas pentru totdeauna. Cu atât mai terifiante, cu cât nu aveau legătură cu nimic din ceea ce ştiam (şi doar apucasem să aflu multe, până la acea vârstă). De pildă nu făceam legătură între "jâdanii" omorîţi şi arşi şi Avrum al nostru, care ţinea dugheană în sat (şi dispăruse, fugise peste Nistru încă de când se instalase pe imaş artileria antiaeriană a ruşilor şi înainte ca mama şi cu mine să pornim "în refugiu", în pădurea Manei, apoi în Camencea). Până atunci nu auzisem calificativul "jâdan"; lui Avrum i se spunea "Avrum" şi "dughenarul". Când am întrebat-o pe mama care le ştia pe toate, nu doar ca învăţătoare, ci ca mamă, ce-i acela "jâdan" (era în plin

cules de soldaţi căzuţi pe câmpul dinspre Orhei - foarte mulţi ruşi, mulţi români şi unu-doi germani - şi de îngropat în nou-nouţul cimitir-al-eroilor de lângă biserică) a răspuns:

«Şeful celor care au ars cărţile şi l-au arestat pe tata şi l-au dus în Siberia - acela era jâdan».

Astfel am înţeles: "jâdan" este om-răul care arde cărţile noastre, româneşti, îi ridică pe taţii noştri şi-i duce în Siberia.

Cu această "concepţie" am rămas până târziu, în adolescenţă: la internatul Liceului Gheorghe Lazăr din Sibiu, un prieten mai mare, tot basarabean - pierduse vreo trei ani cu *refugiile* - mi-a spus că "jâdanii" omorîţi şi arşi pe malurile Nistrului nu erau aceiaşi care arseseră cărţi şi ridicaseră taţi pentru Siberia; adevăraţii vinovaţi, ştiind ce blestemăţii făcuseră şi ce-i aşteaptă dacă pun Românii mâna pe ei, o tuliseră cu Armata lor, Roşie, scăpaseră… Am întrebat: dacă oamenii aceia erau nevinovaţi, de ce fuseseră ucişi? Colegul mi-a răspuns cam aşa:

«Când eram mititel şi mă bătea mama pentru vreo poznă, de durere şi de mânie, luam la bătaie mâţa; când un vecin al nostru afla că iar l-a înşelat nevasta, scotea calul în ogradă şi-l bătea cu parul…»

«Dar de ce?» am întrebat.

Colegul a mormăit ceva despre "prostia omenească"…

Aş fi putut cere lămuriri la cei doi colegi de clasă, evrei. Nu am făcut-o: erau prea antipatici, prea distanţi, prea bine îmbrăcaţi, prea nu ştiau româneşte, nici ungureşte, limba lor declarat-maternă (dar şoşoteau în ruseşte), prea aveau bani de buzunar, încât puteau să comande prăjituri din cofetării, nu din piaţă, unde să ceară ca noi, internii, de-un-leu-bomboane; prea erau bine hrăniţi, prea nesimţiţi în recreaţia-mare, când cei care aduseseră de-acasă câte o felie de pâine cu ceva o împărţeau cu cei care nu aveau de unde aduce, dacă erau interni, iar ei doi desfăşurau pe bancă, în văzul întregei clase, şervete frumos colorate şi începeau să întindă şi să dezvelească din hârtii minunat unse pui fript şi peşte fript şi costiţă friptă - să înnebunească de ură de clasă, ba chiar şi de rasă!

Oricum, nu am făcut legătura între Antonescu şi evreii ucişi, arşi. Nici când, la Universitate, conferenţiarul de marxism-stalinism Radu Florian, înfuriat de cine ştie cine (de nimeni, doar de sine şi de propria-i isterie, ţinea curs, nu seminar, ca să dialogheze cu careva) a spus că el este unul din supravieţuitorii Trenului Morţii şi că "există documente: trenul a plecat de la Iaşi din ordinul lui Antonescu personal, el comanda atunci represiunea". Bineînţeles nu l-am crezut (umbla vorba printre studenţi, în 1954-56: pe Radu Florian să nu-l crezi nici când, uneori, păcătuind,

spune adevărul - dacă preda stalinismul!): din păcate, Trenul Morţii existase, provocase multe victime iar victimele - ştiam de la colegul meu basarabean: sunt totdeauna sau devin nevinovate, dar că Antonescu ar fi comandat (personal!) trenul…, când el avea, atunci, altă treabă: să comande Armata, doar eram în plin război, nu?…

Abia în închisoare (din 1956) am aflat - a, nu de la poliţişti, jandarmi, siguranţişti, ci de la militari (să fi participat la execuţii şi ei?, nu cred: nu ar mai fi fost colegi de celulă cu mine, ori nu ar mai fi fost în viaţă…). Cei mai mulţi dintre ofiţerii cunoscuţi la Jilava, la Gherla, în domiciliu obligatoriu la Lăteşti erau - şi rămăseseră - în ciuda prizonieratului la ruşi, a puşcăriei la români - oameni de caracter, patrioţi, cu judecată limpede, dreaptă. În legătură cu trecerea Nistrului ziceau în primul moment că fusese o greşeală, nu trebuia; în al doilea că fusese (trecerea) o necesitate strategică şi îl evocau-citau pe Clausewitz.

Despre responsabilitatea lui Antonescu în deportarea şi masacrarea evreilor şi a ţiganilor…- ajunşi aici îşi pierdeau calmul, unii chiar judecata în disculparea Mareşalului şi aruncarea vinei pe alţii: "Porcul de Hitler l-a obligat să…"; "Curva de Veturia Goga, ibovnica lui Groza, spioana englezilor şi a ruşilor, ea l-a împins, prin Miţa, ca să mai poată fura ceva piane şi tablouri de maeştri…" - ba unul, ignorant al timpului istoric, ştia "precis, de la un cumnat" că pe Antonescu îl împinsese în păcat şi în crimă, nu Miţa, ci… Lupeasca!

A fost lung pentru mine drumul cunoaşterii, al acceptării adevărului. Însă odată aflat (din surse numai orale, nu aveam cum ajunge la documente scrise), l-am asumat; mi-am asumat **trecutul** *nostru*, l-am făcut şi *al meu*. Tata (care nu cunoscuse mersul evenimentelor: fusese arestat de NKVD în ianuarie 1941 şi, după "o scurtă primblare la eschimoşi", aproape numaidecât pornisem în refugiu - în partea opusă), deşi vedea în toate catastrofele politice *şi* naturale «mâna rusului - ascultă-mă pe mine!», îi purta lui Hitler o ură neîmpăcată: «Hitler a vândut lui Stalin Karelia, Ţările Baltice, Polonia Orientală, Basarabia - ascultă-mă pe mine!», egalată doar de cea nutrită pentru Stalin; vinovăţia României faţă de evrei, de ţigani el o extindea şi la refugiaţii noştri, basarabenii şi bucovinenii daţi pe mâna ruşilor, în 1944, 1945 (ca fratele mamei, Niculae Popescu din Chiştelniţa) - şi zicea, în chip de concluzie resemnată:

«Asta ni-i istoria, o luăm în spinare ca pe-o cruce şi ne-o ducem…».

Aşa am făcut: mi-am asumat-o; mi-o duc.

Evident, am intrat în conflict cu românii-verzi I. Raţiu, Blandiana, Manolescu, Liiceanu, Coposu - ei susţineau sus şi tare că poporul român ("cel omenos") nu a încălcat vreodată teritorii străine. Dacă este vorba despre asta, să vorbim: numai în prima jumătate a secolului al XX-lea, omenosul nostru popor încălcase teritorii străine de 4 (patru) ori: în 1913 când a intrat în Bulgaria învinsă; în 1919, când a intrat în Ungaria învinsă; în 1941 când a trecut Nistrul şi a intrat în Rusia; în 1944-45 când, trecînd Tisa a intrat în Ungaria (şi în Cehoslovacia)… Am fost în conflict şi cu alţi români (sau cu aceiaşi), după ce am scris în 1980-81 ce am scris despre vinovăţia noastră, a Românilor, de crimele ale căror victime au fost evreii şi ţiganii (însă primele volume de Jurnal au fost editate abia în 1997, deci după acea declaraţie, din martie 1995: **Programul** amintit).

Întru "reciprocitate" aştept (demultişor) să mi se indice un singur pasaj, o singură frază, o singură propoziţiune - măcar de compasiune, dacă nu de asumare a vinovăţiei - pentru umilirea, maltratarea, răpirea românilor, militari, civili în retragerea din Săptămâna Roşie (28 iunie-3 iulie 1940), precum şi pentru arestările, deportările, torturile, asasinatele, distrugerile materiale, coautori: auxiliarii zeloşi ai bolşevicilor ocupanţi ai Basarabiei şi Bucovinei de Nord: evreii - scrise şi publicate în revistele *Dilema* şi *22* [2)] de vâşinskii zilelor noastre: Volovici, Shafir, R. Ioanid, Manea, Reichmann, A. Cornea, Ashkenazy, Voicu, Neumann, Codrescu, I. Vianu, Al. Florian, Oişteanu, Tismăneanu - şi ei basarabeni prin părinţi, ca şi Mihail Bruhis, ca şi Gr. Vindeleanu… Iar dacă aceştia vor explica: «Nu mă consider vinovat, pentru atunci - 1940-41 - m-am născut după aceea…», îi voi trimite lângă simetricul lor, fostul ceauşist, actualul ţărănoist Alex Ştefănescu.

În continuare portretul (subiectiv) al lui Ion Antonescu:

În anii petrecuţi în domiciliu obligatoriu în Satul-Nou Lăteşti, Feteşti (care nu mai există de multă vreme, Securitatea l-a arat prin 1970 şi a plantat vie) am stabilit un "clasament" al oamenilor în funcţie de sentimentele faţă de el.

S-a întâmplat să fiu vecin cu Maria Antonescu, "Mareşăleasa". Împreună cu alţi studenţi deoişti i-am dus - pe bicicletă - apă (o problemă în Bărăgan), tulpini de floarea soarelui, coceni de porumb pentru foc. Am participat chiar şi la un "complot" avînd scopul de a o ajuta să mănânce în fiecare zi, ceea ce, altfel, nu se întâmpla… Făcuse multă închisoare: din august 1944 până în 1946 în URSS; trecuse prin Văcăreşti; în 1958 fusese "liberată", "cu-fără-termen" în domiciliu obligatoriu. Eu am fost adus la Lăteşti în noiembrie 1958, la trei luni după re-re-

re-arestarea tuturor legionarilor (aflaţi în d.o.), am găsit-o pe Maria Antonescu acolo şi am constatat că era terorizată, mai puţin de miliţieni şi de securişti, cât de legionari, colegi de suferinţă şi "consăteni"- însă care nu mai erau prezenţi, fuseseră re-internaţi… Ei nu o agresaseră cu adevărat, însă o amenin-ţaseră: la noapte, pe-ntuneric (şi era un întuneric, în Bărăgan, când cerul era înnorat…), au să-i facă/dreagă, Căţelei Câinelui Roşu! Dispariţia din sat a legionarilor, în august 1958, nu o liniştise pe biata Mareşăleasă; rămăsese convinsă că, de oriunde ar fi, legionarii au să vină, noaptea, au s-o pună la cazne, au s-o omoare, pentru că Mareşalul îi zdrobise la Rebeliune…

În fruntea listei celor care îl urau pe Antonescu îi pun, fireşte, pe evrei. Numai că în satul nostru, unul din cele vreo 25 Sate-Noi M.A.I. şi care, singur, aduna în jur de 800 de foşti deţinuţi politici, erau doar doi: Frieda Lacaze, spioană britanică şi Ancel Gruber din Cernăuţi care, la Auschwitz, va fi făcut ceva foarte urât-grav împotriva propriilor coreligionari (fusese kapo?, lucrase la cuptoare? - Dumnezeu să ştie, Gruber nu sufla un cuvânt), dacă după război fusese condamnat la moarte, apoi la… viaţă, însă fusese liberat (în d.o., se înţelege) după 12 ani şi jumătate. Nici Frieda Lacaze nici Gruber nu-şi făceau cunoscute sentimentele faţă de Antonescu…

Imediat după evrei, cei care îl urau de moarte pe Mareşal erau legionarii - am spus motivul; după ei - pauză; apoi puteau fi numiţi politicenii: ei îl dispreţuiau pe Antonescu, îl tratau de Moş Teacă, de militar rigid, lipsit de supleţe (aşa!), mărginit, catastrofal om politic, mai severi fiind social-democraţii şi liberalii, mai puţin ţărăniştii; veneau apoi regaliştii (sau "mihăiştii") - foarte mulţi studenţi şi elevi: nu-l urau pe Mareşal, dar suferiseră din pricina tratamentului la care îl supusese Conducătorul Statului pe Regele României, Mihai I-ul.

Oamenii simpli, meseriaşi mai puţini, ţărani mai mulţi - păstraseră despre Mareşal bune impresii: ziceau că fusese un om sever, însă drept, nu făcuse vreun compromis în politică, nici o afacere, nici o escrocherie, nici o trădare. Trecerea Nistrului, continuarea războiului alături de Hitler nu găsea aprobare deschisă, însă Antonescu era preţuit pentru că nu-şi călcase cuvântul dat: «Un român de-al nostru să se ţină de cuvânt?, să nu-şi trădeze tovarăşul de drum ? - îţi dai seama…"

Când venea vorba de evrei, după un oftat, după două oftaturi, din cap, încuviinţau că, da, aşa fusese, însă din gură:

«Dar ei, cu un an *înainte*, în timpul retragerii din iunie-iulie '40? Nu le făcusem nimic până atunci şi în plus aveam mâinile legate de ordinul strict: să nu opunem rezistenţă, ca să nu pretindă

ruşii că i-am provocat… Însă nu militarii ruşi ne-au atacat, nu ei ne-au batjocorit, ci ovreii civili - femeile şi copiii lor azvârleau cu murdării şi cu pietre în noi şi ne făceau criminali, faşişti, exploatatori, bandiţi…»

Îl venerau pe Antonescu basarabenii şi bucovinenii, liberaţii de raiul bolşevic. Ardelenii: "nu prea" (în fapt: deloc) - de înţeles: Mareşalul nu era ardelean (ca Groza!) deci, spre deosebire de Pătru Bumbac ("care-o adus gròza din Rusìa…"), nu liberase, el cu mâna lui, Ardealul Sfânt - şi Sânjeros…

Cu cine dintre protagoniştii învinşi ai celui de al Doilea Război Mondial se poate compara Antonescu - prin destin?

- Hitler s-a sinucis;

- Mussolini a fost împuşcat de partizanii comunişti;

- Mannerheim, deşi îi bătuse pe bolşevici încă din 1918 şi devenise regent al Finlandei; deşi în prima parte a războiului ruso-finlandez (1939-1940), conducînd armata naţională, le-a administrat Ruşilor o severă şi ruşinătoare corecţie; deşi fusese şi el aliat al lui Hitler, nu a fost judecat, condamnat, executat ca "trădător al poporului finlandez", ba în 1944 a fost ales preşedinte al Republicii Finlanda (şi a rămas până în 1946).

Cu Horthy: nu - din multe motive, primul fiind acesta: nu te compari cu un amiral al unei ţări fără ieşire la mare, fără flotă…

O oarecare apropiere poate fi făcută de Mannerheim: ambii militari de profesie, ambii patrioţi, deci anticomunişti, deci anti-ruşi. Deosebirea va fi: Mannerheim se opusese cu armele agresiunii, Antonescu nu (nici nu avea cum, în momentul ultimatumului şi al Cedării nu era la afaceri - din contra: arestat de Carol al II-lea, tocmai pentru că ceruse audienţă şi protestase împotriva acceptării ciuntirii ţării).

Urmarea: deşi din tabăra lui Hitler şi el, Mannerheim nu a avut de suferit (să nu fi fost persecutaţi evreii în Finlanda?), nici ţara sa nu a fost ocupată de ruşi, doar… "finlandizată";

Deşi în tabăra lui Hitler, Horthy nu a fost supărat nici de Aliaţi, nici de evrei - *oare de ce*?

În schimb Antonescu a fost arestat de rege, predat Sovieticilor; toţi ai săi, militari, civili au fost anchetaţi la Moscova, judecaţi la Bucureşti de tribunale militare - sovietice - condamnaţi după indicaţiile-preţioase ale ruşilor, iar cei mai importanţi dintre ei după "Procesul Marii Trădări Naţionale": executaţi. Învingătorii fac "dreptatea", scriu ei istoria, rusul însă nu poate fi rus dacă nu este şi nesimţit şi mincinos: de ce a impus românilor un proces al "Trădării Naţionale" - şi nu, de pildă, unul "pentru crime de război"? Pe cine trădaseră românii?: pe nemţi, nu pe ruşi. Rusul însă impusese neadevărul: "Românii care

luptaseră împotriva ruşilor îi trădaseră pe… români". (Îi vor fi judecat şi pe nemţi într-un Proces al… Trădării Germaniei?).

Să fi avut România alt destin decât Finlanda doar din pricina persecutării evreilor (despre ţigani se va fi amintit, la Nürnberg?), sau/şi pentru că românii nu răspunseseră cu forţa forţei, nu-şi asumaseră riscul de a fi învinşi în luptă, rezistînd - ca finlandezii?

Protestele zgomotoase ale evreilor împotriva "reabilitării" lui Antonescu sunt excesive, insolente. Şi parţiale: au protestat ei cumva şi împotriva, nu doar a reabilitării, dar măcar a **necondamnării** lui Horthy? - reuşiseră Wieselii încă o murdară manevră: trecerea vinei de epurare etnică ordonată de Horthy în octombrie 1940, în primul moment asupra lui Szalasy, "înlocuitorul" lui în 1944, iar după război, în "istoriografia" Ungariei imaculate asupra…"legionarilor lui Antonescu"?; au protestat evreii împotriva **necondamnării** lui Stalin, fratele geamăn al lui Hitler - în Rusia, în… Israel? - unde îl interzic de pildă pe Wagner dar nu şi pe Hans Eisler; pe Céline, un spurcat la gura condeiului, dar nu şi pe, de pildă, Ehrenburg, aţâţător la crime de masă: 'Nu este ostaş sovietic acela care nu-i ucide pe toţi nemţii capturaţi! Nu este ostaş sovietic acela care nu violează toate nemţoaicele capturate'? De ce? Dar e limpede: nu contează *relele făcute* de X, Y, Z - Eisler, Chagall, Ehrenburg, ei *fuseseră*… evrei, deci Marele Rabin îi absolvea din principiu de toate păcatele bolşevismului criminal.

…Tună şi fulgeră împotriva unui găinaţ, unui *nimic* tot de ei inventat, de ei folosit ca V.C. Tudor, pentru ca boii de români, în fruntea lor: vacile tricolore, să se sperie că nu vor fi primiţi în Europa, în NATO şi să-l voteze pe tovarăşul Iliescu (NKVD-ist notoriu, însă acceptat de americani - ca şi Putin, Kwasniewski, Miller, Medgyesy - pe ei interesîndu-i fidelitatea faţă de ei, americanii, a călăilor, nu "dosarul de călăi, de criminali împotriva omenirii" al ne-americanilor), dar, Doamne fereşte să-i atingă măcar cu o floare pe Pavel Cîmpeanu, pe Crohmălniceanu, pe Paul Cornea, pe Ion Ianoşi, pe Cosaşu, pe Florian tatăl şi fiul, pe Tertulian - ca să nu mai vorbim de o creatură ca Ariel Sharon, criminal de război!;

…Scormonesc în secolul al XIX-lea românesc, îi aleg pe Hasdeu, pe Kogălniceanu [amândoi basarabeni, al doilea prin strămoş, trăitor pe Cogâlnic, prin mamă, de la Cetatea Albă: fiind la afaceri, s-a opus atunci când evreii, prin Alianţa Israelită Universală, au încercat să ne impună modificarea Constituţiei - au şi reuşit în 1878: recunoaşterea independenţei României în schimbul (!) acceptării ca cetăţeni români a evreilor apatrizi,

intraţi clandestin în ţară; nu l-au iertat niciodată evreii pe Kogălniceanu, mai ales pentru Discursul solemn de la Academie, din 1891, intitulat: "Dezrobirea *ţiganilor*, ştergerea privilegiilor *boiereşti*, emanciparea *ţăranilor*", dar pentru vreun discurs despre… autoemanciparea *evreilor* prin şantajul de la Berlin] - şi îi pun, cu zarvă, la stâlpul "antisemitismului"- că tot fuseseră ei mari; îl ciopârţesc editorial, îl interzic pe Eminescu (ca între bolşevici de viţă veche, la cererea formulată limpede către tovarăşul nostru de veacuri Leonte Răutu din partea nu mai puţin a tovarăşului rabin Rosen, monument de înţelepciune şi de moralitate - dealtfel prieten-protector al găsitorilor peste noapte ai iudaităţii curate, precum literaţii Crohmălniceanu, Norman Manea, Cosaşu, Wald), nu degeaba se spune: "Opera lui Eminescu, sub comunişti, a fost alcătută din cele câteva zeci de pagini încă neinterzise de tovarăşii Pauker-Chişinevski-Răutu-Rosen"- însă nu acceptă în ruptul capului că - de-o pildă - uriaşul Chagall fusese komisar bolşevic, pur şi dur, la cultură; că marele Meyerhold repeta Shakespeare cu revolverul pe masă, amenin-ţîndu-i pe actori cu împuşcarea; că Ehrenburg a fost o imensă târîtură - iar bietul Leonea Bronstein-Trotski, cel asasinat în 1940 din ordinul lui Stalin fusese creatorul, în 1918, al Armatei Roşii, iar până în 1927 un asasin-bolşevic (pleonasm acceptat): ce a făcut Armata Roşie, creaţia sa, în războiul civil, împotriva populaţiei de rând, a intelectualilor, a clerului, a elitelor ruseşti, ne-înarmate?; ce le-a făcut el, cu mâna lui, marinarilor de la Kronstadt?…

…Cotrobăiesc în hârtiile din 1937 ale lui Eliade, Cioran, Ionesco, de când au murit îi vânează ca "fa*s*işti" (aşa pronunţă bolşevicii francezi cuvântul, altfel îl scriu, totuşi, corect - atunci când semnează: Lucien Goldmannn, J.P. Enthoven, B.-H. Lévy, Tertulian, Dubuisson, Lavastine, Nicolas Weil, Isac Chiva [1)], Reichmann, Lilly Marcou, Chapier, cei din clanul Moscovici); îl "prepară", îl împăiază pe Sebastian, mutilîndu-i, aranjîndu-i **Jurnal**-ul (ca din întâmplare - ce întâmplare!: taina ei era cât pe ce să fie… destăinuită de Volovici lui Dan Petrescu, în 1997, însă a rămas până azi în-tăinuită), îl fac pe diarist să nu fi consemnat perioada iunie-decembrie 1940 - oare de ce?: ca să cânte Aria Acuzării cvasitotalităţii marilor intelectuali români dinainte de cel de al doilea război mondial); merg până la a-l introduce pe Eugène Ionesco în "lotul fa*ş*iştilor", pentru că fusese prieten cu foştii săi adversari de opinii politice - însă doamne fereşte să te atingi de evreii care, nu numai că au scris pagini de nesfârşită ruşine, fluvii de laude lui Stalin, partidului, cincinalului, Canalului, colhozizării dar au fost autori de "măsuri" politice,

poliţieneşti, criminale de pe urma cărora au pătimit *toţi locuitorii României* şi câteva generaţii au fost analfabetizate după programul sovietic:

Ana Pauker, Chişinevski, Nikolski, Răutu - infernala cvadrigă politico-poliţienească;

Roller, ucigaşul istoriei noastre;

Perahim, satrapul (corect: komisarul) artelor plastice;

Socor, gauleiterul muzicii;

Graur, al lingvisticei;

Tismăneanu, Radu Florian, ei aveau în pază "gândirea-pe-linie" - citeşte: marxism-*stalinismul*;

Paul Cornea, tineretul, apoi învăţământul (după Alexandru/ Feldmann);

Tertulian: filosofia;

Moraru, Vitner, Baranga, Sorin Toma, Crohmălniceanu, Iosifescu, Şelmaru, Bratu, Mândra ne învăţau cum să scriem româneşte;

Ileana Vrancea - cum să gândim *cu* lupta-de-clasă;

Pavel Cîmpeanu veghea din foişorul C.C.-ului şi turna pe hârtie "abaterile ideologice…"- pentru ca acum, pe urma eternei javre numită Brucan, tot explicîndu-ne cum şade "adevărul-adevărat" cu democraţia pe care el şi tovarăşii săi de la Răsărit ne-au "predat-o" cu patul puştii - chiar cu ţeava, cu tot cu gloanţe - să dea întreaga vină a bolşevismului impus de ruşi, prin evrei, în România, pe "cizmarul Ceauşescu"!

Şi alţii şi alţii, zeci, sute, mii de "îndrumători spre îndărăt".

În *istorie* însă evreii au provocat un dezastru ale cărui consecinţe se vor simţi decenii şi decenii de-acum încolo [3)]. Şeful echipei de la Ministerul Adevărului de pe Calea Dorobanţi nr. 18, subordonat direct lui Roitman-Kişinevski, era sinistrul M. Roller, de meserie NKVD-ist. Sub comanda sa au asudat (însă au reuşit!) truditorii-în-ramura-istoriei-României, niciunul istoric: Goldberger Miklos, cizmar, Rudenko, tovarăş, Filipovici, sovietic, Aronovici, arhitect, Marcusohn (să fi fost însăşi Cristina Boico, mătuşa lui V. Tismăneanu?, o soră?, un frate?), Krakauer, Langfelder - şi încă vreo trei tovărăşele "franţuzoaice", posesoare a câteva clase de liceu. *Niciunul nu cunoştea limba română*, între ei comunicau în limba-de-lemn-sovietică. Şi prin semne.

Ei *au distrus* istoria României:

a. prin falsificare - în general a istoriei ţării întregi, redusă la "lupta de clasă" şi la "prietenia de veacuri româno-sovietică";

b. prin sustragerea (citeşte: furtul şi transportarea în URSS) a cca 200.000 dosare cu documente privind…: **Basarabia-şi-Evreii!** (după 1990 au apărut câteva còpii) - operaţie semnată de

generalul Grişa Nahum, evreu din Ucraina, devenit şef al Direcţiei contrainformaţii militare - a securităţii RPR, se înţelege.

Dacă ai nemaipomenita îndrăzneală (mai degrabă: tendinţe sinucigaşe) să spui-scrii *adevărul interzis vreme de o jumătate de secol, despre* **Basarabia-şi-Evreii**, păcătuieşti grav: eşti "antis*i*mit"!

Atâta vreme cât evreii noştri refuză dialogul şi nu lasă tribuna acuzării să se mai aerisească şi ea (ar fi timpul, nu?), *ei să vină la masa rotundă a asumării vinovăţiilor, ale fiecărei comunităţi în parte*;

Atâta vreme cât evreii vor pretinde, în continuare, statut de victimă unică, absolută, îi vor încuraja pe simetricii lor de pretutindeni (şi pe acei români care nu au nici ei excesiv de multe idei, în schimb fixe) să revendice exact acelaşi statut: de fecioară neprihănită, de membru al unei comunităţi "care nu a dat măcar o palmă…"

N O T E

1) Vineri 6 februarie 2004, France Culture, a difuzat la orele 22,30 o emisiune intitulată "La Shoah roumaine". Au participat: Isac Chiva, originar din Iaşi, Alexandra Laignel-Lavastine, R. Ioanid, Pierre Pachet - realizatori: J. Birmant, Th. Dutter.

În programul radio-TV un desen - nu o fotografie - poartă legenda: "În iunie 1941, 13.600 evrei asasinaţi în pogromul de la Iaşi, în România", iar în textul prezentînd emisiunea se comunică: "Shoah în România: peste 250.000 victime".

Nu 400.000 cum glăsuieşte Memorialul Coral, prin textul - şi bilanţul cosemnat şi de R. Ioanid? Au mai lăsat din preţ?

Anti-antisemitologul Chiva, anti-fa*s*istologul R. Ioanid (pronunţă: "fa*s*ist" ca bolşevicii francezi), anti-legionaroloaga Lavastine au ocupat antena o oră şi jumătate şi, pe fond de înregistrări sonore din adunări legionare, emisiuni radio, tangouri de epocă, au prezentat auditorilor francezi o para-,o ne-istorie a României din timpul celui de al doilea război Mondial.

Dacă Isac Chiva depune mărturie despre coşmarul trăit din timpul acelei cumplite încercări - iar autenticitatea relatărilor nu poate fi pusă la îndoială - ceilalţi pozează în istorici, în analişti, explicînd astfel motivele persecuţiei evreilor, recitînd lecţia învăţată în ultimii 60 ani:

"Românii sunt structural antisemiţi"; "majoritatea lor sunt legionari"; "au avut de totdeauna o doctrină fa*s*istă, antisemită"; "legionarii fa*s*işti sunt autorii Pogromului de la Bucureşti, din ianuarie 1941, şi ai Pogromului de la Iaşi"; "evreii au fost masacraţi de către români fără motiv, din senin"…

Cunoştinţele lor istorice: nule. Fiindcă… le lipsesc cu desăvârşire? Sau, mai grav: nu pe acelea le-au sonorizat?

Cine să-i fi corectat? Ei înşişi? Ce interes? "Dezbaterea" a avut loc în cerc (foarte) închis, participanţii şi-au recitat rolurile şi au plecat, lăsînd în urmă mlaştina puturoasă a *dezinformării*, a *neadevărului istoric,* a *minciunii*, fabricînd fără ruşine, fără scrupule *o* **altă** *"istorie"* a României.

Astfel nu au suflat un cuvânt despre *ce se petrecuse cu un an înainte în timpul evacuării Basarabiei şi Bucovinei* (urmare a diktatului sovietic din 26 iunie 1940) - cînd evreii au atacat, au jefuit, au asasinat ostaşi, funcţionari, civili care încercau să se refugieze în ceea ce mai rămăsese din România. Dacă printr-o minune la "dezbatere" ar fi asistat un ne-evreu şi ar fi dovedit, cu documente, *faptele de barbarie ale evreilor asupra ne-evreilor*, între 28 iunie 1940 şi 22 iunie 1941, în Teritoriile Ocupate de ruşi, cei din faţă nu numai că le-ar fi negat cu seninătate, dar l-ar fi acuzat pe *goi* de antisemitism, de negaţionism, ba chiar de nazism: de a-i fi trimis pe evrei la Auschwitz - nu ar fi fost pentru întâia oară când bolşevicii evrei folosesc astfel de "argumente"!

Exemple de aproximări - istorice - inadmisibile, de elucubraţii, de minciuni, de analfabetisme? Iată:

"**Mareşalul Antonescu a luat puterea în 1940, l-a destituit pe regele Mihai şi a instaurat statul fascist"** (subl. mea, P.G.).

Câte grave greşeli de informaţie într-o (scurtă) frază?

1) *Generalul* (s.m.) Antonescu a devenit "mareşal" în 1941, după trecerea Nistrului;

2) Antonescu nu "a luat puterea", ci "(la 4 septembrie) a fost numit preşedinte al Consiliului de Miniştri";

3) Un rege nu se… destituie; Antonescu nu "l-a destituit (!) pe rege", ci "regele a cedat generalului Antonescu principalele prerogative ale puterii" (informaţii extrase din **Istoria României în date**, Ed. Enciclopedică, 1972);

4) Ca în bancul de la radio Erevan: "regele" (destituit…) era, nu Mihai, ci Carol…;

5) Antonescu era militar, însă nu atât de ignar ca "istoricii" de la microfon, pentru a instaura un stat "fascist" român - în 1940, când exista originalul: cel italian.

Să continuu? Să desmint-combat şi conjuncţiile?; şi prepoziţiile?

Şi Lavastine şi Chiva şi R. Ioanid au caracterizat evenimentele de la 21-23 ianuarie 1941: "pogrom organizat de legionari" - împotriva adevărului, revelat începînd din 1990; au susţinut că şi "pogromul de la Iaşi", din 27 iunie, "a fost organizat de legionari"! (când aceştia erau fie împuşcaţi, fie închişi, fie fugiţi din ţară încă din 23 ianuarie).

Isac Chiva iese hotărît din rolul-rostul său de martor când afirmă:

"De curând, un scriitor, un fost disident, Paul Goma (…) a publicat într-o revistă mai mult sau mai puţin literară (sic) din România, *Vatra,* un text abject, abject. (…) Acolo *Paul Goma afirmă că Românii au avut dreptate să-i omoare pe evrei* (subl. mea, P.G.). Ar trebui tradus textul acesta, abject".

Are dreptate într-un singur punct tovarăşul Isac Chiva: atunci când spune că… ar trebui tradus textul lui Goma:

În acel caz, *francezii ar putea constata singuri că Goma nu a*

scris aşa ceva… Numai că el, Chiva, acuzatorul, este şi ne-cititorul textului de care vorbeşte din auzite. El, flancat de Ioanid, de Lavastine, de Ed. Reichman, de J.P. Enthoven, de Tertulian, de Nicolas Weil, de Paruit (întâiul care, în revista *Esprit,* l-a "demascat", pe… "Goma, autor al unui text antisemit") şi de alţi juşti tovarăşi - *a căror tactică de luptă este atacarea unor texte necitite* - se agitase isteric, în panică mimată (o, dar cât de lucrativă…), avertizînd-somînd edi-turile, nu doar franceze, să nu publice "un text abject, antisemit *şi* negaţionist semnat de Paul Goma"…

În materie de *interdicţii* se pricep, dragii-noştri-tovarăşi-de-veacuri: ei şi ai lor au organizat şi în România, după modelul URSS, campaniile de epurări de cărţi şi de autori rezultatul - revoluţionar - fiind: cărţi arse (Hitler făcuse altfel?), autori arestaţi pentru… crimă-de-gândire (vezi Orwell), cea mai subversivă formă de contrarevo-luţionarism pentru bolşevicii de pretutindeni.

Pentru că ei - bolşevicii - lucrează, nu doar cu Teroare-Teroare-Teroare, dar şi cu *Minciuna-Minciună-Minciună*.

2) Am cercetat în repetate rânduri, răbdător, cu speranţă, catalo-gul editurii Hasefer, comparabilă prin cuprindere, prin mijloace mate-riale, prin număr de titluri cu mamutul Humanitas: nu am găsit un sin-gur titlu care să vorbească despre crimele evreilor din Basarabia şi din Bucovina între 28 iunie 1940 şi 22 iunie 1941 (dealtfel nici la Humanitas); absente fiind - din principiu? din jenă? din ordin - şi "amintirile" unor evrei care petrecuseră perioada indicată în Basarabia şi Bucovina ocupate de sovietici, chiar aşa: ce făcuseră Răutu, Roller, Oişteanu (tatăl lui Valeri şi a lui Andrei), Sorin Toma, Celac, Bârlădeanu şi tovarăşii lor de id*i*ologie: în ce "sector" trudiseră ei: în cultură?, în agri-cultură?, în contra-cultură?, în proletarnaia-kultura?, în combaterea misticismului?, în nimicirea "duşmanului", mai puţin de clasă, mai ales de-rasă?

3). Ultima falsificare a Istoriei României - dar nu cea din urmă… - prin "Comisia Tismăneanu" comandată de Băsescu : liota de "experţi", care de care mai analfabet şi mai obedient doctrinei abject-corectitudinii.

4) (Ziua 24 oct. 2007) ANTONESCU

Instanta suprema asteapta sa fie depusa la dosarul in care se judeca procesul maresalului Ion Antonescu scrisoarea lui Hitler adresata lui Carol al II-lea

Procesul maresalului Ion Antonescu, guvernatorului Transnistriei, Gheorghe Alexianu, si sefului Garzii de Fier, Horia Sima, va continua la instanta suprema in 4 decembrie, data pana la care avocatul fiului lui Alexianu va trebui sa depuna la dosar o scrisoare a lui Hitler adresata lui Carol al II-lea.

Inalta Curte de Casatie si Justitie (ICCJ) a luat in discutie, ieri, recursul la decizia instantei inferioare de achitare a unor crime de razboi comise de maresalul Antonescu, de Gheorghe Alexianu si de Horia Sima. In 5 decem-brie 2006, Curtea de Apel Bucuresti a hotarat achitarea maresalului

Antonescu, a lui Sima si a altor 19 membri ai Guvernului roman din 1940, pentru unele crime de razboi imputate ca urmare a colaborarii militare dintre Romania si Germania in agresiunea "contra popoarelor din Rusia Sovietica". La cererea aparatorului lui Sorin Alexianu, fiul fostului guvernator al Transnistriei, executat in lotul Antonescu, Inalta Curte de Casatie si Justitie a acordat un nou termen pentru depunerea de acte la dosarul cauzei. "S-au gasit o serie de acte noi, foarte relevante in acest caz", a spus Sorin Alexianu. Fiul fostului guvernator al Transnistriei a facut referire la o scrisoare a lui Hitler adresata lui Carol al II-lea, document pe care il publicam asa cum este el prezentat in cartea "Istoria Romanilor intre anii 1918-1940", ce-i are ca autori pe Ioan Scurtu,Theodora Stanescu si Georgiana Margareta Scurtu.

Scrisoarea lui Adolf Hitler către regele Carol al II-lea

(17 iulie 1940)

"Maiestatea Voastra,

Evenimentele, ca si unele consultari determinate de ele, nu mi-au ingaduit pana azi sa exprim opiniile mele despre propunerile pe care Maiestatea Voastra mi le-a comunicat. Trebuie sa va rog sa admiteti ca situatia extraordinara si pericolele pe care le prezinta constituie explicatia absolutei francheti a gandurilor pe care doresc sa le exprim. L-am informat pe duce despre aceasta scrisoare. (...)

Dupa razboiul mondial, Romania, favorizata de o sansa exceptionala, a dobandit de la trei state teritorii pe care, dupa parerea mea, nu le mai poate pastra mult timp din punctul de vedere al politicii de forta. Alta ar fi fost situatia daca Romania ar fi reusit sa realizeze asimilarea interna a acestor teritorii din punct de vedere etnic si politic sau daca slabiciunea militara a tarilor vecine ar fi ramas permanenta. Prima alternativa nu s-a putut materializa, iar pe cea de-a doua nu ar putea conta nimeni dintre cei care au cunostinta de legile ce guverneaza evolutia natiunilor. Daca Romania este astazi silita pe calea concesiei sa inapoieze teritoriile pe care le-a dobandit, aceasta nu reprezinta altceva decat ceea ce previziunea omeneasca trebuia sa se astepte a se intampla intr-o zi. Imi pare deja un mare castig faptul ca Ungaria - dupa cum consider ca am motive sa cred - nu insista asupra unei definiri strict juridice a revendicarilor ei, ci este gata sa le negocieze pe baza unui compromis echitabil. (...)

Eu am facut insasi guvernului ungar urmatoarea declaratie clara:

In eventualitatea ca nu ar exista nici o posibilitate de intelegere pasnica intre Romania, Ungaria si Bulgaria, Germania - la randul ei - ar putea anunta in mod clar ca de acum inainte ea se va dezinteresa total fata de viitoarea evolutie in sud-estul Europei. Reichul german este destul de puternic pentru a se proteja el insusi, cu promptitudine si prin propria forta, impotriva amenintarii oricarei agresiuni. Totusi, eu nu voi permite niciodata ca Wehrmachtul german sa fie angrenat intr-un conflict pentru chestiuni care sunt absolut disproportionate cu jertfele cerute de un razboi. Daca Romania, Ungaria si Bulgaria considera ca nu pot ajunge la o intelegere, convingerea mea este ca aceasta atitudine nu va aduce beneficii nici uneia dintre aceste tari, ci, din contra, le va aduce pedeapsa tuturor. In acest caz, nu ma simt chemat sa intreprind ceva spre a tine sub control evolutia viitoare. (...)

Daca Maiestatea Voastra ar fi acum in masura sa revada punctul de vedere al Romaniei in acest sens si ar fi dispusa sa ma informeze despre aceasta, as

face imediat cunoscut lui Mussolini acest fapt, ca si guvernelor ungar si bulgar.

Daca, pe de alta parte, Maiestatea Voastra ar considera ca nu poate fi de acord cu modul meu de a rationa, eu nu il voi mai continua in viitor, ci, pur si simplu, voi informa guvernele ungar si bulgar ca guvernul german, la randul lui, nu vede calea pe care ar putea porni la solutionarea acestor probleme.

Daca totusi ar fi posibil sa se ajunga la o reglementare satisfacatoare intre cele trei tari printr-o asemenea atitudine, aceasta ar insemna, pentru fericirea si viitorul tuturor celor trei interesati, mai mult decat orice presupus succes tactic de moment, care, mai devreme sau mai tarziu, ar duce inevitabil la noi crize.

Adolf Hitler".

*

“Protocolul secret nr. 3

Ion Antonescu - militarul care a preluat puterea in Romania in 1940, dupa abdicarea Regelui Carol al II-lea - si o parte dintre membrii Cabinetului sau au fost judecati, in 1946, pentru "crime de razboi si dezastrul tarii". La 17 mai 1946, ei au fost condamnati la moarte de "Tribunalul Poporului", fiind gasiti vinovati, iar executia a avut loc la 1 iunie 1946. Curtea de Apel Bucuresti (CAB) a admis cererea de revizuire formulata de Sorin Serban Alexandru impotriva Hotararii 17 din 17 mai 1946 a "Tribunalului Poporului" si a rejudecat cauza in fond, insa numai in raport de continutul dezvaluit al Protocolului secret numarul 3 din Pactul Ribbentrop-Molotov (incheiat la 23 august 1939, intre Germania si URSS) ce releva imprejurari noi, necunoscute de "Tribunalul Poporului" la data solutionarii cauzei. La 5 decembrie 2006, CAB a decis achitarea maresalului Antonescu, a sefului Garzii de Fier, Horia Sima, si a altor 19 membri ai Guvernului roman din 1940, printre care si Gheorghe Alexianu. Instanta a precizat in motivarea deciziei ca "starea de necesitate si de legitima aparare in care s-a aflat Romania urmare acestui protocol (Protocolul secret nr 3 -n.r.) si urmat de ultimatumurile sovietice din vara anului 1940, s-au rasfrant si asupra condamnatului Alexianu Gheorghe". Pe de alta parte, CAB a aratat ca Alexianu, in calitate de fost guvernator al Transnistriei, "dupa data de 6 septembrie 1940, a militat pentru desavarsirea intrarii armatelor germane pe teritoriul tarii, prin participarea sa in Consiliile de Ministri, incepand de la 7 iulie 1941 pana la 26 ianuarie 1944". (Andrei GHICIUSCA)

*

Ziua, 28 iunie 2008):

“Teşu Solomovici: Ziua invaziei vazută de Antonescu

“Mi se pare semnificativ ca astazi, 28 iunie, la 68 de ani dupa raptul Basarabiei si Bucovinei de Nord de catre Uniunea Sovietica, apare in librarii primul volum din "Jurnalul maresalului Ion Antonescu".

“Istoriografia despre cel mai controversat lider roman face un serios salt inainte odata cu aparitia acestei lucrari. Documentul "Pentru Memorii" cuprinde doua file umplute cu "gandurile" generalului axate

pe evenimentul ocuparii ilegale a Basarabiei si Bucovinei de Nord de catre trupele sovietice. Scrie Ion Antonescu: "Pierderea Bucovinei si a Basarabiei nu ne poate indreptati sa cedam lupta". Si mai departe: "Orice popor are o vitalitate inepuizabila, datorita careia poate sa reinceapa lupta dupa erori comise si infrangeri suferite... Destinul nostru m-a aruncat in mijlocul unei fatale <<panze a Penelopei>>.Luam drumul de la cap si cu Bucovina si cu Basarabia. Depinde de noi sa ajungem repede la capul lui. Va depinde tot de noi sa transformam intr-o opera istorica temeinica ceea ce a fost atat de fragil".

“Accedarea la putere a generalului Ion Antonescu a fost rezultatul natural al tradarii din iunie 1940 si al catastrofei traite de populatia tarii prin pierderea celor doua provincii romanesti, Basarabia si Bucovina. Din lectura "Jurnalului" apare cu claritate faptul ca si declansarea, la 22 iunie 1941, a razboiului romanesc impotriva Uniunii Sovietice este o rezultanta a actului agresiv savarsit de sovietici la 28 iunie 1940. Purtat de valurile protestului popular si al dorintei de revansa romaneasca asupra ocupantului sovietic a devenit Ion Antonescu, in urma cu 68 de ani, Conducatorul tarii.

“Putine sunt lucrarile lasate posteritatii de personajele principale ale epocii, jurnalele la persoana intai sunt si mai rare. Nici cartea despre care vorbim nu e un jurnal intim, dar valoarea sa istorica este uriasa, in primul rand pentru ca e o sursa originala, valorificand un document inedit fundamental: "Jurnalul activitatii lui Ion Antonescu, Conducatorul Statului". El a fost intocmit de colaboratorii maresalului, cu stiinta lui Ion Antonescu, in cadrul Cabinetului Militar, ingaduind in premiera cititorului, asa cum subliniaza Gh. Buzatu, "sa patrunda in intimitatea Guvernului si anturajul Generalului/ Maresalului, in sfera deciziilor capitale de ordin politico-diplomatic, militar si social-economic, toate expuse intr-o ordine si logica precisa, care nu ingaduie denaturari grosolane si interpretari labile".

“In ce-l priveste pe Ion Antonescu, istoricii au astazi privilegiul de a avea la dispozitie cateva surse esentiale cu caracter memorialistic. Conducatorul era preocupat sa lase posteritatii documentele necesare care sa nu permita intinarea sau falsificarea imaginii sale. Aproape tot ce a spus si a decis Antonescu a aparut in presa vremii sau a fost fixat in scris. In mod special, maresalul a notat cu propria sa mana pagini destinate fie unui Jurnal intim, fie unei istorii a anilor de guvernare. Gh. Buzatu inregistreaza 15 asemenea documente. Voi enumera doar cateva:

De pilda, inainte ca regele Carol al II-lea sa dea ordinul arestarii sale, (9 iulie 1940), generalul Ion Antonescu a redactat doua file de "Consideratii" referitoare la intrevederea avuta cu regele (4 iulie 1940). Alaturate "Memoriului" lasat regelui referitor la cedarea fara lupta a Basarabiei si nordului Bucovinei, aceste pagini sunt deosebit de relevante intru cunoasterea evenimentelor care au dus la accedarea la putere a lui Ion Antonescu.

"Istoricul arestarii mele"

“Intr-un alt document, "Istoricul arestarii mele", Antonescu relateaza cum a fost surghiunit, la Predeal, in dimineata de 9 iulie 1940, "din Inalt ordin al Majestatii Sale", fiind trimis la Manastirea Bistrita. De aici ii scrie sotiei sale, Maria, o incunostiinteaza ce i s-a intamplat, si-i cere o serie de obiecte personale, hartie de scris, un stilou, cateva "carti de istorie, de filosofie, de economie politica, Racine". De la Bistrita, generalul ii cere sotiei sa fie "calma" si "demna", si-o asigura ca "orice suferinta nu va egala linia mea dreapta si nevinovatia mea".

"Reflectii din inchisoare: De ce am ajuns la Bistrita?" prezinta versiunea generalului asupra deciziei regelui Carol al II-lea care patrona un regim "tabacit de minciuna". Antonescu nu-i iarta regelui indiferenta fata de notele ultimative din 26-27 iunie 1940 ale ministrului de Externe sovietic Viaceslav Molotov, note brutale si ultimative, reprezentand "o groaznica scadenta". Generalul care critica clasa politica si pe rege pentru toate "calamitatile", avea statura morala sa faca acest lucru, deoarece inca din 1924, el avertizase ca granita de Est nu era "definitiva", ca de acolo Bucurestii trebuie sa se astepte la complicatii". Gh. Buzatu subliniaza ca, relativ la acceptarea notelor ultimative ale Uniunii Sovietice, generalul Ion Antonescu aprecia ca numai ancheta faptelor si istoria urmau a stabili ce anume a contat in iunie 1940: inconstienta, nepriceperea sau tradarea. Cele mai importante din aceasta serie de documente destinate de maresal pentru a-l ajuta la scrierea memoriilor sunt, fara indoiala, "Jurnalul activitatii domnului Ion Antonescu, Conducatorul Statului (27 septembrie 1940 - 21 iulie 1944)" si "Registrul istoric al Conducatorului Statului".

"Preludii. Explozia. Revansa"

“Deocamdata, a aparut primul volum din "Jurnal", cuprinzand "Preludii. Explozia. Revansa (4. IX. 1940 - 31. XII. 1941)" - editori: Gh. Buzatu, Stela Cheptea si Marusia Cirstea. Profesorul Gh. Buzatu cerceteaza de cateva decenii viata si faptele maresalului, opiniile sale sunt, in genere, cunoscute. El socoate ca "istoria veacului al XX-lea este frecvent si grosolan violentata", dar "in ciuda denigrarilor si contra facerilor istoricilor improvizati sau ale activistilor aflati in slujba Inaltelor Porti de aiurea, figura Maresalului Ion Antonescu s-a impus constant". Nu e locul, aici si acum, sa vedem unde are si unde nu are dreptate istoricul, voi spune doar ca intre cele 1,5 milioane de titluri de carti si studii reprezentative axate pe tema celui mai mare conflict armat din istorie, "Jurnalul lui Ion Antonescu" marcheaza o premiera istorica si editoriala. Cartea devine un instrument de lucru esential pentru istorici, este si o lectura palpitanta pentru cei preocupati de tainele vietii si epocii lui Ion Antonescu.

Despre luminile si umbrele Jurnalului voi reveni.

*

“28 iunie 1940: Armata Rosie intra in Basarabia

“Astazi se implinesc 68 de ani de la raptul teritorial din 28 iunie 1940, cand in urma ultimatumurilor din 26 si 27 iunie 1940 armate le sovietice au ocupat vechile teritorii ale Basarabiei, nordului Bucuvinei si Tinutului Hertei, o suprafata de 50.762 km2 cu aproximativ 4 milioane de locuitori, majoritatea etnici romani.

“Soarta acestor teritorii a fost pecetluita anterior prin semnarea de catre URSS si Germania nazista la 23 august 1939 a Protocolului Aditional Secret al Pactului Molotov-Ribbentrop, Berlinul acceptand pretentiile absurde ale Moscovei pe fondul declansarii conflictului mondial.

“La 26 iunie 1940 este remis guvernului de la Bucuresti primul ultimatum sovietic, prin care Moscova solicita imperativ "rezolvarea imediata a chestiunii inapoierii Basarabiei catre Uniunea Sovietica". Cererile guvernului URSS catre guvernul regal al Romaniei cuprindeau doua puncte: sa inapoieze cu orice pret Uniunii Sovietice Basarabia si sa transmita Uniunii Sovietice partea de nord a Bucovinei cu frontierele potrivit unei harti anexate. In fata sovaielilor autoritatilor romane, Moscova inainteaza cel de al doilea ultimatumul din 27 iunie, guvernul roman fiind somat sa cedeze teritoriile disputate in 4 zile (1 iulie-n.r.), fiind stipulat ca trupele sovietice vor ocupa inca din 28 iunie Chisinaul, Cernautii si Cetatea Alba. Evacuarea din perioada 28 iunie-3 iulie s-a facut in graba, cu mari dezordini, intr-un cadru psihologic de panica generala in randul autoritatilor si a populatiei civile, impreuna cu armata evacuîndu-se institutiile administrative, judiciare, bisericesti, o parte a institutiilor de invatamant. Documentele romanesti, sovietice si occidentale atesta *numeroase atrocitati comise impotriva armatei si populatiei civile romanesti de catre soldati sovietici si grupuri de partizani comunisti.* [“partizani”? - întrebarea mea, P.G. Din partea lui Teşu Solomovici din urmă cu doi ani bandele de evrei erau alcătuite din *terorişti*; se vede că T.Ş. a retrogradat în… “grupuri de partizani comunişti” şi dacă o ţine tot aşa, vom afla că acei evrei - terorişti - erau…patrioţi]. Imediat dupa aceasta data a inceput calvarul pentru populatia din aceste teritorii, fiind confiscate si nationalizate principalele mijloace de productie, bancile, transportul feroviar, mijloacele de telecomunicatii, spitalele, institutiile de invatamant, depozitele, hotelurile, imobilele, casele celor refugiati. Proprietatile funciare au fost confiscate, taranii fiind obligati sa adere la sistemul colhoznic. Organele de represiune sovietica au declansat ofensiva impotriva simbolurilor romanismului in regiunile ocupate, fiind lichidate peste 21 de manastiri, 623 de biserici si fiind executati sau deportati in gulagurile siberiene sute de preoti. La 13 iunie 1941, 4517 familii cu peste 27 de mii de membri au fost deportate in Siberia, cu doar cateva zile inaintea declansarii operatiunilor de eliberare a Basarabiei de catre armata romana la 22 iunie 1941. (M.I.)

Tesu SOLOMOVICI”

Ziua din 30 aug. 2008:

Teşu Solomovici: comentează volumul "**Al III-lea Reich si Holocaustul din Romania (1940-1944). Documente din arhivele germane"**, editat de Institutul National pentru Studierea Holocaustului din Romania "Elie Wiesel".

"(…)Cine ii informase ca Guvernul roman a decis sa-i predea pe evreii-romani pe mana germanilor? Istoricii Trasca si Deletant publica telegrama cifrata nr. 3680 a diplomatului german von Killinger catre Ministerul de Externe german prin care acesta comunica acceptul maresalului Ion Antonescu si al vicepresedintelui Consiliului de Ministri, Mihai Antonescu, in vederea deportarii evreilor din Transilvania (de Sud), Banat si Vechiul Regat. Telegrama vorbeste de o scrisoare care ar fi fost adresata de Mihai Antonescu Hauptsturmfuhrerului SS Gustav Richter, in care oficialul roman se declara de acord cu evacuarea evreilor din Romania si cu expedierea imediata a lor in lagarele de exterminare. Mai mult, in scrisoare e subliniat ca aceasta este si dorinta maresalului Ion Antonescu".

"Scrisoarea negasita

"Scrisoarea ar fi putut fi un document de o importanta covarsitoare. Numai sa vezi si sa nu crezi, o asemenea scrisoare, desi cautata cu ardoare, nu a fost gasita nici in arhivele germane si nici in cele romanesti. Ar trebui sa ne indoim ca ar fi fost vreodata scrisa? Era oare posibil ca o problema atat de importanta, pe plan international si local, romanesc, care se referea la destinul a sute de mii de oameni, sa fie reglementata prin intermediul unui schimb personal de scrisori, si nu printr-un schimb oficial de documente? Birocratia asasina nazista nu putea sa creada ca s-au luat decizii, s-au aprobat niste planuri de conlucrare romana-germana, doar pe vorbe. Lipsa acestor acte oficiale naste astazi toata nebulozitatea istorica. Cum sa nu te miri ca pe baza acestei scrisori inexistente, s-a pus in miscare masinaria germana a exterminarii evreimii-romane, care s-a izbit imediat dupa declansarea ei de curioasa lentoare romaneasca.

"Ca sa grabeasca lucrurile, Adolf Eichmann, "arhitectul distrugerii evreimii europene", anunta o Conferinta la Berlin, pentru data de 26 septembrie 1942, convocand in mod special pe specialistii cailor ferate germane si romane. Cu meticulozitatea sa tipic nemteasca, Eichmann intentiona sa stabileasca riguros numarul trenurilor, ritmicitatea si cantitatea de evrei care vor fi deportati zilnic din Romania. *Dar la aceasta Conferinta nu sosesc reprezentantii romani*. (subl. mea, P.G.) Eichmann crede

mai intai intr-un accident tehnic, foarte posibil ca romanii sa fi uitat data Conferintei. El nu are timp de amanari, asa ca *sedinta se tine fara generalul Orezanu, directorul Cailor Ferate din Romania si fara Radu Lecca, imputernicitul lui Ion Antonescu pentru problemele evreiesti*. (subl. mea, P.G.) Lui Eichmann i se pare ca nici nu are nevoie de ei, pentru ca exista o scrisoare de aprobare a deportarii evreilor din Romania, semnata de Mihai Antonescu, cu acordul maresalului. *Pe baza acestei scrisori inexistente, Eichmann a intocmit graficele exacte ale lichidarii evreimii-romane.* (sub. mea, P.G.) Imediat dupa incheierea lucrarilor Conferintei, Eichmann cere explicatii de la romani: de ce au lipsit de la intocmirea acestor grafice? *Romanii se mira ca s-au apucat sa faca asemenea grafice, nu exista trenuri libere care sa-i duca pe evreii-romani la Auschwitz, si, in genere, nu exista nicio aprobare guvernamentala romaneasca privind predarea evreilor germanilor. Cand Himmler, Muller, Eichmann, von Killinger solicita furiosi explicatii, li se comunica, stupefiant, ca maresalul a suspendat "trimiterile de evrei". S-au formulat numeroase explicatii asupra acestui gest nemaipomenit al maresalului Ion Antonescu, se vor mai emite tot soiul de interpretari, sa nu se uite insa esentialul: ramanerea in viata a celor aproape jumatate de milion de evrei, s-a datorat in mod exclusiv acestei decizii* (subl. mea, P.G).

"Asupra acestor documente, a scrisorii antonesciene, care a existat?, nu a existat?, şi în special asupra acelei zile norocoase pentru tribul evreo-roman cand maresalul a spus NU nazistilor, voi reveni."

Iată încă o probă (mai era nevoie? - mai era! şi, vai, are să mai fie, minciuna holocaustologilor este constitutivă) de *manipulare a documentelor*:

- când există documente (care contrazic acuzaţiile aiuritoare ale holocaustologilor), acestea, fie sunt furate de ruşi (prin generalul NKVD Mişa Naum, în august 1944), fie sunt "puse bine de holocaustologi" (ca originalul "Testamentului lui Fildermann; ca originalul Jurnalului lui Sebastian), deci inter-zise de a fi consultate de *goi*;

- când nu există documente acuzatoare, holocaustologii nu ezită să inventeze… existenţa lor, pentru ca acuzaţiile - mincinoase, nerezemate pe adevăr - să… funcţioneze în continuare, întru culpabilizarea *goi*-lor şi impunerea taxei pe cadavre (specialitate ajunsă la perfecţiune diabolică).

Termeni
Nume, pseudonume, pseudonime

Ca tot creştinul (!) am folosit şi eu termenul "antisemit" în vorbă şi în scris - în **Basarabia,** 2001 şi în **Săptămâna Roşie**, 2002. Probabil prin decembrie 2002, mi-a căzut în cap o… revelaţie din gura unui arab parizian, vădit neintelectual:

«De ce evreii ne spun: antisemiţi, când şi noi, arabii, suntem semiţi?»

Para mălăiaţă, Mărul lui Newton, Mintea de pe Urmă:

Dar bine-nţeles! Cum de suportasem, chiar scrisesem o asemenea aberaţie ca "antisemit/ism"?

Termenul "*Antisemitismus*" fusese formulat pentru întâia oară de germanul Wilhelm Marr în 1879, în contextul epocii - care cunoştea un nou val de *antiiudaism*, mai cu seamă în Franţa, prin Ch. Drumont. Se ştie la ce crime s-a ajuns prin *antiiudaism* în secolul al XX-lea. În Germania nazistă evreii erau desemnaţi pe zidurile proprietăţilor, pe vitrinele prăvăliile, pe actele de identitate, pe steaua galbenă, *Jude,* iar în Franţa ocupată de germani: *Juif*. În România, în româneşte evreul era numit, curent: *jidan* - de la *iudeu* (în poloneză: *jid-jidow*, în rusă: *jîd,* în ungureşte: *jidov).* După ce, în româneşte, *jidan* a început a fi perceput ca termen injurios, (de ce?, doar este corect: de la rădăcina *iudeu* - în idiş: *yd* - vine?), evreul era chemat-apostrofat cu «Jidane!». Şi nu cu: «Semitule!». Însă evreul nu replică la «Jidane!», prin logicul, corectul: «Antijidane!», ci aiurea: «*Antisemitule*!». Ca un bou de român care, interpelat de un bou de ne-român prin: «Române!», cult nevoie-mare, l-ar pune la punct pe acela prin: «*Antilatinule*!» În ciuda apropierii abuzive, "mecanismul" gândirii este riguros acelaşi: dobitoc.

Jude, Juif, jidan (derivate de la *Iudeu*) - şi nu… "semit". Din spuma cărei mări a ieşit "anti-semitism"? S-a vorbit de *iudei* (şi variantele, după limba în care se exprima); de *evrei*; de *israeliţi*; de membri ai confesiunii *mozaice*. Nicăiri, nicicând, nici evreii înşişi, nici ne-evreii nu îi numiseră - ca proposta - pe evrei: **"semiţi"** (cum ar suna, de pildă: "Alianţa **Semită** Universală"?, dar "Federaţia **Semiţilor** din România"?, dar "cimitirul **semit** din Praga"?, dar: "gândire, morală, filosofie - **semită**"…- pentru ca, în ripostă, evreul să-l pună la punct pe *goi* prin: "Anti**semitule**!"?)

Au mers până acolo evreii încât au pus eticheta: "antisemit" şi pe fruntea numitului Saul/Shaul, evreu de felul său, prigonitor ai adepţilor altui evreu, Ieshua din Naşeret şi devenit, după revelaţia de pe Drumul Damascului, sub numele de Pavel/Paul, fondatorul creştinismului. Piesa-la-dosar este Prima Epistolă către Tesalonicieni - scrisă în jurul anului 50 - mai cu seamă următoarele paragrafe din cap. 2: (citez din traducerea Bibliei de la Bucureşti, 1968):

"14. Căci voi, fraţilor, v-aţi făcut următori ai Bisericilor lui Dumnezeu, care sînt în Iudeea, întru Hristos Iisus, pentru că aţi suferit şi voi aceleaşi, şi de la cei de un neam cu voi, după cum şi ele de la Iudei,

"15. Care şi pe Domnul Iisus l-au omorît ca şi pe prooroci; şi pe noi ne-au prigonit şi sînt neplăcuţi lui Dumnezeu şi tuturor oamenilor sînt protivnici,

"16. Fiindcă ne opresc să propovăduim păgînilor ca să se mîntuiască, spre a-şi împlini ei pururea păcatele lor. Iar pînă la urmă mînia lui Dumnezeu a ajuns asupra lor".

Iată-l, deci, pe părintele şi inventatorul "antisemitismului", cel care, primul, a afirmat că iudeii l-au omorît pe Iisus: Shaul/Paul!

[Până la proba contrarie, văd traiectoria cuvântului "antisemit", folosit în toată lumea de sorginte europeană similară cu, mai târziu, în România, a sintagmei "gulagul românesc". Aceasta din urmă pornită de la un adevăr specific rusesc: *gulag*, dar folosită greşit (cum ar suna: "sov*romul* bulgăresc"?), pentru că analfabeţii "anticomunişti" au fabricat istoria în România de la 1989 încoace, termenul a fost "adoptat"- în fapt: impus de "istorici", prin editori, chiar foştilor deţinuţi, autori de memorii, deşi aceştia auziseră de "gulag" abia în libertate, abia *după 1972*, de la radio Europa liberă, când s-a transmis în foileton **Arhipelagul Gulag** de Soljeniţîn - dar şi ei au acceptat dictatul "gulagologilor", probabil zicîndu-şi că vor fi ştiind mai bine noii-istorici cum să numească acel ceva necunoscut lor înainte de 1989, pe care îl îndураseră doar ei, deţinuţii, nu fiii, nu nepoţii lor].

Termenul "*antisemit"*- prea larg, prea generalizator, deci abuziv - într-atât a fost repetat-repetat-repetat de evrei, încât a sfârşit prin a fi primit aşa: fals, falsificat. De ce vor fi făcut evreii asta?

Vor fi socotit că termenul iniţial, corect, adevărat: *anti-iudaism* sau *anti-evreism* nu le este convenabil-favorabil: vizà un prea mic număr de componenţi ai comunităţii lor: doar câteva milioane (de evrei) - pe când "antisemitism" acopere, include sute de milioane - chiar dacă doar o mică parte evrei. Astfel s-a ajuns la tragice absurdităţi: prea mulţi evrei îi tratează pe palestinieni de "antisemiţi", ceea ce ar semnifica: se scuipă în oglindă! Situaţie cu atât mai… suprarealistă, cu cât foarte mulţi dintre israelienii de azi nu au deloc sânge iudeu: sunt incaşi curaţi, sovietici necuraţi, care, pentru a ieşi din URSS, se căsătoriseră cu o presupusă evreică - şi iată-l pe David, biruitorul filisteanului (palestinianului!) Goliath…

"Antisemitism"- cuvânt din categoria binecunoscută în România ca "element", "individ", "duşman", colportat(e) cu precădere de securişti semi-analfabeţi, răspândite în masele-largi-de-cetăţeni. Am auzit beţivi "tratîndu-se", înainte de a se înjura de mamă şi de a se bate

cu servietele cu pâine: «Individule!»; am auzit ţaţe spurcîndu-se: «Eşti o elementă, 're-ai a dracu'!»;

"Antisemitule!": insultă rapidă, la îndemâna oricărui negânditor - altfel cum s-a ajuns ca israelieni, mulţi dintre ei neavînd măcar un strop de sânge iudeu, l-au tratat de antisemit pe semitul Daniel Barenboim, născut în Argentina, dar (şi) cetăţean, prin opţiune, israelian?;

"Antisemitule!": răspunsul evreului idiot - când tu îl asiguri că este idiot (nu evreu); al evreului necinstit când tu îi comunici că e necinstit (şi nu evreu); când tu îl acuzi de colaborare cu Securitatea, nu de colaborare cu CIA… - vezi-l pe Ed. Reichman;

"Antisemitism": un supra-cuvânt: nu-l poţi "combate": ce să-i răspunzi imbecilului: că ba nu eşti anti-semit, că ba din contra, tu eşti filo-semit din moşi-strămoşi? Cuvânt-căluş, folosit de mulţi evrei atunci când nu mai au, ei, argumente; cuvânt din familia «tuberculoaso!» pe care generaţia mea de studenţi îl ştiau din gura lui Tudor Vianu, el îl dădea drept exemplu de confuzie a punctelor de vedere.

Sionism: un alt termen-frate. Şi el a fost inventat la sfârşitul secolului al XIX-lea, sub forma: "*Zionismus",* în 1880, tot în limba germană, de astă dată de un evreu, N. Birnbaum. Acesta făcea apropierea de biblicul munte Sion şi botezase Palestina contemporană lui: "Noul Sion". Teoreticianul sionismului a fost în 1897 Theodore Herzl. În perioada marilor persecuţii ale evreilor din Rusia (pogromurile, fabricarea "Protocoalelor înţelepţilor Sionului"), a cristalizat visul Întoarcerii, dotîndu-l cu o doctrină dinamică, militantă, exclusivistă, xenofobă, anti-*goi,* antiarabă. Cum o primă variantă a stabilirii unui stat evreiesc fusese imaginată în Basarabia ocupată de ruşi, în Bucovina - ocupată de Austrieci - şi în Transnistria (între Nistru şi Bug, teritoriu locuit, atunci, majoritar de moldoveni), evreii sionişti au luat cu ei… Hora, şi au botezat-o… "dans tradiţional israelian" (fără a păstra nimic din demnitatea, reţinerea, eleganţa horei moldoveneşti), devenită un concurs de viteză, de ţopăială - pe chirăielile zbânţuite ale clarinetului); au pus texte în idiş pe melodii curat-basarabene (Imnul de stat al Israelului: "*Cucuruz cu frunza-n sus*" - şi chiar dacă linia melodică este riguros aceiaşi, rezultatul arată a fi cu totul străin; caricatural).

Oricum, sionismul ca doctrină este una exclusivistă, agresivă, barbară, reacţionară, rasistă - ea se află la baza statului Israel, din 1948.

Dealtfel ONU, încă din 1975, a declarat **sionismul "o formă de rasism".**

În treacăt fie spus: sionismul, deşi se reclamă de la Torah şi o citează abuziv-deformativ, încalcă sistematic preceptele ei, din Cele Zece Porunci, mai ales: "*Să nu ucizi", "Să nu furi", "Să nu mărturiseşti strâmb împotriva aproapelui tău*" - încălcări aplicate cu program, feroce, "aproapelui" român, din 28 iunie 1940 până în 22 iunie 1941, apoi din primăvara anului 1944 până azi.

Pe lângă acestea evreii ignoră cu seninătate faptul că (aşa cum stă

scris limpede în Deuteronom) Iahve a atras în repetate rânduri atenţia poporului său că nu se poate considera la el acasă (dealtfel, nici nu era băştinaş, ci *venise în Canaan* din Mesopotamia, apoi *re-venise* din Egipt), decât dacă îl primeşte, în permanenţă, ca pe un dar: **«Ţara (pământul) este al Meu, voi vă aflaţi la Mine, ca emigraţi (pribegi) şi ca oaspeţi»**

"Dacă darul este definitiv, posesia efectivă a lui este condiţionată", comentează Jean Daniel în eseul **La Prison Juive**. "Deuteronomul, în termenii cei mai duri, prezice poporului lui Israel că va fi alungat de pe acest pământ, dacă nu respectă Legământul".

[Revin la acest termen mult manipulat, supramanipulator: "antisemit":

Dacă este adevărată istoria romanţată, simpatică, a lui Koestler despre khazarii *trecuţi* la religia mozaică (ipoteză avansată mult înaintea lui de Karamzin, de Brutskus, de Garkavi) şi care ar fi strămoşii evreilor din Rusia, inclusiv din Galiţia (deci şi a evreilor veniţi din Nord în România, năboind Maramureşul, Bucovina, Moldova întreagă şi mai ales jumătatea ei răsăriteană, răpită de ruşi în 1812: Basarabia), atunci termenul "antisemit" este dublu devalorizat: khazarii nu aveau sânge iudaic; nu erau *semiţi*, ci… türci.

Potrivit legendei să se explice toleranţa turcilor faţă de evrei (ca veri îndepărtaţi, însă veri le sunt şi bulgarii, chiar fraţi, dar fraţi-duşmani…): primirea în Imperiul Otoman a lor, expulzaţii din Spania - apoi din Europa Occidentală? Deasemeni, contemporana alianţă dintre Turcia şi Israel - mergînd până la a împărtăşi aceeaşi "opinie" despre *genocid*: Turcii negînd cu ferocitate masacrarea armenilor din 1915, Israelienii susţinîndu-i activ, profitul lor fiind: *Shoah ca unic genocid*?]

Speranţa în masa-rotundă nu este pentru mâine, după toate semnele (proaste): evreii din comandoul lui R. Ioanid nu dialoghează, nu dezbat, nu ascultă ce spune interlocutorul; ei monologhează în permanenţă, ei acuză tot timpul, ei bat cu pumnul (în masă), dictează de la înălţimea pupitrului procuroric. Dar cine este tovarăşul (nostru) procuror?

"IOANID, Radu, istoric al culturii, sociolog" - aşa ni-l prezintă Florin Manolescu în **Enciclopedia Exilului Literar Românesc**, dar, spre deosebire de alţi purtători de pseudonume - mai mult sau mai puţin literare - acestuia nu-i deconspiră adevăratul nume; nu spune nici dacă da sau ba el este fiul unuia dintre gangsterii securişti din "Grupul Ioanid".

Să adăugăm un "detaliu" - capital: R. Ioanid a fost cel mai eficace, mai tenace agent electoral - în America, în 1990, pe lângă lobby-ul evreiesc! - al cuplului Iliescu-Petre Roman (apoi doar al lui Iliescu, în 2000) - însă fidel, militind amândoi pentru "socialismul naţional românesc"… Curat naţional - românesc!

Mai multe informaţii găsim în interviul dat de Ed. Reichman revistei *22* (30 sept. - 6 oct. 2003). Autorul romanului **Denunţătorul** (!?), apărut şi în româneşte la editura Hasefer - el însuşi turnător notoriu în România, apoi agent de influenţă în Franţa - în serviciul Securităţii, se înţelege - are nesimţirea să romanţeze viaţa, opera şi moartea unor securişti care, în 1959, la Bucureşti, atacaseră o furgonetă a Băncii Naţionale şi furaseră echivalentul a cca 300.000 de dolari.

Această întâmplare se leagă de subiectul eseului de faţă prin:

I.

- Leibovici Alexandru, alias Ioanid, zis Lică, colonel de miliţie;
- Leibovici/ Ioanid/ Paul, fratele lui Alexandru;
- Davidovici/ Săveanu (Sevianu?)/ Igor, ofiţer de securitate (între 1943-1944 - în Palestina, unde "lucrase" pentru spionajul englez);
- A(l)fandari-/Săveanu/ Monica, soţia lui Igor (din 1946 şi până în 1948, când s-a constituit statul Israel făcuse parte dintr-un grup terorist evreiesc, antibritanic, antiarab);
- Glassman (Ed. Reichman îl numeşte: Glonzstein) Abraşa - diminutiv rusesc al lui Av/b/ram, alias le camarade Serge, alias Saşa Muşat, securist, trimis cu misiune de spionaj în Franţa după război;
- Orenstein/ Obedeanu/ Saul, redactor la *Scînteia*, profesor la "Ştefan Gheorghiu".

Aceştia au fost prinşi, judecaţi, condamnaţi la moarte, bărbaţii executaţi; femeia, mamă a doi copii, după câţiva ani de închisoare, a fost recuperată de Israel. Securiştii din acea vreme, după obiceiul lor, au confecţionat un film cu "întâmplarea" şi l-au difuzat confidenţial, doar printre ei, "lucrătorii MAI". Se va fi rostit şi cuvântul "sionist", ceea ce nu era un semn de"antisemitism", şi ei erau consideraţi "duşmani ai poporului muncitor"- la Piteşti existau şi deţinuţi sionişti (Fuchs), iar poetul şi publicistul Maier Rudich, cunoscut activist sionist a trecut şi el prin Jilava… În afară de asta, arestaţii vor fi explicat anchetatorilor că ei făcuseră ce făcuseră, nu pentru ei înşişi - ci pentru cauză - sionistă.

Plictiseala: odată cu anunţarea intenţiei unor case de film din Franţa de a face un film…*"documentar - comentat de mine, autor al romanului* **Denunţătorul***"*, cum declară Ed. Reichman, cu dezarmantă inocenţă, s-a pornit (de la Tel Aviv, de la Washington) o campanie şi împotriva… "Securităţii anilor 60, care înscenase o provocare antisemită" - aşa se plânge, arătînd cu degetul, denunţînd curajos - dintr-un bunker de la Tel Aviv - un tovarăş just pe nume (?) Eugen Szabo, colonel de securitate în România, şef al contraspionajului din R.P.R, consilier la Ambasada de la Paris, şef al rezidenturii DIE etc.

Ce i se poate replică unei astfel de creaturi "anonime" - în schimb lătrătoare? Riscînd să fiu considerat avocat al Diavolului Securitatea:

- la "provocarea antisemită a Securităţii de atunci" participase şi

el, pseudonumitul "Szabo" (nu cumva îl chema, de la mama lui din Basarabia: Portnoi?);

- dacă el însuşi, ca mare-securist, nu participase la "provocarea antisemită" (?), atunci sigur: asistase la proiectarea filmului (ca securist emerit ce era - încă ne-mutat în Israel): de ce nu denunţase la timpul potrivit "provocarea antisemită"?- la Europa liberă, de pildă; printr-o scrisorică semnată conspirativ: "un tovarăş cetăţean foarte indignat - Szabo", oricum, tot nu-l cheamă aşa?;

- dacă acţiunea securităţii - de a-i aresta-condamna-executa pe făptaşi, apoi de a turna (!) un film (acţiune nu mai bună, nu mai rea decât "facerea" unui dosar) era o "provocare antisemită" - ceea ce nu este de exclus, dar şi asta era o *treabă internă a securiştilor evrei de pretutindeni* - ce fusese "acţiunea" bandei Ioanid, alcătuită din… (atenţie, pleonasm!) evrei securişti? O faptă, ca să spun aşa: creştinească?

Observ între-justificarea, între-lăudarea, între-hagiografierea unor tâlhari, bandiţi, torţionari ai *goi*-lor, criminali - pe când un monument al eroilor-martirilor-sionişti-gangsteri de la Bucureşti ridicat la Tel-Aviv?, onorînd "sacrificiul de sine" al celor care numai pentru cauza obştească (sionistă) făcuseră ce făcuseră, în România, furînd banii, (totuşi) ai românilor, cu intenţia de a aduna fonduri pentru cumpărare de "funcţionari MAI" (tâlhari fiind şi ei, "oneştii şi devotaţii partidului, funcţionarii MAI") şi de paşapoarte pentru Israel?

Chiar dacă adevărul este (şi) acesta: Securitatea eternă organizase o "campanie antisemită" (de ce nu: "antisionistă"?), nu se poate trece peste **realitatea** *jafului* **organizat de evreii auxiliari ai ruşilor ocupanţi ai României, începînd din 24 august 1944 până prin 1989**:

Ca slugi ai ruşilor, evreii au fost zapcii feroci, nemiloşi în folosul ocupantului (în folosul tătarilor; în folosul latifundiarilor polonezi şi lituanieni - ceea ce a provocat revolta cazacilor - poloni - care, în 1648 i-au căsăpit şi alungat: o mare parte au coborît în ţările româneşti). Însă cel care numără galbenii nu se poate stăpâni de a face strecurată în propriul buzunar o monedă, două, cinci. Bine-înţeles ruşii - prin agenţii executori, zapciii lor: evreii - au furat totul din România, chiar mai mult decât totul. Dar, cum ceva-ceva mai rămăsese; ceva-ceva şi pentru bieţii truditori pe ogorul jafului bine organizat: evreii…

Câte obiecte de valoare inestimabilă (pentru că era istorică, artistică) din patrimoniul naţional, direct din muzee, din arhive: piese unice, tablouri, instrumente muzicale, covoare, mobile, cărţi rare, manuscrise - Biblii, Evangheliare - apoi de-a dreptul din seifurile Băncii Naţionale: pietre preţioase, monede de aur, lingouri, valută, titluri, etc **au fost furate** *de evreii din Securitate, în deplină complicitate cu evreii de la Cultură, în perfectă complicitate cu evreii de la Externe, în desăvârşită complicitate cu evreii de la Comerţ Exterior şi scoase peste graniţă - întâi în Occident, apoi, unele, multe, dirijate spre Israel?*

Vor evreii să restabilească adevărul (contabil) al Holocaustului? Foarte bine, asta vrem şi noi, românii! Cărţile pe masă:

Pentru început, să răspundă contabilii care au fixat la 400.000 numărul victimelor românilor (însă niciodată nu au probat afirmaţiile) şi preţul lor: 30-50 miliarde dolari:

a) *Câţi* evrei din România, după 1 septembrie 1940, pentru a fugi de persecuţiile puse la cale de "fasciştii, antisemiţii români", pentru a se salva de la moarte - au trecut frontiera *în* Transilvania de Nord, "administrată" de Ungaria? "Specialiştii în Holocaust" Elie Wiesel, Randolp Braham, Jean Ancel, R. Ioanid Laszlo Alexandru vor număra până la 5 (cinci persoane? - nici atâta), după care vor cădea, fulgeraţi, pedepsiţi de Dumnezeu pentru *minciună*;

b) *Câţi* evrei din Ungaria - după cedarea Transilvaniei de Nord, fugind de persecuţii, pentru a se salva de la moarte, au trecut frontiera *în* România? Holocaustologii Wiesel, Braham, Ancel, R. Ioanid vor număra până la câteva zeci?, câteva sute?, câteva mii?, câteva zeci de mii de evrei - exact cei deveniţi, cu jubilaţie în septembrie 1940, cetăţeni maghiari, apoi *refugiaţi în România* în virtutea politicii "faşiştilor Ion şi Mihai Antonescu" de a-i considera, în continuare, cetăţeni români? Fie trecînd clandestin noua-frontieră, călăuze fiindule ţărani români locuitori ai satelor de pe noua graniţă; fie legal, cu paşapoarte româneşti liberate de diplomaţi români în post în Ungaria (numele acestora, ca şi ale prelaţilor, politicienilor, intelectualilor români care făcuseră ceea ce făcuseră din educaţie creştină - sunt arhi-cunoscute, însă ocultate, negate cu încăpăţâ-nare, cu tenacitate, cu **ură grea, cleioasă, luătoare de minţi - ură dezumanizantă** (Wiesel urlînd, nu doar isteric, ci de-a dreptul dement: «*România a ucis, a ucis, a ucis!*») din partea câtorva indivizi - să-i mai amintesc o dată: Wiesel, Braham, Ancel, Oişteanu, Shafir, Volovici, R. Ioanid, Al. Florian Laszlo Alexandru); fie cu paşapoarte în alb încredinţate unor conducători ai comunităţilor evreilor - nu doar celor din Transilvania de Nord, ci şi din restul Ungariei; şi nu doar pentru salvarea-în-România cea "faşistă, antisemită" a evreilor persecutaţi în Ungaria, ci şi evrei fugiţi din Germania, din Austria, din Cehoslovacia, din Polonia?;

c) Atunci când acceptă cu un sfert de gură *responsabilitatea maghiară* în persecutarea şi trimiterea la moarte sau uciderea pe loc a evreilor din Transilvania de Nord (însă fără a pomeni victimele dintre slovaci, ruteni, sârbi, români), tovarăşii Wiesel, Braham, Ancel, R. Ioanid, stahanovişti ai Holocaustului şi ceilalţi spălători de sânge ai ungurilor - din masochism geamăn cu cel faţă de ruşi - sunt invitaţi să nu mai folosească, pentru a-i desemna pe călăi diversiuni lingvistice eufemizante: "horthyştii", "fasciştii maghiari" - pentru că mint, mint, mint: cei care i-au persecutat, i-au masacrat ei înşişi pe *ne-maghiari*, în Maghiaria cea Mare de după 1 septembrie 1940, cei care i-au dat pe evrei nemţilor nu erau nici "fascişti", nici "horthyşti", ci - în frunte cu

însuşi Horthy: *mari-maghiari*!; "factorii de decizie": *mari-maghiari*; executanţii: funcţionari ai Statului Maghiar: miniştri, prefecţi, poliţişti, militari, iar *victime ale ungurilor* au fost, nu doar evreii - ci şi românii; şi sârbii; şi rutenii; şi slovacii…

Vor evreii din WJRO să "recupereze contravaloarea" (30?, 50 miliarde dolari?!) bunurilor evreieşti din România?

Foarte bine! Cărţile pe masă!, întru respectarea *adevărului integral,* nu doar a jumătăţii lor, profitabile - nu degeaba evreii normali au numit Holocaustul: Pompă de Bani, Industrie a Holocaustului, Ruşine a Poporului Ales).

"Situaţia" să fie pusă pe două coloane, întru confruntare contabilicească. La dreapta: datoriile României către evrei; la stânga: datoriile evreilor către români.

Aşa cum au procedat cu datoriile faţă de Israel ale României *(şi ale Poloniei - dar nu ale Ungariei!) să evalueze* - ei - la leu, la ban *bunurile româneşti* **furate, distruse** *de evrei:*

a) în Basarabia şi în Bucovina între 28 iunie 1940 şi 22 iunie 1941;

b) să fie evaluate bunurile româneşti **furate** *de evrei între 23 august 1944 şi, să zicem 22 decembrie 1989*, **distruse** direct, indirect: prin proastă gospodărire, din crasă incompetenţă, din plăcerea-de-rasă de a face rău *goi*-lor - oricum, cea mai mare parte din beneficii fiind deturnată, prelinsă în buzunarele unor evrei navetişti între România şi Occident, între România şi Israel.

Astfel vom vedea cine, cui, cât mai datorează.

II.

Se leagă de materia eseului de faţă mai ales prin implicaţiile de *istorie*, de *adevăr istoric*.

Dacă va fi impusă şi românilor obligativitatea învăţării "materiei Holocaust" - ca şi în cazul semnării tratatelor cu Ucraina şi cu Rusia - cine ştie câte decenii, secole de-acum încolo românii nu vor mai putea deschide gura pentru a rosti şi **adevărul românilor***: cel despre teroarea de decenii exercitată asupra noastră de evreii bolşevico-sionişti*;

Dacă va fi impusă românilor obligativitatea învăţării în şcoli istoria-morala pătimirilor evreilor, să fie impusă şi în Israel învăţarea în şcoli istoria-morala pătimirilor ne-evreilor, victime ale ideologilor şi ale komisarilor evrei în URSS şi în ţările căzute în robia bolşevică.

III.

Se mai leagă prin ceea ce se cheamă: ţinere-de-minte.

Compatrioţii noştri au alcătuit de totdeauna o comunitate fără hârtii. Ce va fi fost întâi: hârtia (ca suport al memoriei) sau memoria care, fără suportul hârtiei, nimica nu este ea? - fiindcă intervine **uitarea**.

Uitarea*: adevăratul exil* - asta tot de la evrei o ştiu.

Neimplicarea - adevărata Siberie a spiritului! În urmă cu 3-4 ani,

în "replică" la afirmaţiile evreilor: românii sunt vinovaţi pentru martirizarea evreilor în timpul celui de al doilea război mondial, un "director de conştiinţe" - pe nume Alex Ştefănescu, notoriu lingău ceauşist, acum lingău generalist - a răspuns ca un elev puturos şi binişor arierat:

«*Eu* nu mă simt deloc vinovat, *fiindcă* (sublinierile mele), nu eram născut în acel moment».

Uitase, util, că el însuşi, ca istoric literar, sărise în apărarea lui Eminescu - deşi nici "în acel moment" (al naşterii poetului şi jurnalistului Eminescu) nu era născut. Desigur, Norman Manea (de la el pornise discuţia) nu este chiar-chiar Eminescu - însă nu era vorba despre **vinovăţie**, ci despre **asumarea istoriei comunităţii tale**, atât cu cele bune cât şi cu cele mai puţin bune. Obişnuinţă care, înainte de 1944, se învăţa din întâiele clase ale şcolii primare ca: "Drepturile omului şi ale cetăţeanului". Este foarte adevărat: holocaustologii ţin cu orice preţ ca noi, românii, să ne simţim - să fim, pe vecie - **vinovaţi şi să plătim în argint sunător "vinovăţia" noastră - dar fără a sufla o vorbă despre "vinovăţia" lor faţă de comunitatea noastră**.

După jumătate de secol de comunism, în care ni s-a interzis ţinerea-de-minte, să acceptăm acum autoamnezierea, pentru că o bandă de sionisto-securişti-bolşevici ne culpabilizează cu"*Holocaustul românesc care a dat 400.000 victime*?"

Avem hârtii şi ţinere-de-minte: acest "Holocaust-400.000" este o minciună, un fals, o escrocherie, o ticăloasă ameninţare («Punga sau viaţa!»). Este suficient să scoatem hârtiile, să le punem pe masă - *şi să deschidem gura, să rostim adevărul*!

Fiindcă cine tace adevărul este şi el un mincinos;

Cine tace adevărul despre sine şi despre comunitatea sa este un sinucigaş; şi unul din ucigaşii neamului său.

IV

Negaţionism : un alt termen idiot; **negaţionist** - un alt scuipat al holocaustologilor dobitoci.

20 iunie 2008

Cine sunt negaţioniştii?

Abia acum, privind o rememorare televizuală a masacrului de la Oradour-sur-Glane (10 iunie 1944, victime ale germanilor ocupanţi: peste 600 de civili, printre care femei, copii, refugiaţi din Mosela şi din Alsacia), am reuşit să pun un cuvânt pe golul care mă chinuie de peste un deceniu, de când am început a scrie despre **Basarabia şi Evreii**. Un cuvânt care plutea în aer, însă nu putusem să-l rostesc/scriu dintr-un motiv… la îndemână: acel cuvânt era folosit de călăi împotriva noastră, victime, iar victima de mine nu găsise cu cale să li-l întoarcă, fiindcă prea ar fi semănat cu vulgara, dar cât de adevărata: «Ba a mă-tii!»:

Când, în **Săptămâna Roşie** reproduceam documente care dovedeau că evreii din Basarabia şi din Bucovina de Nord comiseseră violenţe, umiliri publice, sechestrări, asasinate împotriva militarilor şi a civililor care se refugiau din Teritoriile Cedate Rusiei, începînd din 28 iunie 1940, mă rezumam la cuvinte ce denumeau acţiuni: huiduieli, insulte, ciomăgeli, bătaie cu pietre, "botezare" cu conţinutul oalelor de noapte păstrate în vederea "întâmpinarii", linşaj, împuşcare, luare de prizonieri (dintre militari, într-un război care nu exista) - Holocaustologii îmi… replicau, indignaţi, ultragiaţi :

"Negaţionistule!"- deşi, pentru orice normal-alfabetizat, era limpede: nu negasem nimic, ci afirmasem ceva.

"**Negaţionism**" face parte din arsenalul - nu de apărare, ci de atacare folosit de evreul dobitoc, lipsit de cuvinte şi care astfel încearcă să prevină replica celui din faţă, acuzat pe nedrept; lui, cretinului, îi convine această calitate-cusur a termenului: îl scuteşte de argumentare, în 63 de ani de la sfârşitul războiului devenite sentinţe-condamnări fără drept de recurs (iar cine le contestă este… un antisemit *şi* un negaţionist!).

Ceea ce făcusem, la urma urmelor reportericeşte, descriptiv, stăruind la anume momente-evenimente. Tot descriptiv, reportericeşte citasem din documente (fireşte, ale Serviciului Secret al Armatei Române, nu "pentru a păstra dreapta măsură" între acestea şi acelea răs-ştiutele de 63 ani ale Serviciului Secret al Armatei Roşii, cum îmi recomandaseră R. Ioanid, Shafir, Laszlo, Al. Florian, Pecican şi alţi colegi binevoitori…); tot rezemîndu-mă pe documente vorbisem despre fazele următoare petrecute în Basarabia şi în Bucovina de Nord - până la 22 iunie 1941: un întreg an de teroare crâncenă, nemaicunoscută pe aceste pământuri aflate în calea tuturor năvălirilor şi a năvălitorilor: arestări, confiscări de cereale şi animale, deportări în masă, "procese" expeditive - ca al elevilor de la Şcoala Pedagogică (fosta Normala, unde învăţase tata) din Orhei, dintre care mulţi au fost executaţi (ancheta fiind condusă de Goldenberg, şeful NKVD-ului Orhei, anchetator şi al tatei şi tot atunci, în ianuarie-februarie 1941).

După logica evreilor vinovaţi de crime grele, noi, victimele lor, supravieţuitori, martori ai barbariilor lor, chiar dacă ne rezemasem pe documente (ale Armatei Române, nu ale Dimpotrivei Roşii), comisesem… Ce comisesem?

Răspunsul-explicaţie al holocaustologilor reiese din cuvântul cretin aruncat-scuipat, acuzator-executor: «**Negaţionistule!**»

Obişnuiţi a accepta, din partea noastră, cu capul plecat, în tăcere, orice acuzaţie, oricât de nedreaptă, de exagerată, de aiuritoare nu le-a dat prin minte că… ei înşişi, la un moment dat victime, vorbind-scriind despre calvarul lor, ar fi fost contrazişi de martirizatorii lor, ba chiar trataţi de… de negaţionişti. Tactica lor ticăloasă de preveni-contesta

orice contestaţie a mărturiilor contrarii intereselor lor (doar ei sunt inventatorii "războiului nuclear preventiv"!) a făcut ca doar la eructarea celor două cuvinte magice - în fapt blesteme tradiţionale: "Antisemit!" şi "Negaţionist!", noi, victime ale lor (ei, da, evreii nu au fost totdeauna victime, ci adesea călăi) să fim paralizaţi, neutralizaţi, muţi, pentru *a nu se auzi în jur, rostit tare, limpede, adevărul-adevărat*, *adevărul istoric al unui întreg secol, al douăzecilea.*

În tentativele repetate de a angaja un necesar dialog cu evreii, după ce eu veneam cu argumente uşor de contestat - uşor din partea lor, care cu un simplu: «Nu-i adevărat!» mă trimiteau la colţ - nici nu-mi trecea prin minte să răspund la răstelile lor komisaro-imperialiste (ruseşti…) tot cu: «Nu-i adevărat!» - părîndu-mi-se o "replică" imbecilă, mecanică, de troglodit, de beţiv; să nu rămân doar la atâta, ci, riscînd să intru în troaca logicii lor, să le azvârl în obraz (presupunînd că aveau aşa ceva) acuzaţia cu care ei mă copleşiseră, îmi închiseseră gura, mă condamnaseră şi chiar mă executaseră, ca pe un criminal dovedit a fi mâncat evrei cruzi, de preferinţă copilaşi:

"**Negaţionişti!**»

Fiindcă **negaţionişti** sunt ei, nu eu (dealtfel Oişteanu, chiar spusese : deşi Goma nu neagă Holocaustul, el este antisemit!, iar fiul Marelui Tudor Vianu, auzind prin somn această sentinţă, o repetă, o repetă - ca o placă stricată, vorba Monicăi Lovinescu despre mine).

Să se pună de acord holocaustologii; unii mă absolvă de păcatul "antisemitismului", însă au găsit altceva (cum să scap de "justiţia" lor strâmbă?) : cică aş fi vinovat de… negaţionism!

În ce constă negaţionismul cu care atac în mod mârşav totalitatea comunităţii evreieşti? Nu contează, *negaţionismul* se asortează - unde mai pui ca rimează! - cu *antisemitismul* [şi ce dacă a critica politica rasistă, apartheidistă a Israelului nu are legătură cu antisemitismul - are cu postul de ambasador UNESCO dăruit de Taubman… antisemitului Manolescu!]! Sunt piese din uniforma holocaustologului militanto-recuperaţionist. Şi fac-bine pungii fără fund a *recuperaţionismului planetar* - nu s-a înţeles?, cum aşa: sub termenul *recuperare*, evreii, zapcii în suflet şi-n simţiri, îi trimit în faţă pe holocaustologi, ei să se mânjească în campania de re-jefuire re-activată - nu întâmplător după căderea Zidului Berlinului - pentru a lua şi pielea de pe noi, nu doar zdrenţele odinioară numite: îmbrăcăminte. Ei, evreii **neagă** adevăruri orbitoare, nu eu, care… îi tot invit, naiv, prosteşte la dialog.

Dintre ei inventivul Shafir (care a recunoscut, în scris: nu citise cartea condamnată: **Săptămâna Roşie**) m-a acuzat, primul de "negaţionism"… deflectiv?, deflectant?… Or *goi*-ul care sunt nu avusese prezenţa de spirit să i-o întoarcă:

«**Ba tu eşti negaţionist, măgarule, care mă acuzi pe mine de… negaţionism!**»

În eternul şi imposibilul dialog (sic), evreii folosesc drept căluşuri de băgat în gura celui din faţă, presupus contestatar al termenilor falşi,

neadevăraţi, cuvinte rău, incorect folosite, dar cât de folositoare lor în campaniile de acuzare, culpabilizare şi… recuperaţionare (vorbesc de bani, desigur, de ce altceva să vorbesc?):

- **antisemit(ism)** - termen trebuind să comunice că eu, desemnatul cu degetul şi cu stropii elocinţei (!) am o atitudine batjocoritoare, insultantă faţă de un **semit**.

Care semit?, vorba rusului. Dar niciunul dintre holocaustologii care mă antisemitizaseră: R. Ioanid, Oişteanu, Shafir, Katz, Reichman, Paruit, M.D. Gheorghiu, Ancel - să nu fie uitat Wiesel - nu este semit, toţi aceştia provin din aria înglobată de Rusia (care ocupa atunci şi Ţările Baltice şi Polonia), unde evreii au fost/sunt/vor fi de origine kazară, deci türkă, strămoşii lor **trecuseră** *la mozaism*, *neavînd nici un strop de sânge semit* - spre deosebire de… *palestinieni, unicii* **semiţi** *din Ţara Sfântă*…

În care caz cum rămâne "antisemitismul" folosit până la urzeală de holocaustologi, împroşcîndu-i pe contradictori? Ei, ne-semiţi, doar "trecuţi", nu născuţi (de aici zicerea: să te ferească Dumnezeu de "trecuţi", aceştia sunt mai ca- decât -tolicii, crezîndu-se datori să dea dovadă de credincioşie noii religii).

Rămâne… în stare de levitaţie, după legile fizicei şi ale bunului-simţ.

- **negaţionism** - termen destinat să comunice: eu, ne-evreu **neg** afirmaţiile (sau… negaţiile) obraznice ale holocaustologilor - ca de pildă: "Românii au masacrat 400 000 de evrei in timpul războiului". Sunt etichetat: "negaţionist" fiindcă… neg minciunile, nu adevărurile.

Dar, atenţie: devin negaţionist chiar şi atunci când îndrăznesc să corectez cifrele astronomice cu care holocaustologii ne dau la cap: fie că afirm: «Cifra de 400 000 de evrei victime ale românilor este mult umflată», dar şi atunci când - nu eu, primul, ci un alt *goi*: l'Abbé Pierre - o corecteză, avansînd alta, adevărată, oricum, mai aproape de adevăr… Un astfel de "negaţionist" ar putea fi arătat cu degetul ca, să zicem: "corec[ta]ţionist (!)".

[Anul trecut, după moartea Abatelui Pierre, un jurnalist de la *NouvelObs*, Caviglioli comitea imprudenţa de a cita un fragment din scrisoarea produsă în procesul lui Garaudy :

"A fost normal ca, după război să cedem exagerărilor"…(apoi introduce - vorbesc tot de Caviglioli - fraza următoare astfel: "*Şi adaugă [Abatele Pierre], într-o lugubră lapalissadă*"): "**La Auschwitz a fost scris pe o placă: patru milioane de morţi. Fiindcă astăzi a fost corijată la un milion, înseamnă că cifra de patru milioane a fost exagerată**" (subl mea).

De unde concluzia, strâmbă: în ochii holocaustologilor, chiar persoana care citează… inscripţia de pe o placă, de la Auschwitz, nefiind el autorul corectării, comite o crimă gravă: "**negaţionism corector al neadevărului"**. Fiindcă aşa cum exista un adevăr-de-clasă în bolşevism, există un adevăr-de-rasă în holocaustism.

În legătură cu "derogările", nu doar de la adevăr, ci şi de la cronologie practicate de evrei, în scop de supravieţuire (Hanna Arendt o spune, întru justificarea, amnistierea tuturor faptelor abominabile ale Poporului Ales), i-am mai arătat cu degetul pe Ilia Ehrenburg şi pe Vassili Grossman numindu-i *descronologizatori*. Aceştia, într-o carte de pură propagandă apărînd nu doar cauza minoritarilor evrei, ci mai ales cauza majoritarilor ruşi (ah, dorinţa arzătoare de a aparţine altei comunităţi: rusească, unguresc㠄!), intervertiseră cauza şi efectul, afirmînd, de pildă, că… "severitatea cu care autorităţile sovietice" (sic) îi trataseră, în 1940 pe românii basarabeni şi bucovineni proaspăt ocupaţi, se explică prin răzbunare (răzbunare justificată când este practicată de evrei, prin tradiţie, însă negată, interzisă celor din faţă, *goi*-ilor) pentru masacrele la care urmau sa se dedea românii în… hăt, departe în timp, în iulie 1941, după retragerea sovieticilor din teritoriile Ocupate! Această neruşinare în minciună se explică: evreii nu dialoghează, ci monologhează - şi dictează (obişnuinţă căpătată în Kazaria, apoi în Rusia, apoi de la 1917 în URSS, unde au fost preponderent politruci, siniştrii komisari (dealtfel unii şi-au luat acest nume: există o sportiva americană: Komisarz, de unde se înţelege că tatăl sau bunicul exercita această nobilă ocupaţiune în Polonia ocupată de bolşevici), mai ales în sectoarele represiune şi propagandă). Ei declară, din 1948: «Israelul nu va ceda niciodată şantajului terorist». Prin "şantaj" ei înţeleg tocmai dialogul, iar prin "terorişti" doar *ne-evreii de după 1948* (de 60 ani!), fiindcă înainte ei erau numiţi terorişti de către mandatarii Palestinei; sub denumirea de "patriotism evreiesc" practicau ei (Begin, Shamir) fără scrupule terorismul pur şi dur împotriva britanicilor, a arabilor, a creştinilor, iar după acea dată au instituit: terorismul-de-stat-şi-de-partid israelian, prezentat ca "drept la autoapărare" (se autoapără de… palestinienii ocupaţi).

Strategii Ehrenburg, Grossman, străluciţi precauţionişti ai autoapărării au intervertit evenimentele, pentru ca la o adică să nu fie traşi la răspundere adevăraţii agresori în Teritoriile Cedate: evreii, fiindcă, minţeau ei…, era război! Nu era nici un război, atunci, între iunie 1940 şi 22 iunie 1941! Abia după un an de zile de la Ocuparea şi Terorizarea Basarabiei şi a Bucovinei de Nord a fost declarat războiul. Deci pe timp de ne-război ocupanţii terorişti bolşevici, în fruntea lor: evreii, care credeau în continuare că acel pământ va fi, după promisiunea lui Stalin viitoarea patrie a lor, trecuseră urgent la amenajarea terenului, operaţiune numită **curăţenie etnică**…

Adevărul fiind ca toate acţiunile lor dintre 28 iunie 1940 şi 22 iunie 1941, avînd loc pe timp de pace sunt, *nu crime de război* - care multe porcării şterg ele - ci *crime împotriva omenirii, acestea: imprescriptibile*.

Aşadar cine sunt negaţioniştii?

Ei, holocaustologii, cei care acuză pe ne-evrei de "antisemitism" şi de "negaţionism"!

«Cine să ne judece pe noi? Pe noi, să ne judece?
Unde: la… Nürnbergul II, fascist?»

În ianuarie 2002 pe canalul de televiziune francez Paris Première a avut loc o dezbatere (încă una!) în jurul **Cărţii negre a comunismului,** în prezenţa coordonatorului volumului Stéphane Courtois. Participa şi un tânăr extrem de politicos, corect îmbrăcat, cu cravată; vorbea cu glas scăzut. S-a prezentat:

«Nu sânt scriitor, nici istoric, nici politolog (?)… - însă cum n-am mai putut suporta calomniile din cartea… (din bărbie l-a arătat pe Courtois), am scris eu, adevărul…» - a arătat altă carte…

Continuînd a vorbi calm, abia audibil, încă-tânărul politicos a explicat ce îl determinase să scrie: Calomniile din… aşa-zisa Carte neagră a comunismului în privinţa numărului astronomic al aşa-ziselor victime ale comunismului, apoi afirmaţia potrivit căreia aşa-zisa contribuţie a evreilor la aşa-zisa teroare bolşevică, atât din URSS, cât şi din ţările din Estul Europei… Odată formulate reproşurile, a tras concluzia:

«Aşa-zisa **Carte neagră a comunismului** este un Protocol al Sionului [corect: Protocoalele, fals operat de agenţii Ohranei, la Paris, prin unul, Golovinski, pentru a avea şi mai multe motive de pogrom - nota mea, P.G.], iar autorii ei nişte antisemiţi!»

Mi-a sunat cunoscut-neplăcut sigla verbală "aşa-zis": indica prezenţa la cuvânt a tovarăşului nostru de nădejde procuror-de-la-procuratura-statului (!) şi a nemuritoarei sale tovarăşe de viaţă (şi de procuratură-a-statului): limba de lemn transmisă genetic urmaşilor urmaşilor urmaşilor - dacă au fost crescuţi în aceeaşi atmosferă verbală.

S-a angajat, totuşi, un fel de dialog. La un moment dat Courtois l-a întrebat pe ce se reazemă în contestările sale. Junele politicos - şi cu cravată - i-a răspuns, senin:

«Mi-au povestit mie părinţii. Ei au citit întâi şi m-au asigurat: tot ce se scrie, aici, despre comunişti în general, despre cei polonezi în special este o imensă minciună. Cât despre evrei… Tot ce se spune, aici, despre evrei este pură calomnie. Antisemită» - nu ridicase deloc tonul, vorbise otova. «Tata nu minte, el este om de drept - şi mama la fel…»

S-a lăsat tăcerea - a rupt-o tot Fiul Drepţilor:

«Scrieţi că noi (nimeni nu-l arătase, Courtois nu-l numise şi nu scrisese în **Cartea neagră** aşa ceva) că noi, evreii comunişti vom fi judecaţi la un Nürnberg II…»

«Dacă naziştii au fost judecaţi şi condamnaţi în Procesul de la Nürnberg, este drept ca şi comuniştii vinovaţi de crime împotriva umanităţii să fie judecaţi», a precizat Courtois.

Şi iarăşi s-a lăsat tăcerea. Tânărul politicos îl privea pe Courtois; pe Ardisson (animatorul emisiunii); pe ceilalţi partici-panţi - surâzînd, ca şi cum copilaşii din jur spuseseră o prostioară, însă el, adultul, nu se supăra pe ei, necum să-i bruftuluiască.

În cele din urmă a deschis gura şi a spus în şoaptă, dar cu bunăvoinţă, ba chiar cu milă - o milă nesfârşită (subliniez spusele sale):

«Cine să ne judece pe noi? Pe noi, să ne judece? Unde: la… Nürnbergul II, fascist?»

Nu pot uita privirea blajină, înţelegătoare faţă de slăbiciunile vârstei mentale a celor care îi calomniaseră pe tatăl său şi pe mama sa - oameni drepţi, cum doar nişte părinţi pot fi - şi pe prietenii şi pe colegii şi pe tovarăşii din câmpul muncii procuraturii-de-stat-şi-de-partid din Polonia (aceeaşi ca în România, ca în Ungaria, ca în Cehoslovacia, ca în Bulgaria, ca în RDG - cu toatele fiice ale Nemuritoarei Gândiri Vâşinskiene), pretinzînd în mod incorect, de-a dreptul insultant (antisemit!) că şi comuniştii comiseseră crime; că şi ei ar trebui judecaţi şi condamnaţi. Nici vorbă: comuniştii - mai ales evreii comunişti - nu făcuseră aşa ceva, lor li se făcuseră tot felul de porcării, totdeauna - cine susţine contrariul este un fascist. Şi un anti-semit - tot nu ridicase tonul…

În disperatul optimism al meu, nădăjduiesc din toată inima că nu vor fi excesiv de mulţi evrei ca acel fiu de Părinţi Drepţi;

Mai sper că vor fi destui care să discute calm, cumpănit, ne-isteric despre **Basarabia**, cheie a înţelegerii **răzbunării** sângeroase, criminale, a românilor pe evrei, *după 22 iunie '41* - pentru fapte - nici azi recunoscute - anterioare: *începînd din 28 iunie 1940*, nu mai puţin sângeroase, bestiale şi a **pedepsirii** acelor evrei care se puseseră în slujba duşmanilor noştri: ruşii;

Despre **Basarabia** cea care, dacă a ajuns ce a ajuns, astăzi: o ruină a ruinelor, un rezervor de sclavi ai celui de al treilea mileniu, un şeptel de carne albă - se datoreşte în mare măsură muncii neobosite, permanente a bolşevicilor evrei care, începînd din 27 martie 1918 şi-au sacrificat tinereţea, libertatea, viaţa pentru cauza recuperării şi "întoarcerii ei la sânul Patriei Sovietice", pentru "intrarea în componenţa URSS".

Paris, 2002-2004

Post-Scriptum 21 martie 2003

S-a iniţiat la Chişinău edificarea unui **Memorial al Pogromului** *din 1903. Foarte bine: cinstită să fie memoria evreilor - eterne victime ale eternilor ruşi - ei stăpâneau atunci jumătatea orientală a Ţării Moldovei, răpită la 1812, de ei botezată : Bessarabia.*

Unde anume va fi înălţat **Memorialul Pogromului?**

Cumva pe locul în care fusese ridicat, în 1942, **Monumentul Unităţii Naţionale** *sau* **Turnul Dezrobirii,** *operă a arhitectului Octav Doicescu, pe o colină care domina oraşul, lângă Ghidighici, însă după doi ani, în 1944, la re-ocuparea Basarabiei, bolşevicii îl dinamitaseră, ştergîndu-l şi din amintiri?;*

Realizatorul **Memorialului Pogromului din 1903** *să fie - ca din întâmplare - fiul (sau nepotul) celui care în 1944 a aruncat în aer* **Turnul Dezrobirii**?

(…)

Post-Scriptum 29 iunie 2003

Cu câteva săptămâni în urmă la Bucureşti, cineva afirmase că un volum de documente privitoare şi la agresiunile evreilor în timpul evacuării din Teritoriile Cedate (28 iunie-3 iulie 1940) ar fi fost trimis la topit de către editor, Augustin Buzura,"în urma intervenţiei Federaţiei Evreilor". Alt/cineva (Dorel Dorian) contestase: el, membru al Federaţiei Evreilor, nu avea cunoştinţă de aşa ceva.

Iată că Aldine *(supliment săptămânal al* României libere*) din 21 iunie 2003 reproduce două pagini de gardă din vol I. (1939-1941) al cărţii* **Situaţia evreilor din România** *şi explică, sub titlul: "Renaşterea unei cărţi «topite»" povestea-cărţii*:

"**…în preziua lansării ei pe piaţă, cartea a fost interzisă şi dată la topit, din ordinul d-lui Augustin Buzura, directorul Fundaţiei Culturale Române. Motivul: protestul unor aşa-zişi istorici evrei, foşti profesori de marxism la 'Ştefan Gheorghiu'**" (subl. mea).

Nici chiar eu nu mersesem atât de departe cu acuzaţiile la adresa romancierului maramureşean. Îmi făcusem cunoscute opiniile despre "curajul anticomunist" al lui, din 1990, şocînd lumea-bună-clujeană: I. Vartic, M. Zaciu (deşi mai apoi, în **Jurnal I***, 1993 acesta din urmă nu se indigna de ceea ce scria el însuşi despre "G." sau/şi despre "Gusti"):*

[- veninos din fire, îmi amintisem: în vara anului 1972, când îl recomandam (pe Buzura) editurii Gallimard pentru traducerea în franceză - pe lângă Bănulescu şi Breban - autorul, prezentat de mine ca… anticomunist, tocmai publicase pe jumătate de pagină din Steaua?, Tribuna? *o închinare smerită lui Ceauşescu;*

- "după rivuluţie" veninosul de mine atrăsese atenţia asupra caracterului pur securist al articolului semnat de Buzura în România literară*: "Fără violenţă!" în care răzbăteau guiţaturile de moarte ale "membrilor Organului" (vorba maselor largi de victime ale Violenţei), temîndu-se de venirea ceasului răsplăţii şi cerşind… nonviolenţă;*

- am zugrăvit în scris - cu cerneală de venin - (în **Bonifacia**) *"Masa lui Gogu de la Casa Scriitorilor". Vorbesc de Gogu Rădulescu, dezertor din Armata Română, întors din Rusia în 1944,"pe tanc", devenit unul din cei doi "supravieţuitori" ai întredevorării ştabilor moscoviţi - celălalt: L. Răutu. Tovarăşu' Gogu făcea pe culturalul, îşi alcătuise o curte-de-şatră din scriitori extrem de demni şi de rezistenţi prin cultură, ba chiar excesiv de "anticomunişti"- ca Buzura, Blandiana, Rusan, Zaciu, Dinescu, Manolescu, Dimisenii, Ornea - care îl vizitau cu drag şi acasă;*

- am răspândit, în scris, veninul mai multor exilaţi potrivit căruia în perioada neagră de după 1984, când în ţară erau distruse biserici, palate, case de oameni sărmani, când sindicaliştii erau internaţi la nebuni; când erau rupţi în bătăi răzvrătiţii de la Braşov, scriitorul maramureşean Buzura vizitînd Germania Federală, explica, sfătos şi nemţilor şi românilor - mai ales celor de la Europa Liberă:

«**Problema noastră, acum, nu e Ceauşescu, nici comunismul - problema noastră, acum: Ungurii care vor să ne ia Ardealul!**»;

- am mai arătat (cu gelozie şi cu venin) cum, în fruntea Securităţii Culturale Române, Buzura a pus mâna pe aproape toate publicaţiile din Basarabia şi sub pretextul: «Eu dau banii!» (din buzunarul cui?), a impus programul Organului în general, al său în particular: din revista Contrafort *a făcut o* Dilemă *bis, destinată a semăna confuzia culturalistă de tip Pleşu în capul şi în inima basarabenilor analfabetizaţi de ruşi].*

Deci fapta lui Buzura datează din 1994 - stă scris pe pagina de gardă a cărţii (topite). Că eu nu am avut cunoştinţă de ea: de crezut, niciodată n-am fost în secretele (dumne)zeilor de la Securitate - dar să nu fi aflat Pleşu?, Liiceanu?, Manolescu?, Blandiana? Uricaru?, Adameşteanu?, Mircea Martin (aflat cu întreaga familie în Fundaţia Securìa?), Dinescu? Dimisianca?, Prelipceanu, Denisa Comănescu?

Ba vor fi aflat - ei şi? Câte altele asemenea vor fi aflat la viaţa lor, dar au tăcut, în virtutea înţelepciunii de veacuri a poporului român: «Fiecare cu "micile-i economii-porcării"»; precum şi din tradiţie: intelectualul român - de orice sex ar fi - se ocupă de slujba lui, de apartamentul lui, de cartea lui, doamne-fereşte să iasă-n faţă, să apere principiul **carte**, *principiul* **libertate**…*- el supravieţuieşte, rezistînd… cultural, adică urmărindu-şi interesul, nu vreun păcătos de principiu…*

Atunci - în 1994 - a avut loc "Evenimentul cultural": distrugerea

unei cărţi capitale pentru comunitatea românească, ţinută în ignoranţă jumătate de secol în legătură cu propria-i istorie.

Nu cunosc numele componenţilor delegaţiei indignate - şi nu găsesc nimic inedit în comportamentul evreilor de a impune-menţine tăcerea asupra"activităţilor" lor, însă cu certitudine era prezent la datorie Radu Florian: el fiind, nu doar specialist în istorie, ca orice tov' prof' de materialism-stalinism dar şi ca supravieţuitor al Trenului Morţii… Să lipsească tocmai el de la o asemenea"acţiune-de-luptă-împotriva-faşismului-şi-antisemitismului-tradiţional-românesc"?

Teşu Solomovici: mereu la datorie! El, sentinelă, a… desminţit afirmaţia "unora": Federaţia Evreilor din România ar fi intervenit şi ar fi obţinut distrugerea volumului de documente. Nu-i adevărat!, Federaţia nu a făcut niciodată una ca asta - nici cu Eminescu… Imediat după negarea totală a unei astfel de bănuieli Teşu Solomovici a continuat: **"Oricum, documentele acelea erau insuportabil de antisemite"**.

Documentele *erau insuportabil de antisemite, însă* faptele *evreilor în Basarabia şi în Bucovina nu erau deloc insuportabil de antiromâneşti!*

Carte topită…

a) în luna mai 1990 Liiceanu mi-a publicat **Culoarea curcubeului, Cutremurul oamenilor***, însă la o zi-două a retras din librării volumul de mărturii despre mişcarea drepturilor omului din 1977, l-a depozitat, iar în 1992 l-a dat la topit. La ordinul-cererea cui?* - **nu cumva din proprie iniţiativă, de persoană grijulie cu viitoru-şi de aur?**);

- alt editor: Sorescu - a distrus plumburile romanului meu **Gardă inversă**. *Inutil să întreb: «la cererea cui?», fiindcă sânt convins:* **nimeni nu-i ceruse lui Sorescu să facă ceea ce, iată, ştia el, din moşi-strămoşi: fie să păstreze ceva, fie să câştige ceva (portofoliul de ministru al culturii sub Iliescu nr. 1), cu orice preţ;**

b) carte nepublicată: **Uşa noastră cea de toate zilele** - *la Cartea românească în 1970: Ivasiuc s-a trezit spunînd: «sub personajul cutare este, de fapt, Nicolae Ceauşescu, sub cutare: Elena Ceauşescu» - iar confraţii - în ordine: Marin Preda, Gafiţa, Ţepeneag, Mircea Ciobanu, deşi citiseră manuscrisul, nu îndrăzniseră să-l contrazică (excepţie: Geta Dimisianu şi Al. Paleologu). Rezultat: cartea "nu a fost aprobată" (nici respinsă!), autorul total interzis, soţia şi socrul şi ei interzişi.*

Aici nu a intervenit Organul: cenzura, securitatea - ce nevoie să asude Aparatul de Represiune când, într-un Piteşti după Piteşti românii se reprimau unul pe altul, aici lucrînd şi frica-la-scriitorul-român-de azi.

Nu fac parte dintre "creştinii" care dispensează Aparatul de orice responsabilitate, cu diversiunea: «Dac-ar fi ştiut Ceauşescu ce porcării se fac în numele lui…» - asta este gândirea scurtă, scurtată,

a robului din tată-n fiu încercînd să se pună bine cu Stăpânul (chiar şi în lipsa lui), dînd întreaga vină pe vechil;

Nu fac parte nici dintre cei înclinaţi să ierte"micile păcate" ale lui Liiceanu, ale lui Sorescu (distrugerea cărţilor într-o comunitate ca a noastră, lipsită de cărţi) - precum Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, Gabriela Adameşteanu, fiindcă nu lor, oltenilor, le distruseseră cărţile cei doi editori olteni - ci unui basarabean ca mine!

Ci dintre puţinii care se întreabă:

Ce fel de "director de opinie" (mai) poate fi scriitorul-editor care distruge cărţi: Liiceanu, Sorescu, Buzura? Dar cel care îi apără pe distrugătorii de carte? Fapta *anticulturală a lor este rezultatul doctrinei…"rezistenţa prin cultură": la ce au folosit Monicăi Lovinescu şi lui Virgil Ierunca deceniile petrecute în exil, de unde apărau* libertatea, est-ethica?*, dacă din 1993 l-au justificat, l-au apărat de "agresiunea victimelor" pe Liiceanu în culturala - ce să mai vorbim de… morala - acţiune de trimitere la topit a unei cărţi de mărturii despre anul 1977?;*

*Ce fel de scriitor, de editor, de intelectual este Augustin Buzura, cel care a trimis la topit o culegere de documente ale istoriei noastre - ocultate, interzise - ca, repet titlul:"***Al doilea Război Mondial/ Situaţia evreilor din România***"?*

Buzura: şi el pur produs al "rezistenţei-prin-cultură".

Faptul că "în cele din urmă" şi această culegere de documente va ajunge în mâinile cititorului ţinut în ignoranţă, nu doar de comunişti, nu doar de masele-largi-de-evrei-indignaţi, ci de români de-ai noştri (unde mai pui: maramureşean - ca Ivasiuc…) dovedeşte încă o dată: răul pe care ni-l facem noi înşine, cu mâna noastră (din analfabetism, din laşitate, din idioţenie) - acela este Răul cel Mare.

P.P.S 1 septembrie 2003:

Volumul **Situaţia evreilor din România, 1931-1941** *a fost, totuşi, scos la lumină de editura Ţara Noastră.*

Am folosit cu mare întârziereo parte din documentele conţinute :

Între 1944-1989 - 44 ani - ni le-au interzis ruşii; între 1989 şi 2003 - alţi 14 ani - ni le-au interzis evreii…

…Cu deloc neglijabilul concurs al romancierului maramureşean Augustin Buzura - să ne trăiască! Îl merităm.

P.P.P.S. 11 noiembrie 2003:

Aflu că Augustin Buzura, distrugător al unui volum de documente privind crimele evreilor în România - a primit diploma de Doctor Honoris Causa al Universităţii din Ierusalim.

Eu nu m-aş fi lăsat dezonorat: să fiu recompensat, de către evrei, oameni ai Cărţii, **pentru că am distrus Carte?** *Să fiu sărbătorit de ne-români* **pentru că i-am furat, i-am trădat, i-am vândut pe români?**

Nici evreii nu s-au dovedit a fi mai breji: honorînd-causa distrugerii unei cărţi, au dovedit:

1) nu (mai) sunt oameni-ai-Cărţii;

2) au confirmat că ei, evreii din România cu adevărat protestaseră în 1994; că în adevăr ceruseră păstrarea tăcerii asupra crimelor lor, pentru a nu fi ştirbită Perfecta Minciună Etnică *a "Holocaustului Românesc", fabricată la Tel Aviv şi la Washington.*

Cât despre Doctorul (Honoris Causa) Augustin Buzura… - chiar să nu fi observat nimeni că acea diplomă i-a fost acordată postum?]

Post-Scriptum 7 iulie 2003

Din **Cartea cărţilor interzise** *editată recent de Victor Frunză la Bucureşti vedem-citim negrul-pe-alb al ukazului până acum secret al culturalizatorilor sovietici; al "Luminătorilor de la Răsărit", în frunte cu Ana Pauker, I. Chişinevski, L. Răutu, S. Toma, fini cunoscători, nu doar ai limbii, ci şi ai literaturii române - şi, amănunt extrem de important: capabili să se iscălească, în româneşte!*

La 1 mai 1948 erau interzise "deocamdată doar"… 8.000 titluri.

După ***Lista Neagră*** *emisarii (pe tancuri) ai lui Stalin i-au expulzat din literatură pe: Alecsandri, Alexandrescu, Bălcescu, D. Cantemir, Coşbuc, Eminescu, Filimon, Goga, Hasdeu, Iorga, Ispirescu, P. Istrati, Kogălniceanu, Şincai, Vlahuţă…*

Listaşii Negri *ne-au mai interzis:*

a) scriitorii originari din Basarabia şi din Bucovina de Nord *(33 autori, cu 79 titluri), "acei faşişti care, deşi cetăţeni sovietici, îşi trădaseră patria, URSS, scriind în mod duşmănos cuvinte ca «Basarabia», «Bucovina»":*

Zamfir Arbore (3 titluri); Alexandru Averescu, g-ral (2 titluri); G. Gh. Bezviconi, (3 t.); Dumitru Bogos; Alexandru Boldur (7 t.); Ion Buzdugan (2 t.); Robert Cahuleanu (Eisenbraun, Ciurunga); Ovidiu Caledoniu; Gheorghe Cardaş; Petre Cazacu (11 t.); Ştefan Ciobanu (7 t.); D. Ciugureanu; Neculai Coban; Victor Crăsescu (Şt. Basarabeanu); P. Crihan (2 t.); Sergiu-Victor Cujbă; Leon Donici, (2 t.); Tatiana Găluşcă; Gurie, mitropolit (2 t.); Ion Inculeţ; Dimitrie Iov (5 titluri); Gh. Madan (5 t.); Alexei Mateevici; Dumitru Moruzzi (3 t.); Sergiu Matei Nica; C. Negruzzi; Ion Pelivan; Mihail Romaşcanu; Al. P. Smochină; N. P. Smochină (10 titluri);

b) autori (13, cu 43 titluri) care scriseseră… - (şi) despre Basarabia, Bucovina:

Ion Antonescu, g-ral; Mihai Antonescu (3 t.); Gh. I. Brătianu,

(2 t. din totalul de 22 interzise); Teodor Chirileanu; Mihai Eminescu (3 t. din 11 interzise); Onisifor Ghibu (9 t. din 22); Petre Haneş (3 t. din 4); Vasile Haneş (2 t. din 5); Nicolae Iorga (8 t. din 29); Gib I. Mihăiescu; Ion Nistor (6 t. din 28); Gh. Popa Lisseanu (1 t. din 5); Gh. Tătărescu [**Bessarabie et Moscou**, *1926,* **Evacuarea Basarabiei şi a Bucovinei de Nord**]; *Radu Tudoran* [**Oraşul cu fete sărace, Un port la răsărit**].

Epurarea cărţilor din 1948 nu a fost prima, nici ultima. **Toţi scriitorii de valoare au fost interzişi,** *mai uşor fiind de numit autori care, datorită vânzării de sine şi de frate-cititor au fost parţial acceptaţi. În 1950 nu mai existau în literatura noastră nici Arghezi, nici Bacovia, nici Barbu, nici Blaga, nici Lovinescu, nici Maiorescu, nici Pillat, nici Rebreanu, nici Stere, nici Vinea - "în schimb" îi aveam pe Neculuţă, A. Toma, E. Frunză, Breslaşu… Datorită acţiunilor "culturalizatoare" ale kulturalizatornicilor de la Răsărit (de unde ne venea lumina…).*

Au urmat "reabilitări" (toate parţiale, ale textelor), dar şi "interziceri temporare" - câte o carte a câte unui autor - precum şi interziceri definitive ale autorilor "plecaţi" din ţară, fie ca emigranţi (în Israel, în RFG), fie ca solicitanţi de azil politic.

Mă pot lăuda că am fost primul român care a scris-publicat în Occident despre atacul sovietic asupra cărţii româneşti - *în* **Ostinato**, *în* **Uşa**…, *în* **Gherla**, *în* **În Cerc**, *în* **Gardă inversă**, toate scrise în România, între 1965-1975; *în cele din exil:* **Culoarea curcubeului** *(volum de mărturii despre anul 1977, trimis la topit de Liiceanu - nu voi înceta să repet),* **Soldatul câinelui**; *pe larg în:* **Din Calidor**, *unde am vorbit de "preludiul basarabean" (1940-1941) al interzicerii, al arderii cărţilor "faşiste", imprimate cu "litere burjuiste" (latine); am continuat Lamentaţiile pe Rugul Cărţilor Arse în* **Arta reFugii**; *în* **Astra** (volum în întregime dedicat distrugerii cărţilor de către ruşi prin rusificatorii locali). **Sabina** şi **Roman intim** *continuă (şi încheie) ciclul autobiografic al meu şi al Generaţiei Fără Cărţi - care a început în România, nu în 1946, prin întâiele ukazuri de"scoatere din circulaţie a publicaţiilor"; nici în 1948, când a fost emisă interdicţia a 8.000 titluri "faşiste", ci* **în… 28 iunie 1940**, **după ocuparea prin violenţă a Basarabiei, a Bucovinei de Nord, a Herţei.**

Adevărat: cărţile mele înşirate mai sus nu au fost accesibile cititorului român decât începînd din 1990 - însă unii ascultători ai postului de radio Europa liberă vor fi aflat câte ceva din/despre ele, începînd din 1971.

Cine *să fi fost - în Teritoriile Ocupate, din 1940, în România, după 23 august 1944 - alcătuitorii de* **Liste Negre** *(de oameni, de cărţi)?*

Ei, cine! **Listaşii Roşii**!

Elogiind munca editorului Victor Frunză, atrag atenţia asupra inexactităţii de la pag. VIII: "…cărţi au fost distruse fizic, topite, nu

numai între 1944-1948, **ci şi după aceea, până în 1989"** *(s. m.).*

Nu, dragă Victor Frunză: bravi "anticomunişti", deveniţi rezistenţi-prin-cultură (după rivuluţie, când mulţi viteji s-arată), tot atunci deveniţi editori - **au distrus cărţi** şi "**după 1989**":

- Gabriel Liiceanu: *a retras, în 1990, din librării volumul meu de memorii despre anul 1977,* **Culoarea Curcubeului** şi *l-a trimis la topit în 1992, pentru a nu pierde editura Humanitas, moştenită de la Valter (prin Petre) Roman*;

- Marin Sorescu: *a topit, în 1993, plumburile romanului meu* **Gardă inversă**, *ca să obţină portofoliul Ministerului Culturii…*

- Augustin Buzura: *în 1994 a topit volumul I din* **Situaţia evreilor din România, 1939-1941** - *ca să nu piardă tronul Fundaţiei Culturale "România-Securităţii".*

Post-Scriptum 4 martie 2004

4 Aprilie 1944

Peste o lună de zile - la 4 aprilie 2004 - se vor împlini 60 ani de la Masacrul din Gara de Nord şi Triaj Bucureşti - victime: în majoritate refugiaţi din Basarabia, Bucovina de Nord şi Herţa, adunaţi în vederea "dispersării în vestul ţării"; autori: americanii.

Nu există familie de basarabean, bucovinean, herţean care să nu aibă doi-trei-patru membri (civili) împuşcaţi de komisarii NKVD, începînd din 28 iunie 1940, sau dispăruţi fără urmă în Siberia cea de ghiaţă; şi nu există familie de basarabean, de bucovinean de nord, de herţean - ba chiar din nordul Moldovei propriu-zise (de unde românii fugiseră de ruşi, începînd din martie 1944) care să nu aibă măcar un membru ucis în Bombardamentul American din 4 aprilie al Gării de Nord. Numai că despre autorii masacrului nu se vorbeşte nici în ziua de azi decât cu mari reţineri, de teamă că vinovaţii de uciderea a mii şi mii de civili ne vor pedepsi, ei - pentru **ne-tăcere**. *Fiindcă totdeauna, peste tot călăul a avut idei puţine, în schimb, fixe: victima nu trebuie să deschidă gura, nu are voie să se plângă de ceea ce a suferit - altfel riscă să fie tratată de: anticomunism, de antisemitism, de antiamericanism - şi să suporte consecinţele.*

Şi familia mea are mortul ei de la 4 aprilie 1944: Ignat Goma, fratele mai mic al tatei - cel mai-mare, Ion Goma avea să piară, în octombrie acelaşi an, de foame şi de sete într-un lagăr de "trădători ai Patriei Sovietice" (cumva la Bălţi?): prizonieri de război români originari din Basarabia şi din Bucovina de Nord capturaţi după 23 august 1944.

Despre acestea şi despre altele am scris în **Din calidor**, *în* **Arta Refugii**, *în* **Astra**, *în* **Sabina**, *în* **Roman intim**...

De cum am fost liberaţi din Lagărul "de Repatriere în Siberia" de la Sighişoara, la sfârşitul lunii mai 1945, l-am căutat prin Crucea Roşie pe fratele tatei, Ignat. Până în februarie 1967, când a murit tata, nu am primit vreo informaţie. Ştiam atât: înainte de 4 aprilie 1944 locuia pe Calea Griviţei…

După: nu mai locuia nicăiri.

Acest lucru îl ştiam de atunci: că nu ştim nimic.

*Însă după trecerea a 33 ani, în aprilie-mai 1977 când am fost re-re-re-arestat, am aflat din gura colonelului securist Vasile Gheorghe apoi din a generalului şi mai securist Pleşiţă că nici nu trebuie să ştiu, pentru că "***întâmplarea aia***" a fost şi rămâne secret de stat!*

Am dedus - atunci; mi s-a confirmat apoi:

- în acel moment (oricum, între 4 aprilie şi 23 august 1944) guvernul Antonescu nu avea interes să-i irite pe americani acuzîndu-i de crime împotriva omenirii: trata cu ei, la Cairo, la Stockholm (!) ieşirea ţării din război - deci a impus tăcerea asupra **întâmplării***;*

- de la 23 august 1944 până în martie 1965 guvernul comunist al lui Dej, impus de ruşi, chiar de era antiamerican, nu avea interes să vorbească despre **întâmplare***: ar fi trebuit să amintească despre sutele de mii de români (consideraţi "cetăţeni sovietici, trădători de patrie" - sovietică) re-fugiţi din calea năvalei hoardelor ruseşti;*

- după martie 1965 Ceauşescu ar fi putut vorbi de **întâmplare***, dacă ar fi fost cu adevărat independent de ruşi (în ciuda Războiului Rece, americanii şi ruşii aveau/au secrete comune de păstrat - printre altele: numărul evreilor lichidaţi de germani, numărul germanilor, al românilor civili ucişi de Aliaţi…);*

- după decembrie 1989: cine să aducă vorba despre **întâmplarea** *de la 4 aprilie 1944?:*

- Iliescu? - el ştia, dar câte altele ştia el, însă a tăcut, tace, ca un disciplinat activist comunist (iar de la o vreme, cu obrăznicie, pretinde că în decembrie 1989 acţionase ca… om al americanilor încă din… 1981!);

- Constantinescu? - cel care se lăuda că este basarabean, fiindcă s-a născut la Tighina (ei şi?, cunosc pe cineva pe care maica sa îl născuse într-un avion: înseamnă că este avionean?) - nu ştia, nu a ştiut, nu va şti nimic, nicicând;

- Coposu? - Tatăl Naţiei îi tratase de… minoritari pe basarabenii şi pe bucovinenii veniţi în decembrie 1989 să ceară alipirea la Patria Mamă - de care el (şi Măgureanu) nu avea(u) nevoie!;

- istoricul Zoe Petre? - Doamne fereşte!, să-şi strice dosarul propriului serviciu de cadre, scriind adevărul istoric - despre **întâmplare***? În apărarea "românofonilor"? Dar unde ne trezim?*

- G. Adameşteanu? G. Liiceanu? - ei sânt nişte bieţi olteni, nu se amestecă în treburile interne ale **întâmplărilor***… Republicii Moldova!*

Câţi civili au fost ucişi atunci (numai în 4 aprilie, fiindcă Bucureştiul a fost supus altor raiduri aeriene) de bombele americane? "Între 5.000 şi 25.000"- evantaiul larg vine de la... secretul de stat sub trei dictaturi...

Crima americanilor - uciderea în masă, a civililor - la 4 aprilie 1944 în Gara de Nord a Bucureştiului - a fost, cronologic, prima din cel de al doilea război mondial:

- a doua: în februarie 1945: uciderea a cca 630.000 femei, copii, bătrâni, doar la Leipzig şi la Dresda; ca şi la Bucureşti, în 1944, cu toţii erau refugiaţi din Est*;*

- în august acelaşi an: la Hiroshima şi la Nagasaki: 130.000+40.000 - cu toţii civili...

Când vor fi - şi ei, americanii - judecaţi la un Nürnberg? Măcar şi-au cerut iertare pentru crima împotriva civililor români ucişi în 1944?

Pe când un Memorial al victimelor americanilor (începînd cu băştinaşii indieni masacraţi, cu negrii ţinuţi în sclavie, cu chinezii lucrînd în condiţii de sclavaj - continuînd cu japonezii cetăţeni americani internaţi în lagăre de concentrare după Pearl Harbour, cu japonezii-japonezi, cu vietnamezii, cu sârbii, cu somalienii, cu afganii, cu irakienii - şi cu palestinienii, pentru neasistenţă, chiar complicitate la crimele israelienilor) - înălţat în faţa Capitoliului?

P.S. iunie 2006

"Ambasadorul Taubman şi ministrul Atanasiu au inaugurat „Monumentul Eroilor Americani" din Bucureşti (27 mai 2006)

Mihai DIAC

"Ambasadorul SUA la Bucureşti, Nicholas Taubman şi ministrul Apărării Naţionale al României, Teodor Atanasiu, s-au întâlnit ieri dimineaţă în Parcul Cişmigiu, pentru a inaugura "Monumentul Eroilor Americani" din Bucureşti. Monumentul este dedicat *celor 378 de militari americani care au murit pe teritoriul României în al doilea război mondial "Monumentul este dovada tăcută, dar permanentă a sacrificiului pe care eroii americani l-au făcut pentru a ne apăra libertatea. Şi-au părăsit casele şi familiile. Nu s-au mai întors. Astăzi îi onorăm*" (subl. mea, P.G.) a declarat Nicholas Taubman. Cu privire la situaţia din prezent, ambasadorul SUA a amintit că "o ameninţare la adresa libertăţii într-un colţ al lumii este o ameninţare la adresa libertăţii pretutindeni" şi s-a declarat mândru că militarii români şi americani sunt împreună în Afganistan, Irak şi Balcanii de vest, pentru "combaterea terorismului şi promovarea libertăţii".

Iată că "ambasadorul USA" Taubman se ocupă nu doar de interesele Israelului în România, dar şi de pura şi simpla falsificare a

istorie - prin *inversare*:

- cei "378 de militari americani" erau în realitate *aviatori de bombardiere*;

- bombardierele pilotate de aviatorii *"eroi americani"* cum le zice Taubman cu o insolenţă egalată doar de minciună, departe de a fi consimţit la…*"sacrificiul pe care l-au făcut pentru a ne apăra libertatea"* (carevasăzică: libertatea noastră, a românilor!) ne-au agresat, ne-au atacat mişeleşte, ne-au incendiat sonde şi gări şi case, ne-au ucis - mai cu seamă în 4 aprilie 1944 în Gara de Nord din Bucureşti.

Dar cum îndrăzneşte ambasadorul american Taubman să prezinte negrul drept alb? Pe când un monument al aviatorilor americani care îi "liberaseră" pe vietnamezi?;

Dar cum îi rabdă pământul pe guvernanţii României să accepte o asemenea deturnare a adevărului - şi a sângelui?

Cum… Dacă au acceptat că ai noştri sunt vinovaţi de asasinarea a 400.000 de evrei, de ce nu ar ridica din umeri şi ar zice că unde merge mia, merge şi suta… eroismului aviatorilor angloamericani care atâta ne-au ucis (ca pe unchiul meu, Ignat Goma, fratele mic al tatei, dispărut în molozul Gării de Nord la 4 aprilie 1944), încât… ne-au liberat! Să recunoaştem: nu doar românii de la "conducerea ţării" sunt persoane fără cultură, fără morală, fără demnitate, dar şi polonezii, dintre care un erou al "Solidarităţii", Bronislaw Geremek, pe când era el ministru de externe (să nu uit: şi dânsul istoric de meserie…) a mulţumit americanilor că…"salvaseră Polonia de două ori: prima de nazişti [când i-au salvat americanii pe polonezi de nazişti?, întrebarea mea, de ne-istoric], a doua oară de comunişti" [când, Dumnezeule Mare, i-a salvat America de comunişti? - Polonezii s-au salvat singuri-singurei, ajutaţi doar de compatriotul lor Wojtyla, Papa Ioan Paul al II-lea!]

Gură spurcată, profeţesc:

Tot o otreapă securistă ca V. C. Tudor are să vorbească despre masacrul de la 4 aprilie 1944. El - a mai apărat cauza Basarabiei şi Bucovinei (aşa cum a făcut-o, dar a făcut-o), în timp ce români-bravi, ne-securişti se scufundau în pământ până la brâu - cu capul în jos - ca să nu se afle că ei ar şti ceva-cumva…

Să aşteptăm, deci ca unul de teapa lui V. C. Tudor să umble în arhivele poliţiilor succesive, să ne comunice, el, **adevărul despre 4 aprilie 1944***? Să ne dea, el, lista victimelor bombardamentelor ameri-cane? Să confirme el dacă pata-verde-fără-nume (înainte de 1989) din nordul Capitalei şi, în recentele hărţi numită:"4 aprilie" este într-adevăr* **locul** *în care au fost depozitate (cine propune un alt termen?), după 4 aprilie 1944, resturile umane amestecate cu molozul caselor distruse?*

Loc *putînd fi numit - şi după 60 ani: cimitir?*

Groapă comună? Groapă de gunoi?

P.P.S.

(din studiul "Prizonieri de război în România" de Alesandru Duţu, Florica Dobre, Andrei Şiperco - Magazin istoric *nr. 3 mar. 1997):*

"Primul raid aerian asupra României: la 12 iunie 1942; 1 august 1943: un nou asalt asupra zonei petrolifere Ploieşti, considerată de W. Churchill 'rădăcina pivotantă a puterii germane'; de ataşatul militar american la Cairo, colonelul Bonner F. Fellers: 'obiectivul strategic al războiului'. Între 4 aprilie si 19 august 1944, alte atacuri din cadrul 'Bătăliei Ploieştilor', pe care generalul N.F. Twining o aprecia ca fiind 'una din cele mai mari epopei ale celui de-al doilea război mondial'.

"Pierderi considerabile [din partea românilor] (circa 193 miliarde lei, preţurile din 1945), peste 7 500 morţi si peste 7 800 răniţi. Pierderile anglo-americanilor: 324 avioane doborîte (286 americane şi 38 engleze) şi numeroşi piloţi ucişi sau capturaţi.

"Din 1 156 prizonieri angloamericani aflaţi în România în august 1944, majoritatea erau americani, oameni foarte tineri, cu o vârsta medie de 22 ani. Considerau România 'teritoriu ocupat de germani, lipsit de libertate şi autonomie politică', reproşau [României] de 'a fi furnizat Germaniei *petrolul, oferindu-i astfel un sprijin mai eficace chiar decât colaborarea militară'*. Erau convinşi ca la sfârşitul războiului S.U.A. aveau să impună Uniunii Sovietice 'frontierele Europei de mâine, determinate în lumina principiilor de libertate şi democraţie'. Considerînd ca alianţa cu U.R.S.S. convenea Statelor Unite atâta timp cât 'noi dăm material şi ei sânge', ei apreciau ca eforturile americane aveau sa fie dirijate 'în sensul organizării unor mari confederaţii care să conducă finalmente la crearea Statelor Unite ale Europei'.

"Impresionaţi de modul în care erau trataţi de către autorităţile româneşti şi de populaţie, piloţii prizonieri au declarat în unanimitate că 'regretă în mod sincer cele întâmplate' (victimele omeneşti), că au avut ordine stricte să bombardeze 'numai obiective militare". Altitudinea mare de zbor, instrucţia incompleta a unor echipaje, reacţia ferma a artileriei antiaeriene şi a aviaţiei de vânătoare româno-germane, arătau ei, i-au pus în situaţii dificile, bombele nemaiputînd fi lansate cu precizia cuvenită. Semnificativă este în aceasta privinţă precizarea piloţilor englezi: 'Nu avem de ce să urmărim teroarea în România deoarece aceasta ţară nu are posibilitatea sa facă altceva decât exact ceea ce face acum. Putem să bombardam oraşele ei zi şi noapte; prin aceasta nu se poate spera nici o schimbare politică atâta vreme cât trupele roşii au invadat o mare parte din teritoriul ei şi ameninţă cu invadarea restului. Situaţia României este din cele mai nenorocite şi în Anglia se cunoaşte lucrul acesta.'

"Avînd o îndelungată experienţă de zbor, aviatorii britanici erau

‘foarte disciplinaţi şi respectuoşi, în contrast cu prizonierii americani, nepătrunşi de disciplina militară şi foarte degajaţi în discuţiuni’, după cum consemna un document militar românesc. Ei respectau ‘cu stricteţe păstrarea secretului militar”, refuzînd, la interogatorii, ‘în cea mai politicoasă formă’ sa dea relaţii cu caracter militar. Cultura lor generală era superioara celei a camarazilor lor americani, cunoscînd mai bine problemele specifice româneşti. *Dar şi ei au ignorat pericolul sovietic, apreciind că în momentul în care se va dovedi ca U.R.S.S. va urmări "anexiuni teritoriale şi răspândirea comunismului în dauna libertăţii şi democraţiei", se vor lua măsuri. Erau convinşi că mai târziu sovieticii ‘vor fi siliţi să-si retragă trupele’* (s.m. P.G.).

“Englezii îi considerau pe americani ‘novici în aviaţie şi amatori în război’. Americanii îi ironizau pe englezi - ‘de ce mai vizaţi când bombardaţi, ca tot nu nimeriţi nimic?’ (lansaseră bombe la întâmplare, inclusiv cele şase căzute în curtea Regimentului "Mihai Viteazul" din Bucureşti, în faţa dormitoarelor în care fuseseră cazaţi aviatorii americani). În replică, englezii le spuneau că trecînd prin Bucuresti au văzut ‘vreo 6 000 de bombe americane căzute în alte locuri decât obiectivele cărora le fusesera destinate’.

“Cu tot tragismul unor situaţii, autorităţile şi populaţia românească au făcut dovada unor sentimente şi atitudini la care prizonierii nu se aşteptau. Mulţi au declarat că după ce oamenii aflau că sunt americani şi nu ruşi, sătenii încetau ‘orice acţiune de molestare’, i-au ‘aşezat la masă, le-au dat să mănânce, să bea, au stat de vorbă cu ei, le-au dat o mică provizie de merinde, după care au anunţat jandarmii şi i-au predat’. În mai toate cazurile, prizonierii au rugat ‘să nu fie predaţi autorităţilor germane’.

“Prizonierii valizi capturaţi la 1 august 1943 au fost internaţi în curtea Seminarului central din Bucureşti, cei răniţi la Spitalul de zona interioara nr. 415 din Sinaia. La 24 septembrie 1943, prizonierii din Bucuresti au fost transferaţi în Lagărul de la Timişul de Jos, cazaţi în două clădiri: vila funcţionarilor Primăriei municipiului Braşov (56 locuri) şi vila Primăriei oraşului Giurgiu (30 locuri). ‘Cazarea - menţioneaza un document al M.St.M. - este asigurată în foarte bune condiţiuni şi pentru iarnă, toate camerele avînd sobe de teracotă, instalaţii de baie şi closete în interior’.

“Prizonierii au primit solda corespunzatoare gradelor din armata română, dispuneau de popotă (cantină) separată, costul mesei (în limita a 200 lei) fiind reţinut din soldă. Suma ramasă disponibilă era folosită de fiecare pentru cumpărături, inclusiv pentru alimente neraţionalizate. *Deoarece art. 11 al Convenţiei de la Geneva nu prevedea acordarea de solde şi pentru sub ofiteri şi trupa, acestora li s-au alocat sume pentru cele necesare, egale cu al ostaşilor români. Ulterior, guvernul român a hotărît sa plătească solda şi subofiţerilor şi trupei şi să înfiinţeze şi pentru ei o popotă, cheltuind pentru fiecare persoană 120 lei pe zi* (s.m. P.G.).

*"*În primăvara anului 1944, sporind numărul de prizonieri anglo-americani, la Bucureşti a fost înfiinţat Lagărul nr. 14, unde prizonierii cazaţi, chiar daca nu s-au bucurat de aceleaşi condiţii ca cei de la Timişul de Jos, au avut posibilitatea să 'se întreacă în turnee de bridge, sa monteze un spectacol de estradă şi alte mijloace de amuzament'. 'Ne tratează mai bine ca pe soldaţii lor' (Frederich C. Mee). Thomas Fallon îşi informa familia ca 'toţi băieţii sunt foarte recunoscători' pentru că li se promisese ca în fiecare duminica li se va oficia 'slujba religioasă catolica', iar James E. Mann remarca cum în spitale 'lumea ne tratează ca şi cum am fi de-ai lor'.

"Autorităţile române au făcut ca repatrierea foştilor prizonieri să se facă rapid si în perfectă ordine. Chiar dacă, în vara anului 1944, au trebuit să suporte, alături de întreaga populaţie a Capitalei, consecinţele intensificării bombardamentelor executate de camarazii lor, prizonierii anglo-americani avusesera ocazia să se convinga de 'spiritul de umanitate şi de sentimentele creştineşti cu care au fost întâmpinaţi' ".

Nota autorului*: Din textul de mai sus aflăm că prizonierii americani şi englezi care încercaseră să evadeze fuseseră pedepsiţi prin trimiterea în Lagărul de prizonieri nr. 1 de la Slobozia-Ialomiţa…*

În 1943 tatăl meu, Eufimie Goma era internat acolo, ca "prizonier sovietic" (arestat de NKVD în ianuarie 1941, în Basarabia cedată, deportat în Siberia, în 1942 a fost încorporat cu forţa în… Armata Roşie; în ianuarie 1943 luat prizonier de germani, dirijat spre România, ca repatriat, ajunsese în… lagăr (am mai povestit de o sută de ori întâmplarea, am s-o mai povestesc de două sute). Când, după nouă luni (!) a fost liberat, a venit şi cu două fotografii făcute în lagăr (reproduse de Andrei Vartic în ediţia a II-a din **Din Calidor***, Biblioteca Basarabia, Chişinău, 1993, la paginile 241 şi 252): în fotografia de grup, după indicaţiile tatei, erau - în afară de ruşi: un sârb (de-al lui Tito), un francez şi un aviator englez (insul cu ochelari rotunzi, aşezat, ultimul din dreapta).*

Bibliografie (selectivă)

B. P. Hasdeu: - Talmudul, Tipografia Theodor Vaidescu, 1866
Mihail Kogălniceanu: - Opere II (Scrieri istorice, îngrijit de Alexandru Zub) IV/2, IV/4 (Oratorie II, îngrijit de Georgeta Penelea), Ed. Academiei RSR, 1976, 1978, 1980
Zamfir Arbore - Basarabia în secolul XIX - Bucureşti 1898
- Dicţionarul geografic al Basarabiei, Bucureşti, 1904
- Rusia ţaristă - asupritoarea popoarelor, Bucureşti 1914
Dumitru C. Moruzi - Basarabia şi viitorul ei, Bucureşti, 1905
- Ruşii şi Românii, 1906
- Pribegi în ţară răpită, Iaşi, 1912
- Înstrăinaţii, Bucureşti, 1912
- Cântece basarabene, Iaşi, 1912
- Moartea lui Cain, Piatra-Neamţ, 1914
Alexandru V. Boldur: - Le témoignage: 1918, Nagard, 1978
- Istoria Basarabiei, 1937
Ştefan Ciobanu: - Cultura românească în Basarabia sub stăpânirea rusă, 1923, Ed. Enciclopedică, Chişinău, 1992
- Dimitrie Cantemir în Rusia, Cultura Naţională, 1925
- Basarabia, 1926
- Din istoria mişcării naţionale în Basarabia, Chişinău, 1933
- Începuturile scrisului în limba românească, 1941
Gh. I. Brătianu: - La Moldavie et ses frontières, 1941
- În jurul întemeierii statelor româneşti, *Ethos,* nr. 2, 1975
- Marea Neagră.
N. Constantinescu: - Nistrul, fluviu românesc, 1941
Ap. Culea: - Moldovenii de strajă la Nistru, 1942
Leon Donici: - Revoluţia rusă, EFCR, 1996
- Noul seminar, Cultura Naţională, 1929
Eminescu: - Articole de politică românească, 1941
- Basarabia, studiu, *Timpul*, în martie 1878
Onisifor Ghibu: - Ardealul în Basarabia, 1928, "Ardealul"
- Trei ani pe frontul basarabean, 1927
Sever Zotta: - Despre nobilimea Basarabiei
- Paul Gore, Chişinău, 1928
Capit. **Aurel J. Gheorghiu**: - Pe drumuri basarabene, Casa Şcoalelor, 1923
Pavel Gore: - Anexarea Basarabiei (1917), Limba noastră, Chişinău, 1992
Grégoire Gafenco: - Préliminaires de la guerre à l'Est, Egloff, 1945
Vasile Harea: - Basarabia pe drumul unirii, Eminescu, 1995
Alexandru David: - Bibliografia lucrărilor privitoare la Basarabia, Chişinău, 1933
- Tipăriturile romîneşti în Basarabia (1812-1918), Chişinău,1934
- Contribuţii la vechea lirică românească, Chişinău, 1934
Romulus Cioflec: - Pe urmele Basarabiei Chişinău, 1992
Iorga: - Neamul românesc în Basarabia (II), EFCR, 1997

- Sfaturi pe întuneric I-II, 1940
- Iudaica, Bucovina, I.E. Torouţiu, 1937
- Les Roumains au-delà de Dnestr, Paris, J. Gamber, 1925
- La verité sur… la Bessarabie, Vălenii de M., 1940

Dimitrie Iov: - Gospodarul din Orhei, 1942
- Moldova de la Nistru, 1943

Gh. V. Madan: - De la noi din Basarabia, 1938
- Răsunete din Basarabia, 1935

Gheorghe Bezviconi: - Boierimea Moldovei dintre Prut şi Nistru I-II, 1940, 1943
- Cărturarii basarabeni, Chişinău, 1943
- Profiluri de ieri şi de azi

G. Murgoci: - La population de la Bessarabie, Paris, 1920

I. Gh. Năstase : - Slavi în sec XVIII-lea la Orhei, 1931, C. Rom.

Ion Nistor: - Istoria Basarabiei, 1924/ Humanitas, 1991
- Basarabia, pivotul politic al Moldovei voevodale, 1944
- Localizarea numelui Basarabia în Moldova transpruteană

Anton Raţiu: - Românii de la est de Bug, EFCR, 1994

Mihai Niculescu: - Amintiri în uniformă, Ed. Cartea pribegiei, 1952

Mihail Sadoveanu: - Drumuri basarabene, 1921/ Ştiinţa, Chişinău, 1992

G. Cioranesco, G. Filiti, R. Floresco, D. Ghermani, A. Gorjiu, M. Korne, M. Neculce: - Aspects des relations russo-roumaines (I), Minard, Paris,1967

G. Cioranesco, G. Filiti, M. Korne, A. Missirliu, N. Neculce, A. Suga: - Aspects des relations soviéto-roumaines (II), Minard, 1971

G. Cioranescu: - La russification de la Bessarabie roumaine, 1971

Aniţa Nandriş-Cudla: - 20 ani în Siberia, Humanitas, 1991

Ion Caraion: - Insectele tovarăşului Hitler, Ed. Ion Dumitru, 1982

Johann Urwich: - Fără paşaport prin URSS, 3 vol, Ed. autorului, 1976

Ion Dumitru: - Forme de genocid în URSS, Ed. Avdela, 1969

Anton Moraru: - Istoria Românilor (manual) Chişinău, 1995

Nicolae Dima: - Basarabia şi Bucovina în jocul geopolitic al Rusiei,
- Amintiri din închisoare, A.C.R. 1974

Nicolae Lupan - Bessarabie, terre roumaine, 1982
- Pământuri româneşti, 1984
- Imagini nistrene (2 volume) 1986, 1990
- Alexandru Cristescu, erou şi martir, 1987
- Străin la mine acasă 1996

Dumitru Mircescu: - Transhimeria (Prin închisori şi lagăre), Eminescu, 1991

Nicolas Baciu: - L'Europe de l'Est… La pensée universale, 1984

Dinu Poştarencu: - O istorie a Basarabiei (date şi documente), Cartier, Chişinău, 1998
- Chişinăul în 1941, ed. Museum

Ioan Silviu Nistor: - Istoria Românilor din Transnistria, Eminescu,1995

Ana Manole: - Cruciada afgană, Cartea moldovenească, Chişinău, 1991

Stelian Neagoe: - Bătălia pentru Bucovina, Helicon, 1992

Paul Cernovodeanu: - Basarabia, drama unei provincii…Albatros, 1993

Mihail Bruhis: - Rusia, România şi Basarabia, Universitas, Chişinău, 1992

Ioan Hudiţă: - Jurnal I, Institutul European, 1998

* Colecţia revistei *Basarabia*, Chişinău

* Colecţia revistei *Catacombes*, Paris
* Colecţia revistei *Orizont* (nov. 1944- mart. 1949 - red. Saşa Pană)
* Colecţia revistei *Tinereţea* (iul. 1945 - ian 1947, dir. G. Nechiti)
* Colecţia *Revistei fundaţiilor regale,* serie nouă, sept. 1945-dec. 1947
* Colecţia revistei *Contemporanul,* 1946-1956
* Colecţia revistei *Memoria*
* Colecţia revistei *Magazin istoric*
* Colecţia revistei *Dialog*, Dietzenbach, periodic coordonat de Ion Solacolu

Matei Gall, Andrei Goldner: - Destine, *Dialog* iul.-dec. 1999

Ion Solacolu: - De la pactul Hitler-Stalin la republica populară, *Dialog*, ian.-dec. 2001 - din cuprins:
- **Horia Georgescu**: - A doua răpire a Basarabiei
- O zi lungă
- **Gheorghe Barbul, Horia Georgescu, Dinu Zamfirescu, Ion Solacolu:** - Opţiuni în politica externă a României, 1939-1944
- **Dan Amedeu Lăzărescu, Andrei Goldner**: - Opţiuni în politica externă
- **Gheorghe Barbul**: - Corespondenţă cu Ion Solacolu (extrase)
- **Valentina Caraion**: - Amintiri
- **George Tomaziu**: - Figurant de epocă - 1942
- **Matei Gall**: - "Minunea"
- **Andrei Goldner**: Evreii din Ungaria între masacrare şi deportare
- **Andrei Goldner**: Soldat în companiile de muncă
- **Ion Caraion**: - Ion Antonescu

Ion Negoiţescu: - Politice 1 (*Dialog,* ian.-iul 2000) şi Politice 2 (*Dialog* aug.-dec. 2000), texte selectate de Ion Solacolu, colecţia "Caietele Ion Negoiţescu"

Andreas Hillgruber: - Hitler, König Carol und Marschall Antonescu, Wiesbaden, 1965

Nicolette Frank: La Roumanie dans l'engrenage

Nicole Valéry-Grossu: - Bénie sois-tu, prison, Plon, Paris 1976

Sergiu Grossu: - Derrière le rideau de bambus, Ed. Catacombes,Paris, 1975
- Vania Moiseiev, Catacombes, 1976
- Les Enfants du Goulag, Ed. France-Empire, Paris, 1979
- Le calvaire de la Roumanie chrétienne, 1987
- Îmi bate inima la Bug, ed. Museum, Chişinău, 2000
- L'Eglise persécutée, L'Age d'Homme, 2002
- Plaidoyer pour L'Eglise du Silence, Ed. Résiac, 2003
- Calendarul persecuţiei religioase în ţările comuniste, 2003
- Calvarul României creştine, Vremea, 2006

Larissa şi **Valeriu Turea**: - Cartea Foametei, Chişinău, 1991

Nistor Chioreanu: - Morminte vii, Inst. European, 1991

Ştefan. I. Davidescu: - Călăuză prin infern, I şi II Dacia, 2002, 2003

Valeriu-Florin Dobrinescu, Ion Constantin: - Basarabia în anii celui de al doilea război mondial, Institutul European, 1995

Ioan Scurtu, Constantin Hlihor: - Anul 1940, Drama românilor dintre Prut şi Nistru, Ed. Acad. Militare, 1992

Valeriu Florin Dobrinescu: - Bătălia pentru Basarabia, Junimea,1991

Ion Constantin: - România, marile puteri şi problema Basarabiei, Ed. Enciclopedică, 1995

Florin Constantiniu, Ilie Schipor: - Trecerea Nistrului, Albatros,1995
Florin Constantiniu: - O istorie sinceră…, Univers enciclopedic, 1997
Florin Constantiniu: - P.C.R., Pătrăşcanu şi Transilvania (1945-1946), Ed. Enciclopedică 2001
Lidia Brânceanu, Adina Berciu-Drăghicescu: - Basarabenii şi Bucovinenii, între drept internaţional şi dictat, Şansa, 1995
Doru Mihăiescu: - La Bucovine et la Bessarabie, EFCR 1998
Mihail Gr. Romaşcanu: - Tezaurul român de la Moscova, Globus (fără an)
Flori Stănescu, Dragoş Zamfirescu: - Ocupaţia sovietică în România (documente), Vremea, 1998
Mircea Stănescu: - Goma si „legea tacerii", Recenzie a carţii Saptamîna rosie 28 iunie-3 iulie 1940 sau Basarabia si evreii de Paul Goma, Editura Museum, Chisinau, 2003, 91 p., în „Aldine", supliment al cotidianului „România libera", nr. 371, 21 iunie 2003, p. 4.
- Un caz recent Cercetarea exterminarii evreilor si acuza de „antisemitism, studiu-anexa la Paul Goma, Saptamâna Rosie 28 iunie – 3 iulie 1940 sau Basarabia si Evreii, Bucuresti, Editura Vremea XXI, 2004, pp. 307-338.
- Tribulaţiile lui Laszlo Alexandru faţa cu „antisemitismul", „Jurnalul literar", serie noua, an XV, nr. 21-24, p. 4.
- Represiunea comunista împotriva culturii. Studiu de caz: Paul Goma, în comunicari prezentate la Simpozionul „Fenomenul Pitesti – reeduca rea prin tortura", Pitesti, 2006, pp. 299-309
Alesandru Duţu, Florica Dobre: - Eroi români pe frontul de Răsărit (vol I), Eminescu, 1995
Boris Buzilă: - Din istoria vieţii bisericeşti din Basarabia,EFCR,1998
Haş. Z. Lavi: - Moscova nu crede în lacrimi (închisoarea cea mare), Ierusalim, 1972
Radu Lecca: - Eu i-am salvat pe evreii din România, Roza Vânturilor, 1994
Matatias Carp: - Cartea neagră - suferinţele evreilor din România 1940-1944, 3 volume, Diogene, Bucureşti, 1996
Andrei Oişteanu: - Imaginea evreului în cultura română, Humanitas, 2001
*** - Basarabia în Gulag (18 mărturii), Ed. Uniunii Scriitorilor, Chişinău, 1995
Ioan Sceastlivâi: - Exilat în Komi, Inst. European, 1993
Leonid V. Catanchin: - Viaţa de rezistenţă, Ed. Nirvana (fără an)
Dumitru Moldovanu:- Haiducul Tobultoc, Cartea moldovenească, Chişinău, 1989
Gleb Drăgan: - Deportaţii - tragedii basarabene, Albastros, 1992
Valentina Ursu: - Râul de sânge, Biblioteca Basarabia, Chişinău, 1993
Vadim Ştefan Pirogan: - Cu gândul la tine, Basarabia mea, Ed. Asachi, Chişinău, 1995
Anca Florea: - Înapoi, în Basarabia, Cartea românească, 1994
Georgeta Adam, Ioan Adam: - Bat clopotele pentru Basarabia, Ed. Eminescu, 1995
Ana Selejan: - Trădarea intelectualilor, vol. l, Transpres, Sibiu, 1992
" - " - Reeducare şi prigoană, vol. II; Thausib, 1993
Mihai Prepeliţă: - Din Gulagul Românilor, Ed Cârlova, 1998
Petru Bunacalea, Andrei Calcea: - Osândiţi la nemurire, Presa, Chişinău, 1999

Ileana Toma: - Coloana, Ed. Semne '94, 2000
" - " : - Părintele Alexie, Preotul lui Dumnezeu, Ed. Bizantină, 2002
*** : - Holocaust în România, Ed. Kogaion, 2002
Neagu Cosma: - Cupola, Ed. Globus, 1994
Sorin Preda: - Cornel Dumitrescu, românul care a salvat de la moarte 3.600 evrei, în *Acasă* din 11.03. 2003
Liviu Papuc: - "Lebăda Basarabiei şi cîntecul său", în *Convorbiri literare*, 9/2003
Victor Frunză: - Destinul unui condamnat la moarte: PamfilŞeicaru, EVF, 2001
*** : - Cartea cărţilor interzise, Ed. Victor Frunză, 2003
Iurie Colesnic: - Basarabia necunoscută, 5 vol., 1993-2004, Museum
- Generaţia Unirii, Fundaţia Culturală Română, 2004
- Mi-i dor să vă spun, Museum, 2004
Alesandru Duţu, Constantin Botoran: - Situaţia evreilor din România, Vol I (1939-1941), partea întâi, Ed. Ţara Noastră, 2003
Elena Postică, Maria Praporşcic, Vera Stăvilă: - Cartea Memoriei, catalog al victimelor totalitarismului comunist; vol. I: 1999,vol. II: 2001, vol. III: 2003, Ştiinţa Chişinău
Alexe Rău (şi colaboratorii): - Basarabenii în lume, vol I şi II, Chişinău, 2002
M. Zaciu, M. Papahagi, A. Sasu: - Dicţionarul esenţial al scriitorilor români, Albatros, 2000
Constantin Mustaţă: - Dialoguri cu Raoul Şorban, Ed. Anotimp, 2002
Florin Manolescu: - Enciclopedia exilului literar românesc, 1945-1989, Compania, 2003
Mircea Stănescu: - Organismele politice româneşti (1948-1965),Vremea, 2003
Raymond Aron: - Démocratie et totalitarisme, Gallimard, 1965
- L'Opium des intellectuels, Calman-Lévy, 1955
Alain Besançon: - La falsification du bien, Julliard, 1984
- Les origines intellectuelles du léninisme, Calman-Lévy, 1977
Anton Ciliga: The Russia Enigma, Ink-Links, 1979
Milovan Djilas: - Conversations avec Staline, Gallimard, 1971
Robert Conquest: - La Grande Terreur le purges staliniennes des année trente, précéde de: Sanglante moissons: la collectivisation des terres en URSS Laffont, 1995 (trad. nouă), Staline, Odille Jacob, 1993
- Le féroce XX-e siècle, Ed. des Syrtes, 2001
Esther Benbassa: - Histoire de Juifs de France, Seuil, 1997
- Juifs des Balkans, La Découverte, 1993
Jean-Cristophe Attias: - Le commentaire biblique, Cerf, 1998
Jean-Cristophe Attias, Esther Benbassa: - Israël Imaginaire, Flammarion, 1998
Alexandre Soljénitsyne: - Deux siècles ensemble, 2 vol., Fayard, 2002
Norman G. Finkelstein: - L'industrie de l'Holocauste - réflexions sur l'exploitation de la souffrance des Juifs (traducere din engleză, postfaţă de Ronny Braumann), La fabrique éditions, Paris, 2001
François Furet: - Le Passé d'une illusion, Robert Laffont, 1995
Giovanni Gentile: - Origini e dottrina del fascismo, Roma, 1934
Brigitte Hamann: - La Vienne d'Hitler, Ed. Des Syrtes, 2001
Arthur Koestler: - La corde raide, 1978

- Le Zéro et l'Infini, 1991
Nadejda Mandelstam: Contre toute espoir, Gallimard, 1975
Avraham B. Yehoshua: - Voyage vers l'an mil, Calmann-Lévy,1998
George Orwell: - 1984
- La Ferme des animaux, 1981
- Essais, articles, 1995-98
- Hommage à la Catalogne, 1982
Richard Pipes: - La révolution russe, PUF, 1993
- Russia under the Bolchevik Regime, Knopf, 1993
Jean Daniel: La Prison juive, Odile Jacob, 2003
M. Cazacu, N. Trifon: - Moldavie (…) et Notes sur les Aroumains, Acratie, 1993
Gheorghe I. Bodea, Vasile T. Suciu: - Moisei, revista Vatra, 1982
Mihaela Sitariu: Oaza de libertate - Timişoara, 30 octombrie 1956, Polirom, 2004
Cornel Dan Niculae: Războiul nevăzut al evreilor sionişti cu românii, Bux, 2003
Saşa Pană: - Pentru libertate, Orizont, 1945
Aurel Baranga - Ninge peste Ucraina, 1945, / Bal la Făgădău, 1946
Sergiu Dan: - Unde începe noaptea, 1945
Mihail Sadoveanu: - Lumina vine de la răsărit, 1945
Maria Banuş: - Bucurie, 1949/, Despre pământ, 1954/ Ţie-ţi vorbesc, Americă!/ Se-arată lumea, 1956 / La porţile raiului, 1957
Ov. S. Crohmălniceanu: - Cronici şi articole, 1953, / Despre originalitate, 1955, /Cronici literare, 1957 / Pentru realismul socialist, 1960, / Istoria literaturii române între cele două războaie (curs), 1964, /Amintiri deghizate
Mihai Beniuc: - Un om aşteaptă Răsăritul, 1946,/Cântec pentru tovarăşul Gh. Gheorghiu-Dej, 1951, / Steaguri, 1951, /Despre poezie, 1953, / În frunte, comuniştii, 1954, / Mărul de lângă drum, 1954, / Partidul m-a-nvăţat, 1954,/ Pe muchie de cuţit, 1959
M. Davidoglu: - Omul din Ceatal, / Minerii, / Cetatea de foc…
Paul Georgescu: - Încercări critice, 1957 / Păreri literare, 1964, / Polivalenţa necesară
Ion Vitner: - Pasiunea lui Pavel Korceaghin, 1946/ Firul Ariadnei, 1957/ Meridiane literare, /Influenţa clasei muncitoare în opera lui Eminescu şi Caragiale/ Viaţa şi opera lui Th. Neculuţă, 1950
Petru Dumitriu: - Duşmănie, 1948,/ Bijuterii de familie, 1949,/ Nopţile din iunie, 1950, / Drum fără pulbere, 1951,/ Vânătoare de lupi,/ Pasărea furtunii, 1954, / Pentru demnitatea şi fericirea oamenilor (note de călătorie în URSS), 1954, / Noi şi neobarbarii, 1957, / L'Extrême Occident, 1964
Marcel Breslaşu: - Poeme pentru gazeta de perete, 1948,/ Griviţa Roşie, 1949, / În tîrg la Iaşi, 1917
Dan Deşliu: - Lazăr de la Rusca,/ Goarnele inimii, / Poezii,/În numele vieţii, 1949
A. Toma: - Cântul vieţii, 1949
Nicolae Manolescu, Dumitru Micu: - Literatura română azi. 1944-1964, 1965
Camil Petrescu: Bălcescu, 1949, /Un om între oameni, 1953

Nina Cassian: La scara 1/1, 1948, /An viu, nouă sute şaptesprezece, 1949/ Tinereţe, 1953, /Florile patriei, 1954, /Versuri,1955,/ Dialogul vântului, 1957
Dorel Dorian: - N-au înflorit încă merii, 1955,/ Dacă vei fi întrebat, 1960
A. G. Vaida: Scîntei în beznă, 1950, /Clocote, 1954
Haralamb Zincă: - Primăvara, 1950,/ Cazul R 16, 1953,/ Jurnal de front, 1954/
Eugen Frunză: - Zile slăvite, 1950, /Faţă-n faţă,1954,/Vă chem, 1955
Vladimir Colin: - Soarele răsare în deltă, 1951
Silvian Iosifescu: - Caragiale, 1951,/ Probleme şi opere contemporane, 1954
Radu Cosaşu: - Slăvim Republica Populară Română, 1952, / Lumină!, 1960
Dumitru Mircea: - Pîine albă, 1952
I. Ludo: - Stare de asediu, /Corsetul, 1955
Traian Şelmaru: - Pe drumul culturii noi, 1952
Florin Mugur: - Cîntecul lui Philipp Müller, 1952
Titus Popovici: - Mecanicul şi alţi oameni de azi, 1951,/ Străinul,1955, / Setea, 1958,/ Cuba, teritoriu liber al Americii, 1962,/ Puterea şi adevărul, 1973
V. Em. Galan: - Bărăgan, 1954
Eugen Jebeleanu: - Ceea ce nu se uită, 1945,/ Scutul păcii, 1949,/ Poeme de pace şi de luptă, 1950,/ Surîsul Hiroşimei, 1958
S. Şpitalnik: Evrei Moldovî (în limba rusă) - prezenţa lor în secolul al XX-lea în cultură, ştiinţă, economie; Biblioteca municipală "Hasdeu", Biblioteca evreiască "Manger", Joint - Chişinău, 2000
St. Rădulescu-Zoner, D. Buşe, B. Marinescu: Instaurarea totalitarismului în Romania editura Cavalioti, 1995)
Sabin Manuilă şi **Dr. W. Filderman**: Populaţia evreească din România New York, 1958 (lucrare prezentată la Congresul Institutului Internaţional de Statistică, Stockholm 8-16 august 1957).
Alexandru Moraru: - Cadrele bolşevice
Pavel Moraru: - Un Katyn românesc
Alexei Vakulovski - Trei mărturii din timpul foametei, Tiuk.

Nota (1 ianuarie 2008): Bibliografia nu a fost actualizată.

S U M A R:

Nota autorului - 5
Întrebări…- 78
Şi câteva răspunsuri - 12
Atacul sionist de după căderea Zidului Berlinului - 14
Interludiu istoric - Mihail Kogălniceanu - 65
O hartă din cuvinte - 81
Scurtă istorie a "Basarabiei" - 95
La început a fost antiromânismul - 102
O istorie de tip sovietic - 121
Falsificarea istoriei - 147
Un an ocultat - 157
Un martor: Gr. Vindeleanu - 253
Când ai crescut în cultul eternei victime inocente… - 259
Martiriul Basarabiei şi al Bucovinei de Nord - 275
Martiriul după martie 1944 - 323
Ion Antonescu: înger sau demon? - 350
Termeni. Nume, pseudonume; pseudonime - 369
Cine să ne judece pe noi? - 380
P.S. 21 martie 2003 - 383
P.S. 29 iunie 2003 - 383
P.S. 7 iulie 2003 - 388
P.S. 4 martie 2004 - 390
P.S. iunie 2006 - 399
Bibliografie - 429

PAUL GOMA:

B I O - B I B L I O G R A F I E

1909

– *20 ianuarie:* se naşte, în satul Ciocâlteni, judeţul Orhei, Basarabia, atunci, Rusia, Eufimie, al doilea fiu al Nataliei şi al lui Chirilă Goma (soldat în armata rusă, mort pe front în 1914/1915, în Galiţia, la Kut, Pinsk). Fratele mare: Ion, n. 1907, ţăran, mort în prizonierat la Ruşi, în toamna anului 1944; fratele mic, Ignat, n. 1912, violonist, dispărut la Bucureşti, în 4 aprilie 1944, în bombardamentul american.

– *14 iulie:* se naşte, în satul Chiştelniţa, judeţul Orhei, Maria, fiica Nadejdei Cuza şi a lui Toader Popescu (fratele mic al său, Niculae, n. 1911, refugiat şi el în martie 1944, în 1945 a fost "repatriat în URSS" în mai 1945; a murit în satul natal, în 1988).

1917

– *21 noiembrie:* Basarabia îşi proclamă autonomia teritorială;
– *2 decembrie:* Basarabia se proclamă republică democratică;
– *7 decembrie:* Basarabia îşi alege întâiul guvern;

1918

– *24 ianuarie:* Basarabia se proclamă republică independentă;

– *27 martie:* Sfatul Ţării votează Unirea cu România – în anume condiţii. Nici una dintre acestea (autonomie provincială, administrativă, drepturile minorităţilor, reforma agrară etc.) nu va fi respectată de Bucureşti.

1922 ?-1923 *?*

– Maria Popescu intră la Şcoala Normală de la Chişinău; Eufimie Goma intră ca bursier, orfan de război la Şcoala Normală din Orhei.

1928 ?- 1929 *?*

– După 6 ani de studii, Maria şi Eufimie devin învăţători. Se cunosc la balurile săteşti; în primii 2-3 ani de învăţământ funcţionează în şcoli (şi sate) diferite.

1930 ?- 1931 ?

– Maria Popescu şi Eufimie Goma se căsătoresc şi sunt numiţi împreună în satul (cătunul) Mana, comuna Vatici, judeţul Orhei (vezi **Din Calidor - o copilărie basarabeană)**.

1933

– Se naşte primul copil al soţilor Goma: Petre. Moare înainte de a împlini un an.

1935

– *2 octombrie:* (orele 2 de dimineaţă); se naşte – în cătunul Mana, comuna Vatici, judeţul Orhei – al doilea fiu al soţilor Goma: Paul.

1940

– *28 iunie:* Basarabia este cedată ruşilor, fără împotrivire. Familia Goma porneşte în refugiu prea tîrziu, este întoarsă din drum, înainte de a ajunge la Prut (vezi: **Gardă inversă, Soldatul câinelui, Bonifacia, Din Calidor, Arta reFugii, Astra, Sabina, Roman-intim, Ostinato, Uşa..., În Cerc...**).

1941

– *13 ianuarie:* învăţătorul Eufimie Goma este ridicat de agenţii NKVD şi „dus"; restul cărţilor – româneşti – sunt arse în curtea şcolii (vezi **Din Calidor, Arta reFugii***)*. Familia nu află nici motivul ridicării, nici durata condamnării – ştie că „tata a fost dus în Siberia".

– *23 – iunie:* primele semne că „Vin Românii!"

– *14 iulie :* **Au venit Românii ! -** frontul ajunge la Mana (vezi **Din Calidor***)*.

– *15 iulie:* Basarabenii şi Bucovinenii sunt liberaţi.

– *iulie - octombrie:* mama lui P.G. (ca mii de basarabence) îşi caută bărbatul. Nu-l găseşte. Află că ar fi murit „rupt de o bombă" la Balta – un târg nod de cale ferată în Ucraina, unde era un uriaş lagăr de triere a deţinuţilor – lagăr lichidat de Sovietici (în sensul că au fost lichidaţi deţinuţii), înainte de retragere (vezi **Din Calidor***)*.

– *octombrie:* considerat mort, lui Eufimie Goma i se face mormânt în cimitirul satului, lângă al fiului său Petrică.

1942

– *septembrie:* Paul începe să frecventeze şcoala primară, intrînd în clasa I – cu Domnişoara Tuza (vezi: **Din Calidor).**

– *1943 – ianuarie? februarie?:* soseşte la Mana, pe adresa Mariei Goma o carte poştală tip, de la Lagărul de prizonieri sovietici nr. 1 din Slobozia, Ialomiţa: expeditorul dă ştire că... deportatul la Siberia, de către ruşi, este acum prizonier-de-război (!) la Români – iar nevasta să adune acte, fotografii, mărturii din sat, de la Inspectoratul Şcolar, din satul natal că el este cu adevărat Goma Eufimie, român şi învăţător, arestat de Ruşii bolşevici, nu rus şi prizonier la Români... (Vezi: **Din Calidor)**.

– *ianuarie - octombrie:* mama şi bunica dinspre tată ale lui P.G. fac multe drumuri la Slobozia-Ialomiţa, ca să limpezească situaţia „prizonierului sovietic la români".

– *octombrie:* în sfârşit, Eufimie Goma este liberat din lagăr şi, deşi reîncadrat în învăţământ, este obligat să se prezinte săptămânal la postul de jandarmi – (vezi **Din Calidor***)*.

1944

– *martie*: refugiul în Transilvania: întâi la Sibiu, într-un Centru de Refugiu (sau: de Refugiaţi; sau poate: de Refugiere), apoi în satul Gusu judeţul Sibiu, unde părinţii fuseseră repartizaţi ca învăţători.

– *4 aprilie:* Anglo-Americanii bombardează Bucureştiul şi (din nou) Ploieştiul. La Bucureşti moare (dispare) unchiul Ignat; tatăl aflat în tren, cu grosul bagajelor, prins de bombardament la Buda, lângă Ploieşti pierde totul (vezi **Din Calidor, Arta reFugii, Astra, Sabina**).

– *19? 20? august:* Eufimie Goma primeşte ordin-de-chemare. Se duce – la Sibiu – însă ... intervine:

– *23 august (1944):* panică printre basarabeni şi bucovineni: „schim-

barea armelor" îi ameninţă, nu doar dinspre Ruşi – care vin – ci şi dinspre Ardelenii localnici, simpatizanţi ai Ruşilor (care or să ia Ardealul de Nord de la Unguri şi or să li-l deie lor).

Din 12 septembrie (1944), când, la Moscova, Românii au semnat Armistiţiul – iar în România s-a constituit Comisia Aliată de Control (în realitate, doar rusească), *„refugiaţii" se... refugiază şi mai spre Apus, cât ţine războiul apoi se ascund, pe-loc: ca să nu fie „repatriaţi în ţara Ruşilor* – (vezi **Arta reFugii, Astra, Sabina, Roman-intim)**. *Pentru Basarabeni şi Bucovineni persecuţiile comunisto-ruseşti au început în 28 iunie 1940 – şi nu s-au terminat nici în momentul de faţă.*

– *octombrie:* familia Goma se mută (ca să-şi piardă urma ...) din Gusu, Sibiu, în Buia, Târnava, Mare.

– *octombrie-decembrie:* familia Goma se ascunde prin păduri, de fiecare dată când „Comisia ceea" se apropie ameninţător (vezi **Arta reFugii, Astra, Sabina***).*

1945

– *ianuarie, 13* (vezi aceeaşi dată – însă în 1941): familia Goma este „prinsă" (în termeni tehnici: capturată) – nu de jandarmi, nu de Ruşii ocupanţi, ci de ciobani (mioritismul ce este el dacă nu mitul vânzării-uciderii-de-frate...?). Este „condusă" de jandarmi la Sighişoara, în „Centrul de Repatriere" în fapt: Lagăr în vederea Deportării Basarabenilor şi a Bucovinenilor livraţi de Români Ruşilor (vezi **Soldatul câinelui, Arta reFugii, Gardă inversă...***)*

– *ianuarie* – mai: în Lagărul de la Sighişoara, tatăl lui P. G. face acte false pentru familia sa şi pentru alte familii. Niculae Popescu, fratele mamei, nu acceptă să prezinte Comisiei (Aliate!) acte false – este, pe loc, „repatriat în Siberia".

(4 februarie 1945: la Yalta, conferinţa „în urma căreia am fost vânduţi Rusiei" ...Până să ne vândă Churchill lui Stalin – celebrul bileţel cu procentele – ne vînduseră Românii pe noi, Basarabenii şi Bucovinenii şi încă de două ori: întâia oară în 26-28 iunie 1940, când ne-au... doar cedat teritoriul; a doua oară, după 23 august 1944, când ne-au vânat, ne-au prins şi ne-au dat-legaţi Ruşilor; cât despre „vânzarea de la Yalta" ea nu exista: în momentul în care se desfăşura vânzarea-cu-pricina – „90%: Ruşilor" – România era ocupată *în totalitate, încă din 25 octombrie '44*, adică de patru luni de zile; nu numai noi, *refugiaţii-în- proprie-ţară* am fi fost bucuroşi să ne găsim, în sfârşit, adăpost în... restul de 10% rămas liber, dar şi Românii ardeleni cei care, de prin '48-'49, când, în sfârşit, au deschis ochii, căutau acel „Zece la Sută" – şi nu l-au găsit; nici în ziua de azi).

– *mai-iunie* (deci, binişor după încheierea războiului): familia Goma, cu hîrtii (false) de... nerepatriabili (în ţara Rusului), se întorc „acasă", în satul Buia, Târnava Mare.

– *vara:* începutul secetei-din-Moldova

– *toamna* (şi, din acest moment, până după moartea lui Stalin, în 1953): „nerepatriabilii" sunt convocaţi la Sighişoara, pentru a fi întrebaţi dacă nu s-au răzgândit, ca să se ducă, în sfârşit, „în ţara lor, Marea Uniune Sovietică" (întrebările nu erau puse de Ruşi, în ruseşte, ci de Români - în româneşte: advocaţi ardeleni, ţărănişti - ei lucrau cu sârg la prefecturi, mai ales în Comisia "Aliată" de Control). În ciuda hăituielilor, a convocărilor, Basarabenii preferau să rămână „străini în propria-le ţară", decât să fie... repatriaţi în Siberia.

1946

– *septembrie:* P. G. intră, prin concurs, ca elev bursier, la Şcoala Normală „Andrei Şaguna" din Sibiu (vezi **Arta reFugii)**.

1948

– *vara:* se anunţă printre alte nenorociri reforma învăţământului.

– *septembrie:* P.G. se trezeşte elev în clasa a... VII-a de „Ciclul Doi" – la Gimnaziul din Şeica Mare, judeţul Târnava Mare.

– *octombrie? noiembrie?:* „epurarea" cărţilor din biblioteca şcolii de la Şeica Mare (vezi **Arta reFugii, Astra, Sabina, Roman-intim)**.

1949

– *ianuarie 13* (vezi şi 13 ianuarie 1941; şi 13 ianuarie 1945): mama şi tatăl lui P. G. împreună cu majoritatea locuitorilor adulţi din satul Buia, Târnava Mare sunt „ridicaţi şi duşi" – nu se ştie unde. P.G. îi caută la Sibiu, la Alba Iulia, la Sighişoara - află că sunt închişi la Securitatea – nou înfiinţată – de la Mediaş. După câteva săptămâni ceilalţi arestaţi sunt liberaţi, rămân „suspecţii", „periculoşii" – printre ei, soţii Goma. Mama este liberată la sfârşitul lunii mai, tatăl: ultimul, în august. În acest timp P.G. "locuieşte" în gări şi la poarta Securităţii din Mediaş (vezi **Ostinato, În Cerc, Gherla, Gardă inversă, Patimile după Piteşti, Bonifacia, Arta reFugii, Astra, Sabina, Roman-intim** – adică în aproape toate cărţile).

– *septembrie:* P. G. intră prin concurs elev bursier în clasa a VIII-a a Liceului „Gheorghe Lazăr" din Sibiu.

– octombrie; „descopere" biblioteca Astra (vezi **Astra, Sabina, Roman-intim...**)

– *decembrie:* asistă la „închiderea" bibliotecii „în vederea inventarului" (în fapt, a epurării – a doua).

1952

– *mai:* P. G., elev în clasa a X-a, este „convocat" la "Securitatea din Sibiu şi „reţinut" opt zile. Motive: A vorbit, în clasă, despre partizani şi, culmea!, ţine un jurnal-intim... codificat...

– *septembrie-octombrie:* întors din vacanţă, află că fusese exmatriculat din toate şcolile din ţară; face o încercare la Liceul din Sighişoara: după o săptămână este invitat să plece. La Braşov nu este primit; este primit, în schimb, la Liceul „Negru Vodă" din Făgăraş.

1953

– *martie*: crapă Stalin. Speranţe...

– *iunie-august:* absolvă liceul. Încearcă să dea examen de admitere la Institutul de Cinematografie (!). Este eliminat din prima fază.

– *septembrie:* cere să fie încadrat în învăţământ. I se propune să fie „instructor superior de pionieri". Acceptă. Întâi la Şcoala elementară din comuna Dacia, raionul Rupea, apoi în oraşul Rupea – la liceu...

1954

– *august:* dă examen(e) de admitere, simultan, la Universitatea Bucureşti (Filologie, română) şi la nou-înfiinţatul Institut de literatură şi critică literară „Mihai Eminescu", înlocuind fosta „Şcoală" cu acelaşi nume – zisă şi Fabrica de Scriitori. Reuşeşte şi colo şi colo. Alege... Fabrica.

1955

– *vara:* Institutul (autonom) este transformat în „secţie" şi translat la Universitate.

– *toamna:* conflicte la seminarii, cursuri, cu profesorii: Radu Florian, Tamara Gane, Mihai Gafiţa, T. G. Maiorescu, A. Hoajă, Mihai Novicov, G. Macovescu, Iorgu Iordan.

1956

– *iunie:* P. G. este „judecat" la rectoratul Universităţii. Acuzatori: Iorgu Iordan, Al. Graur, Ion Coteanu, L. Tismăneanu, Radu Florian, M. Novicov – precum şi „doi tovarăşi necunoscuţi, în civil, de la Securitate"... Acuzaţi erau şi studenţii Aurel Covaci şi Vasile Albu dar, spre surprinderea lui P. G., colegii de an, de grupă, de cămin, de... bancă a acuzaţilor trecuseră în tabăra cealaltă, a acuzatorilor...

Capete de acuzare:

a) P. G. afirmase, la seminarul de marxism-stalinism, că războiul declarat de URSS Finlandei în 1939, era – potrivit materialismului-istoric – „război injust"; „de agresiune";

b) afirmase că „Moldovenii" (din „RSS Moldovenească") sunt români; că „limba moldovenească" este o invenţie („Sovieticii le-au impus Basarabenilor o limbă care nu există"), locuitorii vorbind limba română – care limbă (română) este o limbă de origine latină (cum susţine, de pildă, acad. sovietic Şişmariov) şi nu o limbă-slavă – cum, de pildă susţine acad. român Graur;

c) pretinsese că sistemul de cote este descurajant (!), iar colectivizarea agriculturii o eroare (?) economică;

d) afirmase că trupele sovietice din România sunt trupe de ocupaţie;

e) susţinuse că limba rusă nu trebuie să fie obligatorie – etc. etc.

„Procesul" a durat vreo trei ore (acad. Graur, leşinat, a fost transportat undeva).

De semnalat suprarealismul situaţiunii: Colegii (de boxă) A. Covaci şi V. Albu, din „complici" se prefăcuseră în martori-ai-acuzării; în schimb Mihai Novicov, pornit la drum ca acuzator-şef, „pe parcurs" a devenit... avocat al apărării – oricum, el a rostit fraza determinantă: «Tavarişci! Iel, Guoma, spri diasibiri di alţ' riacţianari nicinstiţ', iel ieste un riacţianar cinstit – ieu cam atâta am avu' di spus...» (vezi **Justa**). Astfel apărat (de însuşi politrucul Institutului!), P. G. nu a fost arestat pe loc – cum ceruse acad. Iorgu Iordan, susţinut de membrul corespondent Ion Coteanu; nici măcar exmatriculat – cum sugeraseră în cor L. Tismăneanu şi Radu Florian...

Mihai Novicov a promis că se va ocupa el, „îndiaproapi" de... „Cazul Goma" – atunci a luat naştere "cazul" cu pricina.

– *august:* ca orice student, P. G. îşi face „convocarea" militară de o lună la Cilibia. Acolo aude că, la Poznan, s-ar fi întîmplat ceva.

Se întâmplase: Budapesta-Octombrie începuse în August la Poznan.

– *septembrie:* P. G. scrie, în continuare, la „romanul" intitulat „Durerile facerii" (!), din care citise fragmente la „seminariile de creaţie" („clasa de proză", condusă de Gafiţa).

– *22-23 octombrie: izbucneşte Revoluţia Maghiară.*

– *5 noiembrie:* proiectata manifestaţie a studenţilor nu mai are loc: Securitatea îi culesese pe organizatori cu două-trei zile înainte, iar în acea zi

ocupase Piaţa Universităţii cu camioane, cu securişti în civil, cu armată – şi mai ales cu „Brigăzi muncitoreşti" – clasă muncitoare îmbrăcată în pufăici noi-nouţe, înarmată cu lanţuri de bicicletă, tuburi de plumb şi ciomege scurte – aceştia fiind, ca să zicem aşa, părinţii (sau chiar bunicii, de ce nu!) Minerilor Români din 1990 şi din 1991. P. G. n-a aflat de manifestaţie decât cu două-trei zile mai târziu.

– *13 noiembrie:* După câteva tentative (nereuşite) de a „face ceva" împreună cu colegii de cămin („Matei Voievod") apoi de Universitate, se hotărăşte ca, la prima şedinţă de UTM să predea carnetul, în semn de protest. Cum o asemenea ocazie nu s-a oferit, a pus în roman povestea cu carnetul. Şi a citit fragmentul cu pricina la „seminarul de creaţie" condus de M. Gafiţa.

– *22 noiembrie,* orele 13,30: P. G. este arestat de la Universitate, dus la Ministerul de Interne şi anchetat ("ca la Interne"); acuzat fiind de tentativă de a organiza o manifestaţie ostilă – prin „fiţuici" (aşa erau catalogate, la MAI, orice scrisuri, fie de mâna arestatului, fie tipărite, dar toate „duşmănoase şi interzise" – aici Securitatea Poporului desemna prin „fiţuică" cele vreo 15 pagini citite la seminar, fragmentul de roman.

1957

– *februarie* şi *martie:* cele două „înfăţişări" ale procesului;

– *aprilie:* de la arestul Malmaison, P. G. este „vărsat" la penitenciarul Jilava (Fortul nr. 13) (vezi **Ostinato, Gherla**)

– *iunie:* i se aduce la cunoştinţă sentinţa: doi ani închisoare corecţională pentru delictul de agitaţie publică.

1958

– *martie, 25* (Bunavestire): P. G. este trimis disciplinar la Gherla.

– *iulie, 14:* Răscoala Frontieriştilor de la Gherla.

– *octombrie:* P. G. este scos din celulele comune şi dus la camera de liberare.

– *noiembrie, 19:* în urma turnătoriei unui cunoscut „copil al lui Goiciu", „pictorul de biserici" din Segarcea: Anton Barbu-Panaghia, P. G. şi frontieristul Ferdinand Piatka sunt torturaţi de: Todoran, Goiciu, Istrate, Şomlea (cel Bătrân) (vezi: **Gherla)**.

– *noiembrie, 21:* P. G. este liberat din închisoare, dar trimis (cu escortă) „pentru 36 luni", cu domiciliu obligatoriu în satul-nou Lăteşti raionul Feteşti.

1961

– *februarie:* P. G. primeşte pentru întâia oară, „permisie acasă". Ajuns la Miliţia din Feteşti (unde urma să i se dea „alte acte" – în domiciliu obligatoriu buletinul de identitate purta, sub fotografie, menţiunea: D.O.), află că „permisia" nu era pentru Meşendorf, Rupea unde locuiau părinţii, ci... la Constanţa. O mică-greşeală... Deşi iarnă, deşi nu cunoştea pe nimeni la Constanţa, P. G. se hotărăşte să se ducă... în permisie-la-Constanţa (vezi **Soldatul câinelui***).*

– *noiembrie*: i se prelungeşte „restricţia domiciliară" cu încă 24 luni. P. G. protestează, în scris, împotriva, „prelungirii" ; îl acuză pe ofiţerul de Securitate Livescu de rapoarte-false, de maltratare a deoiştilor – şi cere „liberarea imediată".

1962

– Nemaipomenit, nemaiauzit: un reprezentant al MAI se deplasează (personal...) în satul-nou Lăteşti, ca să ancheteze o plângere a unui bandit. Ceilalţi deoişti, în aceeaşi situaţie, în urma presiunilor (citeşte a ciomăgelilor), îşi retrag „reclamaţiile".

1963

– *ianuarie:* chiar dacă ofiţerul de Securitate Livescu nu este pedepsit (cine să-l pedepsească: Securitatea?), P. G. este liberat înainte de termen".

1963*, ianuarie* – **1965***, iulie:*

P. G., liber ca pasărea cerului, într-o ţară liberă, lucrează numai în munci necalificate şi nepermanent(izat)e:

– muncitor zilier în construcţii, la Buhuşi, pe şantierul Casei de Cultură – deci tot în domeniu, atât, că în fier-beton; fotograf ambulant (nunţi, botezuri, înmormântări), prin satele din Rupea şi Făgăraş; trompetist de sâmbătă-searta (baluri, nunţi, hore); dezgropător de puieţi la pepiniera Şercaia; descărcător-încărcător de cereale în silozul din Şercaia-Gară; muncitor necalificat la forja uzinei „Rulmentul" din Braşov; merceolog la „Agrosem" Făgăraş – în fine: „tehnician" la Serviciul Tehnic al Intreprinderii de Gospodărie a Oraşului Făgăraş (vezi **Ela, Bonifacia, Adameva**…)

(**1965**)

– *august:* ca urmare a "decretului Ceauşescu" (ce permitea foştilor deţinuţi politici să-şi continuie studiile universitare), P. G. – căruia nu i se aprobase reînmatricularea în anul III, deşi, legal, avea acest drept - dă examen de admitere la Facultatea de filologie, Universitatea din Bucureşti.

– *septembrie:* P. G. din nou, după 11 ani, re-student în anul 1.

– *septembrie-octombrie* (la Căminul „Regnault"): reia romanul început în d.o., încă fără titlu, dar este vorba de **Ostinato.**

– depune-propune la *Gazeta literară, Luceafărul, Viaţa românească, Amfiteatru* proză scurtă. I se răspunde – şi i se va răspunde şi în anul următor, 1966: «D-ta, fiind un caz nu poţi debuta în perio-dice, trebuie să publici întâi un volum...». Logica va funcţiona ca… lege (vezi **Bonifacia**).

1966

– *primăvară:* P. G. depune la ESPLA romanul **Ostinato** (sub titlul: **Cealaltă Penelopă, cealaltă Ithacă)**. M. Gafiţa: «Nu se poate debuta cu un roman, numai cu un volum de proză scurtă...»

— *iulie:* P. G. prezintă, tot la ESPLA, volumul de „proză scurtă".

– *decembrie, 6:* la insistenţele Gicăi Iuteş şi ale Sânzienei Pop, Eugen Barbu este de acord ca P. G. să debuteze în revista sa, *Luceafărul* (vezi **Bonifacia***),* cu povestirea **Aia***,* botezată în redacţie **Când tace toba...** (?)

– *decembrie,* în continuare: până la sfârşitul anului, P. G. mai publică în *Luceafărul* o proză şi un reportaj **(Cetatea Făgăraşului)***,* iar când se decernează „Premiile Luceafărului pentru 1966", P. G. primeşte „Menţiune, proză" – cu Ion Nicolescu, Premiul I fiind acordat Alexandrei Târziu (la poezie, Premiul I: Grigore Arbore, Premiul II: Ileana Mălăncioiu).

1967

– *iarna:* debutul în *Luceafărul* îi deschide lui P. G. porţile periodicelor: publică în *Gazeta literară, Viaţa românească, Ateneu, Neuer Weg, Cravata roşie.* Concluzie: nu exista vreun „ordin de sus" dar responsabilii nu voiau să-şi asume…responsabilitatea publicării unui „caz" – cu excepţia lui Eugen Barbu.

– În *februarie* moare tatăl lui P. G., în vârstă de 58 ani.

– *primăvara:* revista germană (din România) *Neue Literatur* pregăteşte publicarea unui fragment din **Ostinato** în traducerea Anemonei Latzina şi a lui Dieter Schlesak. Întâmplare: Miron Radu Paraschivescu, poposind la redacţia revistei, îşi aruncă ochii peste un manuscris (dactilogramă). După un timp, exclamă:

«Dar băiatul ăsta e un Soljeniţân român!» În curând, băiatul-ăsta citeşte la Cenaclul condus de M. R. P. câteva fragmente. Televiziunea austriacă filmează, revista vieneză, *Literatur und Kritik* publică un fragment însoţit de o notă biobibliografică şi de un studiu despre literatura română, semnate de Marie-Thérèse Kerschbaumer.

(În vara lui 1967 a fost trimisă în Occident prima variantă a romanului **Ostinato***)*

– *toamna:* în urma insistenţelor (în fapt: presiunilor, şantajelor securistului Mircea Achim (în acel timp „ocupîndu-se" de studenţi, câţiva ani mai târziu de scriitori) şi a şefului său Nicolae Mihai, P. G. abandonează Universitatea (ca să nu aibă ce pierde, deci să nu poată fi şantajabil) şi rămâne, definitiv, un licenţiat în liceu. Locuieşte – din decembrie 1965 – la anticarul Radu Sterescu, veche cunoştinţă, din 1954 – (vezi: **Bonifacia***)*

1968

– *primăvara:* promisiuni de publicare a volumului de proză scurtă cu... scurtări; cu schimbarea titlului **Moartea noastră cea de toate zilele** în **Camera de alături**; simultan, respingere „dulce" a romanului **Ostinato:**

«Mai trebuie lucrat, e nefinisat...» (Gafiţa).

Memento: manuscrisul romanului **Ostinato** a schimbat trei directori de editură. Nu el a determinat „schimbările de direcţie" (în sensul de persoane, nu de linie-a-partidului), el a îndurat-o. Cei trei: Ion Bănuţă, un oarecare Marinescu şi, în fine, Ioanichie Olteanu. Aceştia erau... direc-torii. Vor fi fost ei mari, dar nu se aflau "în contact cu tovarăşii scriitori". Contactorii (contactoriştii?) literaro-politici, kulturalnicii-komisari), în afară de, inevitabilul, indispensabilul Gafiţa erau: Corneliu Leu, Lucian Cursaru, precum şi suavul tov' Măciucă...

– *iulie:* promisiune din partea lui Geo Dumitrescu de a-l "lua" ca redactor la *România literară* ce va înlocui *Gazeta literară.*

– *august, 7:* P. G. se căsătoreşte cu Ana Maria Năvodaru.

– *august, 22:*

a) invadarea Cehoslovaciei;

b) lansarea în librării a volumului de debut **Camera de alături** – apărut la E(S)PL(A).

– *august, 23:* P. G. (fără profesie, fără serviciu, nestudent, nemembru al Uniunii Scriitorilor – dar autor al unui volum recent editat) se prezintă la sediul Uniunii din Şoseaua Kiseleff şi cere să fie primit în Brigăzile patriotice. Este trimis la plimbare, cu explicaţia:

a) scriitorii încă nu alcătuiseră asemenea... formaţii;

b) chiar dacă se vor constitui Brigăzi la Uniune, în ele vor intra numai

membri de partid.

– *august, 24:* P. G. este chemat telefonic la sediul Uniunii Scriitorilor, unde Pop Simion, Ioanichie Olteanu şi János Szász îl anunţă că ideea lui a fost bună, însă dacă vrea să intre în Brigăzile Patriotice, mai întâi trebuie să intre în partid.

– *august, 24–25:* în Sala Mare a Casei Scriitorilor are loc faimoasa şedinţă de primire în partid a unor, în general, tineri scriitori (care ceruseră să facă parte din Brigăzi): Mariana Costescu, Aurel Dragoş Munteanu, Adrian Păunescu, Paul Schuster, Al. Ivasiuc şi Paul Goma (doar atâţia să fi fost?) (vezi **Soldatul câinelui**).

– *august-octombrie: Gazeta literară* se transformă în *România literară,* sub direcţia lui Geo Dumitrescu. P. G. devine redactor cu jumătate de normă la pagina muzicală.

– *septembrie:* apar două cronici elogioase la volumul **Camera de alături**, semnate de Valeriu Cristea în *Amfiteatru* şi Lucian Raicu în *România literară;* o notă distrugătoare, nesemnată în *România liberă.*

– *sfârşitul anului:* o nouă variantă a romanului **Ostinato** este trimisă în Occident.

(Între 1968-1969 P. G. lucrează la un roman – fără titlu, dar va deveni **În Cerc.** Îl lasă de-o parte şi scrie prima variantă a unui „segment" care se va plasa înaintea **Cerc**-ului: **Uşa noastră cea de toate zilele...***)*

1969

– P. G. declară „editorilor" Dodu Bălan, Vasile Nicolescu, Ghişe, Stroia, Bujor Sion :

«Dacă **Ostinato** nu e publicat în româneşte, în România, cel mai tîrziu în 1970, în 1971, va apare în Occident.»

Nu e luat în serios: «Gluma e bună, e bună...» Şi: «Cum : un scriitor şi român abia debutant, membru de partid să afirme că publică... la capitalişti? Să le puie acelora – duşmanilor – o armă în mână?»

Fiindcă P. G. o ţine pe a lui, pretinzînd că nu are nevoie de autorizaţiune-de-la-poliţiune ca să hotărască soarta cărţilor sale, se succed „şedinţele de lucru", „de lămurire", „curat prieteneşti", unele mai restrânse, altele mai lăbărţate; unele „amicale", altele de-a dreptul ostile. P. G. este convocat, la preşedintele Uniunii Scriitorilor, Zaharia Stancu; la „comitetul operativ" (nu se va fi chemat aşa, dar totdeauna compus din: Chiriţă, Ţoiu, Nichita, Hobană, Dimisianu – în câteva rînduri a participat şi Fănuş Neagu; şi János Szász; şi Ion Horea – şi încă alţii, mulţi, prea mulţi pentru o cultură atât de rezistentă, pentru o literatură atât de de-valoare). Scopul: să-l facă pe P. G. să declare că nu mai doreşte să publice la capitalişti; că doreşte fierbinte să publice numai în Patria Română şi în româneşte – în consecinţă va aştepta publicarea (în România şi în limba română) „**atît cât va fi necesar**". P. G. găseşte că, nefiind etern, nu poate aştepta „cît va fi necesar".

– *tot în cursul anului 1969:* P. G. este judecat la Uniunea Scriitorilor de un comitet lărgito-lăbărţat) compus din Zaharia Stancu, din „tovarăşi de sus, de la C.C.": Ghişe, Dodu, Nicolescu, Brad, Stroia. Masele largi de luători la cuvânt – prin Titus Popovici, Fănuş Neagu, Mircea Micu, Paul Everac – sunt de părere că un scriitor român, («mai ales cînd este un ilustru necunoscut!» - citat din Vasile Nicolescu), «nu are dreptul să se comporte ca şi cum ar fi singur pe lume», în consecinţă: «Să intre în rînduri!» (ca să fie d-al nostru, dîn bobor – şi să ne pupăm Piaţa Endependenţi – căci toţi sîntem români – nu? Nu!).

1970

– *martie:* P. G. publică pentru ultima oară, proză, în *România literară*, un fragment din **În Cerc.**

– *aprilie:* romanul **Uşa noastră cea de toate zilele** predat editurii Cartea românească, este respins de Marin Preda şi de Mihai Gafiţa „ca urmare" (?) a „decodificării" operate de Ivasiuc, potrivit căreia, „sub personajul Florica se ascunde, în fapt, Elena Ceauşescu iar sub al lui Iosub, Nicolae Ceauşescu"...

Din acel moment, P. G. nu mai are dreptul să semneze nici traduceri; soţia sa, Ana Goma, la fel; la fel socrul său, Petre Năvodaru (a se vedea volumul I din **Iosif şi fraţii săi,** de Thomas Mann – apare ca traducător Petru Manoliu, deşi Petre Năvodaru este adevăratul traducător; vezi şi **Despre război** de Clausewitz: traducătorul este menţionat în caseta... tehnică, de la finele volumului ...).

– *toamna:* P. G. trimite în Occident manuscrisul romanului **Uşa..**. - fără a-i cere voie lui Titus Popovici – nici chiar lui Ţoiu!

1971

– *martie:* noul director al editurii (devenită) *Eminescu,* Ioanichie Olteanu îl anunţă în scris pe P. G. că romanul **Ostinato** va fi publicat „în curând - însă, mai întâi trebuie făcut publicabil" (aceste „lămuriri" i-au fost date prin viu grai – ca şi următoarele): la întrebarea lui P. G.: «Cum adică, să fie făcut publicabil?», răspunsul a fost: «Ei... Ştii dumneata foarte bine cum ...». P. G. nu ştia, nu acceptă – zice:

«Dealtfel, e prea târziu: la toamnă se publică simultan, la Suhrkamp, la Gallimard, la Rizzolli...»

«Trebuie să le-o luăm înainte», zice Ioanichie Olteanu.

«Luaţi-le-o!», zice autorul.

– *aprilie:* editura *Eminescu* îi înmânează lui P. G. o altă hârtie – prin care... atestă (!) publicarea romanului „într-un viitor apropiat". De astă dată i se cere autorului să-şi ia – în scris – angajamentul că nu va permite publicarea „în limbi străine, înainte de a fi publicat în, româneşte". P. G. refuză.

„În acest caz, rupem tratativele!", zice loanichie Olteanu, uşurat şi fericit.

– *iunie:* editorul german Suhrkamp difuzează pliante cu autorul-şi-cartea. Câteva circulă printre membrii comitetului lăbărţat. Autorul primeşte şi el unul – mult mai tîrziu. Este vorba – în pliant – de „Un Soljeniţîn român".

– *iulie:* tezele cu pricina.

(în cursul verii 1971,. „comitetul operativ": Z. Stancu, C. Chiriţă, Nichita Stănescu, C. Ţoiu, securistul I. Hobană, eternul-adjunct Dimisianu încearcă să-l convingă pe P. G. că... «nu se face să faci ceea ce faci...».

«Ba se face – să fac ceea ce fac! Faceţi şi voi», le răspunde P. G.

– *octombrie, 14:* Dieter Schlesak îi trimite lui P. G. o telegramă din Frankfurt/M, prin care îl anunţă că **Ostinato** a apărut, fiind lansat la Târgul de carte... Prin Europa liberă P. G. află: „delegaţia RSR la Târgul de carte, după ce a încercat să împiedece tipărirea cărţii, în semn de protest împotriva expunerii, la Târg, a unei cărţi calomnioase la adresa socialismului din România a părăsit Târgul – iar în standul gol al RSR, editorul a etalat, pentru presă, cartea tradusă în germană".

Autorul îşi vede cartea pentru întâia oară în mâinile lui Zaharia Stancu. Preşedintele Uniunii Scriitorilor îi permite autorului să ţină cinci secunde

cartea în mâini, după care o încuie în sertarul biroului, continuînd a vorbi admirativ despre editurile capitaliste...

Poetul Meliusz Jozsef, căruia editorul german îi înmânase două exemplare din **Ostinato**, pentru a-i da (măcar) unu autorului – nu i-a dat nici unu. Întrebat fiind, a negat până şi faptul că ar fi fost, în acel moment, în Germania. În schimb – cine s-ar fi aşteptat? – Arnold Hauser i-a adus un exemplar şi i l-a dat, fără întârziere.

Al doilea exemplar (traducerea germană, în continuare) i-a fost adus lui P. G. de poetul Gheorghe Pituţ.

Primul exemplar din traducerea franceză (**La Cellule des libérables** – Gallimard) i-a fost adus la Bucureşti de jurnalistul francez de la *Le Monde,* Manuel Lucbert.

(1971) – *toamna-iarna:* la o şedinţă (foarte) lărgită organizată în Sala Mică a Palatului, prezidiul (din care făceau parte Gheorghe Pană, Ilie Rădulescu, Bujor Sion), Dumitru Popescu-Dumnezeu, după ce „obţine" excluderea din partid şi din C.C. a lui Nicolae Breban, aflat în acel moment la Paris, propune excluderea şi a lui P. G. – prezent, acesta. Motivul:

«A pus în mâna duşmanului extern o armă cu care să lovească în patria noastră.» Se declară de acord cu... analiza tovarăşii: Titus Popovici, Al. Andriţoiu, Fănuş Neagu, Mircea Micu; fac exerciţii de anchetă-încrucişată Dinu Săraru cu/şi Eugen Barbu. Intervine Dan Zamfirescu, indignat de „nepatriotismul vânzătorului de ţară P. G.".

Îl apără (pe P. G.!): Mihai Novicov, Ion Lăncrănjan, Mihai Ungheanu, Darie Novăceanu... Şi numai ei.

iarna: continuă „şedinţele intime de lămurire": în cam aceeaşi formaţie: C. Ţoiu, Nichita Stănescu, Ion Horea, Dimisianu, Radu Boureanu şi nelipsitul Hobană, încercînd să-l convingă pe P. G. „să predea de bună voie carnetul de partid – ca să terminăm cu problema aia şi să mergem să bem ceva ...". P. G. răspunde:

«De bunăvoie nu vi-l dau; de nevoie... Dacă încercaţi să mi-l luaţi cu forţa, îl înghit, precum partizanul sovietic!»

1972

– PG. predă manuscrisul romanului **În Cerc.** Preda nu-l primeşte: «Ce, monşer, crezi că eu sunt tâmpit, ca Ioanichie, să-ţi dau la mînă hârtie, pecumcă?» Nu, Preda nu era tâmpit - ca Ioanichie.

– *aprilie:* P. G. este convocat la Zaharia Stancu: «Îmi aduci nişte fotografii, fotografii îmi aduci – şi de-ale dumitale şi de-ale nevestii, că am primit dispoziţie să-ţi dăm paşaport (paşaport să-ţi dăm...)»

P. G. se miră: i se refuzaseră toate cererile de călătorie - în Bulgaria, în Polonia, în Italia, în URSS («Ca să te opreşti la Chişinău, să faci agitaţie naţionalistă?»), acum, fără să fi cerut, i se dă paşaport? După ce caută calul de dar de dinţi, P. G. acceptă – astfel:

«Plec – numai eu. Dacă n-o să mă lăsaţi să mă întorc, nevastă-mea, ostatecă, are să facă scandal - pentru reîntregirea familiei…»

– *iunie, 18* (!): P. G. pleacă, singur, pentru trei luni, în călătorie turistică în Austria, RFG, Franţa.

(Pentru că s-a vorbit-scris atâta – prin penele Organului: Eugen Barbu, V. C. Tudor, Ceachir, Dan Zamfirescu, Artur Silvestri (altfel Târnăcop), prin I. C. Drăgan, Michael Titus, Dean Milhovan, Pantazi, Lozovan şi alţi Boiani: P. G. n-a făcut vreodată vreo călătorie – fie şi până la Afumaţii-Românesti – pe cheltuiala Uniunii Scriitorilor. Toate călătoriile sale şi ale alor lui au fost

plătite de el, din banii săi - drepturi de autor în devize. Iar în 1972, nu a plecat în Occident „cu o bursă" – în acel moment, „cu bursă" călătoreau de zor Sorescu, Blandiana, Ivasiuc, Păunescu, Breban, Marino – ei, da: Adrian Marino! – dar nu P. G.; P. G. a adus dolari în România, nu i-a scos.)

La *Viena:* condus de prietena şi traducătoarea în germană, Marie-Thérèse Kerschbaumer, P. G. cunoaşte o sumă de scriitori, – dar mai ales pictori austrieci. Tot la Viena face cunoştinţă cu „poetul tânăr", Ştefan Baciu, venit de la Honolulu, spre a-şi vedea – pentru prima oară, din 1947 – mama, sosită de la Braşov.

La Frankfurt: îl cunoaşte pe editor, Siegfried Unseld. În timpul unei recepţii, îi soseşte lui P.G. un colet din România cu câteva exemplare ale cărţii **As I Lay Dying** de Faulkner, tradus în româneşte împreună cu Horia Florian Popescu, la Cartea românească, (sub titlul: **Pe patul de moarte**) care, la a doua corectură, „pierduse" numele co-traducătorului P.G.; apoi Gafiţa îl sfătuise să semneze cu un pseudonim; Marin Preda: să nu mai semneze de loc – „ce contează o co-traducere în cariera unui scriitor..." – iată însă că, P. G. *plecat* (şi plecat definitiv, cum sperau băieţii de toate culorile), nu mai conta dacă apărea numele lui P.G. pe coperta interioară a unei (co-)traduceri...

La Köln, se (re-)întâlneşte cu Dieter Schlesak: „rămas" în 1969; împreună cu D. Ţepeneag, Schlesak a avut un rol hotărâtor în demersurile pentru traducerea şi publicarea lui P.G. în Occident.

iulie, 14: la Paris – în sfârşit, îi cunoaşte pe Monica Lovinescu şi pe Virgil Ierunca. Şi pe Eugène Ionesco. Şi pe Mircea Eliade. Şi pe Emil Cioran – chiar şi pe Paul Barbăneagră!

august: se întoarce în Germania, la München, unde fusese de multă vreme invitat la un colocviu de pe lângă Olimpiadă – cu titlul: „Sport şi literatură". Ajuns la faţa locului, află că... nu va mai putea participa la numitul colocviu, pentru că delegaţia română (Fănuş Neagu şi Ion Băieşu) condiţionează prezenţa lor de absenţa lui P.G.

(1972) – *octombrie:* la Târgul de carte de la Frankfurt i se lansează a doua carte tradusă în germană, **Uşa..., (Die Tür).** Dă o sumă de interview-uri, scrie articole pentru presa germană – în care atacă direct, atît sistemul politic, cât şi cenzura literară, amintind însă şi de „contribuţia" *autocenzurii* la scriitorul român.

– *sfârşitul lui octombrie:* din nou la Paris.

– *19 noiembrie* (1972): începe să scrie **Gherla;**

– *21 noiembrie* termină **Gherla** – prima variantă.

– *sfârşitul lui noiembrie:* soseşte la Paris şi Ana Goma.

1973

– *ianuarie:* o nouă variantă a **Gherlei;**

– *februarie:* P.G. scrie continuarea **Gherlei: Lăteşti** (rămâne neterminată).

– *18 iunie* (1973): P.G. împreună cu soţia se întoarce în România.

La vamă i se confiscă toate cărţile. P.G. anunţă Securitatea, în scris, că dacă nu-i restituie toate cărţile în 24 ore el publică în Occident lista cărţilor interzise în România lui Ceauşescu, printre cele confiscate lui aflîndu-se şi o carte de Willy Brandt, la care tocmai se ducea în vizită „Cancelarul" R.S.R. În 8 ore (de la depunerea la cutia poştală a „scrisorii"), toate cărţile îi sunt restituite (şi transportate acasă), cu scuze.

– *vara:* la *România literară* nu mai are loc. Fusese dat afară...

Ivaşcu: «Nu te-am dat afară, atât că, în 1968, nu te-am primit

înăuntru». Logica-lui-Ivaşcu fusese aplicată şi cu... partidul: neizbutind să-l excludă pe P.G., nereuşind să-l convingă, să dea singur carnetul, au pretins că în 1968, P.G. nu fusese primit...

În primele momente, P.G., rob al logicii formale, vrea să ştie (mănţelegi, pentru că de ce?). Gabriel Dimisianu : «Ce mai vrei, bătrâne? Şi cu sufletu-n Occident şi cu trupu-aici, la noi...» Cartea de muncă... Niciodată P.G. nu va putea să o recupereze. Cine ştie ce secrete de stat conţinea – ştia tovarăşa Bădilă, ştie Traian Iancu, Hobană – în fine, Securitatea Poporului de la Uniunea Scriitorilor (Români).

(1973) – *toamna:* P. G. începe romanul **Gardă inversă.**

1974

– *primăvara:* se publică în traducere franceză, la Gallimard, **Uşa...,** sub titlul **Elles étaient quatre...**

– *toamna:* se publică, în traducere olandeză **Ostinato***,* la editura Bruna & Zoon din Utrecht.

P.G. lucrează ca muncitor zilier în atelierul lui Ion Jalea (la realizarea monumentului... cu tot cu cal/, al mândrului Decebal – cel de la Deva).

14 iulie: moare mama lui P.G. Este înmormântată la Străuleşti II.

1975

– termină **Garda inversă,** începe ***7–1.***

– *2 noiembrie* se naşte Filip-Ieronim, fiul lui P.G.

– *decembrie:* începe un eseu (despre, România); fără titlu.

1976

– *octombrie:* apare, în traducere franceză, la Gallimard, **Gherla.**

Ca şi **Ostinato** şi **Uşa, Gherla** este transmisă, în foileton, la Europa liberă ; ca şi **Uşa, Gherla** se transmite în lectura autorului (aflat în România).

– *decembrie:* în urma ascultării **Gherlei** la Europa liberă, o sumă de necunoscuţi – cu toţii, făcuseră puşcărie – îl vizitează pe P.G., îi telefonează, îl felicită, aduc oarecari corectări mărturiei.

Cam în acelaşi moment începe, din partea Securităţii o „contra-acţiune" – interesează, deocamdată, „demersurile scriitorilor" (cum ar zice N. Manolescu: „dovezile de colegialitate"):

Al. Ivasiuc şi cu Nicolae Breban sunt trimişi împreună la München, să-l convingă pe Noël Bernard, directorul Europei libere:

a) să suprime emisiunile „Teze şi antiteze la Paris" de Monica Lovinescu şi „Povestea Vorbii" de Virgil Ierunca;

b) să nu-l mai „cultive" pe P.G. şi să înceteze cu transmiterea pe unde a unor texte de-ale lui, lipsite de valoare estetică şi suspecte ca mărturie – **Gherla,** de pildă...

De la München, Al. Ivasiuc se duce singur – la Paris, încearcă să facă să se publice în presa franceză – cu osebire în *Le Monde* „informaţii" potrivit cărora... în România totul merge bine (şi tot Românul prosperă), iar „acel Goma" este un veleitar, un calomniator, mai ales prin ultima carte, **Gherla,** fojgăind de neadevăruri de calomnii la adresa... foştilor deţinuţi politici... Al. Ivasiuc nu reuşeşte să-şi plaseze „articolele" nici măcar în *Le Figaro,* pe atunci jurnal proceauşist. Ia legătura cu prieteni comuni şi colegi de închisoare: Mihai Serdaru (coleg al amândurora de Gherla) şi cu Ion Varlam. Nu reuşeşte să-l convingă pe Serdaru de... minciunile lui Goma – pe Ion Varlam, da: exact în luna aprilie, 1977, când P.G. era (re)arestat, Ion Varlam, aflat de

mulţi ani la Paris, adresează o „scrisoare deschisă" lui P.G. (arestat, iar Varlam ştia bine acest lucru), în care contestă „autenticitatea" unor fapte relatate în **Gherla** – de pildă, bătaia pe care o încasase autorul cu două zile înainte de liberare – şi califică şi el (după Ivasiuc) drept „calomnioasă" cartea în întregul ei. („Scrisoarea deschisă" a fost trimisă... editorului Claude Gallimard...).

1977

– *ianuarie*: se anunţă *Charta 77* a Cehilor şi a Slovacilor – la care aderă scriitori maghiari şi bulgari.

– *februarie:* se difuzează, la Europa liberă, **Scrisoarea** adresată de P. G., prin Kohout, *Chartei* '77. Îl caută, ca să o contrasemneze, mulţi cetăţeni – niciunul scriitor. Primul – dealtfel şi ultimul: Ion Negoiţescu, îl va contacta abia în 3 martie.

(Pentru acea perioadă: ianuarie-mai vezi **Culoarea curcubeului – Cutremurul oamenilor '77**. Pentru perioada mai-noiembrie 1977, vezi şi **Soldatul câinelui.***)*

Însă nici în **Culoarea...** nici în **Soldatul...** nu sunt relatate „dovezile de colegialitate":

a) „colegii-scriitori" C. Ţoiu şi G. Bălăiţă se duc la Stockholm pe banii Uniunii şi ai Securităţii – sau, de ce nu?, pe ai lui P.G., singurul aducător de devize), încercînd să-l convingă pe editorul suedez René Coeckelberghs să nu publice (în suedeză) cartea **Gherla** (pe acolo mai trecuse şi Nicolae Breban, tot atât de „colegial" acţionînd);

b) imediat după arestarea lui P.G. (la 1 aprilie), un număr de critici literari au fost convocaţi la sediul Uniunii Scritorilor: Preşedintele Virgil Teodorescu şi jurnalistul Ivaşcu au încercat să-i convingă să scrie despre P.G.:

– că este un trădător de ţară;

– că este nul ca scriitor.

Printre convocaţi a fost şi Mircea Iorgulescu – nu a scris. În schimb, au scris Al. Dobrescu (în *Convorbiri literare),* N. Dragoş *(Luceafărul),* Al. Piru (la Televiziune), Vasile Băran („O hienă printre ruine", îl zugrăvea miliţianul Vasile pe P.G.) – şi, fireşte Eugen Barbu, Dan Ceachir, Dan Zamfirescu, Artur Târnăcop, Dodu Bălan, Al. Andriţoiu, Titus Popovici, Dumitru Mircea, Vasile Rebreanu, Mircea Micu... Aşadar:

– *1 aprilie*: P.G. este arestat. În 3 aprilie soţia şi copilul sunt „mutaţi" undeva în cartierul Vitan.

– *6 mai:* P.G. este liberat – în urma campaniei internaţionale.

– *10 mai:* Ceauşescu decorează şi înalţă în grad pe generalul Nicolae Pleşiţă, ministru al Securităţii şi pe colonelul Gheorghe Vasile (sau Vasile Gheorghe – tot aia-i), comandantul anchetelor penale de la Rahova.

– *mai? iunie?:* Congresul Scriitorilor – cel la care Ceauşescu a anunţat: „În Patria noastră socialistă, nu există cenzură – drept care am hotărât s-o desfiinţăm". Scriitorii români – cei rezistenţi – au aplaudat şi, începînd din acel moment (încă o dată: mai–iunie 1977), nu s-au mai lăsat cenzuraţi de Cenzură – nu!; s-au întrecenzurat: ei înde ei; ca la Piteşti.

Tot la Congresul cu pricina: în cuvântarea sa, scriitorul de scenarii Titus Popovici l-a atacat pe P.G. – pentru trădare de patrie şi pentru lipsă de talent...

– *sfârşitul lunii iunie* „Ca să nu mai zbiere reacţiunea că îl persecutăm pe P.G.", ministrul Securităţii Pleşiţă „dispune" să i se repartizeze un alt apartament: în marginea (de Apus) a cartierului Drumul Taberei, pe o stradă

încă nebotezată, într-un bloc fără număr, la-o-adresă-fără-adresă (am aflat-o după 29 ani: Lunca Ialomiţei) De asemeni, ca să nu mai zbiere reacţiunea, i se impune lui P.G. o slujbă la Biblioteca Centrală.

– *vara:* P.G. este „răpit" de multe ori de pe stradă de gorilele sece (vezi **Soldatul câinelui***);* i se propune să accepte emigrarea: «Scăpăm noi de tine, scapi şi tu de noi...». P.G. nu primeşte.

– *august:* P.G. află de la Virgil Mazilescu, că „s-a întâmplat ceva grav în Valea Jiului". Mazilescu ştia de la Iulian Neacşu, bine informat, de la sursă: Ceauşescu fusese chemat de mineri, la Lupeni, sechestrat, huiduit, apoi liberat ; imediat – deşi promisese satisfacerea cererilor – Ceauşescu dă ordin de represiune.

(Deci: scriitorii români au aflat – la Casa Scriitorilor – cel mai tîrziu în 6 august că, la Lupeni, s-a întâmplat ceea ce se întîmplase. Totuşi, mai apoi, pretindeau că au aflat... abia de la Europa liberă – care aflase foarte, tîrziu, prin octombrie. Nici unul dintre ei n-a protestat: nici Marele Bogza nici Vajnicul Jebeleanu, nici Marin Preda. Singurul scriitor care s-a manifestat în scris în legătură cu evenimentele din Valea Jiului, a fost A. Păunescu – prin decembrie, în *Flacăra,* protestînd cu vehemenţă împotriva „dezinformării" unui jurnalist american: acesta pretindea că „Zona Văii Jiului este declarată zonă militarizată – deci închisă", drept care poetul Păunescu explică: „Helicopterele pe care le-a văzut Americanul nu sunt ale armatei – cu atât mai puţin ale poliţiei /sic/, ci sunt helicopterele recent dăruite de Tovarăşul Nostru Drag şi Scump, Nicolae Ceauşescu – Spitalului din Lupeni..." Scriitorii români au râs, l-au înjurat pe Păunescu – dar numai la closetul casei Scriitorilor).

– *octombrie:* constatând că în „condiţiile noi" nu mai poate avea vreo legătură cu exteriorul – nici cu interiorul – P.G. se decide să accepte invitaţia PEN Clubului Internaţional de a călători în Occident.

–18 noiembrie: Ministrul Securităţii, generalul Pleşiţă, îl „convoacă" (prin răpire de pe stradă) pe P.G. – ca să i se plângă (cine, cui?!) că Ambasada franceză refuză să acorde vizele, înainte de a fi văzut pe solicitanţi:

«Ce, cred ăia că aveam de gând să trimitem, în locul lui Goma, pe Păunescu?»

P.G. si soţia se prezintă la Ambasada franceză. După „identificare" (laborioasă), li se înmânează paşapoartele. Pleşiţă:

«De ce n-au încredere în noi Franţujii? De ce nu ne-au trimis nouă, organ-de-stat, paşapoartele?»

19 - noiembrie: ajun de plecare. Pleşiţă îl convoacă pe P.G. la Minister. După ce se consultă cu soţia, cu socrii, P.G. redactează o *Declaraţie:* dacă i se va cere vreun angajament va refuza paşapoartele. Însă generalul Pleşiţă pentru altceva îl convocase: în primul rând să-şi ia... rămas bun de la prietenul său Paulică; în al doilea...

…Pe trotuarul din jurul Ministerului de Interne generalul-ministru Pleşiţă i-a spus lui P.G. că... n-ar fi bine să scrie, aşa cum tot promisese despre „experienţa" prin care trecuse - ca să nu afle familia cu ce se ocupă el (?); în a doua: ameninţându-l: «Revoluţia, are mână lungă, te atinge oriunde ai fi. Ca să nu crezi că glumim, de cum ai să ajungi la Paris, ai să primeşti un semn din partea noastră».

Semnul-din-partea-Revoluţiei-lui-Plesiţă-şi-a-lui-Ceauşescu: în 18 noiembrie, la Paris Monica Lovinescu, a fost agresată sălbatic de "revoluţie", cu intenţia de a o reduce-la-starea-de-legumă.

– *20 decembrie (1977):* P.G. cu soţia, Ana Maria, fiul Filip-Ieronim, două maşini de scris, două geamantane pleacă – pentru totdeauna – din România.

Sosiţi cu paşapoarte turistice cer imediat azil politic

– *22 decembrie*: conferinţă de presă, la Paris (vezi **Culoarea curcubeului,** Polirom, 2005, secţiunea **Bărbosul**).

– *decembrie:* apare, la Gallimard, romanul **În Cerc.**

Tragem linie, o luăm de la capăt:

1978

– *februarie:* P.G. începe să scrie cartea de mărturii care va fi publicată în anul următor, la Seuil, în franceză, sub titlul **Le tremblement des hommes** – titlu sugerat de un reportaj al jurnalistului Bernard Guetta (în *Le Nouvel Observateur),* subtitlul: „România, în 1977, a cunoscut două cutremure: unul de pământ, în 4 martie, altul al oamenilor, prin Mişcarea Goma".

– 7 *mai: P.G.* termină prima parte a cărţii de mărturii. Editura Seuil capătă un nou director (un polonez trecut la islam), care face „curăţenie", alungând, nu numai cărţi şi autori „de dreapta", ci şi editori „visceral anti-comunişti" – aşa, a fost invitat să-şi caute norocul aiurea Claude Durand şi chiar Jean-Marie Domenach, sub a cărui direcţie a fost publicat eseu **La Cité totale** de C. Dumitrescu, în traducerea lui Şerban Cristovici şi cu postfaţa de P.G.

– *iunie:* P.G. începe să scrie cartea care va deveni **Patimile după Piteşti.**

– *octombrie–noiembrie–decembrie:* P.G. face o călătorie în Canada şi în Statele Unite.

– *noiembrie–decembrie:* de două ori în metroul din New York, apoi mereu în metroul parizian, P.G. este ameninţat, în româneşte, de securişti care-şi zic repede-repede poezia: «Dacă nu-ţi ţii gura, îţi aplicăm umbrela bulgărească»...

(În februarie 1978, P.G. participase la constituirea C.I.E.L. – Le Comité des Intellectuels pour l'Europe des Libertés de sub preşedinţia colegială constituită din: Eugène Ionesco, Alain Ravennes, Jean-Marie Domenach, François Fejtö si Philippe Sollers.)

– *10 decembrie: P. G.* participă, la Paris, la reuniunea organizaţiei Amnesty International, cu prilejul celei de a treizecea aniversări a Declaraţiei Universale a Drepturilor Omului.

Un „tratament de favoare" îi este aplicat României lui Ceauşescu – pentru lichidarea Mişcării pentru drepturile omului din primăvara anului 1977 şi pentru reprimarea sălbatică a minerilor din Valea Jiului – august acelaşi an.

1979

– 5 *martie:* Seuil lansează cartea lui P.G. **Le tremblement des hommes – Peut-on vivre en Roumanie aujourd'hui?** (în traducerea lui Alain Paruit). În prezenţa lui Eugène Ionesco şi a lui Fernanda Arrabal, P.G. declară presei că el se află la adăpost, în Occident, cartea apărută va putea fi citită mai târziu, însă, în acest moment, urgenţa este constituirea *Sindicatului Liber al Oamenilor Muncii din România.*

AFP din 5 martie 1979: „Scriitorul român Paul Goma, care prezenta

presei noua sa carte (…) a renunţat să vorbească despre sine şi a anunţat constituirea în România a unui Sindicat Liber, SLOMR. P.G. – acompaniat de Eugène Ionesco şi de Arrabal, a precizat că «pentru întâia oară după ocuparea României, Românii s-au grupat într-un sindicat-liber, în scopul de a apăra, nu doar drepturile sindicale, ci si toate drepturile omului, fără excepţie» (...) «România este a treia ţară comunistă având un astfel de sindicat – după Polonia şi URSS – nucleul fiind constituit din semnatari ai Mişcării pentru apărarea drepturilor omului din primăvara anului 1977»"

– *primăvara–vara*: în presa occidentală apar numeroase reportaje, articole de analiză defavorabile „înţeleptei politici externe" dâmboviţeniste. Mişcarea pentru drepturile omului din 1977, marea greva a minerilor din august acelaşi an, recenta constituire a SLOMR obligă Securitatea să treacă la ... contraofensivă:

În afară de ameninţările directe, prin scrisori, telefonice – „presa" începe ceea ce s-a numit la timpul acela: „Campania de vară": Printre primele „articole din presa occidentală" pro-ceauşescu: „A proposito di una dissidenza creată în proveta", din ziarul socialist italian *L'Umanita*, 14 aprilie 1979. Sunt „demascaţi": „impostorul, românul-corcit – numele său adevărat fiind: Paul Efremovici Goma, respins de toţi intelectualii-cinstiţi care susţin politica externă independentă" ; „nazistul" (!) Gheorghe Calciu, în fine, „adunătura de frustraţi fascişti şi mitomani" – care pretind că au constituit SLOMR etc. ...

P.G. trimite o scrisoare de protest, somînd redacţia să divulge numele autorului (articolul fiind, ca în ţara lui Farfuridi, anonim). *L'Umanita* publică protestul, dar se scuză că... nu poate da numele acela – *fiindcă s-ar strica relaţiile româno-italiene* (subl. mea). Lucrurile se clarifică: într-o intervenţie la Europa liberă, vorbind de *agenţii lui Ceauşescu în Occident,* P.G. îl numeşte pe I. C. Drăgan. Drăgan sare ca ars şi trimite Europei libere un „protest" care... seamănă ca două picături de apă cu „articolul" din *L'Umanita* (cu deosebirea că agramatismele, neromânismele drăgane fuseseră... date cu var italian, în redacţia ziarului).

P.G. îi dă replica, la Europa liberă lui Drăgan, şi camarazilor-tovarăşi ai săi: Eugen Barbu, Dan Ceachir, Dan Zamfirescu, Paul Anghel, M. Ungheanu, N. Dragoş, P. Marcea, D. Micu, Al. Andriţoiu, Dodu Bălan, Vasile Nicolescu, Dumitru Ghişe, Titus Popovici, I. Lăncrănjan, Ion Brad (acesta din urmă, ca ambasador la Atena, compusese o compunere, după dictarea Securităţii, o dăduse la tradus în greceşte, fostului „scriitor român de limbă greacă" Dimos Rendis. Acesta o semnase cu numele său de grec într-o publicaţie confecţionată ad-hoc, *Proini,* iar băieţii de la Bucureşti, Artur Silvestri-Târnăcop, Dragoş au „citat din presa greacă", în *Luceafărul;* jurnalul securiştilor din America, *Dreptatea,* sub pana lui Dean (sic) Milhovan a... „citat" din *Luceafărul,* Michael Titus de la Londra, alt exilat recuperat de Securitate a „citat din toate aceste surse în *Europa şi Neamul* românesc a lui I. C. Drăgan" – şi iată cum s-a închis cercul ...).

(De ţinut minte: în cadrul „campaniei de vară – 79", Eugène Ionesco a fost zugrăvit ca beţiv, gagarisit, ramolit etc de Dan Ceachir, azi „maestru" al lui I. Buduca, după ce ucenicise, el, la groapa lui Barbu; Monica Lovinescu a avut parte de pamfletul-înjurătură-ameninţare *Căţeaua* de I. Lăncrănjan, iar Evreii în general şi Evreimea în special a avut parte de atacuri directe, dinspre Vasile Nicolescu, Adrian Păunescu, Ghişe, Dodu-Bălan – şi alţi bărani).

– *toamna:* se publică romanul **Gardă inversă,** la Gallimard, în traducerea lui Şerban Cristovici.

1980

– *iulie,* vizita lui Ceauşescu în Franţa: este foarte rău primit, Valéry Giscard d'Estaing i-a acordat... „dupăamieze libere" (un afront nemaivăzut), iar presa l-a călcat în picioare.

P.G. se poate lăuda (printre altele, modestia obligă) cu „traducerea şi difuzarea – în vederea reproducerii în presă – a perlelor din "Manualul Lingăului sau Poetica lui Păunescu": *Far*, *Cârmaci Tată–Fiu; Luceafăr, Carpat, Dunăre, Stejar* etc. ; P.G. se laudă, deasemeni cu supranume date lui Ceauşescu precum: *Bokassescu, Amindadescu, Draculescu* – iar România lui Ceauşescu: *Ceauşima ...*

– *octombrie:* apare, în neerlandeză, **Culorile curcubeului...** sub titlul **Met het woord tegen de muur** („Cu capul de/în zid") la Elsevier Manteau, Anvers.

– *1980 – noiembrie:* P. G. participă la „Conferinţa de la Madrid bis": în paralel (şi în opoziţie) „dididenţii" organizează o contra-conferinţă. România lui Ceauşescu este „bine încondeiată". Ca „represalii", conferinţa de presă organizată de M. Korne şi P.G., în legătură cu România, este sabotată: un telefon anonim anunţă plasarea unei bombe.

1981

– *marţi, 3 februarie:* P.G. primeşte, prin poştă, expediat de la Madrid, un colet conţinînd o carte... explosivă. P.G. nu este atins, însă şeful echipei de artificieri a Prefecturii pariziene, Calisti este rănit (au mai primit colete identice – şi au fost răniţi: Nicolae Penescu, la Paris, Şerban Orăscu, la Köln).

– *mai:* apare, la Hachette, **Patimile după Piteşti,** sub titlul **Les Chiens de mort,** în traducerea franceză a lui Alain Paruit.

1982

– *mai,* începe... „L'Affaire Tănase-Goma", cum au numit-o jurnaliştii occidentali: Securistul Haiducu, (alias Vişan, viitor Forrestier, fiul securistului ungur-din-Ungaria - precizare necesară - Hirsch, trimis de ruşi în România în 1945 împreună cu alţi cca 100 000 unguri, majoritatea evrei), primeşte ordin de la Ceauşescu, prin Pleşiţă să-i lichideze pe „capii răutăţilor" din exil: Virgil Tănase şi P.G. Primul trebuia asasinat "prin orice mijloace", al doilea, „cardiac fiind: otrăvit cu o substanţă care nu lasă urme la autopsie". Substanţa" cu pricina: *aconitina.* Doze mici i-au fost administrate lui P.G. în timpul detenţiei de la Rahova, între 1 aprilie şi 6 mai 1977; cu doze concentrate fuseseră asasinaţi Bulgarii – de aici, ameninţările din metrou, cu „umbrela bulgărească". (vezi **Soldatul câinelui**).

– *august* dezlegarea „enigmei" afacerii: interesele de stat (franceze) au avut întâietate ...

– *toamna:* P.G. pregăteşte, în cadrul editurii Hachette, o colecţie Est/Vest: urmează a fi publicate, atât „Dialog cu..." (*des entretiens*): Eugène Ionesco, Mircea Eliade, Emile C. Cioran, Raymond Aron, Boris Souvarine, Elias Canetti, J. F. Revel, Milovan Djilas ş.a.... precum şi texte de : Czeslaw Miloz, Jan Patocka, Leszek Kolakowski, Ludvik Vaculic, Jaroslaw Durich – precum şi ale Românilor: Oana Orlea, Rodica Iulian, Augustin Buzura, Ştefan Bănulescu, Bujor Nedelcovici, Nicolae Manolescu (promisese o „Istorie a literaturii române").

1983

– *mai*: se publică, la Hachette, **Chassée-croisé** (traducere: Alain Paruit, în româneşte a fost editată sub titlul **Soldatul câinelui**).

– *iunie*: apare, în olandeză, **Patimile...,** sub titlul **Het vierkante ei** („Oul cubic"), traducere Andrea Borbel, la Elsevier Manteau, Anvers.

– *octombrie:* este lansată la Târgul de carte de la Frankfurt cartea **Patimile...** în germană (traducere: Lucian Grigorowitsch): **Die rote Messe** în nou-înfiinţata editură *Thule* din Köln, animată de George Carpat Focke.

– Scrie romanul **Bonifacia.**

– Scrie (prima variantă) **Din calidor.**

1984

– *ianuarie*: ca urmare a desfiinţării sectorului literatură străină, la Hachette, P.G. trebuie să caute alt editor – atât pentru sine, cât şi pentru colecţie. Trece la Albin Michel.

– *februarie-august:* P.G. conduce Departamentul Europa din *Internaţionala Rezistenţei*. Printre altele, organizează, la Senatul francez, două colocvii: "Yalta", "Pacifismul".

– *toamna:* martor în procesul Pordea - *Le Matin*. Jurnalul – care scrisese că Gustav Pordea este „spion român" – în loc de „agent de influenţă român", aşa cum sfătuiseră exilaţii români pierde procesul. Pordea a fost susţinut – pe faţă – de I.C. Drăgan şi de Ion Raţiu (la Congresul UMRL ţinut la Paris-Bourget, Gustav Pordea a fost „invitat de onoare" şi a luat loc la prezidiu, între Raţiu şi Novacovici). Dealtfel, I. Raţiu a fost citat ca martor al apărării (lui Pordea), în proces, dar... nu s-a prezentat. Jurnalul (*Le Matin)* pierde procesul: nu a putut proba că Pordea este „agent al Securităţii". Abia în iarnă, un jurnalist englez de la *Sunday Times* investighează şi publică rezultatul: Securistul Costel Mitran i-a plătit lui Gustav Pordea, la Viena, 500 000 dolari, pentru a-şi cumpăra" un loc în Partidul lui Le Pen, Frontul Naţional, pentru a pătrunde în Parlamentul European de la Strassbourg.

(*Săptămâna* din 10 ianuarie 1986 publică, pe două pagini „Minciuna are picioare scurte" semnat de un oarecare Cornel Vadim Tudor. Viteazul securist îi atacă pe jurnaliştii occidentali - Jean-Yves Huchet, care, la 1 aprilie 1985 scrisese despre distrugerile sistematice din România („distrugeri de stat şi de partid"), în *Le Matin* - ; pe „trădătorii de patrie: Paul Goma, Monica Lovinescu, Mihnea Berindei şi Dinu Zamfirescu" – cei care... îl atacaseră pe „patriotul naţionale", „deputatul român în Parlamentul vest-european. Gustav Pordea".

1985

– Albin Michel nu acceptă colecţia (mutată de la Hachette), este de acord să fie publicate „câteva titluri" – vor fi publicate, cu menţiunea: „Sub direcţia lui Paul Goma": Czeslaw Milosz: **Le pays d'Ulro** (eseu) şi Bujor Nedelcovici: **Le Second messager** (roman).

– P. G. scrie a doua variantă a cărţii (ce va deschide un ciclu autobiografic): **Din calidor.**

– Scrie prima variantă (intitulată: **Din gară***)* a ceea ce va deveni: **Arta reFugii** – ca al doilea volet al ciclului.

1986:

– Apare la Albin Michel, traducerea franceză (Alain Paruit) a romanului **Bonifacia.**

– P.G. scrie întîia variantă a celui de al treilea volet: **Astra** (în acel moment, titlul provizoriu: **Biblioteca)**.

1987

– Luna *mai* : apare, la Albin Michel*,* în traducerea franceză a lui Alain Păruit, **Din Calidor,** sub titlul: **Le Calidor.**

– Scrie prima variantă din cel de-al patrulea volet al ciclului autobiografic: **Sabina.**

– Definitivează **Arta reFugii.**

1988

– Variantele „definitive" ale cărţilor: **Astra** şi **Sabina.**

– *vara – toamna:* P.G. dactilografiază, în vederea „imprimării" la Editura *Dialog* (de pe lîngă revista cu acelaşi nume), din Dietzenbach, Germania occidentală, animată de Ion Solacolu, textul integral al cărţii: **Din calidor - o copilărie basarabeană.**

1989

– *ianuarie:* apare, sub îngrijirea lui Ion Solacolu, în editura *Dialog* din Dietzenbach, **Din calidor...**. (fotocopie după dactilogramă – dealtfel, stă scris, negru-pe alb: "Versiune originală, în dactilografierea autorului ...").

– *februarie–august:* scrie prima variantă al celui de al cincilea segment din ciclul autobiografic: **Roman-intim**.

1990

– *februarie:* apare, la Julliard, traducerea în franceză (Alain Păruit), a romanului **Arta reFugii** sub titlul **L'Art la Fugue.**

– *martie:* apare, la editura Dialog, de sub direcţia lui Ion Solacolu – tot „în dactilografierea autorului", în româneşte, romanul **Patimile după Piteşti***;*

– *mai:* apare **Din calidor** în engleză, la *Readers International* London, în traducerea Angelei Clark, sub titlul: **May Childhood at the Gate of Unrset.**

– *iunie:* apar, la editura Humanitas, **Gherla** şi **Culorile curcubeului.**

– *decembrie:* apar: **Patimile după Piteşti***,* la Cartea Românească şi **Din calidor – o copilărie basarabeană** – la Albatros.

1991

– *ianuarie*: apare **Bonifacia** – la Omega.

– *mai:* apare **Sabina** (prima parte) – la Apostrof.

– *iulie:* apare **Arta reFugii** – la Dacia.

– *septembrie:* apare **Soldatul câinelui (*Chassé-croise*)** la Humanitas.

1992

– *februarie:* apare **Ostinato** – la Univers.

– *martie:* Uniunea Scriitorilor din Moldova îi decernează lui P.G. Premiul Uniunii pe anul 1991.

– *mai:* apare **Uşa noastră cea de toate zilele** la Cartea românească.

- 25 *mai:* Uniunea Scriitorilor din România îi decernează lui P.G. Premiul pentru proză

– *iulie:* apare **Astra** – la Dacia

tragem linie

_____

o luăm de la început?

Tot 1992:

Între 23 iulie şi 23 septembrie (1992) : o pată-albă în Jurnal.

Oricum, în vara anului 1992 a fost publicată în presa românească informatia potrivit căreia:

Gabriel Liiceanu, directorul editurii Humanitas trimisese "la topit", la fabrica de hârtie Buşteni - printre suplimente de tiraj nevândute - şi tirajul nedistribuit, "păstrat" în depozite din iunie 1900 al cărţii de mărturii **Culorile (sic) curcubeului.**

1993

- 30 octombrie: ruptura definitivă cu Monica Lovinescu şi cu Virgil Ierunca, din cauza complicităţii lor active cu Liiceanu, distrugătorul volumului de mărturii despre Mişcarea pentru Drepturile Omului din 1977 (vezi **Jurnal de Noapte Lungă**).

- Apare "ediţia a II-a", îngrijită de Florin Ardelean - în fapt, întâia, cea de la Humanitas, din 1990 neexistînd - din **Culoarea curcubeului,** la Biblioteca Familia - înfiinţată cu această ocazie. Până în momentul de faţă este singura consultabilă - cu condiţia de a fi găsită, fiindcă "prietenii" au avut grijă să saboteze şi distribuţia.

- Apare, la editura Litera o broşură de 100 pagini (din totalul volumului de **Articole** avînd 1 000 pagini) intitulată **Amnezia la români** - pe copertă, în schimb, pe cotor, stă scris: **Amnezi*e* la români.** Operă editorială semnată de Viorica Oancea (director al editurii) şi de Ioana Pârvulescu, redactor. Redactorul dimpreună cu directorul au conlucrat la acest animal-care-nu-există: volumul intitulat, repet **Amnezia la români** *nu cuprinde textul care i-ar fi dat numele.*

Sabotaj? Tembelism? Şi-şi.

- Marin Sorescu, director al editurii craiovene Scrisul românesc, pentru a primi portofoliul Ministerului Culturii din guvernul Iliescu face "curăţenie" în editură: decide distrugerea plumburilor unor cărţi bănuite de el, Sorescu, a nu fi pe placul Iliescului, printre care şi **Garda inversă,** culeasă, gata de tipar (sic) din vara anului 1990.

- **Alfabecedarul** capătă o formă aproape-definitivă.

1994

- P. G. scrie **Viaţa la Castel** care ar fi completat **Justa** (1985). Devine **Castelana,** text nepublicat.

- P.G. scrie **Adam şi Eva**, devenit **Adameva**.

- *21 aprilie* (1994): ca replică procurorului Drăgulin - cel care, cu de la sine putere "anulase sentinţa de condamnare" (cea din 1958), P.G. redactează "*Scrisoare către Iliescu"* (vezi **Scrisori întredeschise**).

- *aprilie*: La editura Seuil apare, în două volume, **La Vie en Rouge** de Christian Duplan şi Vincent Giret (lucrare tradusă şi în română, la Nemira). Există pasaje, capitole, fotografii cu/şi despre P.G

- *septembrie*: **Alfabecedarul** - dactilografiat de autor - este fotocopiat şi legat în 11 (unsprezece) exemplare, prin grija Ştefanei Bianu (şi la îndem-

nul amical al lui Andrei Doicescu).

- *octombrie*: P.G. termină **Evadam** (a doua parte a volumului **Adameva**) şi începe **Cartea cărţilor** (rămasă neterminată).

- *17 decembrie*: P.G. ia hotărîrea - fermă - să scrie o carte intitulată: **Şi dacă…?** Va ajunge până pe la 130 pagini.

1995

- *februarie.* Într-un interviu Nicolae Manolescu derapează şi declară că… "ar susţine candidatura lui Paul Goma la preşedinţia României".

- *9 martie*. P.G., din pornire polemică începe să redacteze "*Scrisoare către compatrioţi*" care va căpăta caracter de… intrare în campania pentru alegerile prezidenţiale (din 1996).

- În *11 martie* trimite prin poştă prietenilor textul.

- *13 martie:* Titus Ceia, îl vizitează pe P.G. împreună cu D-na Elena Murăraşu - cadou: **Adameva** proaspăt apărută la editura Loreley din Iaşi. Din păcate, dificultăţi financiare au împiedecat continuarea activităţii editoriale, iar **Adameva** nu a putut fi distribuită.

- *21 martie*: Ştefana şi Alexandru Bianu îi dăruiesc lui P.G. un ordinator.

- *aprilie:* Primele reacţii - ostile - la "declararea candidaturii" Horia Rusu şi C. Coposu.

- *mai*: Dan Petrescu, la Paris, ia cu el cele trei volume din ***Jurnal***, dactilografiat-copiate. Se zice că **Justa** va apărea, sub directia lui, la Nemira.

- **Justa** a apărut.

- *iunie:* supriză: apare, la Bucureşti, la editura Eminescu, romanul **În Cerc.**

- *iulie:* a apărut **Scrisori întredeschise - singur împotriva lor** la Biblioteca Familia, Oradea, ediţiue îngrijită de Laszlo Alexandru.

- A apărut la Litera o altă broşură (200 pagini), o "selecţie" aiurită, intitulată şi aceasta **Amnezia la români.**

- P.G. primeşte de la prietenul (şi editorul) său George Carpat Focke o scrisoarea de o violenţă în insulte inimaginabilă: "Procuror, "Vâşinski", "lipsit de inteligenţă", "concurent al lui Brucan", jdanovist", "imoral", primitiv", "diminuator al şanselor lui Constantinescu - ba chiar ale Regelui!" - etc etc - în legătură cu **Programul.** Pe linia lui Coposu-H. Rusu, dar şi pe "linia" lui C.T. Popescu, cel din "demascarea"securistă din textul "Gomora" apărut în *Adevărul*.

- *20 august*: PG. lucrează la textul "*Răul absolut*" (Securitatea)

- *23 august* (sic). P.G. este expulzat din locuinţă pentru neplata chiriei. Până în 15 decembrie va locui pe la prieteni, la hotel.

- *decembrie* - la hotel - P.G. scrie textul "Unde am greşit?", trecere în revistă a prieteniilor rupte. Va fi ataşat de **Jurnal de Noapte Lungă.**

- 15 decembrie: familia Goma are o nouă locuinţă.

1996

- P.G. rescrie - la ordinator - **Ela** (1983).

- P.G. copiază (la ordinator)-reface **Roman-intim**. Apoi **Sabina**. Apoi **Bonifacia**. Apoi **Gherla** - apoi **Lăteşti**…

- *11 septembrie*: P.G. anunţă renunţarea la candidatură.

1997

- *5 februarie*: P.G. află că a apărut **Jurnal I-II-III**, la Nemira.

- P.G. este informat că în ultimul număr din revista 22 există un anunţ-listă cu cărţilor apărute cu subvenţie Soros. Printre ele: **Patru dialoguri** de Paul Goma!"- apărută la Echinox, Cluj! Marian Papahagi, interpelat, răspunde că… nu, cartea nu a apărut, însă "relaţiile dintre editură şi Fundaţia Soros îl privesc numai pe el, nu şi pe autorul cărţii" - ne-editate! Se spune că Marian Papahagi nu s-a aflat la întâia… deturnare de fonduri (primea subvenţii de la Soros, dar nu scotea cărţile pentru care solicitase ajutor de editare). Se mai spune că Marian Papahagi nu era singurul mare-cărturar care se comporta ca un găinar.

- în revista *22* din 18-24 februarie 1997 se publică textul semnat de Monica Lovinescu intitulat "O precizare la Jurnalul lui Paul Goma" - precizare care… precizează:

'Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma'.

- Campania de presă împotriva **Jurnalului** va dura… tot anul, ecouri şi în momentul de faţă (2007). Participanţi: Pruteanu, D. C. Mihăilescu, G. Adameşteanu, A. Cornea, Alex Ştefănescu, Ioana Pârvulescu, Gabriel Dimisianu, Geta Dimisianu, Buduca, Groşan, Iorgulescu, Bianca Marcovici, Pleşu, Bianca Marcu-Dumitrescu-Balotă, Grigurcu, N. Manolescu, Zaciu, Alain Paruit, Ţepeneag, Daniel Cristea-Enache, Alexandru George, I. Simuţ…

L-au apărat pe P.G.: Dan Petrescu, Liviu Antonesei, Liviu Cangeopol, Luca Piţu, Laszlo Alexandru, Dan Stanca, Mihai Zamfir, Radu Aldulescu, Dorin Tudoran, Elvira Iliescu…

- *16 martie*: apare, la editura Univers **Gardă inversă**, ediţie îngrijită de Sanda Anghelescu.

1998

- *martie*: Mariana Sipoş cu Paul Cozighian filmează pentru TVR.
- **Altina** apare la Cartier, Chişinău.
- *România literară* din 2-8 decembrie 1998 publică editorialul semnat de N. Manolescu "Adio, domnule Goma!", în care şeful revistei, ca urmare a două texte trimise îl anunţă că nu va publica niciodată în revista sa; şi că "la o curăţenie generală va fi scos [Goma] pe făraş. Ca o gânganie în care s-a metamorfozat comis-voiajorul lui Kafka".
- Apar la editura Dacia, sub direcţia lui Radu Mareş:

Alte Jurnale şi **Jurnalul unui Jurnal.**

1999

- Roman-intim apare la ALLFA, deschizînd o nouă colecţie.
- Apare, la Dacia **Jurnal de Apocrif.**
- **Scrìsuri**, volum de publicistică (articole apărute până în august 1998), apare, la Nemira, sub direcţia lui Dan Petrescu.

– O nouă variantă a **Adamevei: Sus, în vârful Raiului.**

– Dacia scoate a doua ediţie din **Patimile după Piteşti.**

2000

– P. G. Scrie romanul "poliţist" **Profil.**

Tradus in franceză de Hélène Lenz - **Profil bas** - apare în acelaşi an la Editiond de Syrtes

2001

– Scrie **Infarct** - nepublicat.

2002

– Editura Jurnalul literar publică **Basarabia**, roman.

– P.G. scrie **Bătrânul şi fata**.

2003

– Editura Museum scoate două ediţii din eseul **Săptămâna Roşie, 28 iunie - 3 iulie 1940 sau Basarabia şi evreii.**

– Editura Criterion Publishing publică **Săptămâna Roşie…** - a III-a ediţie.

– Editura Flux din Chişinău editează:

Basarabia - roman

Culoarea curcubeului - mărturie

Soldatul câinelui - mărturie.

2004

– Editura Vremea editează **Săptămâna Roşie**… - varianta 11 martie 2004.

- Editura Polirom scoate **Din calidor** ed. a III-a

- Editura Criterion Publishing scoate, în două volume:

- Jurnal 1999, Jurnal 2000

- Jurnal 2001, Jurnal 2002, Jurnal 2003

2005

- Prima fază a campaniei de antisemitizare a lui Paul Goma - prin: R. Ioanid, M. Shafir, Al. Florian, Dan Pavel, G. Andreescu, A. Oişteanu.

- Editura Polirom scoate **Culoarea Curcubeului - Cod "Bărbosul"**

La presiunea holocaustologilor (şi ei autori ai Polirom), volumul a fost mutilat de directorul Silviu Lupescu, fără ca autorul să fie anunţat: lipsesc indicaţiile editoriale, a fost suprimată **Introducerea** şi **Anexa**.

- Editura Victor Frunză publică **Alfabecedar.**

- A doua fază a campaniei de antisemitizare: primilor li se alătură N. Manolescu, H. Gîrbea, antrenînd Comitetul Director al Uniunii Scriitorilor (care se raliază în unianimitate fără să crâcnească - şi fără să fi citit textul incriminat), Federaţia Evreilor din România prin faimosul informator al Securităţii, veteranul H. Zalis. Rezultatul acţiunii lui N. Manolescu (în urmă cu 5 ani el însuşi acuzat de "antisemitism"): a obţinut postul de ambasador la Unesco.

- Editura Universal Dalsi publică **Sabina.**

- La Criterion apare **Paul Goma - 70** de Elvira Iliescu.

- La Universal Dalsi apare volumul semnat de Mariana Sipoş: **Destinul unui disident: Paul Goma.**

(Mariana Sipoş a realizat şi două emisiuni pentru televiziune: "Honoris Causa" şi "STRICT SECRET").

2006

- V. Tismăneanu îl invită pe P.G. să facă parte din Comisia care va cerceta crimele comunismului. P.G. acceptă. Condiţii:

- perioada de studiu să nu înceapă în 1946 ci din 28 iunie 1940 (deşi normal ar fi din 1917) şi sa nu se încheie în 22 decembrie 1989 (pentru că din ianuarie 1990 Iliescu şi ai săi au declanşat un razboi civil:

- să i se restituie toate drepturile - materiale, morale - furate.

V. Tismăneanu a acceptat. A anunţat că T. Băsescu este de acord cu indeplinirea condiţiilor. Însă corespondenţa a fost întreruptă iar după o săptămână V. Tismăneanu a anunţat că nu mai poate colabora cu P.G., fiindcă acesta nu ar fi respectat un inventat "cod academic". În comisia cu pricina au fost introduşi tot felul de respectuoşi faţă de "codurile academice", analfabeţi profunzi în materie de Istorie a României: N. Manolescu, Liiceanu, Berindei, Monica Lovinescu - cei care contribuiseră activ la eliminarea lui P.G. din viaţa culturală a României.

- *septembrie*: la iniţiativa lui Valerian Stan şi cu sprijinul istoricilor Flori şi Mircea Stănescu, a scriitorilor Dan Culcer şi Liviu Ioan Stoiciu este redactat un memoriu prin care se cere autorităţilor repararea injustiţiilor faţă de P.G. Memoriul, adunînd peste 400 de semnături nu a primit din partea autorităţilor decât răspunsuri mincinoase şi trimiţătoare de la Ana la Caiafa - campioană în materie fiind Monica Macovei, fostă procuror ceauşist, actual ministru al Justiţiei.

- *decembrie*:

- Raportul condamnînd crimele comunismului este citit de T. Băsescu în cadru… festiv - este pomenit şi P.G.;

- La editura Anamarol este editată **Bonifacia**, ediţia a II-a.

2007

– ianuarie:

- La editura Anamarol se editează **Arta reFugii, o copilărie transilvană** - ediţia a III-a.

- La aceeaşi editură - Anamarol - se publică **Săptămâna Roşie 28 iunie - 3 iulie 1941 sau Basarabia şi evreii**, varianta ianuarie 2007.

- Tot la editura Anamarol vor fi publicate, în cursulan, 2007:

Jurnalele 2004, 2005, 2006

Gherla - Lăteşti

- octombrie:

Arta reFugii apare în traducerea italiană a lui Marco Cugno la Voland Edizioni

2008

- iunie:

- la editura Vremea apare **Dialog Flori Stanescu - Paul Goma**

Paris, 2 octombrie 2008